VIAȚA LUI ISUS

de E.G.White

Editura “Păzitorul Adevărului”
Str. Negoiu, Nr.24 - 2300 Făgăraş, Jud. Braşov
Tel 068-212818 - Fax 068-214111
E-mail: azsmr@deuroconsult.ro

Prefață

Viața lui Isus prezintă momentele principale din viața Acestui personaj ilustru, a Cărui existență, exemplu şi învățătură au marcat nu doar pe contemporanii Săi, ci întreaga posteritate. Învățăturile Umilului Galilean şi-au aflat ecoul în inimile a milioane de oameni din toate timpurile şi locurile, ajungând la fel de proaspete, de actuale şi de dătătoare de pace până în zilele noastre. Naşterea, copilăria, activitatea Sa de educare şi vindecare, minunile şi ilustrațiile Sale educative, precum şi suferințele, moartea şi învierea Lui glorioasă, urmate de înălțarea Sa la cer, sunt toate descrise cu un talent greu de egalat de către autoarea inspirată. Spre deosebire de majoritatea celorlaltor biografii cărora nu le rămâne decât valoarea istorică sau documentară, *Viața lui Isus* nu este doar istorie, ci continuă să reprezinte pentru nenumărați creştini un model de jertfire de sine şi de viețuire altruistă, pe care aceştia - înțelegându-i valoarea - încearcă să-l imite cu cea mai mare fidelitate.

Viața Celui care a trăit, a murit şi a înviat pentru noi, deschide noi perspective asupra existenței omeneşti, dându-i un sens şi o valoare care nu se pierd pe marginea mormântului, ci depăşesc limitele morții, ajungând până dincolo, în minunata veşnicie pe care le-a pregătit-o Dumnezeu acelora care au ales să imite Modelul Divin.

Viața lui Isus este o poveste de dragoste adevărată, care descrie iubirea Creatorului Universului pentru copiii Săi căzuți în păcat, o iubire care a mers atât de departe, "încât a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veşnică".

Lecturând *Viața lui Isus*, cititorul poate afla, cât de mult este iubit de Dumnezeu, care a plătit un preț nespus de mare pentru a-i oferi şansa mântuirii şi poate înțelege că are valoare în ochii lui Dumnezeu, care i-a rezervat un viitor minunat şi care îl doreşte şi îl aşteaptă cu o iubire părintească, în speranța că va fructifica măreața şansă - pe care i-a oferit-o cu prețul unui sacrificiu atât de mare - viața veşnică.

Editorii

PRIVIND LA RĂSCUMPĂRĂTORUL RĂSTIGNIT

Iubirea pentru om este manifestarea pe pământ a iubirii lui Dumnezeu. Tocmai pentru a sădi această iubire, pentru a ne face copii ai unei singure familii, Împăratul slavei S-a făcut una cu noi. Şi când se împlinesc cuvintele Lui de rămas bun "să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu", când noi iubim lumea aşa cum a iubit-o El, atunci misiunea Lui pentru noi s-a împlinit. Suntem pregătiți pentru cer deoarece avem cerul în inima noastră.

Mântuitorul Şi-a dat scumpa Sa viață ca să întemeieze o biserică în stare de a îngriji de sufletele întristate şi ispitite. O grupă de credincioşi poate fi săracă, needucată şi necunoscută; dar în Hristos ea poate face în familie, între vecini, în localitate şi chiar în locurile mai depărtate, o lucrare ale cărei urmări să țină cât veşnicia.

Dar iubirea lui Hristos nu este restrânsă la o anumită clasă de oameni. El Se face una cu fiecare copil. Pentru ca noi să putem deveni membri ai familiei cereşti, El a devenit membru al familiei pământeşti. El este un Fiu al omului, şi în felul acesta frate cu fiecare fiu sau fiică a lui Adam. Urmaşii Lui nu trebuie să se simtă despărțiți de lumea care piere în jurul lor. Ei sunt o parte din marea țesătură a omenirii; şi cerul priveşte asupra lor ca la nişte frați cu păcătoşii şi cu sfinții în acelaşi

timp. Iubirea lui Hristos îmbrățișează pe cel decăzut, rătăcit şi păcătos; şi fiecare faptă de bunătate săvârşită pentru a înălța un suflet căzut, fiecare faptă de îndurare, este primită ca fiind făcută pentru El.

În înțelepciunea Lui nemărginită, Dumnezeu a ales piatra de temelie şi a aşezat-o El Însuşi. El a numit-o "temelie sigură". Întreaga lume poate aşeza pe ea poverile şi durerile ei; ea le suportă. Cu deplină siguranță ei pot clădi pe ea. Hristos este "o piatră încercată". Cei care se încred în El, nu vor fi dezamăgiți. El a suportat toate probele. A suportat apăsarea, vinovăția lui Adam şi vinovăția urmaşilor acestuia, şi a ieşit mai mult decât biruitor de sub puterile răului. El a dus poverile aruncate pe El de toți păcătoşii ce s-au pocăit. În Hristos inima vinovată a aflat odihnă. El este temelia sigură. Toți cei care se sprijină pe El, se odihnesc în deplină siguranță.

Tot ceea ce Dumnezeu şi Hristos au putut să facă pentru mântuirea păcătoşilor s-a făcut. Păcătuirea a pus lumea în primejdie de moarte. Dar din cer s-a auzit glasul salvator: "Am găsit un preț de răscumpărare". Isus Hristos care n-a cunoscut nici un păcat S-a făcut păcat pentru omul căzut. "Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veşnică." (Ioan 3:16). Hristos S-a dat pe Sine Însuşi ca preț de răscumpărare. El Şi-a dezbrăcat haina Sa împărătească; Şi-a lăsat la o parte coroana regală, a coborât de pe scaunul Său de Comandant suprem al tuturor cerurilor şi Şi-a îmbrăcat dumnezeirea cu omenirea pentru ca să poarte toate slăbiciunile noastre şi să fie ispitit în toate ca şi ceilalți oameni.

Ispăşirea lui Hristos nu a fost săvârşită pentru a îndupleca pe Dumnezeu să iubească pe acei pe care altfel i-ar fi urât şi nu a fost făcută nici pentru a produce o dragoste care nu ar fi existat; ci a săvârşit-o pentru a da pe față iubirea care era deja în inima lui Dumnezeu, ca exponent al grației divine în fața inteligențelor cereşti, a lumilor necăzute, şi înaintea neamului omenesc căzut... Noi nu trebuie să întreținem ideea că Dumnezeu ne iubeşte pentru că a murit Hristos pentru noi; ci pentru că ne-a iubit, de aceea a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru noi.

Fiul lui Dumnezeu unic născut a luat asupra Lui firea omenească şi a ridicat crucea Sa între cer şi pământ. Prin cruce omul a fost atras către Dumnezeu şi Dumnezeu către om. Justiția a coborât de pe scaunul ei cel mai înalt şi din poziția ei înfricoşată, şi oştile cereşti şi armatele sfinţeniei s-au apropiat de cruce cu respect, căci justiția - dreptatea - a fost satisfăcută la cruce. Pe cruce păcătosul a fost smuls din robia păcatului, din confederația celui rău şi la fiecare pas către cruce inima lui se îmblânzeşte şi strigă în căință: "Păcatele mele au pironit pe cruce pe Fiul lui Dumnezeu". El îşi lasă la cruce păcatele şi caracterul lui este transformat prin harul lui Hristos. Mântuitorul ridică pe păcătos din pulbere şi-l pune sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Crucea arată oştirilor cerului, lumilor necăzute şi celor căzute, valoarea pe care Dumnezeu a pus-o asupra omului şi marea Lui dragoste cu care ne-a iubit. Ea dă mărturie lumii, îngerilor şi oamenilor despre imutabilitatea legii divine. Moartea Fiului unic născut al lui Dumnezeu pe cruce pentru păcătoşi este argumentul de netăgăduit despre caracterul neschimbător al legii lui Iehova.

Crucea lui Hristos dă păcătosului mărturie că legea nu se schimbă să întâmpine pe păcătos în păcatele lui şi că Hristos S-a jertfit pentru a da călcătorilor legii încă o ocazie să se pocăiască. După cum Hristos a purtat păcatele fiecărui călcător al legii, tot astfel şi păcătosul care nu crede în Hristos ca Mântuitor al său personal, care leapădă lumina care vine de la El şi refuză să respecte şi să asculte de poruncile lui Dumnezeu, va suferi pedeapsa pentru păcatul său.

Moartea lui Hristos a trebuit să fie argumentul convingător şi pentru că legea lui Dumnezeu este tot aşa de neschimbătoare ca şi scaunul Său de domnie. Agonia lui Hristos în grădina Ghetsimani, insultele, cuvintele batjocoritoare, maltratările Fiului scump al lui Dumnezeu, torturile şi ocările răstignirii, demonstrează îndeajuns şi mişcător că dreptatea lui Dumnezeu face o lucrare radicală când pedepseşte pe călcător. Faptul că nici Fiul Său propriu, Garantul omenirii, nu a fost cruțat este un argument care va sta în toată eternitatea înaintea sfinților şi a păcătoşilor şi a universului lui Dumnezeu, ca o dovadă că El nu va scuza sau scuti nici pe călcătorul legii Sale.

Lucrarea Fiului scump al lui Dumnezeu de a uni lumea căzută cu cea necăzută, pe cea mărginită cu Cel Nemărginit; în propria Sa persoană dumnezeiască este un subiect care cere angajarea cugetării noastre. Această lucrare a lui Hristos a avut de scop să confirme şi să întărească fiinţele din alte lumi de nevinovăţia şi credincioşia lor, cât şi pentru salvarea celor pierduţi şi pe cei ce sunt pe calea pierzării în această lume. El a deschis calea pentru cei neascultători de a se întoarce la ascultarea de Dumnezeu în timp ce prin acelaşi act El a pus o gardă în jurul celor care erau deja curaţi, ca să nu se murdărească.

Crucea trebuie să ocupe locul central, pentru că ea este mijlocul prin care s-a săvârşit ispăşirea omului şi pentru că influenţa ei se exercită în orice parte din guvernarea lui Dumnezeu.

Ispăşirea săvârşită de Hristos nu este doar o metodă iscusită pentru iertarea păcatelor noastre, ci ea este un remediu pentru vindecarea urmărilor călcărilor de lege şi pentru restatornicirea sănătăţii spirituale. Ea este mijlocul rânduit de cer prin care dreptatea lui Hristos să ne fie atribuită nouă, şi trebuie să fie introdusă în inimi şi în caracter.

Fără vărsare de sânge nu există iertare de păcate. El a trebuit să sufere agonia morţii pe cruce în public pentru ca mărturia ei să fie vestită fără nici o umbră de îndoială.

Privind la Răscumpărătorul răstignit, noi înţelegem mai bine măreţia şi însemnătatea sacrificiului făcut de Maiestatea cerului, planul mântuirii e slăvit înaintea noastră şi gândul la Golgota deşteaptă în inima noastră emoţii vii şi sfinte. În inima noastră şi pe buzele noastre vor fi laude pentru Dumnezeu şi pentru Miel; deoarece mândria şi adorarea de sine nu pot să crească în sufletul care păstrează o proaspătă amintire a celor petrecute pe Golgota.

PLANUL DE MÂNTUIRE

Căderea omului în păcat a umplut întreg cerul de întristare. Cântările de laudă ale îngerilor au amuțit, harfele lor au încetat de a mai răsuna şi ei şi-au luat de pe cap coroanele lor. Mizerie şi boală trebuia să fie de aici încolo soarta ființelor pe care Dumnezeu le pusese în Universul creat de El. Ei au căzut sub vină şi "nu le mai rămânea nici o cale de scăpare". Moartea a venit acum asupra întregii familii a lui Adam, şi toți urmaşii săi păreau a fi osândiți la pieire.

Atunci Fiul lui Dumnezeu, Prințul glorios al cerului, a fost umplut de milă pentru neamul decăzut. Iubirea dumnezeiască a pus la cale un plan, prin care omenirea să poată fi răscumpărată. Isus Însuşi, luă apărarea păcătosului înaintea Tatălui, oferindu-Şi viața Sa ca preț de răscumpărare şi luând asupră-Şi osânda de moarte, pentru ca prin meritele sângelui Său şi prin ascultare de legea lui Dumnezeu să dobândească iarăşi grația Creatorului pentru Adam şi urmaşii săi şi să le dea posibilitatea de a se reîntoarce la paradisul cel pierdut. Nu fără luptă a dat Dumnezeu pe Unicul Său Fiu la moarte. Chiar pe Împăratul Universului L-a costat o luptă şi o biruire, înainte de a decide, dacă neamul vinovat să fie lăsat pradă pieirii sau să dea pe Fiul Său ca să sufere pentru aceasta. Neschimbătoare este şi rămâne legea lui Dumnezeu! Nici măcar pentru salvarea omenirii căzute nu se putea ocoli; dar Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a acceptat jertfa Fiului Său.

Îngerii însă nu s-au putut bucura, când Suveranul lor le-a făcut cunoscut planul de mântuire. Cu o durere tainică şi cu uimire ei au ascultat la cuvintele Sale, care indicau la cărarea pe care El avea să se coboare de la bucuria, măreția şi viața nemuritoare a cerului la strâmtorarea, ocara şi moartea de pe pământ. El trebuia să stea ca mijlocitor între Tatăl Său mâniat şi între omul păcătos, şi totuşi puțini avea să-L primească ca Fiu al lui Dumnezeu. Pentru a veni pe pământ, El a trebuit să părăsească înalta Sa poziție de Suveran al cerului, şi să ia chip de rob, şi prin propria Sa experiență să facă cunoştință cu diferitele încercări la care omul este expus, aşa încât să poată ajuta celor ispitiți. După terminarea misiunii Sale ca Învățător, El avea să fie dat în mâinile nelegiuiților şi să fie expus la orice înfruntare şi chinuri pe care Satana avea să le insufle acestora. El avea să fie răstignit între cer şi pământ ca un păcătos vinovat, şi să sufere cea mai crudă moarte. Ceasurile lungi ale chinurilor Sale de moarte aveau să fie atât de grozave, încât îngerii, neputând a mai suferi să privească, aveau să-şi ascundă fețele lor din fața acestei scene.

El avea să sufere nu numai dureri corporale ci şi chinuri sufleteşti, care aveau să întreacă cu mult pe cele dintâi; asupra Sa avea să apese povara păcatelor întregii lumi. Îngerii s-au aruncat la picioare Suveranului lor şi şi-au oferit viața lor ca jertfă pentru oamenii căzuți. Dar Hristos îi asigură că viața unui înger nu poate plăti vina păcatului, ci numai Fiul lui Dumnezeu este în stare să răscumpere mântuirea oamenilor. Totuşi şi îngerii aveau să participe împreună cu Hristos la lucrarea de mântuire. Prin aceea că El avea să ia asupră-Şi natura omenească, puterea Sa avea să devină mai mică decât a lor, de aceea ei aveau să aibă însărcinarea de a alina durerile Sale şi de a-L întări. De asemenea ei aveau să păzească pe copiii lui Dumnezeu de influența îngerilor răi şi de întunericul, cu care Satan caută mereu să-i înconjoare.

Deoarece îngerii aveau să fie martori ai chinurilor sufleteşti grozave şi ai umilinței Domnului lor, atunci ei aveau să fie umpluți de durere şi de indignare şi aveau să dorească a-L elibera din mâinile omorâtorilor Săi; dar nu avea să li se permită să se amestece spre a împiedica vreo faptă oarecare, din cele ce aveau să vadă. Făcea parte din planul de

mântuire, ca Fiul lui Dumnezeu să sufere batjocura şi maltratările oamenilor nelegiuiți, şi El se învoi la toate acestea, când se hotărî să devină Salvatorul lumii.

Cu o duioşie divină mângâie Isus pe îngeri, asigurându-i că prin moartea Sa, El avea să răscumpere pe mulți şi să smulgă puterea aceluia, care avea stăpânirea morții. El avea să câştige iarăşi împărăția, pe care omul o pierduse prin fărădelegea sa, şi că, în viitor, cei mântuiți vor locui întotdeauna şi pe veci cu El. Satana şi păcătoşii aveau să fie nimiciți, aşa încât nu vor mai fi niciodată în stare să mai tulbure pacea cerului şi a pământului. Isus rugă oştirile cereşti, să se dea mulțumite cu planul pe care Tatăl Său îl primise, şi să se bucure, că prin moartea Sa omul cel căzut va putea să recâştige din nou grația lui Dumnezeu.

Atunci o bucurie nespusă umplu cerul, iar îngerii intonară o cântare de laudă. Ei cântau din harpele lor şi înălțau glasurile lor în imnuri înalte spre onoarea marii milostiviri şi coborâri a lui Dumnezeu, de a da pe scumpul şi iubitul Său Fiu pentru salvarea unui neam de răsculați. Laudă şi adorație au fost aduse pentru tăgăduirea şi jertfirea de sine a lui Isus, care Se învoi ca să părăsească pe Tatăl Său şi să sufere şi să moară pentru un neam pierdut. Nimeni afară de Fiul lui Dumnezeu nu era în stare a face pod peste prăpastia, pe care o adusese păcatul. Numai prin moartea Sa, omul putea fi salvat şi în acelaşi timp să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu. Hristos era cel dintâi după marele Legiuitor. Viața Sa era singura jertfă de o valoare suficientă, spre a satisface în totul pretențiile legii desăvârşite a lui Dumnezeu şi să răscumpere pe oameni din starea lor decăzută.

Sângele animalelor nu putea da nici o compensație pentru călcarea legii dumnezeeşti. Viața acestora era de o valoare mai mică decât viața păcătosului, şi prin urmare neîndestulătoare spre a fi preț de răscumpărare pentru păcat. Ea nu putea fi primită de Dumnezeu, decât ca un simbol al jertfei Fiului Său.

Omul nu era în stare să facă ispăşire pentru sine. Starea sa decăzută şi păcătoasă făcea ca jertfa sa să apară numai ca un dar de jertfă nedesăvârşit.

Îngerii erau fără păcate, dar aveau o valoare mai mică decât legea

lui Dumnezeu, şi sunt supuşi acesteia ca fiinţe create. Ei erau solii destinaţi a împlini voinţa lui Hristos şi a se închina înaintea Lui.

Hristos însă, deşi în chip dumnezeiesc fiind, nu socoti ca un lucru de apucat de a fi deopotrivă cu Dumnezeu. El era emblema desăvârşită a Tatălui Său, nu numai în înfăţişarea Sa exterioară, ci şi în privinţa desăvârşirii caracterului Său. Asupra lui Hristos nu se afla nici o obligaţie; El era superior legii şi cu aceasta şi superior îngerilor. Pe om însuşi El îl întrecea în valoare datorită caracterului Său nobil, şi neprihănit, şi din cauza înaltei Sale poziţii ca Suveran al oştirilor cereşti, El era superior caracterului şi poziţiei omului. Hristos conlucrase împreună cu Tatăl la creerea omului şi când neamul omenesc căzu prin neascultare, El avea puterea de a da satisfacţie pentru păcatele acestuia, de a ridica iarăşi pe oameni şi a-i readuce înapoi la poziţia lor originală. Hristos avea puterea de a-Şi da viaţa Sa şi a Şi-o lua iarăşi; totuşi El nu era deloc obligat, ca să ia asupră-Şi lucrarea de ispăşire. Jertfa adusă de El era adusă de bunăvoie. O iubire nemărginită şi o milă vrednică de admirat L-au mişcat să facă acea jertfă, care deschidea iarăşi uşa speranţei unui neam decăzut.

Darurile de jertfă şi preoţia sistemului iudaic erau simboluri, rânduite a preînchipui moartea şi lucrarea de mijlocire a lui Hristos. Toate aceste ceremonii nu aveau sens sau valoare decât în legătura lor cu Hristos, care era însăşi temelia şi Întemeietorul întregului sistem. De la Adam şi până la timpul când naţiunea iudaică deveni un popor deosebit şi separat, adoratorii lui Dumnezeu au fost instruiţi cu privire la Salvatorul aşteptat, care era preînchipuit prin darurile lor de jertfă. Domnul făcuse cunoscut lui Adam, lui Abel, Enoh, Noe, Avraam şi altor bărbaţi credincioşi din vechime şi mai cu seamă lui Moise, că sistemul ceremonial de jertfă şi preoţia nu este suficientă în sine şi prin sine pentru salvarea păcătoşilor. Acele simboluri şi semne indicau numai la Hristos. Printr-însele bărbaţii credincioşi de pe vremuri vedeau, pe Hristos şi credeau într-Însul. Ele aveau să dureze însă numai până când jertfa desăvârşită avea să fie adusă. Sistemul darurilor de jertfă fusese rânduit de către cer, spre a păstra neîncetat în faţa poporului grozava despărţire provocată prin păcat între Dumnezeu şi oameni şi marea necesitate a

unei preoții mijlocitoare. Păcătosul împovărat de vina păcatului, lipsindu-i meritele necesare, nu se poate înfățișa în propria sa persoană înaintea lui Dumnezeu. Dar o cale a fost pregătită acum, pe care el avea să câştige - prin mijlocirea altuia - iarăşi intrare la Dumnezeu. Preoția pământească preînchipuia preoția lui Hristos, care avea să fie Însuşi ca Mijlocitor între Cel Prea Sfânt şi între poporul Său. Hristos era desăvârşit, fără pată şi fără greşeală, curat de păcate. Numai El singur dintre toți cei care au locuit vreodată pe pământ, puteau zice: "Care dintre voi Mă poate învinui pentru păcat?" Legătura dintre Dumnezeu şi oameni care a fost întreruptă prin căderea lui Adam în păcat, nu putea fi restabilită decât prin Hristos. Misiunea şi lucrarea Sa avea să întreacă în demnitate şi măreție cu mult preoția pământească, tipică.

Întreaga greutate a urmărilor grozave ale păcatului nu ar fi fost cunoscută niciodată pe deplin, dacă medicamentul hotărât pentru aceasta nu ar fi fost de o valoare nemărginită. Prețul extraordinar, care a fost plătit pentru răscumpărarea omului căzut, - prin faptul că Prințul Cerului, Cel deopotrivă cu Tatăl, Și-a dat viața pentru un neam răsculător - rămâne o taină, asupra căreia chiar îngerii se minunează, şi pe care ei nu o pot pătrunde pe deplin.

NAŞTEREA LUI HRISTOS

Când timpul pentru prima venire a Mântuitorului sosise, Satan depunea cele mai mari sforţări, spre a învârtoşa inimile poporului iudeu împotriva dovezilor, că Isus este Mesia. Iudeii deveniseră mândri şi lăudăroşi. Preoţimea lor se stricase în gradul cel mai înalt. În timp ce preoţii îşi continuau mereu formele şi ceremoniile serviciului lor divin şi respectau cu stricteţe prescripţiile exterioare ale legii, inimile lor erau în altă parte; ei nu se sârguiau după o evlavie personală, şi nici după un caracter virtuos. Şi cu cât le lipseau mai mult acele calităţi necesare pentru sfânta lor chemare ca preoţi ai Celui Prea Înalt, cu atât mai mare era îndărătnicia, cu care apărau înfăţişarea exterioară a evlaviei, a zelului şi a rugăciunii.

Preoţii lor erau făţarnici. Ei iubeau ştiinţa lumească şi se străduiau după onoarea pe care o dă bogăţia. Pentru satisfacerea dorinţelor lor ei se foloseau de orice ocazie spre a exploata pe cei nevoiaşi - şi printre aceştia mai cu seamă pe văduve şi pe orfani. Ei erau aspri, fără milă şi compătimire faţă de cei săraci şi nenorociţi. În timp ce se rugau în locurile publice şi făceau milostenie, spre a fi văzuţi de oameni, ei mâncau casele văduvelor prin dările grele pe care le impuneau. Sub diferite pretexte pentru a strânge bani pentru tezaurul lui Dumnezeu, ei pretindeau sume mari de la sufletele conştiincioase şi mijloacele primite într-un mod atât de necinstit ei le întrebuinţau spre folosul lor propriu. În legile, pe care Dumnezeu le dăduse iudeilor, El a avut în vedere cu o grijă deosebită interesele străinilor, sărmanilor, orfanilor şi văduvelor.

Venitul câmpului din al şaptelea an, în care el rămânea necultivat, era destinat pentru aceştia. Afară de aceasta, la fiecare al treilea an, întreaga națiune întrebuința a zecea parte din tot venitul lor pentru scopuri de binefacere - o zecime cu totul deosebită de aceea care era destinată pentru serviciul Sanctuarului. Pentru cei lipsiți se întreținea o casă a săracilor. Dumnezeu intenționa, ca această măsură să fie un mijloc pentru înfrânarea lăcomiei şi a zgârceniei. Dărnicia era poruncită ca o datorie religioasă. "Atunci să vină ... străinul, orfanul şi văduva, care vor fi în cetățile tale, şi să mănânce şi să se sature, pentru ca Domnul, Dumnezeul tău să te binecuvânteze în toate lucrările pe care le vei face cu mâinile tale." (Deut. 14:29). Israeliților le era de asemenea interzis să ia camătă de la frații lor. O nerespectare a acestor prescripții precise era cauza, pentru care Dumnezeu retrăgea binecuvântarea Sa de la Israel.

Mai marii preoților, cărturarii şi fruntaşii impuneau poporului prescripții, datini şi ceremonii inutile, ca ordine a lui Dumnezeu, deşi ele nu proveneau decât dintr-un izvor pur omenesc. Corectitudinea lor aparentă în respectarea formelor exterioare provenea din dorința de a-şi câştiga mare vază înaintea poporului. În timp ce ei prădau zilnic pe Dumnezeu însuşindu-şi pentru ei darurile închinătorilor Săi, ei doreau totuşi să aibă un nume bun pentru râvna şi punctualitatea lor în respectarea scrupuloasă a datoriilor religioase. Pretinsul lor respect pentru datini şi prescripții era o politică, spre a-şi procura bani de la popor şi spre a-şi satisface propria lor ambiție.

Preoții nu aveau mustrări de conştiință, pentru că comiteau cele mai necinstite fapte şi chiar crime, pentru a-şi împlini intențiile lor. Bărbații, care îşi însuşiseră serviciul de mare preot pe timpul primei veniri a lui Hristos, nu erau puşi de Dumnezeu în acea sfântă lucrare. Străduința lor zeloasă după acest post provenea din dorința după putere şi mărire. Ei tindeau după o poziție, prin care să domnească şi sub aparența evlaviei să poată înşela fără a se teme de a fi descoperiți. Bărbați cu inimi stricate tindeau după această poziție înaltă de mare preot, şi o şi câştigau adesea prin mituire şi uciderii mişeleşti.

Pe acea vreme, iudeii se aflau sub stăpânirea romanilor. Preoții nu

mai aveau împuternicirea oficială, de a da sentințe de moarte, căci acest drept era rezervat stăpânitorilor străini; totuşi, serviciul de mare preot mai avea încă o mare însemnătate. El nu era numai un sfătuitor şi mijlocitor, ci şi un judecător, şi sentința sa era definitivă. Îmbrăcat în veşmintele sale prețios împodobite, cu pietre scumpe scânteietoare pe pieptăraşul său, el avea o înfățişare impozantă, care trezea admirația, respectul, şi o sfială sfântă a tuturor adoratorilor sinceri şi conştiincioşi ai lui Dumnezeu. Marele preot reprezenta pe Hristos într-un mod deosebit. Preoția lui Aaron era însă numai o umbră nedesăvârşită a preoției mărețe a lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu avea să fie însă "preot după rânduiala lui Melhisedec". După această rânduială, preoția nu mai putea fi trecută de la o persoană la alta şi Hristos nu mai putea fi înlocuit cu nimeni altul.

Datinile şi ceremoniile nefolositoare, cu care națiunea iudaică îşi stricase religiunea, impuneau poporului dări grele, mai cu seamă claselor sărmane. Şi fiindcă gemeau sub jugul romanilor, ei trebuia să plătească şi acestora tribut. Iudeilor le era insuportabilă această servitute, şi ei aşteptau plini de speranță venirea în curând a triumfului națiunii lor, pe care avea să-l aducă Mesia, puternicul Liberator prezis prin profeți. Dar vederile lor erau foarte strâmte în această privință. Ei nădăjduiau, că acest Salvator va primi onoruri împărăteşti şi va înfrânge prin puterea armelor pe apăsătorii lor, spre a ocupa apoi tronul lui David. Dacă ei ar fi studiat profețiile cu o adevărată umilință şi cu o pricepere spirituală, atunci n-ar fi căzut în marea rătăcire, de a trece cu vederea acele profații, care vorbesc despre prima Sa venire în înjosire, şi a înțelege greşit pe cele care se refereau la venirea Sa în putere şi mărire. Dar ei erau mândri şi corupți, pătimaşi după onoruri lumeşti şi năzuind după putere, nu mai aveau nici o pricepere pentru lucrurile sfinte. Din această pricină ei nu erau în stare să facă deosebire între acele profații care se refereau la prima Sa venire şi între acelea, care se refereau la a doua apariție a Sa. Ei aşteptau, ca prima Sa apariție să aibă loc cu puterea şi mărirea, care după mărturia profeților vor însoți a doua Sa venire.

Renumele național era năzuința lor cea mai înaltă. Obiectul dorinței lor ambițioase era o împărăție lumească, care după părerea lor avea să

subjuge împărăția romană, şi pe ei înşişi să-i facă nişte suverani cu o putere nemărginită. Iudeii se lăudaseră cu mândrie înaintea apăsătorilor lor, că nu vor mai sta mult în servitute, ci că împărăția lor va începe în curând cu o mărire şi glorie, mult mai mare decât a lui Solomon. Ei aşteptau un domn puternic, care să domnească pe tronul lui David şi a cărui împărăție avea să dureze pururea. Ideile lor mândre despre venirea lui Mesia nu erau însă în armonie cu profețiile, pe care ei susțineau că le pot tâlcui. Ei erau orbi spirituali şi conducători de orbi.

Când timpul s-a împlinit se ştia în cer, că venirea Mântuitorului în lume va avea loc în curând. Îngerii părăsesc strălucirea lor, spre a fi martorii primirii Sale din partea acelora, pe care El venise să-i binecuvânteze şi să-i mântuiască. Ştiind ce poziție solemnă avusese El în cer, îngerii se aşteptau, ca pe pământ să I se facă o primire cu toate onorurile corespunzătoare caracterului Său nobil şi al demnității misiunii Sale. La coborârea lor către pământ ei au venit mai întâi la poporul, pe care Dumnezeu îl deosebise de toate celelalte națiuni şi îl primise ca pe o proprietate a Sa deosebită. Dar la Iudei nu se observa nici un interes deosebit, nici o aşteptare şi veghere zeloasă, spre a fi cei dintâi, care să primească pe Mântuitorul şi să salute venirea Sa.

Îngerii din cer priveau cu uimire indiferența poporului, cum şi neştiința lor cu privire la venirea Prințului vieții. În templul, care era sfințit prin jertfele aduse zilnic, care simbolizau venirea şi moartea Sa, nu se făcea nici o pregătire, pentru a zice bun-venit Mântuitorului lumii.

Fariseii continuau să-şi rostească pe străzi rugăciunile lor lungi şi lipsite de însemnătate, spre a fi auziți de oameni. În evlavia lor sfântă în aparență, ei pretindeau a fi poporul ales al lui Dumnezeu, proclamând legea şi înălțând tradițiile, în timp ce oamenii din celorlalte națiuni se ocupau cu fabule şi se închinau la zei falşi. Cu toții erau în aceeaşi neştiință cu privire la acest mare eveniment, care fusese prezis de mai înainte prin profeție.

Îngerii văd pe Iosif şi Maria, cum pornesc pe cale către oraşul lui David, spre a fi înscrişi conform ordinului cezarului August. Ei sunt conduşi aici de providența lui Dumnezeu, căci acesta era locul, unde Hristos avea să fie născut potrivit profeției. Ei caută un loc în casele de

poposire, dar pentru ei n-a mai fost găsit nici un loc, şi au fost respinşi pretutindeni. Celor bogaţi şi cu vază li se oferise cu bunăvoinţă găzduire şi găsiseră şi răcorire, în timp ce aceşti călători obosiţi au fost nevoiţi să caute refugiu într-o colibă simplă, care era destinată ca adăpost pentru vite. Aici a fost născut Mântuitorul lumii. Împăratul măririi care umpluse întregul cer cu admiraţie şi cu podoabă, era culcat într-o iesle. În cer a fost înconjurat de îngerii cei sfinţi; iar pe pământ El sălăşluieşte într-o iesle cu vitele împreună. O, ce coborâre! Minunaţi-vă cerurilor şi fi uimit, o, pământule!

Şi oare acest pruncuşor slab şi neputincios este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu? Mărirea şi maiestatea Sa divină sunt ascunse sub natura Sa omenească, şi totuşi îngerii anunţă venirea Sa. În timp ce mai marii pământului nu ştiu nimic despre aceasta, vestea îmbucurătoare despre naşterea Sa este dusă cu strigăte de bucurie către locuinţele cereşti. Fariseii cei mândri şi cărturarii cu ceremoniile lor de o sfinţenie aparentă şi cu pretinsul lor zel pentru lege, nu ştiu nimic despre copilul din Betleem. Cu toată ştiinţa şi înţelepciunea lor lăudăroasă în explicarea legii şi a profeţiilor, ei nu ştiu totuşi nimic despre felul venirii Sale. Ei aleargă după metodele cele mai cu succes, pentru a-şi dobândi bogăţia şi onorurile lumeşti, iar în privinţa descoperirii lui Mesia sunt cu totul nepregătiţi.

Deoarece nimeni dintre fiii oamenilor nu vesteşte venirea Sa, trebuie să aducă îngerii la îndeplinire aceea, ce mai întâi oamenilor le fusese dată ocazia să facă, ca un privilegiu onorabil. Dar îngerii însărcinaţi să ducă vestea îmbucurătoare sunt trimişi mai întâi la nişte păstori simpli şi nu la Iudeii cei învăţaţi, care pretindeau a fi tâlcuitorii profeţiilor şi ale căror inimi nu erau accesibile pentru aceasta. “În ţinutul acela erau nişte păstori, care stăteau afară în câmp şi făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Şi iată că un înger al Domnului s-a înfăţişat înaintea lor, şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoşat foarte tare.” Luca 2:8-9. Nişte păstori simpli care îşi păşteau oile noaptea, sunt acei care aud cu bucurie vestea îngerilor.

Deodată cerul este luminat de strălucirea Domnului. Păstorii se înspăimântă; ei nu pot distinge imediat miliardele de îngeri, care sunt

adunați pe cer, şi nu ştiu nimic despre cauza acestui fenomen grandios.

Strălucirea cetelor cereşti luminează întreaga împrejurime. În timp ce păstorii sunt plini de spaimă, îngerul Domnului li se arată şi le linişteşte teama, zicându-le: "'Nu vă temeți că vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaşte: veți găsi un prunc înfăşat în scutece şi culcat într-o iesle'. Şi deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu şi zicând: 'Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, şi pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui'." Luca 2:10-14.

Consternarea şi spaima făcu loc bucuriei. Măreția strălucitoare, care însoțea oştile cereşti, nu ar fi putut să fie suportată de păstorii veghetori, dacă ea ar fi venit deodată pe neaşteptate asupra lor. De aceea le apăru mai întâi un înger, spre a le risipi teama, a le face cunoscut misiunea sa şi a-i pregăti pentru o măreție mai mare a oştilor cereşti.

Păstorii au fost umpluți de bucurie pentru acea veste bună, şi după ce strălucirea dispăru şi îngerii se înapoiară iarăşi la cer, ei alergară ca să caute pe Mântuitorul de curând născut. Ei Îl găsiră, aşa după cum li se mărturisise de către solii cereşti, înfăşat în scutece şi culcat într-o iesle strâmtă.

Aceste evenimente care s-au petrecut în fața lor au făcut o impresie nespusă asupra sufletelor şi inimilor lor, şi au fost umpluți cu uimire, iubire şi recunoştință pentru marea coborâre a lui Dumnezeu față de oameni, de a trimite pe Fiul Său în lume. Ei au răspândit pretutindeni vestea îmbucurătoare, au istorisit în orice loc despre măreția minunată pe care au văzut-o şi despre cântările de laudă ale oştirilor cereşti.

Conducătorii iudeilor s-au despărțit atât de mult de Dumnezeu prin faptele lor nelegiuite, încât îngerii nu le puteau vesti solia despre naşterea Mântuitorului. Dumnezeu alese pe magii (învățații) din Răsărit, spre a atrage atenția națiunii asupra apariției Fiului Său.

"După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit nişte magi din Răsărit la Ierusalim, şi au întrebat: 'Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă I-am văzut

steaua în Răsărit, şi am venit să ne închinăm Lui'." Matei 2:1-2. Aceşti bărbaţi nu erau iudei, dar ei aşteptau pe Mesia cel făgăduit. Ei cercetaseră în profeţii; şi ştiau că timpul s-a apropiat, când Isus avea să vină, şi ei vegheau cu îngrijire ca să vadă un semn al acestui mare eveniment, pentru ca să fie printre cei dintâi, care să salute şi să se închine noului Împărat ceresc de curând născut. Aceşti magi erau filosofi şi studiaseră operele lui Dumnezeu în natură. În minunile cerului, în splendoarea soarelui, a lunii şi a stelelor, ei au recunoscut degetul Creatorului. Ei nu erau închinători la idoli ci trăiau după lumina slabă, pe care ei o primiseră. Aceşti bărbaţi erau priviţi ca păgâni de către Iudei, dar în ochii lui Dumnezeu ei erau mai curaţi decât iudeii, care au fost binecuvântaţi cu mai multă lumină şi care se lăudau că ar avea o mai mare cunoştinţă, dar care nu trăiau conform luminii pe care le-o dăduse Dumnezeu. Magii au văzut cerul luminat de mărirea, care a înconjurat oştile cereşti la vestirea primei veniri a lui Hristos. După întoarcerea îngerilor la cer a apărut o stea luminoasă care a rămas pe cer. Această lumină pornea de la o grupă îndepărtată de îngeri luminoşi. Acest fenomen supranatural al acelei stele mari şi strălucitoare, pe care ei nu l-au mai văzut niciodată până atunci, şi care atârna ca un semn pe cer a trezit atenţia magilor. Ei nu se bucurau de privilegiul de care s-au împărtăşit păstorii, şi anume ca să audă vestirea naşterii Mântuitorului; dar Spiritul lui Dumnezeu i-a mişcat, ca să pornească în cercetarea acestui vizitator ceresc al unei lumi căzute. Ei îşi îndreptară paşii într-acolo, unde părea că duce steaua. Când s-au apropiat de Ierusalim, steaua a fost ascunsă într-o întunecime şi nu i-a condus mai departe. Ei gândeau că un astfel de eveniment atât de mare ca venirea lui Mesia nu putea fi ascuns faţă de Iudei, şi începură a face cercetări în jurul sfintei cetăţi.

Magii rămân însă uimiţi că nu găsesc aici nici un interes deosebit pentru venirea Celui Făgăduit. Ei se tem că poate n-au citit bine profeţiile. Nesiguranţa puse stăpânire pe sufletele lor şi devin foarte îngrijoraţi. Ei aud pe preoţi repetându-şi prescripţiile lor, tâlcuind legea şi lăudând religiunea şi evlavia lor. Ei aud pe de altă parte cum Romanii şi Grecii erau caracterizaţi ca păgâni. Ei văd, cum preoţii indică la

prescripțiile de amintire puse pe frunte şi pe mână şi pe poalele veşmintelor lor, ca dovadă că sunt supuşi legilor şi prescripțiilor divine. În cele din urmă magii părăsesc Ierusalimul mai puțin încrezători ca la intrarea în el. Ei se miră că iudeii nu au mai mult interes şi bucurie pentru marele eveniment al venirii lui Hristos.

Ca şi iudeii de pe acea vreme, tot astfel şi creştinii din zilele noastre nutresc speranțe mari pentru viitor. Iudeii priveau înainte la împărăția vremelnică şi triumfătoare a lui Mesia în Ierusalim. Tot astfel şi creştinii din vremea noastră aşteaptă prosperitatea bisericii prin convertirea lumii şi o viețuire în desfătare într-un mileniu pământesc. Ei sunt tot aşa de puțin înclinați a vedea lumina profețiilor şi a primi mărturiile împlinirilor lor ca dovezi despre revenirea lui Hristos, după cum refuzau iudeii să primească profețiile cu privire la prima Sa venire.

Prima venire a lui Hristos era cel mai mare eveniment, care a avut loc vreodată de la creațiunea lumii. Dar în timp ce naşterea Mântuitorului producea bucurie îngerilor din cer, împărților pământului nu le era binevenită. Magii au făcut cunoscut scopul călătoriei lor la Ierusalim declarând, că ei caută pe Isus, Împăratul iudeilor, pe a cărui stea ei au văzut-o în răsărit, şi că au venit să I se închine. Din cauza aceasta oraşul este provocat la o mare agitație. Vestea a fost dusă repede la împăratul Irod, care a devenit foarte tulburat prin aceasta. Bănuiala şi invidia sa au fost trezite, iar inima sa nelegiuită a făurit planuri rele pentru viitor. În timp ce iudeii arătau o mare nepăsare față de cele raportate de magi, Irod a dat pe față un mare interes şi a fost foarte tulburat. El a chemat la el pe mai marii preoților şi pe cărturari şi le-a poruncit să cerceteze cu îngrijire în profeții şi să-i raporteze, unde va trebui să se nască Împăratul lor. Indiferența lor nepăsătoare şi neştiința lor bătătoare la ochi, când cercetau în cărți după cuvintele profetice au făcut pe rege să se înfurie. El se temea, că ei ar intenționa să ascundă în fața lui faptele pozitive cu privire la naşterea lui Mesia, şi de aceea le porunci mai cu asprime ca să facă cercetări mai amănunțite cu privire la Împăratul lor aşteptat: "A adunat pe toți preoții cei mai de seamă şi pe cărturarii norodului, şi a căutat să afle de la ei unde trebuia să Se nască Hristosul. 'În Betleemul din Iudea', i-au răspuns ei, 'căci iată ce

a fost scris prin prorocul: 'Şi tu Betleeme, ţara lui Iuda, nu eşti nici de cum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; căci din tine va ieşi o Căpetenie, care va fi Păstorul poporului Meu Israel.'" Matei 2:4-6.

Irod a primit pe aceşti străini din răsărit cu un respect aparent, dar menţionarea de către ei a naşterii unui Împărat, care avea să domnească în Ierusalim, trezi invidia şi ura sa contra pruncului, care - după cum gândea el - avea să devină rivalul său şi care avea să-i îndepărteze de la tron atât pe el cât şi pe urmaşii săi. O furie diabolică se aprinse în inima lui, şi se hotărî să piardă pe acest prunc de curând născut. Dar la înfăţişare el se arătă liniştit şi, într-o consfătuire secretă cu magii, se interesă de timpul exact, când apăruse steaua. El se prefăcea a primi cu bucurie vestea despre naşterea lui Hristos şi rugă pe magi, să-l pună în cunoştinţă despre tot ce ei aveau să afle în această privinţă, aşa ca şi el să poată fi printre cei dintâi care să-i dea onoare.

Magii nu erau în stare să citească inima tiranului, dar Dumnezeu nu putea fi înşelat prin făţărnicia purtării sale. Puterea lui Dumnezeu avea să apere şi să păzească pe Mântuitorul scump, de curând născut faţă de planurile infernale ale lui Satan, până ce misiunea Sa avea să fie împlinită pe pământ.

După ce magii au părăsit Ierusalimul, spre marea lor bucurie, au văzut iarăşi steaua lor conducătoare pe cer, şi au fost conduşi astfel la locul de naştere al Mântuitorului. "Au intrat în casă şi au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu faţa la pământ, şi I s-au închinat; apoi şi-au deschis visteriile, şi I-au adus daruri: aur, tămâie şi smirnă." Matei 2:11. Magii nu au găsit nici o gardă împărătească, care să le împiedice intrarea la Mântuitorul. Mai marii pământului nu aşteptau venirea Sa. Nici-o mulţime nu se afla acolo, care să aştepte cu încordare ca să primească cu omagii mulţumitoare pe Prinţul Vieţii.

După îndeplinirea misiunii lor, magii s-au gândit să se întoarcă înapoi ca să ducă lui Irod vestea îmbucurătoare despre mersul călătoriei lor. Dar Dumnezeu le-a trimis prin îngerul Său, într-o viziune de noapte, solia, de a nu se mai întoarce pe la Irod. Ei au dat ascultare poruncii cereşti şi s-au înapoiat pe o altă cale în ţara lor.

"După ce au plecat magii, un înger al Domnului se arătă în vis lui

Iosif, şi-i zise: 'Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui, fugi în Egipt, şi rămâi acolo până îți voi spune eu; căci Irod are să caute Pruncul, ca să-L omoare.' Iosif s-a sculat, a luat pruncul şi pe mama lui, noaptea, şi a plecat în Egipt." Matei 2:13-14.

Irod aştepta cu îngrijorare reîntoarcerea magilor; căci era nerăbdător în hotărârea sa, de a înlătura din cale pe Regele lui Israel. Acest monarh credea că Hristos avea să domnească peste o împărăție lumească, şi el se împotrivea cu toată puterea urmării la tron a unui rege iudaic. Mai marii preoților şi cărturarii, care susțineau că înțeleg Scripturile, atrăgeau adesea atenția poporului asupra profețiilor care se refereau la revenirea lui Hristos cu putere şi mărire mare, când avea să ridice orice domnie şi să împărățească peste tot pământul. Ei au susținut într-un mod dornic de revanşă şi lăudăros, că Hristos ar fi un domn pământesc, şi că orice împărăție şi națiune avea să se plece în supunere înaintea Lui. Ei nu au studiat profețiile cu singura dorință de a preamări pe Dumnezeu sau de a-şi aduce viața lor în de acord cu înalta linie de conduită arătată de profeți. Ei cercetaseră scripturile ca să găsească profeții vechi, prin a căror tâlcuire ei să poată fi în stare în vreun chip oarecare, să-şi susțină mândria lor deşartă şi să arate poporului, cu cât dispreț priveşte Dumnezeu toate celelalte națiuni afară de națiunea iudaică. Ei declarau că puterea şi autoritatea străină, căreia ei erau atunci constrânşi să i se supună şi s-o respecte, va lua sfârşit în curând; căci Mesia va ocupa tronul lui David, şi va recâştiga prin puterea armelor libertatea şi întâietatea lor de altădată. Priceperea iudeilor era întunecată, şi le lipsea lumina cea adevărată. Ei tâlcuiau profețiile după propria lor concepție sucită. Satan îi ducea la prăpastie. Totuşi Irod era hotărât să zădărnicească intențiile Iudeilor, nimicind pe Hristos, îndată ce ar da de El.

După ce a aşteptat mult timp în zadar reîntoarcerea magilor cu informații, s-a temut că intențiile sale ar putea fi zădărnicite. Nu cumva acei bărbați au ghicit fapta infernală pe care el şi-o pusese în gând şi să-l fi ocolit în mod intenționat? Aceasta el o privea ca pe o înfruntare şi ocară. Nerăbdarea, invidia şi ura sa creşteau; Satan îl ațâța mereu, ca să-şi împlinească intenția sa printr-o faptă de foarte mare cruzime. Pentru

că nu reuşise să-şi aducă la îndeplinire intenția lui ucigașă, prin prefăcătorie şi viclenie, el voia acum ca să umple cu groază inimile tuturor iudeilor, făcând uz de puterea şi autoritatea sa. Trebuia să le arate printr-un exemplu, ce-l aşteaptă pe regele lor, în cazul că ei ar încerca să-l ridice pe tron în Ierusalim.

Aici i se oferise o ocazie de a da Iudeilor o lovitură atât de mare, încât să renunțe la planurile lor ambițioase - despre o împărăție independentă, care să cuprindă întreaga lume cu strălucirea ei. Irod a dat poruncă unui detaşament de soldați - ale căror inimi se împietriseră prin crime, război şi vărsări de sânge - ca să meargă la Betleem şi în împrejurimile sale, şi să omoare pe toți copiii, de la doi ani în jos. Prin această faptă tirană el urmărea un scop îndoit, întâi ca să-şi arate puterea şi autoritatea sa asupra poporului Iudeu, şi al doilea, ca să aducă la tăcere lauda lor cu privire la regele lor, şi apoi să-şi întărească şi mai mult puterea sa proprie, prin omorârea Fiului împărătesc de care el se temea şi pe care Îl invidia. Ordinul său nemilos a fost executat. Sabia soldaților lipsiți de orice simțământ uman a adus pierzare în toate părțile. Groaza şi jalea părinților era de nedescris. Glumele şi injuriile brutale ale soldaților au fost întrecute de strigătele de jale ale mamelor prădate, când îşi strângeau la piept pruncuşorii lor muribunzi şi implorau cerul pentru răzbunare contra tiranului rege.

Acest blestem înfiorător a fost îngăduit de Dumnezeu, pentru a umili mândria națiunii iudaice. Nelegiuirea lor era atât de mare, încât Dumnezeu lăsă să vină asupra lor această pedeapsă prin tiranul Irod. Dacă ei, în loc să fie lăudăroşi şi ambițioşi, ar fi fost curați, sinceri şi modeşti în obiceiurile lor, atunci Dumnezeu i-ar fi scutit de o astfel de umilire şi strâmtorare din partea vrăjmaşilor lor. Dacă acest popor ar fi umblat desăvârşit şi credincios înaintea Lui, atunci El ar fi făcut ca furia regelui contra lor să fie nevătămătoare. Dar aşa El nu putea să intervină pentru ei într-un mod deosebit, pentru că faptele lor erau urâciune înaintea Lui.

Iudeii ațâțaseră invidia şi ura lui Irod contra lui Hristos prin tâlcuirile lor false a profeților. Ei înfățişau pe Hristos şi misiunea Sa pe pământ într-o lumină cu totul falsă. Ambiția lor înfumurată şi laudele lor trufaşe

nu-şi ajunseseră însă scopul intenționat la început de către Satan - adică uciderea lui Mesia cel de curând născut - ci se întoarse asupra capului lor, umplând casele lor cu jale. Într-o viziune profetică, Ieremia strigă: "Un țipăt se aude la Rama, plângeri şi lacrimi amare: Rahela îşi plânge copiii; şi nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt!" Ieremia 31:15. Irod nu mai supraviețui mult timp la această faptă firească. El trebui să cedeze în fața unei puteri, cu care el nu se putea măsura şi muri de o moarte îngrozitoare.

După ce Irod a fost şters de pe pământ, Iosif a fost avertizat de către îngerii lui Dumnezeu să se întoarcă înapoi în pământul lui Israel. El dorea să se aşeze în Betleemul din Iudea; dar când auzi că Arhelau din Iudea era rege în locul tatălui său, se temu că intenția tatălui său de a ucide pe Hristos, ar putea fi adusă la îndeplinire de fiul său.

Iosif fiind în nedumerire şi neştiind unde să găsească un loc sigur, Domnul alese iarăşi pentru el prin îngerul Său. "A venit acolo şi a locuit într-o cetate, numită Nazaret, ca să se împlinească ce fusese vestit prin proroci: că El va fi chemat Nazarinean." Matei 1:23.

Aceasta a fost primirea care s-a făcut Mântuitorului, când a venit în această lume pierdută. El a părăsit patria Sa cerească, maiestatea Sa, bogățiile Sale, şi înalta Sa autoritate, şi a luat asupră-Şi firea omenească, pentru ca să salveze neamul căzut. Domnul arată oamenilor marea onoare, de a trimite pe propriul Său Fiu în corp omenesc pe acest pământ. Şi totuşi ei n-au dat mărire lui Dumnezeu, pentru că n-au voit să primească pe Hristos în inimile lor. Se părea ca şi când pentru copilul Isus nu avea să existe pace şi nici siguranță pe pământ. El, care venise să dea oamenilor viață, nu întâmpină decât insultă, ură şi maltratare tocmai de la acei, pe care El voia să-i facă fericiți. Dumnezeu nu putea încredința pe Fiul Său iubit oamenilor, în timpul când Îşi îndeplinea buna Sa lucrare pentru răscumpărarea lor şi în cele din urmă ridicarea lor până la propriul Său tron. El a trimis îngeri care să slujească Salvatorului şi să-I apere viața, până ce misiunea Sa de pe pământ avea să fie împlinită, şi El avea să fie omorât tocmai de mâinile acelor oameni, la care El venise ca să-i mântuiască.

COPILĂRIA LUI ISUS

Mântuitorul Îşi petrecu copilăria şi tinereţea Sa în Nazaretul cel sărman şi puţin preţuit. Orice loc s-ar fi putut considera fericit, dacă Isus ar fi petrecut în el măcar un an; chiar şi curţile domneşti s-ar fi simţit fericite şi onorate prin prezenţa unui asemenea oaspete, dar El trecu totuşi pe lângă locuinţele bogate, pe lângă palatele regilor, spre a-Şi alege ca loc de locuit un sat modest de munte.

Timp de treizeci de ani, pe care Salvatorul lumii îi petrecu la munte, El umbla adesea pe potecile înguste, care duceau la câmpiile întinse. Ochii Săi priveau cu admiraţie minunile măreţe ale naturii. Florile frumoase, arborii cei înalţi, stâncile prăpăstioase şi munţii falnici, totul avea atracţie pentru El. Cu adoraţie şi bucurie privea El măreţia firmamentului. El admira aurora dimineţii, podoaba serii şi maiestatea sărbătorească a nopţii. El era răpit de auzul cântăreţilor fericiţi, ai pădurii, cum ei proclamau laudă Creatorului, şi adesea El Îşi unea glasul Său cu al lor în cântări de laudă. El Îşi aduna felurite cunoştinţe din cartea cea măreaţă a naturii.

De pe munţii Nazaretului El privea în jos asupra unei ţări, care aşteptase venirea Sa timp de mii de ani şi care totuşi nu era pregătită să-L primească. În singurătatea liniştită a colinelor şi a dumbrăvilor, neobservat de vreun ochi omenesc, El comunica cu Tatăl Său şi Îşi întărea sufletul cu meditaţie şi rugăciune pentru lucrarea vieţii Sale, pe care o avea de îndeplinit.

Puținul, pe care Sfintele Scripturi îl raportează despre copilăria lui Isus, este de o mare însemnătate. "Iar Pruncul creştea şi se întărea; era plin de înțelepciune, şi harul lui Dumnezeu era peste El." "Şi Isus creştea în înțelepciune, în statură, şi era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor." Luca 2:40, 52.

Timp de aproape treizeci de ani n-au avut loc decât puține întâmplări în viața lui Isus, care să atragă atenția poporului asupra Lui. Încă din copilărie El respecta cu exactitate legile iudaice. El n-a dat pe față în public naşterea Sa dumnezeiască, şi nici nu căută să se distingă față de alții. Amicii şi rudele Sale nu vedeau la El nici un semn deosebit al Divinității Sale, în timpul viețuirii Lui printre ei. Dar deşi evita ca să trezească vreo atenție, totuşi El era neclintit ca o stâncă în a urma ce este drept.

Viața lui Hristos se distingea prin simplitatea şi curăția Sa; Spiritul Său liniştit şi fără pretenții, lipsa Sa de vanitate şi mândrie Îl făcea să câştige bunăvoință la Dumnezeu şi la oameni. Încă de copil El dădea pe față o blândețe şi o amabilitate deosebită. Mâinile şi picioarele Sale erau întotdeauna gata să ajute altora, şi să uşureze sarcina părinților Săi. Ei poseda o răbdare pe care nimic n-o putea tulbura, şi o iubire de adevăr, care Îl însoțea cu credincioşie în tot timpul. Deşi întotdeauna serios şi tăgăduitor de sine, El era totuşi bun şi vesel. Frumusețea caracterului Său consta în viața Sa cumpănită. Deşi dădu încă de timpuriu dovezi despre o înțelepciune remarcabilă, totuşi El era în totul ca orice copil, dezvoltându-se treptat atât în ce priveşte facultățile Sale spirituale, cât şi în cele corporale, care creşteau o dată cu anii.

Tăcerea Sfintei Scripturi cu privire la copilăria şi tinerețea lui Hristos este de foarte mare însemnătate pentru noi. Hristos este modelul nostru în toate lucrurile. Cu cât această perioadă a vieții este mai liniştită şi mai neobservată, cu atât mai mult este ea în armonie cu natura, şi cu atât mai liberă de orice ațâțare artificială, şi cu atât mai rodnică pentru propăşirea curăției, a simplității naturale şi a adevăratei valori morale.

Isus nu era scutit de ispite. Satan era zelos şi stăruitor în sforțările sale, de a birui pe Fiul lui Dumnezeu. Faptul că există pe pământ o Ființă liberă de mânjitura păcatului neliniştea în gradul cel mai înalt pe

autorul păcatului, şi nu-i scăpa nici un mijloc neîncercat, pentru a-L amăgi şi încurca. Totuşi Isus primea de la Tatăl Său ceresc înţelepciune şi putere, spre a birui pe ispititor.

Nelegiuirea locuitorilor Nazaretului devenise proverbială. Chipul josnic cu care acest loc era privit, a determinat pe Natanael să pună întrebarea: "Poate ieşi ceva bun din Nazaret?" Ioan 1:46. Isus nu-Şi alesese singur acea societate de oameni. Tatăl Său ceresc a găsit ca potrivit, de a-L lăsa în tinereţea Sa să fie expus adesea la ispite. Acestea aveau de scop, a-I pune caracterul la încercare şi la probă, şi-L făceau să fie neîncetat atent, pentru păzirea curăţiei Sale. El a trebuit să fie expus la lupte grele, spre a servi ca exemplu pentru oameni în copilărie, în tinereţe şi în bătrâneţe.

Nu o viaţă de prisosinţă şi de trândăvie a fost partea lui Isus. Părinţii Săi erau săraci şi întreţinerea lor depindea de munca lor zilnică. În chipul acesta Isus a fost deprins cu sărăcia, cu tăgăduirea de sine şi cu lipsurile. Dar tocmai această experienţă se dovedi ca un scut în anii de mai târziu. Fiind deprins cu sârguinţă şi cu viaţă retrasă, El închidea uşa multor ispite şi stătea departe de orice societate, a cărei influenţă era stricăcioasă. Astfel El a dezvoltat un adevărat caracter nobil în mijlocul unor influenţe tocmai contrarii. Nici câştigul, nici plăcerile, nici lauda şi nici mustrările nu-L puteau mişca, ca să comită o nedreptate. El avea înţelepciunea, de a deosebi răul de bine, şi tărie de a rezista ispitei.

Nimeni nu este chemat vreodată să dezvolte un caracter creştin în împrejurări mai defavorabile ca Mântuitorul nostru. Faptul că El a trăit timp de treizeci de ani într-un loc - privit de mulţi ca ceva de mirare, a ieşi ceva bun din acel loc - este o impută pentru acei care gândesc că a duce o viaţă neprihănită ar depinde de loc, de fericire sau de bogăţie. Ispita, sărăcia şi greutăţile sunt tocmai şcoala necesară pentru cultivarea curăţiei şi tăriei de caracter.

Potrivit legii iudaice, Iosif şi Maria mergeau în fiecare an la Ierusalim, spre a lua parte la sărbătoarea paştelui. Când Isus era de doisprezece ani, părinţii Săi L-au luat cu ei, după cum se obişnuia la iudei. Această călătorie la sfânta cetate, pentru a lua parte la sărbătoare, ei o făceau într-o societate mare.

Atunci a văzut Isus templul pentru prima dată. Umblând prin încăperile sale, El vedea pe preoți ocupați, vedea altarul plin de sânge, şi fumul sfânt al tămâiei, care se înălța sus la Dumnezeu şi perdeaua cea lucrată în mod artistic, care acoperea misterele Sfintei Sfintelor. Lui îi era lămurită însemnătatea acestor ceremonii solemne, şi ştia că ele aveau să fie împlinite prin propria Sa jertfă pentru păcatele lumii. Pentru mintea omenească este imposibil, a-şi face o idee despre cugetele Fiului lui Dumnezeu la această ocazie.

După ce au trecut cele şapte zile de sărbătoare, societatea din Galilea, cu care Iosif şi Maria trebuia să plece înapoi, porni la drum spre casă. În confuzia primelor zile de călătorie, părinții lui Isus nu au observat lipsa Sa; numai când au trebuit să caute gazdă pentru noapte, au observat lipsa acelei mâini întotdeauna voioasă şi gata de ajutor a Fiului lor ascultător. Închipuindu-şi că va fi la cineva din societatea lor, ei nu-şi făcură deocamdată nici o grijă pentru El. Principiile Sale erau atât de curate, purtarea Sa atât de prevăzătoare, încât ei au avut destulă încredere spre a-L lăsa singur. Ei nu se îndoiau câtuşi de puțin, că atunci când vor avea nevoie de El, le va fi oricând de ajutor. Dar acum ei erau foarte îngrijorați, şi Îl căutau cu multă trudă. Toate cercetările lor au fost însă fără succes; ei nu puteau da de nici o urmă a mult iubitului lor Fiu. Plini de presimțiri îngrozitoare ei s-au întors înapoi la Ierusalim. Ei îşi aminteau cu groază de măcelul, pe care l-a pus la cale tiranul Irod, spre a pierde pe Împăratul lui Israel, şi îşi făceau multe reproşuri pentru neglijarea prețiosului lor odor, care le-a fost încredințat de Dumnezeu.

Iosif şi Maria şi-au continuat toată ziua cercetările lor zadarnice în Ierusalim. După aceasta urmă o noapte de neodihnă şi nesiguranță - o noapte, care a fost petrecută în veghere cu rugăciuni şi lacrimi. Ziua următoare ei şi-au reînnoit sforțările lor, totuşi fără succes. O altă noapte se apropia, când au ajuns în apropiere de templu şi au observat, cum o mare mulțime de oameni mergeau într-acolo. Se ataşară atunci şi ei la această mulțime, şi la intrarea în templu, atenția lor a fost atrasă de glasul Lui. Deşi nu-L puteau vedea din cauza mulțimii, totuşi ei ştiau, că El trebuie să fie, căci nici un alt glas nu poseda o astfel de solemnitate şi un astfel de răsunet.

Pătrunzând prin mulțime, ei s-au aflat în curând într-o încăpere a templului, care era folosită ca şcoală a profeților. Acolo în mijlocul mai marilor, al preoților şi al cărturarilor, ei au văzut pe Fiul lor.

El sta plin de respect şi umilință la picioarele acestor bărbați serioşi şi învățați, ca şi când ar fi voit să primească instrucțiuni despre venirea lui Mesia, în timp ce El îi făcea atenți asupra evenimentelor de pe acea vreme, care potrivit profețiilor aveau să însoțească venirea Celui Făgăduit. Preoții şi învățații pe de altă parte, Îi puneau întrebări grele, privitoare la adevăr, pe care ei nu le înțelegeau. Isus însă pricepea întrebările lor, şi prin răspunsurile Sale date într-o simplitate de copil, dar într-o limpezime completă, El rectifica teoriile şi prescripțiile lor false şi răspândea un val de lumină nouă asupra adevărurilor, care erau preînchipuite în simboluri şi profeții.

Toți ascultau cu cel mai mare interes, când a fost explicată sărbătoarea paştelor. În orbirea lor, ei au pierdut aproape în totul din vedere însemnătatea sărbătorii, pe care ei o sărbătoriseră chiar atunci cu un fast atât de mare. Isus ştia că ei nu aveau nici o idee despre Mesia ca o jertfă pentru păcatele lumii şi că erau în totul nepregătiți ca să-L primească în adevăratul Său caracter. De aceea intenția Sa era, ca prin întrebări şi lămuriri să-i aducă la o înțelegere mai limpede a misiunii Sale, aşa încât ei să fie pregătiți ca să-L creadă atunci, când El avea să-Şi înceapă pe față misiunea Sa de Învățător.

Rabinii au observat cu uimire judecata matură, înțelepciunea, agerimea şi concluziile logice ale băiatului străin. Ei ştiau că el nu a fost instruit în şcoala profeților, şi totuşi El avea o mai bună înțelegere a profețiilor decât ei, cu toate că ei îşi petrecuseră întreaga lor viață cu studiul acestora. Ei erau nu numai uimiți, ci chiar răpiți. Inimile lor erau atrase în iubire către El. Pentru ei era lămurit, că acest băiat galilean poseda un talent extraordinar, şi ei doreau să-l aibă ca elev în şcoala lor, spre a fi pregătit ca să ocupe o poziție însemnată şi un post înalt de învățător în Israel. Niciodată până aici nu au auzit aceşti bărbați învățați o explicație atât de simplă şi de convingătoare a Sfintelor Scripturi cu privire la venirea mult aşteptatului Mesia, la adevăratul scop al venirii Sale şi la natura Împărăției Sale.

E de mirat, că ei au rămas uimiți de înțelepciunea acestui băiețaş liniştit şi serios, care le da lămuriri într-un mod atât de copilăros şi modest asupra marilor adevăruri ale profeţiilor şi că inimile lor au fost atât de mişcate, cum nici o artă de vorbire înaltă sau vreo elocvență scolastică nu le-ar fi putut mişca vreodată! Deşi necunoscut de ei, totuşi băieţaşul de la picioarele lor era Tâlcuitorul divin al profeţiilor.

Dumnezeu căuta să lumineze pe conducătorii lui Israel, şi pentru acest scop El întrebuință unicul mijloc prin care ei puteau fi câştigaţi. În mândria lor ei nu ar fi acceptat niciodată ca ei să primească de la cineva învățătură, oricât de mare ar fi fost înțelepciunea sa şi oricât de înaltă poziția sa. Ei se considerau pe ei înşişi ca tâlcuitori ai profeţiilor rânduite de Dumnezeu. Dacă le-ar fi trecut prin minte că Isus căuta să-i învețe, atunci ar fi defăimat şi n-ar fi voit să-L asculte. Dar ei se măguleau cu închipuirea că ar da învățătură, pe când în realitate ei nu erau decât ascultători şi primeau învățătură. Modestia copilărească şi grațiozitatea lui Isus dezarmau prejudecățile lor. Minţile lor se deschideau în mod conştient la mărturia Sfintei Scripturi. Puterea adevărului convingea mintea lor. Şi aceasta nu era totul. O putere dumnezeiască însoţea cuvintele lui Isus. Spiritul lui Dumnezeu căuta să planteze adevărul în inimile lor. Ei au fost convinşi că aşteptările lor cu privire la felul şi scopul venirii lui Mesia nu erau în de acord cu profeţiile; totuşi convingerile lor nu au fost urmate de credință. Ei nu erau voioşi să renunțe la teoriile, care măguleau ambiția lor şi care serveau ca temelie a mândriei lor de puterea şi strălucirea viitorului lor rege. Ei nu voiau să recunoască că concepția lor despre Sfânta Scriptură, pe care pretindeau a o învăța, era cu totul greşită. Adevărul era deci în contrazicere cu dorințele lor. Rabinii se întrebau între ei: Cum se poate ca acest băiat să dobândească o astfel de învățătură, când n-a învățat nicăieri în vreo şcoală? Mândria şi interesul i-a făcut să lepede lumina din cer.

Părinții lui Isus priveau cu uimire la Fiul lor. Ei au fost umpluți de bucurie, când L-au văzut în siguranță şi au fost foarte mulțumiți pentru onoarea care I se dă. Dar Maria nu putea uita aşa de uşor necazul pe care-l suferise din cauza Lui. Când auzi, că El n-a fost reținut aici contrar

voinţei Sale, ci că a fost atât de adâncit în conversaţie cu înţelepţii lui Israel, încât după părerea ei îşi uitase datoriile Sale de copil, ea îi zise cu un ton pe jumătate mustrător: "'Fiule, pentru ce Te-ai purtat aşa cu noi? Iată că tatăl Tău şi eu Te-am căutat cu îngrijorare.' El le-a zis: 'De ce M-aţi căutat? Oare nu ştiaţi că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?'" Luca 2:48-49.

Aceste cuvinte rostite în nevinovăţie şi simplitate conţineau un reproş pentru părinţii Săi. El le-au amintit cu modestie, că dacă şi-ar fi făcut datoria lor, ar fi fost scutiţi de osteneala de a-L căuta. Dar în timp ce ei îşi neglijau datoria lor, pe care le-o încredinţase Tatăl, El Însuşi Se ocupa cu lucrarea, pentru împlinirea căreia El se coborâse din cer.

Iosif şi Maria au fost onoraţi de Dumnezeu într-un mod deosebit, încredinţându-le îngrijirea Fiului Său. Îngerii au vestit naşterea Sa păstorilor din Betleem, şi magii din răsărit i-au adus omagii. Dumnezeu a condus pe Iosif astfel, încât viaţa copilului Isus a fost păstrată. Dar la reîntoarcerea lor de la Ierusalim, părinţii lui Hristos erau atât de ocupaţi cu conversaţii şi vizite, încât şi-au neglijat sfânta lor datorie. Toată ziua de dimineaţă şi până seara, ei nu s-au sinchisit de Fiul lor Isus, pe care nu trebuia să-L piardă din vedere nici o clipă.

După ce îngrijorarea lor se linişti prin găsirea lui Isus, ei căutau să arunce vina asupra Lui, în loc să-şi recunoască neglijenţa lor. El respinse însă aceasta cu blândeţe dar hotărât.

Cu această ocazie Isus a făcut cunoscut pentru prima dată adevăratul Său raport faţă de Dumnezeu. Cuvintele, pe care El le-a adresat Mariei, arată că El era conştient de misiunea Sa cerească încă de copil. Deşi părinţii nu puteau înţelege pe deplin însemnătatea cuvintelor lui Isus, totuşi mintea Mariei se lumină în cea mai mare parte. Ea ştia că Isus nu Se referea la tatăl Său pământesc, ci la Iehova, şi ea nu numai că păstră în minte toate, câte a zis El, spre a medita asupra lor în viitor, ci şi luă la inimă învăţătura ce era cuprinsă în cuvintele Sale şi o puse în practică.

Pentru părinţii lui Isus era atât de firesc de a-L privi ca fiu al lor propriu, încât erau uşor expuşi primejdiei, de a pierde din vedere binecuvântarea de care era însoţită prezenţa Salvatorului lumii. Fiind zilnic pe lângă ei şi cum viaţa Sa semăna în multe privinţe cu viaţa

altor copii, era greu pentru ei de a păstra în ochii lor misiunea Sa sfântă şi a-şi aminti mereu că Dumnezeu încredințase pe Fiul Său supravegherii şi grijii lor părinteşti; pe Acela a Cărui dumnezeire era ascunsă sub chipul omenesc. O petrecere mai lungă în Ierusalim a fost folosită de El ca un mijloc blând de amintire a datoriei lor, pentru ca să nu mai fie nepăsători şi să piardă din vedere înalta onoare, pe care Dumnezeu le-o arătase.

Sărbătoarea paştelor a fost instituită, pentru ca iudeii să păstreze în amintire eliberarea lor minunată din Egipt. Această întocmire a fost destinată, pentru a abate sufletele lor de la treburile lor lumeşti şi a le readuce în amintire faptele lui Dumnezeu. Ei trebuiau să-şi aducă aminte de minunile, de îndurările şi de marea Sa bunătate față de ei, aşa încât iubirea şi adorația lor față de El să sporească. Prin aceasta ei trebuiau să fie provocați, a privi la El în toate greutățile lor şi a se încrede în El, în loc să se întoarcă către alți zei.

Respectarea Paştelui făcea o impresie întristătoare asupra Fiului lui Dumnezeu. El vedea în mielul cel junghiat un simbol al morții Sale. Acei care sărbătoreau această întocmire, au fost învățați să aducă în legătură junghierea mielului cu viitoarea moarte a lui Hristos. Sângele cu care erau stropiți uşiorii caselor lor, era un simbol al sângelui lui Hristos, care avea să aducă curățire de păcate pentru creştinul credincios. Acesta avea să-l ocrotească față de mânia viitoare a lui Dumnezeu, care va veni peste lumea necredincioasă şi nepocăită, aşa după cum a venit asupra egiptenilor pe vremuri. Dar numai prin îndeplinirea lucrării, pe care Domnul le-o încredințase ca s-o facă, jertfa lui Hristos le putea servi spre mântuire. Ei aveau înşişi de conlucrat, spre a dovedi credința lor în planul rânduit pentru salvarea lor.

Foarte mulți veneau dintr-o mare depărtare, pentru ca să ia parte la sărbătoarea Paştelor. Isus, care cunoştea toate inimile, ştia că mulțimea care se întorcea de la Ierusalim avea să uite pe Mântuitorul şi misiunea Sa prin vorbiri uşuratice şi vizite nefolositoare. De aceea El a preferat să Se înapoieze singur cu părinții Săi, spre a le da în felul acesta ocazie, să mediteze asupra profeților, care se refereau la suferințele Sale viitoare şi la moartea Sa. El dorea ca evenimentele dureroase, prin care ei aveau să treacă în timpul jertfei Sale necesare, să nu fie pentru ei ceva nou şi

neaşteptat. La întoarcerea lor de la Ierusalim, după terminarea Paştelor, El a fost despărţit de ei, şi ei L-au căutat cu inimile îndurerate timp de trei zile. Când El avea să sufere moartea pentru păcatele lumii, El avea să fie de asemenea despărţit şi pierdut pentru ei trei zile. Dar după aceea El avea să li se arate, şi credinţa lor avea să se prindă de El ca Mântuitor al neamului omenesc căzut, şi ca un Mijlocitor al lor la Tatăl.

Aceasta este o învăţătură importantă pentru toţi urmaşii lui Hristos. Nici una din aceste învăţături nu avea să fie pierdută; toate au fost scrise pentru binele generaţiilor viitoare. Iosif şi Maria au pierdut pe Hristos prin neglijenţa unei singure zile; trei zile de căutare îngrijorată au fost necesare pentru regăsirea Lui. Tocmai aşa se petrec lucrurile şi cu creştinii; când devin nepăsători şi neglijează rugăciunea şi vegherea, pot pierde într-o zi pe Hristos; şi adesea e nevoie de multe zile de căutare îngrijorată şi de întristare pentru a-L regăsi şi a dobândi din nou pacea sufletească, care a fost pierdută prin vorbiri, glume şi discuţii deşarte sau prin neglijarea rugăciunii.

Când creştinii se adună împreună trebuie să fie foarte atenţi la toate cuvintele şi acţiunile lor, pentru ca să nu uite pe Isus, şi să nu umble încoace şi încolo, fără să observe lipsa Sa.

Când oamenii nu se sinchisesc de prezenţa Salvatorului, când pierd din vedere în conversaţia lor pe Acela, în care potrivit mărturisirii lor, se concentrează toate speranţele lor despre viaţă veşnică - atunci evită şi Isus societatea lor şi tot astfel fac şi îngerii, care execută ordinele Sale. Aceste fiinţe curate şi sfinte nu pot rămâne într-un loc, unde prezenţa lui Isus nu este dorită şi unde lipsa Sa nu este observată. O societate al cărei spirit este abătut de la lucrurile cereşti, nu are nici o putere de atracţie pentru locuitorii cerului. Din acest motiv domneşte mare tristeţe, amărăciune şi descurajare printre acei care pretind a fi urmaşi ai lui Hristos. Pentru că nu se deprind cu meditaţia, vegherea şi rugăciunea, ei pierd tot ce este de preţ pentru ei. Razele de lumină dumnezeiască care pornesc de la Isus, nu-i mai înviorează cu influenţele lor sfinte şi înnobilatoare. Ei sunt învăluiţi în întuneric, pentru că prin spiritul lor neglijent şi lipsit de respect, Isus este înstrăinat şi îngerii cei sfinţi sunt ţinuţi departe de ei.

Mulți vizitează adunări religioase, primesc instrucțiuni de la servii lui Dumnezeu şi sunt astfel reînviorați şi binecuvântați; şi totuşi, pentru că la înapoierea lor acasă nu simt necesitatea rugăciunii şi a vegherii, adesea ei nu se întorc mai buni, de cum erau mai înainte. Văzându-şi apoi marea lor lipsă, sunt înclinați adesea, de a se plânge de alții sau a murmura contra lui Dumnezeu, în loc să se întoarcă în ei înşişi, şi să se acuze pe ei înşişi pentru întunericul şi neliniştea lor spirituală. Asemenea persoane nu trebuie să caute vina la alții. Greşeala se află în ei înşişi; ei fac glume şi vizite, până ce spiritul ceresc este gonit prin propria lor neglijență. Este privilegiul fiecărui om, de a păstra pe Isus la el. Pentru a ne asigura însă societatea Sa, cuvintele noastre trebuie alese şi sărate cu har. Cugetele inimii trebuie îndreptate cu preferință către lucrurile dumnezeieşti.

De la Ierusalim Isus a însoțit pe părinții Săi şi a mers în Nazaret, "fiindu-le ascultător". Prima Sa vizită în templu trezise noi cugetări în El şi raportul Său față de Dumnezeu făcuse o impresie atât de adâncă asupra Lui, încât pentru câtva timp El pierduse din vedere relațiile Sale pământeşti. Totuşi autoritatea părinților îi era încă mereu sfântă. La dorința lor, El Se întoarse împreună cu ei acasă şi le ajută la munca lor obositoare. El îngropă în inima Sa taina misiunii Sale viitoare, aşteptând cu răbdare timpul când avea să-Şi înceapă în public misiunea, înainte de a se descoperi lumii ca Mesia. Timp de optsprezece ani după declarația Sa, că El este Fiul lui Dumnezeu, S-a supus sub ocrotirea părintească, trăind în toată simplitatea în Galilea şi lucrând ca teslar împreună cu tatăl Său.

Cu toată misiunea Sa sfântă şi înalta Sa poziție față de Dumnezeu - care îi era lămurită pe deplin - Isus nu neglijă cu nimic datoriile obişnuite ale vieții zilnice. El era Creatorul lumii şi totuşi recunoscu obligația Sa față de părinții Săi pământeşti şi îşi împlinea cu politețe plină de respect datoriile de fiu, de frate, de amic şi de cetățean. Suveranul cerului, Căruia îngerii i-au dat ascultare cu bucurie, era acum un serv voios şi un fiu credincios în împlinirea datoriilor.

IOAN BOTEZĂTORUL

În timpul naşterii lui Ioan, Iudeii se aflau într-o stare vrednică de plâns. Spre a împiedica o răscoală generală, li se permise, să aibă o aşa zisă guvernare proprie; totuşi ei vedeau că puterea şi libertatea lor era restrânsă, şi că în realitate se aflau sub jugul roman. Romanii pretindeau dreptul de a numi pe preoţi şi a-i îndepărta iarăşi din postul lor, după plăcere. În acest fel s-au strecurat abuzuri în serviciul preoţesc. Astfel preoţii nefiind numiţi pe cale divină, făceau abuzuri în serviciul lor şi la îndeplinirea chemării lor se lăsau conduşi de fapte necinstite. Prin bani şi influenţă, oameni cu un caracter josnic câştigau favoarea celor puternici şi în acelaşi chip şi preoţia. Întreaga ţară simţea această povară. Aşa încât dezbinare şi răscoală erau urmarea la aceasta.

Dumnezeu nu putea descoperi lui Israel mărirea şi puterea Sa printr-o preoţime atât de stricată. Din cauza abaterii lor de la Domnul, învăţătura iudaică a fost întunecată. Mulţi dintre conducători puneau prescripţiile lor proprii pe treapta întâi şi le impuneau poporului ca ordine ale lui Dumnezeu. Dar timpul hotărât, când Dumnezeu voia să aducă poporului Său mântuire, sosise în cele din urmă. Iudeii cei pioşi aşteptau cu rugăciuni stăruitoare sosirea lui Mesia. Ei se încredeau în Dumnezeu, că El va interveni pentru poporul Său în această situaţie critică, pentru ca să nu ajungă de batjocura păgânilor. În timpurile trecute, întotdeauna când erau în nevoie şi când Îl chemaseră, El le trimisese câte un salvator. Din profeţie, ei au concluzionat că timpul stabilit pentru venirea lui Mesia sosise, şi că după apariţia Sa ei vor

avea o descoperire şi mai lămurită a voinţei dumnezeieşti, prin care învăţăturile lor vor fi liberate de prescripţiile şi ceremoniile nefolositoare, care le-a întunecat mintea timp atât de îndelungat. Iudeii bătrâni şi evlavioşi aşteptau ziua şi noaptea venirea lui Mesia şi se rugau, ca să le fie îngăduit de Dumnezeu, ca să-L vadă înainte de moartea lor. Ei aşteptau cu dor, ca să vadă luminându-se întunericul neştiinţei şi al bigoţiei, care învăluise atâta timp sufletele poporului.

Din această clasă făcea parte Zaharia şi Elisaveta; "Amândoi erau neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu, şi păzeau fără pată toate poruncile şi toate rânduielile Domnului." Luca 1:6. Zaharia făcea parte din clasa preoţimii sfinte. "Dar, pe când slujea Zaharia înaintea lui Dumnezeu, la rândul cetei lui, după obiceiul preoţiei, a ieşit la sorţi să intre să tămâieze în Templul Domnului." Luca 1:8-9.

În timpul jertfei zilnice a tămâierii slujeau întotdeauna doi preoţi; unul ducea tămâia, iar celălalt un vas cu cărbuni aprinşi de pe altarul arderii de tot, pe care îi turna pe altarul din Sfânta. Primul preot punea apoi tămâie pe cărbunii aprinşi. Acesta era privit ca un serviciu ce era în legătură cu o sfinţenie şi onoare desăvârşită, deoarece preotul era adus prin aceasta într-o comuniune mai directă cu Dumnezeu, decât prin oricare alt act din slujba zilnică. Nimănui nu-i era permis, ca să tămâieze a doua oară, căci preotul era ales în fiecare zi dintre acei, care nu făcuseră încă acest serviciu. Timpul aducerii darului de tămâie dimineaţa şi seara era de un interes deosebit pentru închinătorii din sălile templului. Înainte ca ei să poată ajunge în prezenţa lui Dumnezeu prin serviciul preoţilor lor, ei trebuiau să se pregătească printr-o examinare sinceră a inimii şi prin mărturisirea păcatelor. Apoi se uneau în rugăciune tăcută, îndreptându-şi privirea către locul prea sfânt. În felul acesta cererile lor se ridicau împreună cu fumul de tămâie către cer.

În timp ce preoţii intrau dimineaţa şi seara în locul sfânt, unde cele şapte candele ardeau ziua şi noaptea - o amintire neîncetată despre Acela, care fusese Ocrotitorul lui Israel în chip de stâlp de foc - jertfa zilnică era pregătită deja ca să fie adusă pe altarul din curte. În felul acesta jertfa de ispăşire era adusă în mintea întregului Israel într-o strânsă

legătură cu norii binemirositori ai fumului de tămâie - simbolul rugăciunii poporului. Orele stabilite pentru aceste jertfe, care erau cunoscute ca jertfele de dimineață şi de seară, erau privite ca ore sfinte şi erau respectate de întreaga națiune iudaică ca timp hotărât pentru meditație şi rugăciunea de dimineață şi de seară. În timp ce preotul sta la altarul tămâierii, iar fumul jertfei arderii de tot de afară se urca către cer, rugăciunile aduse de credincioşii din curțile templului erau repetate pe întreg pământul, oriunde se aflau Iudei pioşi.

În această rânduială noi găsim autoritatea pentru serviciul divin creştin familial de dimineață şi de seară. Dumnezeu iubeşte ordinea. Deşi El leapădă o slujire ceremonială goală fără adevăratul spirit de meditație, El priveşte totuşi cu bună plăcere asupra acelora, care Îl iubesc şi se tem de El şi Îi aduc închinare dimineața şi seara pe întreg pământul, înălțând cereri pentru iertarea păcatelor lor săvârşite şi adresându-se Lui pentru binecuvântările necesare.

Asupra lui Zaharia căzuse sorțul, ca să aducă jertfa zilnică de tămâie. În veşmântul său preoțesc alb el tămâia în Sfânta, aşa încât norii de fum de tămâie să se urce la Dumnezeu împreună cu rugăciunile credincioşilor, spre a pregăti calea pentru fumul jertfei arderii de tot. Într-un loc atât de sfânt, care numai printr-o perdea se despărțea de Sfânta Sfintelor, unde prezența sublimă a lui Dumnezeu se descoperea, Zaharia a fost umplut de sentimentul solemnității şi însemnătății poziției sale.

La răsunetul clopoțeilor care dă semnalul când jertfa trebuia pusă pe altarul arderii de tot, toți preoții şi Leviții îşi ocupau posturile lor hotărâte în curțile templului. Zaharia şi ajutoarele sale încep sfânta slujbă. Cărbunii se pun pe altar, ajutorul preotului se retrage, iar Zaharia rămâne singur la lumina mereu arzândă şi la altarul luminător. El presară apoi tămâie pe flacăra cărbunilor, şi un nor plăcut mirositor se ridică spre cer ca un simbol al rugăciunilor aduse din toate părțile lumii de către credincioşii lui Israel. Ca unul care era ales ca mijlocitor pentru poporul său, el îşi uneşte rugăciunile sale cu acelea ale lui Israel. El îşi mărturiseşte păcatele sale proprii, păcatele familiei sale, cum şi pe ale națiunii întregi şi imploră pe Dumnezeu ca să primească prin harul Său

jertfa adusă pentru ispăşire. Zaharia aşteptase mult timp Mângâierea lui Israel. El ştia că, potrivit profeţiilor, timpul pentru venirea lui Mesia sosise. El compătimea împrăştierea şi starea de degenerare a poporului său, cum şi retragerea scutului lui Dumnezeu ca urmare a abaterii lor de la El, şi el înălța cereri stăruitoare pentru apariția mult aşteptatului Salvator.

Pe când rugăciunile sale se înălțau la cer, i se arătă deodată un înger al Domnului, stând de partea cea dreaptă a altarului, o poziție care indica la faptul că Dumnezeu simpatiza cu poporul Său. Solul ceresc veni ca răspuns la rugăciunea sa şi totuşi milostivirea şi coborârea lui Dumnezeu i se părea aproape de necrezut. Acest bărbat conştiincios şi temător de Dumnezeu tâlcui această apariție ca o dovadă a dizgrației divine asupra păcatelor sale, şi se temea, că va auzi cuvinte de reproş şi de mustrare din gura îngerului.

Totuşi îngerul îl salută cu asigurarea plină de îmbărbătare: "Nu te teme Zaharia; fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevastă-ta Elisaveta îți va naşte un fiu, căreia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie şi veselie, şi mulți se vor bucura de naşterea lui. Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare, şi se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecele maicii sale. El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor.

Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii, şi pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El. Zaharia a zis îngerului: 'Din ce voi cunoaşte lucrul acesta? Fiindcă eu sunt bătrân, şi nevastă-mea este înaintată în vârstă.'" Luca 1:13-18.

Inima nu se deschide decât încet speranței şi bucuriei, după un timp îndelungat de griji şi cercări, şi numai cu timpul credința apucă făgăduințele lui Dumnezeu, spre a se bucura de ele. Zaharia putea să creadă solia despre naşterea lui Mesia, dar profeția că şi lui i se va naşte un fiu, i se părea de neîmplinit. Ea era contrară legilor firii. Necredința sa se dădu pe față prin cererea unui semn. Pentru un mo-

ment el pierdu din vedere puterea nemărginită a lui Dumnezeu; el uită, că Creatorul legilor naturale poate lucra şi în afară de aceste legi, şi că El a făcut aceasta pentru poporul Său de pe vremuri, cu diferite ocazii.

Zaharia primi o confirmare a soliei îngerului: "'Eu sunt Gavril, care stau înaintea lui Dumnezeu; am fost trimis să-ți vorbesc, şi să-ți aduc această veste bună. Iată că vei fi mut, şi nu vei putea vorbi, până în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la vremea lor.'" Luca 1:19-20. El avea să afle în curând adevărul făgăduințelor lui Dumnezeu. De abia l-a părăsit îngerul, şi bătrânul preot a fost răpit de darul vorbirii şi nu a mai putut scoate nici un sunet, când încerca să se roage.

Poporul aşteptă mult timp apariția sa, ca să afle, dacă Dumnezeu i-a dat un semn vizibil al harului Său. Din cauza lungii sale întârzieri ei începură a se teme, că Domnul Şi-a dat pe față nemulțumirea Sa. Când Zaharia ieşi în cele din urmă din templu, fața sa era luminată de strălucirea care rămăsese asupra lui de la solul ceresc. El nu putea vorbi către popor, totuşi îi făcu să înțeleagă prin semne, că un înger al Domnului i se arătase în templu, şi că din cauza necredinței sale a fost răpit de darul vorbirii până ce profația îngerului avea să fie împlinită.

Curând după naşterea lui Ioan "i s-a deschis gura, i s-a dezlegat limba, şi el vorbea şi binecuvânta pe Dumnezeu. Pe toți vecinii i-a apucat frica, şi în tot ținutul acela muntos al Iudeii, se vorbea despre toate aceste lucruri. Toți cei ce le auzeau, le păstrau în inima lor, şi ziceau: 'Oare ce va fi pruncul acesta?' Şi mâna Domnului era într-adevăr cu el. Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duhul Sfânt, şi a prorocit." Luca 1:64-67. "Iar pruncul creştea şi se întărea în duh. Şi a stat în locuri pustii până în ziua arătării lui înaintea lui Israel." Luca 1:80.

Îngerul Gavril accentuase lui Zaharia, că Ioan trebuia crescut într-o cumpătare strictă, pentru că lui i se va da misiunea însemnată, de a pregăti Domnului un popor. Spre a putea aduce la îndeplinire această mare lucrare, pe lângă eforturile sale proprii el avea nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, şi Spiritul Domnului avea să lucreze cu el, pe măsură ce avea să dea ascultare instrucțiunilor date de înger. Era nevoie de o constituție sănătoasă, de o putere spirituală şi morală, şi pentru

dobândirea acestor însuşiri esențiale, pornirile şi patimile lăuntrice trebuiau ținute în frâu.

Ioan trebuia să pregătească calea ca un reformator şi prin viața sa castă şi prin îmbrăcămintea sa simplă avea să fie o mustrare pentru obiceiurile necumpătate şi ale risipei păcătoase a poporului. Hrănirea cu mâncăruri alese şi întrebuințarea de vinuri tari sunt dăunătoare puterilor corporale şi slăbesc mintea, aşa încât chiar crimele şi păcatele grele nu mai pot fi socotite ca păcătoase. De aceea îngerul a dat părinților lui Ioan prescripții anumite cu privire la felul său de viață. O învățătură însemnată despre abstinență a fost dată aici de către unul dintre acei îngeri străluciți care înconjoară tronul lui Dumnezeu.

Misiunea lui Ioan era, de a întoarce la Domnul pe fiii lui Israel, şi el avea promisiunea, că Dumnezeu îl va sprijini în această lucrare. El trebuia "să întoarcă inimile părinților la copii, şi pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El".

Ioan era un reprezentant al poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă, căruia i s-au încredințat adevăruri solemne şi importante. Lumina se revarsă în acest timp asupra poporului lui Dumnezeu, pentru ca să vadă necesitatea, de a stăpâni poftele şi patimile prin puterile spirituale superioare. Acest lucru este necesar pentru a dobândi putere şi limpezime spirituală, spre a recunoaşte alcătuirea strânsă a adevărului dumnezeiesc şi să se întoarcă de la rătăcirile amăgitoare şi de la fabulele plăcute, de care este inundată lumea. Lucrarea lor este, de a vesti poporului adevărurile curate ale Bibliei. De aceea cumpătarea ocupă o poziție însemnată în lucrarea de pregătire pentru a doua venire a lui Hristos.

Părinții lui Ioan l-au consacrat servirii lui Dumnezeu, încă din copilăria sa. El sta departe de amicii şi de rudele sale şi alese pustiul ca loc de petrecere al său. El renunță la lucrurile obişnuite care înlesnesc o viață comodă. Hrana sa era simplă, îmbrăcămintea sa consta dintr-o manta de păr de cămilă, şi coapsele lui erau încinse cu o curea.

Deşi Ioan îşi petrecea viața în pustie, totuşi el nu stătea în nelucrare. Retragerea sa din societate nu-l făcea să fie melancolic şi supărăcios,

sau nemulțumit cu viața sa singuratică de trudă şi de lipsă. Din propria sa alegere el trăia departe de luxul vieții şi de societatea stricată. Poporul părea a sta în totul sub puterea mândriei, a invidiei, a geloziei şi a patimilor rele. Ioan trăia departe de toate aceste influențe şi cu o putere de pătrundere extraordinară citea caracterul oamenilor. Din singurătatea liniştită a pustiului el mergea din când în când în societate; dar nu rămânea mult timp acolo când atmosfera morală părea a se fi necurățit. El se temea, că ceea ce vede şi aude în acest loc, îi va strica sufletul atât de mult încât va pierde în cele din urmă din vedere urâciunea păcatului.

Dumnezeu nu voia ca poporul Său să se familiarizeze cu păcatul, aşa încât să ajungă apoi a-l privi cu nepăsare. El dorea ca ei să nutrească un simț ager pentru recunoaşterea păcatului şi să privească întotdeauna cu scârbă asupra lui. Cu cât stăm mai mult în legătură cu Dumnezeu şi medităm la caracterul şi faptele Sale minunate, cu atât mai mult vom avea oroare şi față de păcat.

Ioan ştia, că o mare lucrare îi sta în față şi că avea de format un caracter independent de influențele care îl înconjurau. Starea sa fizică, spirituală şi morală trebuia să fie fără prihană. Onestitatea şi neprihănirea sa avea să-i dea posibilitatea, ca la păşirea sa în public să poată călăuzi sufletele poporului pe căi noi şi să-i poată convinge de necesitatea unui caracter onest. El dorea ca ascultătorii săi să ia ca model desăvârşirea divină. Prin studierea particularităților diferitelor suflete, el căuta să potrivească instrucțiunile sale după necesitățile poporului.

El nu se simțea destul de tare, de a rezista influențelor puternice ale ispitelor, care l-ar fi amenințat în societate. El se temea că obiceiurile care domneau printre Iudei vor influența caracterul său. În pustie era mult mai uşor pentru el, a-şi ține în frâu poftele sale şi a îmbrăca o simplitate naturală. De asemenea în pustie nu se afla nimic, care să abată sufletul său de la meditațiile şi rugăciunile evlavioase. Chiar după ce a făcut tot ce-i sta în putință, ca să țină departe de sine pe Satana, totuşi ispititorul putea încă să se apropie oricând de el. Totuşi modul său de viețuire şi obiceiurile sale erau atât de curate şi atât de fireşti, încât era în stare a cunoaşte pe vrăjmaş, şi poseda destulă putere spirituală şi tărie de caracter, pentru a-i rezista.

Ioan îşi alese pustiul ca şcoală a sa. Aici, cartea lui Dumnezeu cea mare a naturii, cu comorile de nesecat ale învăţăturilor ei multiple sta mereu deschisă înaintea lui. Prin studiul acestora spiritul său a fost format şi deprins cu ordinea. Prin meditare zilnică la operele creaţiunii, el primea impresii mai vii despre înţelepciunea, dreptatea şi bunătatea lui Dumnezeu. Aici el făcu de asemenea cunoştinţă cu învăţăturile patriarhilor şi profeţilor şi primi astfel din partea revelaţiei o cunoştinţă despre caracterul şi poruncile lui Dumnezeu. Astfel el înălţând cereri pentru harul lui Dumnezeu, Spiritul Sfânt repauză asupra lui şi trezi în inima sa o râvnă arzătoare, de a chema poporul la pocăinţă şi la o viaţă mai înaltă şi mai sfântă. Printr-o viaţă plină de trudă şi de lipsă în pustiul singuratic, el deveni în măsură, de a-şi stăpâni puterile sale corporale şi spirituale în aşa fel, încât putea sta în mijlocul poporului şi în orice împrejurare tot aşa de nestrămutat, ca şi stâncile şi munţii pustiului din patria sa.

Când Ioan şi-a început lucrarea, stările de lucruri din societate erau în mare dezordine. În mijlocul discordiilor şi răsculării, glasul profetului se ridică din pustie ca sunetul unei trâmbiţe. Cu o putere misterioasă, vocea sa captiva inimile tuturor celor care ascultau. Astfel Ioan privind în viitor la preoţia şi la minunile lui Hristos se adresă poporului zicând: "Pocăiţi-vă căci s-a apropiat împărăţia cerurilor". În spiritul şi puterea lui Ilie, el mustră corupţia iudeilor şi păcatele care predominau. La glasul său poporul venea în mase ca să-l asculte. În înfăţişarea şi îmbrăcămintea ciudată a acestui profet, poporul vedea o asemănare cu descrierea vechilor văzători, şi se răspândise în general părerea, că el ar fi unul din profeţii vechi, care ar fi înviat.

Planul lui Ioan era, de a trezi pe ascultătorii săi din nepăsarea lor şi a le insufla teamă din cauza nelegiuirii lor. Cuvântările sale erau simple, fără ocolişuri şi convingătoare. El nu linguşea pe nimeni, şi cu atât mai puţin îngăduia să fie linguşit de alţii. O putere dumnezeiască însoţea eforturile lui, şi cu toate că poporul nu ascultă decât cu neplăcere, când îi certa pentru viaţa lor nelegiuită, totuşi nu puteau să se împotrivească cuvintelor sale.

Regi şi domnitori veneau în pustie, ca să audă pe profet şi toţi erau

mişcaţi şi se simţeau loviţi, pentru că mustra fără teamă şi da la iveală păcatele lor deosebite. Darul său de a cunoaşte pe oameni şi puterea sa de pătrundere spirituală îi dădea posibilitatea, să citească intenţiile şi inimile acelora, care îl vizitau, şi fără sfială el vestea la bogaţi şi săraci, la cei de sus şi de jos, că fără pocăinţă şi fără o convertire deplină nu vor putea fi părtaşi harului lui Dumnezeu şi nu vor avea parte la împărăţia viitorului Mesia.

Întreaga naţiune iudaică părea a fi mişcată de predica lui Ioan. Ameninţările pentru păcatele lor, pe care le vestea profetul, i-a făcut să se înspăimânte pentru câtva timp. Persoane din orice clasă, de sus şi de jos, bogaţi şi săraci se supuneau la prescripţiile profetului, spre a fi astfel părtaşi la împărăţia pe care el venise s-o vestească. Poporul venea la el ca şi când ar fi avut o înţelegere cu toţii, se pocăia şi îşi mărturisea păcatele; şi ca dovadă a pocăinţei lor, mulţi dintre ei se lăsau a fi botezaţi de el în Iordan. Aceasta era lucrarea de pregătire pentru misiunea lui Hristos. Mulţi se simţeau loviţi de cuvintele simple ale acestui profet credincios; dar prin lepădarea luminii, ei căzură într-un întuneric cu atât mai mare, prin care ei au fost pregătiţi pe deplin, pentru a-şi închide inimile la dovezile, că Hristos este Mesia.

Mulţi dintre cărturari şi farisei veneau la Ioan, îşi mărturiseau păcatele şi se botezau. Când ei dădeau pe faţă tainele vieţii lor, profetul era uimit, că ei se înălţaseră peste ceilalţi oameni şi dusese poporul în eroare, de a nutri o părere înaltă despre evlavia lor. Prin luminarea Spiritului Sfânt, omul lui Dumnezeu recunoscu totuşi, că mulţi dintre fariseii şi saducheii care doreau să fie botezaţi, nu aveau nici o cunoştinţă adevărată despre păcatele lor. Faptele lor erau determinate de motive egoiste nădăjduind că prin dobândirea prieteniei lui Ioan se vor bucura de o deosebită favoare la venirea Prinţului viitor. De aceea Ioan văzând că mulţi dintre aceştia veneau la el ca să se boteze, zise: "Pui de năpârci, cine v-a învăţat să fugiţi de mânia viitoare? Faceţi dar roade vrednice de pocăinţa voastră. Şi să nu credeţi că puteţi zice în voi înşivă: 'Avem ca tată pe Avraam!' Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam." Matei 3:7-9.

Iudeii se înşelaseră, tâlcuind greşit acele cuvinte ale Domnului, în

care El declarase prin profeți, că grația Sa va fi pururea cu Israel. Ei luau aceste făgăduințe ca fiind pentru ei şi îşi închipuiau că nu vor pierde niciodată grația lui Dumnezeu întrucât ar fi seminție a lui Avraam. Dar Ioan le explică totuşi, că ei n-au împlinit condițiile legământului, care i-ar face copii ai lui Avraam şi moştenitorii făgăduințelor date părintelui credincioşilor. Mândria, trufia, gelozia, egoismul şi tirania lor îi caracteriza mai mult, ca pe nişte pui de viperă, decât ca pe copii ai dreptului şi ascultătorului Avraam. În multe privințe, purtarea lor era mai rea chiar decât a păgânilor, deşi ei se simțeau atât de superiori acestora. Aşa dar ei nu aveau nici un drept asupra lui Avraam ca părinte al lor sau asupra făgăduințelor făcute lui.

În afară de aceasta Ioan le mai explică, că Dumnezeu nu are nevoie de ei, pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale. Lucrarea Sa trebuia îndeplinită prin curățiе şi credincioşie, şi că El era în stare să ridice chiar din pietre pe aceia, care aveau să facă voia Sa şi față de care El putea să împlinească făgăduințele Sale.

Apoi Ioan adăugă: "Iată că securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom care nu face roadă bună, va fi tăiat şi aruncat în foc." El voia să le pună la inimă, că valoarea unui pom depinde de roadele sale. Dacă pomul nu aduce roade, sau dacă roadele nu se potrivesc cu numele său, atunci acesta nu va scăpa de pieire, oricât de falnic ar fi.

În timp ce iudeii pretindeau pentru ei binecuvântările, pe care Dumnezeu le făgăduise celor ascultători, în acelaşi timp ei trebuiau să sufere urmările blestemului de care erau amenințați din cauza neascultării lor. Fără să țină socoteala de aceasta ei nu s-au pocăit de păcatele lor ca popor şi nu s-au umilit în fața Domnului. Deoarece Dumnezeul cel atotputernic le arătase în timpurile trecute atât de mult har şi milă, se măguleau şi acum cu aparența, că cu toate păcatele şi fărădelegile lor, El îi va privi mereu ca popor al Său favorizat şi Îşi va revărsa asupra lor binecuvântarea Sa deosebită.

Aceasta a fost întotdeauna primejdia poporului lui Dumnezeu şi la fel este cazul mai ales cu acei, care trăiesc, aproape de timpul sfârşitului. Apostolul prezintă necredința, orbia şi păcatele repetate ale iudeilor ca

un avertisment pentru noi. Pavel ne spune: "Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor." 1 Cor. 10:11. Dumnezeu nu poate ajuta acelora, care tâlcuiesc fals binecuvântările Sale şi gândesc, că ei ar fi favorizaţi de El pentru vreun bun oarecare ce s-ar afla în ei.

Ioan instrui pe ascultătorii săi în evlavia practică. Spre a deveni supuşi ai împărăţiei lui Hristos, ei trebuie să dea dovezi de o adevărată pocăinţă şi de o adevărată credinţă, prin fapte de iubire, de milă şi de binefacere. În viaţa lor zilnică trebuie a se da pe faţă o adevărată bunătate, cinste şi credincioşie; ei trebuie să fie călăuziţi de motive lipsite de egoism, căci altfel nu pot avea nici un avantaj mai mult decât păcătoşii de rând. Bogăţia lor nu trebuie întrebuinţată pentru scopuri egoiste. Ei trebuie să ajute celor lipsiţi în nevoia lor şi să aducă lui Dumnezeu daruri de jertfă de bunăvoie, pentru propăşirea intereselor cauzei Sale. Datoria lor este să ocrotească pe cei fără ajutor şi să mai dea îndeosebi un exemplu de virtute şi milă faţă de acei, care se află într-o stare subordonată şi dependentă de alţii. Dacă prin viaţa lor nu vor aduce binecuvântare altora, atunci soarta lor va fi asemenea pomului neroditor.

Aceste învăţături îşi găsesc aplicarea lor şi astăzi. Urmaşii lui Hristos trebuie să dea lumii dovezi despre o deplină schimbare a inimii. Prin faptele lor bune, ei trebuie să dea pe faţă influenţa transformatoare a Spiritului lui Dumnezeu în inimile lor. Dacă în viaţa zilnică nu se dă pe faţă dreptatea, mila şi iubirea lui Dumnezeu, atunci mărturisirile lor nu au o valoare mai mare decât pleava, care se dă pradă focului distrugător.

Purtarea lui Ioan Botezătorul era o oglindă continuă a adevărurilor, pe care el le propaga. El nu năzuia după demnităţi şi onoruri lumeşti. Viaţa sa era lipsită de egoism, şi se caracteriza prin umilinţă şi abnegaţie. Învăţăturile, sfaturile şi mustrările sale erau din inimă, sincere şi lipsite de orice teamă. În misiunea sa, el nu s-au abătut nici la dreapta, nici la stânga, pentru a câştiga aplauzele vreunei persoane oarecare.

Gloate întregi urmau acestui învăţător ciudat din loc în loc, şi mulţi jertfeau totul, pentru a pune în practică prescripţiile sale. Regii şi mai

marii pământului erau atraşi de profetul lui Dumnezeu şi îl ascultau cu evlavie. Nu puțini sperau chiar că el ar fi Mesia cel făgăduit. Dar acum Ioan pricepea cugetele poporului, şi îi asigură, că nu el este Hristosul cel aşteptat, şi căuta la orice ocazie să atragă atenția asupra Unuia, care era mai tare decât el.

Ca profet, Ioan sta ca un reprezentant al lui Dumnezeu, spre a face legătura între dispensațiunea mozaică şi cea creştină. În misiunea sa, el îndreaptă privirea poporului înapoi asupra legii şi a profeților, indicând în acelaşi timp şi înainte la viitorul Mesia. Misiunea sa consta în aceea, de a face pe popor atent asupra "Mieluşelului lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii".

BOTEZUL LUI ISUS

Isus locuia în Nazaretul din Galilea, iar Ioan Botezătorul din contră îşi petrecea timpul în pustiul Iudeii. Amândoi duceau astfel o viață retrasă în diferite împrejurări, şi cu toate că erau veri, ei nu se cunoşteau personal unul pe altul. Providența divină întocmise astfel felul lor de viețuire, ca Ioan să nu intre în legătură cu Isus înainte de a păşi în public ca Mesia. În felul acesta nu a fost dată necredinței nici o ocazie de a susține, că amândoi ar fi fost înțeleşi şi uniți între ei, ca să-şi sprijine pretențiile unul altuia.

Ioan cunoştea împrejurările naşterii lui Hristos, şi a fost de asemenea pus în cunoştință despre prima Sa vizită în Ierusalim, cum şi despre înțelepciunea şi priceperea, pe care El o dăduse pe față în conversația Sa cu cărturarii. Deşi el credea, că Isus este Cel Făgăduit, totuşi îi lipsea asigurarea temeinică despre aceasta. Faptul că Isus a petrecut timp de treizeci de ani în chip retras şi n-a dat nici o dovadă însemnată, că El ar fi Mesia, trezi în Ioan oarecare îndoieli, dacă El este într-adevăr Acela, pentru venirea Căruia profetul pregătea calea. Totuşi se îmbărbătă cu încrederea, că la timpul potrivit i se va lămuri totul; şi în acelaşi timp i se făgăduise şi un semn deosebit, după care El putea cunoaşte pe Mieluşelul lui Dumnezeu, spre a-L prezenta poporului ca pe Mesia cel aşteptat deja atât de mult.

Ioan auzise de caracterul neprihănit al lui Isus, de asemenea şi de mărturisirea Sa că este Fiul lui Dumnezeu. Viața Sa corespundea la toate câte Dumnezeu îi făcuse cunoscut lui Ioan despre Acela care s-ar

găsi printre ei fără păcat. Ioan era de asemenea lămurit, că El avea să fie modelul desăvârşit al fiecărui păcătos pocăit. Astfel, atunci când Isus i s-a adresat spre a fi botezat, Ioan a recunoscut imediat în El pe Cel descoperit lui. În persoana şi puterea Salvatorului, el observă un caracter care întrecea cu mult caracterul oricărui om, pe care îl văzuse până atunci. Deşi el nu-L recunoscu pe Mesia cu toată siguranța, avea totuşi convingerea lăuntrică, că El era Acela, despre care au scris Moise şi profeții. Chiar atmosfera prezenței Sale era sfântă şi sublimă. Niciodată până aici nu simțise Ioan o astfel de influență cerească, şi el nu se simțea vrednic, ca să împlinească actul botezului asupra Unuia pe care el Îl recunoştea că e fără de păcat.

Mulți veniseră la Ioan mărturisindu-şi păcatele lor, pentru a primi botezul pocăinței, dar profetul nu înțelegea, de ce Isus, care nu avea pe conştiință nici un păcat şi nici nevoie de pocăință, dorea după îndeplinirea unei rânduieli, care presupunea mai întâi vina păcatului, şi a recunoaşte deci o mânjitură care trebuia spălată. De aceea el a făcut obiecții şi a refuzat, să îndeplinească actul botezului față de Isus strigând: "Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, şi Tu vii la mine?" Cu o autoritate blândă dar fermă, Isus respinse obiecțiile, pe care Ioan le-a făcut despre nevrednicia sa, şi zise: "Lasă-Mă acum, căci aşa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit". În cele din urmă Ioan a trebuit să cedeze la dorința lui Hristos. În prezența unei mulțimi mari de oameni, el conduse pe Mântuitorul lumii în Iordan şi-L îngropă sub apă.

Hristos nu veni ca să-Şi mărturisească propriile Sale păcate, dar El a fost socotit vinovat ca reprezentant al păcătosului. Omul a călcat legea lui Dumnezeu, Hristos avea să împlinească orice obligație a acestei legi şi astfel să dea un exemplu de o desăvârşită ascultare. "Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule." Hristos a onorat actul botezului, supunându-Se Însuşi acestui rit. Prin acest act El se identifică cu poporul Său, ca reprezentant şi cap al său. Ca reprezentant al lor, El ia păcatele lor asupra Sa, punându-se pe aceeaşi treaptă cu călcătorii de lege şi face Însuşi, ceea ce i se cere unui păcătos să facă. Viața Sa plină de suferințe după botezul Său şi suportarea lor cu răbdare, dă păcătoşilor pocăiți un exemplu despre ceea ce ei înşişi trebuiau să suporte cu răbdare ca urmare a păcatelor lor.

După ce Isus a ieşit din apă, după botezarea Sa, El Se plecă în rugăciune pe malul Iordanului. O perioadă nouă şi însemnată începea acum pentru El. Anii Săi de linişte şi de pace se sfârşiseră. În decursul anilor Săi de muncă sârguitoare de până aici, El a fost fericit, şi prin împlinirea datoriilor Sale de Fiu, El a dat un exemplu strălucit pentru generațiile viitoare, atât în copilărie, în tinerețe cât şi la vârsta de bărbat. Dar acum El era gata să înceapă o muncă nouă şi grea. Osteneli, ispite, suferințe grele şi în cele din urmă moartea Îl aşteptau pe cărarea pe care El apucase.

El simțea însemnătatea şi solemnitatea ceasului şi greutatea răspunderii, care avea să apese asupra Sa. Voind a-Şi începe marea Sa lucrare, El imploră pe Tatăl Său ceresc pentru întărire şi sprijin.

Mâinile Salvatorului erau ridicate şi privirea Sa părea a pătrunde cerul, când îşi revărsă sufletul Său în rugăciune. Conştiința despre păcătoşenia oamenilor şi învârtoşarea inimilor lor apăsa greu asupra Lui, şi El ştia bine, că numai puțini aveau să recunoască misiunea Sa miloasă şi să primească răscumpărarea, pentru aducerea căreia El Se coborâse din cer. El Se ruga cu căldură către Tatăl pentru putere, pentru ca să poată da piept cu necredința şi corupția oamenilor, să zdrobească puterea lui Satan şi să-l biruie pentru ei. El se ruga pentru o mărturie, că Dumnezeu va primi neamul omenesc decăzut în persoana Fiului Său.

Niciodată până aici nu auziseră îngerii o astfel de rugăciune. Ei voiau să aducă Salvatorului lumii o solie de asigurare şi de iubire. Dar nu, ci Tatăl Însuşi vrea să răspundă la rugăciunea Fiului Său. Lumina măreției Sale vine direct de la tronul Său. Cerurile se deschid, şi razele Măririi se coboară în chip de porumbel, şi străluceşte asemenea aurului poleit deasupra Fiului lui Dumnezeu. Chipul de porumbel, este un simbol pentru blândețea şi umilința lui Hristos.

Poporul sta înmărmurit de teamă şi de uimire, cu ochii îndreptați către Hristos. Figura Salvatorului rugător a fost scăldată în lumina, care înconjoară pururea tronul lui Dumnezeu. Fața Sa îndreptată către cer fu strălucită, cum niciodată mai înainte nu s-a văzut fața vreunui muritor. Tunetul se rostogolea, fulgerul străluci din cerul deschis, şi

din el răsună un glas cu o maiestate înfricoşată, care zise: "Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea."

Aceste cuvinte de confirmare au fost date pentru a inspira credință celor de față şi a întări pe Mântuitorul pentru misiunea Sa. Deşi păcatele lumii vinovate au fost puse asupra lui Hristos, şi fără să se țină seama de înjosirea Sa, pentru că luase asupra-Şi natura omenească, glasul din cer Îl declară ca Fiu al Celui Etern. Prin aceasta Dumnezeu arată că El primeşte omenirea prin mijlocirea lui Hristos, şi acceptă să deschidă iarăşi cerul la rugăciunile lor prin mijlocirea Fiului Său.

Ioan a fost mişcat până în profunzime, când văzu pe Isus îngenuncheat în rugă, cerând cu lacrimi aprobarea Tatălui Său. Când mărirea cerească Îl înconjură şi glasul de sus vesti caracterul Său dumnezeiesc, Ioan recunoscu semnul, pe care Dumnezeu i-l făgăduise şi era acum convins, că Salvatorul lumii primise botezul prin mâna sa. Adânc mişcat el îşi întinse mâna indicând spre Isus, şi strigă în fața mulțimii: "Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii!" Ioan nu mai avea acum nici o îndoială, că Isus este adevăratul Mesia.

Iubirea lui Dumnezeu, aşa cum ea a fost descoperită prin jertfirea Fiului Său iubit pentru oamenii căzuți, umplu pe îngeri cu uimire. "Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veşnică". Fiul era strălucirea măririi Tatălui Său, şi emblema Ființei Sale. El poseda o desăvârşire şi maiestate divină şi era asemenea cu Dumnezeu. Aşa a fost bunăvoința Tatălui, ca în El să locuiască toată plinătatea şi totuşi "S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățişare a fost găsit ca un om, S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce." Filipeni 2:7-8.

În Hristos era unită firea dumnezeiască cu cea omenească. Misiunea Sa consta în aceea, de a împăca pe Dumnezeu cu oamenii, şi pe cele trecătoare cu cele veşnice. Numai prin meritele sângelui lui Hristos, omul căzut putea deveni iarăşi părtaş de fire dumnezeiască. Îngerii, neavând cunoştință de păcat, nu puteau simți nici o compătimire pentru om în încercările sale; dar Hristos luând asupră-Şi firea omenească,

deveni în stare, de a pricepe încercările şi ispitele cărora omul le era expus.

Înainte de a părăsi cerul şi a se coborî pe pământ, Isus întrecea în exteriorul Său pe toţi ceilalţi îngeri; totuşi când Îşi începu misiunea Sa de preot pe pământ, El nu era decât cu puţin mai înalt decât oamenii care trăiau pe atunci. Dacă El ar fi apărut în statura Sa nobilă, cerească şi în adevărata Sa maiestate şi graţiozitate, atunci chiar înfăţişarea Sa exterioară ar fi atras atenţia poporului, şi ei L-ar fi primit atunci fără a avea nevoie să pună în lucrare credinţa.

A fost potrivit voinţei lui Dumnezeu, că Hristos a luat asupră-Şi chipul şi firea omului căzut şi a ajuns astfel să Se desăvârşească prin suferinţe. El avea să suporte Însuşi ispitele furioase ale lui Satan, aşa încât să poată fi apoi în stare să ajute acelor ce aveau să fie ispitiţi. Credinţa în Hristos ca Mesia nu trebuia să se întemeieze pe înfăţişarea Sa exterioară; oamenii nu trebuiau să creadă în El pentru privilegiile Sale personale, ci pentru caracterul Său sublim, care nu putea fi găsit la alţii şi nici nu va putea fi găsit. Toţi cei ce iubeau virtutea, nevinovăţia şi sfinţenia, aveau să fie atraşi către Hristos, la care aveau să găsească dovezi îndestulătoare, că El este în realitate Mesia cel anunţat prin profeţii. Acei, care îşi puneau astfel încrederea în cuvântul lui Dumnezeu, aveau să devină părtaşi ai binefacerilor învăţăturilor Salvatorului şi în cele din urmă şi ai jertfei Sale de moarte.

Hristos veni ca să îndrepte atenţia tuturor oamenilor asupra Tatălui Său, predicând pocăinţă faţă de Dumnezeu. Deşi apariţia Sa nu corespundea aşteptărilor iudeilor, totuşi El veni tocmai aşa după cum au prezis profeţii. Acei ce voiau să creadă, aveau destul motiv pentru credinţa lor, căci puteau indica la acele profeţii, care au anunţat venirea Celui Drept şi au descris felul şi chipul cum El avea să apară.

Poporul Israel, pe care Dumnezeu l-a scos din Egipt, a fost foarte mult favorizat de El şi recunoscut ca proprietate a Sa. Multe făgăduinţe, peste măsură de mari şi mărețe, pe care Dumnezeu le-a dat iudeilor ca popor al Său, erau speranţa şi încrederea bisericii iudaice. Pe acestea se întemeiau iudeii, şi mântuirea lor li se părea a fi sigură.

Nici un alt popor nu pretindea a fi guvernat după ordinele lui

Dumnezeu. Mântuitorul a venit mai întâi la propriul Său popor, dar acesta nu L-a primit. Iudeii cu îndreptățirea lor de sine şi cu necredința lor aşteptau, ca Mântuitorul şi Regele lor să vină în lume cu maiestate şi putere, spre a constrânge pe toate neamurile la credință. Ei nu se aşteptau să găsească umilință şi suferință în viața Sa. Dacă El ar fi apărut cu strălucirea şi cu autoritatea unuia dintre mai marii pământului - iar nu în chip de rob - atunci ei L-ar fi primit cu bucurie şi I s-ar fi închinat; dar pe Isus cel blând şi modest ei nu voiau să-L recunoască ca Mântuitor al lumii.

Profetul Isaia descrie misiunea şi lucrarea lui Hristos şi indică la purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru Fiul Său şi pentru misiunea Sa pe pământ, aşa încât ura insuflată şi înrădăcinată de Satana n-a putut să zădărnicească marele plan de mântuire. "Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care îşi găseşte plăcerea sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata. El nu va striga, nu-Şi va ridica glasul, şi nu-l va face să se audă pe ulițe. Trestia frântă n-o va zdrobi, şi mucul care mai arde încă, nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr. El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, până nu va aşeza dreptatea pe pământ." Is. 42:1-4.

Glasul lui Isus nu a fost auzit pe străzi în discuții aprinse cu aceia, care se împotriveau învățăturilor Sale. Tot aşa de puțin Se adresa El în rugăciune către Tatăl Său acolo, spre a fi auzit de oameni. Glasul Său nu a fost auzit într-o veselie destrăbălată, nici în înălțare de Sine, pentru a câştiga aplauzele mulțimii. Când învăța pe ucenicii Săi, El Se retrăgea cu ei din zgomotul şi confuzia oraşelor de afaceri şi mergeau într-un loc singuratic, care sta în armonie mai mult cu învățăturile Sale de umilință, de evlavie şi de virtute, pe care voia să le întipărească în inimile lor.

El evita lauda oamenilor şi pentru a ocoli zbuciumul vieții de afaceri, El căuta adesea singurătatea. El înălța multe cereri serioase de mijlocire activă către Tatăl Său, totuşi pentru contactul Său cu Dumnezeu, El alese liniştea munților, şi adesea El petrecea toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu, pentru a primi puterea necesară pentru o rezistență victorioasă contra ispitelor şi pentru aducerea la îndeplinire a lucrării

de mântuire. Cererile Sale erau adesea amestecate cu strigăt tare şi lacrimi. Şi cu toate că sufletul Său lucrase toată noaptea, totuşi El nu Se odihnea nici ziua. Dimineața îşi relua liniştit din nou lucrarea Sa de milă şi de bunăvoință.

Viața lui Hristos era atât de opusă vieții iudeilor, încât tocmai din această cauză ei căutau să-L omoare. Preoții, cărturarii şi mai marii preferau a se ruga în locuri publice, nu numai în sinagogi în plină adunare, ci şi pe la colțurile străzilor pentru a fi lăudați pentru evlavia şi meditarea lor religioasă. Milosteniile lor erau împărțite într-un aşa mod, spre a atrage atenția poporului asupra lor. Glasurile lor erau auzite pe străzi nu numai în laudă de sine, ci şi în certuri cu alții care nu împărtăşeau aceleaşi vederi religioase cu ei. Ei erau răzbunători, neîmpăciuitori, mândri şi de o sfințenie prefăcută. Viața lui Hristos ne este descrisă prin profeții Săi credincioşi într-un contrast izbitor față de a preoților, cărturarilor şi fariseilor.

ISPITIREA ÎN PUSTIE

După botez "Isus ... a fost dus de Duhul în pustie unde a fost ispitit de diavolul" Luca 4:1. Misiunea Mântuitorului trebuia să înceapă acum în curând; mai întâi El trebuia să Se retragă din viața de activitate, spre a suporta o întreită ispitire, pentru binele acelora, la care El venise ca să-i răscumpere.

După ce Satan a dus pe Adam şi pe Eva la cădere, s-a lăudat, că ar fi stăpânitorul lumii, şi este adevărat, că el a avut în toate timpurile mulți urmaşi. Totuşi intenția sa, de a uni pe omul căzut cu sine, şi de a domni astfel cu o putere nemărginită peste întreg pământul, nu a fost împlinită. Deşi omul în starea sa decăzută a avut de suferit urmările neascultării sale, totuşi el nu a rămas în totul fără speranță. Din cauza vinei sale, el nu era în stare să prezinte cauza sa direct în fața lui Dumnezeu; dar planul de mântuire, aşa cum el a fost hotărât în cer, transmise osânda de moarte de la credinciosul ascultător asupra unui Înlocuitor. Era nevoie de vărsare de sânge, căci moartea era urmarea păcatelor omului. În jertfa ucisă, omul din acel timp trebuia să recunoască împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu: "Veți muri". Sângele vărsat însemna o ispăşire şi indica la cer către un Salvator, care avea să vină odată în această lume, ca să moară pentru păcatele oamenilor şi prin aceasta avea să îndreptățească în totul legea Legiuitorului ceresc. Speranța răscumpărării prin Hristos mişcă pe oamenii căzuți, ca să fie foarte credincioşi în aducerea de jertfe. Satan supraveghea cu cel mai mare interes orice chestiune care era în legătură cu aceste jertfe ceremoniale,

şi observă în curând, că ele simbolizau o viitoare jertfă ispăşitoare pentru neamul omenesc. Aceasta i-a produs o mare tulburare, căci ameninţa să zădărnicească planul său favorit, de a dobândi stăpânire asupra întregii lumi şi a locuitorilor ei. Totuşi în loc să renunţe la planurile sale rele, el dublă eforturile sale, pentru a-şi ajunge scopurile sale şi diferitele epoci din istoria acestui pământ sunt caracterizate prin triumfurile sale demonice. Poftele şi patimile, războaiele, beţia şi crimele se răspândesc pe pământ pe măsură ce locuitorii se înmulţesc. Dumnezeu nimici pe oameni printr-un potop mare de apă, şi a făcut să plouă foc şi pucioasă peste oraşele nelegiuite; totuşi împotrivitorului i-a fost încă mereu îngăduit, să-şi urmărească planurile sale de nimicire.

Satan este un cercetător sârguincios al Bibliei şi este mult mai bine familiarizat cu profeţiile decât mulţi învăţători religioşi. El a căutat întotdeauna să facă cunoştinţă cu intenţiile descoperite ale lui Dumnezeu, spre a putea zădărnici planurile Celui Prea-Înalt. Satan recunoştea, că darurile de jertfă preînchipuiau pe un Salvator viitor, care avea să elibereze pe om din stăpânirea întunericului, şi că acest Răscumpărător va fi Fiul lui Dumnezeu. De aceea el a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a aduce inimile oamenilor din toate timpurile sub puterea sa şi în acelaşi timp să întunece înţelegerea profeţiilor, pentru ca la timpul când Hristos avea să apară, poporul să nu-L primească ca Salvator al său.

Încă de la timpul când Hristos a fost născut în Betleem, Satan nu L-a pierdut niciodată din vedere. El a căutat să-L nimicească pe toate căile, totuşi fără succes, deoarece Fiul lui Dumnezeu a fost ocrotit de braţul cel puternic al Tatălui Său. Satan cunoscând foarte bine poziţia înaltă a lui Hristos în cer, a fost cuprins de îngrijorare, când acest Prinţ puternic al luminii părăsi curţile cereşti, spre a veni pe pământ în chip de om. Cel rău se temea acum, nu numai că planul său favorit, de a stăpâni cu o putere suverană pe pământ, va fi zădărnicit, ci că i se va smulge din mână chiar puterea, pe care a posedat-o până acum. Când a mers în pustie pentru a ispiti pe Hristos, el a pus în mişcare, pentru ajungerea intenţiei sale, toată puterea şi viclenia care-i sta la îndemână, spre a-L face să-şi calce legământul.

Marea lucrare de răscumpărare nu putea fi adusă la îndeplinire, decât dacă Salvatorul avea să ia locul omului căzut. Încărcat de păcatele lumii, El trebui să umble pe aceeaşi cale, pe care căzuse Adam. El a trebuit să reia lucrarea de acolo de unde căzuse Adam, şi să treacă printr-o încercare de acelaşi caracter, totuşi nemărginit mai mare decât încercarea lui Adam. Pentru om este imposibil a pricepe pe deplin puterea ispitelor, la care a fost expus Hristos. Orice tentație spre păcat, căreia omului îi vine atât de greu să i se împotrivească, Fiul lui Dumnezeu a trebuit s-o sufere, şi aceasta într-o măsură cu atât mai mare, cu cât caracterul Său era mai presus de al omului căzut.

Înainte de a fi ispitit de către vrăjmaş, Adam era fără de păcat. El sta înaintea lui Dumnezeu într-o putere de bărbat desăvârşit, având toate organele şi mintea sa dezvoltate pe deplin şi în mod proporțional egal; anturajul său era în totul măreț, şi el putea comunica zilnic cu îngerii cei sfinți. Ce contrast găsim noi însă la această ființă desăvârşită, în al doilea Adam, când a mers în pustie spre a duce singur lupta cu Satan! Timp de 4000 de ani, neamul omenesc a scăzut mereu în mărimea şi puterea sa corporală, întocmai după cum şi starea morală s-a înrăutățit din ce în ce mai mult. Spre a ridica iarăşi pe omul căzut, Hristos trebui să Se coboare în totul la el. De aceea El luă chip de rob şi purtă slăbiciunile şi degenerarea acestui neam. El se coborî pe Sine la aceste adâncuri ale mizeriei omeneşti, spre a se pune în totul pe aceeaşi treaptă cu oamenii, şi a-i putea salva din înjosirea, în care îi trântise păcatul.

"Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care şi prin care sunt toate, şi care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârşească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor." Evrei 2:10. "Şi după ce a fost făcut desăvârşit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultau, urzitorul unei mântuiri veşnice." Evrei 5:9. "Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce priveşte legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos şi vrednic de încredere, ca să facă ispăşire pentru păcatele norodului. Şi prin faptul că El Însuşi a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți." Evrei 2:17. "Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat." Evrei 4:15.

Când Hristos a mers în pustie, fața Sa a fost schimbată, și seninătatea Sa a dispărut; greutatea păcatelor lumii apăsau asupra sufletului Său și trăsăturile feței Sale exprimau o tristețe nespusă, un chin sufletesc, pe care nici un om nu-l simțise vreodată. Poftele senzuale au sporit de la căderea lui Adam cu fiecare generație, până ce puterea morală a oamenilor a fost atât de slăbită, încât ei nu le puteau birui în propria lor putere. Hristos trebuia să biruie foamea pentru neamul păcătos, fiind Însuși supus la cea mai grea încercare în această privință. În acest scop El trebuia să stea singur pe cărarea ispitei, fără să aibă pe cineva, care să-L poată ajuta sau să-L întărească. El trebui să lupte singur cu puterile întunericului, și să dea pe față o astfel de stăpânire de sine, care era mai tare decât foamea și moartea. Durata acestui post este dovada cea mai puternică despre marea păcătoșenie a unui apetit degenerat, și despre marea putere, pe care acesta o exercită asupra omenirii.

Prin excitarea apetitului, Satan a provocat căderea lui Adam și Eva, și prin toate generațiile de mai târziu, aceasta a fost arma cea mai puternică, pe care el a folosit-o pentru coruperea neamului omenesc. Deoarece Hristos luase chip de rob și era astfel supus slăbiciunilor omenești, Satan nădăjduia că va putea să-L biruiască prin acest mijloc puternic și a început astfel să-și pună planurile în aplicare. Îndată ce Hristos a început să postească, el a fost imediat prezent cu ispitirile sale. El veni la Domnul îmbrăcat ca înger de lumină, pretinzând că ar fi trimis de la tronul lui Dumnezeu, spre a-și arăta compătimirea sa pentru Hristos și a-L elibera din starea Sa de suferință. El invoca obiecția că Dumnezeu n-ar cere, ca Hristos să treacă prin toate suferințele și lipsurile, ci că ar voi să pună numai la încercare dorința Fiului Său de a fi ascultător.

Satan îi zise că e îndeajuns pentru El a călca pe calea sângerată, dar că n-ar avea nevoie să umble pe ea, ci că va fi pus numai la încercare, ca și Avraam, spre a dovedi ascultarea Sa desăvârșită.

El susținea, a fi îngerul care a oprit mâna lui Avraam, când acesta era gata să înjunghie pe Isac, și că acum ar fi venit, ca să salveze viața Fiului lui Dumnezeu, să-L păzească de moartea dureroasă prin foame și să-I dea ajutor la lucrarea mântuirii.

Satan amăgeşte astăzi pe mulți, întocmai după cum căuta şi atunci să înşele pe Hristos, pretinzând a fi trimis din cer, ca să facă o lucrare bună pentru omenire. Şi masele poporului sunt atât de orbite prin vicleşugurile sale, încât ei nu pot recunoaşte adevăratul său caracter, şi îl adoră ca pe un sol dumnezeiesc, pe când el nu urmăreşte decât ruina lor veşnică.

Totuşi Hristos se întoarse de la toate aceste ispitiri viclene, şi rămase credincios intenției Sale de a executa planul dumnezeiesc. Satan căuta acum pe altă cale ca să-şi ajungă scopul său. Crezând că simulând caracterul îngerilor, va sfida orice demascare, se prefăcu că ar pune la îndoială divinitatea lui Hristos din cauza feței Sale slăbite şi a mediului Său nepotrivit.

Îmbrăcat cu natura omenească, Hristos se deosebea în înfățişarea Sa de îngerii cerului; totuşi aceasta era o coborâre necesară, căreia El se supuse cu plăcere, când deveni Salvatorul omului. Satan pretindea de la El o dovadă despre caracterul Său divin şi pretexta, că Dumnezeu n-ar lăsa desigur pe Fiul Său într-o asemenea stare vrednică de plâns. El mai declară că unul dintre îngerii cereşti ar fi fost aruncat pe pământ, şi că Hristos ar semăna la înfățişare mai mult cu acest înger căzut decât cu Regele Cerului. Indicând în acelaşi timp la chipul Său strălucit, plin de lumină şi putere, compară în batjocură mizeria lui Hristos cu propria sa strălucire.

El susținea că ar fi trimis de Dumnezeu, ca să ceară de la Hristos o dovadă, dacă este Fiul lui Dumnezeu. El Îl batjocorea că ar fi un reprezentant amărât al îngerilor, iar nicidecum înălțatul lor Suveran, Regele recunoscut al cerului. El căuta să-L facă să creadă, că înfățişarea Sa exterioară ar dovedi, că ar fi părăsit de Dumnezeu şi de oameni. El declară că dacă El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu şi de o ființă cu Tatăl, atunci trebuie să dovedească aceasta, satisfăcându-şi foamea printr-o minune. El stărui apoi pe lângă El ca să schimbe în pâine piatra de la picioarele lui, şi dacă avea să facă aceasta, el făgădui că va renunța la pretențiile sale de întâietate şi cu aceasta se va încheia pentru totdeauna lupta dintre ei.

Satan nădăjduia să zdruncine încrederea lui Hristos în Tatăl Său,

care a îngăduit ca El să fie adus în această stare de suferință extraordinară în pustie, pe unde nici un om n-a călcat vreodată. Prin puterea descurajării şi a foamei îngrozitoare arhivrăjmaşul nădăjduia să poată mişca pe Hristos, ca să folosească puterea Sa de a face minuni pentru avantajul Său propriu, şi cu chipul acesta să Se smulgă din mâinile Tatălui Său.

Împrejurările şi locul în care Se afla Hristos erau de aşa natură, încât făceau ca o ispitire în acest punct să fie deosebit de puternică. Postirea îndelungată Îl slăbise corporal, chinurile foamei mistuiseră puterea Sa de viață şi corpul Său slăbit pretindea hrană. El ar fi putut săvârşi o minune, spre a-Şi satisface foamea Sa chinuitoare, dar aceasta n-ar fi fost conform cu planul lui Dumnezeu. Nu era în misiunea Sa de a folosi puterea dumnezeiască pentru avantajul Său propriu. El nu a făcut aceasta niciodată în timpul vieţuirii Sale pământeşti; toate minunile Sale au fost săvârşite pentru binele altora.

Deşi coborârea lui Isus, L-a făcut să sufere foame şi dispreț, totuşi El respinse pe Satan cu aceleaşi cuvinte, pe care le-a rostit prin Moise către poporul Israel răsculat: "Omul nu trăieşte numai cu pâine ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu". Atât prin această declarație, cât şi prin exemplul Său, Hristos a arătat că lipsa de hrană pământească este de o însemnătate mult mai mică, decât retragerea grației divine.

Astfel Hristos devenind reprezentantul omului spre a birui acolo unde omul a cedat, nu trebuia să-Şi arate puterea Sa dumnezeiască în alinarea propriei Sale suferințe, căci omul cel căzut nu putea săvârşi nici o minune, spre a se libera de dureri, şi Hristos ca reprezentant al său trebuia să suporte suferințele Sale tocmai ca un om, spre a da astfel, un model desăvârşit de credință şi de încredere în Tatăl Său ceresc.

Hristos recunoscu pe Satan imediat, şi era nevoie de o mare stăpânire de sine, pentru a asculta propunerile acestui amăgitor insultător şi a-l mustra pentru încumetarea sa îndrăzneață. Totuşi Salvatorul lumii nu putea fi amăgit, ca să-i dea o dovadă despre puterea Sa dumnezeiască, nici a se lăsa într-o ceartă cu unul, care a fost izgonit din cer din cauza unei răsculări contra Suveranului cel mai înalt al lumii, şi a cărui crimă

consta tocmai în aceea, că nu a vrut să recunoască poziția înaltă a lui Hristos în cer. Încrezându-Se în Tatăl Său ceresc şi păstrând în amintire cuvintele rostite din cer la botezul Său, Isus a stat neclintit în pustiul singuratic în fața uriaşului vrăjmaş al sufletelor.

Nu era potrivit pentru Fiul lui Dumnezeu, de a se coborî din înalta Sa misiune, pentru a dovedi lui Satan dumnezeirea Sa şi cu atât mai puțin a vrut El ca să explice motivele coborârii Sale din prezent, sau chipul şi modul, cum El avea să procedeze ca Salvator al omului. Dacă fiii oamenilor ar urma exemplul Salvatorului lor şi ar rupe orice legătură cu Satana, atunci ei ar fi scutiți de multe înfrângeri. Şase mii de ani, acest arhivrăjmaş a dus război contra guvernării lui Dumnezeu şi practica lui continuă îl face mai dibaci pentru a înşela şi amăgi.

Totuşi Satan pusese prea mult pus în joc, şi nu voia să renunțe aşa de uşor la luptă; el ştia, că în cazul în care Hristos va ieşi biruitor, influența sa proprie va fi micşorată. Spre a insufla lui Hristos respect prin puterea sa mai mare, el L-a dus în acest scop la Ierusalim şi L-a pus pe aripa templului. Ajunşi aici el pretinse de la El, că dacă este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, să Se arunce jos de la acea înălțime amețitoare, spre a da astfel pe față încrederea Sa desăvârşită în purtarea de grijă a Tatălui Său.

Păcatul încumetării este înrudit de aproape cu virtutea credinței desăvârşite şi a încrederii în Dumnezeu; de aceea Satana căuta să tragă foloase din omenescul ce se afla în Hristos, şi să-L treacă peste linia încrederii până la încumetare. El admise acum, că Hristos a avut dreptate în pustie ca să se încreadă în Tatăl, şi Îl mâna acum să mai dea încă o dovadă despre încrederea Sa desăvârşită în Dumnezeu, aruncându-Se jos de pe templu. El Îl asigură, că dacă e într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, nu trebuie să se teamă de nimic, căci îngerii Îl vor purta pe brațe. Satan îşi da bine seama că dacă Hristos ar putea fi mişcat, să se arunce jos de pe templu, spre a-şi dovedi încrederea Sa în scutul Tatălui Său ceresc, prin această faptă El ar fi arătat tocmai slăbiciunea naturii omeneşti.

Totuşi Isus a ieşit biruitor şi din a doua ispită, respingând păcatul încumetării. Deşi El avea o încredere desăvârşită în Tatăl Său, totuşi El nu voia să Se aducă de bunăvoie într-o situație, care să facă necesară

intervenția puterii dumnezeiești a Tatălui, ca să scape pe Fiul Său din moarte. Prin aceasta providența ar fi fost constrânsă să vină să-L salveze, iar Isus nu ar mai fi fost în stare să dea un exemplu desăvârșit de credință și de încredere în Dumnezeu.

Salvatorul nostru arătă o încredere desăvârșită, că Tatăl Său ceresc nu va permite, ca să fie ispitit peste puterile Sale. Hristos nu S-a dus dinadins în primejdie, și El știa că dacă își va păzi integritatea Sa, va fi trimis un înger din cer, pentru a-L scăpa de puterea amăgitorului, în caz de nevoie.

Văzând Satana, că nici în a doua ispitire mare nu putu să câștige nimica, începu să se tulbure cu privire la succesul sforțărilor sale. Statornicia Fiului lui Dumnezeu îl făcu să se îngrijoreze, căci nu se așteptase la o rezistență atât de puternică. De aceea el recurse la tot felul de mijloace pentru ultima sa încercare mare, de a seduce și amăgi pe Mântuitorul. În primele două ispitiri, el își ascunsese adevăratul său caracter, pretinzând a fi un trimis din curțile cerești. Dar acum el dă la o parte toate prefăcătoriile, mărturisește că este stăpânitorul întunericului, și pretinde pământul ca proprietate a sa.

El a dus pe Isus pe un munte înalt și îi arătă împărățiile lumii și mărirea lor. Lumina soarelui lumină orașele mărețe, palatele de marmură, câmpurile și viile încărcate de fructe, aruncau o aureolă peste cedrii cei întunecați ai munților și ai apei albastre a mărilor. Isus, care cu puțin timp mai înainte fusese înconjurat de întunecime și de pustietate privea cu admirație la o scenă de o grațiozitate neîntrecută. Apoi el auzi vocea ispititorului: "Ție îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc. Dacă dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta." Luca 4:6-7.

Pentru ultimul său efort, Satana și-a concentrat toate puterile sale, căci de succesul acestei încercări depindea soarta sa. El susținea a fi stăpânitorul lumii și oferi lui Hristos toate împărățiile fără altă suferință sau primejdie, cu singura condiție, ca El să-l recunoască de superior și să-i aducă omagii. Această ultimă ispitire era destinată să fie cea mai atrăgătoare dintre toate. Înaintea lui Hristos nu sta numai o viață plină de întristare și de necazuri, care avea să se încheie cu o moarte de

ocară, ci povara păcatelor întregii lumi - mânia Tatălui pentru abaterile omului apăsau asupra Lui. Toate acestea trebuiau suportate pentru a recâştiga Împărăția cea pierdută prin căderea în păcat. Acum ispititorul se oferă să renunțe la puterea câştigată prin înşelăciune, puterea asupra pământului, şi să elibereze prin aceasta pe Hristos de viitorul îngrozitor, şi aceasta în schimbul unei simple recunoaşteri a supremației lui Satan.

Ochii lui Hristos au rămas pentru o clipă atraşi de scena ce se desfăşura în fața Sa; apoi Se întoarse în mod hotărât înapoi şi nu a vrut să aibă mai departe de a face cu ispititorul; când Satan îndrăzni în cele din urmă să ceară închinare de la El, mânia Sa dumnezeiască a fost aprinsă, şi nu a mai putut îngădui semețiile sale hulitoare de Dumnezeu. El întrebuință acum autoritatea Sa dumnezeiască, şi porunci lui Satan să-L părăsească, zicându-i: "'Pleacă, Satano', i-a răspuns Isus. 'Căci este scris: Domnului, Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti.'" Matei 4:10.

Satan ceruse de la Hristos o dovadă, dacă este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, şi cu chipul acesta o şi primi. El nu avea puterea să se împotrivească poruncii hotărâte a Fiului lui Dumnezeu. Aprins de furie şi de ură, capul răsculătorilor se îndepărtă de prezența Salvatorului lumii. Lupta se terminase. Biruința lui Hristos a fost tot atât de deplină, după cum şi înfrângerea lui Adam a fost deplină.

Totuşi din cauza luptei Sale îndelungate Hristos era istovit şi căzu la pământ fără putere şi cu fața palidă de moarte. În acel moment îngerii cerului, care altădată I se închinaseră la curtea împărătească din ceruri, şi care acum au fost martori ai luptei Sale cu un interes dureros, au apărut pe lângă El. Aceştia Îl serviră şi Îl întăriră cu hrană. Cu admirație şi uimire priviră ei cum Suveranul lor ceresc a suportat suferințe nespuse, spre a aduce la îndeplinire răscumpărarea omenirii. El rezistase la o probă mult mai grea, decât se poate cere de la oameni ca să suporte vreodată. Dar când El zăcea la pământ istovit şi suferind de foame, îngerii I-au adus solii de iubire şi de mângâiere de la Tatăl şi o asigurare, că întreg cerul a triumfat din cauza biruinței Sale. Astfel inima cea mare a lui Hristos a fost reînviorată şi întărită pentru viitoarea Sa lucrare.

Prețul răscumpărării neamului omenesc nu poate fi recunoscut

niciodată de către oameni, până ce mântuiții vor sta împreună cu Mântuitorul înaintea tronului lui Dumnezeu. Când valoarea nespusă a fericirii veşnice li se va descoperi, şi când ochii lor vor privi strălucirea măreață a vieții veşnice, atunci ei vor intona următoarea cântare de biruință: "Vrednic este Mielul care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda!" Apoi Ioan adaugă: "Şi pe toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, şi tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: A Celui ce şade pe scaunul de domnie, şi a Mielului să fie lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor!" Apoc. 5:12, 13.

Deşi cele mai puternice ispitiri ale lui Satan au dat greş, el nădăjduia totuşi că în viitor va avea mai mult succes. El privea înainte la timpul servirii lui Hristos ca preot, şi gândea că în acel timp îşi va putea pune mai departe la încercare spiritul său de viclenie. Mai întâi el îşi făcea planul, să ducă în rătăcire priceperea iudeilor, a poporului ales de Dumnezeu aşa încât să nu recunoască pe Hristos ca Salvator al lumii. El se hotărî să umple inimile lor cu invidie, gelozie şi ură contra Fiului lui Dumnezeu, aşa încât să nu-L primească, ci să-i amărască cât de mult viața Sa de pe pământ.

Satan se consfătui cu îngerii săi cu privire la măsurile necesare, ce trebuiau luate, pentru a împiedica pe popor, de a primi pe Hristos ca pe Mesia cel aşteptat atât de mult. El a fost înşelat şi plin de mânie, pentru că diferitele sale ispite contra lui Isus au rămas fără succes. Acum el se gândea să sădească necredință în inimile poporului cu privire la caracterul Său mesianic, nădăjduind prin aceasta să descurajeze pe Hristos în misiunea Sa. El căuta deci să folosească pe iudei ca unelte pentru aducerea la îndeplinire a planurilor sale infernale, şi printr-o cale indirectă să aducă la îndeplinire, ceea ce nu reuşise să facă prin sforțările sale personale.

MĂRTURIA LUI IOAN

După ce a terminat timpul Său lung de postire, Isus S-a întors iarăşi pe malurile Iordanului, intrând în legătură cu ucenicii lui Ioan, fără a-Şi da pe față înalta Sa misiune prin semne exterioare.

De la autoritățile cele mai înalte de la Ierusalim au fost trimişi soli pentru a strânge informații despre mişcarea pe care Ioan a provocat-o. Deoarece oraşe şi sate întregi se adunau, ca să asculte la avertizările sale, mai marii poporului doreau să afle, pe ce autoritate se sprijină el în lucrarea sa. Aceşti soli au somat pe Ioan, să le spună, dacă este el Mesia. Ioan le-a mărturisit: Eu nu sunt Hristosul. Iar ei l-au întrebat: "'Dar cine eşti? Eşti Ilie?' Şi el le-a zis: 'Nu sunt!' 'Eşti prorocul?' Şi el a răspuns: 'Nu!' Atunci i-au zis: 'Dar cine eşti? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuți?' 'Eu', a zis el, 'sunt glasul celui ce strigă în pustie: Neteziți calea Domnului', cum a zis prorocul Isaia." Ioan 1:21-23.

Ioan a fost apoi întrebat, cu a cui autoritate botează el şi agită poporul, întrucât el mărturiseşte că nu e nici Hristos, nici Ilie, nici Acel Profet. Sub "Profetul" ei înțelegeau pe Moise. Iudeii au sperat că Moise va fi înviat şi apoi luat la cer. Ei nu ştiau, că el a fost înviat deja.

Când Ioan a venit să boteze cu apă, ei gândeau, că poate o fi Moise cel înviat din morți, mai ales că el dădea pe față o cunoştință exactă a profețiilor şi cunoştea foarte bine istoria israeliților şi a umblării lor prin pustie.

Poporul îşi amintea de asemenea de împrejurările ciudate de la naşterea lui Ioan, de apariţia îngerului în templu, de pedepsirea bătrânului preot Zaharia, pentru că nu a vrut să creadă cuvintele îngerului, şi de dezlegarea limbii sale la naşterea lui Ioan. Pe la sfârşitul ultimilor treizeci de ani, aceste fapte minunate au fost în parte uitate. Totuşi acum, când Ioan păşi ca profet, mulţi şi-au amintit de acele manifestări ale Spiritului lui Dumnezeu.

Când solii de la Ierusalim au cerut de la Ioan lămuriri cu privire la misiunea şi lucrarea sa, el ar fi putut pretinde cu uşurinţă onoarea pentru sine, dacă ar fi dorit aceasta. Totuşi el nu voia să-şi însuşească onoarea, care nu-i aparţinea. Vorbind însă cu aceşti soli, faţa sa a fost luminată deodată, şi întreaga sa fiinţă a fost cuprinsă de o emoţie puternică, când zări pe Isus în mijlocul mulţimii. Profetul ridică mâna sa şi indicând către Isus a zis: "în mijlocul vostru stă Unul, pe care voi nu-L cunoaşteţi." El este Mesia. "El este Acela care vine după mine, - şi care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălţămintei Lui." Ioan 1:26-27.

"A doua zi Ioan a văzut pe Isus venind la el, şi a zis: 'Iată, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii! El este Acela despre care ziceam: 'După mine vine un Om, care este înaintea mea, căci era înainte de mine. Eu nu-L cunoşteam, dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă: ca El să fie făcut cunoscut lui Israel.' Ioan a făcut următoarea mărturisire: 'Am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel şi oprindu-Se peste El. Eu nu-L cunoşteam; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: 'Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se şi oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.' Şi eu am văzut lucrul acesta, şi am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu." Ioan 1:29-34.

"A doua zi, Ioan stătea iarăşi cu doi din ucenicii lui. Şi, pe când privea pe Isus umblând, a zis: 'Iată Mielul lui Dumnezeu!' Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe, şi au mers după Isus. Isus S-a întors; şi, când i-a văzut că merg după El, le-a zis: 'Ce căutaţi?'" Ioan 1:35-38. Ucenicii au mărturisit că doresc să găsească pe Hristos şi să ştie unde găzduieşte, spre a primi acolo instrucţiuni de la El. Ei erau uimiţi de învăţăturile Sale pătrunzătoare dar simple şi practice. Niciodată

mai înainte nu au fost inimile lor atât de adânc mişcate. Andrei, fratele lui Simon Petru, era unul dintre aceşti ucenici. El dorea fierbinte, în interesul amicilor şi rudelor sale, ca şi ei să vadă pe Hristos şi să poată auzi învățăturile Sale prețioase. De aceea Andrei căută pe fratele său Simon şi-i comunică plin de încredere, că a găsit pe Mesia, Salvatorul lumii. Apoi a dus pe fratele său la Isus, care cum îl văzu zise: "Tu eşti Simon. Fiul lui Iona, tu te vei numi Chifa (care, tălmăcit, înseamnă Petru)."

A doua zi Isus chemă pe un alt ucenic, pe Filip, ca să-l urmeze. Filip era convins pe deplin că Isus este Mesia, şi el căută apoi pe alții, pe care îi putea mişca, să vină şi să asculte cuvintele lui Hristos. El găsi apoi pe Natanael. Acesta a fost în mijlocul mulțimii care a auzit declarația lui Ioan: "Acesta este Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii!" Prin aceasta el a fost adânc mişcat, şi s-a retras într-o dumbravă, unde ascuns de orice ochi omenesc, el medita la cuvintele lui Ioan şi repeta studiul profețiilor care se refereau la apariția lui Mesia. El se întrebă: Să fi fost oare acesta Mesia într-adevăr, pe care ei îl aşteptaseră atât de mult, şi pe care ei doreau cu plăcere să îl vadă? Speranța a fost trezită în inima sa că Isus trebuie să fie într-adevăr Salvatorul lui Israel. El se plecă în rugăciune către Dumnezeu, cerând cu stăruință, că dacă cel declarat de Ioan ca Salvator al lumii este într-adevăr Liberatorul făgăduit, să-i facă cunoscut aceasta. Spiritul Domnului lumină pe Natanael în aşa fel, încât a fost convins că Isus este Mesia.

Pe când Natanael se ruga, a auzit glasul lui Filip, care îi striga: "Noi am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în Lege, şi proroci: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif. Natanael i-a zis: 'Poate ieşi ceva bun din Nazaret?' 'Vino şi vezi!' i-a răspuns Filip. Isus a văzut pe Natanael venind la El, şi a zis despre el: 'Iată cu adevărat un Israelit în care nu este vicleşug'. 'De unde mă cunoşti?' i-a zis Natanael. Drept răspuns Isus i-a zis: 'Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin'." Ioan 1:45-48.

Credința clătinândă a lui Natanael a fost prin aceasta întărită, şi el răspunse: "'Rabi, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Tu eşti Împăratul lui

Israel!' Drept răspuns, Isus i-a zis: 'Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.' Apoi i-a zis: 'Adevărat, adevărat vă spun, că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis şi pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se şi pogorându-se peste Fiul omului.'" Ioan 1:49, 51.

Cu chemarea acestor bărbați, puțini la număr, a fost pusă temelia pentru biserica creştină prin eforturi personale. Ioan îndreptă mai întâi pe doi dintre ucenicii săi către Isus. Unul dintre aceştia aduce apoi pe fratele său la Mântuitorul. După aceea Isus cheamă pe Filip şi acesta porneşte la drum ca să caute pe Natanael. În aceasta noi găsim o învățătură însemnată pentru toți urmaşii lui Hristos. Aici li se aduce în fața ochilor importanța, de a face eforturi personale pentru mântuirea rudelor, amicilor şi cunoscuților lor şi a-i aduce la Domnul. Mulți creştini lasă toată lucrarea pentru suflete pe seama predicatorului. Acesta poate fi destoinic pentru lucrarea sa; totuşi el nu poate face aceea, ce Dumnezeu a lăsat pe seama membrilor bisericii ca să facă. Mulți sunt egoişti, mulțumiți cu binefacerile date lor prin harul lui Dumnezeu, fără a face vreun efort, de a aduce şi pe alții la Mântuitorul. În via Domnului este de lucru pentru toți, şi lucrătorii dezinteresați, zeloşi şi credincioşi vor fi părtaşi harului Său atât aici pe pământ, cât şi ai răsplătirii din viața viitoare. Credința trebuie să se dea pe față prin fapte bune, şi curajul şi nădejdea o vor însoți. Motivul pentru care atât de mulți pretinşi urmaşi ai lui Hristos nu au nici o experiență vie, constă în aceea, că ei nu fac nimic spre a o dobândi. Dacă ei s-ar ocupa cu lucrarea, pe care Dumnezeu o cere de la ei, atunci şi credința lor ar creşte, şi ei ar prospera în viața dumnezeiască.

Isus s-a bucurat de credința sinceră a lui Natanael, care nu a cerut nici o altă dovadă, decât puținele cuvinte pe care le auzise. Mântuitorul privi în acelaşi timp cu bucurie înainte la lucrarea, pe care El Însuşi avea s-o întreprindă pentru uşurarea celor apăsați, pentru vindecarea celor bolnavi şi pentru înfrângerea lui Satan. Având în fața ochilor binecuvântările pe care El venise să le dea, Hristos zise lui Natanael în prezența celorlalți ucenici: "De acum încolo, veți vedea cerul deschis şi pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se şi pogorându-se peste Fiul omului."

Cu acestea Hristos vrea să spună: Pe malurile Iordanului, cerul se deschise înaintea Mea, şi Spiritul Sfânt se coborî acolo în chip de porumbel asupra Mea. Acea scenă era numai un semn văzut, că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Dacă voi veți crede în Mine, atunci veți vedea neîncetat cerul deschis şi nu-l veți mai vedea niciodată închis. Eu l-am deschis pentru voi, şi îngerii lui Dumnezeu, care lucrează în unire cu Mine la împăcarea dintre cer şi pământ, unind pe credincioşii de jos cu Tatăl de sus, se vor urca la cer ca să aducă la Tatăl rugăciunile săracilor şi nenorociților, şi se vor coborî iarăşi ca să aducă fiilor oamenilor binecuvântare şi speranță, curaj, sănătate şi viață.

Îngerii lui Dumnezeu se urcă şi se coboară de la pământ la cer, şi de la cer la pământ. Toate minunile lui Hristos pentru cei întristați şi suferinzi au fost săvârşite prin puterea dumnezeiască cu ajutorul îngerilor. Hristos S-a înjosit atât de mult, încât luă asupră-Şi natura omenească, şi El uneşte astfel interesele Sale cu acelea ale fiilor şi fiicelor căzute ale lui Adam, în timp ce, pe de altă parte, Dumnezeirea apucă tronul lui Dumnezeu. În acest fel Hristos reface legătura dintre oameni şi Dumnezeu. Toate binecuvântările pe care Dumnezeu le trimite oamenilor, sunt transmise prin lucrarea îngerilor sfinți.

CARACTERUL LUI IOAN

Numărul ucenicilor lui Isus se înmulțea din zi în zi, iar poporul curgea la El din oraşe şi sate, ca să-L asculte. Mulți veneau ca să fie botezați; totuşi Hristos personal nu boteza pe nimeni, ci îndeplinirea acestei întocmiri era lăsată pe seama ucenicilor Săi. Pe când aceştia botezau o mare mulțime, printre Iudei şi printre ucenicii lui Ioan se discuta chestiunea, dacă botezul curăță pe păcătos de păcatele sale. Ucenicii lui Ioan au răspuns că Ioan botează numai spre pocăință, dar ucenicii lui Hristos botează spre o nouă viață. Ucenicii lui Ioan au devenit geloşi pentru simpatia ce Şi-a câştigat-o noul Învățător şi îi ziceau lui Ioan despre Hristos: "Cel ce era cu tine dincolo de Iordan, şi despre care ai mărturisit tu, iată că botează, şi toți oamenii se duc la El. Drept răspuns Ioan le-a zis: 'Omul nu poate primi decât ce îi este dat din cer.'" Ioan 3:26-27.

Cu aceste cuvinte Ioan vrea să spună: De ce să fiți voi geloşi pentru mine? "Voi înşivă îmi sunteți martori că am zis: 'Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă şi-i ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: şi această bucurie, care este a mea, este deplină." Ioan 3:28-29.

Departe de a fi gelos pentru prosperitatea lucrării lui Hristos, Ioan din contră se bucura, când vedea succesul pe care îl avea Isus. El asigură pe ucenicii săi că misiunea sa nu consta decât în aceea, de a îndrepta atenția generală la Hristos. "Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micşorez. Cel ce vine din cer, este mai pe sus de toți; cel ce este de pe

pământ, este pământesc, şi vorbeşte ca de pe pământ. Cel ce vine din cer este mai pe sus de toţi. El mărturiseşte ce a văzut şi a auzit, şi totuşi nimeni nu primeşte mărturia Lui.” Ioan 3:30-32.

Cu aceasta Ioan asigură pe ucenicii Săi, că Isus este Mesia cel promis, Salvatorul lumii. Lucrarea lui fiind terminată, el îndreaptă pe ucenicii săi, să privească spre Isus şi să-I urmeze ca Marelui Învăţător.

Afară de bucuria, pe care Ioan o simţea pentru succesul misiunii sale, viaţa sa era plină de strâmtorări şi de tăgăduire de sine. El, care vestea prima venire a lui Hristos, n-a putut asculta personal învăţăturile Sale, şi nici să fie martor al minunilor Sale. Glasul lui Ioan nu era auzit decât rar în afară de pustie. Viaţa sa era retrasă, şi totuşi oamenii curgeau cu miile în pustie, ca să asculte la cuvintele acestui profet minunat. El a pus securea la rădăcina pomului şi a mustrat păcatul, fără a ţine seama de consecinţele ce-ar putea urma, şi a pregătit astfel calea pentru lucrarea lui Hristos.

Irod a fost adânc mişcat, când a ascultat la mărturia tăietoare a lui Ioan şi întreba cu mare interes, ce ar putea să facă, pentru a putea deveni ucenicul său. Adevărul simplu al omului lui Dumnezeu a făcut o impresie adâncă asupra lui. Conştiinţa sa îl osândea, căci o femeie plină de patimi josnice îi câştigase simpatia şi îi stăpânea sufletul. Această femeie lipsită de conştiinţă, năzuia după putere şi vază, şi gândea, că devenind femeia lui Irod, va putea mai bine să-şi aducă planurile ei la îndeplinire. Dar Irod, ascultând marile adevăruri rostite de Ioan, când auzi ameninţările pedepsei viitoare a nelegiuiţilor, tremura şi dorea să rupă lanţurile poftei, care îl legase. El deschise predicatorului inima sa. Acesta îi declară, că este imposibil a avea parte la împărăţia lui Mesia, până nu rupe legătura ilegală cu femeia fratelui său şi nu ascultă din toată inima de poruncile lui Dumnezeu.

Irod era înclinat să urmeze sfatul lui Ioan şi a făcut cunoscut Irodiadei, că el nu o poate lua în căsătorie împotriva legii lui Dumnezeu. O ură înverşunată contra lui Ioan a fost stârnită în inima ei. Irod nu avea principii şi era foarte şovăielnic, aşa încât Irodiadei nu-i veni greu, să dobândească iarăşi graţia sa şi să exercite asupra lui influenţa ei de mai înainte. Irod a preferat să cedeze păcatului, decât să se supună

hotărârilor legii lui Dumnezeu. După ce Irodiada şi-a câştigat iarăşi puterea, s-a hotărât să se răzbune pe profet pentru îndrăzneala lui. Ea a reuşit să-l influenţeze pe Irod să îl aresteze pe Ioan.

Pe când predicatorul lâncezea în închisoare, a auzit prin ucenicii săi despre faptele supranaturale ale lui Isus. Ioan şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţa sa sub cerul liber, într-o muncă activă şi sârguitoare, el suportase lipsuri şi necazuri, dar niciodată mai înainte nu a trecut prin neplăcerile unei vieţi închise. De aceea el deveni foarte abătut şi chinuit chiar de îndoială, dacă Isus este într-adevăr Mesia. Ucenicii săi îi raportaseră despre faptele minunate ale lui Hristos, la care ei au fost martori oculari; Ioan însă deducea că dacă Isus ar fi într-adevăr Salvatorul aşteptat, ar trebui atunci să Se dea pe faţă în public ca Mântuitor al lumii.

Ioan avea idei nelămurite despre împărăţia pe care Hristos venise s-o întemeieze. Chiar şi ucenicii Mântuitorului gândeau, că El va ridica un imperiu mondial şi va domni pe tronul lui David la Ierusalim. Ioan a devenit nerăbdător, că Isus nu S-a descoperit imediat şi nu a luat autoritatea împărătească pentru a-i supune pe romani. El nădăjduia că atunci când Mesia avea să-Şi întemeieze împărăţia, el va putea părăsi închisoarea şi gândea că Isus va face cu siguranţă uz de autoritatea Sa şi îl va elibera, dacă El ar fi într-adevăr Fiul Dumnezeului atotputernic.

De aceea Ioan a trimis pe ucenicii săi la Hristos cu întrebarea: ‘Tu eşti acela care are să vină sau să aşteptăm pe altul?’ Ucenicii căutau să se apropie de Isus, dar nu puteau decât cu mare greutate din cauza mulţimii, care aduceau pe bolnavii lor la puternicul Salvator. La întrebarea lor Isus le răspunse: “Duceţi-vă de spuneţi lui Ioan ce auziţi şi ce vedeţi: Orbii îşi capătă vederea, şchiopii umblă, leproşii sunt curăţiţi, surzii aud, morţii învie, şi săracilor li se propovăduieşte Evanghelia. Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.” Matei 11:3-6.

Mustrarea blândă care se cuprindea în aceste cuvinte, nu a rămas fără efect asupra lui Ioan. El a înţeles acum mai bine însemnătatea misiunii lui Hristos; şi plin de supunere şi credinţă, el s-a încrezut de aici înainte în Dumnezeu, spre a trăi sau muri în serviciul Său, după

buna Sa plăcere. După ce ucenicii lui Ioan au plecat, Isus a vorbit către mulțime despre Ioan şi a zis: "Ce-ați ieşit să vedeți în pustie? O trestie clătinată de vânt?"

Isus ştia că o trestie clătinată de vânt era tocmai contrariu față de caracterul lui Ioan. Ioan nu putea fi clătinat de nici o lingușire, şi nici amăgit de rătăcirile dominante. Nici răsplătirile şi nici onorurile lumeşti nu erau în stare să-l abată de la chemarea vieții sale. Profetul lui Dumnezeu sta neclintit ca o stâncă, pentru a mustra păcatul şi crimele în orice formă ar fi ele, la regi şi la mai mari, cât şi la cei de jos şi necunoscuți.

"Dacă nu, atunci ce ați ieşit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi sunt în casele împărații. Atunci ce ați ieşit să vedeți? Un prooroc? Da, vă spun, şi mai mult decât un prooroc; căci el este acela despre care s-a scris: 'Iată trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta.' Adevărat vă spun că dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuşi, cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el. Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvala, şi cei ce dau năvală, pun mâna pe ea." Matei 11:7-12.

Poporul către care vorbea Hristos, ştia că hainele pe care le purta Ioan erau tocmai contrariul, față de cele purtate în palatele împărăteşti. Hristos voia prin urmare să întrebe: Din ce motiv alergați voi în pustie, ca să ascultați la predicile lui Ioan? Pustiul nu este un loc unde să găseşti pe aceia, care se împodobesc cu costume prețioase şi moi. Hristos voia să-i facă atenți asupra deosebirii dintre îmbrăcămintea lui Ioan şi cea a preoților iudei. Profetul purta un veşmânt simplu şi aspru, care corespundea în totul scopului, dar era într-un contrast izbitor cu veşmintele luxoase ale preoților şi mai marilor iudei.

Aceşti fruntaşi credeau că vor fi prețuiți după înfățişarea lor exterioară şi de aceea desfăşurau un mare lux în veşminte scumpe şi în tunici scânteietoare. Ceva mai mult, ei urmăreau să trezească admirația oamenilor, în loc să caute să dobândească aprobarea lui Dumnezeu printr-o curăție neprihănită a caracterului şi sfințenie a vieții.

Hristos îndruma pe ucenicii Săi cum şi mulțimea, să urmeze ceea ce era bun în învățăturile cărturarilor şi ale fariseilor, dar să nu imite exemplul lor rău, sau să se lase amăgiți prin semețiile lor ambițioase.

El a zis: "Deci toate lucrurile, pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le şi faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac. Ei leagă sarcini grele şi cu anevoie de purtat, şi le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le mişte. Toate faptele lor le fac pentru ca să fie văzuți de oameni. Astfel îşi fac filacteriile late, îşi fac poalele veşmintelor cu ciucuri lungi; umblă după locurile dintâi la ospețe, şi după scaunele dintâi în sinagogi; le place să le facă oamenii plecăciuni prin piețe şi să le zică: 'Rabi! Rabi!'" Matei 23:3-7.

Ioan vedea, că aceşti iudei mândri se înălțau şi se lăudau pe ei înşişi, făcând multă paradă înaintea poporului cu evlavia lor prefăcută. Ei legau părți din lege pe frunțile şi mâinile lor, aşa încât toți să poată recunoaşte şi admira pretinsa lor sfințenie. Într-adevăr Dumnezeu poruncise fiilor lui Israel, să poarte o bandă albastră la poalele veşmintelor lor, pe care să fie brodate cele zece porunci. Aceasta trebuia să le reamintească neîncetat datoria de a iubi pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe aproapele ca pe ei înşişi. Dar cu cât ei s-au abătut mai mult de la curăția şi simplitatea originală şi cu cât umblarea vieții lor era mai mult în contrazicere cu legea lui Dumnezeu, cu atât mai sârguitori erau ei în a purta benzi late ca amintire (filacterii), şi a adăuga la cuvintele care Dumnezeu rânduise să fie scrise pe banda cea albastră. Pe dinafară ei dau pe față cea mai adâncă evlavie, în timp ce faptele lor stau în cea mai mare contrazicere cu mărturisirea lor.

MOARTEA LUI IOAN

Spiritul reformațiunii lucra cu putere în Ioan. Lumina înțelepciunii şi a puterii lui Dumnezeu plana asupra lui. Un entuziasm ceresc înflăcăra zelul său sfânt, care îl mâna, să învinuiască pe față pe preoții iudei şi să rostească blestemul lui Dumnezeu asupra lor. Ei pretindeau a avea multă evlavie, în timp ce binefacerea, mila şi iubirea lui Dumnezeu le erau străine. Ei căutau să impună respect şi să fie văzuți bine de oameni prin înfățişarea lor falnică şi prin spiritul lor îngâmfat, în timp ce acestea nu erau decât urâciuni în fața Celui Prea Înalt.

Deşi inimile şi umblarea lor erau contrare voinței lui Dumnezeu, ei se amăgeau pe ei înşişi cu iluzia deşartă, că i-ar aştepta binecuvântări veşnice, pe temeiul făgăduințelor lui Avraam, părintele credincioşilor. Ei nu erau îmbrăcați cu umilință şi le lipsea credința şi evlavia lui Avraam. Ei nu dobândiseră prin lămurirea şi curățirea vieții, valoarea morală care i-ar fi făcut într-adevăr copii ai lui Avraam, şi cu toate acestea nădăjduiau a fi părtaşi făgăduințelor, pe care Dumnezeu le-a dat lui Avraam. Curajul cu care Ioan acuzase pe farisei, şi le demascase nelegiuirea şi fățărnicia, a pus în uimire pe acei care au fost obişnuiți să-i privească cu onoare şi cinste.

Predica sa a trezit un adânc interes pretutindeni. Avertismentele sale serioase şi învinuirile sale fără sfială au trezit conştiința oamenilor. Poporul se aduna în cete din oraşe şi sate. Ei se simțeau atraşi către pustie prin astfel de îndrumări serioase şi stăruitoare, prin astfel de avertismente şi reproşuri curajoase aşa cum ei nu au mai auzit niciodată.

Nici-o podoabă exterioară din îmbrăcămintea lui Ioan nu putea să-i atragă sau să deştepte atenția lor. Prin îmbrăcămintea sa aspră şi prin modul său de viețuire simplu, Ioan semăna cu profetul Ilie. El se hrănea cu lăcuste şi miere sălbatică, aşa cum îi oferea pustiul, şi bea din apa limpede, care curgea din stâncile veşnice. Cu toate acestea gloatele care ascultau la el au fost atât de numeroase, încât faima sa s-a răspândit prin întreaga țară. Şi acum, când el era arestat, poporul aştepta cu încordare rezultatul tuturor acestor lucruri, căci ei nu s-au gândit niciodată că pe unul ca acesta, a cărui viață a fost atât de neprihănită, îl poate aştepta ceva rău. Intenția lui Irod, de a da drumul lui Ioan, era amânată din zi în zi, de teamă să nu cadă în dizgrația Irodiadei, care s-a hotărât în inima ei ca Ioan să fie ucis. În timp ce el şovăia, ea era la lucru, de a făuri planuri, cum să se poată răzbuna mai bine contra profetului, pentru că acesta cutezase să spună adevărul şi să mustre umblarea ei contrară legii. Ea ştia bine, că deşi Irod ținea pe Ioan în închisoare, avea totuşi intenția de a-i da drumul, pentru că el avea respect şi teamă de el şi credea, că era un profet adevărat a lui Dumnezeu. Ioan demascase secretul inimii şi al vieții sale, şi mustrările sale au umplut cu spaimă conştiința vinovată a regelui.

În multe privințe Irod îşi corijase viața lui destrăbălată. Totuşi iubea ospețele cu petreceri şi băuturi tari care paralizau neîncetat puterile sale morale şi corporale şi se lupta contra avertismentelor Spiritului lui Dumnezeu, care convinseseră inima sa şi-l îndemna să renunțe la păcate. Irodiada cunoştea părțile slabe din caracterul lui Irod şi ştia, că în împrejurări obişnuite, cât timp Irod va avea mintea limpede, ea nu va putea să aducă la îndeplinire moartea lui Ioan.

Ea încercase deja, deşi fără succes, să câştige aprobarea lui pentru uciderea lui Ioan. Spiritul ei răzbunător lucra acum în direcția de a-şi aduce la îndeplinire intenția ei prin viclenie. Ea ştia bine, că singura cale, pentru ajungerea scopului ei, se întemeia pe satisfacerea patimilor desfrânate ale regelui. De aceea ea, şi-a ascuns ura cât a putut, punându-şi speranța în ziua naşterii regelui, despre care ştia că va fi o ocazie de desfrânare şi beție. Dragostea regelui pentru mâncăruri şi vinuri fine i-a dat o ocazie să îl facă să uite prudența sa. Ea voia să-l facă să cedeze

în totul poftelor sale, până ce şi alte patimi mai josnice aveau să fie trezite în el, sentimentul cel nobil să fie înăbuşit şi el avea să devină nepăsător cu privire la urmările purtării sale şi incapabil, de a aprecia şi hotărî bine o chestiune. Ea cunoştea efectele, pe care aceste orgii le produceau asupra spiritului şi a purtării. Ea ştia că veselia nefirească, provocată prin necumpătare, slăbeşte simțurile morale în om şi face cu neputință pătrunderea impresiilor sfinte în inimă, spre a stăpâni patimile ațâțate şi că serbările, petrecerile, jocurile şi beția întunecă simțurile şi înăbuşă temerea de Dumnezeu. De aceea, ea a pregătit totul spre a măguli mândria şi vanitatea sa şi a satisface patimile sale. Ea a luat măsurile cele mai grandioase pentru serbare şi pentru petreceri destrăbălate.

Marea zi sosi, şi regele cu mai marii curții sale erau în culmea petrecerii şi a beției în sala de mese, iar Irodiada, îmbrăcând pe fiica ei grațios, a trimis-o înăuntru la rege. Salomea era împodobită cu cununi şi flori, cu pietre scumpe strălucitoare şi cu brățări scânteietoare. Şi cu puțină învelire şi cu mai puțină modestie, ea a dansat pentru distrarea oaspeților regali. Asupra senzualității ațâțate a acestora ea făcu impresia frumuseții şi a grațiozității, şi le răpi prin aceasta şi ultimul rest de stimă de sine şi de bună-cuviință. În locul unei minți luminate, al unui sentiment fin de bună-cuviință şi al unei conştiințe simțitoare, patimile josnice au pus în totul stăpânire asupra regelui. Virtutea şi spiritul de dreptate nu mai aveau nici o putere stăpânitoare în conştiința lui.

Totul se învârtea în creierul lui Irod. El nu-şi mai dădea seama, judecata şi stăpânirea sa de sine dispăruseră. El nu mai vedea decât sala plină de oaspeți în culmea veseliei, masa ospățului cu vinul scânteietor şi cu luminile strălucitoare şi pe tânăra fată care juca înaintea lui într-o frumusețe orbitoare. În acel moment de neglijență, el nu se mai gândea decât la o faptă de laudă, care să-l facă şi mai mare în ochii fruntaşilor regatului său, şi, fără să-şi dea seama, el promise şi împuternici promisiunea cu un jurământ, că va da fiicei Irodiadei, orice ar vrea să ceară.

Acum scopul pentru care a fost trimisă în fața regelui a fost ajuns. După ce a primit o astfel de promisiune măreață, ea alergă la mama ei,

dornică de a şti ce trebuie să ceară. Răspunsul mamei era deja pregătit: capul lui Ioan Botezătorul pe un disc. Salomea a fost îngrozită. Ea nu pricepea spiritul de răzbunare ascuns în inima mamei sale, şi refuză la început să prezinte această cerere neomenoasă. Dar hotărârea nestrămutată a mamei ei nelegiuite câştigă supremaţie. În afară de aceasta, ea stărui ca cererea să fie îndeplinită imediat, înainte ca Irod să aibă timp să se reculeagă. Ca urmare la aceasta, Salomea se întoarse la Irod cu cererea îngrozitoare: "'Vreau să-mi dai îndată, într-o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul.' Împăratul se întristă foarte mult; dar, din pricina jurămintelor sale şi din pricina oaspeţilor, n-a vrut să zică nu." Marcu 6:25-26.

Irod a fost uimit şi încremenit. Veselia zgomotoasă a încetat, căci oaspeţii au fost umpluţi de groază la o astfel de dorinţă neomenoasă. O tăcere plină de fiori urmă scenelor de petrecere. Regele deşi îmbătat şi zăpăcit, încercă să cheme mintea în ajutor.

El a fost proslăvit întotdeauna pentru calmul său şi pentru judecata sa sănătoasă, şi el nu dorea să dea pe faţă o fire şovăielnică şi necugetată. El întărise votul său prin jurământ în onoarea oaspeţilor, şi dacă vreunul dintre dânşii ar fi ridicat vreo obiecţie contra împlinirii promisiunii sale, Irod ar fi cruţat cu plăcere viaţa lui Ioan. El le dădu ocazie ca să vorbească în favoarea prizonierului. El a străbătut distanţe mari până la munţii pustiului, ca să asculte la cuvântările sale puternice şi ei ştiau că Ioan era un om lipsit de vicii şi un profet al lui Dumnezeu. Irod se exprimă faţă de ei, că a făcut acest vot în onoarea lor, şi că dacă ei nu ar privi aceasta ca o nesocotire, el nu s-ar mai considera legat prin acest vot.

Dar, deşi ei s-au îngrozit la început de cerinţa nefirească a fetei, totuşi ei se aflau încă într-o stare de beţie. Ei stau într-o consternare mută lipsiţi de orice minte şi judecată. Deşi ei au fost somaţi cu toţii să dezlege pe monarh de votul său, totuşi limbile lor erau ca paralizate. Nici un glas din toată societatea nu s-a ridicat, ca să salveze viaţa unui bărbat, care nu le-a făcut niciodată vreun rău. Dar Irod, care se afla încă mereu sub amăgirea că, şi pentru a-şi păstra demnitatea trebuia să-şi ţină votul făcut sub influenţa beţiei, dacă nu era dezlegat oficial de acesta, aşteptă în zadar să audă o voce care să-l oprească de la această

faptă. Viața profetului lui Dumnezeu se afla în mâinile unei societăți de oaspeți beți. Aceşti bărbați ocupau posturi de încredere, înalte, în popor şi răspunderi serioase zăceau asupra lor, dar ei aveau stomacurile supraîncărcate cu mâncăruri alese şi cu băuturi îmbătătoare, de aceea facultățile lor spirituale au fost îngropate în beția simțurilor, creierul lor se învârtea după muzica şi jocurile amețitoare, iar conştiința lor le era întunecată. Prin tăcerea lor, ei au rostit sentința de moarte asupra unsului lui Dumnezeu, pentru a satisface gustul oribil al unei femei.

Nu de puține ori se pun răspunderi grele asupra acelora, care prin obiceiurile lor desfrânate nu sunt în stare a-şi împlini datoriile lor cu o chibzuință liniştită şi cu o pătrundere ageră între dreptate şi nedreptate, aşa după cum au fost dotați de Creator. Păzitorii poporului, bărbați cu poziții înalte, în mâinile cărora se află viața semenilor lor, ar trebui să fie pedepsiți cu asprime, când se dedau la băutură. Acei care mânuiesc legile trebuie şi să țină legile. Aceştia trebuie să fie bărbați cu o mare stăpânire de sine şi să trăiască într-o desăvârşită armonie cu legile, pe care le reclamă natura lor fizică, spirituală şi morală, pentru ca să fie întotdeauna în posesia deplină a facultăților lor spirituale şi a unui sentiment fin pentru dreptate. În martirajul lui Ioan Botezătorul avem un exemplu de necumpătare printre acei, care au în mâna lor puteri suverane. Această sărbătoare fatală de ziua naşterii lui Irod, ar trebui să fie un avertisment pentru iubitorii de plăceri şi să conțină o învățătură pentru un calm creştin.

Irod a aşteptat în zadar să fie dezlegat de votul său, ezitând dădu apoi ordinul pentru decapitarea lui Ioan Botezătorul. Capul profetului a fost adus repede la rege şi la oaspeții săi. Acele buze, care au arătat cu credincioşie lui Irod - la întrebarea sa - de ce nu poate deveni ucenicul său, şi schimbarea pe care trebuia s-o facă în umblarea vieții sale, au fost închise acum pentru totdeauna. Niciodată acest glas nu avea să mai răsune ca o trâmbiță ca să îndemne pe păcătoşi la pocăință. Uşurătatea morală şi destrăbălarea unei singure nopți, au costat jertfirea celui mai mare profet, care a vestit vreodată oamenilor solia lui Dumnezeu.

Irodiada a primit capul însângerat cu o satisfacție diabolică. Ea triumfă asupra răzbunării ei şi îşi închipuia că Irod nu va mai fi neliniştit acum de nimeni. Dar socotelile ei s-au dovedit total greşite; din această

crimă nu a izvorât nici o fericire pentru ea. Numele ei a devenit renumit şi hidos pentru această faptă oribilă, iar inima lui Irod era apăsată şi mai greu de mustrări de conştiinţă, decât atunci când Ioan îl osândea. Şi tocmai fapta, despre care ea credea, că va zdrobi influenţa profetului, îl înconjură cu o aureolă sfântă, nu numai în inimile ucenicilor săi, ci şi în ale acelora, care mai înainte nu au îndrăznit, să se mărturisească pe faţă ca urmaşi ai săi. Mulţi dintre acei care au auzit solia sa de avertizare, şi care erau convinşi în inima lor de învăţătura sa, au fost mânaţi acum de groaza acestei crime de o cruzime barbară, să ia poziţie pe faţă pentru cauza sa şi s-au declarat ca ucenici ai săi. Insuccesul Irodiadei de a înăbuşi influenţa învăţăturilor lui Ioan a fost dovedit în totul. Acele învăţături trebuiau să treacă prin toate generaţiile până la sfârşitul zilelor, pe când viaţa ei păcătoasă şi răzbunarea ei diabolică a adus o recoltă de ocară pentru ea însăşi.

După ce sărbătoarea lui Irod a fost terminată şi ameţeala băuturii a dispărut, mintea urcă iarăşi tronul ei şi regele a fost cuprins de căinţă. Crima pe care el a săvârşit-o îi sta mereu în faţă, şi el căuta neîncetat uşurare de chinul, pe care i-l aducea o conştiinţă vinovată. Credinţa sa în Ioan, ca profet trimis de Dumnezeu a rămas nestrămutată. Când medita la viaţa de tăgăduire de sine a acestuia şi la cuvântările sale uriaşe, la avertismentele sale solemne şi serioase, la judecata sa sănătoasă ca sfătuitor şi îşi aducea apoi aminte că el a fost cel care l-a condamnat la moarte, îl cuprindeau mustrări de conştiinţă îngrozitoare. Aglomerat de afacerile regatului şi fiind în mare cinste înaintea oamenilor, el arăta totuşi o faţă zâmbitoare şi o înfăţişare demnă, în timp ce în el se ascundea o inimă îndurerată şi stăpânită de temeri, înspăimântată neîncetat de o presimţire înfricoşată, că blestemul lui Dumnezeu zace asupra lui.

Auzind Irod despre faptele minunate ale lui Hristos, că vindecă bolnavi, scoate afară pe demoni, şi învie pe morţi a fost tulburat şi consternat foarte tare. Convingerea sa era, după cum predicase şi Ioan, că Dumnezeu este în realitate de faţă pretutindeni şi că El a fost martor la petrecerea destrăbălată şi la orgia nelegiuită de la ospăţul regelui, şi că urechea Sa a auzit acel ordin, pe care el l-a dat călăilor pentru

decapitarea lui Ioan, şi că ochiul Său a văzut triumful Irodiadei, râsul şi batjocurile cu care ea privea capul despărțit de trunchi al vrăjmaşului ei. Multe lucruri, pe care el le auzise altă dată de pe buzele profetului, vorbeau acum conştiinței sale cu un glas mai tare, decât predica sa din pustie. El aflase de asemenea de la Ioan că înaintea lui Dumnezeu nu rămâne nimic nedescoperit, de aceea el tremura la gândul, că va fi lovit de vreo pedeapsă îngrozitoare pentru păcatul ce-l săvârşise.

Auzind despre cuvintele lui Hristos, Irod se gândea că Dumnezeu a înviat pe Ioan şi l-ar fi îmbrăcat cu o mai mare putere de a osândi pe păcătoşi. El era stăpânit de o frică continuă, că Ioan îşi va răzbuna moartea sa, rostind sentința de pedepsire asupra lui şi a casei sale. "Împăratul Irod a auzit vorbindu-se despre Isus, al cărui nume ajunsese vestit; şi a zis: 'Ioan Botezătorul a înviat din morți, şi de aceea lucrează aceste puteri prin el.' Alții ziceau: 'Este Ilie.' Iar alții ziceau: 'Este un proroc ca unul din proroci.' Dar Irod, când a auzit lucrul acesta zicea: 'Ioan acela, căruia i-am tăiat capul, a înviat din morți.'" Marcu 6:14-16.

Domnul a urmărit pe Irod, întocmai după cum este scris în a cincia carte a lui Moise: "Domnul îți va face inima fricoasă, ochii lâncezi, şi sufletul îndurerat. Viața îți va sta nehotărâtă înainte, vei tremura zi şi noapte, nu vei fi sigur de viața ta. În groaza care-ți va umple inima şi în fața lucrurilor pe care ți le vor vedea ochii, dimineața vei zice: 'O, de ar veni seara!' şi seara vei zice: 'O de ar veni dimineața!'" Deut. 28:65-67.

Aceste cuvinte cuprind o descriere vie a vieții criminalului. Propriile sale cugete erau învinuitorii săi, şi nici un chin nu putea să fie mai rău, decât mustrările de conştiință, care nu-l lăsau în pace ziua şi noaptea.

Profetul Ioan era mijlocul de legătură dintre cele două dispensațiuni. El era o lumină mai mică după care urma alta mai mare. El trebuia să zdruncine încrederea poporului în tradițiile sale, spre a le rechema în amintire păcatele lor, şi a-i conduce la pocăință, pentru ca să fie pregătiți să prețuiască lucrarea lui Hristos. Dumnezeu a comunicat cu Ioan prin inspirația care a luminat priceperea profetului, ca să îndepărteze superstiția şi întunericul, care din cauza învățăturilor false întunecaseră din ce în ce mai mult chiar sufletele iudeilor temători de Dumnezeu.

Totuşi cel mai mic dintre urmaşii lui Hristos, care era martor al faptelor Sale minunate, şi care se putea bucura de sfaturile cereşti ale

Acestuia, şi de cuvintele de mângâiere, care ieşeau de pe buzele Sale, era mai favorizat decât Ioan Botezătorul. Nici o lumină n-a luminat vreodată spiritul omenirii căzute, sau îl va lumina vreodată, ca lumina care străluceşte din învățăturile şi exemplele lui Hristos. Hristos şi misiunea Sa, preînchipuite prin jertfele care indicau la aceasta, nu era înțeles decât într-un mod nelămurit. Chiar Ioan a fost câtva timp în nedumerire şi pentru că nu înțelegea pe deplin viața viitoare nemuritoare prin Mântuitorul, gândea că Hristos va deveni un Suveran pământesc care să domnească peste supuşii drepți şi sfinți. "Şi lumina a răsărit în întuneric şi întunericul n-a cuprins-o."

Deşi nici unul dintre profeți n-a avut de îndeplinit vreo misiune mai înaltă sau vreo lucrare mai mare, ca aceea a lui Ioan, totuşi acestuia nu i-a fost îngăduită favoarea, să vadă însuşi succesul propriei sale lucrări. El nu a avut privilegiul de a fi cu Hristos şi de a vedea puterea dumnezeiască care însoțea acea lumină mai mare. El nu putea fi martor ocular al minunilor lui Isus, cum El da orbilor vedere, vindeca pe bolnavi şi învia pe morți. El nu a văzut lumina, care lumina prin acel cuvânt al lui Hristos şi îşi arunca razele sale glorioase pe făgăduințele profeților. Lumea a fost luminată prin splendoarea măririi Tatălui în persoana Fiului, totuşi profetului singuratic nu i-a fost îngăduită favoarea de a vedea şi pricepe înțelepciunea şi milostivirea lui Dumnezeu printr-o cunoştință personală a slujirii lui Hristos.

În acest sens mulți care au avut favoarea de a se bucura de învățăturile lui Hristos şi a vedea minunile Sale, erau mai mari decât Ioan.

Toți acei, care erau cu Hristos, când El umbla ca om printre oameni, şi acei care ascultau la învățăturile Sale în împrejurări diferite - fie când predica în templu, sau când umbla pe străzi, şi învăța mulțimea pe cale, sau pe malul mării; sau când şedea ca oaspete invitat la masa cuiva, având mereu cuvinte de învățătură pe buze, spre a face față la toate trebuințele acelora, care aveau nevoie de ajutorul Său - vindecând, mângâind şi mustrând, după cum cerea împrejurarea - toți aceştia erau puşi mai pe sus decât Ioan.

NUNTA DIN CANA

După ce Isus a părăsit Iordanul, S-a îndreptat spre Galilea. Acum El Şi-a început marea lucrare a vieții Sale, şi caracterul dumnezeiesc al misiunii Sale a fost dovedit prin descoperirea puterii supranaturale.

În Cana, un oraş din Galilea, trebuia să aibă loc sărbătorirea unei nunți printre rudele lui Iosif şi Maria. Hristos ştia despre aceasta; de asemenea îi era cunoscut, că acolo vor fi de față multe persoane cu influență; de aceea El a pornit împreună cu ucenicii Săi pe cale spre Cana. Îndată ce s-a ştiut că Isus Se afla în acel loc, a fost invitat în mod special El şi ucenicii Săi să participe la nuntă, ceea ce au acceptat cu bunăvoință.

El a fost mult timp despărțit de mama Sa. În decursul acestui timp, El a primit botezul de la Ioan şi a suportat ispitirea în pustie. Diferite zvonuri despre Fiul ei şi suferințele prin care El trecuse, au ajuns la Maria. Ioan, unul dintre cei nouă ucenici, căutase pe Isus, şi L-a găsit în starea Sa înjosită, slăbit şi cu semne de mare suferință corporală şi spirituală. Isus, care nu dorea ca Ioan să fie martor al umilinței Sale, îl îndepărtase cu blândețe dar cu hotărâre din prezența Sa. El dorea să fie singur; nici un ochi omenesc nu trebuia să privească la chinurile Sale; El nu a dorit compătimire în suferințele Sale de la nici o inimă omenească.

Ucenicul căutase pe Maria în locuința ei, şi-i povestise de întâlnirea lui cu Isus, cum şi despre evenimentele de la botezul Său, când glasul lui

Dumnezeu a fost auzit recunoscând pe Fiul Său, şi pe Ioan indicând asupra lui Isus şi strigând: "Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii." Timp de trei ani de zile, a strâns Maria cu îngrijire în inima ei toate dovezile, că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul cel făgăduit al lumii. Iosif murise acum, iar ea nu mai avea pe nimeni, căruia să-i mai poată încredința cugetările ei. Ea şchiopătase între nădejde şi îndoială chinuitoare, dar nutrea mai mult sau mai puțin încrederea că Fiul ei este într-adevăr Cel Făgăduit.

În timpul celor două luni din urmă ea a fost întristată, îndeosebi pentru că a fost silită să trăiască separată de Fiul ei atât de credincios şi ascultător întotdeauna. Mama care rămase văduvă era îndurerată de asemenea pentru suferințele, pe care Hristos a trebuit să le suporte în singurătate. Mesianitatea Sa i-a produs atât o durere adâncă, cât şi o bucurie mare. Dar acum iată că Îl întâlneşte într-un mod ciudat, după cum i se părea ei, la ospățul unei nunți, pe acel Fiu simțitor, şi plin de sentimentul datoriei, şi totuşi nu mai era Acela, căci fața i-a fost schimbată; ea recunoaşte urmele luptei Sale violente din pustie, şi dovada misiunii Sale înalte este evidentă în expresia sfântă a feței Sale şi în înfățişarea dulce a demnității Sale. Ea Îl vede însoțit de o mulțime de tineri, care Îl numesc cu mult respect "Învățătorul" lor. Aceştia îi povestesc Mariei despre lucrurile minunate, pe care ei le-au văzut la botezul Său şi la multe alte ocazii, şi ei zic în cele din urmă: "Noi am găsit pe Acela despre care a scris Moise în lege şi în profeți, pe Isus din Nazaret, pe Mesia cel mult aşteptat".

Inima Mariei a fost umplută de bucurie prin asigurare, că nădejdea pe care o nutrise atât de mult trebuie să fie adevărată. Ar fi fost desigur ceva destul de ciudat, dacă odată cu această bucurie sfântă nu s-ar fi amestecat şi o urmă de mândrie de mamă. În cele din urmă oaspeții s-au adunat, şi timpul a trecut repede. S-a întâmplat însă un eveniment care a provocat atât consternare, cât şi neplăcere. S-a constatat că dintr-un motiv oarecare vinul s-a terminat. Acest vin era must curat de struguri, şi la o aşa oră târzie era cu neputință a se mai procura aşa ceva. De aceea mama lui Isus, care ca rudă avea un mare rol la nuntă, se adresă Fiului ei şi-I zise: "Nu mai au vin." În această comunicare se

afla o cerere ascunsă, sau mai bine zis un îndemn, ca El, căruia toate lucrurile Îi erau cu putință, să le ajute în nevoia lor. Isus însă îi răspunse: "Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul."

Atitudinea Sa a fost plină de respect, dar totuşi fermă şi hotărâtă; El intenționa să dea Mariei o învățătură, că timpul ei de supraveghere maternă a trecut. În fața Lui sta acum uriaşa Sa lucrare, şi nimeni nu trebuia să-I poruncească în ce priveşte exercitarea puterii dumnezeieşti. Exista primejdia, ca Maria sprijinindu-se pe Fiul ei Isus, să pretindă o întâietate deosebită. Dar ca Fiu al Celui Prea Înalt şi ca Mântuitor al lumii, El nu trebuia să fie împiedicat de nici-o legătură pământească în aducerea la îndeplinire a misiunii Sale cereşti, sau să influențeze calea vieții Sale. Era necesar, ca El să se prezinte liber de orice considerație personală, gata a îndeplini voința Tatălui Său ceresc.

Isus iubea cu gingăşie pe mama Sa. Timp de treizeci de ani El a stat sub autoritatea părintească, dar acum timpul a sosit şi El trebuia să se devoteze în mod exclusiv lucrării Tatălui Său. Mustrând pe mama Sa, El mustră de asemenea o mare clasă de oameni, care nutresc o dragoste idolatră pentru familia lor şi din cauza legăturii familiare, se lasă împiedicați de la servirea lui Dumnezeu. Iubirea omenească este o însuşire sfântă; totuşi noi nu trebuie să tolerăm, ca aceasta să stea în calea experiențelor noastre religioase, sau ca inimile noastre să fie abătute prin aceasta de la Dumnezeu.

Isus era pe deplin conştient despre chemarea viitoare a vieții Sale. Puterea Sa dumnezeiască a fost ascunsă, şi timp de treizeci de ani El a aşteptat cu răbdare în întuneric şi apăsare, fără a porni înainte de timp la lucru. Maria însă dorea în mândria inimii ei, ca Isus să dovedească societății adunate originea Sa dumnezeiască. După părerea ei se şi oferise o ocazie favorabilă de a dovedi printr-o minune adevăratul Său caracter la toți cei de față, pentru a-i oferi poziția pe care El avea s-o ia în fața iudeilor. El a răspuns însă că ceasul Său nu a venit încă. Mai înainte de a fi onorat şi preamărit ca Rege, El trebuia să umble pe acest pământ ca om al durerilor şi obişnuit cu suferința.

Relațiile pământeşti ale lui Hristos cu mama Sa erau acum terminate. El care a fost Fiul lor supus, era acum Stăpânul lor dumnezeiesc.

Singura lor nădejde consta, ca şi la întreaga omenire, în a crede în El ca Salvator al lumii şi a-I da o ascultare necondiționată. O biserică abătută de la Sfintele Scripturi pune pe mama lui Hristos pe aceeaşi treaptă cu Fiul Dumnezeului nemărginit. Mântuitorul, din contră, pune chestiunea într-o lumină cu totul deosebită şi arată în mod precis, că legătura de rudenie nu-i ridică nicidecum la înălțimea Sa, şi nici nu le asigură viitorul. Simpatiile pământeşti nu trebuiau să influențeze mai departe pe Acela, a cărui misiune cuprindea întreaga lume.

Mama lui Hristos pricepea caracterul Fiului ei, şi se pleca cu supunere în fața voinței Sale. Ea ştia, că El ar accepta dorința ei, dacă ar fi bine să facă aceasta. Procedeul ei dovedi deplina ei încredere în înțelepciunea şi puterea Sa, şi la această încredere Isus răspunse prin minunea care urmă. Maria a zis numai la cei ce serveau la masă: "Să faceți orice vă va zice". În acest mod ea a făcut ce putea pentru a pregăti calea. La intrarea în casă se aflau şase vase de apă făcute din piatră. Isus a zis slujitorilor să le umple cu apă. Ei au împlinit îndată această cerință ciudată. La cererea de a se aduce vin pentru întrebuințarea neapărată, Isus porunci: "Scoateți acum şi aduceți nunului". Slujitorii au observat cu uimire, că în locul apei cristaline, cu care ei au umplut vasele, era acum vin. Atât nunul cât şi majoritatea oaspeților nu au observat că s-a terminat vinul; de aceea nunul se miră când gustă, căci acesta era cu mult mai bun decât orice vin, pe care îl băuse el mai înainte, şi cu totul deosebit de cel pe care l-au adus la începutul mesei.

El a chemat pe mire şi i-a zis: "Orice om pune la masă întâi vinul cel bun; şi, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai puțin bun; dar tu ai ținut vinul cel bun până acum." În această minune Isus luminează adevărul, că deşi lumea oferă mai întâi darurile ei cele mai bune, pentru a desfăta simțurile şi a plăcea ochilor, El ne dăruieşte mereu binecuvântările Sale noi şi reînsuflețitoare până la sfârşit. De ele nu ne vom scârbi niciodată; şi nici inima nu se va obosi de ele. Plăcerile lumii ne lasă nemulțumiți, vinul ei se transformă cu timpul în amărăciune şi bucuriile în întristare. Ceea ce se începe cu cântece şi cu chefuri, se încheie de multe ori în plictiseală şi scârbă. Din contră Isus ne oferă pentru suflet un ospăț, care ne aduce pururea mulțumire şi bucurie.

Acel nou dar majorează capacitățile primitorului, de a prețui şi a folosi mai bine binecuvântările Domnului. El nu ne măsoară cu zgârcenie, ci ne dă peste dorința şi aşteptarea noastră.

Acest dar al lui Hristos pentru acea sărbătoare a nunții era un simbol al mijloacelor de mântuire. Apa reprezenta botezul în moartea Sa, iar vinul vărsarea sângelui Său pentru curățirea păcatelor lumii. Măsurile luate pentru oaspeții de la nuntă erau îndestulătoare, şi nu mai puțin suficiente sunt şi mijloacele pentru ştergerea fărădelegilor omeneşti.

Isus tocmai Se înapoiase de la lunga Sa postire în pustie, unde suferise, pentru a zdrobi stăpânirea poftelor rele asupra oamenilor. Printre alte rele, aceste fapte, au dus la satisfaceri necumpătate cu băuturi îmbătătoare. Hristos nu a pregătit oaspeților de la nuntă un vin fermentat sau falsificat, care să îmbete, ci un must de struguri curat şi sterilizat. Prin acesta gustul este adus în armonie cu un apetit sănătos.

Oaspeții au recunoscut calitatea superioară a vinului, şi la întrebările lor, slujitorii au raportat despre fapta minunată a tânărului Galilean. Societatea a ascultat cu o uimire fără margini, şi cuvinte de îndoială şi surprindere se auzeau tare. În cele din urmă au căutat pe Isus, ca să-I dea cinstea cuvenită şi ca să afle, cum a prefăcut El într-un aşa mod minunat apa în vin. El nu a mai putut fi găsit. Cu o simplitate plină de demnitate El a făcut această minune şi apoi S-a îndepărtat în linişte.

Când s-a aflat că Isus într-adevăr a plecat, atenția societății a fost îndreptată asupra ucenicilor, care au rămas în urmă. Pentru prima dată au avut aceştia ocazia să-şi mărturisească credința lor în Isus din Nazaret ca Mântuitor al lumii. Ioan povesti, despre cele ce a auzit şi văzut în învățăturile Sale. El le vorbi despre întâmplările minunate de la botezarea lui Isus prin profetul Ioan în Iordan; cum lumina şi strălucirea s-au coborât atunci din cer asupra Lui în chip de porumbel, în timp ce un glas care venea din cerul senin şi deschis Îl declară ca Fiu al Tatălui cel nemărginit. Ioan le-a istorisit aceste fapte cu o limpezime şi exactitate convingătoare. Curiozitatea tuturor celor de față a fost trezită, şi mulți care au aşteptat cu dor venirea lui Mesia, credeau că acesta va fi poate Cel Promis încă de mult lui Israel.

Vestea despre această minune a lui Isus s-a răspândit în toate

împrejurimile şi a ajuns chiar până la Ierusalim. Preoţii şi bătrânii au auzit despre aceasta cu uimire. Ei au cercetat cu un nou interes profeţiile referitoare la venirea lui Hristos. Cu cea mai mare lăcomie şi îngrijorare se urmărea a se afla intenţiile şi misiunea acestui nou învăţător, care a păşit în mijlocul poporului într-un mod atât de modest şi de fără pretenţii, şi totuşi El făcea ceea ce nimeni înainte de El nu a fost în stare să facă. În contrast cu purtarea fariseilor şi a celorlalţi demnitari, care au respectat o rezervă strictă, El a luat parte la ospăţul unei nunţi şi cu chipul acesta El a aprobat prin prezenţa Sa întrunirile sociale, fără a rămâne asupra Lui vreo umbră de uşurătate lumească.

În aceasta noi găsim o învăţătură pentru urmaşii lui Hristos din toate timpurile şi anume: de a nu se izola de societate, şi a se abţine de la orice relaţie socială, sau de a năzui după o completă despărţire de ceilalţi oameni. Pentru a câştiga toate clasele poporului, noi trebuie să mergem acolo, unde se găsesc ei, deoarece numai rar se întâmplă ca ei să ne caute din propria lor dorinţă. Nu numai de la amvon se pot mişca inimile oamenilor pentru adevărul dumnezeiesc. Hristos a trezit interesul lor, mergând între ei, ca unul care dorea binele lor. El îi vizita la ocupaţia lor zilnică şi le dovedea simpatia Sa sinceră pentru interesele lor vremelnice. El introducea învăţăturile Sale în cercul familiar, şi familii întregi se bucurau astfel de influenţa prezenţei Sale divine. Compătimirea Sa puternică, personală, a făcut ca multe inimi să fie câştigate pentru cauza Sa.

Acest exemplu al marelui Maestru ar trebui să fie urmat în mod conştiincios de toţi servii Săi. Oricât de pline de învăţăminte şi de folositoare ar fi cuvântările lor publice, totuşi n-ar trebui să uite niciodată, că mai există şi un alt câmp de lucru, care deşi modest, promite totuşi un succes tot atât de mare. Acesta se află atât în păturile de jos ale poporului, cât şi în locuinţele pretenţioase ale mai marilor, la masa ospitalieră şi la întrunirile pentru scopuri de distracţii sociale nevinovate.

Comportarea lui Isus în această privinţă sta într-un contrast izbitor faţă de aceea a conducătorilor de frunte ai iudeilor. Ei se deosebeau de popor, pentru care nu aveau nici o milă şi nu se gândeau nici la avantajele acestuia, şi nici nu căutau să câştige prietenia sa. Totuşi Hristos se uni

cu interesele poporului, şi acelaşi lucru trebuie să-l facă şi acei, care predică cuvântul Său; aceasta însă nu pentru a satisface înclinația lor la plăceri, distracții sau petreceri personale, ci pentru a prinde orice ocazie de a face bine, şi de a vărsa lumina adevărului în inimile oamenilor; în acelaşi timp, ei trebuie să ducă o viață curată şi nemânjită de teoriile şi deşertăciunea societății.

Prin prezența Sa la ospățul acestei nunți, Isus voia mai pe sus de toate să se opună spiritului de izolare al societății iudaice şi să pregătească calea pentru un mod de viață mai sociabil. El nu a venit numai ca Mesia a Iudeilor, ci ca Salvator al lumii. Fariseii şi mai marii poporului se abțineau de la relația cu celelalte clase şi comunicau numai între ei; ei nu se țineau departe numai de contactul cu păgânii, ci chiar cu majoritatea propriului lor popor, şi învățăturile lor făceau ca iudeii să se izoleze în totul față de cealaltă lume, prin care deveneau mândri în îndreptățirea lor de sine, egoişti şi intoleranți. Această izolare strictă şi sfințenia prefăcută a fariseilor le mărginise mult influența şi provocase o prejudecată, pe care Hristos voia s-o îndepărteze, pentru ca influența soliei Sale să fie simțită de toate clasele.

Acei care caută a-şi apăra religia lor printr-o izolare completă de ceilalți de altă religie, spre a scăpa astfel de mânjirea lumii, pierd ocazii de aur pentru a lumina omenirea şi a o face fericită. Mântuitorul căuta pe oameni pe străzi, în casele lor, la bordul corabiilor, în sinagogi, pe malul mării şi la ospățul nunților. El petrecea mult timp în munți în rugăciuni zeloase, pentru a dobândi întărire pentru lucrul Său obositor printre oameni, în străduința Sa, de a aduce uşurare celor sărmani, celor bolnavi, celor neştiutori şi la toți cei legați cu lanțurile lui Satan, şi a instrui de asemenea pe cei bogați şi cu vază cu privire la datoria lor.

Lucrarea lui Hristos stătea într-un contrast izbitor cu aceea a bătrânilor iudei. Aceştia nu aveau nici o legătură cu omenirea suferindă; considerându-se pe ei înşişi ca favoriți ai lui Dumnezeu, ei îşi luau o aparență nepotrivită de dreptate şi de demnitate. Iudeii s-au abătut atât de mult de învățăturile lui Iehova, încât gândeau, că în ochii lui Dumnezeu ei vor fi priviți ca drepți şi vor dobândi împlinirea profețiilor Sale, dacă vor respecta cu strictețe litera legii lui Moise.

Zelul, cu care ei se conformau învățăturilor fruntașilor lor, le dădea o aparență de mare evlavie. Nemulțumiți cu respectarea poruncilor prescrise lor de Dumnezeu prin Moise, ei căutau neîncetat după datorii mai stricte şi mai grele. Măsura de conduită a sfințeniei lor, ei o puneau pe mulțimea ceremoniilor lor, în timp ce inimile lor erau pline de fățărnicie, mândrie şi zgârcenie. Blestemul lui Dumnezeu apăsa asupra lor din cauza nelegiuirii lor, pe când ei pretindeau a fi singura națiune dreaptă pe pământ.

Ei au primit tâlcuiri ale legii nesfințite şi confuze, au adăugat prescripții după prescripții, au restrâns libertatea cugetării şi a umblării până ce poruncile, rânduielile şi serviciul lui Dumnezeu s-au pierdut într-o mulțime nemărginită de obiceiuri şi ceremonii fără însemnătate. Religia lor era un jug de sclavie. Ei au devenit atât de strâmți la inimă, încât le era cu neputință să-şi împlinească datoriile esențiale ale vieții lor, fără a recurge la ajutorul păgânilor pentru serviciile, pe care ei înşişi erau opriți să le facă de teamă ca să nu se mânjească. Ei erau în continuu stăpâniți de o teamă chinuitoare, de a nu se necurăți. Având neîncetat privirea ațintită asupra acestor obiecte, cercul lor de vedere a devenit din ce în ce tot mai strâmt.

Isus Şi-a început lucrarea Sa de îndreptare, începând a da pe față milă pentru omenire. El era iudeu şi intenționa să trăiască ca un model desăvârşit pentru oricine, care era cu adevărat iudeu cu inima. Deşi a mustrat pe farisei pentru evlavia lor prefăcută şi a căutat să elibereze poporul de pretențiile iraționale, pe care ei le puneau asupra lui, totuşi El a arătat cel mai mare respect pentru legea lui Dumnezeu şi învăța ascultarea de prescripțiile acesteia.

Isus a mustrat necumpătarea, destrăbălarea şi nebunia; totuşi El era sociabil din fire. El primea invitațiile la masă, atât de la învățați şi fruntaşi, cât şi de la cei sărmani şi întristați. La aceste ocazii, conversația Sa era înălțătoare şi instructivă şi de un efect surprinzător asupra ascultătorilor Săi. El nu-Şi permitea nici o petrecere destrăbălată sau chefuri, pe când o distracție nevinovată era aprobată de El. O nuntă iudaică era o ocazie solemnă şi plină de însemnătate, ale cărei petreceri şi bucurii nu erau ceva urâcios pentru Fiul omului. Minunea săvârşită

avea scopul să risipească prejudecățile iudeilor şi să dea ucenicilor lui Isus o învățătură despre mila şi iubirea de oameni. Rudele Sale au fost atrase către El printr-o simpatie adâncă, şi când El a părăsit acel loc spre a merge la Capernaum, ei L-au însoțit. În acelaşi timp, Isus a sfințit căsătoria ca pe o întocmire dumnezeiască, şi în tot timpul lucrării Sale de mai târziu, El a dat un deosebit respect legăturii de căsătorie, luând aceasta ca pildă pentru a explica multe adevăruri însemnate.

Al doilea pas al lui Isus, consta în aceea, de a se arăta propriului Său popor în adevăratul Său caracter. El a mers la Nazaret unde era cunoscut ca un meseriaş fără pretenții şi a intrat în Sabat în sinagogă. Potrivit obiceiului, bătrânul adunării citea un paragraf din profeții, şi îndemna poporul, ca să stăruie în credință în Cel ce avea să vină, care avea să aducă cu Sine o domnie atât de glorioasă şi care avea să-i elibereze de toate apăsările. El căuta să reînsufleţească credința şi curajul iudeilor, repetând dovezile despre venirea în curând a lui Mesia şi accentuând îndeosebi puterea împărătească şi maiestatea glorioasă, care avea să însoțească venirea Sa. El explica în fața ascultătorilor săi caracterul vremelnic al domniei lui Hristos pe un tron pământesc în Ierusalim şi susținea că împărăția Sa va fi pământească, că Mesia va apărea în fruntea armatelor, pentru a înfrânge pe păgâni şi a elibera pe Israel de apăsarea vrăjmaşilor săi.

La sfârşitul serviciului divin, Isus S-a ridicat în picioare cu o demnitate liniştită şi a rugat pe prezbiter, să-i aducă cartea profetului Isaia. Şi a deschis cartea şi a găsit locul unde era scris: "'Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns ca să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, şi să vestesc anul de îndurare al Domnului.' În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului, şi a şezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă, aveau privirile pironite spre El. Atunci a început să le spună: 'Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.' Şi toți Îl vorbeau de bine, şi se mirau de cuvintele pline de har, care ieşeau din gura Lui." Luca 4:18-22.

Textul pe care L-a citit Isus era tâlcuit ca referindu-se la viitorul Mesia şi la lucrarea Sa. Şi când Mântuitorul a explicat cuvintele citite

şi le-a lămurit că ele se referă la lucrarea cea sfântă a lui Mesia - ca un Ajutor al celor apăsaţi, ca un Liberator al celor închişi, ca un Vindecător al celor suferinzi, ca Unul care reda orbilor vederea, care descoperă lumii lumina adevărului, poporul a fost captivat cu putere de înţelepciunea şi puterea cuvintelor Sale şi răspundea cu ardoare zicând 'Amin' şi proslăvind pe Dumnezeu. Isus nu a fost format în şcoala profeţilor, şi totuşi nici chiar cel mai învăţat rabin nu putea vorbi cu o atât de mare putere şi autoritate ca acest tânăr Galilean.

Maniera Sa impresionantă, cuvintele Sale pătrunzătoare şi pline de însemnătate şi lumina dumnezeiască ce strălucea de pe faţa Sa influenţa asupra poporului cu o putere pe care ei niciodată nu au simţit-o până aici, când Isus sta în faţa lor, ca un Tâlcuitor viu al cuvintelor profeţilor cu privire la El Însuşi. Dar când El le-a făcut cunoscut că "astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-aţi auzit", sufletele ascultătorilor Săi au fost silite să cumpănească pretenţiile Sale ca Mesia.

Interesul celor adunaţi a fost trezit pe deplin, iar inimile lor au fost umplute de bucurie, totuşi Satan a fost la îndemână ca să insufle îndoială şi necredinţă, şi ei şi-au amintit, cine era Acela care le vorbea ca la nişte orbi şi ca la nişte captivi în robie, care aveau nevoie de un ajutor deosebit. Mulţi dintre cei prezenţi cunoşteau bine viaţa modestă a lui Isus, ca a unui fiu de teslar, care a lucrat cu tatăl Său Iosif la meseria sa. El nu a pretins niciodată vreo distincţie sau mărire, şi locuinţa Sa făcea parte dintre cele simple şi de jos.

Dar Mesia cel aşteptat al iudeilor era înfăţişat de ei într-un contrast desăvârşit faţă de acest bărbat modest. Ei credeau că El va veni cu onoare şi mărire, şi va ridica iarăşi tronul lui David prin puterea armelor. Şi ei au început să murmure: Acesta nu poate fi cel aşteptat, care va izbăvi pe Israel. "Oare nu este acesta Isus, fiul lui Iosif, pe al cărui tată şi mamă îi cunoaştem?" Ei refuzau să creadă într El, până ce avea să dea un semn deosebit. Inimile lor au fost deschise astfel necredinţei şi prejudecata a pus stăpânire asupra lor şi le-a orbit puterea lor de judecată, aşa încât ei au lăsat la o parte dovada, pe care o primiseră deja. Când au auzit cuvintele lui Isus inimile lor au fost cuprinse de conştiinţa că numai Salvatorul putea vorbi astfel către ei.

Dar Isus le-a dat acum încă un semn despre lucrarea Sa dumnezeiască, dând pe față secretele gândurilor lor: "Fără îndoială Îmi veți spune zicala aceea: 'Doctore vindecă-te pe tine însuți'; şi Îmi veți zice: 'Fă şi aici în patria Ta, tot ce am auzit că ai făcut în Capernaum.' 'Dar' a adăugat El 'adevărat vă spun că, nici un proroc nu este primit bine în patria lui. Ba încă, adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani şi şase luni, şi când a venit o foamete mare peste toată țara, erau multe văduve în Israel; şi totuşi Ilie n-a fost trimis la niciuna din ele, afară de o văduvă din Sarepta Sionului. Şi mulți leproşi erau în Israel, pe vremea prorocului Elisei; şi totuşi nici unul din ei n-a fost curățit, afară de Naaman, Sirianul." Luca 4:23-27.

Isus citea cugetele cele mai secrete ale acelora, care stăteau în fața Lui, şi a răspuns la întrebările lor cu această istorisire a evenimentelor din viața profeților. Acei bărbați pe care Dumnezeu i-a ales la o lucrare deosebită şi importantă nu aveau să lucreze pentru un popor învârtoşat şi necredincios. Dar acei care aveau inimi simțitoare şi o credință statornică, au fost favorizați într-un mod deosebit cu dovezile puterii dumnezeieşti descoperite prin mijlocirea profeților sfinți.

Prin amintirea apostaziei lui Israel de pe vremea lui Ilie, Isus a demonstrat şi starea adevărată a poporului către care el vorbea. Necredința şi înălțarea vechii națiuni iudaice, a avut ca urmare că Dumnezeu a trecut cu vederea pe multe văduve, pe mulți săraci şi lipsiți, pentru a găsi pentru servul Său un loc de refugiu la un popor păgân, şi să-l lase sub adăpostul unei femei păgâne. Dar această femeie, care a fost favorizată într-un mod deosebit prin aceasta, a trăit în armonie cu lumina, pe care ea o poseda. De asemenea, Dumnezeu a trecut cu vederea pe mulți leproşi din Israel, deoarece necredința şi abuzarea de privilegiile dumnezeieşti i-a pus într-o situație, în care Dumnezeu nu putea manifesta puterea Sa în favoarea lor. Pe de altă parte s-a întâmplat că un fruntaş păgân, care trăia potrivit convingerilor sale cu privire la ceea ce este drept şi ce este nedrept, dar care totuşi îşi recunoştea starea sa lipsită de ajutor şi îşi deschise inima la învățăturile lui Hristos, a fost găsit vrednic de o deosebită favoare a lui Dumnezeu şi nu numai că a fost curățit de lepra sa, dar a fost şi luminat cu privire la adevărul dumnezeiesc.

Prin aceasta Isus a dat o învățătură importantă, care trebuie bine luată în seamă de toți aceia, care mărturisesc numele Său până la sfârşitul timpului. Această învățătură era, că chiar păgânii care trăiesc în conformitate cu cea mai bună lumină, pe care ei au primit-o, şi fac ce este drept, atât pe cât ei sunt în stare să facă deosebire de ce este nedrept, sunt priviți de Dumnezeu cu o mai mare bunăvoință, decât acei care sunt binecuvântați cu o lumină mai strălucitoare, şi au mari pretenții de evlavie, dar a căror viață zilnică este în contrazicere cu mărturisirea lor.

În felul acesta a stat Isus în fața iudeilor, descoperindu-le în mod calm cugetele lor ascunse, şi punându-le în față adevărul dureros al nedreptăților lor. Fiecare din cuvintele Sale tăia ca un cuțit ascuțit, punându-le în față umblarea lor stricată şi necredința lor nelegiuită. Ei batjocoreau acum credința şi respectul, pe care Isus li-l insuflase la început, ei refuzau să recunoască, că acest om, care provenea din sărăcie şi din pătura de jos, era altceva decât un om obişnuit. Ei nu voiau să aibă un împărat, care venea fără bogății şi onoruri, şi care nu sta în fruntea unor legiuni puternice.

Necredința lor s-a transformat în ură. Satan controla mințile lor, şi ei au strigat cu mânie şi ură contra Mântuitorului. Adunarea s-a întrerupt şi oamenii nelegiuiți s-au ridicat şi au pus mâna pe El, L-au gonit afară din sinagogă, L-au dus afară din oraş şi L-ar fi omorât chiar, dacă aceasta ar fi stat în puterea lor. Toți păreau a urmări pieirea Sa. Ei L-au îmbrâncit până la marginea unei prăpăstii şi intenționau să-L împingă acolo. Strigătele şi blestemele umpleau văzduhul. Unii aruncau cu pietre şi cu bulgări după El; dar El dispăru brusc din mijlocul lor, fără ca ei să ştie cum şi când. Îngerii lui Dumnezeu supravegheau pe Isus în mijlocul acelei gloate înfuriate şi ocroteau viața Sa. Solii cereşti au stat de partea Sa în sinagogă pe când vorbea; şi ei L-au însoțit, când era prigonit de iudeii necredincioşi, înfuriați. Aceşti îngeri au orbit ochii gloatei turbate şi au dus pe Isus într-un loc sigur.

CURĂTIREA TEMPLULUI

În timpul sărbătorii paştelui, când poporul curgea la Ierusalim din toate părțile, spre a participa la această sărbătoare anuală, Isus cu ucenicii Săi s-au amestecat şi ei prin mulțime. Era încă dimineața devreme şi totuşi cete întregi de oameni erau în drum spre templu. Când a intrat Isus a observat cu indignare, că curtea templului a devenit un târg de vite şi un mare loc de negoț. Acolo nu se aflau doar adăposturi pentru vite, ci erau şi mese la care preoții înşişi stăteau ca schimbători de bani. Potrivit obiceiului dominant pe atunci, fiecare om care participa la sărbătoare dăruia preoților la intrarea în templu o monedă.

Din simpla schimbare a banilor străini şi a diferitelor monezi, care se făcea pentru străini, se dezvoltase un comerț ruşinos, care da loc la un izvor de mare câştig pentru preoți. Mulți iudei veneau de la mari depărtări şi nu puteau aduce cu ei un dar de jertfă. Sub pretextul, că fac un serviciu unor astfel de persoane, erau oferite în curtea templului spre vânzare vite, oi, boi, porumbei şi vrăbii pe un preț exagerat. Confuzia care provenea din aceasta da mai mult înfățişarea unui obor de vite gălăgios, decât a templului sfânt al lui Dumnezeu. Pretutindeni se puteau auzi tocmeli la cumpărare, zbieretul oilor, ciripitul porumbeilor, amestecat cu sunetul monezilor şi al certurilor supărătoare. Un mare număr de animale se sacrificau anual de paşti, aşa că vânzătorii din templu aveau un mare câştig din aceasta, şi împărțeau câştigul cu

preoţii cei lacomi şi cu mai marii iudeilor. Aceşti speculanţi care se dădeau drept sfinţi, se făceau vinovaţi de tot felul de şantajuri, şi aceasta sub mantaua sfintei loc chemări, transformând acest sfânt serviciu într-un izvor de venituri personale.

Mugetul vacilor şi zgomotul animalelor provocau o astfel de confuzie tocmai înaintea Sfintei, încât închinătorii erau tulburaţi, şi rugăciunile adresate către Cel Prea-Înalt de abia se mai auzeau de gălăgia din curte. Şi totuşi iudeii erau mândri peste măsură pentru evlavia lor şi ţineau cu cea mai mare îndărătnicie la formele şi obiceiurile lor exterioare. Templul lor îi umplea cu o bucurie deosebită, şi orice cuvânt rostit contra acestuia era privit ca o defăimare adusă lui Dumnezeu. Ei erau stricţi în respectarea ceremoniilor, care erau în legătură cu acesta şi totuşi permiteau ca lăcomia lor după bani şi putere să treacă, peste conştiinţa religioasă, până ce ei de abia mai puteau observa marele contrast, care îi deosebea de curăţia originală a ceremoniilor de jertfă instituite de Însuşi Dumnezeu.

Când Domnul se coborî pe muntele Sinai, acel loc a fost sfinţit prin prezenţa Sa. Moise a primit porunca dumnezeiască, să facă un gard în jurul muntelui şi să-l sfinţească, iar vocea lui Dumnezeu a fost auzită în următorul avertisment: "Să nu cumva să vă suiţi pe munte sau să vă atingeţi de poalele lui. Oricine se va atinge de munte, va fi pedepsit cu moartea. Nici o mână să nu se atingă de el; ci pe oricine se va atinge să-l omoare cu pietre, sau să-l străpungă cu săgeţi: dobitoc sau om, nu va trăi." Exodul 19:12-13. Întregul popor a fost curăţit şi sfinţit prin prezenţa Domnului. Într-un contrast izbitor faţă de acest exemplu, templul cel sfânt care a fost consacrat Celui Atotputernic a devenit acum un târg de vite şi o piaţă comercială.

Când tânărul Galilean intră înăuntrul templului, a luat în mână un bici, care a fost folosit pentru a mâna vitele. Isus a urcat treptele templului şi cu o privire liniştită şi plină de demnitate a privit asupra spectacolului şi a privit şi auzit cuvintele de tocmeală şi de târg. Faţa Sa a primit o expresie aspră şi înfricoşată. Ochii multora s-au îndreptat fără a vrea către acest Străin; privirile lor nu au putut fi abătute de la El. Alţii au urmat exemplul lor, până ce, în cele din urmă, privirile

întregii mulțimi au fost fixate asupra Lui, cuprinse de teamă şi uimire.

Ei au simțit imediat că acest bărbat a pătruns cugetele lor cele mai adânci, şi motivele cele mai ascunse ale faptelor lor. Unii dintre ei au căutat să-şi acopere fețele ca şi când faptele lor rele ar fi fost scrise pe obrazul lor, spre a fi citite de acei ochi pătrunzători. Gălăgia şi confuzia provocate de vânzători şi schimbători a încetat. Se lăsă o tăcere înspăimântătoare, şi un sentiment de respect a pus stăpânire pe adunare. Era ca şi când ei ar fi fost chemați înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu, spre a da socoteală de faptele lor. Maiestatea cerului sta acum acolo, aşa cum judecătorul va apare la ziua de apoi şi întreaga mulțime s-a plecat în fața Lui ca înaintea Stăpânului lor. Privind asupra mulțimii El observă pe fiecare în parte. Chipul Său părea a se ridica deasupra lor într-o demnitate maiestuoasă şi o autoritate poruncitoare, şi o lumină dumnezeiască a strălucit pe fața Sa. El vorbea, şi glasul Său limpede şi răsunător, care îşi repeta ecoul în arcul şi bolta templului se auzea asemenea acelui glas, care zdruncinase pe vremuri muntele Sinai: "Casa Mea se va chema o casă de rugăciune. Dar voi ați făcut din ea o peşteră de tâlhari."

El a coborât încet treptele, şi cu biciul ridicat, care putea să se schimbe în mâna Sa într-un sceptru împărătesc, porunci mulțimii târguitoare, să părăsească spațiul sfânt al templului şi să îndepărteze marfa de acolo. Cu o râvnă sfântă, şi cu o asprime pe care nu o arătase niciodată mai înainte, El răsturnă mesele schimbătorilor, aşa încât monezile cu răsunetul lor limpede se rostogoleau pe pardoseala de marmură. Nici unul, nici chiar cel mai împietrit şi mai cerbicos, nu a cutezat să pună la îndoială autoritatea Sa, ci atât demnitarii templului, preoții speculanți, cât şi negustorii de vite şi schimbătorii de bani I-au dat imediat ascultare şi s-au grăbit să fugă. Cei mai lacomi de bani n-au mai aşteptat să-şi mai adune banii, pe care ei îi adorau, ci au fugit fără să se mai gândească la câştigul lor dobândit prin nedreptate.

Animalele au fost îndepărtate în cea mai mare grabă din locul cel sfânt. O spaimă înfricoşată a cuprins mulțimea care simțea puterea divinității lui Hristos. Strigăte de spaimă izbucneau de pe buzele palide a sute de oameni, când toată gloata fugea plină de groază. Deşi Isus nu

a atins pe nimeni cu biciul, totuşi pentru conştiinţa lor vinovată acel instrument simplu părea a fi ca o sabie, cu nişte săbii strălucitoare şi ascuţite, care fulgerau în toate direcţiile, ameninţându-i cu uciderea. Chiar ucenicii tremurau de frică şi au fost cuprinşi de o înmărmurire sfântă la cuvintele şi poziţia poruncitoare a lui Isus, care se deosebea atât de mult de procedarea obişnuită a blândului şi modestului bărbat din Galilea. Totuşi ei şi-au amintit, că despre El stă scris: "Râvna pentru casa Ta Mă mănâncă". Curând mulţimea cu vitele, cu oile, porumbeii şi vrăbiile ei a fost gonită departe de templu. Curtea a fost eliberată de orice negustorie profană, şi o tăcere şi solemnitate adâncă plana acum pe locul scenei de confuzie de mai înainte. Dacă prezenţa Domnului a sfinţit muntele, apoi şi acum prezenţa Lui a sfinţit templul ridicat spre onoarea Sa.

Cât de uşor ar fi putut rezista acea mare gloată la autoritatea unui singur om. Puterea dumnezeirii Sale i-a umplut de zăpăceală şi cu un simţământ al vinovăţiei lor. Ei nu au fost în stare să se împotrivească autorităţii dumnezeieşti a Salvatorului lumii. Profanatorii templului cel sfânt al lui Dumnezeu au fost izgoniţi din el de Însăşi Maiestatea cerească.

După ce templul a fost curăţit, purtarea lui Isus S-a schimbat, maiestatea plăcută a feţei Sale a dat loc unei expresii plină de cea mai gingaşă milă. El privea după mulţimea pusă pe fugă cu ochii plini de durere şi de compătimire. Unii au rămas însă pe loc legaţi de puterea de atracţie de neîmpotrivit a prezenţei Sale. Demnitatea Sa sublimă nu i-a înspăimântat; inimile lor se simţeau atrase către El de iubire şi de speranţă. Aceşti oameni nu erau însă dintre cei mari şi puternici, care ar fi voit să-L intimideze prin mărimea lor, ci erau cei sărmani, bolnavi şi întristaţi.

După ce cumpărătorii şi vânzătorii, împreună cu gloata de adunătură au fost izgoniţi afară cu marfa lor, Isus i-a mângâiat pe cei zdrobiţi cu inima, care se adunaseră în jurul Său. Durerile bolnavilor au fost alinate, orbii au dobândit vederea, iar cei muţi preamăreau pe Dumnezeu cu limbile dezlegate, ologii săreau de bucurie şi spiritele rele erau izgonite din oameni. Mamele palide de multă grijă şi de multă veghere de noapte,

aduceau la El pe copiii lor muribunzi, pentru ca să-i binecuvânteze. El îi strângea cu gingăşie la pieptul Său şi-i da înapoi sănătoşi şi întăriți părinților lor.

Această scenă era demnă pentru templul Domnului. Acela, care cu puțin timp mai înainte a stat pe treptele scării de la templu asemenea unui înger răzbunător, devenise acum un sol de milostivire, aducând uşurare celor prigoniți şi apăsați, îmbărbătând pe cei în deznădejde şi sprijinind pe cei suferinzi. Sute de suflete, care veniseră slabe şi deznădăjduite, se întorceau acum cu un corp sănătos şi cu un suflet mulțumit de la sărbătoarea paştelui înapoi la căminele lor.

Între timp poporul s-a întors treptat înapoi. Ei îşi reveniseră în parte de spaima lor, dar fețele lor exprimau o nehotărâre şi o frică, pe care ei nu puteau s-o ascundă. Ei nu au îndrăznit să reînceapă afacerea lor de mai înainte, ci priveau cu uimire la faptele lui Isus, şi erau martori la un număr mai mare de vindecări minunate, decât fuseseră săvârşite mai înainte. Iudeii ştiau că această curățire a templului făcută de Isus, nu era manifestarea unei puteri omeneşti. Autoritatea dumnezeiască pe care Isus o da pe față şi care Îl ridică mult deasupra omenirii, a fost simțită şi recunoscută de ei şi ar fi fost îndeajuns spre a-i face să devină adepții adoratori ai Săi. Totuşi ei erau hotărâți să persiste în necredința lor. Ei se temeau că acest Galilean modest le va smulge din mână puterea asupra poporului prin faptele Sale mărețe şi prin autoritatea Sa supraomenească. În îngâmfarea lor, ei aşteptaseră un rege, care să vină cu putere şi cu paradă, pentru a supune națiunile pământului şi pentru a le ridica la o treaptă mult mai înaltă, decât aceea pe care o ocupau atunci. Acest Om însă care venea să învețe umilința şi iubirea, nu trezea acum decât ură şi dispreț.

Când El S-a ridicat în maiestatea trimiterii Sale dumnezeieşti, ei au fost cuprinşi deodată de spaimă. După ce au trecut totuşi aceşti fiori, ei se mirau în împietrirea inimi lor, pentru că se speriaseră atât de mult fugind din fața unui singur om. Cu ce drepturi se amestecă acest tânăr Galilean în afacerile mai marilor sanctuarului? După câtva timp ei s-au întors înapoi, totuşi nu au îndrăznit imediat să-şi înceapă afacerea lor de mai înainte.

Mulţimea era întrucâtva nevinovată, căci din ordinele mai marilor sanctuarului, curtea fusese transformată într-o piaţă comercială. Păcatul cel mare al profanării zăcea asupra clerului, care îşi profanase sfânta lor chemare. Mai marii preoţilor şi bătrânii se consfătuiseră, ce fel de măsuri să ia contra lui Isus, şi să afle însemnătatea procedeului Său - pentru că Îşi însuşise o autoritate asupra lor şi le dăduse o mustrare pe faţă.

Ei s-au prezentat la Isus foarte politicoşi, având încă teamă de El; pentru că ei deduseră că El trebuie să fie un profet, trimis de Dumnezeu pentru a restabili sfinţenia templului. Ei Îl întrebară: "Prin ce semn ne arăţi că ai putere să faci astfel de lucruri?" Isus le dăduse deja cea mai puternică dovadă despre trimiterea Lui dumnezeiască. El ştia că nici o faptă nu-i putea convinge de caracterul Său mesianic, dacă săvârşirea curăţirii templului nu era în stare să o facă. De aceea El a răspuns la somaţia lor cu cuvintele: "Stricaţi Templul acesta şi în trei zile îl voi ridica". Ei gândeau, că El vorbeşte despre templul din Ierusalim şi erau uimiţi de încumetarea Sa aparentă. În necredinţa lor, ei nu puteau recunoaşte, că El vorbea despre propriul Său corp, templul pământesc al Fiului lui Dumnezeu. Atunci ei au răspuns pe un ton revoltat: "Au trebuit patruzeci şi şase de ani, ca să se zidească Templul acesta, şi Tu îl vei ridica în trei zile?"

Isus nu intenţiona, ca Iudeii plini de necredinţă voită să cunoască înţelesul ascuns al cuvintelor Sale; nici chiar ucenicilor Săi nu le explică El în acel timp. De abia după învierea Sa îşi amintiră de aceste cuvinte şi se lămuriră cu privire la însemnătatea lor. Ei îşi mai amintiră de asemenea că El a zis, că are putere, ca să-Şi dea viaţa Sa şi să Şi-o ridice iarăşi. Isus cunoştea până la sfârşit cărarea pe care El pornise. Cuvintele Sale aveau o însemnătate dublă: se refereau atât la templul din Ierusalim, cât şi la propriul Său corp pământesc.

Hristos era temelia şi viaţa acestui templu. Prin răstignirea Sa, acesta avea să fie distrus într-adevăr, deoarece serviciul din el nu simboliza decât jertfa viitoare a lui Hristos. Jertfele indicau la Hristos, marele Prototip. Începând de la acea dată, când iudeii aveau să-şi aducă la îndeplinire planurile lor ucigaşe, darurile de jertfă şi serviciul ce era în

legătură cu acestea aveau să fie fără valoare în ochii lui Dumnezeu, căci tipul avea să-şi găsească antitipul în jertfa desăvârşită a Fiului lui Dumnezeu.

Întreaga preoție a fost rânduită, pentru a preînchipui lucrarea de mijlocire a lui Hristos; cum şi întregul plan al serviciului de jertfă era o umbră a morții Salvatorului, care avea să aibă loc pentru salvarea omenirii. Nici jertfele arderii de tot, nici sângele animalelor nu avea să mai fie necesar, după ce a avut loc marele eveniment, pe care ele îl preînchipuiseră timp de secole. Ce simțăminte trebuie să-l fi stăpânit deci atunci, când acel loc devenise o piață de negustorie şi comerț, prin spiritul lăcomiei şi al apucării!

Când Hristos a fost răstignit, catapeteasma dinăuntrul templului a fost ruptă în două de sus până jos, prin care a fost arătat, că serviciul preînchipuitor al jertfelor s-a sfârşit pentru totdeauna, întrucât marea şi ultima jertfă fusese adusă prin Mieluşelul lui Dumnezeu, care a suferit moartea pentru păcatele lumii.

În profanarea şi curățirea templului după aceea, vedem o învățătură şi pentru timpul nostru. Acelaşi spirit, care exista între Iudei, şi care i-a făcut să pună câştigul în locul loialității şi podoabele din afară în locul curăției lăuntrice, formează blestemul şi pentru creştinătatea de astăzi. Aceasta se răspândeşte asemenea unei lepre printre pretinşii închinători ai lui Dumnezeu. Lucrurile sfinte sunt puse pe aceeaşi treaptă cu lucrurile deşarte, lumeşti. Viciul este considerat adesea ca virtute şi buna credință ca o crimă. Afacerile lumeşti sunt amestecate cu adorarea lui Dumnezeu. Apucăturile şi speculațiile nelegiuite le găsim şi la acei, care se pretind a fi servi ai Celui Prea Înalt. Apostolul luminat de Dumnezeu zice: "Nu ştiți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi? Dacă nimiceşte cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt: şi aşa sunteți voi." 1 Cor. 3:16-17. Este necesar ca Isus să pună stăpânire în fiecare zi pe templul Său din inima omenească, şi să-l curețe de mânjitura păcatului.

NICODIM VINE LA ISUS

Fariseii, preoții şi mai marii se consfătuiră între ei cu privire la marea autoritate pe care Isus o dăduse pe față în templu prin osândirea procedurii demnitarilor iudei. Poziția pe care o luă El şi tonul vocii Sale, în legătură cu puterea irezistibilă, pe care El o exercitase asupra mulțimii, făcu pe mulți să creadă, că acesta este de fapt Mesia cel de mult aşteptat.

O parte dintre iudei erau deprinşi încă de pe vremuri a se feri de cineva, care părea a poseda o atât de mare putere sau care era influențat de Spiritul lui Dumnezeu. Multe solii şi avertismente fuseseră date deja lui Israel prin gura profeților. Şi totuşi mulți dintre aceşti bărbați sfinți au fost omorâți din ordinul conducătorilor lui Israel, pentru că ei expuneau pe față păcatele celor sus-puşi. Captivitatea iudeilor sub o națiune păgână era pedeapsa pentru indignarea pe care au simțit-o când au fost făcuți atenți cu privire la nelegiuirea lor. În loc să ia seama la avertismentele lui Dumnezeu, ei se dedau şi mai mult la viețuirea lor păcătoasă.

Iudeii se plângeau pe vremea lui Hristos pentru umilirea şi servitutea romană sub care suspinau. Într-adevăr ei condamnau modul de comportare al părinților lor, care uciseseră cu pietre pe profeții care fuseseră trimişi pentru îndreptarea lor; şi totuşi preoții şi mai marii lor erau însuflețiți de acelaşi spirit, care dusese la comiterea acestor crime.

Demnitarii templului se consfătuiră cu privire la procedeul lui Isus, şi la măsurile pe care ei trebuiau să le ia. Unul dintre ei cu numele de

Nicodim, îi sfătui să fie mai moderați atât în sentiment, cât şi în faptă. El conchise, că în cazul că Isus ar fi îmbrăcat într-adevăr cu autoritate de la Dumnezeu, ar fi primejdios, a nesocoti avertismentele şi descoperirile puterii Sale. El nu putea să privească pe Domnul ca pe un amăgitor, şi nici să-L facă subiect de batjocură ca ceilalți farisei. El văzuse şi auzise personal pe Isus, şi sufletul său era neliniştit din această cauză. El dorea serios după lumină în această privință, şi cu cât cerceta mai mult, cu atât mai puternică devenea convingerea lui, că acesta este Cel descris de profeți. Şi dacă El va fi Hristos într-adevăr, atunci aceasta va fi o epocă plină de însemnătate din istoria lumii şi mai cu seamă a națiunii iudaice.

În tot cursul zilei după curățirea curții profanate a templului, Isus vindecă pe bolnavi şi ajută celor întristați. Nicodim observase, cu câtă compătimire miloasă proteja El pe săraci şi întristați. După cum un tată iubitor caută să ajute copiilor săi suferinzi, tot aşa reda El bolnavilor sănătatea şi transforma tristețea în bucurie. Nici un rugător nu a fost respins fără ajutor. Mamele au fost făcute fericite prin restabilirea copiilor lor, şi glasuri de mulțumire au venit în locul plânsului şi al suspinului. De dimineața până seara instruise Isus poporul neliniştit şi dornic de învățătură, şi rezolvase chițibuşurile cărturarilor şi ale conducătorilor mândri prin înțelepciunea cuvintelor Sale. Astfel Nicodim văzând şi auzind toate aceste lucruri minunate, şi după ce cercetase profețiile, care indicau la Isus ca Mesia cel făgăduit, nu mai îndrăzni să mai pună la îndoială, că El este trimis într-adevăr de Dumnezeu.

Când noaptea îşi întinse umbrele sale, Isus Se retrase palid şi istovit de la munca Sa obositoare şi merse înapoi la muntele măslinilor, pentru a găsi odihnă. Aici Nicodim merse la El, ca să-L roage pentru o convorbire. Acest bărbat era bogat şi se bucura de stima iudeilor. Bogăția, erudiția, binefacerea şi mai cu seamă darurile bogate pe care el le făcea pentru serviciul Sanctuarului erau cunoscute pretutindeni. Afară de aceasta el era şi unul dintre membrii cei mai cu vază ai marelui sfat iudaic. Şi totuşi când s-a văzut în fața lui Isus, a fost cuprins de o emoție şi o sfială ciudată, pe care el căută s-o ascundă printr-o aparență de demnitate şi prezență de spirit.

Nicodim a căutat să facă vizita sa la un tânăr străin pentru convorbire, la o astfel de oră înaintată să apară ca un gest de coborâre din partea unui mai mare şi învăţat al iudeilor. El I se adresă mai întâi cu cuvinte plăcute: "Învăţătorule, ştim că eşti un Învăţător venit de la Dumnezeu; că nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el." Luca 3:2. Dar în loc să răspundă la acest salut linguşitor, Isus fixă pe vorbitor cu ochii Săi liniştiţi şi cercetători, ca şi cum ar fi dorit să citească în sufletul său; apoi i-a vorbit cu un glas blând şi solemn, descoperind lui Nicodim adevărata situaţie în care el se găsea: "Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu."

Fariseul pierdu stăpânirea sa de sine la aceste cuvinte, al căror înţeles el îl pricepea în parte; căci el auzise pe Ioan Botezătorul predicând pocăinţa şi botezul, cum şi apropiata venire a Aceluia, care avea să boteze cu Spirit Sfânt. Nicodim simţise de mult că Iudeilor le lipsea viaţa spirituală şi în mare parte motivaţia pentru practicile lor religioase, şi se aşteptase la o schimbare în aceste lucruri la timpul apariţiei lui Mesia. Totuşi el nădăjduia într-un Salvator, care avea să ridice în Ierusalim un tron lumesc, să pună naţiunea iudaică sub stindardul Său şi să supună împărăţia romană prin puterea armelor.

Acest demnitar învăţat era un fariseu strict şi se mândrise cu faptele sale cele bune şi cu marea sa evlavie. El considera umblarea Sa zilnică, desăvârşită înaintea lui Dumnezeu şi a fost neliniştit auzind pe Isus vorbind despre o împărăţie, aşa de curată, încât el nu putea s-o recunoască în starea sa actuală. El a fost cuprins de îngrijorare, şi totuşi aplicarea cuvintelor lui Isus la cazul său personal îi produse neplăcere, şi răspunse, ca şi când el le-ar fi înţeles într-un sens literar: "Cum se poate naşte un om bătrân?"

Isus repetă cu accentuare solemnă: "Adevărat, adevărat îţi spun, că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în Împărăţia lui Dumnezeu." Cuvintele lui Isus nu mai puteau rămâne neînţelese. Ascultătorul Său îşi dădu acum bine seama, că El se referea la botezul cu apă şi la harul lui Dumnezeu. Puterea Spiritului Sfânt preschimbă întreg omul, şi această schimbare înseamnă naştere din nou.

Mulți iudei recunoscuseră pe Ioan ca profet al lui Dumnezeu şi primiseră de la El botezul pocăinței; între timp el arăta însă mereu, că lucrarea şi trimiterea sa consta în aceea, de a pregăti calea pentru Hristos; că aceasta este cea mai mare lumină şi că Hristos va aduce la îndeplinire lucrarea începută de el. Nicodim meditase la aceste cuvinte şi era acum convins că se află în fața celui vestit de Ioan.

Isus continuă zicând: "Ce este născut din carne, este carne, şi ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: 'Trebuie să vă naşteți din nou. Vântul suflă încotro vrea, şi-i auzi vuietul; dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul.'" Aici Isus caută să facă pe Nicodim să înțeleagă necesitatea înrâuririi Spiritului lui Dumnezeu asupra inimii omeneşti, prin care aceasta trebuie curățită, înainte de a fi posibilă dezvoltarea unui caracter loial şi temător de Dumnezeu. "Căci din inimă ies gândurile rele, omorurile, adulterul, desfrânarea, furturile, mărturiile mincinoase, defăimările." Când acest izvor al inimii va fi curățit, atunci tot ce va curge din el va fi nou.

Această nouă naştere părea a fi plină de mister pentru Nicodim. El întrebă: "Cum se poate face aşa ceva?" Isus i-a spus lui Nicodim să nu se mire şi s-a folosit de vânt pentru a lămuri cuvintele Sale. Vântul se aude prin ramurile pomilor şi prin freamătul frunzelor, şi totuşi el este nevăzut ochilor, şi nimeni nu ştie, de unde vine el şi unde se duce. La fel se petrec lucrurile şi cu experiența oricărui om născut din Spirit. Spiritul este puterea nevăzută, prin care Dumnezeu produce rezultate văzute. Influența sa este puternică, şi guvernează acțiunile omeneşti. Când acesta este curățit de tot răul, el devine o putere conducătoare spre bine. Punând stăpânire Spiritul reînnoitor al lui Dumnezeu asupra lui, aduce o schimbare desăvârşită a vieții; cugetele nelegiuite sunt izgonite, faptele rele sunt lăsate, şi iubirea, pacea şi umilința iau locul urii, al invidiei şi al spiritului de ceartă. Acea putere pe care nici un ochi omenesc n-o poate vedea, a creat o ființă nouă după chipul lui Dumnezeu.

Necesitatea renaşterii a fost prezentată înaintea ochilor lui Nicodim cu mai puțină insistență, ca modul împlinirii ei. Isus l-a mustrat

întrebându-l cum se poate ca să fie neştiutor asupra acestor lucruri, el care este maestru şi învăţător în Israel şi tâlcuitor al profeţiilor. A citit în zadar acele Scripturi sfinte, dacă n-a învăţat din ele, că inima trebuie mai întâi să fie curăţită prin Spiritul lui Dumnezeu de mânjitura ei naturală, înainte de a fi pregătită pentru Împărăţia cerurilor. Aici Hristos nu Se referă la învierea corpului din mormânt, când o naţiune va fi născută într-o zi, ci El vorbea cu privire la activitatea lăuntrică a harului asupra inimii nerenăscute încă.

El săvârşise tocmai curăţirea templului, şi gonise din halele cele sfinte pe acei care Îl înjosiseră făcându-l un loc de negustorie şi cămătărie. Nici unul dintre acei, care au fugit în acea zi din prezenţa lui Isus, nu a fost pregătit prin harul lui Dumnezeu, ca să fie în legătură cu sfânta slujbă a lui Dumnezeu. În orice caz existau printre farisei bărbaţi respectuoşi, care deplângeau cu toată inima relele care duceau pe poporul iudeu la pieire şi profanau serviciul divin. Ei recunoşteau de asemenea prescripţiile şi slujba formelor goale şi nefolositoare în locul adevăratei sfinţiri, totuşi erau neputincioşi a pune stavilă acestor rele care luau proporţii.

Isus începuse această lucrare, atacând spiritul de zgârcenie şi egoism al iudeilor, şi arătându-le, că deşi ei se considerau ca şi copii ai lui Avraam, totuşi nu voiau să urmeze exemplul său. În realitate ei se sârguiau după o înfăţişare a temerii de Dumnezeu, în timp ce sfinţenia lăuntrică adevărată o neglijau. Ei erau zeloşi numai pentru litera legii, în timp ce spiritul ei îl violau zilnic. Legea interzicea ura şi furtul, şi totuşi Hristos declară, că iudeii făcuseră casa Tatălui Său o peşteră de tâlhari. Ceea ce trebuia poporului mai presus de toate, era o naştere nouă spirituală, o lepădare a păcatelor care îl necurăţea, şi o reînnoire a adevăratei înţelepciuni şi a sfinţeniei curate.

Această curăţire a templului lămureşte lucrarea care trebuie să aibă loc în fiecare, care doreşte să devină părtaş vieţii veşnice. Isus desfăşură cu răbdare planul de mântuire lui Nicodim, arătându-i, cum Spiritul Sfânt umple inima fiecărui om născut din Spirit cu o putere transformatoare. La fel ca şi vântul care deşi este nevăzut, totuşi efectele sale se pot cunoaşte - aşa se întâmplă şi cu botezul Spiritului lui

Dumnezeu asupra inimii, descoperindu-se în orice faptă a aceluia, care simte puterea Sa salvatoare.

Spiritul Sfânt lămureşte, cum Isus în milostivirea Sa ridică povara de pe sufletul apăsat, şi-l face fericit prin liberarea din sclavie. Bucuria vine în locul întristării, şi fața reflectă lumina cerească. Şi totuşi, nimeni nu vede mâna care ridică povara, nici lumina, care îşi aruncă razele sale din curtea cerească a lui Dumnezeu. Binecuvântarea vine când sufletul se predă prin credință Domnului în totul. Această taină întrece cunoştința omenească; cu toate acestea, acela care trece de la moarte la viață simte în inima sa, că aceasta este un adevăr sfânt.

Pocăința sufletului prin credința în Hristos n-a fost pricepută de Nicodim decât în mod nelămurit, deoarece el fusese deprins a privi formalismul şi respectarea cu strictețe a ceremoniilor ca adevărata religie. Marele Învățător declară, că trimiterea Sa pe pământ nu consta în aceea, de a întemeia o împărăție pământească cu pompă şi mărire lumească, ci să restabilească Împărăția păcii şi a iubirii, şi să conducă pe oameni la Tatăl ceresc prin lucrarea de mijlocire a Fiului lui Dumnezeu.

Nicodim a fost foarte încurcat. Isus i-a zis: "Dacă v-am vorbit despre lucrurile pământeşti şi nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cereşti?" Dacă Nicodim nu înțelegea învățăturile Sale cu privire la efectul harului asupra inimii omeneşti, aşa cum el este explicat prin exemplul vântului, cum avea să fie el în stare să înțeleagă caracterul Împărăției Sale Cereşti şi glorioase? Incapabil a înțelege natura lucrării lui Hristos de pe pământ, fireşte că nici lucrarea Lui din cer nu o putea înțelege, Isus atrase atenția lui Nicodim asupra profețiilor lui David şi ale lui Ezechiel: "Şi le voi da o inimă neîmpărțită", "Le voi da o altă inimă, şi voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră, şi le voi da o inimă de carne, ca să urmeze poruncile Mele, să păzească şi să împlinească legile Mele; şi ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor." "Şi când vor veni în ea, vor scoate de acolo toți idolii şi toate urâciunile." Ezec. 11:19-20, 18. "De aceea vă voi judeca pe fiecare după căile lui, casă a lui Israel, zice Domnul, Dumnezeu. Întoarceți-vă şi abateți-vă de la toate fărădelegile voastre,

pentru ca să nu vă ducă nelegiuirea la pieire. Lepădați de la voi toate fărădelegile, prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă şi un duh nou." Ezec. 18:30-31.

"Zideşte în mine o inimă curată Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic! Nu mă lepăda de la Fața Ta, şi nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăşi bucuria mântuirii Tale, şi sprijineşte-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, şi păcătoşii se vor întoarce la Tine." Ps. 51:10-13. "Vă voi da o inimă nouă, şi voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, şi vă voi da o inimă de carne." Ezec. 36:26.

Învățatul Nicodim citise mai înainte aceste profeții, dar nu le înțelesese cum trebuie; acum însă i-a fost descoperită adevărata însemnătate a lor, şi el recunoscu, că chiar un om cu o umblare dreaptă în viață are nevoie de a fi renăscut prin Isus Hristos, ca singura posibilitate prin care el poate să-şi procure salvare şi să devină părtaş la Împărăția cerească. Isus declara într-un mod precis, că Împărăția, pe care El venise s-o întemeieze, nu poate fi recunoscută decât de acei, care vor fi renăscuți. Chiar cea mai strictă respectare a legii nu dă nici unui om dreptul, de a intra în împărăția cerurilor.

Trebuie să aibă loc mai întâi o naştere din nou, şi o zidire a unui spirit nou, prin înrâurirea Spiritului lui Dumnezeu, care să sfințească umblarea în viață şi să înnobileze caracterul. Numai această legătură cu Dumnezeu dă omului posibilitatea de a intra în Împărăția glorioasă a cerurilor. Nici-o invenție omenească nu va fi vreodată în stare a găsi un remediu propriu pentru sufletul său păcătos. Numai prin pocăință şi umilință şi prin respectarea prescripțiilor dumnezeieşti, poate urma lucrarea harului. Viciul este atât de urâcios înaintea lui Dumnezeu, pe care păcătosul L-a insultat şi L-a întristat atât de mult, încât o pocăință, care să fie de o mărime corespunzătoare cu păcatul, produce adesea un chin spiritual greu de suportat.

Nimic altceva nu deschide omului Împărăția lui Dumnezeu decât desăvârşita primire şi practicarea activă a adevărului dumnezeiesc. Numai o inimă curată şi umilită, care este plină de ascultare şi de statornicie în credință şi care stăruie în serviciul Celui Prea Înalt, poate

intra acolo. Mai departe Isus declară: "Şi, după cum a înălțat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălțat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veşnică." Ioan 3:14. Şarpele a fost înălțat în pustie pe o prăjină înaintea poporului, pentru ca toți cei ce au fost muşcați de şerpi înfocați, să privească la şarpele de aramă - un simbol al lui Hristos - şi să poată fi vindecați. Totuşi ei trebuiau să privească înainte în credință, altfel şi aceasta ar fi fost fără efect. Întocmai la fel trebuie să privească oamenii la Fiul Omului ca Mântuitor al lor. Omul a fost despărțit de Dumnezeu prin păcat. Hristos a venit pe pământ cu dumnezeirea Sa - care fusese acoperită prin natura Sa omenească - pentru a salva pe oameni din starea lor pierdută. Caracterul omenesc stricat de la natură trebuie a fi transformat, înainte de a putea armoniza cu sfințenia şi curăția din Împărăția cea veşnică a lui Dumnezeu. Această transformare este renaşterea necesară.

Când un om va intra prin credință în posesia iubirii sfinte a lui Dumnezeu, atunci devine prin Isus Hristos o creatură nouă. Lumea va fi biruită, natura omenească subjugată, iar Satan va fi înfrânt. În această convorbire cu Nicodim, Isus desfăşură în fața nobilului fariseu, întregul plan de mântuire şi misiunea Sa în această lume. În nici una din predicile Sale de mai târziu nu a explicat Mântuitorul, într-un mod atât de lămurit, lucrarea din inima omenească - în diferitele ei stadii - necesară pentru dobândirea Împărăției Cerurilor. El i-a arătat că mântuirea omului se sprijină pe iubirea Tatălui, care L-a făcut să dea pe Fiul Său morții, pentru a salva pe oameni.

Isus ştia în ce fel de teren semăna El sămânța adevărului. Timp de trei ani de zile nu au fost văzute multe roade la Nicodim. El nu a fost niciodată un vrăjmaş al lui Hristos, totuşi el nu-L mărturisi pe față. El cântărea bine cuvintele auzite cu propria sa scrupulozitate, şi urmărea opera vieții lui Hristos cu cel mai mare interes. Învierea lui Lazăr din morți deveni în ochii învățatului Iudeu o dovadă pozitivă despre trimiterea Sa dumnezeiască.

Odată, când marele sfat se consfătuia spre a găsi calea cea mai eficace pentru osândirea şi uciderea lui Isus, el invoca cu un glas poruncitor următoarea apărare: "'Legea noastră osândeşte ea pe un om înainte ca

să-l asculte şi să ştie ce face?' Drept răspuns, ei i-au zis: 'Şi tu eşti din Galilea? Cercetează bine, şi vei vedea că din Galilea nu s-a ridicat nici un proroc'." Ioan 7:51-52. Totuşi adunarea se dizolva căci ei nu erau în stare a hotărî în unanimitate osândirea lui Isus.

Iudeii aveau bănuiala că atât pe Iosif, cât şi pe Nicodim ar fi în bună înțelegere cu Învățătorul din Galilea, şi de aceea aceşti bărbați n-au mai fost invitați, când adunarea (marele sfat) dădu osânda definitivă asupra lui Isus. Dar cuvintele rostite noaptea în singurătatea munților către un om singur n-au fost pierdute. Când Nicodim văzu pe Isus pe cruce, spânzurat ca un făcător de rele între cer şi pământ şi care totuşi Se ruga pentru omorâtorii Săi; când el fu martor ocular al acelui ceas înfricoşat de zguduire a firmamentului, când soarele fu întunecat, pământul se cutremură, stâncile se despicară şi catapeteasma din templu se rupse în două de sus până jos - în acel ceas el îşi aminti de cuvintele solemne de pe munte: "Şi după cum a înălțat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălțat şi Fiul Omului."

Atunci solzii căzură de pe ochii lui, iar credința luă locul îndoielii şi al nesiguranței. Raze de lumină se înălțară din convorbirea sa secretă de pe munte, şi luminară crucea Salvatorului. În acest timp de descurajare şi de primejdie, când inimile ucenicilor fură umplute de îndoială şi de spaimă, Iosif din Arimatea, un ucenic în secret al lui Isus, merse pe față la Pilat şi primi corpul Domnului, în timp ce Nicodim cumpără şi aduse smirnă şi aloe ca la o sută de litri. Aceşti doi bărbați săvârşită cu propriile lor mâini ultimele datini sfinte şi puseră corpul Salvatorului în mormântul în care nimeni nu fusese pus până aici. Aceşti bărbați cu demnitate ai Iudeilor plânseră împreună asupra sfântului chip mort al lui Isus.

În timp ce ucenicii erau împrăştiați şi descurajați, Nicodim se ridică cu zel şi cu curaj (pentru a onora pe Mântuitorul în moartea Sa). El era bogat şi îşi întrebuință averea pentru sprijinirea comunității lui Hristos la întemeierea sa, pe care iudeii credeau că au nimicit-o odată cu moartea Întemeietorului ei. El care fusese atât de prevăzător şi îndoielnic, deveni în acest timp de primejdie tare ca o stâncă, îmbărbătând credința zdruncinată a urmaşilor lui Hristos şi pregătind mijloacele pentru a duce sfânta lucrare mai departe. El fu batjocorit acum de cei care îl

respectaseră mai înainte, fu prigonit şi suspectat; el pierdu bunurile acestei lumi, şi totuşi nu se clătină în credința, care îşi avea originea în acea convorbire secretă din timpul nopții, cu tânărul din Galilea.

Nicodim povesti lui Ioan istoria acelei întâlniri, şi condeiul inspirat al ucenicului favorit o scrise (în evanghelie) ca învățătură pentru milioane de suflete. Acele mari adevăruri exprimate aici, au aceeaşi însemnătate şi pentru noi astăzi, ca şi în acea noapte solemnă, când marele şi puternicul conducător al iudeilor, căută să afle calea vieții de la simplul Teslar din Nazaret în munții singuratici.

"Domnul a aflat că fariseii au auzit că El face şi botează mai mulți ucenici decât Ioan. Însă Isus nu boteza El Însuşi, ci ucenicii Lui. Atunci a părăsit Iudea, şi S-a întors în Galilea." Ioan 4:1-3.

Deoarece ucenicii lui Isus nu se serveau la săvârşirea botezului de aceleaşi cuvinte ca şi Ioan Botezătorul, fură trezite între iudei prejudecăți. Ioan boteză spre pocăință, ucenicii lui Isus din contră botezau pe mărturisirea credinței în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Spirit. Învățăturile lui Ioan erau în deplină armonie cu ale lui Isus, cu toate acestea ucenicii celui dintâi deveniră geloşi de teamă, că influența sa va scădea poate. Între ei şi între ucenicii lui Isus se ridică o discuție cu privire la alegerea expresiilor potrivite la săvârşirea botezului şi în cele din urmă şi cu privire la dreptul celor din urmă de a boteza.

Ucenicii lui Ioan veniră la El cu plângerea următoare, zicând: "Învățătorule, Cel ce era cu tine dincolo de Iordan, şi despre care ai mărturisit tu, iată că botează şi toți oamenii se duc la El." Ioan 3:26. Ioan poseda slăbiciunile deosebite ale naturii omeneşti. În această chestiune el fu supus la o grea încercare. Influența sa ca profet al lui Dumnezeu fusese mai mare decât a oricărui alt om dinainte de timpul când Isus îşi începu misiunea Sa de Învățător. Dar renumele noului Învățător atrase atenție întregii lumi asupra Sa, şi urmarea la aceasta fu, că simpatia poporului pentru Ioan dispăru cu timpul. Ucenicii săi îi făcură o descriere reală a chestiunii: Isus boteză şi tot poporul alerga la El.

Ioan se afla într-o situație primejdioasă; dacă el ar fi îndreptățit gelozia ucenicilor săi prin vreun cuvânt oarecare de milă sau de compătimire la murmurele lor, atunci ar fi provocat o dezbinare serioasă.

Dar sentimentul nobil şi dezinteresat al profetului iese în evidenţă din răspunsul, pe care el îl dă urmaşilor săi:

"Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer. Voi înşivă îmi sunteţi martori că am zis: 'Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă şi-l ascultă se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: şi această bucurie care este a mea este deplină. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micşorez." Ioan 3:27-30.

Dacă Ioan ar fi exprimat o decepţie sau o întristare pentru faptul că Isus l-a întrecut, dacă ar fi îngăduit să se trezească compătimire în favoarea sa, când a observat că influenţa sa asupra poporului a scăzut: dacă în această oră de ispită ar fi pierdut din vedere pentru un moment scopul misiunii sale, atunci rezultatul pentru întemeierea bisericii creştine ar fi fost fatal. Sămânţa dezbinării s-ar fi semănat şi dezordinea ar fi urmat aşa încât cauza lui Dumnezeu ar fi lâncezit din lipsă de lucrători potriviţi.

Dar Ioan luă poziţie pentru apărarea lui Isus, cu riscul de a pierde toate avantejele personale, mărturisind pe faţă despre puterea superioară a Aceluia, ca Cel Făgăduit al lui Israel, a Cărui cale el venise să o pregătească. El făcu cauza lui Isus cauza sa proprie şi declară, că cea mai mare bucurie a sa consta în prosperarea acestei cauze. Şi apoi, ridicându-se deasupra tuturor consideraţiilor lumeşti dădu mărturia sa plină de însemnătate - aproape un ecou la ceea ce Isus a zis lui Nicodim la acea convorbire secretă cu El.

"Cel ce vine din cer, este mai presus de toţi; cel ce este de pe pământ, este pământesc, şi vorbeşte ca de pe pământ. Cel ce vine din cer este mai presus de toţi. El mărturiseşte ceea ce a văzut şi a auzit, şi totuşi nimeni nu primeşte mărturia Lui. Cine primeşte mărturia Lui, adevereşte prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul. Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură. Tatăl iubeşte pe Fiul, şi a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul, are viaţă veşnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el." Ioan 3:31-36.

Ce predică era aceasta pentru farisei şi cum trebuia să pregătească ea calea pentru lucrarea lui Hristos! Acelaşi spirit, care lucra în Isus, stăpânea şi sufletul lui Ioan Botezătorul. Mărturia lor era îndeacord

una cu alta; viața la amândoi era devotată aceleiaşi lucrări de reformă. Profetul îndreptă atenția oamenilor la Isus ca la Soarele Dreptății, care răsărea cu splendoare şi care avea să întunece în curând propria sa lumină, aşa încât va apare slabă şi încețoşată față de măreția unei lumi mai mari. Prin bucuria sa dezinteresată pentru succesul activității lui Hristos, Ioan a arătat lumii chipul cel mai fidel de noblețe, care a putut fi oferit vreodată de oamenii muritori. Aceasta conține o învățătură de supunere şi jertfire de sine pentru acei, pe care Dumnezeu i-a pus în posturi cu răspunderi. Ea îi învață să nu-şi asume niciodată vreo cinste nemeritată, şi nici să defăimeze cauza lui Dumnezeu prin spiritul geloziei. Creştinul adevărat trebuie să apere ce este drept, chiar cu riscul oricărei considerații personale.

Vestea despre succesul lui Isus, pe care o primise Ioan, ajunse şi până la Ierusalim şi ațâță gelozie, invidie şi ură contra Lui. Isus cunoştea inimile împietrite şi sufletele întunecate ale fariseilor şi ştia că ei nu vor da înapoi de la nici-o osteneală, pentru a provoca o despărțire între ucenicii Săi şi cei ai lui Ioan, care avea să aducă lucrării o mare vătămare, de aceea El încetă liniştit de a mai boteza şi Se retrase înapoi în Galilea. El ştia că se pregătea furtuna, care avea să smulgă dintre cei vii pe cel mai nobil dintre profeții, pe care Dumnezeu i-a trimis lumii vreodată. El dorea ca în lucrarea care îi stă în față, să evite orice deosebire de sentimente, şi părăsi pentru câtva timp această împrejurime, spre a aplana prin aceasta orice ațâțare care ar fi fost fatală pentru cauza lui Dumnezeu.

În aceasta se află pentru urmaşii lui Hristos o învățătură, ca ei să ia orice măsură posibilă de prevedere, când este vorba de a evita dezbinarea; căci la orice despărțire egoistă, care provine din lupte de cuvinte şi din deosebiri nenorocite în comunitate, se pierd suflete, care altfel ar fi putut să fie câştigate pentru împărăția Cerurilor. Ori de câte ori are loc vreo criză religioasă, bărbații care se află în fruntea comunității, care mărturisesc a fi unelte ale lui Dumnezeu, trebuie să urmeze exemplul marelui Maestru şi pe acela al nobilului profet Ioan. Ei trebuie să intervină împreună în mod hotărât pentru apărarea adevărului, căutând în acelaşi timp a evita cu grijă orice discordii care aduc vătămare.

SAMARITEANCA

În călătoria Sa către Galilea, a fost necesar ca Isus să treacă prin Samaria. El a folosit această ocazie pentru a învăța poporul, mergând pe jos din loc în loc. Mântuitorul obosise şi S-a aşezat lângă fântâna lui Iacob, spre a se odihni, în timp ce ucenicii erau duşi în oraş, ca să cumpere alimente pentru ei înşişi şi pentru Maestrul lor. Pe când El şedea singur acolo a venit o femeie din Samaria, care părea a nu-L observa. Dar Isus o observă totuşi numaidecât, şi după ce ea scoase apă, El o rugă să-I dea să bea. Femeia samariteancă rămase uimită la această cerință din partea unui Iudeu, şi zise: "'Cum, Tu, Iudeu, ceri să bei de la mine, femeie Samariteancă?' Iudeii, în adevăr, n-au legături cu Samaritenii. Drept răspuns Isus i-a zis: 'Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, şi Cine este Cel ce-ți zice: 'Dă-Mi să beau! Tu singur ai fi cerut să bei, şi El ți-ar fi dat apă vie.'" Ioan 4:9-10. Cu aceste cuvinte, El indică la harul dumnezeiesc, pe care numai El îl poate da, şi care - asemenea unei ape de viață - curăță sufletul, îl înviorează şi-l întăreşte.

Puterea de pricepere a femeii nu recunoscu însă însemnătatea cuvintelor lui Hristos; ea gândea, că El vorbea despre puțul care sta în fața lor şi de aceea răspunse: "'Doamne', I-a zis femeia, 'n-ai cu ce să scoți apă, şi fântâna este adâncă; de unde ai putea să ai dar această apă vie? Eşti Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta, şi a băut din ea el însuşi şi feciorii lui şi vitele lui?" Ea nu vedea în el decât un simplu călător obosit şi însetat, şi ea compară pe acest străin modest în spirit cu marele şi vrednicul de cinste Iacov.

Isus nu dădu femeii numaidecât informații cu privire la persoana Sa proprie, ci zise cu o seriozitate solemnă: "'Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăşi sete. Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor cu apă, care va țâşni în viața veşnică."

Femeia Îl privi cu o atenție uimitoare; El trezise interesul ei şi-i insuflase respect. Ea recunoscu acum, că Isus nu Se referea la apa fântânii lui Iacob, căci din aceasta ea se folosea continuu, şi totuşi înseta încă mereu. Cu o credință vrednică de remarcat, ea Îl rugă, să-i dea apa, pe care El i-o promisese, aşa încât ea să nu mai aibă nevoie să mai înseteze. Nu era în intenția lui Isus de a zice, că o simplă băutură din apa vieții va satisface pentru totdeauna pe primitor, ci că oricine este unit cu Hristos, va avea în sufletul său un izvor viu, din care să poată scoate destulă întărire şi har pentru toate circumstanțele vieții. Din el ies cuvinte şi fapte de onestitate, care înviorează atât inima altora, precum şi sufletul din care ele curg. Isus Hristos, Izvorul care niciodată nu seacă, dă seninătate vieții şi luminează cărarea tuturor, care vin la El pentru ajutor. Iubirea lui Dumnezeu, şi speranța satisfăcătoare a cerului rodeşte în fapte bune spre viața veşnică.

Isus schimbă deodată tema discuției şi o rugă să aducă şi pe bărbatul ei. Femeia mărturisi pe față că nu are bărbat. Ocazia dorită pentru Isus sosise acum, când El o putea convinge, că în puterea Sa stă de a citi istoria vieții ei, deşi ea I se înfățişase ca necunoscută. El îi zise: "Bine ai zis că nu ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; şi acela, pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul."

Isus urmărea un îndoit scop: mai întâi, El voia s-o facă atentă la păcătoşenia vieții ei şi apoi să-i dovedească, că un ochi atotpătrunzător în gândurile inimii a citit secretele vieții ei. Deşi femeia nu-şi da încă seama pe deplin de felul ei păcătos de viețuire, ea a fost uimită foarte tare de faptul că acest străin poseda o astfel de cunoştință. Pătrunsă de un mare respect sfânt, ea zise: "Doamne, ... văd că eşti proroc." Sentimentele ei personale au fost date acum la o parte, fiind cuprinsă de dorința fierbinte, de a primi învățătura cu privire la chestiuni religioase. Dar ea continuă: "Părinții noştri s-au închinat pe muntele acesta; şi voi ziceți că în Ierusalim

este locul unde trebuie să se închine oamenii”.

Tocmai în fața ochilor lor se afla muntele Garizim, al cărui templu fusese distrus până la altar. Iudeii şi Samaritenii erau de multă vreme în ceartă, cu privire la adevăratul loc de închinare. Poporul samaritean făcuse odată parte din Israel, dar din cauza călcării poruncilor dumnezeieşti, Domnul făcu ca un popor păgân să-i subjuge, şi să trăiască la un loc cu închinătorii la idoli timp de multe generații, aşa încât religia lor pierdu mult din curăția ei originală. Deşi ei mărturiseau încă mereu pe adevăratul Dumnezeu, totuşi şi-L înfățişau prin chipuri făcute din lemne şi paie, în fața cărora se închinau până la pământ.

Când templul din Ierusalim a fost zidit iarăşi, samaritenii doreau să ajute iudeilor la clădirea acestuia. Dar această dorință le-a fost refuzată, şi din cauza aceasta s-a născut o vrăjmăşie înverşunată între cele două popoare, care duse acolo, ca samaritenii să-şi ridice templul lor propriu pe muntele Garizim, în care ei îşi întocmiră serviciul lor divin potrivit ceremoniilor, pe care Dumnezeu le dăduse lui Moise, dar legară cu aceasta şi câteva obiceiuri idolatre. Samaritenii fură loviți mai târziu de mari nenorociri; templul lor fu distrus de vrăjmaşi şi ei înşişi păreau a sta sub blestemul lui Dumnezeu.

Ei reuşiră să recunoască, că Dumnezeu îi pedepsea pentru apostazia lor. De aceea au făgăduit să se îndrepte, şi au cerut învățători de la iudei, spre a fi instruiți de aceştia în adevărata religie. Prin învățătura pe care au primit-o astfel, vederile lor cu privire la Dumnezeu şi la poruncile Sale au fost lămurite, şi serviciul lor a devenit din ce în ce mai asemănător cu al iudeilor. Până la un anumit grad ei mai aduceau omagii şi idolatriei, şi de aceea nu s-a putut stabili o armonie desăvârşită între ei şi iudei. Samaritenii nu voiau să aprobe, că templul din Ierusalim ar fi adevăratul loc de a aduce lui Dumnezeu închinare.

Isus a răspuns femeii, spunându-i că va veni timpul, când ei se vor închina Tatălui, nu pe acest munte şi nici la Ierusalim. Apoi El adăugă: “Voi vă închinați la ce nu cunoaşteți; noi ne închinăm la ce cunoaştem, căci Mântuirea vine de la Iudei. Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl. Dumnezeu este Duh; şi cine se

închină Lui, trebuie să I se închine în duh şi în adevăr.” Ioan 4:22-24.

Prin aceasta a fost declarat cu precizie, că felul iudaic de închinare către Dumnezeu merita întâietate peste al tuturor celorlalte națiuni. Isus a făcut aluzie şi la închinarea la chipurile idolilor din partea Samaritenilor. Deşi acele chipuri erau făcute ca să amintească numai de viul Dumnezeu, de Stăpânul Universului, poporul a fost totuşi amăgit să se închine acestor idoli fără viață.

Isus confirmă părerile iudaice despre Dumnezeu şi stăpânirea Sa ca temelie a vechiului legământ. Dar în acelaşi timp El descoperi femeii adevăruri mari şi importante. El declară că timpul a sosit, când adevărații închinători nu vor mai avea nevoie să mai caute nici un munte şi nici un templu sfânt pentru închinare, ci se vor închina Tatălui în spirit şi adevăr. Religia nu avea să se mulțumească cu forme exterioare şi ceremonii, ci îşi va avea reşedința în inimă, va lămuri umblarea vieții şi va îndruma la fapte bune.

Cuvintele adevărului care curgeau de pe buzele Învățătorului dumnezeiesc, au făcut o adâncă impresie asupra inimilor ascultătorilor. Niciodată mai înainte nu auzise ea astfel de cuvinte, nici de la preoți şi nici de la propriul ei popor. Învățăturile pline de însemnătate ale acestui Străin îi călăuziră în spirit mintea la profețiile despre Mesia cel Făgăduit; căci atât samaritenii, cât şi iudeii aşteptau apariția acestuia. “ ‘Ştiu’ i-a zis femeia, ‘că are să vină Mesia (căruia I se zise Hristos); când va veni El are să ne spună toate lucrurile.’ Isus i-a zis: ‘Eu, Cel care vorbeşte cu tine, sunt Acela’.” O binecuvântată femeie! În timpul convorbirii ea presimțea prezența lui Dumnezeu; dar acum ea mărturiseşte cu bucurie pe Domnul ei. Ea nu ceru vreo minune de la El, după cum cereau Iudeii, spre a-Şi dovedi dumnezeirea Sa, ci primi în credință declarațiile Sale, încrezându-se pe deplin în cuvintele Sale şi nu puse la îndoială influența sfântă a acestora.

Ucenicii care se înapoiară de la cumpărături fură uimiți când Îl găsi pe Maestrul lor discutând cu Samariteanca, dar nu Îl întrebară pe Isus despre motivul discuției Lui cu ea. Femeia lăsă ulciorul ei acolo, şi uitând în totul scopul venirii ei la fântână, alergă în oraş, unde spuse la toți pe care îi întâlni: “Veniți de vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu

cumva este acesta Hristosul?”

Această femeie, deşi atât de păcătoasă, totuşi fu mai uşor pregătită a deveni moştenitoare a Împărăţiei lui Hristos, decât iudeii care depuneau mărturii solemne, în timp ce mântuirea lor o căutau în respectarea ceremoniilor exterioare. Pe când iudeii nu simţeau necesitatea unui Mântuitor şi Învăţător, această femeie sărmană flămânzea după dreptate. Ea dorea cu sete după învăţătură şi era gata să primească pe Salvator, îndată ce El avea să Se arate. Isus, care nu-Şi declară adevăratul Său caracter în faţa fariseilor mândri şi a mai marilor necredincioşi, Se descoperi însă acestei persoane umilite, care era gata să creadă în El.

Până acum El nu primise nici o băutură răcoritoare, şi nici alimentele, pe care le aduseră ucenicii nu le căutase. Salvarea sufletelor în primejdie îi stăpânea atât de mult atenţia, încât trebuinţele Sale corporale le uitase cu totul. Ucenicii Săi însă căutau să-L facă să mănânce. Dar având încă mereu înaintea ochilor marele scop al trimiterii Sale, El răspunse: “Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoaşteţi.” Ucenicii Săi se uimiră şi se minunau, cine să-i fi adus de mâncare în lipsa lor. Dar Isus le declară: “Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, şi să împlinesc lucrarea Lui.”

Nu numai mâncarea pământească era care Îl întărea în viaţa Sa plină de osteneli; împlinirea marii Sale lucrări de mântuire Îl întărea în activitatea Sa, şi Îl ridica mai presus de trebuinţele obişnuite, omeneşti. A ajuta unui suflet, care flămânzea şi înseta după adevăr, aducea Fiului Omului o mai mare satisfacţie, decât mâncarea şi băutura. El era plin de milă pentru păcătoşi; inima Sa bătea în compătimire pentru sărmanii samariteni, care îşi recunoşteau neştiinţa şi mizeria lor şi aşteptau cu dor venirea lui Mesia, care să-i lămurească şi să-i înveţe adevărata religie.

Iudeii se simţeau siguri în îndreptăţirea lor de sine; ei nu doreau să fie lămuriţi în această privinţă; Salvatorul lor trebuia să-i libereze numai de jugul roman şi să-i ridice deasupra apăsătorilor lor de acum. Ei nu puteau să primească pe Unul, care avea să le pună în faţă păcatele şi să osândească umblarea lor egoistă şi făţarnică. Mesia lor trebuia să stăpânească cu putere şi mărire lumească, să constrângă pe romani şi să ridice pe iudei ca o naţiune de prinţi.

Isus văzu la samariteni un mare câmp de lucru. În fața Lui se aflau lanuri de grâu, un verde gingaş luminat de lumina aurie a soarelui. El Se folosi de această scenă frumoasă ca de un simbol şi zise: "Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriş? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii, şi priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriş." El indică prin aceasta la câmpul Evangheliei, la răspândirea învățăturilor Sale printre sărmanii samariteni disprețuiți. El Îşi întinse mâna spre a-i strânge în hambarele Sale; ei erau pregătiți pentru seceriş.

Mântuitorul a fost ridicat mai presus de toate prejudecățile naționale şi a fost gata a împărți binecuvântările şi privilegiile iudeilor la toți cei ce voiau să primească lumina, pe care El a adus-o lumii din cer. Aceasta îi aducea mare bucurie, de a ajuta la orice suflet, care se îndrepta către El din noaptea orbirii spirituale. Ceea ce Isus ținuse ascuns față de iudei şi chiar ucenicilor Săi, nu le comunicase decât sub sigiliul tăcerii, fu descoperit femeii samaritence setoase după cunoştință; căci El, înaintea Căruia nimic nu era ascuns, ştia că ea îşi va întrebuința spre bine cunoştința ei şi prin influența ei vor fi conduşi şi alții la credința cea adevărată.

Dar nu numai faptul, că Isus vorbise către ea despre secretele vieții ei trecute, întări încrederea acestei femei, ci ceea ce o convingea mai mult de caracterul Său suprapământesc, era îndeosebi înfățişarea Sa sublimă şi cuvintele Sale solemne. În acelaşi timp ea simțea în inima ei, că El este amicul ei, compătimitor şi iubitor. În aceasta se descopere caracterul Salvatorului lumii; deşi El osândea viețuirea ei păcătoasă, totuşi o îndrepta în acelaşi timp către harul Său divin ca mijloc de vindecare sigur şi desăvârşit. Iubirea îndurătoare a Mântuitorului nu este mărginită numai la o sectă sau partidă.

Femeia samariteancă alergă la prietenii ei, ducând pretutindeni vestea minunată. La aceasta mulțimi părăsiră străzile şi oraşul, spre a merge la Domnul şi a se convinge de adevărul declarațiilor ei. O mare mulțime îşi părăsiră ocupațiile lor obişnuite şi alergară la fântâna lui Iacob, ca să vadă şi să audă pe acest om ciudat. Ei înconjurară pe Isus, ascultând cu atenție la cuvintele Sale pline de învățătură, şi-L năpădiră cu întrebări despre lucrurile care erau încă nelămurite priceperii lor. Ei erau asemenea unui popor într-un mare întuneric, care vede deodată o rază de lumină,

care împrăştie întunericul lor, şi pe care voiau cu zel s-o urmărească până la izvorul său, spre a se putea lumina şi încălzi la lumina şi căldura zilei.

Samaritenii au fost atraşi şi entuziasmaţi de învăţăturile lui Isus. Totuşi ei n-au fost mulţumiţi numai cu această scurtă convorbire, ci doreau cu sete să primească şi mai departe învăţături. De aceea ei Îl rugară, să rămână la ei şi să-i înveţe. Atunci Isus a rămas două zile în Samaria, şi mulţi crezură în El şi primiră cuvintele Sale. Deşi Iudeu, El comunică totuşi cu samaritenii, dând prin aceasta pe faţă dezaprobarea faţă de sfinţenia prefăcută a naţiunii Sale. El începuse deja să dărâme zidul de despărţire dintre iudei şi păgâni şi să predice mântuirea întregii lumi.

Aceşti ascultători samariteni vieţuiau în întuneric şi superstiţie; totuşi ei nu erau mulţumiţi cu starea lor, iar cuvintele lui Isus i-a liberat de multe îndoieli, care chinuiseră sufletele lor. Foarte mulţi, care mai mult din curiozitate voiau să vadă şi să audă pe acest bărbat ciudat, au fost convinşi de adevărurile învăţăturii Sale şi L-au mărturisit ca Mântuitor al lor. Ei ascultau cu zel la cuvintele Sale, care erau rostite cu privire la Împărăţia lui Dumnezeu. În marea lor bucurie ei ziseră către femeie: "Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că le-am auzit noi înşine, şi ştim că acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii."

Încă de la începutul misiunii Sale, Hristos a mustrat pe faţă moralitatea superficială şi evlavia lăudăroasă a iudeilor. Viaţa Sa şi faptele Sale nu erau în armonie cu obiceiurile şi prescripţiile lor. El nu a fost influenţat de prejudecăţile lor iraţionale contra păgânilor. Din contră, El combătu serios îngâmfarea lor spirituală şi izolarea lor egoistă. Fariseii lepădară pe Hristos. Ei nesocotiră minunile Sale şi simplitatea nobilă a caracterului Său şi cereau în batjocură un semn de la El, după care ei să poată cunoaşte că este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu.

Samaritenii din contră nu cereau nici un semn, şi Isus nu făcu nici o minune între ei; şi totuşi ei primiră învăţăturile Sale, au fost convinşi de necesitatea unui Salvator şi I-au dat cinste ca unui Mântuitor al lor. Pentru aceasta ei au fost socotiţi în ochii lui Dumnezeu mai pe sus decât naţiunea Iudaică cu mândria lor oarbă, cu deşertăciunea, cu micimea lor de suflet

şi cu ura lor înverşunată faţă de toate celelalte naţiuni de pe pământ. Cu toate prejudecăţile, Isus primi ospitalitatea acestui popor disprețuit, dormi sub acoperişul lor, mâncă cu ei - Se hrăni cu alimentele pregătite de ei - învăţă în străzile lor şi-i trată cu cea mai mare bunătate şi graţie.

În templul din Ierusalim se afla un zid de despărţire între curtea dinăuntru şi curtea din afară; dar în apartamentul dinăuntru nu aveau voie să intre decât iudeii. Dacă un samaritean ar fi trecut peste această sfântă linie de hotar, atunci ar fi profanat templul, şi această necurăţire trebuia s-o plătească cu sângele său. Dar Isus, care era în realitate temelia şi autorul templului - căci toate simbolurile din acesta nu erau decât o preînchipuire a marii Sale jertfe şi indicau la El ca Fiul al lui Dumnezeu - cuprinse cu braţele Sale omeneşti pline de milostivire şi pe păgâni, în timp ce cu braţul Său dumnezeiesc, plin de har şi de putere, le aduse mântuirea, pe care iudeii nu voiau s-o primească.

Isus petrecuse în Iudea mai multe luni şi dăduse conducătorilor iudei ocazia, să se convingă de caracterul Său mesianic. El săvârşise acolo printre ei, mult mai multe fapte şi totuşi El era tratat mereu cu bănuieli şi cu gelozie. Primirea Sa din partea samaritenilor şi zelul, cu care aceştia ascultau la cuvintele Sale, stau într-un contrast izbitor cu independenţa iudeilor, care tâlcuiseră profeţiile din Daniel, Zaharia şi Ezechiel şi confundaseră prima venire a lui Hristos cu a doua Sa venire în mărire şi glorie.

Orbirea lor a fost urmarea marii lor mândrii şi semeţii, pentru că năzuiau numai după onoruri şi avantaje pământeşti. Ei căutau să impună samaritenilor tâlcuirile lor în privinţa profeţiilor, dar samaritenii aşteptau pe Mesia ca Mântuitor nu numai al iudeilor, ci şi al întregii lumi. Aceasta provocă o mare vrăjmăşie între aceste două popoare, iar samaritenii lepădară, ca urmare a tâlcuirilor sucite ale profeţiilor din partea iudeilor, nu numai pe acestea, ci toate Scripturile sfinte, oprind numai cărţile lui Moise. Totuşi sufletele lor erau dornice de învăţătură, şi ei primiră cu bucurie instrucţiunile Mântuitorului şi Îl recunoscură ca pe Mântuitorul lor promis.

FIUL SERVULUI ÎMPĂRĂTESC

După o petrecere de două zile printre samariteni, Isus Îşi continuă călătoria Sa spre Galilea, fără să se mai oprească în Nazaret, locul unde Îşi petrecuse copilăria. Primirea Sa în sinagoga de acolo, unde se declarase ca Uns al Domnului, fusese atât de nefavorabile, încât El S-a hotărât, să caute câmpuri mai rodnice, spre a predica la urechi care să audă şi la inimi care voiau să primească solia Sa. El declară ucenicilor Săi, că un profet nu este preţuit în patria sa. Cu aceasta El voia să indice la acea antipatie naturală a multor oameni, de a recunoaşte vreo dezvoltare minunată într-o persoană, care a trăit modestă în mijlocul lor, şi pe care ei o cunoşteau de aproape din copilărie. Dar în acelaşi timp, aceiaşi oameni pot ajunge la cea mai mare înflăcărare la îngâmfarea vreunui străin sau aventurier.

Minunea pe care Isus o săvârşise în Galilea, pregătise calea pentru primirea Sa cordială. Poporul care se înapoiase de la sărbătoarea Paştelor, adusese acasă vestea despre curăţirea minunată a templului profanat; ei povestiseră despre vindecările bolnavilor care urmaseră după aceasta şi raportaseră cum orbilor li se dăduse vederea şi surzilor auzul. Sentinţa pe care demnitarii templului o dăduseră asupra faptelor Sale, îi deschise calea în Galilea, căci foarte mulţi din popor se plângeau despre abuzurile din templu şi despre aroganţa preoţilor; şi nădăjduiau, că acest bărbat care pusese pe fugă pe mai marii poporului, este într-adevăr Liberatorul aşteptat.

Vestea, că Isus S-ar fi înapoiat de la Iudea la Cana, se răspândi

repede prin toată Galilea şi prin împrejurimi. Ea ajunse de asemenea şi la urechile unui funcționar de la curtea împărătească din Capernaum, care era un iudeu bine văzut. El ascultase cu cel mai mare interes la istorisirea despre puterea minunată a lui Isus, de a vindeca pe bolnavi, căci fiul său zăcea lovit de o boală grea. Cei mai învățați doctori dintre iudei, pe care el îi consultase, declaraseră boala ca incurabilă şi nu-i mai rămăsese nici o speranță.

Dar când el auzi că Isus este în Galilea, dobândi curaj; căci credea, că Acela care putuse să transforme apa în vin într-un mod atât de minunat, şi să pedepsească pe profanatorii templului, era în stare să dea sănătate şi fiului său, care se afla la marginea mormântului. Capernaumul se afla la o depărtare bunicică de Cana, şi slujbaşul împărătesc se temea, că copilul său va muri până să facă acea călătorie la Isus. Şi totuşi el nu îndrăzni să încredințeze solia unei slugi; el nădăjduia ca cererile unui tată iubitor să umple mai repede inima Marelui Doctor cu milostivire şi să-L determine să meargă cu el până la patul fiului său bolnav pe moarte.

De aceea el porni repede la drum spre Cana, temându-se mereu, ca să nu ajungă prea târziu. Făcându-şi drum prin mulțimea, care înconjura pe Isus, ajunse în cele din urmă în fața Lui. Totuşi credința sa se clătină, când nu văzu în fața sa decât un om îmbrăcat simplu şi plin de praf. El se îndoi că această persoană va putea să-i îndeplinească dorința inimii sale; totuşi s-a hotărât să facă o încercare. El atrase atenția lui Hristos asupra sa, îi povesti despre motivul venirii sale acolo şi-L rugă să meargă cu el la Capernaum ca să vindece pe fiul său. Dar Isus cunoştea deja necazul său. Chiar înainte ca acest om greu încercat să-şi fi părăsit casa, Salvatorul milos ştia despre durerea tatălui, şi inima Sa iubitoare a fost umplută de milă pentru copilul suferind.

Lui nu-i era ascuns nici faptul, că tatăl copilului îşi pusese în minte condiții pentru a crede în Isus ca Salvator. Numai în cazul în care cererea sa avea să fie împlinită, voia el să creadă în El ca Mesia. În timp ce tatăl stătea în fața Lui într-o nesiguranță chinuitoare, Isus îi zise: "Până nu veți vedea semne şi minuni nu veți crede." Prin aceste cuvinte, El Se referea la credința superficială a slujbaşului împărătesc, care îl ducea sau la primirea sau la lepădarea lui Hristos, în funcție de săvârşirea minunii.

Isus intenţiona nu numai ca să vindece pe copil, ci şi să lumineze sufletul nelămurit al tatălui său. El vedea lupta dintre credinţă şi necredinţă. Ştia că acest om căutase ajutorul Său ca singura şi ultima sa speranţă. În acest fruntaş al iudeilor, El vedea starea multora dintre conaţionalii Săi. Aceştia, atraşi de Isus din motive egoiste; aşteptau binefaceri deosebite prin mijlocirea Sa, fără a-şi da seama de boala lor spirituală; şi în loc să recunoască marea necesitate a harului dumnezeiesc, ei făceau credinţa lor dependentă de dobândirea vreunui avantaj pământesc. Această necredinţă întrebătoare Isus o puse în contrast cu credinţa samaritenilor, care L-au primit cu bucurie ca pe un Învăţător trimis de Dumnezeu şi s-au încrezut în El ca Mesia cel făgăduit, fără să ceară vreun semn sau vreo minune ca dovadă despre dumnezeirea Sa.

Sufletul tatălui a fost adânc mişcat la gândul, că îndoiala sa ar putea costa viaţa fiului său. Cuvintele lui Isus au avut efectul dorit; slujbaşul curţii împărăteşti recunoscu, că motivele sale proveneau numai din egoism; credinţa sa îndoielnică i-a fost înfăţişată în adevărata ei lumină; el ajunse să-şi dea seama, că se află în prezenţa unei Fiinţe, care putea citi în inimile oamenilor, şi căreia nu-i era nimic cu neputinţă. Acest cuget îi înfăţişă în minte pe copilul său suferind într-un mod şi mai viu, şi el strigă în durerea sa: "Doamne, vino până nu moare micuţul meu."

El se temea că în timpul îndoielilor şi întrebărilor sale, moartea şi-ar fi putut săvârşi lucrarea ei. În deznădejdea sa, tatăl se apucă de meritele lui Isus, Mântuitorul său, ca singura sa speranţă. Credinţa sa deveni atât de imperioasă, ca şi acea a lui Iacob, când, luptându-se cu îngerul puternic, strigă: "Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta." Geneza 32:26.

Isus răspunse la cererea slujbaşului împărătesc cu cuvintele: "Du-te, fiul tău trăieşte". Cuvintele scurte şi simple umplură inima tatălui cu bucurie; el simţea în fiecare ton puterea cea sfântă a Vorbitorului. În loc să meargă personal la Capernaum, Isus trimise o solie de vindecare, repede, ca un curent electric, la patul unde zăcea copilul bolnav. El dădu drumul rugătorului, care cu inima plină de recunoştinţă şi cu o credinţă statornică în cuvintele Salvatorului aleargă înapoi acasă, plin de bucurie şi de pace ca niciodată până aici.

Pe la acel timp copilul din casa îndepărtată a mult cercatului bărbat era înconjurat de cei ce-l îngrijeau. Chipul său atât de puternic şi bine format mai înainte, era acum slăbit, iar obrajii săi traşi ardeau de focul frigurilor. Dar deodată frigurile dispar, priceperea străluceşte în ochii săi, spiritul său se limpezeşte şi sănătatea şi puterea se reîntorc iarăşi în corp. Frigurile părăsesc pe copil chiar în timpul căldurii de la amiază. Cei din jurul lui privesc cu uimire această transformare, şi o bucurie generală umple casa. Nici un semn de boală nu se mai observa la el; pielea aprinsă a copilului devine fragedă şi moale, şi el se adânceşte iarăşi în visul paşnic al copilăriei.

Între timp tatăl vine cu paşi grăbiți şi plini de speranță. El venise la Isus, întristat şi tremurând, dar acum el Îl părăseşte cu bucurie şi încredere în inima sa. El simte asigurarea, că a vorbit cu Unul, a Cărui putere este nemărginită, şi nu mai nutreşte nici o îndoială cu privire la vindecarea fiului său din Capernaum. Pe când era încă la oarecare depărtare de casă, slugile sale îi ies înainte cu vestea îmbucurătoare, că fiul său s-a făcut sănătos, şi ajungând acasă, copilul însuşi îi iese în întâmpinare sărind şi strălucind de sănătate şi frumusețe. El îl stânge în brațe şi mulțumeşte lui Dumnezeu neîncetat pentru această minunată însănătoşire.

Slujbaşul împărătesc şi toată familia sa au devenit urmaşi ai lui Hristos. În felul acesta întristarea lor a fost sfințită prin convertirea întregii familii. Ei vestiseră această minune prin tot Capernaumul şi pregătiseră astfel calea pentru lucrarea mai departe a lui Hristos şi multe din faptele Sale minunate au fost săvârşite mai târziu în acest oraş.

Acest caz al slujbaşului împărătesc trebuie să slujească spre învățătură la toți urmaşii lui Hristos. Mântuitorul doreşte ca ei să aibă o încredere nețărmurită în El ca Salvator al lor, care este doritor şi gata, să mântuiască pe toți cei ce vin la El. Dar câteodată El întârzie cu distribuirea darurilor Sale prețioase, spre a întipări în inimile noastre marea necesitate a acelei evlavii adevărate, singura care ne îndreptățeşte să cerem de la El har şi milă. Trebuie să dăm la o parte egoismul care foarte adesea este singura cauză, pentru care noi Îl căutăm, şi să recunoaştem nevrednicia şi amărăciunea noastră, şi să ne încredem în făgăduințele Sale. El invită pe toți cei istoviți şi împovărați să vină la El şi El le va da odihnă.

ISUS LA BETESDA

După aceea era o sărbătoare a Iudeilor, şi Isus S-a suit la Ierusalim. Şi în Ierusalim se găsea o scăldătoare lângă poarta oilor, care se numea pe evreieşte Betesda, şi avea cinci foişoare, în care zăceau o mulțime mare de bolnavi, orbi, ologi şi uscați, care aşteptau mişcarea apei. Căci un înger se cobora la anumite vremi la scăldătoare şi tulbura apa. Şi acela care intra întâi în scăldătoare, după mişcarea apei, se făcea sănătos de orice boală era cuprins.

Isus nu stătea departe de cei sărmani, suferinzi şi păcătoşi. Inima Sa plină de iubire se deschidea într-o bunătate miloasă către toți cei nenorociți, care aveau nevoie de ajutorul Său. El cunoştea pe cei suferinzi, care învățaseră să dorească după timpul, când apa avea să fie tulburată printr-o putere supranaturală. Foarte mulți oameni care sufereau de diferite boli, vizitau scăldătoarea, şi la timpul nimerit mulțimea era atât de mare, încât în năvala lor călcau în picioare pe bărbații, femeile şi copiii nevoiaşi.

Sute erau respinşi şi nu puteau să pătrundă până la apă. Mulți suferinzi dezamăgiți, care ajungeau până la apă prin sforțări şi dureri mari, mureau la marginea acesteia, fără a fi în stare să intre cei dintâi în apă. În apropiere de acel loc erau ridicate adăposturi, pentru a ocroti pe bolnavi de arşița soarelui şi de răceala nopții. Mulți suferinzi nenorociți îşi petreceau nopțile aici, şi îşi târau corpurile lor uscate de boală zi după zi până la locul favorabil, în speranța deşartă de a fi vindecați.

Un om era chinuit deja de treizeci şi opt de ani de o boală incurabilă şi vizitase adesea acea scăldătoare. Mulți, din cei ce se îndurau de neputința sa, îl duceau dintr-un loc în altul la timpul, când apa părea a se tulbura. Dar acei care erau mai tari decât el năvăleau în apă înaintea lui, aşa că sărmanul paralitic suferind aştepta ziua şi noaptea în zadar lângă scăldătoare după un moment favorabil. Sforțările Sale continue, şi îndoiala şi necazul sufletului său, îi răpiră repede puțina putere, pe care o mai avea.

Isus vizita acest loc de refugiu al nenorociților, iar ochii Săi plini de compătimire se opriră asupra neputinciosului suferind. Sărmanul era slab şi deznădăjduit, iar când momentul dorit sosea, el îşi concentra toate puterile sale, ca să ajungă la apă, dar tocmai pe când se credea a fi ajuns ținta dorită, un altul i-o lua înainte. După aceea, el se târa încet înapoi la locul său. Deodată însă o privire miloasă se plecă asupra lui cu cuvintele: "Vrei să fii sănătos?" Bărbatul privi cu deznădejdea sa, gândind că e poate cineva, care venise ca să-l ajute până la apă; dar raza slabă de speranță dispăru iarăşi din inima sa, când îşi aminti că ocazia trecuse pentru data aceea, şi în afară de asta, în starea lui de boală şi lipsă de abia mai putea nădăjdui, că va mai trăi până să i se ofere o nouă ocazie.

De aceea se întoarse la o parte cu cuvintele: "Doamne, n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se tulbură apa; şi, până să mă duc eu, se pogoară altul înaintea mea." Bietul om! Cum mai putea el nădăjdui, s-o mai scoată la cale cu gloata egoistă şi lipsită de indulgență! De la acest suferind nenorocit Isus nu pretinse ca să-şi dea pe față credința sa în El, ci îi zise cu un glas poruncitor: "Scoală-te, ridică-ți patul şi umblă." Deodată o putere de viață a fost transmisă paraliticului neputincios prin aceste cuvinte, şi întreaga sa ființă a fost umplută de o nouă viață. El sări în picioare şi se aplecă să-şi ia patul, care consta dintr-o rogojină şi o pătură. Apoi sculându-se iarăşi, căută să vadă pe Salvatorul său, dar nu-L mai putu vedea nicăieri. Isus Se pierduse prin mulțime, iar paraliticul restabilit se temea, că nu-L va mai putea recunoaşte, dacă Îl va vedea mai târziu. De aceea a fost dezamăgit, căci dorea să-şi exprime recunoştința față de acel Străin, care îi făcuse acest

mare bine. Pornind la Ierusalim cu paşi siguri şi liberi şi cu inima plină de mulțumire, el întâlni pe farisei şi le povesti îndată despre vindecarea sa minunată. El a fost uimit de răceala, cu care ei au primit relatarea sa.

În cele din urmă ei l-au întrerupt cu întrebarea, de ce îşi duce patul în Sabat, şi îi amintiră, că lui nu îi era permis să poarte sarcini în ziua Domnului. În marea lui bucurie, omul uitase că era Sabat, şi totuşi el simțea că nu a comis nici o nedreptate, ascultând de Acela, care avea de la Dumnezeu puterea să facă o astfel de minune. De aceea le răspunse cu curaj: "Cel ce m-a făcut sănătos mi-a zis: 'Ridică-ți patul şi umblă'." Fariseii nu se bucurau de vindecarea acestui sărman paralitic de treizeci şi opt de ani. Ei nu aveau ochi pentru marea minune şi susțineau cu o bigoție caracteristică, că fapta ar cuprinde în sine o violare a legii Sabatului.

Pe bărbatul vindecat l-au scutit într-adevăr de osândă, dar ura lor se îndrepta contra Aceluia, care Îşi luase asupră-Şi răspunderea, de a porunci unui om să-şi ducă patul Sâmbăta. Ei îl întrebară, cine a făcut aceasta; dar el nu le putea da nici o lămurire în această privință. Aceşti conducători ştiau foarte bine, că nu exista decât un singur om care era în stare să facă o asemenea faptă; totuşi doreau să aibă o dovadă directă, pentru a-L putea osândi pe Mântuitorul ca profanator al Sabatului. Ei socoteau ca păcat nu numai vindecarea bolnavului în Sabat, ci şi porunca lui Isus de a duce patul în această zi sfântă o considerau ca defăimare de Dumnezeu.

Isus nu a venit în lume pentru a micşora însemnătatea legii, ci pentru a o înălța. Iudeii o suciseră prin prescripțiile şi tâlcuirile lor false şi o transformaseră într-un jug de sclavie. Obiceiurile şi prescripțiile lor fără însemnătate deveniseră proverbiale printre celelalte națiuni. Mai cu seamă Sabatul era îngrădit cu o mulțime de restricții stupide, prin care acea zi sfântă, devenise aproape insuportabilă. Unui iudeu nu-i era permis, să facă focul în Sabat, sau să aprindă măcar o lumânare. Îngustimea inimii lor avusese ca urmare, recurgerea la păgâni pentru multe servicii, pe care ei nu le puteau săvârşi personal, fiind opriți de principii.

Ei nu judecau că dacă aceste servicii necesare pentru viață constituiau

pentru ei un păcat, atunci erau tot aşa de vinovați când puneau pe alții să le facă, ca şi când le-ar fi săvârşit ei înşişi. Ei credeau că mântuirea e numai pentru iudei, şi că soarta celorlalte națiuni, fiind lipsită cu totul de orice nădejde, nu s-ar mai putea nici îndrepta, nici înrăutăți. Dar, Dumnezeu cel drept nu a dat nici o poruncă, care să nu poată fi ținută de toți în mod conştiincios. Legile Sale nu cuprind nici un obicei stupid sau restricții copilăreşti.

Curând după aceasta, Isus întâlni pe cel vindecat în templu, unde se dusese să aducă o jertfă de ispăşire şi de mulțumire pentru marea milostivire pe care o primise. Văzându-l printre închinători, Isus îi zise: "Iată, te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău." Timp de treizeci şi opt de ani, el suferise în parte ca urmare a viețuirii sale destrăbălate, şi acum a fost avertizat în mod serios să evite păcatele, care îi aduseseră astfel de suferințe.

Vindecatul era plin de bucurie, de a vedea pe Salvatorul său şi - necunoscând ura fariseilor față de Isus - le aduce la cunoştință că acesta ar fi bărbatul, care a săvârşit vindecarea sa minunată. Demnitarii iudei nu aşteptară decât o dovadă directă, că Isus este acel bărbat; ei erau însă convinşi de la început, că nu putea fi altul. Aceasta provocă o mare răscoală în curtea templului; ei căutau pe Isus ca să-L omoare, dar au fost împiedicați de la aceasta de popor, căci foarte mulți recunoşteau în El pe un prieten, care îi vindecase de relele lor şi le alinase necazurile.

O discuție se aprinse acum cu privire la adevăratele obligații față de legea Sabatului. Isus Şi-a ales intenționat Sabatul ca zi pentru săvârşirea minunii de la scăldătoare, căci El putea vindeca pe bolnav tot aşa de bine şi în altă zi oarecare din săptămână. Ar fi stat de asemenea în puterea Sa de a da bolnavului sănătate iarăşi, fără a trezi indignarea iudeilor prin porunca de a-şi lua patul cu sine. Totuşi, o intenție înțeleaptă se afla la baza fiecărei fapte a lui Hristos în timpul alergării Sale pământeşti; tot ceea ce El făcea, era plin de însemnătate. El veni ca să justifice legea Tatălui Său, s-o facă sublimă şi măreață. Prin prescripțiile adăugate de iudei, după găsirea lor cu cale, Sabatul devenise un blestem, în loc să fie o binecuvântare, după cum fusese destinat. Isus dorea să-l libereze de aceste poveri, şi să restabilească iarăşi ziua

de repaus în vechea ei demnitate sfântă.

De aceea a ales Sabatul pentru săvârşirea acestei minuni deosebite. El alese cazul cel mai grav dintre suferinzii de la Betesda, şi dădu celui vindecat porunca, de a-şi purta patul prin oraş, pentru ca atenția poporului să fie atrasă asupra cazului, cum şi asupra împrejurărilor care erau în legătura cu vindecarea, şi în cele din urmă asupra Sa Însuşi, ca Autor al minunii. Aceasta avea să aducă la întrebarea, ce este permis după lege să se facă în Sabat, şi El avea să aibă astfel ocazia, ca să demaşte prejudecățile fanatice şi restricțiile iudeilor cu privire la ziua Domnului şi să dea pe față urâțenia bigoției şi a prescripțiilor lor.

Isus le-a explicat că a alina suferințele celor nenorociți nu era o violare a legii Sabatului, fie că această lucrare se referea la mântuirea sufletelor lor sau la eliberarea lor de durerile corporale. O astfel de lucrare de iubire e în armonie cu activitatea îngerilor sfinți, care zboară între cer şi pământ, ca să vină în ajutorul omenirii suferinde. Isus răspunse învinuirilor lor cu declarația: "Tatăl Meu lucrează până acum; şi Eu de asemenea lucrez." Dumnezeu este ocupat în fiecare zi, cu aducerea la îndeplinire a marilor Sale planuri ce privesc neamul omenesc. Dacă tâlcuirea iudaică a legii ar fi fost dreaptă, atunci Iehova ar fi fost nedrept, că ține în mişcare lucrarea creațiunii încă de la întemeierea pământului, când stelele dimineții cântau în cor şi toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie. Atunci Iehova, care a declarat ca foarte bună opera creațiunii Sale şi care a rânduit Sabatul ca amintire a încheierii acestei lucrări ar fi trebuit să-Şi mărginească lucrarea Sa numai la un anumit timp din săptămână, şi să oprească rotația neîncetată a Universului.

Oare Dumnezeu să interzică soarelui, de a-şi îndeplini lucrarea sa în Sabat, şi să oprească razele sale dătătoare de viață de a încălzi pământul şi a întreține vegetația în acea zi? Oare întregul firmament să stea nemişcat în acea zi sfântă? Să nu permită El râurilor murmurânde, ca să ude în acea zi câmpurile şi pădurile, şi să oprească valurile uriaşe ale mării în fluxul şi refluxul lor neîncetat? Oare holdele să înceteze de a mai creşte în acea zi şi fructele pârguite să se oprească în dezvoltarea lor? Oare pomii cu freamătul frunzelor lor şi florile gingaşe să nu

îmbobocească sau să înflorească în Sabat?

În acest caz omul ar duce cu siguranță dorul roadelor pământului şi binecuvântărilor, care fac viața vrednică de dorit. Natura trebuie să-şi continue mersul ei neîncetat; Dumnezeu nu poate să-Şi tragă mâna Sa nici-o clipă de la ea, altfel omul ar seca şi ar muri. Şi tot în felul acesta are şi omul de săvârşit o lucrare în această zi. Datoriile vieții trebuie îndeplinite, bolnavii trebuiesc îngrijiți şi trebuie să se aibă grijă de cei lipsiți. În ochii lui Dumnezeu nu e fără vină acela, care în Sabat nu-şi întinde mâna sa ca să ajute celor suferinzi. Sabatul cel sfânt a fost instituit pentru om, şi fapte de milă şi de bună-voință sunt potrivite întotdeauna în acea zi. Dumnezeu nu doreşte ca făpturile Sale să suporte o oră de suferințe, care ar putea fi alinate în Sabat sau în orice altă zi.

Isus căuta să lămurească pe iudei cu vederile lor strâmte, cât de nebuneşti erau vederile lor despre Sabat. El le arătă, că lucrarea lui Dumnezeu nu încetează niciodată. Ba în Sabat ea este mai cuprinzătoare decât în celelalte zile, căci în acel timp, poporul Său nu mai merge la ocupațiile sale obişnuite şi petrece timpul în meditații evlavioase şi serviciu divin. Credincioşii cer de la El mai mult har în Sabat decât în vreo altă zi oarecare; ei pretind atenția Sa deosebită, şi imploră binecuvântările cele mai alese. Dumnezeu nu aşteaptă, până ce să treacă Sabatul, ci dăruieşte rugătorilor, în plinătatea înțelepciunii Sale, tot ce le ajută mai bine în viața lor religioasă.

Lucrarea cerului nu încetează nici o clipă, şi tot aşa şi oamenii nu trebuie să obosească în a face bine. Legea Sabatului interzice munca în ziua cea sfântă de repaus a Domnului. Orice ocupație de afaceri trebuie să înceteze în acea zi, tot astfel şi ocupațiile pentru distracțiile şi avantajele lumeşti; din contră lucrarea lui Hristos care constă din vindecarea bolnavilor, onora Sabatul cel sfânt. Isus pretindea aceleaşi drepturi cu Dumnezeu, săvârşind o lucrare, care era deopotrivă de sfântă cu cea a Tatălui Său. Dar fariseii erau cu atât mai indignați contra Lui, pentru că, după concepția lor, El nu numai că călca legea, ci comisese şi păcatul cel grav, punându-Se pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu. Numai intervenția poporului opri pe demnitarii iudei, de a-L omorî imediat. “Isus a luat din nou cuvântul, şi le-a zis: ‘Adevărat, adevărat vă spun,

că, Fiul nu poate face nimic de la Sine, El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; şi tot ce face Tatăl, face şi Fiul întocmai. Căci Tatăl iubeşte pe Fiul, şi-I arată tot ce face; şi-I va arăta lucruri mai mari decât acestea ca voi să vă minunaţi. În adevăr, după cum Tatăl învie morţii, şi le dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă cui vrea." Aici Isus se ridică în faţa iudeilor la adevărata Sa poziţie, şi se declară ca Fiul al lui Dumnezeu. Apoi îi instrui cu cuvinte dulci şi pline de demnitate cu privire la Sabat. El le zise, că ziua de repaus, pe care Iehova a sfinţit-o după terminarea operei Sale de creaţiune şi a deosebit-o pentru un scop înalt nu trebuie să fie un timp de inactivitate nefolositoare. După cum Dumnezeu a încetat lucrarea Sa de creaţiune şi S-a repauzat în acea zi şi a binecuvântat-o, tot astfel şi omul, trebuie să părăsească ocupaţia sa zilnică, şi să întrebuinţeze acele ore sfinte pentru o odihnă înviorătoare, pentru serviciu divin şi pentru a săvârşi fapte bune.

Mai marii poporului nu puteau întâmpina aceste adevăruri solemne, care răsunau tare în conştiinţa lor, cu nici un argument. Datinile şi tradiţiile, singurele pe care ei le puteau cita, păreau slabe şi fără însemnătate în comparaţie cu dovezile puternice pe care Isus le prezenta din operele lui Dumnezeu şi din mersul neîncetat al naturii. Dacă ei ar fi fost însufleţiţi de intenţia, de a primi lumina, atunci inimile lor s-ar fi convins de adevărul cuvintelor lui Isus. Totuşi ocoleau dovezile Sale despre Sabat şi căutau să aţâţe poporul contra Lui, pentru că susţinea a fi deopotrivă cu Dumnezeu. Furia conducătorilor nu mai cunoştea margini, şi numai cu mare greutate erau împiedicaţi de a pune mâna pe Isus şi a-L omorî.

Totuşi poporul nu putea fi aţâţat la violenţă şi i-a lăsat ruşinaţi pe conducători prin dorinţa lui de a asculta de învăţăturile lui Isus. Vindecarea suferindului de treizeci şi opt de ani în Sabat a fost aprobată şi lăudată de mulţime. De aceea fariseii şi mai marii erau constrânşi de această dată, să-şi modereze ura şi să aştepte o ocazie mai favorabilă, când să-şi poată duce la îndeplinire intenţia lor nelegiuită.

Isus declară că de la Sine însuşi nu poate face nimic, "decât ceea ce vede pe Tatăl făcând." Raportul Său faţă de Dumnezeu nu-I permite să lucreze independent de El, şi El n-ar putea face nimic contra voinţei

Sale. Ce mustrare conțineau aceste cuvinte mai cu seamă contra acelora, care pun la îndoială pe Fiul lui Dumnezeu cu privire la lucrarea pe care El era trimis s-o aducă la îndeplinire! Prin răutatea lor, ei se despărțiseră de Dumnezeu şi în mândria şi vanitatea lor, acționau independenți de El, fără a simți nevoia unei înțelepciuni mai înalte decât a lor proprie, care să-i ajute la direcționarea faptelor lor.

Numai foarte puțini înțeleg marea însemnătate a cuvintelor lui Hristos cu privire la raportul Său față de Dumnezeu. Ele învață pe om, că ar trebui să se considere legat inseparabil de Tatăl Său ceresc, că orice poziție ar ocupa, el este responsabil înaintea lui Dumnezeu, care ține toate destinele în mâinile Sale. Cel Atotputernic a dat omului aici pe pământ lucrarea sa, El l-a înzestrat, cu capacități şi mijloace pentru aducerea la îndeplinire a acesteia, şi atât timp cât omul îşi îndeplineşte cu credincioşie îndatoririle sale, el poate pretinde binecuvântările şi făgăduințele Maestrului său. Dar dacă apoi, după ce este ridicat la poziții înalte, începe a se încrede - a se bizui pe propria sa înțelepciune şi putere şi ia în mâna sa rezolvarea problemelor şi se desparte de Acela, Căruia pretinde a-I servi - atunci El îl va trage la răspundere pentru faptele sale nelegiuite, căci nu a umblat în armonie cu voința Maestrului său.

Isus stătea acum în fața iudeilor în adevăratul Său caracter. El declară, că tot ceea ce face Tatăl, face şi Fiul întocmai, prin aceeaşi putere şi cu aceleaşi efecte. El mai făgădui acelora care Îl ascultau că îi va face martori la fapte şi mai mari, decât săvârşise El până acum prin vindecarea bolnavilor, ologilor şi orbilor. Saducheii combăteau pe farisei cu privire la învierea morților. Cei dintâi susțineau că nu există învierea corpului. Isus însă le zise, că una din lucrările cele mai mari ale Tatălui constă tocmai în învierea morților, şi tot astfel are şi Fiul putere în Sine să învie morții. "Nu vă miraţi" zise El, "Pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, şi vor ieşi afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată."

Modestul Nazarinean se arătă aici în adevărata Sa maiestate. El se ridică deasupra omenescului, lepădă haina păcatului şi a ocării, şi sta ca onorat între îngeri, ca Fiul al lui Dumnezeu, deopotrivă cu Creatorul

Universului. Mai marii iudeilor şi mulţimea ascultătoare rămâneau captivaţi de puterea cuvintelor Sale. Nici un om nu vorbise vreodată asemenea cuvinte sau să fi păşit cu o astfel de maiestate împărătească. Pretenţiile Sale erau simple şi convingătoare, şi explicau pe deplin misiunea Sa şi datoriile lumii. "Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toţi să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinsteşte pe Fiul, nu cinsteşte pe Tatăl care L-a trimis. Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţă veşnică, şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă. Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, şi acum a şi venit, când cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, şi cei ce-l vor asculta, vor învia. Căci, după cum Tatăl are viaţa în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă viaţa în Sine. Şi I-a dat puterea să judece, întrucât este Fiul al omului." Ioan 5:22-27.

Cu aceste cuvinte, Isus întoarce acuzaţiile mai marilor contra lor înşişi, şi condamnă încumetarea lor, de a face prescripţii cu privire la lucrarea Sa, şi a-I aprecia faptele Sale de milostivire şi de bunăvoinţă potrivit bigoţiei lor strâmte. El Se declară ca judecător al lor şi al întregii lumi. Deoarece El venise ca Mântuitor pe pământ, lumea a fost dată în mâna Lui, şi toţi oamenii sunt obligaţi a da socoteala înaintea Lui. El luă asupră-Şi povara omenirii, pentru ca să poată scăpa pe oameni de urmările păcatelor lor. El este în acelaşi timp şi Mijlocitor şi Judecător. Bând până la drojdii paharul suferinţelor şi cercărilor omeneşti, El deveni în stare să înţeleagă slăbiciunile şi păcatele oamenilor şi să dea sentinţa asupra lor. De aceea a dat Tatăl această lucrare în mâna Fiului Său, deoarece ştie că Acela, care a rezistat victorios ispitirilor lui Satana, va fi şi atotînţelept, drept şi milostiv în judecarea oamenilor.

Cuvintele lui Isus deveniseră cu atât mai cuprinzătoare, cu cât discuţia se întinsese mai mult. Într-adevăr, El era chemat înaintea mai marilor iudeilor, unde soarta Sa avea să fie hotărâtă. El, care era Domn al Sabatului, a fost adus înaintea unui tribunal pământesc, spre a fi judecat ca profanator al Sabatului. Dând astfel cu îndrăzneală pe faţă misiunea şi lucrarea Sa, judecătorii priveau umiliţi şi plini de furie asupra Lui, totuşi cuvintele Sale erau irezistibile, şi ei nu reuşiseră ca

să-L osândească.

El n-a recunoscut dreptul fariseilor, de a-L cerceta sau a-L împiedica în lucrarea Sa. Sistemul iudaic nu-i îmbrăca cu o astfel de autoritate; pretențiile lor se sprijineau numai pe propria lor mândrie şi aroganță.

După ce le explică marile adevăruri despre lucrarea şi legătura Sa cu Tatăl, El confirmă declarațiile Sale cu mărturiile, care au fost depuse despre El: "Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; şi judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis. Dacă Eu mărturisesc despre Mine însumi, mărturia Mea nu este adevărată. Este un Altul, care mărturiseşte despre Mine; şi ştiu că mărturisirea pe care o face El despre Mine, este adevărată. Voi ați trimis la Ioan, şi el a mărturisit pentru adevăr. Nu că mărturia pe care o primesc Eu, vine de la un om; dar spun lucrurile acestea pentru ca să fiți mântuiți. El era lumina care ardea şi lumina, şi voi ați vrut să vă bucurați puțină vreme la lumina lui." De sus din înălțimea Sa solemnă El citeşte secretele inimilor lor şi le aminteşte, că ei au recunoscut pentru un scurt timp pe Ioan ca profet al lui Dumnezeu şi s-au bucurat de solia lui. El declară, că, misiunea lui Ioan consta numai în a pregăti calea pentru venirea Sa, şi că profetul L-a recunoscut ca Hristos şi ca Salvator al lumii.

Nici un om însă nu putea da mărturie cu privire la legătura tainică a lui Isus cu Tatăl Său; înțelepciunea omenească nu poate pătrunde până în halele cereşti.

Isus îi asigură, că El nu Se sprijină pe mărturia lui Ioan, pentru a-Şi dovedi poziția Sa, ci numai ca prigonitorii Săi să fie convinşi despre orbirea şi nepotrivirea lor, împotrivindu-se cu încăpățânare Aceluia, pe care Ioan Îl declarase ca Fiu al lui Dumnezeu. Ei cunoşteau mărturia lui Ioan, căci trimiseseră la acesta un sol, care le adusese înapoi vestea despre botezul lui Isus şi despre revelația minunată a lui Dumnezeu, care avusese loc cu această ocazie.

Isus vorbeşte despre Ioan, ca ei să vadă că lepădându-L pe El, ei lepădau şi pe profetul, pe care îl primiseră cu bucurie. Mai departe, El le declară: "Dar Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan, căci lucrările, pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvârşesc, tocmai lucrările

acestea, pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis." Nu s-a deschis oare cerul şi nu s-au coborât asupra Lui raze de lumină de la tronul lui Dumnezeu, pe când glasul Celui Prea Înalt a făcut cunoscut: "Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea." Afară de aceasta, propriile Sale fapte dovedesc originea Sa dumnezeiască. El care era învinuit ca profanator al Sabatului, sta acum în faţa învinuitorilor Săi îmbrăcat cu harul dumnezeiesc, iar cuvintele Sale îi străpungeau asemenea săgeţilor adevărului. În loc să Se scuze, sau să explice intenţia faptelor Sale, El se adresează mai marilor, şi acuzatul devine acuzator.

El îi mustră pentru învârtoşarea inimii lor şi pentru neştiinţa lor oarbă, cu care citeau Sfânta Scriptură, deşi se mândreau cu superioritatea lor faţă de toate celelalte popoare. Acei, care se semeţeau a fi învăţători ai Sfintelor Scripturi şi tâlcuitori ai legii, sunt ei înşişi în necunoştinţă faţă de pretenţiile ei. El mustră sentimentul lor profan, năzuinţa lor lacomă după laudă şi putere, zgârcenia şi învârtoşarea inimii lor. El îi învinuieşte de necredinţă cu privire la Sfânta Scriptură, pe care ei pretindeau a o adora, deşi nu ţineau decât la formele şi ceremoniile ei, în timp ce marile principii ale adevărului, care formau temelia legii, le nesocoteau. El declară, că ei au lepădat cuvântul lui Dumnezeu, lepădând pe Trimisul Lui, şi le dă sfatul: "Cercetaţi Scripturile, pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine."

Adevărul expus lor de către Isus sta în contrazicere cu prejudecăţile şi datinile lor, şi de aceea ei îşi învârtoşau inimile contra lui. Ei refuzau să asculte de învăţăturile lui Hristos, pentru că aceste învăţături osândeau tocmai păcatele pe care ei le simpatizau. Dacă Fiul omului ar fi măgulit mândria lor, atunci ei s-ar fi grăbit să-I dea onoare. Isus zicea: "Eu am venit în numele Tatălui Meu; şi nu Mă primiţi; dacă va veni un altul în numele lui însuşi, pe acela îl veţi primi." Amăgitorii, care nu sunt în stare să aducă nici o dovadă despre autoritatea lor dumnezeiască, puteau totuşi să câştige aplauzele lor, prin profetizarea de lucruri plăcute şi prin satisfacerea vanităţii celor bogaţi şi profani. Aceşti profeţi mincinoşi aveau să aducă pe urmaşii lor la pieire veşnică.

Isus declară mai departe, că nu e nevoie ca El să-i învinuiască la Tatăl Său, căci Moise, a cărui mărturie ei pretind a o crede, îi învinuia deja. El zicea: "Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că El a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți cele spuse de el, cum veți crede cuvintele Mele?" Isus știa că iudeii erau hotărâți să-I răpună viața, și totuși El le explică în predica Sa raportul Său față de Tatăl Său și că El este de o ființă cu Acesta. Cu aceasta nu le-a fost lăsată nici o scuză pentru prigonirea lor oarbă și pentru furia lor turbată contra Salvatorului. Dar, deși intențiile lor au fost zădărnicite și ei nu puteau să se sustragă de sub influența elocvenței Sale dumnezeiești și a adevărului, totuși ura lor ucigașe rămase încă în inimile preoților și mai marilor. Ei au fost cuprinși de frică, căci nu puteau să-și închidă conștiința în fața puterii convingătoare a misiunii de învățător a lui Hristos. Dar ei erau legați atât de mult de legăturile mândriei și ale aroganței, încât lepădară dovezile trimiterii Sale dumnezeiești, se împotriviră avertismentelor Sale și au preferat întunericul în locul luminii.

Totuși ei n-au izbutit să înăbușe autoritatea lui Isus, sau să abată atenția și respectul poporului de la El. Mulți au fost adânc mișcați și convinși de predica Sa pătrunzătoare. Faptele Sale puternice treziră mai întâi interesul și uimirea lor și când misiunea Sa avea să descopere în cele din urmă caracterul Său, și ei aveau să fie gata să recunoască autoritatea Sa dumnezeiască. Pe de altă parte Isus trezise în conștiința mai marilor simțământul vinovăției lor, și prin aceasta ei au fost și mai mult stârniți împotriva Lui, așa încât au fost ferm hotărâți, ca să-I ia viața. Ei trimiseră soli prin întreaga țară, ca să avertizeze poporul contra lui Isus, înfierându-L ca pe un Amăgitor. Spionii au fost însărcinați, ca să-L supravegheze, și să raporteze despre cele ce El va zice și va face. Mântuitorul prețios se afla acum desigur sub umbra crucii.

ISUS ÎN CAPERNAUM

După vindecarea săvârşită la Betesda în ziua Sabatului, ura celor mai de frunte dintre iudei se aprinse contra lui Isus până într-atât încât îşi făceau planul cum să-L piardă, şi El nu mai putea rămâne în Ierusalim în siguranță. De aceea merse în Galilea şi alese Capernaumul ca scenă a activității Sale. În acest loc învăță El şi în fiecare Sabat se adunau gloate multe, ca să asculte la cuvântările sale. Aici părea a nu I se mai pune nici o piedică în cale, deşi spionii Îl urmăreau de aproape, ca să găsească un punct de sprijin pentru învinuirile aduse contra Lui.

Inimile poporului de rând se deschideau cu bucurie în fața instrucțiunilor Sale dumnezeieşti. Inima Sa se revărsa de compătimire pentru omenirea suferindă, şi El privea cu bucurie cum oamenii ascultau la învățăturile Sale de iubire şi de bunăvoință. Ascultătorii Săi erau uimiți de elocvența simplă, cu care El vestea adevărul. Toate exemplele le-a luat din viața zilnică, şi Îşi potrivea vorbirea după toate clasele şi toate circumstanțele vieții.

Isus nu a mers la Capernaum, ca să evite societatea, sau să Se odihnească de ostenelile Sale. Capernaum era un mare centru de comunicație; oamenii din multe țări diferite treceau prin oraş sau se opreau pentru a se recrea din călătoria lor. Marele Învățător putea întâlni aici reprezentanți din toate națiunile şi din toate clasele sociale. Învățăturile pe care El le da aici, erau primite nu numai de cei ce erau de față, ci erau duse de aceştia la toate țările şi la multe familii. În felul

acesta oamenii au fost treziți să facă cercetări în privința profețiilor și să-și îndrepte din toate părțile atenția asupra Salvatorului, așa încât lucrarea și solia Sa să fie vestită în lung și-n lat.

Aici I se oferi o mai bună ocazie, decât în vreo altă parte oarecare, de a întâlni reprezentanți din toate clasele, deoarece toți comunicau unii cu alții în acest loc, urmărindu-și în același timp fiecare ocupația sa deosebită. Cei bogați care erau onorați pentru banii lor, puteau fi câștigați tot așa de bine ca și cei săraci și lipsiți. Hristos se arătă poporului ca Mântuitor al lumii. Îndată ce veni ştirea că El este în Capernaum, cete de oameni curgeau spre El, ca să asculte cuvintele Sale de înțelepciune cerească. Isus se retrăsese pentru un scurt timp împreună cu ucenicii Săi la un munte, dar când văzu poporul curgând în așa mulțime, nu-L răbdă inima ca să-i lase să plece înapoi.

Sărbătoarea iudeilor era aproape, și mulți erau în drum spre Ierusalim, ca să caute pe Isus, despre ale Cărui minuni auziseră. Bolnavii și suferinzii erau aduși la El, și El îi vindeca. La priveliștea bucuriei acelora, pe care îi vindecase, Se bucura împreună cu toți acei, care se împărtășiseră de binecuvântările Sale. Pe multe familii le făcea fericite, însănătoșind pe suferinzii lor. Lumina răsărea iarăși în multe cămine, care până aici au fost scufundate în umbrele întristării. Cei îndureraţi au fost mângâiați, cei neştiutori îndrumați, și speranțe noi au fost trezite în inimile deznădăjduiților.

Poporul primi solia, pe care El i-o aducea, și crezu cuvintele Sale. Nimeni nu primea adevărul cu atâta voioșie, ca cei săraci și de jos, pe care vanitatea, mândria, comorile lumești și lauda omenească, nu-i despărțea de Salvatorul lor. Nici unul nu era respins de El. Cu o milă gingașă îngrijea El de cei nenorociți, care doreau după ajutorul Său, și toți cei ce plecau din prezența Sa, duceau cu ei în propria lor persoană dovezile puterii Sale vindecătoare și dătătoare de viață. Inimile poporului băteau de o iubire plină de adorație pentru Binefăcătorul lor, și El Însuși lua parte la bucuria lor. Lucrarea Sa în Capernaum aduse roade bune și mulți au fost mișcați să creadă în El și se simțeau atrași la El prin faptele Sale pline de milostivire nemaivăzută.

Cărturarii și fariseii recunoscură spre rușinea lor, că intențiile lor cu privire la Isus fuseseră zădărnicite. Ei ascultaseră la învățăturile

Mântuitorului, ca să-L prindă în cuvintele Sale proprii şi ca să atragă atenția poporului asupra Sa Însuşi. Ei ştiau că de la începutul misiunii de învățător a lui Hristos, influența lor proprie asupra poporului scăzuse. Inimile compătimitoare ale mulțimii preferau învățăturile de iubire şi de bunăvoință amabilă ale lui Isus în locul formelor reci şi a ceremoniilor moarte ale preoților.

Deşi fariseii erau uimiți de minunile săvârşite de Isus, totuşi ei urmăreau cu atât mai mult să îndepărteze pe Acela, care prin puterea Sa cea mare se dovedea a fi atât de primejdios pretențiilor şi aroganței lor.

Bolile corporale, oricât de grave şi de incurabile ar fi fost în aparență, erau vindecate prin puterea Sa dumnezeiască; din contră boala sufletelor legate cu legăturile necredinței şi ale prejudecăților oarbe prindea tot mai mult rădăcină la aceia care îşi închideau ochii în fața luminii. Cele mai puternice dovezi, care puteau fi aduse, îi întăreau şi mai mult în împotrivirea lor. Nici chiar lepra şi paralizia nu erau atât de primejdioase ca bigotismul şi necredința. Isus Se întoarse de la învățătorii lui Israel, şi ei au fost învăluiți din ce în ce mai mult de norii necredinței şi ai întunericului.

Locuitorii Capernaumului au fost uimiți peste măsură de vindecarea momentană şi durabilă, pe care un simplu cuvânt al lui Isus o săvârşise asupra fiului slujbaşului împărătesc, şi aceasta de la o depărtare de aproape şapte ore de drum. Ei erau plini de bucurie, că Acela, care poseda o putere atât de minunată, Se afla în mijlocul lor. În Sabat sinagoga era plină de lume, şi totuşi mulți nu erau în stare, să poată intra înăuntru. Ca de obicei, mulți veneau numai de curiozitate, erau însă unii de față, care doreau în mod serios ca să capete lămuriri mai de aproape despre Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu.

Toți cei ce Îl auzeau, erau uimiți, "căci El predica cu putere, nu ca cărturarii". Cuvintele Sale dovedeau ungerea Spiritului lui Dumnezeu, şi lucrau asupra sufletelor oamenilor cu o putere cerească. Învățătura cărturarilor şi a bătrânilor, din contră, era lipsită de iubire şi formalistă, ca o lecție învățată pe de rost. Ei explicau legea după obicei, dar nici o autoritate dumnezeiască nu confirma declarațiile lor, nici o inspirație sfântă nu mişca inimile lor, sau pe acelea ale ascultătorilor lor.

Isus nu Se ocupa cu diferitele puncte de neînțelegere dintre iudei. Cuvintele Sale erau atât de lămurite, încât şi un copil le putea pricepe, şi totuşi erau destul de înălțătoare în simplitatea lor, încât captivau şi spiritele cele mai nobile cu adevărurile lor dumnezeieşti. El vorbea despre o nouă împărăție, pe care El venise s-o întemeieze între oameni, în contrast cu împărăția lumii acesteia, şi despre puterea Sa, de a smulge stăpânirea din mâna lui Satan şi a libera pe cei încătuşați de el.

În sinagogă se afla un om, care era posedat de un spirit necurat. El întrerupse pe Isus în cuvântarea Sa cu un strigăt tare şi pătrunzător, încât cei de față au fost cuprinşi de spaimă şi de un fior rece. "… şi care a strigat cu glas tare: 'Ah! Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne prăpădeşti? Te ştiu cine eşti: Sfântul lui Dumnezeu."

Chiar demonii credeau şi se cutremurau, iar Israel îşi închisese ochii şi urechile față de adevărul dumnezeiesc, şi nu recunoştea timpul cercetării sale. Satana duse sărmana sa victimă în sinagogă, ca prin tresăririle sărmanului suferind să abată atenția poporului de la Isus, şi să împiedice ca cuvintele adevărului să ajungă la inima poporului. Dar chiar mintea întunecată a acestui om a putut pricepe, că învățătura lui Isus era de origine cerească. Apropierea puterii dumnezeieşti insuflă o mare spaimă spiritului rău care îi întunecase mintea, şi astfel se născu o luptă între el şi restul rațiunii ce-i mai rămăsese.

Când victima observă apropierea Salvatorului, care voia s-o libereze, demonizatul dori să fie mântuit de puterea lui Satan. Dar spiritul cel rău opuse rezistență şi cu toate sforțările victimei el nu voia să-i dea drumul. Sărmanul suferind voia să se adreseze lui Isus, dar când deschise buzele sale ca să vorbească, cel rău îi puse în gură astfel de cuvinte, încât el strigă: "Ah! Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret?" Cu toată priceperea sa întunecată, nenorocitul recunoscu în parte, că se afla în prezența Aceluia, care putea să dezlege lanțurile care îl ținuseră legat atât de mult; dar când încercă să se apropie de mâna Sa puternică, voința altuia îl reținu înapoi, şi el rosti cuvintele altuia.

Acest om ajunsese sub stăpânirea vrăjmaşului prin propria sa umblare păcătoasă, aşa încât Satana pusese stăpânire pe toate facultățile sale. Când întunericul minții sale a fost pătruns de câteva raze slabe de lumină din

prezența Salvatorului, lupta dintre dorința sa după liberare şi puterea diavolului îi provocă spaime îngrozitoare, şi-l făcu să izbucnească în strigăte de durere monstruoase. Cel rău îşi puse în joc toate puterile sale demonice, ca să-şi mențină stăpânirea asupra victimei sale; căci el îşi dădu seama, că prin înfrângerea sa în cazul acesta va contribui la biruința cauzei lui Isus. Mântuitorul, care biruise pe prințul întunericului în pustie, se afla acum iarăşi față în față cu vechiul său vrăjmaş.

Se părea, ca şi cum chinuitul om îşi va pierde viața în lupta sa grozavă cu cel rău, care îi distrusese toată bărbăția. Numai o singură putere era în stare să înfrângă pe acest tiran crud. Isus vorbi cu vocea Sa poruncitoare, şi dădu captivului sărman iarăşi libertatea. Spiritul cel rău făcu ultima sforțare ca să răpească viața victimei sale, înainte de a ceda suveranității cuvântului lui Isus. Cel vindecat se ridică apoi în fața mulțimii uimite, vesel şi fericit pentru libertatea sa redobândită. Astfel stăpânitorul întunericului a fost biruit şi în sinagogă, Sâmbăta, în fața întregii adunări. Chiar şi cel rău mărturisi despre puterea dumnezeiască a Salvatorului cu cuvintele: "Ah! Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne prăpădeşti? Te ştiu cine eşti: Sfântul lui Dumnezeu."

Omul, a cărui minte se restabilise deodată, proslăvea pe Dumnezeu pentru liberarea sa. Ochii care cu puțin mai înainte exprimau trăsături de nebunie şi priveau sălbatic în toate părțile, erau luminați acum de pricepere şi vărsau lacrimi de mulțumire. Îndată ce graiul le reveni iarăşi, după înmărmurirea lor, ziseră unii către alții plini de uimire: "Ce înseamnă lucrul acesta? El porunceşte cu stăpânire şi cu putere duhurilor necurate, şi ele ies afară!"

Nu era voința lui Dumnezeu ca acest om să fie lovit de o suferință atât de grozavă şi ca el să fie predat în totul sub puterea lui Satan. Cauza ascunsă a nenorocirii sale, care îl făcuse să devină o privelişte îngrozitoare pentru amicii săi şi o povară pentru el însuşi, se afla în propria sa umblare. Plăcerile păcatului îl ademeniseră, cărarea desfrânării i se păruse plăcută şi atractivă, şi toată străduința sa era, să-şi petreacă viața într-o desfătare destrăbălată. El nu visă niciodată că va ajunge să fie de scârba şi de spaima lumii, şi spre ocară propriei

sale familii. El gândea, că-şi va putea petrece timpul într-o nebunie nevinovată; dar după ce apucă o dată pe calea greşită nu se mai putu opri, până ce călcă legile sănătății şi legile morale. Necumpătarea şi uşurătatea captivară simțurile sale; sentimentele mai bune ale sufletului său au fost înăbuşite, iar Satana a fost în cele din urmă în stare, de a câştiga deplină stăpânire asupra lui.

Căința veni prea târziu, şi atunci ar fi voit cu plăcere să jertfească bogăție şi plăceri, spre a-şi putea redobândi puterea bărbătească pierdută, dar nu mai putea, căci căzuse victimă neputincioasă în mâinile celui rău. Satan ademenise pe acest tânăr cu multe iluzii atrăgătoare; el acoperise viciul cu o manta de flori, pentru ca victima să-l îmbrățişeze cu plăcere; dar după ce îşi ajunse scopul, şi omul nenorocit se afla în puterea sa, cel rău deveni despotic în tirania sa, şi grozav în loviturile sale demonice. Aşa se întâmplă întotdeauna cu aceia, care sunt subjugați de cel rău; distracțiile fermecătoare ale anilor tinereții lor se termină în întunericul disperării, sau cu înnebunirea unui suflet pierdut.

Dar Acela, care a biruit pe arhivrăjmaşul în pustie, smulse pe acest captiv nenorocit din ghearele lui Satana. Isus ştia bine, că acest spirit rău, deşi într-o altă formă, totuşi este acelaşi care-L ispitise pe El în pustie. Satan caută să-şi ajungă scopul prin diferite chipuri. Acelaşi spirit, care recunoscu pe Mântuitorul de la cea dintâi privire şi care-I strigă: "Ah! Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret?" stăpânea şi pe iudeii nelegiuiți, care lepădau pe Hristos şi disprețuiau învățătura Sa. Dar la ei el avea înfățişarea evlaviei şi a erudiției, căutând a-i duce în eroare cu privire la adevăratele pricini pentru lepădarea Mântuitorului.

În timp ce poporul sta încă plin de uimire şi admirație, Isus Se retrase din sinagogă, şi făcu o vizită la casa lui Petru, spre a găsi aici pentru un scurt timp repausul cel atât de necesar; totuşi Fiul omului nu Se putu bucura de nici o recreație. O altă minune aproape tot atât de mare trebui să aibă loc şi aici. Mântuitorul află, că soacra lui Petru zăcea prinsă de friguri, şi inima Sa plină de compătimire a fost imediat gata să procure alinare femeii suferinde. El porunci frigurilor şi ele au părăsit-o. Ea se ridică din patul ei de boală, cu o inimă plină de bucurie şi mulțumire, şi servea pe Mântuitorul şi pe ucenicii Săi.

Vestea despre aceste minuni şi vindecări se răspândi în tot oraşul; totuşi vrăjmăşia fariseilor crescu cu atât mai mult pentru aceste fapte de milostivire. Ei supravegheau cu atenţie mişcările lui Isus, pentru a găsi o pricină de învinuire contra Lui. Influenţa lor împiedică pe mulţi, de a veni la El în Sabat pentru vindecarea bolilor lor, căci se temeau să nu fie consideraţi călcători de lege. Dar îndată ce soarele se ascundea la apus, avea loc o mare mişcare în oraş. Bolnavii curgeau la El din toate părţile oraşului şi se adunau în jurul lui Isus. Acei care posedau destulă putere corporală, veneau singuri, dar majoritatea erau aduşi la Marele Doctor de către amicii lor.

Aceşti nenorociţi se aflau în toate stadiile de neputinţă şi aproape de moarte. Unii erau istoviţi de friguri, alţii erau paralitici, alţii orbi, surzi sau şchiopi. Şi din depărtare se auzea strigătul de jale al leprosului: "Necurat, necurat!" care îşi întindea mâinile sale putrede către Marele Salvator. Lucrarea lui Isus începea îndată ce primul suferind era adus în faţa Sa. Rugătorii erau vindecaţi printr-un cuvânt de pe buzele Sale sau printr-o atingere a mâinii Sale. Cu inimile pline de mulţumire şi sănătoşi la corp şi suflet, ei se întorceau apoi la ai lor, pe care cu puţin mai înainte îi părăsiseră ca invalizi neputincioşi.

Acei care aduseră la Isus pe suferinzi cu toată îngrijirea de pe patul lor de boală, se înapoiau acum împreună cu ei, vărsând lacrimi de bucurie, şi dând laudă Mântuitorului. Copiii micuţi primeau aceeaşi consideraţie amabilă şi gingaşii suferinzi erau redaţi înapoi într-o sănătate înfloritoare mamelor lor fericite. Aceste dovezi vii ale puterii dumnezeieşti a lui Isus provocară o mare agitaţie în acel ţinut. Niciodată până aici nu mai văzuse Capernaumul asemenea zile. Pretutindeni se auzeau numai glasuri de triumf şi de veselie pentru binecuvântările primite.

Salvatorul divin, care săvârşea vindecări aşa de minunate, participa la bucuria, pe care El o trezise în sufletele omenirii suferinde. El vindecase pe orice om, care venise la El să ceară ajutor. Marea Sa iubire de oameni era mişcată până în profunzime, când vedea suferinţele acelora, care veniseră la El, şi se simţea fericit, de a le putea reda iarăşi sănătatea şi fericirea.

CHEMAREA UCENICILOR

Ucenicii nu se uniseră încă pe deplin cu Isus ca să fie conlucrători cu El. Ei au fost într-adevăr martori ai multora din minunile Sale, şi sufletele lor se luminaseră prin învățăturile primite de pe buzele Sale; totuşi ei nu renunțaseră încă în totul la ocupația lor ca pescari. Inimile lor au fost umplute de întristare când au auzit despre soarta lui Ioan, şi cugete contradictorii le neliniştеau sufletele. Dacă activitatea lui Ioan avuse un astfel de sfârşit tragic, care avea să fie soarta Maestrului lor, când cărturarii şi fariseii aveau atâta ură pentru El? Pentru ei, în îndoielile şi temerile lor, era încă mereu o uşurare de a se întoarce iarăşi la pescuit, pentru a uita pentru un scurt timp, în ocupația lor obişnuită, îngrijorarea lor.

Isus le-a dat drumul adesea, şi le-a dat ocazia de a se recrea în cercul lor familiar; totuşi, El Însuşi refuza cu blândețe dar hotărât cererile lor, de a-şi lua şi El timp de recreație. Numai noaptea îşi găsea El timpul necesar pentru rugăciune, căci ziua era consacrată în întregime învățăturii şi faptelor de milostivire. Pe când lumea, pe care El venise să o răscumpere, era afundată în somn, Mântuitorul înălța Tatălui cereri de mijlocire pentru oameni, în tăcerea solemnă a munților. El petrecea adesea nopți întregi în rugăciune şi meditație, pentru ca în zorii zilei să-Şi înceapă iarăşi lucrarea Sa activă.

Pentru Mântuitorul părea imposibil de a se retrage măcar pentru un timp scurt. Era încă de dimineață lângă marea Galileii şi mulțimea se adunase deja grămadă în jurul Său, iar bolnavii şi nenorociții erau aduşi

la El pentru vindecare. În cele din urmă gloatele s-au îngrămădit atât de mult în jurul Său, încât nu mai avea nici loc unde să stea. De aceea ceru lui Petru ca să-L ia în vas, şi îndată ce se sui, zise ucenicilor să se depărteze puţin de la mal. După ce se află la o oarecare depărtare faţă de popor, El putea fi văzut şi auzit cu mai multă uşurinţă de mulţime; şi de aici de pe vas El predica despre tainele Împărăţiei lui Dumnezeu. Vorbirea Sa era simplă şi serioasă şi făcu o impresie adâncă asupra sufletelor ascultătorilor.

După ce îşi termină astfel predica, Isus se adresă lui Petru şi îi ceru să vâslească mai departe şi să îşi arunce plasele pentru pescuit. Totuşi Petru era complet descurajat; el era trist nu numai din cauza soartei lui Ioan Botezătorul, şi inima sa îl chinuia cu necredinţă, ci el mai era amărât şi din cauza perspectivelor sale pământeşti. El nu avusese succes la pescuit, şi noaptea trecută se muncise tot timpul în zadar. Cu un ton descurajat el răspunse la porunca lui Hristos: "Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit, şi n-am prins nimic; dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele!"

El chemă pe fratele său să-i ajute, şi amândoi lăsară plasele la adânc, după porunca lui Isus. Când au încercat să le tragă afară, ei nu au fost în stare să le ridice singuri, din cauza marii mulţimi de peşti, şi se văzură nevoiţi să cheme pe Iacob şi pe Ioan ca să le dea ajutor. Când plasa plină de peşti se găsea în cele din urmă pe vas, acesta era încărcat aşa de mult, încât se aflau în primejdie de a se scufunda.

Petru văzuse pe Isus săvârşind minuni uimitoare, dar nici una nu făcuse o impresie atât de adâncă asupra lui, ca această pescuire minunată după o noapte de decepţie. Necredinţa şi descurajarea, care chinuiseră pe ucenici în tot timpul acelei nopţi lungi şi obositoare, făcură acum loc adoraţiei şi uimirii. Petru a fost umplut de conştiinţa puterii dumnezeieşti a Maestrului şi a fost ruşinat din cauza necredinţei sale păcătoase de până acum. El îşi dădu seama că se găsea în faţa Fiului lui Dumnezeu, şi se simţea nevrednic a fi într-o astfel de societate. De aceea el se aruncă repede la picioarele lui Isus cu cuvintele: "Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos." Dar pe când vorbea astfel, el strângea în braţe picioarele lui Isus şi dacă Mântuitorul ar fi încercat

să facă cum zicea Petru, atunci cu siguranță că n-ar fi fost voios să-L lase să plece.

Isus înțelegea însă sentimentele contradictorii din inima impetuosului ucenic şi zise către el: "Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni." Cuvinte asemănătoare au fost adresate apoi şi celorlalți trei pescari, când se aflau toți pe mal. Pe când ei îşi dregeau cu zel plasele, care se rupseseră din cauza marii greutăți de peşte, Isus le zise: "Veniți după Mine, şi vă voi face pescari de oameni." Şi îndată ei au părăsit plasele şi vasele lor, şi au urmat Salvatorului. Pescarii modeşti au recunoscut autoritatea dumnezeiască a lui Isus, şi au renunțat la ocupația lor obişnuită şi au părăsit bunurile pământeşti, pentru a da ascultare poruncii Domnului lor.

Aceşti patru ucenici au fost în viitor legați mult mai strâns cu Isus în umblarea sa pământească, decât oricare altul. Hristos, Lumina lumii, era pe deplin în stare, să facă pe aceşti pescari neînvățați din Galilea destoinici pentru înalta lor chemare, la care El îi hotărâse. Cuvintele, pe care El le rostise către aceşti bărbați simpli erau de cea mai înaltă însemnătate; ele trebuiau să influențeze lumea pentru totdeauna. Deşi chemarea din partea lui Isus a acestor pescari sărmani şi descurajați, părea a fi o faptă cu totul fără însemnătate, totuşi acesta era un eveniment, care era însoțit de efectele cele mai grandioase şi era destinat să zguduie întreaga lume. Puterea înviorătoare a lui Dumnezeu lumină sufletele acelor pescari neînvățați, şi-i făcu destoinici, a răspândi învățăturile lui Hristos în lung şi-n lat. Alții trebuiau să continue lucrarea, până ce avea să ajungă la toate țările; să fie auzită în orice epocă şi multe suflete să fie câştigate prin aceasta. Galileenii avea să devină într-adevăr "pescari de oameni".

Isus nu era împotriva unei adevărate culturi. Cea mai înaltă cultură, dacă este sfințită prin iubire şi temere de Dumnezeu, primeşte aprobarea Sa. Faptul chemării pescarilor învățați ca ucenici ai săi, este întrebuințat adesea ca pretext contra culturii. Dar aceşti bărbați au fost supuşi influenței Sale înnobilatoare timp de trei ani de zile, şi Mântuitorul era Educatorul cel mai desăvârşit pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Prințul vieții nu alese pe cărturari şi pe mai mari ca ucenici ai Săi,

pentru că n-au voit să-L urmeze; de aceea El cheamă oameni modeşti de la țară ca ajutoare ale Sale. Cei bogați şi învățați dintre iudei se simțeau superiori tuturor celorlalți oameni, pentru înțelepciunea lor lumească şi îndreptățirea lor de sine, şi nu simțeau o necesitate deosebită după un Mântuitor. Caracterul lor nu putea fi schimbat, şi nu voiau să primească învățăturile lui Hristos. Din contră pescarii modeşti se bucurau, a fi în legătură cu Mântuitorul şi a deveni lucrători ai Săi.

În drumul Său către Ierusalim, Isus văzu pe Matei ocupat cu încasarea taxelor de vamă. El era iudeu, dar de când se făcuse vameş, frații săi îl disprețuiau. Jugul roman nutrea neîncetat spiritul de mânie în inimile poporului iudeu; faptul că o națiune disprețuită, păgână încasa biruri de la ei, era o neîncetată amintire, că puterea şi mărirea lor ca națiune independentă dispăruseră. Indignarea lor era deci fără margini, când unul din propriul lor popor uita atât de mult superioritatea neamului său, încât primea postul de vameş.

Toți acei care sprijineau în felul acesta autoritatea romană, erau priviți ca răsculători. Iudeii priveau ca o înjosire a avea vreo împărtăşire oarecare cu un vameş. Chiar postul însuşi era considerat deopotrivă cu împilarea şi stoarcerea de bani. Totuşi Isus nu Se lăsă influențat de prejudecățile fariseilor. El nu privea la suprafață, ci înăuntrul inimii. Ochiul Său dumnezeiesc recunoscu în Matei pe unul pe care îl putea folosi la întemeierea comunității Sale. Acest bărbat ascultase la învățăturile lui Hristos şi se simțea atras către El; inima sa bătea în adorație pentru Salvatorul Său, dar nu ajunsese niciodată la gândul, că acest mare Învățător îl va găsi demn de vreo atenție, şi cu atât mai puțin, să-l aleagă ca ucenic al Său. De aceea mare fu uimirea lui, când Isus i Se adresă cu cuvintele: “Urmează-Mi”.

Fără cea mai mică opunere sau întrebare cu privire la paguba bănească care ar rezulta din aceasta, Matei se ridică, urmă Maestrului său şi îşi uni străduințele sale cu ale celorlalți câtorva ucenici ai lui Isus. Vameşul disprețuit simțea că Salvatorul îi arătase o onoare, de care el nu era vrednic. El nu se sinchisea de afacerea care îi aducea venit, pe care o schimbase cu sărăcie şi lipsă. Pentru el era îndeajuns, că avea să fie în prezența lui Isus, că era în stare să învețe înțelepciune

şi bunătate de pe buzele Sale, că putea fi martor la faptele Sale minunate şi avea favoarea să participe la lucrarea Sa obositoare.

Matei era bogat, şi totuşi era voios a jertfi totul pentru Maestru. El avea mulți amici şi cunoscuți, care dorea ca să devină urmaşi ai lui Hristos, şi cărora el căuta să le ofere o ocazie, pentru a-L întâlni. El era convins, că ei vor fi răpiți de învățătura Sa curată şi simplă.

Pentru acest motiv el organiză în casa sa un ospăț spre onoarea lui Isus, şi invită la acesta pe amicii şi rudele sale, printre care se aflau mulți vameşi. Isus cu ucenicii Săi primiră invitația sa amabilă, şi El onoră acel ospăț cu prezența Sa. Cărturarii şi fariseii, care supravegheau neîncetat mişcările Sale, nu lăsară să le scape această ocazie, de a osândi lucrarea lui Hristos.

Ei erau foarte revoltați că unul, care se chema iudeu, întreținea relații cu vameşii. Deşi ei nu voiau să-L recunoască drept Mesia şi lepădau învățătura Sa, totuşi nu puteau a-şi închide ochii față de faptul, că El exercita o mare influență asupra poporului; şi erau tare supărați, că El ar nesocoti prin exemplul Său prejudecățile şi prescripțiile lor. Pentru că Isus poruncise lui Matei, ca să-I urmeze, furia lor nu mai cunoştea margini. Pentru ce să dea El atâta onoare unui vameş urât? De aceea ei atacară pe ucenici şi le imputară, că mănâncă cu vameşii şi păcătoşii.

"Pe când şedea Isus la masă, în casă, iată că au venit o mulțime de vameşi şi păcătoşi, şi au şezut la masă cu el şi cu ucenicii Lui. Fariseii au văzut lucrul acesta, şi au zis ucenicilor Lui: 'Pentru ce mănâncă învățătorul vostru cu vameşii şi cu păcătoşii?'" această întrebare a fost pusă cu un dispreț răutăcios. Isus nu aşteptă răspunsul ucenicilor Săi, ci ripostă El Însuşi la atacul lor ironic: "Nu cei sănătoşi au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Duceți-vă de învățați ce înseamnă: 'milă voiesc iar nu jertfă!' căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoşi." Cu aceste cuvinte El explică modul Său de procedare, comparându-Se cu un doctor, a cărui lucrare nu este printre cei sănătoşi, ci printre bolnavi. El, care venise să vindece sufletele bolnave de păcate, trebuia să meargă la acei, care aveau nevoie de milostivirea Sa iertătoare şi de iubirea Sa compătimitoare.

Aceşti vameşi sărmani şi păcătoşi, cu toată păcătoşenia lor, simțeau

totuşi nevoia de pocăinţă şi de iertare, şi aparţinea misiunii Sale cereşti, de a întâmpina asemenea trebuinţe. Deşi aceşti oameni nesocoteau în aparenţă ceremoniile religioase, totuşi în inimile şi viaţa lor erau mai bine pregătiţi, a deveni creştini sinceri, decât fariseii şi preoţii, care priveau cu dispreţ asupra lor. Mulţi dintre aceştia posedau un caracter nobil şi nu erau în stare, a umbla contra glasului conştiinţei lor şi să lepede o învăţătură, pe care mintea lor o recunoştea ca adevărată.

Isus venise să vindece rănile păcatului din mijlocul propriului Său popor; totuşi iudeii respinseră de la ei mâna Sa ce li se oferea ca ajutor: ei călcară în picioare învăţăturile Sale şi n-au luat seama la faptele Sale puternice. De aceea Domnul se întoarse către aceia, care voiau să asculte la cuvintele Sale. Matei şi tovarăşii săi au ascultat somaţia Maestrului şi-L urmară. Vameşul dispreţuit deveni mai târziu unul dintre cei mai devotaţi vestitori ai Evangheliei. Inima sa lipsită de egoism se simţea atrasă către sufletele care aveau nevoie de lumină. El nu respingea pe păcătoşi prin preamărirea propriei sale evlavii, sau prin comparaţia acesteia cu starea lor păcătoasă; ci îi atrăgea prin compătimirea sa adâncă, ducându-le solia preţioasă a lui Hristos. Sforţările sale au fost încununate de succes. Mulţi dintre acei, care au luat parte la acel ospăţ şi care au ascultat la învăţătura dumnezeiască a lui Isus deveniră unelte pentru luminarea poporului.

Cuvintele potrivite, pe care Isus le adresă fariseilor din timpul ospăţului, îi aduse la tăcere, totuşi fără să înlăture prejudecăţile lor, sau să înmoaie inimile lor. Ei se depărtară spre a se plânge la ucenicii lui Ioan despre felul de procedare al lui Isus şi al urmaşilor Săi. Ei accentuară îndeosebi influenţa vătămătoare, pe care El o exercita asupra poporului, sfidând vechile lor tradiţii şi vestind lumii o învăţătură de milostivire şi de iubire.

Nemulţumirea urmaşilor lui Ioan a fost trezită, şi ei se plânseră la ucenicii lui Isus asupra Maestrului lor, a Cărui umblare, ar fi fost, după părerea lor, în opoziţie cu învăţătura lui Ioan. Dacă Ioan era trimis de Dumnezeu şi învăţa prin Spiritul Său, atunci cum putea fi dreaptă umblarea lui Isus? Astfel urmaşii Mântuitorului nefiind în stare a răspunde la aceste întrebări, aduseră chestiunea în faţa Maestrului lor.

"Ei I-au zis: 'Ucenicii lui Ioan, ca şi ai Fariseilor, postesc des, şi fac rugăciuni, pe când ai Tăi mănâncă şi beau.' El le-a răspuns: 'Oare puteţi face pe nuntaşi să postească în timpul când mirele este cu ei? Vor veni zile când va fi luat mirele de la ei; atunci vor posti în acela zile." Luca 5:33-35.

Prin venirea lui Isus pe acest pământ, a fost adusă lumina cerească. El a venit ca luminător şi salvator al omenirii, ca să înfrâneze puterea lui Satan şi să libereze pe captivi. La naşterea Sa solii cereşti au adus păstorilor modeşti de pe câmpiile Betleemului solia îmbucurătoare care le vestea "bucurie mare": "Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui."

Cel mai mare dar al cerului a fost dat lumii, bucurie celor sărmani, căci Hristos a venit, ca să-i facă moştenitori ai Împărăţiei Sale! Bucurie pentru cei bogaţi căci El îi va învăţa, cum să se folosească de comorile pământeşti, spre a-şi procura bogăţii veşnice în ceruri! Bucurie pentru cei neştiutori, căci El a venit, să le aducă înţelepciunea dătătoare de mântuire! Bucurie pentru învăţaţi, căci El vrea să descopere priceperii lor taine mult mai adânci, decât au putut pătrunde ei mai înainte!

Mântuitorul zice: "Dar ferice de ochii voştri că văd; şi de urechile voastre că aud! Adevărat vă spun că mulţi proroci şi oameni neprihăniţi au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeţi voi, şi nu le-au văzut; şi să audă lucrurile pe care le auziţi voi, şi nu le-au auzit." Prin trimiterea lui Hristos au fost descoperite oamenilor adevăruri, care fuseseră ascunse de la întemeierea lumii.

Orice alt eveniment pământesc pare fără însemnătate, când este pus în comparaţie cu venirea lui Hristos pe pământ. Ce ocazie de bucurie au avut ucenicii, căci li s-a dat favoarea să umble şi să vorbească cu Maiestatea Cerului! Fericiţi erau acei care aveau în mijlocul lor pe Prinţul Vieţii şi primeau zilnic de la El binecuvântări şi milostiviri noi. Pentru ce trebuie să fie ei trişti şi să postească? Era mult mai potrivit ca aceia să fie trişti, care lepădau pe Mântuitorul şi îşi închideau ochii şi urechile la învăţăturile Sale dumnezeieşti şi se întorceau astfel de la pacea şi bucuria iubirii şi adevărului veşnic. Tezaurul cerului le era încredinţat lor pentru câtva timp, şi totuşi ei preferară sclavia şi

întunericul în locul libertății şi luminii venite prin Hristos.

În sinagoga din Nazaret, Isus Se proclamase ca Mântuitor al omenirii. El zicea: "Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, şi să vestesc anul de îndurare al Domnului."

Cum puteau posti nuntaşii, pe când Mirele petrecea încă în mijlocul lor? Dar când El avea să Se întoarcă iarăşi la cer, şi să lase pe ucenicii Săi să ducă singuri lupta cu necredința şi întunericul lumii, atunci avea să fie potrivit pentru comunitate, de a posti şi a se întrista, până ce Domnul avea să vină pentru a doua oară.

Fariseii invidioşi tâlcuiau în rău, toate faptele Domnului. Tocmai acele lucruri, care ar fi trebuit să le mişte inimile şi să trezească admirația lor, ei le foloseau cu pretext, de a-L acuza de imoralitate. Totuşi aceşti bărbați care se îndreptățeau pe ei înşişi erau mustrați de atâtea ori de Isus pentru nelegiuirea lor, şi le demascase de atâtea ori planurile lor rele, încât ei nu îndrăzneau să-i adreseze Lui plângerea lor, ci mergeau la acei, la care nădăjduiau să trezească mai cu uşurință prejudecați şi necredință. Dacă ucenicii ar fi luat în seamă aceste şoptiri, atunci ar fi încetat de a mai urma Mântuitorului. Totuşi aceştia n-au luat în seamă aceste învinuiri lipsite de noblețe ridicate contra Maestrului lor, cum că El ar fi lipsit de religiozitate şi s-ar asocia cu o societate rea. Ei ştiau că aceste pâre rele veneau de la nişte persoane, care erau pline de ură şi de răutate contra Lui.

Mântuitorul mânca cu păcătoşii. El le vorbi cuvinte de viață, şi mulți Îl primeau ca Mântuitor al lor. Ospățul lui Hristos era sfânt; iar fariseii cu postirea lor, din contră, îşi vor avea plata lor cu fățarnicii şi necredincioşii, când Hristos va veni în mărirea Sa, pe când cei disprețuiți de ei vor fi adunați atunci în Împărăția Sa.

VINDECAREA LEPROSULUI

Isus Se vedea adesea constrâns a se ascunde de popor; căci în dorința lor de a fi martori oculari ai minunilor Sale, mulțimea se înghesuia de obicei atât de mult în jurul Său, şi entuziasmul general creştea într-o măsură atât de mare, încât era nevoie de măsuri de prevedere, spre a nu da preoților şi mai marilor nici o ocazie, de a trezi în autoritățile romane teama de vreo răscoală.

Niciodată nu mai cunoscuse lumea o aşa mişcare. Cerul se coborâse jos la oameni. Toți cei ce se apropiau de Isus pentru a primi învățătură, recunoşteau harul şi înțelepciunea Domnului, şi primeau instrucțiuni prețioase de la izvorul primordial a toată cunoştința. Multe suflete, flămânzite şi însetate, care doriseră de mult timp după Mântuirea lui Israel, au fost făcute acum fericite prin darul unui Mântuitor îndurător. Învățătorul mult aşteptat sosise acum, şi un popor privilegiat trăia sub splendoarea deplină a luminii Sale, şi cu toate acestea mulți n-o recunoşteau, sau se întorceau cu nepăsare sau chiar cu necredință de la razele dumnezeieşti.

Isus vindeca multe şi diferite cazuri de boală corporală, în timp ce sufletelor bolnave le vestea Evanghelia. Foarte multe inimi au fost eliberate prin El de sclavia tirană a păcatului. Credința, nădejdea şi fericirea, luau locul necredinței, descurajării şi deznădejdii. Totuşi când cei bolnavi şi nenorociți se adresau Mântuitorului pentru ajutor, El le vindeca mai întâi corpurile bolnave, înainte de a încerca să lumineze sufletul întunecat. După ce suferințele corporale ale bolnavului erau

înlăturate, atunci cugetele sale puteau mai cu uşurinţă să fie călăuzite pe calea luminii şi adevărului.

Lepra era boala cea mai oribilă şi mai urâcioasă dintre toate bolile răsăritului. Ea era privită de toate clasele cu mare groază atât din pricina caracterului ei molipsitor, cât şi din cauza efectului ei grozav asupra victimei. Se lua orice măsură posibilă de prevedere, pentru a împiedica răspândirea în popor a acestei molime. Cel lepros era declarat ca necurat la Evrei, izolat de ai săi şi exclus de la orice societate sau serviciu divin. El era osândit a comunica numai cu aceia, care sufereau de aceeaşi boală.

Departe de amicii şi rudele sale, el trebuia să suporte blestemul acestei boli înfricoşate. Nici o mână iubitoare nu putea alina durerile sale. El era obligat, să anunţe nenorocirea sa, să-şi sfâşie veşmintele şi să dea strigăt de avertizare, pentru ca toţi să poată evita corpul său necurat şi putred de răni. Cuvintele, "necurat, necurat!" rostite pe un ton plângător de pe buzele exilatului singuratic era un semnal, care era auzit cu frică şi spaimă.

În ţinutul pe unde lucra Hristos erau multe asemenea făpturi nesuferite. Vestea despre Marele Salvator pătrunse chiar şi până la ei, în pustiul singuratic, şi o rază de speranţă a fost trezită în inimile lor, că ar exista mântuire chiar şi pentru ei, dacă ar putea ajunge până în prezenţa lui Isus. Dar pentru că intrarea în oraşe şi sate le era interzisă, se părea cu neputinţă a se apropia de Marele Doctor, al cărui cerc de activitate era de fapt în mijlocul poporului obişnuit.

Unul dintre leproşi era un bărbat din clasa de sus. Cu cea mai mare durere ajunse el şi familia sa la convingerea, că devenise victima acestei boli oribile. Cei mai de seamă doctori, după o examinare amănunţită a cazului, au fost siliţi în cele din urmă să mărturisească, că dibăcia lor nu e în stare să-l ajute şi că boala sa e incurabilă. Potrivit legii el a fost cercetat apoi şi de preoţi, care au declarat de asemenea, că el e bolnav de lepră în forma cea mai gravă. Aceste declaraţii îl osândiră la moarte de viu, departe de amicii săi şi de societatea în care el jucase un rol atât de însemnat. Acei care mai înainte au căutat favoruri la el şi care se bucuraseră de ospitalitatea sa, fugeau acum cu spaimă din faţa sa, şi el se văzu silit să părăsească patria ca un exilat.

Isus învăța la marginea mării afară din raza orașului, și mulți erau adunați ca să asculte la cuvintele Sale. Leprosul care auzise din singurătatea sa despre lucrările puternice ale lui Isus, se apropie, atât cât îi era permis, de locul unde era Mântuitorul, dorind să-L vadă. De la exilarea sa această boală făcuse pustiiri îngrozitoare în corpul lui. El oferea acum o priveliște nesuferită, și corpul său deteriorat era îngrozitor la privire. Oprindu-se apoi la o oarecare depărtare, auzi câteva din cuvintele lui Isus și vedea, cum Mântuitorul își punea mâinile pe bolnavi, spre a-i vindeca. El observa cu uimire cum ologii, orbii, paraliticii și alții, care zăceau loviți de cele mai diferite boli, erau făcuți iarăși sănătoși și preamăreau pe Dumnezeu pentru scăpare. El se uita la propriul său corp mizerabil și se gândea dacă nu cumva Marele Doctor ar fi în stare să-l vindece chiar și pe el. Cu cât auzea, vedea, și medita mai mult la acest lucru, cu atât mai mare deveni convingerea sa, că Acesta este cu adevărat Salvatorul cel făgăduit al lumii, căruia toate lucrurile îi sunt cu putință. Nimeni nu putea săvârși asemenea minuni, ca El, care era împuternicit de Dumnezeu, și de aceea leprosul dorea să ajungă în prezența Sa, pentru a găsi vindecare.

El nu intenționase să pună poporul în primejdie prin apropierea sa; dar acum sufletul său era mișcat atât de puternic, încât trecu în totul cu vederea restricțiile, care îi erau puse, siguranța poporului și spaima pe care el o insufla. El nu se mai gândea decât la posibilitatea de a fi eliberat de plaga sa prin puterea lui Isus. Credința sa se apucă cu tărie de brațul Salvatorului, și el înaintă fără să țină seama de mulțimea înspăimântată, care la apropierea sa fugi, dând loc la cea mai mare confuzie.

Unii au încercat să-l țină departe de Isus, dar fără succes. Expresiile de scârbă și privirile înspăimântate, pe care le provocase apariția sa, rămaseră fără efect asupra lui. El nu vedea decât pe Fiul lui Dumnezeu și nu auzea nimic decât glasul, care aducea vindecare și fericire celor suferinzi și nenorociți. Ajungând în cele din urmă lângă Isus, nenorocitul își exprimă simțămintele care până aici le ținuse ascunse în inimă, căzând înaintea Lui și strigând: “Dacă vrei, poți să mă curățești.” El nu vorbi decât puține cuvinte, dar acestea exprimau pe deplin marea sa nevoie, și credea că Hristos este în stare, să-i dea viață și sănătate.

Isus nu căută să fugă de el, ci îi ieşi în întâmpinare. Totuşi poporul fugi înapoi, şi chiar ucenicii au fost umpluți de spaimă şi ar fi vrut cu plăcere să păzească pe Maestrul lor de a se atinge de lepros; căci după legea lui Moise, toți cei ce se atingeau de un lepros deveneau ei înşişi necurați. Totuşi Isus puse liniştit şi fără teamă mâinile Sale pe rugător, şi rosti cuvintele: "Fii curățit".

Doar au fost rostite aceste cuvinte dătătoare de viață şi corpul muribund şi intrat în putrefacție a fost preschimbat într-o ființă cu carne sănătoasă, cu nervi simțitori şi cu muşchi tari. Suprafața pielii aspră, cojită şi plină de lepră dispăru acum, şi o culoare rumenă, ca şi pielea unui copil sănătos, apăru în locul celei dintâi. Mulțimea agitată îşi reveni din spaima ei şi se îngrămădi acum, ca să admire această nouă dovadă a puterii dumnezeieşti.

Isus porunci celui curățit, să nu facă cunoscut minunea săvârşită față de el, şi-i zise: "Vezi să nu spui nimănui nimic; ci du-te de te arată preotului, şi adu pentru curățirea ta ce a poruncit Moise, ca mărturie pentru ei." Fericitul om merse astfel către aceiaşi preoți, care îl cercetaseră înainte, şi a căror hotărâre îl exilase departe de familia şi amicii săi.

Cu inima plină de bucurie jertfi el preoților, preamărind numele lui Isus, care îi dăduse iarăşi sănătate. Această mărturie de netăgăduit dovedea preoților puterea dumnezeiască a lui Isus, deşi ei refuzau încă mereu să-L recunoască de Mesia. Fariseii susținuseră, că învățătura Sa ar sta în contrazicere cu legea lui Moise, şi că ar urmări numai glorificarea Sa proprie; sfatul lui Isus către leprosul curățit, de a duce preoților o jertfă conform legii lui Moise, dovedi totuşi poporului, că aceste învinuiri erau false.

Preoților nu le era permis să primească o jertfă din mâinile unuia care mai înainte fusese plin de lepră, până ce nu-l cercetau cu deamănuntul, şi declarau poporului, că el este curățit în totul de boala molipsitoare, şi că poate intra iarăşi în sânul familiei sale şi al amicilor săi fără vreo primejdie de molipsire. Cu toată neplăcerea preotului, de a atribui lui Isus această vindecare minunată, totuşi nu putea ocoli o examinare şi o decizie. Mulțimea era nerăbdătoare ca să afle rezultatul

acestei cercetări, şi când omul a fost declarat curățit de boală, şi a primit permisiunea să se întoarcă înapoi la familia şi la amicii săi, vâlva deveni generală, căci aşa ceva nu se mai văzuse niciodată.

Dar cu tot îndemnul lui Isus dat celui lepros, el vesti acest lucru pretutindeni. Presupunând că numai marea modestie a lui Isus i-ar fi pus această restricție, el făcu cunoscut în tot locul puterea dumnezeiască a acestui mare Salvator. El nu ştia, că orice nouă dovadă despre trimiterea Sa cerească nu făcea decât să întărească şi mai mult pe preoți în intenția lor de a omorî pe Isus. Bărbatul reînsănătoşit îşi da seama de valoarea sănătății. Sângele curat care curgea acum prin venele Sale, făcea din el un om nou. El se simțea fericit în deplina sa putere de bărbat în cercul familiei sale din nou recâştigate, şi nu se putea abține de a da onoarea cuvenită Doctorului care îi dăruise iarăşi viața.

Totuşi publicarea acestei vindecări a avut ca urmare o astfel de mişcare, încât Isus S-a văzut silit să părăsească oraşul. "Şi ei se adunau la El din toate părțile". Aceste minuni nu erau făcute pentru vaza oamenilor, faptele lui Isus stăteau într-un contrast direct cu acelea ale fariseilor, a căror ambiție mare consta în dobândirea laudei de la oameni şi a onorurilor pământeşti. Isus ştia bine, că dacă minunea curățirii leprosului va deveni cunoscută pretutindeni, alte persoane în aceeaşi situație Îl vor căuta pentru vindecare. Aceasta ar fi putut da loc la pretextul, că El ar expune poporul la molipsire. Vrăjmaşii Săi ar fi folosit cu plăcere o astfel de ocazie, pentru a-L învinui şi condamna.

Isus ştia de asemenea că mulți leproşi care aveau să vină la El spre a fi curățiți, nu meritau această binefacere a însănătoşirii şi n-ar fi folosit aceasta spre onoarea şi preamărirea lui Dumnezeu. Ei nu aveau o adevărată credință şi nici principii nobile, ci numai o dorință puternică, ca să fie scăpați de pieirea care-i aştepta. Mântuitorul cunoştea de asemenea că vrăjmaşii Săi tindeau mereu să restrângă activitatea Sa şi să abată poporul de la El. Dacă ei ar fi putut folosi în acest scop cazul curățirii leprosului, ar fi făcut-o. Dar prin faptul că El dădu leprosului sfatul să aducă jertfa sa preotului, după cum prescria legea lui Moise, El voia să-i convingă, dacă ei voiau într-adevăr să se lase convinşi, că El nu sta în contrazicere cu legea iudaică.

PARALITICUL

Misiunea lui Isus Îl conduse iarăşi la Capernaum. Acolo ducându-se vestea că El este în gazdă la Petru, bărbaţi, femei şi copii curgeau la El din toate părţile, ca să audă pe minunatul Învăţător. În vecinătate se afla un om care devenise cu totul neputincios din cauza unei paralizii incurabile, şi el renunţase la orice speranţă de vindecare. Amicii şi rudele sale însă auziseră învăţătura plăcută a lui Isus; ei fuseseră martori ai minunilor Sale uimitoare, şi ştiau, că El nu respingea pe nimeni, ba chiar şi leproşii nesuferiţi se puteau apropia de El spre a se înapoia curăţiţi. De aceea ei începură a nădăjdui, că şi paraliticul va putea fi restabilit, dacă ar reuşi să pătrundă în faţa lui Isus.

Ei încercară să îmbărbăteze pe suferind, povestindu-i despre puterea minunată a lui Isus, de a vindeca orice boală, despre cuvintele Sale pline de graţie, pe care le adresa celor deznădăjduiţi, şi despre mulţi, care au fost eliberaţi prin autoritatea Sa înaltă, din puterea lui Satan. Atunci slăbănogul auzind această veste îmbucurătoare, speranţa a fost trezită iarăşi în inima sa, că şi el va putea fi eliberat de suferinţele sale grozave. El dorea cu sete să vadă pe Isus şi să se încreadă în El. Totuşi aducându-şi aminte că pricina principală a suferinţelor sale fusese viaţa sa destrăbălată, nădejdea îi scăzu de teamă, că nu va putea fi suferit în prezenţa acelui Doctor curat şi sfânt. El iubise plăcerile păcătoase; viaţa sa fusese o continuă călcare a legii dumnezeieşti, şi suferinţele sale

corporale erau o pedeapsă dreaptă pentru nesocotirea poruncilor lui Dumnezeu.

Cu mult timp mai înainte cărturarii şi fariseii se ocupaseră de cazul său, pentru că el solicitase interesul şi înțelegerea lor în speranța, că îi vor aduce alinare spiritului său chinuit şi corpului său suferind. Totuşi ei declaraseră cu sânge rece şi fără inimă că boala sa e incurabilă, şi măriseră chinurile sale şi mai mult prin declarația, că el ar suferi dreapta pedeapsă a lui Dumnezeu pentru fărădelegile sale. Era în obiceiul fariseilor, de a se ține departe de cei bolnavi şi lipsiți. Ei presupuneau că boala şi mizeria ar fi întotdeauna o dovadă a mâniei lui Dumnezeu contra păcătosului. Şi totuşi, aceşti bărbați, care se considerau pe ei înşişi ca sfinți şi că ar sta sub grația deosebită a lui Dumnezeu, erau adesea, în inimile şi umblarea lor, mai stricați, decât suferinzii sărmani, pe care ei îi osândeau.

Slăbănogul se lăsase pradă disperării, pentru că nu mai vedeau nici un ajutor din nici o parte, până ce vestea despre minunile îndurătoare ale lui Hristos trezi iarăşi speranța în pieptul său. Totuşi el se temea că nu i se va permite să pătrundă până la El; simțea că numai dacă Isus îl va vedea şi prin iertarea păcatelor sale i se va reda iarăşi pacea sufletului, va fi mulțumit a trăi sau a muri, întocmai după cum va fi sfânta voință a lui Dumnezeu. Amicii săi îl asigurau, că Isus a vindecat încă pe mulți alții, care în orice privință au fost tot aşa de păcătoşi ca şi el însuşi, şi prin aceasta a fost îmbărbătat în cele din urmă la credința, că şi propria sa cerere va fi ascultată.

El simțea că nu e nici un timp de pierdut; carnea sa stricată începuse deja să putrezească. Dacă putea fi făcut ceva spre a-l scăpa de la moarte, atunci trebuia să se facă fără întârziere. Strigătul disperat al sărmanului muribund era: O de aş putea pătrunde până la El! Amicii săi se străduiau cu zel, ca să-l ajute la împlinirea dorințelor sale, şi au fost propuse mai multe planuri, pentru ajungerea rezultatului dorit, dar nici unul din acestea nu părea a fi realizabil. Bolnavul, deşi era torturat de dureri corporale, totuşi îşi păstra priceperea sa spirituală încă întreagă, şi propuse amicilor săi, ca să-l ducă pe patul său la Isus. Ei se învoiră cu plăcere la aceasta.

Dar când s-au apropiat cu el de mulțimea deasă, care se adunase atât înăuntrul, cât şi în afara casei în care învăța Isus, se păru aproape cu neputință de a-şi ajunge scopul. Totuşi ei înaintară cu povara lor prin mulțime, până ce calea a fost închisă cu totul, şi ei se văzură constrânşi să se oprească, înainte de a fi ajuns la distanța de unde să poată auzi glasul lui Hristos. Isus se afla înăuntrul casei şi era ca de obicei înconjurat de ucenicii Săi; căci era de mare însemnătate ca ei să audă cuvintele şi adevărurile Sale, pe care ei aveau să le vestească mai târziu prin cuvânt şi scris în toate țările şi pentru toate timpurile.

Fariseii, doctorii şi cărturarii îngâmfați erau adunați de asemenea în apropierea Sa. Inimile lor erau pline cu scopuri nelegiuite, şi erau însuflețite de dorința, de a încurca şi intimida pe sfântul Învățător, spre a-L putea osândi la moarte sub învinuirea că ar fi un amăgitor al poporului. Geloşi pe El pentru puterea şi înțelepciunea Sa, ei îşi ascundeau ura lor adâncă, pentru a putea urmări de aproape cuvintele Sale, şi pentru a-L întreba cu privire la cele mai ciudate chestiuni, în speranța că vor găsi la El contraziceri sau păreri eretice, care să le dea un pretext de învinuire contra Lui. Ei fuseseră de față când Isus vindecă mâna cea uscată în Sabat, şi aceşti bărbați, care pretindeau a fi în mod deosebit sub favoarea lui Dumnezeu, erau plini de furie, pentru că El Se încumetase să facă această bună lucrare în ziua Domnului.

În spatele acestor demnitari ai poporului se înghesuia mulțimea care se adunase aici din diferite motive. Unii simțeau o atracție irezistibilă de a asculta la cuvintele lui Isus, deşi nu pricepeau însemnătatea lor decât în mod întunecos. Ei nu voiau să piardă nici o silabă din rostirile sfinte, şi în multe cazuri, sămânța adevărului şi a vieții prindea rădăcină în inimile lor, pentru a răsări mai târziu şi a aduce roade binecuvântate. Alții veneau din curiozitate sau din dorința după senzațional, cu singura intenție de a vedea şi auzi ceva nou. Aici erau reprezentate toate clasele societății şi diferite naționalități.

Prin această gloată îngrămădită căutau să-şi facă drum purtătorii paraliticului; totuşi sforțările lor erau zadarnice. Ei arătară poporului necesitatea urgentă a cazului lor, pentru a-i mişca să le facă loc, totuşi fără succes. Durerile bolnavului deveniră şi mai mari din cauza acestei

agitații, şi amicii săi se temeau că el avea să moară în această scenă de tulburare. Bolnavul privi în dreapta şi în stânga cu groază nespusă. Să renunțe oare acum la orice speranță, când ajutorul mult dorit era atât de aproape? El simți că o decepție amară ar fi fost pentru el cu neputință de suportat, de aceea propuse ca să-l ducă în spatele casei, spre a sparge acolo acoperişul şi să-l lase jos prin spărtură în prezența imediată a lui Isus.

Văzând amicii lui că aceasta este ultima perspectivă de prelungire a vieții, şi că nu mai putea fi dus cu viață până acasă, i-au ascultat sfatul. Ei destupară un loc prin acoperiş şi coborâră pe bolnav jos la picioarele lui Isus. Prin aceasta, cuvântarea lui Isus a fost întreruptă şi Mântuitorul privi în fața tristă a suferindului, şi văzu în ochii săi rugători îndreptați către El cu o cerere mută. El înțelege cazul, că El atrăsese la Sine acest suflet confuz şi disperat. Căci de aceea venise în lume, ca să insufle speranța celor vinovați şi nenorociți. Ioan Botezătorul indicase asupra Lui, ca "Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii". Spiritul dumnezeiesc al lui Isus mişcase inima acestui păcătos sărman, şi pe când era încă acasă, sufletul său era convins. El văzuse, cum prima licărire de credință se transformase încetul cu încetul într-o convingere puternică, că Isus este singura sa salvare, şi cum această speranță devenea din ce în ce mai tare cu orice sforțare făcută de a se apropia de El.

Cel suferind poseda averi materiale; dar acestea nu puteau elibera sufletul său de povara vinovăției sale, şi nici a-i aduce vindecare corpului său bolnav. Totuşi o putere dumnezeiască îl atrăgea către Amicul păcătoşilor, singurul care putea să-i ajute. Isus recunoaşte credința care se dovedise prin sforțările bolnavului de a pătrunde până în prezența Domnului său prin atâtea mari greutăți, şi-i zise: "Fiule, păcatele îți sunt iertate!" Aceste cuvinte ridicară povara întunericului şi a deznădejdii de pe sufletul bolnavului; pacea iubirii desăvârşite şi a iertării se repauzează asupra spiritului său şi se oglindeşte pe fața sa. Durerile sale corporale au dispărut, şi întreaga sa ființă pare schimbată în fața mulțimii uimite. Paraliticul neputincios este vindecat, păcătosul vinovat a dobândit iertare. El primise mărturia, după care dorise atât de adânc. Şi nu numai aici, ci chiar acasă, pe când se căise de păcatele

sale şi se încrezuse în puterea lui Isus, de a-l face sănătos, harul dătător de viaţă al Mântuitorului binecuvântase deja inima sa dornică.

Credinţa simplă a paraliticului primi cuvintele Maestrului ca un dar al unei noi vieţi. El nu mai exprimă prin cuvinte nici o altă dorinţă, simţindu-se prea fericit, într-o tăcere mulţumită. O lumină cerească strălucea pe faţa sa, şi poporul privea cu admiraţie la această scenă minunată. Hristos stătea în mijlocul lor, cu o maiestate, care Îl ridica mult mai presus de demnitarii sinagogii şi de legiuitori. Fariseii şi mai marii aşteptaseră cu îngrijorare, ca să vadă, ce va face Isus în acest caz. Ei îşi aminteau, că suferindul ceruse mai întâi de la ei ajutor, şi că ei se ascunseseră în dosul sfinţeniei chemării lor şi-i refuzaseră orice rază de speranţă. Ei merseră chiar atât de departe, încât îşi exprimaseră indignarea, că nu pot să se ostenească cu o chestiune atât de neplăcută. Ei priviseră cu oroare la chipul său gârbovit şi-i ziseră: "Noi nu putem scăpa pe nimeni de la moarte, descompunerea corpului a şi început deja".

Nemulţumiţi cu chinul pe care i-l provocaseră prin aceasta, ei declaraseră, că el ar suferi dreapta pedeapsă a lui Dumnezeu pentru păcatele sale. Toate acestea au fost trezite iarăşi în amintirea lor, când au văzut în faţa lor pe omul vindecat. Ei observară de asemenea, că poporul care cunoştea în majoritate aceste fapte, contemplau această scenă cu cel mai viu interes şi uimire. Ei se temeau că-şi vor pierde influenţa nu numai asupra mulţimii de faţă, ci şi asupra tuturor celor ce aveau să audă de acest eveniment minunat.

Aceşti bărbaţi mândri nu schimbau nici un cuvânt între ei; dar privindu-se unii pe alţii, citeau acelaşi gând exprimat pe faţa fiecăruia. Trebuia să facă ceva spre a opri curentul interesului general. Isus spusese, că păcatele paraliticului sunt iertate. Fariseii declaraseră aceste cuvinte ca o arogare a puterii nemărginite, ca o hulă împotriva lui Dumnezeu, şi gândeau că ar putea înfăţişa aceasta înaintea poporului, ca o crimă, care numai cu moartea ar putea fi ispăşită. Ei nu-şi exprimau aceste cugetări prin cuvinte, dar aceşti adoratori ai formelor şi simbolurilor ziceau în inimile lor: "Acesta este un hulitor de Dumnezeu. Cine poate ierta păcatele afară de Dumnezeu singur?" Ei folosiră cuvintele lui Hristos, prin care El făcea cunoscut iertarea divină, ca un

mijloc de învinuire contra Sa. Totuşi Isus citea gândurile lor, şi îndreptând o privire mustrătoare contra lor, de care se simțeau pătrunşi până în adâncul sufletului lor, El le zise: "Pentru ce aveți astfel de gânduri în inimile voastre? Ce este mai lesne a zice slăbănogului: 'Păcatele îți sunt iertate', sau a zice: 'Scoală-te, ridică-ți patul şi umblă?' dar, ca să ştiți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, 'Ție îți poruncesc', a zis El slăbănogului, 'scoală-te, ridică-ți patul, şi du-te acasă'." Marcu 2:8-11.

Atunci, acel care a fost adus la Isus pe patul său de boală şi ale cărui membre erau incapabile de orice serviciu, se ridică pe picioarele sale cu puterea şi agerimea unui tânăr. Sângele înviorător începu să pulseze prin arterele sale, căutându-şi canalele sale naturale cu o exactitate desăvârşită. Organismul omenesc amorțit intră deodată în activitate; culoarea rumenă a sănătății luă locul palorii morții. "Şi îndată slăbănogul s-a sculat, şi-a ridicat patul, şi a ieşit afară în fața tuturor; aşa că toți au rămas uimiți, şi slăveau pe Dumnezeu şi ziceau: 'Niciodată n-am văzut aşa ceva!'"

O, iubire minunată a lui Hristos, care se coboară ca să vindece pe cei nevinovați şi suferinzi! Dumnezeirea care se îndură de omenirea suferindă şi-i alină durerile! O, ce putere minunată s-a descoperit cu aceasta fiilor oamenilor! Cine poate pune la îndoială solia mântuirii! Cine poate nesocoti milostivirea unui Mântuitor îndurător!

Efectul acestei minuni asupra poporului, era ca şi când s-ar fi deschis cerul şi mărirea unei lumi mai bune s-ar fi descoperit. Când paraliticul vindecat trecu prin mulțime preamărind pe Dumnezeu la orice pas, şi ducând cu uşurință sarcina sa, poporul se dădu la o parte, şi privea cu o sfială sfântă asupra lui, şoptind unii către alții. "Lucruri minunate am văzut azi". Fariseii erau amuțiți de consternare şi covârşiți de înfrângerea lor. Ei vedeau, că aici nu li se oferea nici o ocazie, de a ațâța mulțimea cu prejudecățile şi gelozia lor. Lucrarea minunată pentru bărbatul, pe care ei în aroganța lor îl predaseră morții şi mâniei lui Dumnezeu, făcu o astfel de impresie asupra poporului, încât influența acestor mai mari ai iudeilor a fost uitată pentru câtva timp. Ei vedeau, că Hristos poseda o putere, şi pretindea că Îi aparține Lui, dar pe care ei o atribuiau numai

lui Dumnezeu. Demnitatea blândă a purtării Sale, în legătură cu faptele Sale minunate, stătea într-un contrast izbitor cu propria lor înfățișare trufașă și plină de îndreptățirea de sine, încât au fost dezorientați și umiliți, fără totuși a recunoaște prin aceasta prezența unei Ființe superioare.

Dacă fariseii și cărturarii ar fi fost sinceri înaintea lui Dumnezeu, atunci ar fi cedat acestei dovezi hotărâtoare, la care ei au fost martori, că Isus era cel Făgăduit al lui Israel. Dar ei erau ferm hotărâți, ca nimic să nu-i convingă despre acest lucru. Ei stau într-un contrast hotărât cu acest Învățător blând și modest, care venise din atelierul din Nazaret, și care totuși, prin faptele Sale minunate, amenința să distrugă demnitatea și poziția lor. De aceea ei persistară în ura și răutatea lor și se retraseră pentru a făuri noi planuri, prin care nădăjduiau să osândească și să aducă la tăcere pe Fiul lui Dumnezeu.

Aceşti bărbați primiseră multe și repetate dovezi, că Isus este Mântuitorul făgăduit; totuși nici una din acestea nu era atât de convingătoare și atât de verosimilă ca această minune a milostivirii. Dar cu cât erau mai mari dovezile, ce li se ofereau, că Isus posedă pe pământ puterea de a ierta păcatele și de a vindeca pe bolnavi, cu atât mai mult se înarmau ei cu ură și cu necredință, până ce Dumnezeu Se întoarse în cele din urmă de la ei, iar ei se încătușară cu lanțuri făurite de ei înșiși și se aruncară în întunericul lipsit de speranță. Nu mai există nici un mijloc pentru câștigarea unor astfel de inimi împietrite prin răutate și necredință.

Foarte mulți sunt astăzi care calcă pe urmele iudeilor necredincioși. Dumnezeu le-a dat lumină; dar ei nu vor s-o primească. Spiritul Său i-a avertizat; dar ei au făcut mustrările Sale ca pietre de poticnire, de care se vor împiedica și cădea. Ei au lepădat milostivirea Sa oferită și au refuzat să creadă adevărul Său, până ce în cele din urmă au fost lăsați de capul lor și pot urma neîmpiedicați pe calea care-i duce la pieire.

În casa paraliticului vindecat a fost o mare bucurie, când el s-a întoars la ai săi, purtând cu ușurință pe umerii săi patul pe care zăcuse și pe care fusese purtat cu puțin mai înainte. Ei se adunară în jurul lui cu lacrimi de bucurie pe obrajii lor, și de abia credeau cele ce vedeau cu

ochii. El sta în fața lor în deplina sa putere de bărbat. Aceleaşi brațe, pe care le ştiau fără viață, erau acum gata să asculte de voința sa; carnea care fusese zbârcită şi palidă, exprima acum sănătate prin culoarea sa rumenă. Speranța se putea citi în orice trăsătură a feței sale; orice întristare şi descurajare dispăruseră acum, şi expresia păcii şi a fericirii luă locul semnelor păcatului şi suferinței. Rugăciuni vesele de mulțumire se ridicau din acea casă, şi Dumnezeu era preamărit prin Fiul Său, care dăduse speranță celui deznădăjduit şi putere celui zdrobit. Acest om era gata cu întreaga sa familie să-şi pună viața la picioarele lui Isus. Nici o îndoială nu mai putea tulbura credința lor, nici o necredință nu mai putea zdruncina devotamentul lor față de Hristos, care aduse lumină în întunericul casei lor.

SABATUL

Nimic nu deosebea pe iudei atât de mult de naţiunile învecinate, şi nu-i caracteriza atât de hotărât ca adevăraţi închinători ai Creatorului, ca întocmirea Sabatului. Respectarea acestuia era neîncetat un semn vizibil al legăturii lor cu Dumnezeu şi al despărţirii lor de celelalte popoare. Orice muncă obişnuită pentru întreţinerea vieţii, sau pentru câştig lumesc, era oprită în ziua a şaptea. Potrivit poruncii a patra, Sabatul era consacrat odihnei şi serviciului divin. Numai faptele de milă şi de iubire erau îndeacord cu intenţia Domnului în această zi. Acestea nu trebuie legate nici de timp nici de loc. A ajuta celor suferinzi şi a mângâia pe cei întristaţi este o faptă de iubire, care face cinste zilei sfinte a lui Dumnezeu.

Lucrarea preoţilor pe care ei o săvârşeau la aducerea de sacrificii, era majorată în Sabat, şi totuşi prin lucrarea ce se făcea la serviciul lui Dumnezeu, ei nu se făceau vinovaţi de nici o călcare a poruncii a patra. Dar prin depărtarea de Dumnezeu, Israeliţii pierdură din ce în ce mai mult din vedere adevăratul scop al întocmirii Sabatului. Ei deveniră neglijenţi în ţinerea Sabatului şi nu respectară prescripţiile date în această privinţă. Profeţii le vesteau dizgraţia lui Dumnezeu din cauza profanării zilei Sale sfinte. Neemia zice: “Pe vremea aceea am văzut în Iuda nişte oameni călcând la teasc în ziua Sabatului, aducând snopi, încărcând măgari cu vin, struguri şi smochine, şi cu tot felul de lucruri, şi aducându-le la Ierusalim în ziua Sabatului. Şi i-am mustrat chiar în ziua când îşi vindeau mărfurile.” Neemia 13:15.

Şi Ieremia le porunceşte: "Luați seama în sufletele voastre, să nu purtați nici o povară în ziua Sabatului, şi să n-o aduceți înăuntru pe porțile Ierusalimului. Să nu scoateți din casele voastre nici o povară în ziua Sabatului, şi să nu faceți nici o lucrare, ci sfințiți ziua Sabatului, cum am poruncit părinților voştri." Ieremia 17:21-22.

Totuşi ei nu au luat seama la avertismentele profeților inspirați, şi s-au depărtat din ce în ce mai mult de credința părinților lor. În cele din urmă izbucniră asupra lor nenorociri, prigoniri şi sclavie, ca urmare a nesocotirii prescripțiilor dumnezeieşti.

Îngroziți prin aceste lovituri ale pedepsei divine, ei s-au întors apoi la respectarea cea mai aspră a tuturor formelor exterioare prescrise de legea cea sfântă. Nemulțumiți numai cu atâta, ei au făcut chiar adăugări împovărătoare la aceste ceremonii. Mândria şi bigoția lor i-a dus la o tâlcuire mărginită a ordinelor lui Dumnezeu. Cu timpul urmaşii lor s-au învăluit într-un gard formalist de tradiții şi de datini strămoşeşti, care au ajuns în curând să fie privite cu aceeaşi sfințenie, ca şi legea originală. Această încredere de sine şi aceste dispoziții făcute de ei înşişi, în legătură cu prejudecățile lor față de celelalte națiuni, i-au făcut să se împotrivească Spiritului lui Dumnezeu şi să se depărteze din ce în ce mai mult de harul Său.

Aceste pretenții şi restricții erau atât de împovărătoare, încât Isus declară: "Ei leagă sarcini grele şi anevoie de purtat, şi le pun pe umerii oamenilor". Conduita falsă a datoriei lor şi semnele superficiale de recunoaştere a evlaviei şi sfințeniei lor întunecaseră pretențiile adevărate şi precise ale lui Dumnezeu. Adevăratul serviciu al inimii a fost neglijat prin respectarea riguroasă a ceremoniilor exterioare. Îngrămădind prescripții peste prescripții, iudeii au sucit poruncile lui Dumnezeu până într-atât, încât pe vremea lui Hristos, când Mântuitorul săvârşea în Sabat fapte de milostenie, ei au fost gata să-L învinuiască că ar profana Sabatul.

Grânele erau coapte pentru seceriş, când Mântuitorul şi ucenicii Săi treceau odată într-un Sabat prin lanurile de grâu. Ucenicii erau flămânzi, căci Maestrul lor îşi continuase lucrarea Sa de învățătură şi de vindecare până la o oră înaintată, şi ei au fost un timp îndelungat fără mâncare. De aceea ei au început să culeagă spice şi să mănânce,

în armonie cu legea lui Moise, care prescria măsura de prevedere, zicând: "Dacă intri în holdele aproapelui tău, vei putea să culegi spice cu mâna, dar secera în holdele aproapelui tău să n-o pui." Deut. 23:25.

Spionii erau totuşi mereu pe urmele lui Isus, şi căutau o ocazie de a-L învinui şi osândi. Văzând această faptă a ucenicilor, ei se plânseră chiar Domnului cu cuvintele: "Uite că ucenicii Tăi fac ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului." Matei 12:2. Cu aceasta ei dovedeau îngustimea vederilor lor cu privire la legea lui Dumnezeu. Totuşi Isus i-a apărat pe ucenicii Săi după cum urmează: "Oare n-ați citit ce a făcut David, când a flămânzit, el şi cei ce erau împreună cu el? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu, şi a mâncat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, pe care nu-i era îngăduit să le mănânce nici lui, nici celor ce erau cu el, ci numai preoților?" Şi le-a zis: "Căci Fiul omului este Domn şi al Sabatului." Matei 12:2-4, 8.

Dacă chiar profanarea Sanctuarului din partea lui David a fost scuzată, pentru că era flămând tare, şi dacă fapta sa nu i s-a socotit ca păcat, atunci cu cât mai scuzabilă, era simpla comportare a ucenicilor, că rupeau spice în Sabat şi le mâncau. Isus voia să întipărească, atât ucenicilor cât şi vrăjmaşilor Săi, învățătura că servirea lui Dumnezeu este cea dintâi dintre toate datoriile, şi dacă cineva e obosit şi flămând din cauza lucrului, atunci îi este permis chiar şi în Sabat a-şi satisface necesitățile firii sale omeneşti. Această întocmire sfântă nu a fost făcută pentru a provoca durere şi indispoziție, în loc de binecuvântare. "Sabatul a fost făcut pentru om", spre a-i aduce odihnă şi pace, şi spre a-i aminti despre opera Creatorului Său, iar nu spre a deveni pentru el o povară apăsătoare.

Lucrarea care se săvârşea în templu în ziua Sabatului, era îndeacord cu legea jertfelor, şi totuşi acelaşi lucru dacă ar fi fost săvârşit într-o împrejurare obişnuită de afaceri, ar fi fost o violare a poruncii dumnezeieşti. Culegerea şi mâncarea din produsele câmpului, pentru a întreține puterile corporale, care erau necesare pentru a servi lui Dumnezeu, era permisă conform cu legea. Isus încoronă argumentația Sa, declarându-Se pe Sine ca "Domn al Sabatului" - mai presus de orice întrebare şi de orice lege. Acest Judecător nemărginit scuteşte pe

ucenici de orice mustrare, sprijinindu-Se tocmai pe prescripțiile, de a căror violare ei erau învinuiți.

Dar Isus n-a considerat ca închisă chestiunea, până ce n-a făcut şi vrăjmaşilor o mustrare. El declară, că ei în orbia lor pierduseră din vedere adevăratul scop al Sabatului, şi le zise: "Dacă ați fi ştiut ce înseamnă: 'Milă voiesc, iar nu jertfe', n-ați fi osândit pe nişte nevinovați." Matei 12:7. El compară apoi multele lor obiceiuri fără inimă cu adevărata credincioşie şi iubire miloasă, care trebuie să caracterizeze pe închinătorii cei sinceri ai lui Dumnezeu: "Căci bunătate voiesc, nu jertfe, şi cunoştință de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot! Dar ei au călcat legământul ca oricare om de rând; şi nu Mi-au fost credincioşi atunci." Osea 6:6-7.

Isus fusese crescut în mijlocul acestui popor, care era plin atât de mult de bigotism şi de prejudecăți; de aceea El ştia că pentru vindecarea în Sabat va fi considerat călcător al legii. El îşi dădea bine seama că fariseii vor folosi aceste fapte, spre a ațâța poporul. El ştia, că ei vor folosi aceste fapte de îndurare ca pe nişte motive puternice, de a influența sufletul mulțimii, care în toată viața lor fuseseră legați de îngrădirile şi pretențiile iudaice. Deşi El ştia toate acestea, totuşi nu-L împiedicară de a dărâma zidul lipsit de rațiune al superstiției, cu care era înconjurat Sabatul, şi de a învăța pe oameni, că iubirea şi binefacerea sunt permise în orice zi.

El a intrat în sinagogă şi văzu acolo pe un om cu mâna uscată. Fariseii Îl pândeau, ca să vadă, ce va face El în cazul acesta, dacă va vindeca pe acel om în Sabat sau nu. Singura lor străduință era, de a găsi o pricină de învinuire contra Lui. Isus a privit la omul cu mâna uscată şi i-a poruncit să treacă în față. Apoi întrebă: "Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau s-o pierzi? Dar ei tăceau. Atunci, rotindu-şi privirile cu mânie peste ei, şi mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: 'Întinde-ți mâna!' el a întins-o, şi mâna i s-a făcut sănătoasă." Marcu 3:4-5.

El justifică această lucrare de vindecare a celui cu mâna uscată ca fiind în desăvârşită armonie cu principiile poruncii a patra. Totuşi ei Îl întrebară: "Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?" Atunci Isus le dădu un răspuns lămurit şi hotărât: "Cine este omul acela dintre voi,

care, dacă are o oaie, şi-i cade într-o groapă, în ziua Sabatului, să n-o apuce şi s-o scoată afară? Cu cât mai de preţ este deci un om decât o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat!"

Spionii care erau de faţă n-au îndrăznit să răspundă la această întrebare în faţa mulţimii, de teamă, ca să nu se încurce, pricinuindu-şi greutăţi. Ei ştiau, că deşi pe un om îl lăsau mai bine să sufere şi să moară, decât să-i procure o alinare în ziua Domnului; unui animal îi ajutau totuşi imediat, când se afla în primejdie, căci altfel stăpânul ar fi suferit o pagubă. În felul acesta animalul lipsit de raţiune era ridicat mai presus de omul, care era creat totuşi după chipul lui Dumnezeu.

Isus dorea să îndrepte învăţăturile false ale iudeilor despre Sabat, şi să întipărească şi ucenicilor Săi adevărul că faptele de milostenie sunt permise în această zi. Prin vindecarea omului cu mâna uscată în Sabat, El dădu la o parte datina iudeilor, şi lăsă porunca a patra să apară în forma sa originală. Prin această faptă Sabatul a fost înălţat dându-se la o parte restricţiile nefolositoare, care fuseseră îngrămădite asupra lui. Fapta Sa de milostivire onoră această zi, pe când aceia, care se plângeau din pricina Lui, profanau ei înşişi Sabatul prin obiceiurile şi ceremoniile lor nefolositoare.

Există în zilele noastre predicatori, care învaţă, că Fiul lui Dumnezeu ar fi călcat Sabatul, şi că ar fi îndreptăţit şi pe ucenicii Săi să facă la fel. Ei se folosesc de aceleaşi pretexte ca şi iudeii criticoşi, deşi în aparenţă pentru alt scop, susţinând că Hristos ar fi desfiinţat Sabatul.

Isus adresându-Se fariseilor cu întrebarea, dacă se cuvine a face bine în Sabat sau a face rău, a scăpa un suflet sau a omorî, le puse prin aceasta în faţă propriile lor intenţii nelegiuite.

Ei Îl urmăreau îndeaproape pretutindeni, spre a găsi prilej de învinuire falsă contra Lui; ei urmăreau viaţa Sa cu o ură şi răutate înverşunată, pe când El scăpa la mulţi viaţa, umplându-le inima de fericire şi mulţumire. Ce era mai bine a face sâmbăta, a omorî un suflet, după cum ei intenţionau, sau a vindeca pe bolnavi, după cum făcea El? Era oare mai drept a nutri cugete ucigaşe în inimă în ziua cea sfântă a lui Dumnezeu, decât iubire faţă de toţi oamenii, care se dă pe faţă prin fapte de milă şi iubire?

PREDICA DE PE MUNTE

Salvatorul lumii căuta să simplifice învățăturile Sale cât de mult posibil, aşa ca toți ascultătorii Săi să poată fi în stare a-L înțelege. Că învăța adesea în oraşe şi temple, aceasta o făcea numai, pentru că voia să câştige o clasă, pe care nu ar fi întâlnit-o aşa de uşor sub cerul liber; altfel Isus Îşi alegea ca temple ale Sale câmpurile, dumbrăvile şi malurile mării. Acestea erau şi cele mai plăcute locuri ale Sale de meditație şi rugăciune.

El avea motive însemnate, că se retrăgea în acest templu sublim al naturii, spre a instrui acolo poporul. În fața Sa se întindeau privelişti cu scene bogate şi cu obiecte bine cunoscute atât pentru cei de sus, cât şi pentru cei de jos. Din acestea El îşi trăgea parabolele Sale, care simplificau învățăturile Sale şi le întipărea adânc în sufletul ascultătorilor Săi. Păsările cântând pe crengile stufoase, florile mărețe ale văilor, crinul cel nepătat din sânul mării, arborii cu vârfurile lor falnice înălțate spre cer, câmpiile fructifere, holdele legănânde, pământul neroditor, pomul fără roade, munții cei înalți, râurile murmurânde, soarele la apus, care face cerul auriu cu razele sale de foc; toate acestea erau folosite ca mijloc de educație, ca simboluri pentru descrierea frumuseților adevărului dumnezeiesc. El lega operele vizibile ale Creatorului cu cuvintele vieții, pe care el le vorbea, şi călăuzea astfel sufletele de la contemplarea naturii către Autorul acesteia.

Ura iudeilor devenise atât de mare din cauza minunii săvârşite în Sabat, cu vindecarea omului cu mâna uscată, încât Isus Se retrase cu

ucenicii Săi într-un alt câmp de lucru mai favorabil. Ei merseră la țărmul mării Galileii, şi gloate multe Îl urmară, căci această nouă minune săvârşită în Sabat devenise cunoscută în tot ținutul acela. Pe când Isus învăța, mulți bolnavi şi posedați de spirite rele erau aduşi la El, şi El îi vindeca. Inima Sa cea mare şi iubitoare a fost plină de o milă divină pentru sărmanii suferinzi, dintre care mulți căutau să se apropie cel puțin de El, şi să se atingă de veşmântul Lui, crezând că prin aceasta vor fi vindecați. Şi ei nu au fost înşelați în aşteptările lor, căci atingerea făcută în credință atrase puterea vindecătoare a Marelui Doctor asupra lor, şi suferințele şi descurajările lor erau transformate în bucurie şi rugăciuni de mulțumire. El da afară şi multe spirite rele, care la părăsirea victimelor lor recunoşteau pe Hristos, zicând: "Tu eşti Fiul lui Dumnezeu".

Poporul din Galilea a fost trezit atât de puternic, încât venea cu grămada la Mântuitorul. În cele din urmă gloata s-a înmulțit atât de mult, încât El abia mai avea loc să stea în picioare; de aceea S-a urcat într-un mic vas, care era ancorat la țărm, şi de aici El predică mulțimii adunate pe țărm. În felul acesta El lucra neîncetat, învățând poporul şi vindecând pe bolnavi. După ce ziua se termină, El Se ascundea în singurătatea munților, spre a comunica cu Tatăl Său în linişte. Isus petrecea toată noaptea în rugăciune, pe când ucenicii Săi dormeau la poalele muntelui. Cu revărsarea zorilor, El venea ca să-i deştepte. Ucenicii trebuiau să primească o însărcinare cu răspunderi sfinte, care era deopotrivă numai cu misiunea lui Hristos. Ei aveau să fie deosebiți pentru lucrarea Evangheliei şi să fie uniți cu Isus, aveau să fie părtaşi la bucuriile şi suferințele Sale, să primească învățăturile Sale şi să fie martori credincioşi ai faptelor Sale puternice, spre a deveni destoinici ca să vestească lumii cele ce ei învățaseră. Ei trebuiau să fie familiarizați atât de mult cu adevărul, încât Isus să-i poată trimite adesea singuri, ca să învețe şi să lucreze, întocmai după cum El lucra şi învăța.

Isus dorea, ca ucenicii Săi să dobândească în serviciul Evangheliei o experiență - cât timp El umbla încă pe pământ şi-i putea mângâia şi întări personal - încât după moartea Sa să fie în stare, a continua cu succes lucrarea, şi a pune temelia bisericii creştine.

Pe când Isus pregătea pe ucenicii Săi spre a fi întăriți prin binecuvântare şi le dădea instrucțiuni despre datoria lor în marea lucrare care le sta în față, se introduse şi Iuda între ei. El asigură pe Isus în modul cel mai solemn de devotamentul său, şi se oferi ca ucenic al Său zicând: "Doamne, Te voi urma oriunde vei merge." Isus nu-l primi nici cu bucurie, dar nici nu-l respinse, ci îi vorbi mişcat fiind de durere: "Vulpile au vizuini, şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Şi odihni capul." Iuda era egoist şi scopul său principal, pentru care voia să intre în legătură cu Hristos, era speranța că va câştiga avantaje pământeşti, care i-ar proveni din aceasta; dar aluzia lui Hristos la propria Sa sărăcie, şi comparația situației Sale cu acea a vulpilor şi a păsărilor, avea de scop să taie lui Iuda orice speranță de câştig pământesc, prin unirea sa cu Hristos. Iuda era un bărbat cunoscut cu capacități practice, şi poseda o influență însemnată. Din aceste motive ucenicii doreau ca el să fie luat între ei. Ei îl recomandară lui Isus în modul cel mai călduros, ca pe cineva, care va putea contribui mult la propăşirea lucrării Sale. De aceea ei erau uimiți de primirea rece, pe care i-o făcu Mântuitorul; dar Domnul citea inima lui Iuda şi-i cunoştea caracterul. Şi totuşi Isus dorea să lege pe acest bărbat cu Sine, ca să facă cunoştință cu solia Sa dumnezeiască şi să câştige putere morală, spre a-şi îndrepta defectele caracterului său şi a dobândi o completă schimbare a inimii, care avea să-i asigure mântuirea veşnică. Cu ajutorul lui Hristos, el ar fi putut dobândi aceasta.

Dacă Isus ar fi respins pe Iuda, atunci ucenicii, care îl priveau cu atâta simpatie ar fi pus la îndoială înțelepciunea Maestrului lor. Dar, primindu-l, Isus evită aceasta, şi aduse pe Iuda cel egoist şi zgârcit în cea mai favorabilă situație, de a dezvolta acele însuşiri ale sufletului şi ale inimii, care i-ar fi putut asigura în cele din urmă un loc în împărăția cerurilor. Dar cu toate aceste ocazii prețioase, Iuda îşi alese un drum, care îl acoperi cu ocară veşnică.

Isus adună pe ucenici în jurul Său, Se plecă în genunchi în mijlocul lor şi punând mâinile pe capul lor, Se rugă şi-i binecuvântă pentru sfânta lor lucrare. Astfel ucenicii Domnului au fost confirmați prin binecuvântare ca vestitori ai Evangheliei. După ce a avut loc aceasta,

Isus Se întoarse cu cei ce-L însoțeau înapoi la țărm, unde mulțimea se adună deja ca să-L asculte. Mulți dintre cei adunați acolo veniseră ca să fie vindecați de o boală sau alta. Aici Isus vindecă pe bolnavi şi mângâie pe cei întristați, până ce mulțimea crescu atât de mult, încât malul îngust nici nu-i mai încăpea. De aceea Isus Se urcă pe un platou de pe muntele din apropiere, unde poporul se putu aşeza. Isus chemă la Sine pe ucenicii Săi, pentru ca marile adevăruri, pe care El le vestea să fie întipărite în mod de neşters în mintea lor, şi pentru ca nimic să nu abată atenția lor de la cuvintele Sale.

Deşi ucenicii Săi se aflau strânşi lângă El, şi cuvintele Sale păreau a fi adresate mai mult lor, totuşi ele erau destinate de asemenea să pătrundă inimile şi conştiința mulțimii adunate acolo din toate clasele. La fiecare adunare mare de acest fel, poporul aştepta încă mereu, ca Isus să Se declare suveran al unei noi împărății, despre care El vorbea, care avea să desfăşoare o mare putere. Iudeii credincioşi aşteptau de la El, să-i elibereze de jugul sclaviei lor şi să-i ducă iarăşi la gloria lor de mai înainte. În predica Sa de pe munte, Hristos zădărnici însă speranțele lor într-o mărire pământească. El Îşi începu predica Sa cu stabilirea principiilor care aveau să hotărască în Împărăția harului Său divin, aşa cum sunt ele exprimate în diferitele fericiri.

"Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!" Săraci cu spiritul sunt acei, care nu au nici o pretenție în meritele lor personale şi nu se mândresc cu propriile lor virtuți. Recunoscându-şi totala lor nevrednicie şi fiind convinşi până în profunzime de păcătoşenia lor, ei nu-şi pun încrederea în ceremoniile exterioare, ci se încred în Isus, care este drept şi îndurător. Adevăratul creştin nu se poate înălța decât prin umilință. Inimile mândre se străduiesc în zadar să dobândească mântuirea prin fapte bune, totuşi acestea nu sunt îndeajuns, pentru dobândirea vieții veşnice. După ce omul a făcut tot ce-i stă în putere, Hristos trebuie totuşi să-i socotească propria Sa îndreptățire.

În Hristos, Dumnezeu a dat cel mai prețios dar al cerului, pentru a răscumpăra pe om, şi după cum darul este desăvârşit şi nemărginit, tot astfel şi harul salvator este fără margini şi atotîndestulător. Această declarație a lui Hristos lovi îndreptățirea de sine a fariseilor la rădăcină,

pe când ei se credeau deja bogați în înțelepciune spirituală, şi nu mai simțeau nici o nevoie de mai multă luminare. Asemenea oameni, cu astfel de simțăminte nu puteau avea nici o parte la Împărăția cerurilor.

"Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați!" Prin rostirea unei binecuvântări asupra celor îndurerați, Isus nu intenționa să învețe pe oameni, că ar fi o virtute în aceea, de a fi stăpâniți neîncetat de tristețe, sau că o întristare şi jeluire egoistă ar avea în sine meritul de a îndepărta măcar o mânjitură a păcatului. Plângerea despre care vorbeşte Hristos, este o întristare dumnezeiască pentru păcatele săvârşite, ce dă naştere unei pocăințe, care duce la viața veşnică. Mulți se întristează când vina lor este descoperită, pentru că urmările umblării lor rele i-a adus într-o situație neplăcută. Aşa a plâns Esau pentru păcatul de a fi disprețuit şi vândut dreptul său de întâi-născut; totuşi plângerea sa era pricinuită de urmările neaşteptate ale acelui păcat. Aşa se căi Faraon de răscularea sa contra lui Dumnezeu, când se rugă ca plăgile să fie îndepărtate de la el; totuşi inima sa rămase neschimbată, şi el a fost gata să repete fărădelegea sa la cea dintâi ispită. O astfel de întristare nu duce la pocăință.

Cel ce este convins într-adevăr de păcătoşenia sa, simte că el şi-a petrecut toată viața într-o continuă lipsă de recunoştință. El simte că a răpit pe cel mai bun prieten al său de timpul şi puterea, care au fost răscumpărate pentru dânsul pe un preț nemărginit de mare. Tot sufletul îi este plin de întristare nespusă, că a nesocotit şi întristat pe Salvatorul său milos. O astfel de întristare este prețioasă, căci ea pregăteşte rodul paşnic al dreptății. Cel lumesc poate considera, din punctul său de vedere, această întristare ca o slăbiciune; totuşi ea este puterea, care leagă pe cel pocăit de Cel Nemărginit printr-o legătură de nedespărțit. Ea dovedeşte că îngerii lui Dumnezeu aduc sufletului său înapoi virtuțile, care fuseseră pierdute prin învârtoşarea inimii şi prin fărădelegi. A-şi mărturisi greşelile şi a se căi dă dovadă despre excelența unui caracter, care este de asemenea destoinic de a le recunoaşte şi îndrepta. Lacrimile celor pocăiți nu sunt decât norii şi picăturile de ploaie, după care se arată lumina soarelui vindecător; este tristețea, care vesteşte o bucurie, care va fi în suflet un izvor dătător de viață.

Oamenii seamănă în marele câmp al lui Dumnezeu, cu osteneală şi lacrimi, dar şi cu o aşteptare răbdătoare; şi vor fi binecuvântaţi, căci cerurile se vor deschide, ploaia va cădea şi va asigura o recoltă bogată. Şi când secerătorul va veni, îşi va aduna cu bucurie snopii în grânarul său.

"Ferice de cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul!" Greutăţile de pe cărarea creştinului pot fi micşorate foarte mult prin acea blândeţe a caracterului, care se ascunde în Hristos. El invită pe toţi cei osteniţi şi împovăraţi ca să vină la El, căci este blând şi smerit cu inima, şi le făgăduieşte repaus. Când creştinul posedă umilinţa Maestrului său, atunci el va trece cu vederea orice dispreţuire, orice refuz şi orice împotrivire, la care este expus zilnic, şi acestea nu vor mai fi în stare să arunce o umbră pe sufletul său. Acea blândeţe, pe care Isus o fericea, îşi are înrâurirea ei în cercul familiar; ea, face căminul fericit, evită certurile, nu dă riposte furioase, ci linişteşte un spirit iritat şi se manifestă printr-o amabilitate, care va fi simţită de toţi în cercurile lor desfătătoare. Ea linişteşte spiritul revoltat şi răzbunător, şi reflectă caracterul sublim al lui Hristos.

Pentru creştini ar fi cu mult mai bine a suferi învinuiri false, decât a se lăsa torturaţi de gândul răzbunării contra vrăjmaşilor lor. Ura şi răzbunarea sunt infiltrate de Satan şi nu aduc decât remuşcări acelor ce se ocupă cu ele. Smerenia inimii este puterea, care dă creştinului biruinţa. Răsplătirea sa este moştenirea măririi.

"Ferice de cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi!" după cum corpul simte necesitatea de hrană vremelnică pentru a înlocui puterile consumate, şi pentru întreţinerea tăriei corporale, tot astfel trebuie să dorească sufletul după acea hrană spirituală, care înmulţeşte acea putere morală şi satisface dorinţa sufletului şi a inimii. După cum corpul primeşte neîncetat acea hrană, care întreţine viaţa şi puterea, tot astfel şi sufletul trebuie să dorească neîncetat după acea hrană cerească, care împrumută omului muşchi şi nervi spirituali. După cum călătorul în pustie cercetează cu zel după un izvor, şi după ce l-a găsit îşi potoleşte setea sa arzătoare cu apa sa răcoritoare şi cristalină, tot aşa trebuie să înseteze şi creştinul şi să caute după apa cea curată a

vieții, al cărei izvor este Hristos. Acolo sufletul poate fi satisfăcut, acolo agitația furioasă, provocată de lupta vieții zilnice, se calmează, iar spiritul va găsi o înviorare continuă. Dar majoritatea ascultătorilor lui Hristos nu înseta decât după avantaje şi onoruri lumeşti; mai cu seamă fariseii, a căror înălțare de sine le îngrădea calea, şi-i împiedica să tindă după o desăvârşire mai mare, decât aceea după care ei năzuiseră mai înainte. După propria lor părere ei credeau că ar fi ajuns punctul culminant al dreptății desăvârşite. Totuşi printre ascultători erau mulți, care ascultau cu mulțumire învățăturile lui Isus, şi căutau din acel timp să-şi pună viața în armonie cu învățăturile Sale.

"Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!" Cu aceasta Isus combătea aroganța şi intoleranța tirană a iudeilor. Atât preoții cât şi poporul, tindeau de obicei după dominație, certându-se cu toți cei de altă părere, şi dădeau pe față o mare sensibilitate față de orice criticare a faptelor lor. De aceea Isus zicea fariseilor: "Dar vai de voi, Fariseilor! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din rută şi din toate zarzavaturile, şi dați uitării dreptatea şi dragostea de Dumnezeu." Luca 11:42. Mântuitorul voia să întipărească în urmaşii Săi o învățătură de milă, aşa încât ei să nu aibă lipsă de acea compătimire, care sufere împreună cu cei suferinzi şi-i sprijină, şi care evită în acelaşi timp a exagera greşelile altora.

"Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!" Iudeii erau atât de riguroşi cu privire la curăția ceremonială, încât prescripțiile lor în această privință deveniseră o povară de nesuferit. Sufletele erau atât de umplute cu prescripții, cu opriri şi cu frică de necurățirea exterioară, încât pierdură din vedere necesitatea curățirii intențiilor şi a înnobilării sentimentelor. Ei nu observară mânjitura, pe care egoismul, nedreptatea şi răutatea o lăsaseră în urmă asupra sufletului.

Isus declară, că acei care sunt curați cu inima, vor vedea pe Dumnezeu. Ei aveau să-L cunoască pe El în persoana Fiului Său, care fusese trimis în lume pentru mântuirea neamului omenesc. Sufletele lor, curățite şi ocupate cu cugete nobile, vor descoperi mai lămurit pe Creator în operele făcute de mâna Sa puternică, în lucruri frumoase şi

mărețe care alcătuiesc Universul. Atunci ei vor trăi în prezența Celui Atotputernic, în tot timpul hărăzit lor de El, în lumea creațiunii Sale. Ei vor vedea însă pe Dumnezeu şi în starea lor viitoare, nemuritoare, după cum avea Adam favoarea de a umbla şi vorbi cu Creatorul său în grădina Eden. Cei curați cu inima văd chiar acum pe Dumnezeu, deşi ca "printr-o oglindă în chip întunecos; dar atunci, Îl vom vedea față în față".

"Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!" Tatăl nostru ceresc este un Dumnezeu al păcii. Când El a creat pe om, îi destină un loc de pace şi siguranță. Totul era fericire şi armonie în grădina Eden. Acei care vor deveni părtaşi de fire dumnezeiască, vor iubi pacea şi mulțumirea; ei vor practica virtuțile, care le asigură acele succese. Ei vor căuta să îmblânzească mânia şi să evite sensibilitatea, spiritul de critică şi toate patimile rele, care aduc gâlceavă şi ceartă. Cu cât oamenii se unesc mai mult cu lumea şi primesc căile ei, cu atât mai puțin vor avea ei din adevăratele elemente ale păcii în inima lor, şi cu atât mai plini vor fi de amărăciunea certurilor pământeşti, de gelozie şi de cugete rele unii față de alții, cărora nu le trebuie decât anumite împrejurări, pentru a se dezvolta spre fapte rele. Acei, a căror supărare e provocată de cele mai neînsemnate pricini, şi care pândesc cuvintele şi faptele altora, spre a le face cunoscut în ascuns acolo, unde pot provoca duşmănie, sunt tocmai contrariul celor iubitori de pace, care sunt numiți fii ai lui Dumnezeu.

În relațiile sale cu oamenii, adevăratul creştin va evita toate cuvintele, care dau loc la supărări şi certuri nefolositoare. Întreg cerul trăieşte în pace, iar acei, care sunt strâns legați cu Hristos, vor fi în armonie cu cerul. Isus declară: "În lume veți avea necazuri" dar "în Mine veți avea pace". Toți acei ce se țin de Mântuitorul, nu vor fi nici neliniştiți, nici nemulțumiți. Ei vor deveni părtaşi naturii lui Hristos, şi se vor strădui după modelul Său în viața lor.

Mulțimea a fost uimită de această învățătură, care se abătea atât de mult de la prescripțiile şi exemplul cărturarilor şi fariseilor. Poporul primise de la ei ideea, că fericirea ar consta în posedarea lucrurilor acestei lumi, şi că renumele şi onoarea oamenilor ar fi foarte vrednice de dorit. Le plăcea foarte mult să fie numiți "Rabi", şi să fie lăudați de

popor ca fiind foarte înțelepți şi evlavioşi, şi să facă paradă în public cu virtuțile lor. Căci aceasta era privită ca încoronare a fericirii. Isus însă declară în fața acelei mari adunări, că avantajul pământesc şi onoarea pământească sunt singura răsplătire, pe care asemenea persoane o vor primi vreodată. Isus vorbea cu precizie, şi o putere convingătoare însoțea cuvintele Sale. Poporul a fost adus la tăcere şi un simțământ de teamă îl cuprinse. Ei priveau îndoielnici unii la alții. Care va putea fi mântuit dintre ei, dacă învățătura acestui om va fi adevărată? Mulți au fost convinşi în inimile lor, că acest învățător ciudat era însuflețit de Spiritul lui Dumnezeu şi că cuvintele rostite erau de origine dumnezeiască.

Aceste instrucțiuni erau date îndeosebi spre binele ucenicilor, a căror vieți trebuiau să fie călăuzite de principiile învățate prin acestea. Misiunea lor avea să fie, de a transmite lumii cunoştința dumnezeiască, pe care Mântuitorul le-o făcuse cunoscut lor. Ei au fost însărcinați a vesti Evanghelia în lung şi-n lat printre popoarele tuturor țărilor; de aceea era de cea mai mare însemnătate, ca toate învățăturile lui Hristos să le fie lămurite mai întâi lor, să le fie întipărite în minte şi să fie exprimate prin umblarea lor. Orice adevăr trebuie păstrat în inimile şi simțurile lor pentru a fi folosite în viitor.

După ce Isus declară poporului, în ce constă adevărata fericire şi cum poate fi dobândită, le vorbi apoi şi mai lămurit despre datoria ucenicilor Săi, ca învățători aleşi de a conduce pe alții pe cărarea dreptății şi a vieții veşnice. El ştia, că ei aveau să fie adesea înşelați şi descurajați, că aveau să întâmpine împotriviri şi insulte şi mărturia lor avea să fie lepădată. Ochiul Său pătrunzător privea înainte în viitor la anii lor de activitate şi vedea suferințele şi maltratările, de care aveau să fie însoțite eforturile lor, de a duce oamenilor mântuirea. El ştia foarte bine că aceşti bărbați simpli, care ascultau cu atenție la cuvintele Sale, aveau să sufere calomnii, chinuri, închisoare şi chiar moarte, şi de aceea continuă zicând: “Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocărî, vă vor prigoni, şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă şi veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot aşa

au prigonit pe prorocii, care au fost înainte de voi.” Isus le arătă cu aceasta, că chiar în timpul când ei vor avea să sufere mult pentru cauza Sa, ei trebuie să se bucure şi să recunoască, că strâmtorarea lor le va fi spre bine, pentru că cugetele şi pornirile lor vor fi prin aceasta abătute de la pământ şi îndreptate către cer. El îi învăţă, că pierderile şi decepţiile lor vor fi schimbate în adevărate câştiguri, că cercările grele ale credinţei şi răbdării lor trebuie primite cu bucurie, iar nu temute şi evitate. Aceste întristări sunt mijloace active ale lui Dumnezeu, de a-i face destoinici pentru lucrarea lor caracteristică şi vor contribui la o răsplătire preţioasă, care îi aşteaptă în cer. El le accentuă că nu trebuie să-şi piardă încrederea din cauza prigonirilor oamenilor, să nu cadă în deznădejde şi să nu se plângă pentru soarta lor aspră, ci să-şi amintească neîncetat că şi alţi oameni drepţi au suferit pentru credinţa lor în trecut. Ei trebuie să vestească cu credincioşie solia şi s-o trăiască, fiind conştienţi de datoriile lor faţă de lume şi neurmărind altceva decât numai aprobarea lui Dumnezeu, fără teamă de oameni şi fără dorinţa după favoruri lumeşti.

Acele lucruri care par cele mai greu de purtat pentru creştini se dovedesc foarte adesea de cea mai mare binecuvântare pentru el. Imputele şi calomniile au fost încă de pe vremuri soarta acelora care sunt credincioşi în împlinirea datoriilor lor. Un caracter neprihănit, chiar dacă renumele său va fi atacat prin calomnii şi denaturări, îşi va păzi totuşi curăţia virtuţii sale şi valoarea sa morală. Fie că e călcat în pulbere, fie ridicat la cer, purtarea creştinului trebuie să rămână aceeaşi, şi conştiinţa mândră a nevinovăţiei sale va fi adevărata sa răsplătire. Prigonirile din partea vrăjmaşilor pun la încercare fundamentul, pe care se întemeiază într-adevăr chemarea. Mai curând sau mai târziu se va descoperi în faţa lumii, dacă vorbirile sale se întemeiază pe adevăr, sau dacă sunt săgeţi otrăvite ale răutăţii şi ale răzbunării. Statornicia în serviciul lui Dumnezeu este calea cea mai sigură pentru rezolvarea unor astfel de chestiuni. De aceea Isus dorea, ca poporul Său să fie cu prevedere, şi să nu dea vrăjmaşilor cauzei Sale nici un motiv pentru a condamna sfânta lor credinţă. Nici-o faptă rea să nu mânjească curăţia ei. Dacă toate dovezile sunt fără succes, calomniatorii recurg adesea la atacuri personale asupra servilor lui Dumnezeu, dar limbile lor

mincinoase aduc în cele din urmă blestemul tot asupra lor înşişi. La sfârşit, Dumnezeu va îndreptăți pe ai Săi, va onora pe cei fără vină şi-i va ascunde în coliba Sa față de atacurile limbilor clevetitoare.

Servii lui Dumnezeu au avut de suferit întotdeauna ocări; dar marea lucrare va fi continuată, în mijlocul prigonirilor, captivității, a loviturilor şi chiar a morții. Caracterul prigonitorilor s-a schimbat în decursul diferitelor timpuri, dar spiritul care se află la baza lor este acelaşi, care, cu câteva secole mai înainte, biciuia, chinuia şi omora pe aleşii lui Dumnezeu.

Niciodată n-a fost vreun om calomniat cu atâta tiranie de oameni, ca Fiul lui Dumnezeu. La orice pas era întâmpinat cu reproşuri amare, El era urât fără motiv. Fariseii aveau chiar oameni plătiți care răspândeau din oraş în oraş minciunile, pe care ei înşişi le născociseră, spre a distruge influența lui Hristos. Şi totuşi El stătea liniştit în fața lor, declarându-le că şi calomniile sunt o parte din moştenirea unui creştin, şi arătând urmaşilor Săi cum să se poarte față de săgețile răutății. El îi îndeamnă să nu se descurajeze în prigoniri, şi le zice: "Bucurați-vă şi veseliți-vă, … căci tot aşa au prigonit pe prorocii, care au fost înainte de voi." Isus continuă apoi, să întipărească în mințile ucenicilor Săi răspunderea raportului lor față de lume. El zice: "Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea îşi pierde gustul, prin ce îşi va căpăta iarăşi puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară, şi călcată în picioare de oameni." Poporul putea vedea sarea cea albă şi sclipitoare, care era aruncată pe stradă, pentru că îşi pierduse puterea ei şi de aceea devenise nefolositoare. Isus luă sarea ca exemplu pentru a ilustra viața creştină şi influența învățăturilor Sale asupra lumii. Dacă n-ar mai fi fost puțini drepți care să locuiască pe pământ, atunci mânia lui Dumnezeu nu s-ar mai fi reținut nici o clipă de la pedepsirea imediată a nelegiuiților. Totuşi rugăciunile şi faptele bune ale poporului lui Dumnezeu păstrează lumea; ei sunt "un miros de viață". Dar dacă creştinii poartă numai numele de mărturisitori ai lui Hristos, dacă ei nu posedă nici caractere virtuoase, şi nu duc nici o viață temătoare de Dumnezeu, atunci ei se aseamănă cu sarea, care şi-a pierdut puterea. Influența lor este rea, ei sunt mai răi decât necredincioşii. Era obiceiul

lui Isus de a lua obiectele care se aflau sub ochii ascultătorilor, şi a le folosi ca simboluri pentru vestirea adevărurilor Sale. Poporul se adunase încă dis de dimineață, soarele strălucitor, care se urca tot mai sus şi mai sus pe cerul albastru, gonea ultimele umbre ale văilor şi ale cărărilor adânci şi înguste ale munților. Lumina soarelui inundă câmpiile cu strălucirea sa; suprafața liniştită a mării reflecta lumina aurie şi oglindea norii trandafirii ai dimineții. Orice floare îmbobocită şi înflorită şi orice ramură înfrunzită scânteia de picături de rouă. Natura zâmbea sub binecuvântarea unei noi zile, iar păsărelele făceau să răsune cântările lor dulci dintre crengile pomilor. Mântuitorul privea mulțimea adunată în fața Sa şi apoi la soarele dimineții, şi zise ucenicilor Săi: "Voi sunteți lumina lumii". Acest tablou era cât se poate de potrivit. După cum soarele luminează câmpul cu razele sale înviorătoare şi împrăştie umbrele nopții, tot astfel şi ucenicii trebuiau să răspândească lumina adevărului şi prin aceasta să împrăştie întunericul moral, care zăcea asupra lumii. În lumina strălucitoare a dimineții, oraşele şi satele, care erau situate pe colinele învecinate ieşeau lămurit în evidență şi contribuiau la înfrumusețarea tabloului plăcut. Îndreptându-le atenția la aceste lucruri, Isus zice: "o cetate aşezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Şi oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeşnic şi luminează tuturor celor din casă. Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, şi să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri." Cu aceste cuvinte, Isus învață pe ucenicii Săi, că dacă vor să conducă pe alții pe cărarea dreptății, atunci exemplul lor trebuie să fie bun, iar faptele lor să reflecte lumina adevărului.

Pretutindeni în jurul nostru, corupția morală ia proporții şi întunericul acoperă lumea; totuşi ucenicii lui Hristos sunt înfățişați ca nişte lumini aprinse, care luminează în noaptea întunecoasă. Aceste raze dau pe față primejdiile, care stau în calea păcătosului, şi indică la calea cea adevărată spre dreptate şi siguranță. Dar dacă acei, care pretind a fi urmaşi ai lui Hristos, şi care posedă lumina adevărului, nu se străduiesc a prezenta şi altora marile adevăruri într-un mod potrivit, atunci cei care lâncezesc în întunericul rătăcirii nu pot vedea nici o frumusețe în

ele. Dacă într-o noapte întunecoasă cineva luminează cuiva calea cu o lumină oarecare, şi mergând înainte devine neglijent, şi pune propria sa persoană între lumină şi între acela, pe care el îl conduce, atunci, prin lumina sustrasă deodată, întunericul devine cu atât mai mare pe cale. Tocmai aşa se întâmplă cu mulți care caută să expună altora adevărul lui Dumnezeu; ei întunecă lumina prețioasă cu propria lor umblare păcătoasă, care bate la ochi cu urâciunea ei, şi din acest motiv se întorc mulți de la adevăr. Caracterele mărturisitorilor lui Hristos trebuie să fie atât de vrednice de admirat şi faptele lor atât de fără prihană, încât lumea să se simtă atrasă la o religie, care aduce astfel de roade ale dreptății. În felul acesta mulți vor fi provocați, a cerceta principiile învățăturilor lor şi a le primi, pentru că umblarea vieții reprezentanților ei luminează cu atâta sfințenie, încât ei stau într-un anumit grad ca păzitori însărcinați să dea alarma de incendiu pentru fiii acestei lumi.

Fariseii se izolau de lume şi de aceea le era imposibil a exercita vreo influență asupra poporului, din contră Isus numea pe ucenicii Săi "fii luminii". Învățăturile şi exemplul lor au destinația de a îndepărta rătăcirea, şi toate națiunile şi popoarele vor trebui să simtă influența lor. Religia Bibliei nu este destinată a sta închisă între două scoarțe de carte sau între zidurile unei biserici. Ea nu trebuie amintită numai ocazional, câteodată, când convine intereselor noastre proprii şi apoi să fie pusă iarăşi cu grijă la o parte, ci ea trebuie să sfințească viața zilnică şi să fie manifestată în orice acțiune de afaceri, cum şi în toate relațiile sociale de viață. O astfel de religie stă într-un contrast izbitor cu aceea a fariseilor, care constă numai în respectarea exterioară a regulilor şi formelor, dar care nu exercită nici o influență înnobilatoare asupra vieții lor.

Isus era supravegheat în ascuns de spioni, care erau gata a întoarce contra Lui orice cuvânt, pe care El l-ar fi rostit fără chibzuință. Mântuitorul cunoaşte foarte bine prejudecățile din mintea multora dintre ascultătorii Săi. De aceea El nu zise nimic, din ceea ce ar fi putut zdruncina credința iudeilor în religia şi întocmirile lui Moise. Acelaşi glas, care a făcut cunoscut legea morală şi ceremonială, care forma

temelia întregului sistem iudaic, a rostit şi instrucţiunile de pe munte. Marele respect ce-l avea faţă de lege şi profeţi făcea pe Isus să caute să rupă zidurile prescripţiilor superstiţioase, cu care iudeii se înconjurau. El dorea ca ei nu numai să respecte legea, ci să-şi dezvolte mai departe principiile acestei legi şi învăţăturile profeţilor.

Isus mustră cu asprime tâlcuirile false cu care iudeii explicau legea; dar în acelaşi timp păzi cu îngrijire pe ucenicii Săi faţă de primejdia, de a renunţa la adevărurile principale, care fuseseră încredinţate iudeilor. Isus nu venise ca să distrugă încrederea în instrucţiunile pe care El Însuşi li le dăduse prin Moise în pustie. În timp ce le accentua totuşi respectul cuvenit faţă de acea lege, El dorea în acelaşi timp să-i conducă la adevăruri mai înalte şi la o cunoştinţă mai bună, aşa încât ei să umble într-o lumină mai strălucitoare.

Când Isus explică ucenicilor Săi datoria cu privire la faptele de dreptate, fariseii recunoscură că învăţăturile Sale osândeau umblarea vieţii lor şi, pentru ca să poată trezi în popor o prejudecată contra Marelui Învăţător, ei şopteau unul la altul, că învăţăturile lui Isus ar fi în contrazicere cu legea lui Moise, căci El, n-ar fi amintit niciodată despre acea lege. Astfel, ei căutau să trezească indignarea poporului contra lui Hristos. Dar Isus recunoscu imediat intenţia lor, şi, în prezenţa mulţimii colosale şi cu un glas şi mai limpede şi mai sonor, El le declară spre marea indispoziţie a vrăjmaşilor Săi: "Să nu credeţi că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile." Matei 5:17-18. Cu aceste cuvinte Isus răstoarnă învinuirea fariseilor. Misiunea Sa în lume consta din aceea, de a îndreptăţi pretenţiile acestei legi sfinte, de a cărei călcare ei Îl învinuiau.

Dacă ar fi fost posibil ca legea lui Dumnezeu să fie schimbată sau desfiinţată, atunci Hristos n-ar fi avut nevoie să vină la o lume căzută, ca să suporte urmările călcării acestei legi din partea oamenilor. Isus veni, ca să explice raportul dintre om şi legea lui Dumnezeu şi în acelaşi timp să lămurească prescripţiile acesteia prin modelul Său de ascultare. Mai departe El declară: "Aşa că oricine va strica una din cele mai mici

din aceste porunci, şi va învăța pe oameni aşa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi, şi va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în împărăția cerurilor.” Prin aceasta Isus explică valabilitatea legii. Isus osândeşte pe acei, care nesocotesc poruncile lui Dumnezeu, şi prin exemplul şi învățătura lor provoacă şi pe alții să facă la fel. Aceştia sunt fii ai celui rău, care a fost cel dintâi răsculător contra legii lui Dumnezeu. În felul acesta Isus Îşi dovedi în modul cel mai precis adorația pe care El o are față de legea Tatălui Său, şi osândeşte umblarea exterioară a fariseilor, care deşi erau riguroşi în respectarea exterioară a acelei legi, totuşi în inimile şi viața lor erau stricați; de aceea El le adresează următoarele cuvinte: “Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor şi a fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.”

Dreptatea pretinsă aici consta în armonizare inimii şi a vieții cu voința descoperită a lui Dumnezeu. Isus învață că legea lui Dumnezeu trebuie să guverneze cugetele şi intențiile sufletului. Adevărata temere de Dumnezeu înnobilează cugetele şi faptele; dar numai când am ajuns această țintă, formele exterioare ale religiei vor fi îndeacord cu curăția lăuntrică a creştinului; numai atunci ceremoniile cerute de serviciul lui Dumnezeu, nu vor fi nişte obiceiuri fără însemnătate, cum erau acelea ale fariseilor cu sfințenia lor prefăcută.

Mulți învățători religioşi din zilele noastre calcă ei înşişi poruncile lui Dumnezeu şi învață şi pe alții să facă la fel. În locul acestor sfinte porunci ei învață cu îndrăzneală obiceiurile şi tradițiile oamenilor, fără a ține seama de mărturia directă a lui Hristos, că unii ca aceştia vor fi cei mai mici în Împărăția cerurilor. Isus declară mulțimii adunate, fariseilor, care căutau să-L tragă la răspundere pentru nerespectarea legii, şi poporului din toate timpurile, că prescripțiile lui Iehova sunt neschimbătoare şi veşnice.

Zvonul despre un omor tâlhăresc în ținutul muntos al Capernaumului se răspândise pretutindeni, şi ca urmare la aceasta se observă o indignare şi o groază generală printre ascultătorii adunați aici. Învățătorul divin se folosi de această împrejurare, spre a expune o învățătură importantă. El zise:

"Ați auzit că s-a zis celor din vechime: 'Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecății.' Dar Eu vă spun că ori şi cine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății; şi oricine va zice fratelui săi: 'Prostule!' va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine îi va zice: 'Nebunule', va cădea sub pedeapsa focului gheenei." Cu aceasta Isus descrie omorul ca existând mai întâi în cuget. Acea răutate şi dorință de răzbunare, care simte plăcere în fapte de violență, este deja în sine un omor. Isus merge încă mai departe şi zice: "ori şi cine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății".

Totuşi există o mânie care nu este de natură păcătoasă. O anumită indignare sfântă este îndreptățită în anumite împrejurări chiar şi la urmaşii lui Hristos. Când văd că Dumnezeu este dezonorat, făcându-se abuz de numele Său; când văd că cei ce pretind a servi Lui aduc ruşine asupra cauzei adevărului Său, şi când văd pe cei nevinovați că sunt apăsați şi prigoniți, atunci sufletul lor este cuprins de o indignare dreaptă; o astfel de mânie, care provine dintr-un sentiment fin moral, nu este păcat. Printre ascultători se aflau unii, care doreau să fie salutați ca fericiți pentru dreptatea lor, pentru că nu comiseseră nici o crimă ordinară, în timp ce în inimile lor nutreau simțăminte care nu se deosebeau de cele care duc pe omorâtor la fapta sa oribilă. Şi totuşi aceşti oameni fac paradă de evlavia lor şi se conformează pretențiilor exterioare ale religiei. Acestora li se adresează Isus mai întâi cu cuvintele: "Aşa că, dacă îți aduci darul la altar, şi acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, şi du-te întâi şi împacă-te cu fratele tău; apoi vino şi adu-ți darul." El arată deci că crimele îşi au originea în inimă, iar acei care dau loc urii şi răzbunării înăuntrul lor, au călcat deja cu picioarele lor pe calea omorului, iar darurile lor nu mai sunt plăcute lui Dumnezeu. Singura salvare constă în aceea, de a stârpi orice amărăciune şi orice ură din inimă. Dar Mântuitorul merge încă mai departe, declarând că, dacă cineva are ceva împotriva noastră, noi trebuie să ne dăm osteneala, spre a-i uşura inima şi dacă e posibil să izgonim din sufletul lui acele simțăminte, căci altfel darul nostru de jertfă nu este plăcut lui Dumnezeu.

Această învățătură este de o însemnătate deosebită pentru poporul

lui Dumnezeu din timpul nostru. Foarte mulți sunt zeloşi în serviciul lor religios, în timp ce între ei şi frații lor există certuri nenorocite, pe care le-ar putea aplana; a căror împăciuire le-o cere chiar Dumnezeu, înainte de a primi serviciul lor. Mântuitorul a lămurit atât de limpede datoria creştinului în această privință, încât în nici unul n-ar trebui să se mai ridice vreo îndoială cu privire la îndatorirea sa.

În timp ce Isus era ocupat cu predarea învățăturilor Sale, câteva bărci de petrecere pluteau pe apă, şi fiecare dintre cei de față ştia, că acei trândavi ce erau în ele nu aveau nume bun. Poporul care asculta se aştepta acum că Isus va amenința cu asprime această clasă de oameni, dar aude cu uimire declarația Sa: "Ați auzit că s-a zis celor din vechime: 'Să nu preacurveşti'. Dar Eu vă spun că ori şi cine se uită la o femeie, ca s-o poftească, a şi preacurvit cu ea în inima lui." Acei care priviseră acele persoane, dedate la petreceri necuviincioase, ca fiind foarte păcătoase, se uimesc de declarația lui Isus, că toți cei ce nutresc cugete desfrânate în inimile lor, sunt în fond tot aşa de vinovați, ca şi cei ce calcă fără conştiință porunca a şaptea. Isus mustră obişnuința rea a bărbaților de pe atunci, de a se despărți de femeile lor pentru cauze neînsemnate. Asemenea despărțiri aduseseră foarte adesea mari mizerii şi chiar crime. Isus combate cauza principală a relațiilor prea slabe dintre soți, osândind patimile păcătoase, care privesc căsătoria ca o piedică a satisfacerii voluptății lor. Hristos dorea să îngrădească căsătoria cu restricții drepte, aşa încât nici o despărțire legală dintre bărbat şi femeie să nu mai fie posibilă, afară numai pentru motiv de desfrânare.

Mulți dintre cei ce gândeau că poruncile lui Dumnezeu ar interzice numai crimele comise în faptă, recunoscură acum, că legea lui Dumnezeu trebuie urmată atât după spirit, cât şi după literă. Isus trece astfel în revistă fiecare poruncă, lămurind însemnătatea adâncă şi adevărată a cerințelor lor, şi demască rătăcirea fatală a iudeilor, în respectarea lor pur exterioară. Isus zice în privința pământului: "Felul vostru de vorbire să fie: 'Da, da; nu, nu'; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău." Porunca a treia osândeşte jurământul nelegiuit, dar spiritul acestei prescripții se întinde mai departe, interzicându-se prin

aceasta, ca numele lui Dumnezeu să fie întrebuințat în mod nerespectuos în conversații. Foarte mulți chiar pretinşi urmaşi ai lui Hristos, sunt obişnuiți a întrebuința cu uşurință numele lui Dumnezeu, şi chiar în rugăciunile şi îndrumările lor, Numele Cel Prea Înalt este rostit adesea fără respectul cuvenit.

Un detaşament de soldați romani era tăbărât în apropiere de malul mării, şi Isus a fost întrerupt printr-un sunet puternic de trompetă, care da soldaților semnalul de adunare pe câmpie. Ei se adunară în ordinea obişnuită, plecându-se respectuos în fața drapelului roman, care era înfipt în fața lor. Iudeii priveau cu amărăciune la această scenă, care le amintea despre propria lor umilire națională. Soli cu ordine de armată, se trimit la diferitele posturi îndepărtate. Având a urca dealul cel înalt, care se întindea până la malul mării, ei vin în apropiere de mulțimea care asculta pe Isus, şi silesc pe câțiva dintre țăranii iudei, de a duce în locul lor poverile până deasupra dealului. Țăranii caută să se apere față de această apăsare, şi se întorc cu cuvinte aspre contra prigonitorilor lor; în cele din urmă ei sunt constrânşi a asculta de soldați şi să îndeplinească serviciul umil pretins de la ei. Această paradă a autorității romane umple poporul de indignare, şi ei sunt setoşi să audă, ce va rosti marele Învățător cu privire la această faptă tirană a apăsătorilor. Isus privi acea întâmplare ruşinoasă cu mâhnire, pentru păcatele, care aduseseră pe iudei la o astfel de robie. El observă de asemenea ura şi răzbunarea care era exprimată pe fețele lor, şi ştiau cât de mult doreau ei după puterea, de a nimici pe apăsătorii lor, de aceea zise plin de tristețe: "Ați auzit că s-a zis: 'Ochi pentru ochi, şi dinte pentru dinte.' Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt. Orişicui vrea să se judece cu tine să-ți ia haina, lasă-i şi cămaşa. Dacă te sileşte cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere, dă-i; şi nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine."

Exemplul lui Isus era o confirmare practică a învățăturilor expuse; înfruntarea şi prigonirea nu L-au făcut niciodată să recurgă la răzbunare. Totuşi aceasta era o cuvântare aspră pentru iudeii răzbunători, şi ei murmurau între ei contra Lui. Dar Isus Se exprimă apoi şi mai lămurit,

zicând: "Ați auzit că s-a zis: 'Să iubeşti pe aproapele tău, şi să urăşti pe vrăjmaşul tău.' Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmaşii voştri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, şi rugați-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepți şi peste cei nedrepți. Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai aşteptați? Nu fac aşa şi vameşii? Şi dacă îmbrățişați cu dragoste numai pe frații voştri, ce lucru neobişnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?"

Manifestarea urii nu va birui niciodată răutatea vrăjmaşilor noştri. Totuşi iubirea şi bunătatea dau naştere iar la iubire şi bunătate. Deşi Dumnezeu răsplăteşte cu credincioşie virtutea şi pedepseşte viciul, totuşi El nu retrage deocamdată binecuvântările Sale de la cei nelegiuiți, deşi ei dezonorează numele Său zilnic. El lasă soarele şi ploaia peste cei drepți şi peste cei nedrepți, şi le dă prosperitate pământească la fel, şi la unul şi la altul. Dacă Dumnezeu Cel prea sfânt arată atâta indulgență şi atâta bunăvoință față de cei răsculători şi idolatri, cu cât este deci mai necesar, ca omul păcătos să dea pe față acelaşi sentiment față de semenul său. În loc să blesteme pe insultătorii săi, din contră datoria sa este, să-i întoarcă de la calea lor cea rea, tratându-i cu o bunătate şi indulgență, care să se asemene cu cea a lui Hristos, față de prigonitorii Săi. Isus învață pe urmaşii Săi, să stăruie a da pe față o bunăvoință creştină față de toți cei cu care vin în contact; ei nu trebuie să uite faptele de milostenie, ci să fie față de cei lipsiți mai binefăcători decât cei din lume. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe față acel spirit, care domneşte în cer, iar nu caracterul cel strâmt şi egoist al spiritului lumesc. Numai desăvârşirea singură corespunde conduitei creştine. După cum Dumnezeu Însuşi este desăvârşit în sfera Sa înălțată, tot astfel şi copiii Săi trebuie să fie desăvârşiți în cercul lor modest, în care se află. Numai în felul acesta, ei vor putea fi găsiți vrednici de a se bucura de împărtăşirea cu ființele neprihănite din Împărăția cerurilor. De aceea Hristos adresează urmaşilor Săi următoarele cuvinte, care stabilesc măsura de conduită a caracterului creştin: "Voi fiți dar desăvârşiți, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit."

PARABOLA SEMÃNÃTORULUI

Isus petrecuse toată noaptea în rugăciune, în dimineața următoare devreme, El merse la țărmul mării, ca să caute pe ucenicii Săi, care pescuiau aproape de țărm. Totuşi El nu a putut sta mult nederanjat, căci îndată ce se făcut cunoscut, că Isus se află la țărmul mării, mulțimea curgea la El. Numărul crescu atât de mult, încât El a fost înghesuit din toate părțile. Pe când învăța mulțimea se îngrămădise atât de des, încât El Se văzu silit să se urce într-un vas, pe care îl lăsă să se depărteze puțin de la mal, şi apoi continuă cu învățăturile Sale. Poporul avea acum ocazia de a-L vedea şi auzi mai bine.

El Se servea adesea de acest procedeu, spre a scăpa de îngrămădirea mulțimii zeloase, care căuta să pătrundă până la El. În felul acesta El putea să le comunice fără întrerupere învățăturile însemnate pe care ei trebuiau să le audă. Dintr-o barcă simplă de pescar, Mântuitorul învață astfel pe poporul care asculta pe mal cuvintele vieții. El era răbdător față de toți cei care luptau cu ispitele, milos şi bun față de cei întristați şi descurajați. Cuvintele Sale găseau răsunet în multe inimi, iar lumina îndrumărilor Sale divine fericea pe multe suflete care până aici lânceziseră în întuneric.

O, ce privelişte era aceasta pentru contemplarea îngerilor! Suveranul lor ceresc, stând într-o barcă modestă de pescar, legănat încoace şi încolo de apa neliniştită, predicând mântuirea unei mulțimi ascultătoare, care se înghesuise până la marginea apei! Adoratul Cerului, stând sub cerul liber, vestea poporului de rând sublima Sa învățătură despre

mântuire. Şi totuşi El nu putea găsi un anturaj mai măreţ pentru ostenelile Sale. Lacul, munţii, câmpiile întinse, lumina soarelui care inundă pământul - toate acestea le folosea marele Învăţător spre a întipări adevărurile preţioase în inima omenească.

În faţa ochilor mulţimii se afla semănătorul şi secerătorul la un loc, unul aruncând sămânţa iar celălalt secerând recolta timpurie. Văile roditoare şi coastele colinelor erau pline de frumuseţe plăcută. La ţărm se văd stâncile goale şi păsărelele cântătoare umplu atmosfera cu cântările lor melodice. Peştişorii se joacă pe deasupra apei. Isus foloseşte această ocazie, pentru a trage învăţătură din natura ce-L înconjoară, care trebuia să pătrundă în inimile ascultătorilor. El întrebuinţează scena ce se desfăşoară în faţa ochilor pentru ilustrarea învăţăturilor Sale, aşa ca în viitor privirea acestor obiecte să le aducă tot mereu în amintire marile adevăruri, pe care Isus le trăgea din ele. De aici înainte, ele trebuiau să-i îndrume zilnic la instrucţiunile preţioase, pe care ascultătorii le primiseră de la El.

Stând astfel şi privind la scena cea vie din faţa Lui, Isus spune acea pildă, care ne-a fost transmisă prin toate timpurile, şi care şi astăzi sună încă tot aşa de curat şi de frumos în simplitatea ei nealterată, ca şi pe vremuri, cu optsprezece (acum douăzeci) secole mai înainte, când a fost rostită în acea dimineaţă la marea Galileii.

"Ascultaţi! Iată, semănătorul a ieşit să semene. Pe când semăna, o parte din sămânţă a căzut lângă drum: au venit păsările şi au mâncat-o. O altă parte a căzut pe un loc stâncos, unde n-avea mult pământ: a răsărit îndată, pentrucă n-a dat de un pământ adânc; dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; şi, pentru că n-avea rădăcină, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini; spinii au crescut, au înecat-o, şi n-a dat roadă. O altă parte a căzut în pământ bun: a dat roadă, care se înălţa şi creştea; şi a adus: una treizeci, alta şaizeci, şi alta o sută". Apoi a zis: cine are urechi de auzit, să audă." Marcu 4:3-9.

Această ilustrare potrivită a răspândirii Evangheliei Fiului lui Dumnezeu trezi cel mai viu interes în popor. Vorbitorul captivă minţile ascultătorilor Săi. Sufletele lor au fost aţâţate, şi foarte multe inimi erau pline de entuziasm pentru o ţintă nouă în viaţă. Toţi erau răpiţi de

învățătura Sa care în acelaşi timp era atât de înnobilatoare în principiile ei şi totuşi atât de uşor de înțeles. Înalta ținută spirituală, pe care Isus le-o punea în față, spre a fi ajunsă, părea în cel mai înalt grad vrednică de dorit. Dar cât de repede aveau să dispară impresiile primite astfel din sufletele multora, când aveau să vină iarăşi în contact cu lumea. Păcatele, care sub lumina sfântă a prezenței Maestrului păreau atât de urâcioase, se întorceau iarăşi în inimile lor rătăcitoare. Anturajul defavorabil, şi grijile şi ispitele lumeşti îi face să se scufunde iarăşi în indiferență.

Alți ascultători din contră, începură încă din acel moment să ducă o viață sfântă, punând zilnic în practică principiile învățăturii lui Hristos. Obiectul de bază al cuvântării Sale, pe care El îl ilustra prin exemple luate din natură, nu avea să fie şters niciodată din sufletul lor. Țarina cu diferitele ei soiuri de pământ, care în multe locuri nu produceau decât spini şi buruieni, şirul de stânci care nu avea decât o scoarță subțire de pământ pe deasupra, semănătorul cu sămânța sa, toate acestea care stau toate în fața lor, imprimau cuvintele Sale în mintea lor, cum nimic altceva n-ar fi fost în stare să facă.

Împrejurările amintite provocară pe Isus să spună parabola despre semănător. Poporul care Îl urma, se simțea înşelat, că El nu întemeia nici o împărăție nouă. Ei aşteptaseră mult timp un Mântuitor, care să-i facă o națiune măreață, şi acum când au văzut că aşteptările lor nu se împlinesc, ei refuzară să-l primească pe Isus ca Mântuitor al lor. Chiar ucenicii Săi aleşi deveniră nerăbdători, pentru că El nu-Şi însuşea nici o autoritate lumească, şi chiar rudele Sale erau înşelate şi Îl lepădau. Ei îi ziseră: "Pleacă de aici, şi du-Te în Iudea, ca să vadă şi ucenicii Tăi lucrările, pe care le faci. Nimeni nu face ceva în ascuns, când caută să se facă cunoscut: dacă faci aceste lucruri arată-Te lumii." Ioan 7:3, 4.

Urmaşii Săi erau întristați, că cei învățați şi bogați, nu se arătau cei mai voioşi, de a recunoaşte pe Isus ca Salvator al lor. Ei simțeau pata de ruşine, de care era mânjit Maestrul lor, pentru că numai cei săraci şi amărâți, cum şi clasele de jos în general deveneau urmaşi ai Săi. Pentru ce, se întrebau ei, cărturarii şi fariseii - tâlcuitorii din şcolile profetice - nu-L recunoşteau ca pe mult aşteptatul Mesia? Pilda Sa trebuie să

servească ca răspuns acestei îndoieli şi necredinţe? După ce mulţimea se împrăştie, cei doisprezece se adunară în jurul Lui împreună cu alţi credincioşi, şi-L rugară să le explice această pildă: " 'Vouă', le-a zis El, 'v-a fost dat să cunoaşteţi taina Împărăţiei lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sunt afară din numărul vostru, toate lucrurile sunt înfăţişate în pilde; pentru ca, 'măcar că privesc, să privească şi să nu vadă, şi măcar că aud, să audă şi să nu înţeleagă, ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu, şi să li se ierte păcatele.' El le-a mai zis: 'Nu înţelegeţi pilda aceasta? Cum veţi înţelege atunci toate celelalte pilde?" Marcu 4:11-13. Cu aceste cuvinte El declară, că pildele Sale au scopul să trezească inimile ascultătorilor la cugetare. Dacă ei ar fi dorit o explicaţie mai de aproape a cuvintelor Sale, atunci ei ar fi putut să ceară de la El lămuriri, cum făceau ucenicii, şi ar fi primit.

Fariseii înţelegeau pilda, dar se făceau că nu ar pricepe însemnătatea ei. Ei îşi închideau ochii, ca să nu vadă, şi urechile, ca nu cumva să audă; de aceea inimile lor nu puteau fi câştigate. Ei aveau să-şi primească răsplata pentru neştiinţa lor voită şi pentru orbia lor intenţionată. Un motiv pentru care Mântuitorul învăţa adesea în pilde, consta în aceea, că spionii iudeilor Îl supravegheau neîncetat, pentru a găsi o pricină de învinuire contra Lui. Isus intenţiona să demaşte sfinţenia lor prefăcută şi păcătoşenia lor, fără a Se expune la primejdia, de a fi arestat şi încarcerat de ei, şi de a fi întrerupt astfel de la lucrarea, pe care El venise s-o îndeplinească.

Cu ajutorul parabolelor, El putea vesti adevăruri tăietoare, şi să dea pe faţă nelegiuirea lor fără a se teme de legile lor. Ei puteau cu uşurinţă trage singuri concluzia, şi să cunoască părerea Sa, şi totuşi nu puteau să-L osândească pentru că Se folosise în predica Sa de un simplu simbol.

Cuvintele lui Isus conţineau un reproş împotriva ucenicilor Săi, din cauza spiritului lor greoi, de a înţelege sensul cuvântărilor Sale; căci prin parabola despre semănător, El ilustră învăţătura, pe care El venise s-o dea lumii. Dacă ei nu pricepeau nişte lucruri atât de uşor de înţeles, cum aveau să fie ei în stare să pătrundă acele adevăruri, pe care El avea să le expună încă în pilde? El zise mai departe, că acelora, care Îl urmau cu credincioşie, şi ascultau de El, le va descoperi taine şi mai mari cu

privire la Împărăția lui Dumnezeu, decât acelora, care nu făceau parte din societatea lor. Ei trebuiau să deschidă sufletele lor la instrucțiunile Sale, şi să fie gata ca să creadă.

Acei, care îşi împietreau inimile din iubire de podoabe şi ceremonii, nu doreau să înțeleagă învățăturile Sale, şi nici nu simțeau necesitatea, de a lăsa harul lui Dumnezeu ca să lucreze în inimile lor. Această clasă a rămas în neştiință din propria lor alegere. Acei care primeau pe Hristos, Izvorul luminii şi al adevărului, înțelegeau cuvintele Sale şi dobândeau o cunoştință practică cu privire la Împărăția lui Dumnezeu. Dar toți acei care din vreun motiv oarecare neglijau ocazia lor prezentă, de a face cunoştință cu adevărul, şi nu făceau eforturi mintale de a pătrunde lucrurile cum trebuie, ci lepădau mărturia propriilor lor ochi şi urechi, rămâneau în întuneric; căci deşi vedeau, nu recunoşteau, şi cu toate că auzeau, totuşi nu înțelegeau. Adevărul lui Dumnezeu pretindea prea multă tăgăduire de sine şi curăție personală, şi de aceea inimile lor fireşti nu se simțeau atrase, şi se lăsau încuiate într-o evlavie formalistă şi în necredință.

Marele Învățător binecuvântă pe ucenicii Săi, pentru că vedeau şi auzeau cu ochii şi cu urechile credinței. El zise: "Mulți proroci şi oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, … şi să audă lucrurile pe care le auziți voi." Isus explică apoi ucenicilor Săi diferitele clase arătate în parabolă.

Hristos, Semănătorul, împrăştie sămânța. Aici erau cei lumeşti, ale căror inimi erau tari ca şi drumul bătut şi neprimitoare de învățătura înțelepciunii divine. Ei nu iubeau pe Dumnezeu, şi urmau propriilor lor porniri fireşti. Mulți sunt într-adevăr convinşi, auzind învățăturile însemnate ale lui Hristos; ei cred în cuvintele Sale şi se hotărăsc, să ducă o viață sfântă, dar când Satana vine cu şoptirile sale rele, ei cedează, înainte ca sămânța cea bună să aibă timp ca să se dezvolte.

Dacă terenul inimii lor ar fi fost zdrobit printr-o căință sinceră de păcatele lor, atunci ei ar fi recunoscut, cât de nelegiuită era iubirea lor egoistă, lumească, mândria şi lăcomia lor, şi atunci ar fi îndepărtat aceasta din inima lor. Sămânța adevărului ar fi pătruns atunci mai adânc în ogorul fraged, pregătit în inimă pentru acest scop, care ar fi răsărit şi

adus rod. Obiceiurile rele stăpâniseră însă felul lor de viață atât de mult, încât intențiile lor bune se transformau în nimic în fața glasului ispititorului. "Sunt acei în care este semănat Cuvântul; dar după ce l-au auzit, vine Satana îndată, şi ia cuvântul semănat în ei."

Există mai departe şi de aceia, care primesc cu bucurie adevărurile prețioase; ei sunt foarte zeloşi şi sunt uimiți că nu toți pot vedea lucrurile, care sunt atât de lămurite pentru ei. Ei sfătuiesc pe alții ca să primească în inimile lor învățătura, care umplut de mulțumire inimile lor. Ei sunt gata să osândească repede, pe cei zăbavnici, şi pe cei care cumpănesc cu îngrijire faptele pozitive şi care examinează adevărul din orice punct de vedere. Ei îi numesc pe aceştia reci cu inima şi necredincioşi. În timp de cercare asemenea persoane entuziaste se poticnesc şi cad. Ei n-au luat crucea ca o parte din viața lor religioasă şi de aceea, slăbindule zelul, se întorc de la ea, şi refuză ca s-o ducă mai departe.

Cât timp viața unor astfel de persoane se scurge lin, cât timp calea lor nu e îngrădită de nimic, şi toate lucrurile se desfăşoară potrivit pornirilor lor, ei par a fi creştini sinceri. Dar în proba de foc a încercărilor, curajul lor scade; ei nu pot suporta pentru cauza adevărului nici un reproş. Planta înfloritoare care se dezvoltase din sămânța cea bună se ofileşte şi moare pentru că îi lipseşte rădăcina, care ar putea-o păstra în timp de secetă. Tocmai ceea ce ar fi trebuit să provoace o pătrundere mai adâncă a vinelor şi o creştere mai puternică, usucă acum şi omoară întreaga plantă. La fel este şi cu arşița soarelui vara, în timp ce pe holda sănătoasă o întăreşte şi o coace, pe aceea care deşi fragedă şi verde, totuşi nu posedă rădăcină destul de adâncă, pentru că vinele ei gingaşe nu pot pătrunde prin pământul tare şi pietros, o ofileşte şi o distruge.

Aceste persoane ar fi în stare a-şi cultiva terenul inimii lor şi a-l îmbogăți, numai dacă ar voi, şi atunci adevărul ar prinde o rădăcină mai adâncă; totuşi o astfel de lucrare este în legătură cu multă răbdare şi tăgăduire de sine. Îi costă prea multe sforțări, de a face o schimbare radicală a vieții. Ei se simt uşor insultați când li se fac observații, şi sunt gata să strige împreună cu ucenicii, care părăsiseră pe Isus zicând: "Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o sufere?" "Tot aşa cei

înfățișați prin sămânța căzută în locuri stâncoase, sunt acei care, când aud Cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie; dar n-au rădăcină în ei, ci țin până la o vreme; şi cum vine un necaz sau o prigonire din pricina cuvântului, se leapădă îndată de el."

Isus expune mai departe sămânța care cade pe marginea drumului, în locuri neglijate, care sunt acoperite cu buruieni. Acestea înăbuşe planta prețioasă, care răsare printre ele; ea se piperniceşte şi în cele din urmă se distruge. În multe inimi glasul adevărului găseşte răsunet; totuşi el nu e primit şi îngrijit cum trebuie. Mulți îi dau într-adevăr un loc în terenul inimii lor fireşti, fără să pregătească însă ogorul pentru aceasta, şi să stârpească buruienile otrăvitoare, care erau ieşite pe el, şi să vegheze întotdeauna, spre a le distruge, în cazul în care ele ar răsări iarăşi. Grijile vieții, atracțiile bogăției, dorința după lucruri oprite, înlătură iubirea de dreptate, înainte ca sămânța bună să poată aduce rod. Mândria, patimile, iubirea de sine şi iubirea de lume, în legătură cu invidia şi ura, nu sunt tovarăşii adevărului lui Dumnezeu. Întocmai după cum e necesar, a pregăti bine terenul, care altădată fusese acoperit cu buruieni, tot astfel este necesar pentru creştin, de a fi zelos în stăpânirea defectelor, care îl amenință cu pieire veşnică. Sforțările răbdătoare şi sincere în numele şi cu ajutorul lui Isus, pot înlătura pornirea rea a inimii fireşti. Dar acei, care au lăsat ca credința lor să fie biruită de influențele lui Satan, ajung într-o stare şi mai rea decât erau înainte de auzirea cuvântului vieții. "Alții sunt cei înfățişați prin sămânța căzută între spini; aceştia sunt cei ce aud Cuvântul; dar năvălesc în ei grijile lumii, înşelăciunea bogățiilor şi poftele altor lucruri, care îneacă Cuvântul, şi-l fac astfel neroditor."

Puține inimi sunt asemenea pământului bun şi bine muncit, şi primesc sămânța adevărului, ca să aducă roade bogate spre onoarea lui Dumnezeu. Totuşi Isus găseşte şi câțiva creştini credincioşi, bogați în fapte bune şi sinceri în străduințele lor. "Alții apoi sunt înfățişați prin sămânța căzută în pământ bun. Aceştia sunt cei ce aud Cuvântul, îl primesc, şi fac roadă: unul treizeci, altul şaizeci şi altul o sută."

În acest fel Isus descrie într-o parabolă scurtă şi simplă, caracterele acelora, pe care El venise ca să-i învețe. Cel lumesc, cel răutăcios şi cel

împietrit - toate aceste clase sunt înfățișate ascultătorilor. Cu aceasta, El răspunde la întrebarea, pe care noi o auzim adesea în zilele noastre: De ce a avut atât de puțin succes lucrarea lui Hristos în timpul slujirii Sale personale pe pământ? Minuni de bunătate şi de milostivire caracterizează viața Sa; dar deşi El vindeca pe bolnavi şi gonea spiritele rele, care urmăreau pe oameni, totuşi lucrarea de a birui şi îndrepta pornirile rele ale firii lor, o lăsă pe seama lor proprie. El îi instrui, cum să-şi unească sforțările lor omeneşti cu puterea Sa dumnezeiască, ca prin tăria Sa să poată triumfa asupra păcatelor, de care ei erau stăpâniți.

Această experiență era necesară, spre a da caracterului creştin o tărie morală şi de a-l face destoinic pentru cer. Isus nu săvârşea nici o minune cu scopul de a face pe oameni să creadă în El. Aceasta a fost lăsată pe seama voinței lor proprii, de a-L primi sau lepăda. Nici o putere directă nu trebuia să-i constrângă la ascultare, care ar fi distrus libertatea morală dată omului de Dumnezeu. Parabola despre semănător ne arată înclinațiile inimii omeneşti şi diferitele clase cu care Hristos venea în contact; El explică de asemenea motivele, pentru care activitatea Sa nu era însoțită imediat de succese mai mari.

Parabolele lui Isus trebuiau să trezească un spirit de cercetare, care avea ca urmare o expunere şi mai limpede a adevărului. Astfel în timp ce El lămurea pe ucenicii Săi cu privire la însemnătatea cuvintelor Sale, poporul se adună iarăşi în jurul Său, şi învățăturile Sale prinseseră rădăcini în inimile multora din ascultătorii Săi. Aceste cuvântări ale lui Isus nu erau destinate numai pentru o clasă de oameni inculți, ci erau de față multe persoane înțelepte şi culte, care erau în stare să facă critica cea mai aspră. Cărturarii, fariseii, învățații, mai marii, legiuitori şi reprezentanții tuturor națiunilor, se aflau printre ascultătorii Săi; şi totuşi nici unul din toată marea adunare nu era în stare să contrazică cuvintele lui Hristos.

ALTE PARABOLE

În popor domnea o mare curiozitate şi se ridicau multe întrebări cu privire la împărăţia vestită de Hristos, pe care totuşi nu o puteau vedea cu ochii lor trupeşti. Isus cunoştea orice greutate, care neliniştea sufletul ascultătorilor Săi, şi când mulţimea se adună iarăşi în jurul Său, El continuă ca să-i înveţe prin parabole. "El le-a mai zis: 'Oare lumina este adusă ca să fie pusă sub baniţă, sau sub pat? Nu este dusă ca să fie pusă în sfeşnic? Căci nu este nimic ascuns care să nu fie descoperit, şi nimic tăinuit, care nu va ieşi la lumină. Dacă are cineva urechi de auzit, să audă.' El le-a mai zis: 'Luaţi seama la ce auziţi. Cu ce măsură veţi măsura, vi se va măsura: şi vi se va da şi mai mult. Căci celui ce are, i se va da; dar de la cel ce n-are, se va lua şi ce are." Marcu 4:21-25.

Isus întrebuinţă lumina ca un simbol al învăţăturilor Sale, care luminează de asemenea sufletele celor care le primesc. Această lumină nu trebuie să fie ascunsă faţă de lume, ci să facă fericiţi şi să lumineze cu razele sale pe toţi cei ce o respectă. Instrucţiunea, pe care o primeau acei ce ascultau la Isus, trebuia să fie răspândită de ei mai departe şi să fie transmisă astfel generaţiilor viitoare. El declară de asemenea că nimic nu este ascuns, care să nu fie dat pe faţă. Orice ar fi în inimă, mai curând sau mai târziu se va da pe faţă prin fapte; şi acestea vor hotărî, dacă sămânţa semănată a prins rădăcină în inimile lor şi a adus fruct bun, sau dacă spinii şi buruienile au câştigat supremaţia. Ei îi îndeamnă să-L asculte şi să-L înţeleagă. Prin folosirea privilegiilor date lor, ei îşi

vor asigura nu numai propria lor mântuire, ci şi alții vor fi făcuți fericiți prin ei.

Şi cunoştința dobândită avea să fie în raport cu atenția sinceră, cu care ei aveau să asculte la instrucțiunile Sale. Toți cei ce doreau serios să înțeleagă învățăturile Sale, aveau să fie satisfăcuți în totul; privilegiile lor cereşti aveau să sporească, şi lumina lor avea să devină tot mai strălucitoare până să se facă ziuă deplină. Dar acei, care nu doreau după lumina adevărului, aveau să umble în întuneric, şi să fie biruiți de ispitirile puternice ale lui Satan. Ei aveau să-şi piardă demnitatea şi stăpânirea de sine, cum şi puțina cunoştință, cu care ei se mândreau, când declarau că nu au nevoie de Hristos, şi defăimau conducerea Aceluia, care a părăsit tronul din cer, şi a venit ca să-i salveze.

În timp ce învățătorul divin urmăreşte mai departe firul cuvântării Sale, El rosteşte încă o parabolă, în care zice: "Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua: sămânța încolțeşte şi creşte fără să ştie el cum. Pământul rodeşte singur; întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic; şi când este copt rodul, pune îndată secera, pentru că a venit secerişul." Sămânța despre care se vorbeşte aici este cuvântul lui Dumnezeu, care fiind semănat în inimă va aduce rod, prin harul lui Dumnezeu, curând sau mai târziu. Când adevărul prinde rădăcină în inimă, atunci el va fi trezit la viață cu timpul şi va aduce rod. Dezvoltarea vieții şi a caracterului vor arăta natura şi cantitatea seminței semănate. Totuşi pentru a cultiva şi a forma aceasta, se cere o muncă de o viață întreagă. Principiile adevărului, după ce au fost plantate odată în suflet, trebuie puse în practică la îndeplinirea datoriilor zilnice. Dezvoltarea caracterului creştin este treptată - ca şi progresul plantei naturale - prin diferite trepte de creştere. Nu este însă mai puțin adevărat, că acest progres trebuie să fie neîncetat, căci atât în natură cât şi în har, planta sădită sau creşte sau moare.

Zi după zi, influența sfințitoare a Spiritului lui Dumnezeu, conduce aproape neobservat pe acei, care iubesc căile adevărului, şi-i aduce tot mai aproape de dreptatea desăvârşită, până ce în cele din urmă sufletul se coace pentru seceriş, şi după terminarea lucrării vieții lor, Dumnezeu

îşi adună recolta Sa. Nu există nici o perioadă în viața creştină, în care să nu mai fie încă mult de învățat, sau o desăvârşire şi mai mare de ajuns. Sfințirea este o lucrare de o viață întreagă. Mai întâi pai verde, apoi spic şi după aceea grâu deplin în spic, şi în cele din urmă coacerea şi secerişul; căci după ce rodul s-a împlinit, atunci este gata pentru seceriş.

Această ilustrație oferă contrastul cel mai izbitor față de starea iudeilor. Religia lor era rece şi formalistă. Spiritul Sfânt nu avea loc în inimile lor, de aceea ei au fost împietriți din ce în ce mai mult, căzură în bigotism şi se depărtară din ce în ce mai mult de prezența Domnului, în loc ca să crească în har, şi să facă progrese în cunoştința lui Dumnezeu. Fariseii îngâmfați şi cu spirit de critică priveau asupra marii mulțimi adunate, ca să asculte la Isus, şi observară cu dispreț cât de puțini Îl recunoşteau ca Mesia. Mulți bărbați culți şi cu influență erau de față, care veniseră, ca să asculte pe Profetul, al cărui renume răsună în lung şi-n lat. Unii dintre aceştia priveau înmărmuriți şi plini de curiozitate la mulțimea, care se compunea din toate clasele sociale, şi din cele mai diferite naționalități. Aici se aflau săracii, neştiutorii, cerşetorii zdrențăroşi, tâlharii cu semnele vinovăției pe fețele lor, bolnavii, ologii, desfrânații, cei de sus şi de jos, bogați şi lipsiți - toți se înghesuiau unii într-alții ca să poată câştiga un loc, de unde să audă cuvintele lui Isus.

Fariseii priveau la această scenă şi se întrebau în necredința lor: Oare din astfel de elemente să se compună împărăția lui Dumnezeu? Isus citea cugetele lor, şi le răspunse printr-o altă pildă: "El a mai zis: 'Cu ce vom asemăna Împărăția lui Dumnezeu, sau prin ce pildă o vom înfățişa? Se aseamănă cu un grăunte de muştar, care, când este semănat în pământ, este cea mai mică dintre toate semințele de pe pământ; dar, după ce a fost semănat, creşte şi se face mai mare decât toate zarzavaturile, şi face ramuri mari, aşa că păsările cerului îşi pot face cuiburi la umbra lui.'" Arborele de muştar se întinde în lung şi-n lat cu ramurile sale puternice deasupra ierbii şi buruienilor şi se leagănă uşor în vânt. Păsărelele se jucau sărind din creangă în creangă şi cântau din coroana sa stufoasă. Şi totuşi sămânța, din care lua naştere acest pom puternic, era cea mai mică dintre toate semințele. Mai întâi ieşea din

pământ un vlăstar gingaş; dar pentru că acesta poseda o mare putere de viață, creştea şi prospera, până ce ajungea o mărime deplină, încât păsările puteau locui sub umbra sa.

Astfel poporul privind la pomul de muştar, care dovedea o creştere atât de puternică, prin acest tablou, de care Isus se folosea pentru ilustrarea adevărului învățăturilor Sale, rămânea în sufletul lor o impresie durabilă. Cu aceasta El declară, că Împărăția Sa nu va fi întemeiată prin puterea armelor şi război, ci că ea avea să se dezvolte în mod treptat. Deşi începutul era mic, totuşi va creşte şi va întări, până ce ca şi sămânța de muştar, va ajunge în cele din urmă, prin mai multe trepte neobservate de progres, la o înălțime maiestuoasă. Cu chipul acesta, Isus Se foloseşte de această sămânță mică şi neînsemnată, ca să explice adevărurile Sale puternice. Cel mai neînsemnat lucru, pentru Marele Învățător nu este atât de fără importanță, încât să nu-i dea atenție. Nu puțini erau adunați acolo, a căror experiență creştină se începea în acea zi, şi care aveau să fie asemenea cu simbolul arătat, crescând în tărie şi frumusețe, călcați adesea în picioare şi totuşi dezvoltându-se cu tărie. Această comparație avea să fie întipărită în sufletele a sute de oameni, care aşteptau la cuvintele lui Isus. Niciodată nu aveau să privească ei în viitor la pomul de muştar, care creştea atât de falnic în acel ținut, fără ca să-şi amintească de această pildă a Mântuitorului, şi inimile lor aveau să-şi aducă aminte neîncetat de învățătura Sa cu privire la influența misterioasă a harului dumnezeiesc asupra sufletului omenesc, cum şi la puterea înviorătoare a cuvântului Său în viața zilnică.

"Le-a spus o altă pildă şi anume: 'Împărăția cerurilor se aseamănă cu un aluat, pe care l-a luat o femeie şi l-a pus în trei măsuri de făină de grâu, până s-a dospit toată plămădeala.'" Matei 13:33. Aluatul în făină reprezintă lucrarea progresândă a harului dumnezeiesc în inimile omeneşti. Aluatul nu era încă de la început în făină; dar după ce a fost introdus în ea, a dat loc la o fermentație, care a avut ca efect de a transforma în totul toată plămădeala. Tot astfel şi principiile adevărului lui Dumnezeu, care sunt ascunse în inima unui om, transformă întreaga sa natură şi influențează umblarea vieții sale. Sentimentele şi simpatiile vor fi sfințite şi sufletul înnobilat. Corporal, omul poate fi acelaşi; dar

lăuntric el este preschimbat prin principiile dumnezeieşti, care călăuzesc de aici înainte viața sa.

Iarăşi se foloseşte Isus de câmpul desfăşurat în fața Sa, de semănători şi de secerători, pentru a ilustra în mod lămurit adevărurile Sale. El zice: "Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în țarina lui. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmaşul lui, a semănat neghină între grâu, şi a plecat. Când au răsărit firele de grâu şi au făcut rod, a ieşit la iveală şi neghina." Matei 13:24-26.

Neghina era pentru plugar foarte supărătoare, deoarece creştea odată cu sămânța cea bună. Există primejdia, ca rădăcina grâului să fie vătămată, şi să se distrugă firele crude, dacă neghina va fi smulsă cu dibăcie; în afară de aceasta, la începutul creşterii, grâul se aseamănă atât de mult cu neghina, încât era greu de făcut o deosebire între ele.

Când slugile stăpânului întrebară, de unde vine neghina, căci ei nu semănaseră decât grâu bun, el le zise, că un vrăjmaş a semănat aceasta, ca să vatăme grâul. Ei întrebară apoi dacă trebuie să smulgă neghina şi s-o deosebească astfel de grâu. Dar El zise: "'Nu', le-a zis el, 'ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți şi grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriş; şi, la vremea secerişului, voi spune secerătorilor: 'Smulgeți întâi neghina, şi legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu.'" Matei 13:29-30.

Vrăjmaşul care seamănă sămânța urâcioasă, este un simbol al activității lui Satan asupra sufletului omenesc. Hristos este Semănătorul, care seamănă grâul prețios în ogorul inimii. Dar vrăjmaşul sufletelor se furişează înăuntru şi aruncă sămânța cea rea. Aceşti germeni ai rătăcirii răsar şi aduc roade vătămătoare, înăbuşind în acelaşi timp şi plantele prețioase din apropiere şi nimicindu-le. Ogorul care trebuie să aducă roade bune pentru întreținerea omului, devine pustiu, pe când sămânța păcatului se întinde de aici şi la alte câmpuri.

Creşterea neghinei printre grâu are ca scop, să trezească o atenție deosebită, şi să facă ca produsele să fie supuse la o critică aspră: prin aceasta câmpul ar putea fi privit ca fără valoare de către un observator

superficial, căruia îi place să descopere răul, iar semănătorul ar fi mustrat de acesta, pentru că ar fi amestecat sămânța cea bună cu cea rea pentru scopurile sale rele. La fel se întâmplă şi cu învățătorii mincinoşi şi fățarnici, care pretind a urma lui Isus. Ei aduc ruşine asupra cauzei creştinismului, şi fac ca lumea să se îndoiască de adevărurile lui Hristos. După cum existența neghinei printre grâu lucrează împotriva intereselor semănătorului, tot astfel şi existența păcatului în mijlocul poporului lui Dumnezeu zădărniceşte, până la un grad anumit, planul lui Isus de a salva pe oamenii căzuți în puterea lui Satan, şi de a face ca terenul neroditor al inimii omeneşti să fie iarăşi roditor de fapte bune.

Cât timp grâul era verde, neghina semăna atât de mult cu grâul, încât lucrătorii ar fi fost induşi uşor în eroare, şi ar fi putut smulge şi planta cea bună împreună. Dar când câmpul s-a copt pentru seceriş, atunci buruienile fără valoare nu mai arătau nici o asemănare cu grâul, care se pleca sub greutatea spicelor sale pline şi coapte. Atunci neghina a fost stârpită şi distrusă, pe când grâul prețios a fost adunat în grânare. Păcătoşii care ridică pretenții false de evlavie, sunt câtva timp la un loc cu adevărații urmaşi ai lui Hristos, şi această aparență exterioară a creştinismului are de scop să amăgească pe mulți. Dar la timpul secerişului lumii nu va mai fi nici o asemănare între cei buni şi cei răi. Atunci nelegiuiții vor fi deosebiți de cei drepți, pentru ca de aici încolo să nu le mai facă nici o apăsare.

După ce Isus dădu drumul mulțimii, şi Se retrase împreună cu ucenicii Săi într-o casă, ei Îl rugară, ca să le explice acea pildă, şi El le răspunse: "Cel ce seamănă sămânța bună, este Fiul omului. Țarina este lumea; sămânța bună, sunt fiii Împărăției; neghina sunt fiii Celui rău. Vrăjmaşul, care a semănat-o, este Diavolul; secerişul este sfârşitul veacului; secerătorii sunt îngerii. Deci, cum se smulge neghina şi se arde în foc, aşa va fi şi la sfârşitul veacului. Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, şi ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire şi pe cei ce săvârşesc fărădelegea, şi-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinților. Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă." Matei 13:37-43.

Aceste cuvinte ale lui Hristos sunt fără însemnătate pentru acei, care aşteaptă un Mileniu pământesc, în care să se convertească toţi oamenii. Dar Isus spune lămurit, că grâul şi neghina vor creşte împreună până la seceriş, care este sfârşitul lumii. Atunci neghina va fi adunată de pe câmp, ea nu va fi transformată în grâu printr-o minune dumnezeiască. Din contră va rămâne tot neghină şi ca atare va fi aruncată în foc, unde va fi nimicită în totul.

În explicarea parabolei, Isus vorbeşte ucenicilor Săi cu o mare precizie despre deosebirea dintre felul cum vor fi trataţi cei nelegiuiţi şi cei drepţi, la timpul când oamenii vor fi judecaţi după faptele lor. Transportându-Se cu spiritul la timpul sfârşitului, El corijează învăţăturile false ale acelora care caută să inducă poporul în eroare. El voia să învețe pe oameni, că Dumnezeu care plouă foc asupra cetăţilor din câmpia Iordanului, şi le distruse pentru nelegiuirea lor, va pedepsi cu siguranţă şi pe păcătoşi. El ţine soarta oamenilor şi a popoarelor în mâinile Sale, şi nu se lasă a fi luat în râs mereu. Isus Însuşi declară, că există un mai mare păcat decât acela, care a adus distrugerea asupra Sodomei şi Gomorei; este păcatul acelora, care văd pe Fiul lui Dumnezeu şi aud învăţăturile Sale, şi totuşi se întorc de la El şi disprețuiesc mila Sa care li se oferă. Din contră cei drepţi vor fi răsplătiţi cu viaţă veşnică.

Isus vorbi cu această ocazie multe pilde către popor, spre a întipări adevărurile Sale mai adânc în memoria lor. Misiunea Mântuitorului nostru în această lume era, să aducă la lumină taine ascunse, pe care oamenii trecători nu le-ar fi pătruns niciodată, şi sfaturi dumnezeieşti pe care mintea omenească singură nu este în stare, a le lămuri. “Prorocii care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ţinta cercetărilor şi căutărilor lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme şi ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos şi slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înşişi, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer şi în care chiar îngerii doresc să privească.” 1 Petru 1:10-12. Fiul

lui Dumnezeu veni ca să fie o lumină lumii, să arate minuni fiilor oamenilor, pe care chiar îngerii au căutat zadarnic să le pătrundă. El explică cu răbdare transformarea minunată a muritorilor păcătoşi, în fii ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori ai Împărăţiei Cerurilor. Căderea în păcat deschise uşa la tot felul de suferinţe şi mizerie, până ce noaptea spirituală acoperi pământul asemenea unui văl funebru; dar Isus, Salvatorul aduce pe om iarăşi în legătură cu Creatorul său şi îl face creatură nouă după chipul lui Dumnezeu.

Mântuitorul Îşi continuă parabolele Sale pentru învăţătura poporului şi zice: "Împărăţia cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o ţarină. Omul care o găseşte, o ascunde; şi, de bucuria ei, se duce şi vinde tot ce are, şi cumpără ţarina aceea. Împărăţia cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Şi, când găseşte un mărgăritar de mare preţ, se duce de vinde tot ce are, şi-l cumpără." Mat. 13:44-45.

În acele zile existau mulţi care căutau după comori, care erau presupuse ca aflându-se în pământ, în anumite locuri, unde altădată fuseseră oraşe mari. Nu era deloc ceva neobişnuit, ca pe marile drumuri din acele ţinuturi, pe unde învăţa Isus, să întâlnească cineva persoane, care veniseră de la mare depărtare, şi se aflau în trecere către acele locuri, unde se credea că s-ar afla comori. Dorinţa după bogăţii mari îi provoca să facă această călătorie, care era legată de multe primejdii. Ei părăsiră ocupaţia lor de afaceri, spre a se devota unei întreprinderi, care foarte rar era încoronată de succes. Şi chiar dacă găsea o mică comoară, îşi dublau încă sforţările lor în nădejdea de a descoperi bogăţii şi mai mari. Isus făcea aluzie la o astfel de clasă de oameni, căci în acest fel El explica comorile misterioase ale harului Său, care după ce au atras odată inima omului, trezesc în ea dorinţa după dobândirea unei desăvârşiri tot mai mari şi a unor binecuvântări tot mai bogate. Cu cât omul face mai mult cunoştinţă cu pacea lui Dumnezeu, cu atât mai adânc doreşte el să bea din izvorul iubirii Sale. Setea după dreptate, dorinţa arzătoare după comori, devine din ce în ce mai mare.

Pentru a câştiga o comoară mare, care s-ar crede că ar fi ascunsă într-un câmp, sau o piatră preţioasă, de o valoare neprețuit de mare, îşi

cheltuieşte un om toată averea sa, spre a pune stăpânire pe acel câmp, sau a cumpăra acea piatră prețioasă, cu speranța că în mâinile sale ea va creşte în valoare şi îi va aduce mult dorita bogăție. Tocmai aşa e şi creştinul, care doreşte să dobândească bogățiile cereşti, trebuie să lase la o parte toate considerațiile, care sunt împotriva mântuirii sale veşnice, şi să se străduiască cu tot sufletul numai după bogățiile iubirii lui Hristos. Talentele, mijloacele şi toate puterile sale, trebuie folosite într-un aşa mod, încât să poată dobândi aprobarea lui Dumnezeu. Isus îndreptă atenția ascultătorilor Săi asupra bogățiilor nesfârşite, care sunt ascunse acolo, unde pot fi căutate de toți, cu asigurarea succesului şi fără teamă, că se va plânge vreodată despre munca sa în zadar. El însuşi Se coborî din cer ca să stimuleze căutarea. Toți oamenii stau pe picior de egalitate, de sus şi de jos, bogați şi săraci, şi nimeni nu va căuta în zadar. Ascultarea de sfânta Sa voință este singura condiție a succesului, şi cercetătorul zelos poate vinde foarte bine tot ce are, pentru a ajunge în posesia binecuvântării iubirii dumnezeieşti, a mărgăritarului de mare preț.

În adunarea care asculta la învățătura lui Isus se aflau şi mulți pescari; de aceea El le prezentă adevărul Său în mod direct în fața ochilor, printr-o pildă luată din viața lor zilnică. El le zise: "Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de peşti. După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, şed jos, aleg în vase ce este bun, şi aruncă afară ce este rău. Tot aşa va fi şi la sfârşitul veacului. Îngerii vor ieşi, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni, şi-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinților." Matei 13:47-50. De asemenea şi aici se întipăreşte în mintea ascultătorilor despărțirea nelegiuiților de cei drepți la sfârşitul lumii, şi anume într-un limbaj, care nu poate fi înțeles greşit.

Isus avea o intenție înțeleaptă în istorisirea atâtor pilde diferite, pentru lămurirea unuia şi aceluiaşi adevăr însemnat. Toate clasele erau adunate înaintea Lui, căci El Se afla într-un loc, unde se întruniseră oamenii cei mai diferiți în branşele lor sau în călătoriile lor. După ce se folosi de mai multe ilustrații, reuşi să câştige unele inimi. Parabola cu semănătorul, cum şi acea despre grâu şi neghină atinge pe toți. Câmpurile stăteau în fața lor, şi lucrătorii împrăştiau sămânța, sau

adunau recolta timpurie. De asemenea şi pomul de muştar, care creşte atât de falnic în acel ținut, era o învățătură pentru toți.

Dar spre a face ca adevărurile să pătrundă şi mai adânc, El le mai spuse şi alte pilde, care se potriveau pentru diferite cazuri. Cel căutător după bogății reprezintă o clasă mare, asupra cărora parabola Sa despre comoară nu se putea să nu facă o impresie adâncă. Iar aluatul ascuns în făină era o ilustrație care putea fi înțeleasă într-adevăr de toți, dar mai cu seamă de femeile, care cunoşteau aşa de bine efectul aluatului asupra făinii; ele au fost astfel în stare de a trage concluzia dintre efectul aluatului şi influența harului lui Dumnezeu asupra inimii omeneşti. Isus nu trecea cu vederea pe nimeni cu învățăturile Sale, şi chiar cel mai neînsemnat om era amintit cu cea mai gingaşă milă.

Mântuitorul întrebă pe ucenicii Săi, dacă au înțeles toate acele parabole. Ei răspunseră: "Da, Doamne". Iar El le-a zis: "De aceea orice cărturar, care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar, care scoate din visteria lui lucruri noi şi lucruri vechi." Matei 13:52. Prin această pildă, Isus explică ucenicilor Săi răspunderea acelora, a căror datorie este, de a răspândi în lume lumina, pe care au primit-o de la El. Vechiul Testament era pe atunci întreaga Sfântă Scriptură, totuşi ea nu a fost scrisă numai pentru timpul acela; ci a fost destinată pentru toate timpurile şi toate popoarele. Isus dorea, ca răspânditorii învățăturilor Sale să cerceteze cu îngrijire Vechiul Testament după acea lumină, care stabileşte identitatea Sa ca Mesia cel făgăduit prin profeți, şi lămureşte mai dinainte misiunea Sa de pe pământ. Vechiul şi Noul Testament sunt de nedespărțit, căci amândouă conțin învățătura lui Hristos. Învățăturile Iudeilor, care nu primesc decât Vechiul Testament, nu sunt spre mântuire veşnică, pentru că leapădă pe Mântuitorul, a Cărui viață şi activitate era o împlinire a legii şi a profeților. Tot astfel şi învățătura acelora care dau la o parte Vechiul Testament, nu duce la mântuire, pentru că prin aceasta ei leapădă ceea ce este mărturia directă a lui Isus. Scepticii încep să lepede parțial Vechiul Testament, şi astfel numai un pas mai lipseşte, spre a tăgădui şi valabilitatea Noului Testament, şi în felul acesta să le arunce pe amândouă.

Iudeii au puţină influenţă asupra creştinilor, de a le arăta însemnătatea poruncilor, inclusiv a legii obligatorii despre Sabat; şi aceasta pentru că deşi predică vechile comori ale adevărului, totuşi pe cele noi, pe care le-am primit prin învăţătura directă a lui Isus, le leapădă. Pe de altă parte, motivul principal, pentru care creştinii nu reuşesc să facă pe iudei ca să primească învăţătura lui Hristos, ca glas al înţelepciunii divine, constă în aceea, că ei tratează cu dispreţ comorile Vechiului Testament, care nu conţine altceva decât învăţăturile de mai înainte ale Fiului lui Dumnezeu prin Moise. El leapădă legea vestită pe Sinai, şi tot aşa şi Sabatul poruncii a patra, care a fost instituit încă din grădina Eden. Adevăratul predicator al Evangheliei, care urmează învăţăturile lui Hristos, va căuta să dobândească o învăţătură temeinică atât a Vechiului, cât şi a Noului Testament, aşa încât el să le poată prezenta poporului în adevărata lor lumină ca un tot de nedespărţit - sprijinindu-se şi lămurindu-se unul pe altul. În felul acesta, după cum Isus instruieşte pe ucenicii Săi, ei vor scoate din comoară nou şi vechi.

Trecând în revistă cu mintea diferitele teritorii în care Isus lucrase, sufletul Său a fost umplut de compătimire pentru acei împrăştiaţi, care Îl primiseră ca Salvator al lor, şi priveau la El ca pâine a vieţii. Ei îi păreau ca nişte oi, care aveau să fie lăsaţi fără păstor, când El avea să se urce la cer. Înainte de suferinţele şi de moartea Sa, El trebui să însărcineze pe ucenicii Săi, aşa ca credincioşii Săi să privească la ei ca învăţători trimişi de sus, şi în timpul viitor de întuneric şi de descurajare să nu fie fără sfătuitor. Chemând apoi pe cei doisprezece ucenici la Sine, le zise: “Mare este secerişul, dar puţini sunt lucrătorii! Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui.” Până aici ucenicii nu avuseseră decât puţină experienţă în răspândirea adevărurilor practice primite de la Domnul; totuşi ei fuseseră tovarăşii Săi timp de mai multe luni de zile, şi El îi trimisese ocazional, ca să lucreze pentru un scurt timp independenţi, spre a-i pregăti pentru misiunea lor viitoare, când El nu mai avea să fie printre ei. Dar acum El îi deosebi doi câte doi, şi-i trimise în diferite direcţii. El le dădu darul de a face minuni; totuşi ei nu trebuiau în nici un caz să întrebuinţeze această putere pentru înălţarea lor proprie şi pentru avantajul lor personal. Ei aveau să

lipsească numai câteva zile, şi de această dată nu trebuiau să meargă la străini, ci la fraţii lor, care să le pregătească calea, aşa încât ei să poată găsi intrare la poporul, dintre care mulţi doreau să facă cunoştinţă mai de aproape cu învăţăturile lui Hristos.

Trimiţând astfel pe ucenicii Săi, Isus îi instrui ca la intrarea lor într-un oraş să se intereseze de acei care se bucurau de un nume bun, şi în timpul, cât aveau să lucreze în acel ţinut, să găzduiască la ei; căci influenţa unor astfel de persoane ar fi fost în folosul cauzei. Dar dacă ucenicii nu aveau să fie primiţi de acei, către care ei mergeau, ei trebuiau să scuture chiar şi praful de pe picioarele lor faţă de casa care li se închidea, sau oraşul, care refuza să primească solia lor. Acest procedeu trebuia să întipărească poporului însemnătatea vestirii Evangheliei, cum şi faptul, că solia nu putea fi disprețuită sau lepădată fără pedepsire. Marele Învăţător declară ucenicilor Săi cu o accentuare solemnă, că la ziua judecăţii va fi mai uşor Sodomei şi Gomorei, decât acelui oraş, care refuză să asculte.

Isus îndrumă pe ucenicii Săi, să facă cunoscut şi altora aceste adevăruri, pe care El Însuşi le comunicase lor; El le zice: "Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneţi la lumină; şi ce auziţi şoptindu-se la ureche, să propovăduiţi de pe acoperişul caselor." Cunoscând bine împotrivirea şi prigonirea, la care aveau să fie expuşi în slujba pe care ei aveau s-o înceapă, El îi întăreşte pentru lucrarea lor, cu asigurarea, că Dumnezeu va veghea asupra lor în toate primejdiile şi ostenelile lor viitoare. Ei nu trebuie să ţină seama de împotrivirile oamenilor, ci să caute să placă în toate lui Dumnezeu, în ale Cărui mâini ei se aflau: "Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă şi sufletul şi trupul în gheenă."

Ei trebuie să meargă cu mărturia adevărului şi soarta lor s-o lase în mâna Tatălui lor ceresc. Isus îi mângâie cu asigurarea purtării de grijă divine, care veghează asupra vieţii lor, şi zice: "Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuşi, nici una din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până şi perii din cap, toţi vă sunt număraţi. Deci să nu vă temeţi; voi sunteţi mai de preţ decât multe vrăbii." Matei 10:29-31.

Şi în cele din urmă el încoronează instrucţiunile şi îmbărbătările Sale cu asigurarea măreaţă a răsplătirii veşnice pentru toţi cei ce primesc pe Fiul lui Dumnezeu şi urmează învăţătura Sa, şi cu ameninţarea pedepsei pentru toţi cei ce o leapădă: "De aceea pe orişicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri." Matei 10:32-33.

În felul acesta, Mântuitorul însărcină pe ucenicii Săi, să meargă în lume, ca să vestească cuvântul Său, să vindece pe bolnavi şi să mângâie pe cei întristaţi, aşa după cum El făcuse înaintea ochilor lor; şi ei ieşiră şi lucrară după prescripţiile Sale.

Misiunea servilor lui Dumnezeu este astăzi de aceeaşi mare însemnătate, ca şi aceea a apostolilor, când Hristos îi trimisese cu aceste cuvinte solemne de învăţătură. Primirea sau lepădarea soliei lui Hristos va fi însoţită de acele rezultate, la care se referea Învăţătorul cu acea ocazie solemnă, când însărcină pe ucenicii Săi să vestească cuvântul Său la toate popoarele.

LINISTIREA FURTUNII

Isus învățase şi vindecase toată ziua fără întrerupere, şi dorea după un loc de retragere şi odihnă pentru Sine şi pentru ucenicii Săi. De aceea El îi invită să-L însoțească către cealaltă parte a lacului. Totuşi înainte de a intra în vas, se apropie de El un cărturar, a cărui minte întunecată luase aceasta în sens literal, credea că Isus ar avea intenția să îmbogățească pe urmaşii Săi cu bunuri pământeşti. De aceea El îi vorbi cu zel, zicându-I ca şi Iuda: "Învățătorule, îți voi urma oriunde vei merge". Mântuitorul citea cugetele nevrednice care ocupau mintea lui, de aceea îi răspunse cu aceleaşi cuvinte, pe care le adresase lui Iuda: "Vulpile au vizuini, şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde să-şi plece capul." Acest învățător iudeu avea în vedere numai folosul său personal, pentru care se oferi să urmeze lui Isus. El nădăjduia, că Mântuitorul, Îşi va întemeia în curând Împărăția Sa pe pământ, şi bogăția şi poziția, de care aveau să se împărtăşească ucenicii Săi, ar fi comorile despre care vorbise Isus. Dar numai un suflet orbit prin zgârcenie şi plăcere lumească, putea interpreta atât de fals cuvintele Mântuitorului.

Dacă sărăcia lui Hristos şi faptul, că cei săraci şi de jos alcătuiau numărul urmaşilor Săi, nu i-ar fi făcut să se poticnească, atunci foarte mulți s-ar fi unit cu El şi ar fi preamărit numele Său. Dacă El ar fi dat onoare şi bogăție acelora, care deveneau ucenici ai Săi, atunci cu câtă bucurie I-ar fi adus omagii fariseii, preoții şi cărturarii cei mândri. Chiar în zilele noastre mulți ar primi adevărul, dacă nici o tăgăduire de sine

n-ar fi în legătură cu aceasta. Dacă ei ar putea avea odată cu Hristos şi lumea, ar voi cu plăcere să intre în rândurile urmaşilor Săi. Dar a-L urma în înjosirea Sa, fără perspective de răsplătiri pământeşti, este mai mult decât poate suporta credința lor slabă. Ei se întorc întristați, întocmai ca şi cărturarul la mustrarea lui Isus.

După ce Isus dădu drumul mulțimii, El pluti împreună cu ucenicii Săi către cealaltă parte a lacului, aceasta putea fi numai o pustie; tocmai pentru aceasta, ei nădăjduiau că vor putea să se odihnească puțin de ostenelile lor; întrucât aici aveau să fie departe de locuințele omeneşti. Dar când ei porniră le urmară mai multe bărci pline cu oameni, care doreau să audă mai de aproape lămuriri despre învățătura lui Hristos.

Mântuitorul era obosit de munca Sa aspră îndelungată, iar acum fiind scutit pentru câtva timp de pretențiile mulțimii, se culcă pe scândura goală a bărcii de pescar şi adormi. Curând după aceasta se schimbă vremea, care până aici fusese liniştită şi plăcută. Norii întunecoşi se adunară pe cer şi o furtună violentă izbucni asupra lacului, cum se întâmplă adesea în acele părți. Soarele apusese, şi întunericul nopții acoperea apa. Valuri furioase se năpusteau contra bărcii, şi amenințau în orice clipă s-o înghită. Barca era când azvârlită pe vârful unui munte de apă, când coborâtă deodată în adâncul văii între valuri, aşa că ea devenise un obiect de joc al valurilor. În cele din urmă se observă că vasul căpătase o spărtură şi începu repede a se umple cu apă. Ca urmare la aceasta, se dădu naştere la o confuzie generală, în mijlocul întunecimii şi al urletului valurilor înfuriate. Pescarii puternici şi curajoşi erau destoinici în conducerea vasului; dar cu toată experiența lor cu privire la capriciul schimbător al mării, ei nu ştiau ce să mai facă în această furtună grozavă şi inimile lor se umplură de deznădejde, când observară că vasul se scufundă din ce în ce mai mult.

Ei fuseseră atât de ocupați în sforțările lor de a se salva pe ei înşişi, şi de a ține vasul deasupra apei, încât uitaseră în totul prezența lui Isus. După ce pierdură însă curajul, şi se credeau pierduți, îşi amintiră că El era Cel care le poruncise să plece pe mare. În spaima lor de moarte, se adresară Lui, aducându-şi aminte că El îi mai scăpase o dată dintr-o primejdie asemănătoare. Ei strigară: Învățătorule, Învățătorule, dar

urletul furtunii întrece glasurile lor şi nu primesc nici un răspuns. Valurile năvălesc grămadă asupra lor şi fiecare dintre ele îi amenință cu pieirea.

Cuprinşi de disperare, ei strigă iarăşi, dar nu primesc nici un răspuns, decât numai urletul furtunii turbate. I-a părăsit oare Maestrul lor? S-a îndepărtat El pe valurile spumegânde spre a-i lăsa pradă soartei lor proprii? Ei îşi mai amintiră că altădată El mai umblase pe apă, spre a-i salva de la moarte. I-a lăsat El acum ca să-i înghită valurile? Ei Îl caută plini de spaimă, căci nu mai pot face singuri nimic pentru salvarea lor. Furtuna a devenit atât de aprigă, încât toate sforțările lor de a cârmui vasul sunt zadarnice; singura lor speranță este doar în Isus. Deodată Îl întrezăresc la lumina strălucitoare a unui fulger, scufundat în somn adânc, fără a Se lăsa tulburat de vuietul şi de zgomotul furtunii şi al valurilor.

Ei aleargă la El şi plecându-se peste chipul Său întins pe platformă, Îl strigă reproşându-I: "Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?" inimile lor sunt mâhnite, că El putea sta atât de liniştit, pe când ei erau amenințați de primejdie şi moarte, şi ei se luptaseră atât de greu împotriva furtunii înfuriate. Acest strigăt de disperare trezeşte pe Mântuitorul din somnul Său înviorător. Pe când ucenicii alergau înapoi la lopețile lor, spre a mai face ultima sforțare, Isus Se ridică în picioare. Cu o maiestate divină El sta în vasul modest de pescar înconjurat de furtuna înfuriată, în timp ce valurile izbucnesc asupra platformei, iar fulgerele strălucitoare fac să lumineze fața Sa liniştită şi fără teamă. El ridică mâna Sa pe care o folosise de atâtea ori în fapte de milostenie, şi zice către marea înfuriată: "Taci, fii liniştită!" Furtuna se linişteşte şi valurile năvalnice se opresc. Norii dispar, şi stelele încep iarăşi să lumineze; vasul stă nemişcat pe apa liniştită. Întorcându-Se apoi către ucenicii Săi, îi mustră cu cuvintele: "Pentru ce sunteți aşa de fricoşi? Tot n-aveți credință?"

O tăcere adâncă cuprinse deodată pe ucenici. Nici un cuvânt n-a mai fost rostit; nici chiar Petru cel atât de înflăcărat nu încercă, să-şi exprime în cuvinte respectul sfânt care îi umplea inima. Vasele care porniseră să însoțească pe Isus se găsiseră în aceeaşi primejdie, ca şi vasul ucenicilor. Frica şi în cele din urmă deznădejdea a cuprins pe oamenii din ele, porunca lui Isus restabili totuşi liniştea acolo, unde cu o

clipă mai înainte domnise agitația. Orice teamă fugise, căci primejdia trecuse acum. Furia furtunii apropiase vasele unele de altele, aşa încât toți puteau privi de la bord minunea lui Isus. În timpul tăcerii care urmă după liniştirea furtunii, ei şopteau unii altora: "Cine este acesta de Îl ascultă chiar şi vântul şi marea?" Niciodată această scenă atât de impresionantă nu a fost uitată de spectatori. Şi maiestatea ei minunată nu va înceta niciodată de a umple pe fiii lui Dumnezeu cu respect şi adorație sfântă.

Când El a fost deşteptat brusc de către pescarii înspăimântați, Mântuitorul nu Se temea pentru Sine Însuşi; El Se îngrijora pentru ucenicii Săi, care nu se încrezuseră într-Însul în timp de primejdie. El mustră teama lor care da pe față necredința lor. Ei ar fi trebuit să se adreseze Lui la cel dintâi semn de primejdie, şi El i-ar fi scăpat de îngrijorarea lor. În străduința lor de a se salva, ei uitară totuşi că Isus era la bord. Câți se luptă singuri în ispitele vieții lor, în mijlocul încurcăturilor şi primejdiilor, contra furtunilor de împotriviri şi uită, că există Unul care le poate ajuta. Ei se încred în propria lor tărie şi destoinicie, până ce înşelați şi descurajați strigă către El, ca să-i salveze. Deşi le mustră cu întristare necredința şi încrederea lor în sine, totuşi El ascultă încă mereu la strigătul lor plin de ardoare, spre a le da ajutorul necesar.

Deveniți o minge de joc a valurilor furioase ale adâncului, călătorii obosiți ar trebui să-şi amintească, că Isus se află pe mare în aceeaşi primejdie; că glasul Său porunci furtunii grozave, să se oprească; că elementele agitate au ascultat de porunca Sa şi credincioşii au fost salvați. Când apele înfuriate izbucnesc peste barca noastră ce pare a se scufunda, şi fulgerul ne luminează adesea valurile spumegânde, care ne amenință cu pieirea în fiecare clipă, ne putem aminti în primejdia noastră, că şi Isus se află la bord. El aude strigătul nostru de disperare, şi nu va părăsi niciodată pe cei ce îşi pun încrederea lor în El.

Fie pe uscat sau pe mare, fie dormind sau în stare de veghe, numai dacă avem în inimile noastre pe Salvatorul nostru, nu trebuie a ne teme de nimic. Strigătul credincios va primi răspuns întotdeauna. Vom fi mustrați poate, că nu L-am căutat imediat la începutul cercării, totuşi El

va asculta cererea noastră umilă, când obosim în sforțările noastre, de a ne salva prin propria noastră putere. O credință vie în Salvatorul va alina valurile vieții şi ne va elibera de primejdii, într-un mod, pe care Mântuitorul îl găseşte ca cel mai bun.

DEMONIZATII DIN MORMINTE

Noaptea primejdioasă de pe mare trecuse, şi dimineaţa de timpuriu, Isus şi ucenicii Săi împreună cu acei care le urmaseră, debarcară de cealaltă parte a mării. Dar îndată ce păşiră pe uscat, le ieşiră înainte doi demonizaţi plini de mare furie, ca şi când ar fi intenţionat, să-i sfâşie în bucăţi. Crâmpeie de lanţuri, pe care le rupseseră la evadarea lor din închisoare, atârnau încă de corpurile lor. Ei se tăiau şi se băteau cu pietre ascuţite şi cu alte obiecte, pe care le puteau arunca. Locuinţa lor era în gropi şi nici un călător nu mai era sigur să mai treacă pe acolo; căci ei obişnuiau a se năpusti cu furia spiritelor rele asupra acestora şi chiar să-i şi omoare dacă puteau. Ochii lor aveau o uitătură sălbatică de sub părul lor lung şi ciufulit, şi semănau mai mult a animale sălbatice, decât a fiinţe omeneşti.

Când ucenicii şi ceilalţi văzură aceste fiinţe oribile alergând către ei, fugiră toţi plini de spaimă. Dar observară îndată că Isus nu era cu ei şi se întoarseră deci înapoi, ca să afle despre soarta Lui. Ei Îl zăriră stând liniştit pe locul unde Îl lăsară. Acela, care liniştise furtuna, care dăduse deja mai înainte piept cu Satana şi-l biruise, nu fugea de spiritele rele. Când aceşti bărbaţi, scrâşnind din dinţi şi cu gura plină de spumă se apropiară de El până la câţiva paşi, Isus ridică acea mână, care poruncise valurilor să se liniştească şi acei bărbaţi nu putură să se apropie mai mult de El. Ei stau înfuriaţi în faţa Lui, dar fără putere.

Cu o voce poruncitoare, El ordonă apoi spiritelor necurate să-i părăsească. Cuvintele lui Isus pătrunseră destul de adânc în sufletul întunecat al acelor bărbaţi, spre a-i face să înţeleagă, că în faţa lor se

afla Unul, care putea să-i elibereze de spiritele rele, care îi chinuiau. Dar încercând a-şi deschide gurile ca să ceară ajutorul harului Său, spiritul cel rău vorbi prin ei şi ei strigară cu tărie: "Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt? Te jur în Numele lui Dumnezeu, să nu mă chinuieşti!"

Şi Isus îl întrebă: "Care-ți este numele?" Iar el îi zise: "Numele meu este 'Legiune' căci suntem mulți". Folosindu-se de aceşti oameni chinuiți ca mijlocitori ai comunicărilor lor cu Isus, aceste spirite Îl rugară, ca să nu le gonească din acel ținut, ci să le lase să intre în turma de porci, care păşunau în apropiere. Dorința lor a fost acceptată; şi îndată ce se făcu aceasta, porcii se aruncară într-un adânc prăpăstios şi se înecară în mare. Lumina răsări iarăşi în sufletul demonizaților vindecați. Din ochii lor strălucea priceperea, de care fuseseră străini timp îndelungat. Fețele care au fost schimbate mult timp în chipul lui Satan, se îmblânziră deodată, mâinile mânjite cu sânge deveniră liniştite, iar acei bărbați lăudau pe Dumnezeu pentru salvarea lor din sclavia spiritelor rele.

Cu cererea lui, de a se permite spiritelor rele să intre în porci, Satan intenționa să facă lui Isus greutăți în acel ținut. Prin pierderea porcilor se făcu proprietarilor lor o pagubă însemnată; iar vrăjmaşul nu se înşelă deloc în gândul său, că prin această împrejurare va face ca Isus să nu fie simpatizat în acele împrejurimi. Păzitorii porcilor priviseră cu uimire la toate cele petrecute şi observaseră, cum acei nebuni furioşi deveniră liniştiți şi cu mintea senină şi cum întreaga turmă de porci se aruncă apoi deodată în mare şi se înecă. Ei erau răspunzători față de proprietari pentru această pagubă şi alergară imediat să ducă vestea stăpânilor lor şi să spună la toți oamenii cele întâmplate. Această distrugere a proprietății lor părea a fi pentru stăpâni de o mai mare valoare, decât faptul îmbucurător, că doi nebuni îşi recăpătaseră iarăşi mintea, şi nu mai primejduiau pe oamenii, care se apropiau de acel loc, şi nu mai aveau nevoie să mai fie puşi în lanțuri şi legături.

Pentru aceşti oameni egoişti era indiferent, că aceşti nenorociți au fost liberați, şi şedeau acum liniştiți şi înțelegători la picioarele lui Isus, cu inimile pline de mulțumire, ascultând la cuvintele învățăturii Sale, şi

preamărind numele Aceluia, care îi făcuse sănătoşi. Lor nu le păsa decât de proprietatea lor pierdută şi se temeau că prezența acestui Străin în mijlocul lor le-ar putea aduce nenorociri încă şi mai mari. Spaima se răspândi în lung şi-n lat, iar cetățenii se temeau că vor fi ruinați financiar. De aceea o mare mulțime merse la Isus şi-L rugă, jeluindu-se de paguba lor, ca să părăsească vecinătatea lor. Ei priveau cu nepăsare la acei nebuni vindecați, care conversau acum cu Isus într-un mod priceput, şi pe care îi cunoşteau foarte bine, căci fuseseră mult timp spaima satului. Vindecarea minunată a acestor bărbați părea a avea pentru ei o însemnătate mult mai mică, decât propriile lor interese egoiste. Ei erau îngrijorați de paguba ce li se făcuse, şi gândul că Isus va petrece mai mult timp la ei îi umplea de teamă. De aceea Îl rugară să părăsească țărmul lor. Mântuitorul Se conformă dorinței lor, şi porni imediat împreună cu ucenicii Săi, şi-i lăsă astfel pradă egoismului şi necredinței lor.

Locuitorii aveau în fața lor dovezi vii despre puterea şi milostivirea Aceluia, pe care ei Îl goneau din mijlocul lor. Ei vedeau că acei nebuni îşi recăpătaseră mintea la loc, totuşi se temeau aşa de mult, de vreo pagubă oarecare, aşa încât Mântuitorul, care biruise înaintea ochilor lor pe stăpânitorul întunericului, fu tratat cu dezinteres. Ei goniră astfel darul prețios al cerului de la porțile lor, şi se împotriviră în orbia lor vizitei Sale de milostivire. Într-adevăr noi nu mai avem ocazie ca să respingem de la noi persoana lui Hristos, după cum au făcut Gadarenii; totuşi există mulți în timpul nostru, care refuză să urmeze învățăturile Sale, pentru că prin aceasta trebuie să jertfească interese pământeşti. Foarte mulți îşi întorc inimile de la Isus, de teamă că prezența Sa le-ar putea pricinui vreo pagubă bănească. Ca şi Gadarenii egoişti ei disprețuiesc harul Său, şi gonesc în mod nemilos Spiritul Său de la ei. La aceştia se referă cuvintele Sale: “Nu puteți sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona”.

Mulți gândesc poate că procedeul lui Isus în această chestiune ar fi împiedicat poporul acelui ținut, de a primi învățăturile Sale, că această dovadă neliniştitoare a puterii Sale, i-ar fi îndepărtat de la El şi i-ar fi pus în poziția, de a nu mai putea fi atraşi sub influența Sa. Totuşi cei ce

gândesc astfel nu cunosc planurile Salvatorului. Pe vremea când Gadarenii apelau la Isus, ca să părăsească ţărmul lor, Îi fu adresată o cerere şi din partea celor doi nebuni vindecaţi. Această din urmă cerere însă consta în aceea, ca să le fie îngăduit a însoţi pe Salvatorul lor, în prezenţa Sa ei se simţeau siguri faţă de spiritele rele, care îi chinuiseră şi le distruseseră puterea bărbăţiei lor. Ei rămaseră lângă El, când voi să Se urce în vas, îngenunchiară la picioarele Sale şi-L rugară să-i ia cu El şi să-i înveţe adevărul Său. Dar Isus le porunci să se întoarcă acasă la prietenii lor, şi să le vestească, ce lucruri mari a făcut Domnul pentru ei.

Aşadar ei au fost însărcinaţi cu o lucrare importantă, - să meargă în patria lor păgână şi să transmită şi amicilor lor lumina, pe care o primiseră de la Isus. Ei ar fi putut invoca motivul că ar fi o cerere prea grea pentru ei de a se despărţi de Binefăcătorul lor, imediat la începutul experienţei lor, şi că ar dori mai bine să rămână cu El, în loc să fie expuşi la încercări şi greutăţi, de care cu siguranţă nu puteau fi scutiţi în calea prescrisă lor de El. Ei ar fi mai putut de asemenea pretexta, că lunga lor absenţă din societate, i-ar fi făcut incapabili a-şi aduce la îndeplinire lucrarea cerută.

Dar îndată ce Isus le prescrise cărarea datoriei, ei au fost voioşi a porni pe ea. Ei au dus lumina despre Mântuitorul nu numai la propriile lor familii şi vecini, ci vestiră puterea lui Isus, de a salva pe oameni, pretutindeni în ţinutul celor zece oraşe de păgâni, istorisind despre lucrarea Sa minunată de a izgoni spiritele rele.

Poporul acelui ţinut refuzase să primească pe Mântuitorul, pentru că fusese cauza distrugerii proprietăţii lor, şi totuşi ei nu au fost lăsaţi cu totul în întuneric; căci ei nu comiseseră păcatul de a lepăda învăţătura Sa, pentru că nici nu o auziseră, când Îl rugară, să părăsească ţărmul lor. Cuvintele Sale de viaţă nu ajunseseră încă la urechile lor. De aceea El însărcină pe acei, care cu puţin mai înainte fuseseră unelte ale lui Satan, ca să ducă lumina, pe care o primiseră de la El, şi acelui popor întunecat. Acei, care fuseseră atâta timp reprezentanţi ai stăpânitorului întunericului, deveniră astfel vestitori ai adevărului şi slujitori ai Fiului lui Dumnezeu.

Oamenii au fost uimiţi, când au auzit această veste minunată. Interesul

lor a fost trezit şi ei se străduiau cu zel, ca să participe la această împărăție, despre care învăța Isus. Nimic n-ar fi putut trezi atât de adânc pe poporul acestei țări, ca acest eveniment, care avusese loc în mijlocul lor. Ei nu se îngrijiseră însă decât de avantajele acestei lumi, şi prea puțin se gândiseră la mântuirea lor veşnică. Isus Se îngrijea mult mai mult de adevărata lor fericire, decât se îngrijeau ei înşişi. El acceptă dorința demonului, şi urmarea a fost distrugerea proprietăților lor.

Această pagubă provocă indignarea poporului, şi scoase pe Isus în vileag numaidecât. Deşi Îl rugară, ca să-i părăsească, totuşi ei văzură şi auziră pe bărbații, pe care el îi vindecase. Când aceste persoane, care fuseseră spaima comunității, deveniră soli ai adevărului, şi vesteau mântuirea prin Isus, exercitau o influență puternică, de a convinge poporul acelui ținut, că Isus este Fiul lui Dumnezeu.

Ei făcură pe Isus să părăsească țărmul lor, pentru că se temeau de o păgubire şi mai departe a proprietății lor, deşi acei care călătoriseră cu El pe mare, le istorisiseră despre primejdia din noaptea trecută şi despre liniştirea minunată a furtunii prin cuvântul lui Isus. Ochii lor orbiți de simțul lumesc nu priveau decât la mărimea pagubei lor. Ei refuzară să aibă între ei pe unul, care prin ridicarea degetului Său stăpâni elementele, dădu afară demonii şi vindecă pe bolnavi şi pe slăbănogi prin cuvântul Său, sau printr-o simplă atingere cu mâna Sa. Dovezile vizibile ale puterii lui Satan erau între ei. Prințul luminii se întâlni cu prințul întunericului, şi toți cei de față recunoscură puterea supremă a Unuia asupra celuilalt. Dar cu toate că vedeau aceasta, ei rugară totuşi pe Fiul lui Dumnezeu, ca să-i părăsească. El le acceptă dorința, căci El nu Se impunea nimănui cu de-a sila, unde nu era primit cu bună-voință.

Satan este dumnezeul acestei lumi; influența sa caută să corupă simțurile, să conducă sufletul omenesc la fapte rele şi să ducă victima la violență şi crimă. El seamănă dezbinare şi întunecă priceperea. Lucrarea lui Hristos constă în aceea de a sfărâma puterea celui rău asupra fiilor oamenilor. Şi totuşi cât de mulți sunt în orice împrejurare a vieții, acasă, la ocupație şi în biserică, care refuză pe Isus de la uşile lor, în timp ce monstrului urâcios îi dau voie ca să intre.

Nu e nici o minune, că pe pământ se răspândesc violențe şi crime, şi

că întunericul moral acoperă oraşele şi locuințele oamenilor asemenea unui văl funebru. Satan stăpâneşte multe familii, popoare şi biserici. El veghează la semnele corupției morale, şi caută în ascuns să ducă pe oameni prin ispitiri ademenitoare la rele tot mai mari, până ce în cele din urmă ajung la o stricăciune totală. Unica siguranță constă în veghere şi rugăciune împotriva atacurilor lui; căci în zilele din urmă el aleargă încoace şi încolo răcnind ca un leu şi căutând pe cine să înghită. Prezența lui Isus este un scut contra atacurilor lui. Soarele Dreptății dă pe față urâciunea vrăjmaşului sufletelor, şi el fuge din prezența dumnezeiască.

Mulți pretinşi creştini din timpul nostru îndepărtează pe Isus din prezența lor, pentru avantaje pământeşti. Ei poate nu repetă exact aceleaşi cuvinte ale Gadarenilor, dar faptele lor arată lămurit, că ei nu caută fața Sa în diferitele lor ocupații. Lumea crede că nu mai are nevoie de milostivirea Sa. Alergarea după câştig înăbuşe iubirea pentru Hristos. Ei nu iau seama la avertismentele lui Dumnezeu şi disprețuiesc mustrările Sale, astfel că prin răutatea şi planurile lor egoiste, silesc într-adevăr pe Salvatorul lor binecuvântat să-i părăsească.

FIICA MAI MARELUI SINAGOGII

Când Isus, împreună cu ucenicii Săi, porni înapoi pe mare, Îl aşteptau mulţi şi toţi priveau cu bucurie spre întâmpinarea lui. Când sosirea Sa fu făcută cunoscut în general, poporul se adună în mare număr, ca să asculte la învăţăturile Sale. Acolo se aflau bogaţii şi săracii, cei de sus şi de jos, fariseii şi cărturarii, toţi dorind cu zel ca să audă cuvintele Sale şi să vadă minunile Sale. Ca de obicei se aflau printre ei mulţi bolnavi şi chinuiţi de multe suferinţe, care implorau mila Sa.

Obosit şi istovit în lucrarea de învăţare şi vindecare, Isus părăsi în cele din urmă mulţimea, spre a merge ca să prânzească în casa lui Levi. Poporul însă se îngrămădea la uşă, aducând pe bolnavi, pe ologi şi pe cei posedaţi de spirite rele ca să fie vindecaţi. Aşezându-se în cele din urmă la masă, un mai mare al sinagogii, cu nume Iair a venit şi căzând la picioarele Sale, L-a rugat zicând: "Fetiţa mea trage să moară; rogu-Te vino de-Ţi pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă şi să trăiască."

Tatăl era în mare întristare, căci fiica sa fusese sortită morţii de doctorii cei mai învăţaţi. Isus răspunse imediat la cererea mult încercatului tată şi plecă cu el la casa lui. Ucenicii erau uimiţi de răspunsul voios la dorinţa mândrului fruntaş. Deşi el locuia în apropiere, totuşi ei nu puteau înainta decât încet; căci poporul se îngrămădea din toate părţile, zeloşi ca să vadă pe marele Învăţător, care provocase o agitaţie atât de mare, şi să implore atenţia şi ajutorul Său. Îngrijoratul tată îşi făcu loc prin mulţime, temându-se să nu ajungă prea târziu. Totuşi lui Isus Îi era milă de popor, compătimindu-i pentru întunericul

spiritual şi pentru suferințele lor corporale; de aceea El Se oprea din când în când, ca să le ajute la nevoile lor. Câteodată mulțimea Îl ridica aproape de la pământ.

Printre cei ce doreau după ajutor se afla şi o femeie sărmană, care suferea deja de doisprezece ani de o boală, care îi făcea viața o povară. Toată averea şi-o cheltuise cu doctorii şi pe medicamente, căutând să se vindece de marea ei suferință. Totul fusese însă în zadar; ea fusese declarată ca fără vindecare de către doctori. Dar speranța ei a fost trezită din nou, când auzi despre vindecările minunate săvârşite de Isus. Ea credea că dacă va reuşi să se apropie de El, Se va îndura de ea şi o va vindeca. Cu toată durerea şi slăbiciunea ei, ea veni totuşi la țărmul, unde El învățț, şi căută să-şi facă drum prin mulțimea care Îl înconjura. Totuşi calea i se închidea neîncetat de către mulțime. Ea începuse deja să se îndoiască de posibilitatea de a ajunge până la El, când Isus, făcându-Şi Însuşi drum prin gloată, veni în apropierea ei.

Ocazia de aur sosise; ea se afla în prezența marelui Doctor! Dar în confuzia aceea generală, care domnea, ea nu putea fi auzită; de abia fu în stare să-şi arunce în treacăt o privire asupra chipului Său. Temându-se să nu piardă şi unica ocazie de a se vindeca de boala ei, ea îşi puse în joc ultimele puteri, la gândul, că se va face bine numai printr-o simplă atingere de veşmântul Său. Ea folosi ocazia, când Isus trecu pe lângă ea, şi îşi întinse mâna şi de abia ajunse să atingă marginea veşmântului Său. Dar în acea clipă ea se simți vindecată de boala ei. În locul slăbiciunilor şi durerii veni imediat sănătate şi întărire. Ea îşi concentrase toată credința vieții ei în această atingere, prin care a fost vindecată.

Cu inima plină de mulțumire ea a căutat apoi să se retragă din mulțime, fără a face vreo vâlvă; dar Isus Se opri şi toți cei din jurul Său făcură la fel. El Se întoarse, şi privind în jurul Său cu ochii Săi pătrunzători, întrebă cu un glas care putea fi auzit lămurit de toți: "Cine s-a atins de hainele Mele?" Poporul răspunse cu o privire mirată la această întrebare. Deoarece El era lovit din toate părțile şi împins cu violență când într-o parte când într-alta, întrebarea părea a fi într-adevăr curioasă.

Petru, care era gata întotdeauna de a vorbi, zise, după ce îşi reveni din surprinderea sa: "Învățătorule, noroadele Te împresoară şi Te

îmbulzesc, şi mai întrebi: 'Cine s-a atins de Mine?' Dar Isus a răspuns: 'S-a atins cineva de Mine, căci am simţit că a ieşit din Mine o putere.'" Luca 8:45-46. Salvatorul binecuvântat putu face deosebirea între atingerea credincioasă şi între îngrămădirea ocazională a mulţimii nechibzuite. El cunoştea foarte bine împrejurările acestui caz, şi o astfel de încredere în El, El nu voia s-o lase să treacă neobservată. El voia să adreseze modestei femei câteva cuvinte de mângâiere, care să-i fie ca un izvor de bucurie.

Îndreptându-Se către femeie, El stăruia încă mereu să ştie cine L-a atins. Ea cunoscând, că o ascundere e cu neputinţă, ieşi tremurând înainte şi îngenunche la picioarele Sale. Ea istorisi lui Isus în faţa întregii mulţimi simpla istorie a lungii sale suferinţe dureroase, şi uşurarea momentană pe care a simţit-o la atingerea de marginea veşmântului Său. Povestirea ei a fost întreruptă adesea de lacrimi de mulţumire, pe care ea nu le putea opri, fiind conştientă de însănătoşirea ei desăvârşită, căreia îi dusese dorul timp de doisprezece ani de zile. Dar Isus în loc să Se mânie din cauza încumetării ei, lăudă fapta ei, zicându-i: "Îndrăzneşte, fiică; credinţa ta te-a mântuit, du-te în pace". Cu aceste cuvinte, El arătă la toţi cei de faţă, că nu simpla atingere de veşmintele Sale a fost care i-a adus vindecare, ci aceasta se întemeia pe credinţa statornică, a persoanei care se îndreptase către El pentru ajutorul Său divin.

În această femeie ne este arătată credinţa cea adevărată a creştinului. Pentru exercitarea credinţei nu este nevoie, a lăsa sentimentele noastre să se aprindă prea mult; de asemenea nu e necesar ca prezentarea cererilor noastre să fie făcută cu mult zgomot sau cu sforţări corporale, pentru ca să fie auzite de Domnul. Este adevărat că Satan provoacă adesea o mare luptă în inimile rugătorilor, prin îndoieli şi ispite, aşa încât, lacrimi şi strigăte tari de jale izbucnesc fără să vrea din sufletele lor; şi este iarăşi adevărat, că la cei ce se pocăiesc, simţul păcătoşeniei este adesea atât de mare, încât o căinţă proporţională cu păcatele lor îi aduc adesea o mare îngrijorare sufletească, care îşi găseşte expresia în plângere şi suspin şi care sunt auzite cu compătimire de Salvatorul milos. Isus este gata însă întotdeauna, de a răspunde la rugăciunea liniştită

şi credincioasă. Oricine care se ține în mod simplu de cuvântul lui Dumnezeu şi se străduieşte a intra în legătură cu Mântuitorul, va primi binecuvântarea Sa ca răsplătire.

Adevărata credință este simplă în efectele sale, şi puternică în succesele ei. La mulți pretinşi creştini, care au o cunoştință a cuvântului sfânt şi care cred în adevărurile acestuia, le lipseşte acea încredere copilărească, care este indispensabilă pentru religia lui Isus. Ei nu caută după acea atingere miraculoasă, care dă sufletului puterea vindecătoare. Ei permit îndoielii reci să se strecoare înăuntru şi să le distrugă încrederea. Cel ce aşteaptă o cunoştință desăvârşită înainte de a putea exercita credința, nu va fi binecuvântat de Dumnezeu niciodată. "Şi credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd." Evrei 11:1.

Femeia bolnavă credea că Isus o poate vindeca, şi cu cât sufletul ei se ocupa mai mult cu acest gând, cu atât mai sigură deveni ea, că chiar o simplă atingere de veşmântul Său o va face sănătoasă. Ca răspuns la credința ei statornică, rugăciunea ei a fost ascultată de puterea dumnezeiască. Aceasta este o învățătură de îmbărbătare pentru sufletul mânjit de păcat. În acelaşi fel, cum Isus a procedat cu suferințele corporale, va proceda El şi cu sufletul pocăit, care vine le El. Atingerea credinței va aduce şi iertarea dorită, care umple sufletul cu mulțumire şi bucurie.

Această ezitare a lui Isus era atât de însemnată în rezultatele sale, încât nici chiar îngrijoratul tată nu se arătă nerăbdător, ci urmărea desfăşurarea evenimentelor cu cea mai mare atenție. După ce femeia vindecată plecă mângâiată şi plină de bucurie, el a fost încurajat să creadă şi mai cu tărie, că Isus este în stare a-i împlini şi propria sa dorință şi să vindece pe fiica sa. Speranța deveni mai puternică în inima sa, şi el rugă apoi pe Mântuitorul ca să meargă cu el la casa sa. Dar continuându-şi drumul lor, un sol îşi făcu loc prin mulțime, aducându-i lui Iair vestea, că fiica sa ar fi murit, şi că n-ar mai avea nici un rost, de a osteni mai departe pe Învățător. Urechea atentă a Mântuitorului nu rămase străină de cuvintele care dădură lovitura de moarte speranțelor nutrite în inima tatălui. El fu mişcat de compătimire pentru tatăl suferind.

De aceea îi zise pe un ton de milostivire divină: "Nu te teme, crede numai, şi va fi tămăduită."

Când Iair auzi aceste cuvinte pline de speranţă, se strânse mai aproape de Isus, şi ei se grăbiră către casa mai marelui sinagogii. Ajuns aici, Mântuitorul nu a permis nimănui să intre cu El în camera, în care zăcea copilul mort, afară numai la câţiva dintre ucenicii Săi cei mai credincioşi şi părinţilor fetei. Cei îndureraţi făceau mare larmă cu strigătele lor de durere şi jale; de aceea El îi mustră cu cuvintele: "Nu plângeţi; fetiţa n-a murit, ci doarme". Femeile care erau angajate după obiceiul ţării, ca să manifeste acest semn ceremonial de durere şi jale, se umplură de indignare la observaţia acestui simplu străin şi începură să-I ceară socoteală, cu ce drept Se încumetă El să le poruncească, ca să înceteze cu jelirea lor pentru copila moartă, şi să susţină că ea încă trăieşte. Ele văzuseră, cum la ivirea morţii, pulsul copilei încetase de a mai bate şi ea devenise nesimţitoare. De aceea ele batjocoreau cuvintele lui Isus, când trebuiră să părăsească camera din ordinul Său. Însoţit de tatăl şi mama copilei, Mântuitorul Se apropie cu Petru, Iacob şi Ioan de patul celei adormite, o apucă de mână, şi-i zise cu vocea-i blândă: "Fetiţo, scoală-te!" O mişcare a fost provocată în acel moment prin întreg corpul. Pulsul vieţii începu să bată iarăşi în venele vinete ale tâmplelor; buzele palide se deschiseră cu un zâmbet pe ele; pieptul începu să se ridice cu revenirea respiraţiei, pleoapele galbene ca ceara se deschiseră larg, ca după un somn lung; iar ochii întunecaţi priveau uimiţi în jurul său. Copila se ridică, deşi slabă de lunga zăcere, totuşi pe deplin sănătoasă. Ea se mişcă încet prin cameră, în timp ce părinţii vărsau lacrimi de bucurie. Isus le porunci să dea copilei să mănânce, şi sfătui pe cei ai casei să nu spună la nimeni de cele petrecute acolo. Cu toată această instrucţiune, de a ţine ascunse cele întâmplate, vestea că El a trezit la viaţă o fetiţă moartă se răspândi în lung şi-n lat. Un mare număr de oameni fuseseră de faţă la moartea copilei, şi când ei o văzură iarăşi în viaţă şi sănătoasă mai târziu, nu se puteau abţine de a povesti mai departe despre fapta minunată a marelui Doctor.

PÂINILE SI PESTII

Pentru a se recrea puțin timp împreună cu ucenicii Săi, Isus propuse, să se retragă la un loc singuratic şi să se odihnească puțin. Pentru o astfel de retragere se găseau locuri destul de potrivite de partea cealaltă a mării, în dreptul Capernaumului. Cu acest scop ei se urcară într-un vas ca să treacă dincolo. Totuşi multe persoane care căutau pe Isus, L-au văzut părăsind țărmul, şi mulțimea zeloasă se adună numaidecât, şi privea la vasul care se depărta încet de la mal. Vestea că Isus a pornit pe mare, ca să treacă dincolo, se răspândi din loc în loc; şi mulți dintre cei ce doreau ca să-L vadă şi să-L audă, alergau la locul unde – după toate probabilitățile – avea să debarce vasul Său, în timp ce alții urmau după El cu bărcile lor. Astfel că Isus ajungând şi debarcând împreună cu ucenicii Săi la mal, se aflau în mijlocul unei mari mulțimi de popor, care se îngrămădeau din toate părțile, ca să-L vadă.

Sute de bolnavi şi de ologi fuseseră aduşi la Isus ca să fie vindecați; şi căutau pe orice cale posibilă ca să atragă atenția lui Isus asupra lor. Mulțimea aşteptase sosirea lui Isus cu cea mai mare nerăbdare, şi numărul lor se înmulțea mereu. Era cu neputință, ca Mântuitorul să găsească aici liniştea dorită, căci poporul care Îl aştepta Îi solicită din nou atenția, nevoile celor suferinzi apelau la mila şi la ajutorul Său imediat. El nu Se putea retrage pe furiş cu ucenicii Săi, spre a se bucura de liniştea necesară a singurătății, şi în felul acesta să lase dezamăgit pe poporul care Îl aştepta cu nerăbdare. Printre nenorociții care căutau ajutorul Său, erau reprezentate toate bolile. Unii zăceau aprinşi de friguri, nemaifiind în stare a-i cunoaşte pe amicii lor care îi îngrijeau. Lângă

aceştia erau surzii, orbii, paraliticii, şchiopii şi alienaţii. Privind asupra acestei mulţimi nenorocite, inima Sa a fost mişcată de o compătimire adâncă.

Poporul se îngrămădea atât de mult în jurul Său, încât El Se retrăsese puţin mai la o parte pe o înălţime acoperită cu iarbă, de unde putea fi văzut şi auzit de orice om. De aici El vindecă toată ziua şi vindecă pe toţi cei bolnavi şi întristaţi, care erau aduşi la El. Toţi cei ce fuseseră confuzi în credinţa lor, şi care doriseră după o învăţătură limpede, care să-i poată izbăvi din nesiguranţa lor, vedeau cum întunericul lor era împrăştiat de razele dreptăţii care porneau din prezenţa lui Isus, şi erau fermecaţi de simplitatea adevărurilor pe care le învăţa El.

Cuvântarea Sa era întreruptă adesea de furia zgomotoasă a vreunui nenorocit bolnav de friguri, sau de strigătul sălbatic al vreunui nebun, ai cărui prieteni căutau să-şi facă loc prin mulţime, ca să aducă pe suferind la marele Doctor. Glasul înţelepciunii era de asemenea întrecut de strigătele de bucurie ale victimelor bolnave incurabil, care într-o clipă îşi dobândiseră iarăşi sănătatea. Marele Doctor suporta cu răbdare aceste întreruperi, şi vorbea către toţi cu linişte şi bunătate. El venise de pe celălalt ţărm al mării, pentru că era ostenit, dar iată că aici găsi cazuri şi mai urgente, care cereau atenţia Sa, decât în locul pe care îl părăsise în ascuns.

Când în cele din urmă ziua era pe sfârşite şi soarele cobora la apus, poporul rămăsese încă lângă El. Mulţi erau veniţi din mari depărtări, ca să audă cuvintele lui Isus, şi toată ziua nu mâncaseră nimic. Chiar şi Învăţătorul lucrase în acest timp fără mâncare şi fără repaus, iar ucenicii observând paliditatea Sa provocată de oboseală şi de foame, Îl rugară să Se repauzeze de oboseala Sa şi să mănânce. Dar insistenţa lor rămânând fără efect, ei se sfătuiră între ei, dacă n-ar fi potrivit să-L ia şi să-L îndepărteze cu forţa de mulţimea zeloasă, fiindu-le teamă, că S-ar putea îmbolnăvi din cauza oboselii peste măsură. Atunci Ioan şi un alt ucenic apucară fiecare de câte un braţ pe iubitul lor Maestru şi încercară să-L tragă cu blândeţe din mijlocul mulţimii, dar El refuză să părăsească locul Său. Lucrarea Sa impunea în mod insistent prezenţa Sa, fiecare dintre cei ce apelau la milostivirea Sa considera cazul Său

propriu ca cel mai însemnat. Mulțimea se îngrămădea în jurul Mântuitorului şi aproape că nu mai putea să-Şi mențină nici locul unde sta. În străduințele lor de a se apropia cât mai mult de El, unii erau călcați chiar în picioare.

Atunci Isus observând toate acestea, făcu semn lui Petru, care şedea în barca sa pe mare, ca să vină mai aproape. Ucenicul ascultă de această chemare şi trase barca la mal. Isus îşi făcu loc prin mulțime şi intră în barcă, şi rugă pe Petru să se depărteze puțin de uscat. El şedea acum în barca de pescar care se legăna, la o distanță de unde putea fi văzut şi auzit de mulțime, şi Îşi termină lucrul obositor al zilei, învățându-i adevăruri prețioase. Fiul lui Dumnezeu care părăsise curtea împărătească a cerului nu se urcă pe tronul lui David; dar de pe banca unei bărci de pescari El rosti cuvinte de înțelepciune veşnică, ce aveau să rămână nemuritoare în sufletele ucenicilor Săi şi să fie încredințate lumii ca testament al lui Dumnezeu.

La apusul soarelui Isus vedea în fața Sa cinci mii de bărbați, afară de femei şi de copii, care toată ziua stătuseră fără mâncare. El vorbise cu Filip despre posibilitatea, de a pregăti hrană pentru atâta gloată, pentru ca să nu se întoarcă la casele lor sleiți de foame sau să cadă pe cale. El făcu aceasta, spre a pune credința ucenicilor Săi la încercare, căci El ştia foarte bine, pe ce cale se putea găsi hrana necesară. El, care nu voise să-Şi satisfacă foamea Sa proprie printr-o minune în pustie, nu voia să lase mulțimea să sufere din lipsă de hrană. Filip se uită peste marea gloată de popor şi îşi dădu seama, că va fi imposibil a procura hrană îndeajuns, pentru a satisface trebuințele unui număr atât de mare. El răspunse că pâine pentru două sute de dinari n-ar fi îndeajuns, ca împărțindu-se între ei, să ajungă fiecăruia câte puțin. Isus întrebă apoi, ce alimente se pot găsi printre ei. I se spuse, că Andrei a găsit pe un băiat, care avea la el cinci pâini de orz şi doi peştişori. Dar acestea erau ca şi nimic la o aşa mulțime, şi ei se aflau într-un loc izolat, unde nu se putea găsi nimic.

Isus porunci ca această neînsemnată rezervă de merinde să fie adusă la El. Făcându-se aceasta, El porunci ucenicilor să aşeze poporul pe iarbă, împărțindu-l în grupe de câte o sută şi de câte cincizeci, pentru a

păstra ordinea şi pentru ca toţi să aibă ocazia, de a fi martori oculari ai minunii, pe care El intenţiona s-o facă. Această rânduire a celor cinci mii de oameni în grupuri a fost făcută în cele din urmă în mod satisfăcător, şi toţi erau acum aşezaţi în faţa Mântuitorului. El luă apoi pâinile şi peştii, mulţumi şi frânse, împărţind ucenicilor Săi şi poporului de faţă, şi anume în porţii suficiente, pentru a le satisface la toţi foamea.

Între timp gloata se aşeză după dorinţă şi se mirau toţi ce se va întâmpla; dar uimirea lor nu mai cunoştea margini, când văzură, că din provizia neînsemnată, care de abia ar fi ajuns pentru câteva persoane, se împărţea acum hrană suficientă la toată acea mare adunare. Alimentele nu scădeau când Isus le înmâna ucenicilor Săi, iar aceştia la popor. Ori de câte ori ei se întorceau la El cu mâinile goale, primeau mai mult. După ce toţi se săturară, El porunci ucenicilor Săi să adune fărâmiturile, ca nimic să nu se piardă; şi din resturi se umplură douăsprezece coşuri.

În timpul acestui procedeu miraculos, cei săturaţi într-un aşa mod minunat cugetau serios la cele întâmplate. Ei urmaseră pe Isus, ca să audă cuvinte, cum niciodată nu ajunseseră la urechile lor. Învăţăturile Sale făcuseră o impresie adâncă în inimile lor. El vindecase pe bolnavii lor, şi le adusese mângâiere în necazurile lor, şi în cele din urmă, în loc de a le da drumul flămânzi, îi sătură pe gratis. Învăţătura Sa curată şi simplă captivase minţile lor, iar bunăvoinţa gingaşe atrăsese inimile lor la Sine. În timp ce mâncau din alimentele prevăzute pentru ei, ajunseră la convingerea că Acesta este într-adevăr Mesia. Nici un altul nu ar fi fost în stare să facă o minune atât de puternică. Nici-o putere omenească nu ar fi putut procura, din cinci pâini de orz şi doi peştişori, atâta hrană, pentru a sătura mii de oameni flămânzi. Învăţăturile şi vindecările Sale minunate, aproape îi convinseră deja despre divinitatea Sa, şi această minune transformă credinţa lor crescândă într-o credinţă desăvârşită.

Ei credeau, că acesta este într-adevăr Prinţul vieţii, Liberatorul făgăduit al iudeilor. Ei observau, că El nu făcea nici o sforţare ca să câştige aplauzele poporului. În aceasta El Se deosebea esenţial de mai marii preoţilor şi de fruntaşii iudeilor, care tindeau după demnităţi şi

onoruri lumeşti. Ei se temeau că El nu va apela niciodată la dreptul Său de rege al lui Israel, spre a ocupa locul Său pe tronul lui David din Ierusalim, de aceea hotărâră, să ceară ei pentru El, ceea ce El nu voia să pretindă pentru Sine. Lor nu le mai trebuia nici o altă dovadă despre puterea Sa dumnezeiască, şi nu se mai gândeau la alte manifestări. Ei se sfătuiră în toată liniştea şi în cele din urmă se hotărâră, să-L ducă cu forța pe umeri şi să-L proclame ca rege al lui Israel. Ucenicii îşi unesc glasurile lor cu acelea ale poporului, declarând şi ei, că tronul lui David este moştenirea legitimă a Maestrului lor. În acest caz chiar şi preoții şi mai marii ar fi fost umiliți şi constrânşi să dea onoare Aceluia, care apărea îmbrăcat cu autoritate dumnezeiască. Ei au început să se consfătuiască cu privire la mijloacele, prin care intențiile lor ar putea fi realizate mai bine; dar Isus înțelese planurile lor, a căror realizare ar fi zădărnicit lucrarea pe care El Îşi propusese s-o facă şi ar fi pus capăt misiunii Sale de învățător şi faptelor Sale de milostivire şi bunăvoință. Preoții şi mai marii Îl priveau deja ca pe un om, care înstrăina inimile poporului de la ei şi le atrăgea atenția asupra Lui Însuşi. Ei se temeau că influența Lui creştea foarte mult în popor, şi căutau să-L omoare. El ştia de asemenea că violența şi răscoala ar fi rezultatul ridicării Sale ca rege al lui Israel. El nu venise în lume, ca să întemeieze o împărăție pământească; împărăția Sa nu era din această lume, după cum El Însuşi zisese. Mulțimea nici nu-şi da seama de primejdiile care aveau să fie aduse de mişcarea intenționată, ochiul cel liniştit al Înțelepciunii divine cunoştea totuşi toate relele ascunse. Isus vedea că a venit timpul, de a da o altă direcție simțămintelor poporului. El a strâns pe ucenicii Săi la un loc, şi le-a poruncit, să ia imediat barca şi să se înapoieze la Capernaum, voind Însuşi a da drumul poporului, şi făgăduindu-le a-i întâlni în aceeaşi noapte sau în dimineața următoare. Ucenicii nu erau înclinați, a executa această poruncă, ci ei doreau, ca Isus să primească plata Sa meritată şi să triumfe asupra prigonirilor din partea preoților şi a mai marilor. Momentul favorabil părea a fi sosit, când Hristos putea fi ridicat în unanimitate de popor la adevărata Sa demnitate.

Ei nu se pot familiariza cu gândul, că acest entuziasm să nu ducă la nici un rezultat. Poporul se adunase la Ierusalim, din toate părțile, ca să

serbeze paştele. Toţi urmăreau cu zel să vadă pe Profetul, al cărui renume umpluse toată ţara. Aceasta părea a oferi şi urmaşilor credincioşi ai lui Isus ocazia de aur, de a proclama pe iubitul lui Maestru ca rege al lui Israel. Cu inimile pline de această speranţă ambiţioasă, le venea foarte greu, a se depărta şi a lăsa pe Maestrul lor singur pe coasta pustiei, înconjurat de munţi prăpăstioşi.

De aceea ei obiectează împotriva poruncii Sale, dar Isus era neclintit în hotărârea Sa şi le-a ordonat cu o autoritate neobişnuită până aici, ca să urmeze instrucţiunile Sale. Ei s-au supus în tăcere. Apoi Isus S-a întors către mulţimea adunată şi a observat, că toţi erau ferm hotărâţi, ca să-L constrângă să devină regele lor. Mişcarea lor trebuia împiedicată imediat. Ucenicii Îl părăsiseră deja; şi El stătea acum în faţa lor cu o astfel de demnitate şi i-a împrăştiat pe cei adunaţi într-un mod atât de hotărât, încât ei nu au îndrăznit să se împotrivească ordinului Său. Cuvintele de laudă şi de proslăvire au amuţit pe buzele lor. Ei sunt au fost opriţi în drumul lor, tocmai pe când erau în perspectivă să-L apuce şi să-L proclame cu forţa ca rege, iar privirea veselă şi zeloasă a dispărut de pe feţele lor. Erau într-adevăr bărbaţi de o mare putere de voinţă şi de o hotărâre fermă în acea mulţime; înfăţişarea regească a lui Isus şi puţinele Sale cuvinte liniştite şi poruncitoare înăbuşiră tumultul într-o clipă şi zădărniciră toate intenţiile lor. Asemenea unor copii modeşti şi devotaţi ascultară de porunca Domnului lor şi se supuseră umiliţi şi fără şovăire unei puteri, pe care o recunoşteau ca fiind mai pe sus de orice autoritate pământească.

Isus privea cu compătimire miloasă asupra mulţimii care se retrăgea. El simţea, că ei erau ca nişte oi răspândite fără păstor. Preoţii, care ar fi trebuit să fie învăţătorii lui Israel, deveniseră nişte simple maşini pentru executarea unor ceremonii fără însemnătate şi repetau legea numai în mod mecanic, şi nici ei înşişi nu o înţelegeau şi nici nu o practicau în viaţă.

Inima Salvatorului a fost umplută de milă pentru ucenicii Săi. Învăţăturile şi exemplul fruntaşilor şi mai marilor lor duseseră în rătăcire sufletele lor cu privire la adevăratul scop al misiunii Sale, fiind induşi prin aceasta în eroare a aştepta o împărăţie pământească, care să aducă

liberarea iudeilor. Cugetele lor erau pline de lucruri lumeşti şi vremelnice. Isus căuta prin toate învățăturile Sale a-i conduce la o înțelegere mai adâncă, mai nobilă şi mai spirituală a lucrării şi a Împărăției Sale. El căută să le expună cele spirituale şi veşnice în contrast cu cele pământeşti şi vremelnice. Dar față de toate influențele potrivnice de care ei erau înconjurați, şi de întunericul care-i învăluia încă, aceasta era chiar pentru Mântuitorul lumii o problemă foarte dificilă.

După ce Isus a rămas în cele din urmă singur, merse la munte şi se plecă în durere amară şi cu lacrimi, petrecând timp de mai multe ore în rugăciune umilită către Tatăl. Acele rugăciuni serioase nu erau pentru Sine Însuşi, ci pentru omenirea, care fără harul Său salvator ar fi fost distrusă şi pierdută. Pentru om se luptă Fiul lui Dumnezeu în rugăciune către Tatăl Său. El cerea putere, ca să descopere lumii caracterul dumnezeiesc al soliei Sale, aşa ca Satana să nu le întunece priceperea, şi să nu le inducă în eroare judecata. El ştia că fără puterea dătătoare de viață a Spiritului Sfânt, singura care lărgeşte priceperea şi sporeşte puterea de pătrundere, chiar şi proprii Săi ucenici vor suferi naufragiu în ce priveşte credința.

Inima lui Isus era plină de durere, pentru că ideile lor despre Împărăția Sa se mărgineau la posesiuni lumeşti şi la onoruri vremelnice. Cât de departe erau chiar ucenicii Săi de înțelegerea lucrării Sale de mântuire! Isus nu căuta laudă şi onoare lumească. El dorea ca poporul să-L primească ca pe un model, ca învățător şi mântuitor, iar nu ca pe un rege pământesc. El dorea, ca oamenii să-I aducă omagiile unei vieți curate, să vadă şi să simtă, că El a venit cu putere, să rupă lanțurile lui Satana şi să ridice şi să înnobileze sufletele lor prin legătura cu Dumnezeu.

Salvatorul Îşi dădea seama că zilele Sale de activitate pe pământ erau numărate. El, care citea inimile oamenilor, ştia foarte bine că numărul celor care aveau să-L primească ca Mântuitor, şi care să se considere ca pierduți fără sprijinul dumnezeiesc, avea să fie foarte mic. Iudeii lepădaseră tocmai ajutorul trimis lor de Dumnezeu, spre a-i scăpa de o pieire totală. Ei întăreau înşişi lanțurile, care îi țineau în întunericul lipsit de speranță. Prin nelegiuirea lor oarbă şi îndărătnică, ei îşi atraseră

în mod sigur mânia lui Dumnezeu asupra lor. De aici a început durerea lui Isus, lacrimile şi strigătele Sale de jale asupra poporului dus în rătăcire, care disprețuia iubirea, care i-ar fi ocrotit, cum şi milostivirea Sa, care i-ar fi putut scăpa de pedeapsa păcatului. O mişcare adâncă zgudui nobila Sa statură, când Îşi reprezentă în mod viu soarta poporului, la care El venise să-l mântuiască. În orice nevoie şi cercare, Isus Se adresa Tatălui Său ceresc pentru ajutor, şi din aceste convorbiri tainice, El primea noi puteri pentru lucrarea care sta în fața Lui. Creştinii trebuie să urmeze exemplul Salvatorului lor, şi să caute prin rugăciune puterea care îi va face destoinici, să suporte încercările şi datoriile vieții. Rugăciunea este apărarea creştinului, scutul credinței şi al virtuții sale.

HRISTOS UMBLĂ PE MARE

Între timp ucenicii se aflau într-o mare încurcătură. O furtună se ridicase şi agitase marea cu putere. Zadarnic se munciseră ei timp de ore întregi cu vâslirea, căci barca era dusă încoace şi încolo de forța irezistibilă a valurilor. Toată noaptea au fost goniți de valurile furioase, şi se temeau în orice clipă că vor fi înghițiți de ele. Pe timp obişnuit, le trebuia numai câteva ore, ca să ajungă la malul celălalt, dar barca şubredă devenise acum o minge de joc a valurilor furioase, care o goneau tot mai departe de limanul dorit. Ei părăsiseră cu mare neplăcere pe Isus, şi se îmbarcaseră murmurând, pentru că dorințele lor nu se împliniseră cu privire la înălțarea Maestrului lor ca rege al lui Israel. Ei îşi făceau reproşuri, că au renunțat atât de uşor la intențiile lor, şi s-au supus numaidecât ordinului lui Isus, şi îşi închipuiau, că dacă ar fi insistat în hotărârea lor, ar fi reuşit să-şi ajungă scopul.

Când furtuna izbucni le părea şi mai rău că părăsiseră pe Isus. Dacă ar fi rămas acolo, ar fi fost scutiți de această primejdie. Credința lor a fost pusă aici la o grea încercare. Prin întuneric şi furtună, ei căutau să ajungă la locul, unde El le promisese, că se vor întâlni; dar vântul puternic îi abătu de la direcția lor, şi le zădărnici orice sforțare. Deşi ei erau bărbați puternici şi deprinşi a umbla pe apă, totuşi inimile lor se umplură de groază; ei doreau după prezența poruncitoare şi liniştită a Maestrului lor, şi simțeau că dacă El ar fi fost cu ei, ar fi fost în siguranță.

Necredința şi dorința după onoruri lumeşti orbiseră priceperea ucenicilor. Ei ştiau că Isus era urât şi disprețuit de farisei, şi de aceea doreau să-L vadă cât mai curând ridicat la înălțimea meritelor Sale. Uniți cu un învățător care putea face minuni atât de puternice, înviind chiar şi morții, şi a fi totuşi disprețuiți şi luați în râs de nişte amăgitori,

era pentru ei o încercare, pe care abia o puteau suporta. Să fie priviți oare ca adepți ai unui profet mincinos? Să nu-şi susțină oare Isus niciodată autoritatea Sa ca Rege pământesc? El, care dispunea de o putere atât de mare, de ce nu putea să se dea pe față în adevăratul caracter, şi să le fi făcut calea mai puțin greoaie şi încurcată? Aşa judecau ucenicii în dezamăgirea lor, până ce se afundaseră într-un mare întuneric spiritual. Ei căzuseră în cursele lui Satan, şi se aflau acum în îndoială şi confuzie în privința lui Isus. Nu cumva era un amăgitor, după cum susțineau fariseii?

Ucenicii se aflau într-o primejdie serioasă. În îngrijorarea lor pentru propriul lor viitor, ei pierduseră din vedere învățătura lui Isus, de atâtea ori repetată, că Împărăția Sa nu este din lumea aceasta.

Dar în mijlocul întunericului şi al furtunii, marea arată acestor ucenici fricoşi propria lor neputincioşie şi inimile lor s-au umplut de o dorință fierbinte după prezența lui Isus. Acum ei pot prețui puterea şi milostivirea Sa, ca niciodată până aici. Ei doresc atingerea acelui braț, care are marea în puterea Sa.

Mântuitorul nu uitase pe ucenicii Săi. De pe țărmul îndepărtat, ochiul său pătrundea întunecimea, cunoştea primejdia lor şi le citea cugetele. El nu voia să lase pe nici unul dintre urmaşii Săi să piară. După cum o mamă gingaşă veghează asupra copilului ei, pe care l-a mustrat spre binele său, aşa supraveghe Salvatorul milos pe ucenicii Săi; şi când inimile lor deveniră supuse, şi ambiția lor nesfântă a fost înăbuşită, şi când ei începură să strige după ajutorul Său, atunci îl şi avură. În clipa când ei se credeau pierduți, lumina fulgerului le arătă statura unui om care venea către ei pe apă. O spaimă nespusă îi cuprinse. Mâinile care țineau lopețile cu muşchii oțeliți, fură acum ca paralizate şi căzură ca moarte la locul lor. Barca devenise o minge de joc a valurilor, în timp ce ochii lor erau ațintiți la apariția unui om, care mergea pe deasupra valurilor spumegânde.

Ei gândeau, că e vreun spirit, care le vestea pieirea imediată. Isus Se apropia liniştit, ca şi când ar fi voit să treacă pe lângă ei; totuşi ei recunoscură figura Sa sublimă şi simțiră, că El nu-i va părăsi în nenorocirea lor. Ei L-au strigat şi au implorat ajutorul Său. Atunci figura se îndreaptă

către ei. Este Maestrul lor iubit, al Cărui glas binecunoscut liniştea temerea lor cu cuvintele: "Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți."

Au existat vreodată cuvinte atât de binevenite şi de încurajatoare ca acestea? Ucenicii rămân fără cuvânt de bucurie. Îngrijorarea lor a dispărut; furtuna e uitată. Ei salută pe Isus ca salvator al lor.

Petru cel înfocat este aproape exaltat de bucurie. El vede cum Maestrul lor păşeşte cu curaj peste valurile spumegânde, ca să salveze pe ucenicii Săi, şi el iubeşte pe Domnul său mai mult ca oricând până aici. El doreşte să-L îmbrățişeze şi să I se închine. Doreşte să-L întâmpine şi să meargă alături de El peste apa înfuriată. El strigă: "Doamne, dacă eşti Tu, porunceşte-mi să vin la Tine pe ape." Isus îi acceptă dorința; dar Petru de abia făcu un pas pe deasupra apei agitate, când privi cu mândrie înapoi la tovarăşii săi, ca să vadă dacă ei admiră mişcările sale şi liniştea cu care el păşeşte peste elementele lichide.

Dar când îşi întoarse ochii de la Isus, îi îndreptă către valurile turbate, care-l ameninţau cu sete ca să-l înghită, zgomotul lor îi umplea urechile, şi-i veni amețeală, iar inima îi fu cuprinsă de frică. Pe când se scufundă, îşi adună destulă prezență de spirit, pentru a-şi aminti că în apropierea lui este Unul, care îl poate salva. El întinde brațele sale către Isus, strigând: "Doamne, scapă-mă!" Mântuitorul îndurător apucă mâinile tremurânde, ce erau întinse către El şi-l ridică alături de Sine. Această figură luminoasă şi acest braț puternic, nu se întoarce niciodată de la acele mâini, care sunt întinse către El pentru a cere ajutor. Petru se apucă cu încredere umilită de brațul Domnului său, iar Isus îi reproşă cu blândețe: "Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?"

Ucenicul tremurând se ține cu tărie de mâna Maestrului său, până ce amândoi ajung în siguranță în barcă lângă tovarăşii lor plini de bucurie. Dar Petru era acum supus şi tăcut; nu mai avea nici un motiv de a privi de sus pe tovarăşii săi, căci prin înălțarea sa de sine şi necredința sa era să-şi piardă şi viața. Când îşi întoarse privirea de la Isus, spre a vedea cum îl admiră ceilalți, îşi pierdu sprijinul, şi fu cuprins de teamă şi de îndoială. Tocmai aşa este şi în viața de creştin, numai o privire statornică asupra Mântuitorului ne dă posibilitatea, a pluti înainte pe valurile furtunoase ale acestei lumi.

Îndată ce Isus Îşi ocupă un loc sigur în barcă, ajunseră şi la mal. Furtuna încetase, şi după o noapte de groază, urmă lumina zilei. Ucenicii şi ceilalţi care se aflau pe bord aau îngenuncheat la picioarele lui Isus cu inimile pline de mulţumire şi zicând: "Cu adevărat, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu!"

Mulţimea care fusese hrănită în ziua precedentă, părăsise pe Isus pe coasta cea pustie, şi ştiau că nici o barcă nu se mai afla acolo, cu care El să poată trece marea. De aceea în dimineaţa următoare veniră iarăşi la locul unde Îl lăsaseră seara, când îi privea cu ochi compătimitori depărtându-se de El. Vestea despre marea minune a hrănirii celor cinci mii de oameni cu cinci pâini, se răspândise în lung şi-n lat, şi în dimineaţa următoare încă de timpuriu, mulţimea veni în număr mare pe uscat şi pe apă. Dar ei căutau în zadar după Marele Învăţător, şi în cele din urmă se întoarseră în Capernaum, căutându-L încă mereu.

Între timp, Maestrul şi cu ucenicii Săi îşi găsiseră singurătatea, pe care cu o zi mai înainte o căutaseră în zadar. Isus simţea necesitatea, de a da ucenicilor Săi instrucţiuni deosebite, dar era înconjurat neîncetat de mulţime aşa că era peste măsură de greu, a-Şi rezerva timpul necesar pentru izolare. În cursul zilei, El nu avea deloc timp pentru rugăciune, dar consacra adesea toată noaptea în comuniune cu Tatăl Său ceresc, mijlocind prin cereri umilite pentru fiii rătăcitori ai neamului omenesc. Mâhnit de necredinţa omenirii, şi purtând asupră-Şi povara păcatelor lumii, Mântuitorul era cel mai "dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obişnuit cu suferinţa."

Isus folosi puţinele ore de singurătate cu ucenicii Săi pentru rugăciune şi o învăţătură mai amănunţită cu privire la Împărăţia Sa. Ambiţia lor pământească le încurcase concepţia cu privire la adevărata misiune a lui Hristos. El îi mustră acum pentru vederile lor sucite, şi-i învăţă că pe El Îl aştepta ocara în locul măririi pământeşti, şi crucea nemiloasă în locul tronului. El le comunică, că şi ei trebuie să fie gata a suferi impută şi ocară, atât pentru El cât şi pentru a deveni părtaşi mântuirii.

Timpul se apropie, când Isus trebuia să moară şi să lase pe ucenicii Săi singuri în această lume tirană. El ştia cu câtă înverşunare aveau să

fie ei prigoniți prin ură şi necredință, şi de aceea dorea să-i îmbărbăteze şi să-i întărească pentru încercările lor. Din acest motiv El Se retrăgea din mijlocul lor şi Se ruga pentru ei, cerând de la Tatăl Său, ca în timpul încercării grozave, care îi aştepta, credința lor să nu se clatine, şi suferințele şi moartea Sa să nu-i umple în totul cu deznădejde. O, ce iubire gingaşă dădu El pe față prin aceasta, că chiar înainte de moartea Sa proprie, grija Sa era de a pune pe tovarăşii Săi la adăpost față de primejdie.

HRISTOS ÎN SINAGOGĂ

La o discuție de mai târziu a lui Isus cu ucenicii Săi, prin care ucenicii primiră instrucțiuni prețioase, El fu întrerupt de cei ce-l căutau. Când poporul se adună iarăşi grămadă în jurul Său, şi aduceau la El pe bolnavi şi pe nevoiaşi, El merse în sinagogă. Pe când învăța acolo, mulți dintre cei ce-L lăsaseră de cealaltă margine a mării, veneau în sinagogă şi erau uimiți, văzând pe Isus şi pe ucenicii Săi, întrucât ei ştiau că nici o barcă nu mai fusese dincolo, care să-L fi trecut dincoace pe țărm. Ei începură a se informa, cum şi când a trecut El pe țărmul de dincoace, şi mare a fost uimirea lor, când ucenicii le istorisiră evenimentele din noaptea trecută. Furia furtunii şi vâslirea zadarnică timp de ore întregi contra puterii unui vânt opus, apariția lui Hristos pe apă, spaima provocată prin aceasta, cuvintele Sale liniştitoare, aventura lui Petru şi consecințele ei, cu alinarea deodată a furtunii şi debarcarea, toate acestea, fuseseră istorisite cu fidelitate mulțimii cuprinse de uimire, fiind deseori întrerupți de exclamații de mirare.

Atenția a fost îndreptată apoi la învățăturile lui Isus, care erau de un interes solemn. Mulți fură mişcați adânc, totuşi sufletele câtorva au fost umplute în mod exclusiv numai de curiozitate despre rapoartele minunate pe care le auzeau. Îndată ce predica a fost terminată, se adunară în jurul Mântuitorului, nădăjduind a auzi la întrebările lor un raport mai amănunțit despre lucrarea Sa puternică din noaptea trecută. Dar Isus nu satisfăcu curiozitatea lor trândavă. De asemenea şi fariseii stăruiau pe lângă El, pentru a le dovedi printr-un semn din cer, că El este Fiul lui Dumnezeu. Ei L-au rugat să le dea o dovadă despre puterea Sa făcătoare de minuni, asemenea aceleia, pe care El o arătase de

cealaltă parte a mării, şi insistară pe lângă El, ca să repete faptele Sale minunate în fața lor.

Isus le declară că ei nu-L caută din motive nobile, şi nici nu se străduiau ca să placă lui Dumnezeu în viața lor zilnică; din contră, ei pretindeau de la El minuni într-un mod nedemn, fie dintr-un spirit de necredință, sau şi pentru că nădăjduiau să dobândească prin aceasta avantaje pământeşti. El i-ai sfătuit, să nu lucreze pentru cele trupeşti, care sunt spre pieire, ci să dorească după hrana spirituală, şi după acea înțelepciune, care duce la viață veşnică. Pe aceasta numai Fiul lui Dumnezeu o putea da, căci El avea pecetea Tatălui. El căuta să le accentueze cu o seriozitate solemnă, că avantajele pământeşti nu au decât o mică însemnătate, în comparație cu harul ceresc oferit prin Fiul lui Dumnezeu.

"Ei i-au zis: 'Ce să facem ca să săvârşim lucrările lui Dumnezeu?' Isus le-a răspuns: 'Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El.' 'Ce semn faci Tu, deci', I-au zis ei, 'ca să vedem şi să credem în Tine? Ce lucrezi Tu? Părinții noştri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: 'Le-a dat să mănânce pâine din cer'." Ioan 6:28-30.

Hristos Însuşi a fost Cel care a condus pe iudei în timpul călătoriei lor prin pustie. El îi hrănise zilnic cu mană din cer; şi totuşi în orbirea lor, ei citeau acea minune săvârşită pentru părinții lor cu o necredință înclinată spre critică. Isus le declară, că întocmai după cum Dumnezeu le-a dat acelora mană, spre a-i păstra în viață, tot astfel şi acum, El a trimis pe Fiul Său, pentru ca ei să poată mânca prin El din pâinea vieții, şi să poată deveni nemuritori.

"Isus le-a zis: 'Adevărat, adevărat, vă spun, că Moise nu v-a dat pâine din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer; căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer, şi dă lumii viață. 'Doamne' I-au zis ei, 'dă-ne totdeauna această pâine'." Ioan 6:32-34. Isus folosi pâinea ca simbol, spre a explica puterea înviorătoare a Spiritului Său. Pâinea întreține viața corporală, pe când Spiritul satisface inima şi întăreşte puterile spirituale. El zice mai departe: "Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; şi cine crede în Mine,

nu va înseta niciodată. Dar v-am spus că M-ați și văzut și tot nu credeți.” Toți cei ce se bucură de o împărtășire spirituală cu Hristos, nu mai doresc niciodată după altă desfătare superioară. Orice nesiguranță dispare, iar sufletul obosit găsește la Mântuitorul o neîncetată reînsuflețire. Setea înfrigurată după bogăție și mărire a dispărut. El a devenit în ei un izvor de apă care curge spre viață veșnică.

Isus declară iudeilor că ei L-au văzut pe El și lucrările Sale și tot n-au crezut. Isus nu vrea să spună, că ei L-au văzut cu ochii lor trupești, ci că priceperea lor a fost convinsă, în timp ce inimile lor mândre și îndărătnice refuzau să-L recunoască ca Mesia. Mântuitorul săvârșise între ei lucruri, pe care nici un om nu le-a făcut vreodată mai înainte. Dovezile vii ale puterii Sale dumnezeiești, au fost zi după zi înaintea lor; și totuși inimile lor împietrite și criticoase pretindeau după un alt semn al Dumnezeirii Sale, înainte de a crede. Chiar dacă li s-ar fi dat acesta, ei ar fi rămas tot așa de necredincioși ca și mai înainte. Dacă, prin toate câte ei văzuseră și auziseră nu se convinseseră de trimiterea Sa dumnezeiască, atunci era zadarnic a le mai arăta și alte lucruri minunate. Demnitatea Fiului cel Sfânt al lui Dumnezeu nu trebuia a se înjosi, pentru a satisface curiozitatea mulțimii.

De aceea Isus le zice: “Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec.” Matei 13:15. Necredința va găsi încă mereu o cauză de îndoială și de tăgăduire a celor mai puternice dovezi. Iudeii erau neîncetat la pândă, de teamă că dovezile covârșitoare îi vor constrânge să renunțe la prejudecățile și necredința lor. Deși priceperea lor era convinsă, totuși ei refuzară să renunțe la mândria și îndreptățirea lor de sine și să admită, că deși în înțelepciunea lor, se crezuseră superiori peste toți ceilalți oameni, totuși aveau nevoie de un Învățător.

Iudeii se adunaseră ca să serbeze Paștele. Mâncând din carnea mielușelului ei trebuiau să-și amintească, că acesta simboliza pe Mielușelul lui Dumnezeu, cum și ocrotirea oferită lor, când au fost uciși întâii născuți ai vrăjmașilor lor din Egipt. Sângele cu care iudeii trebuiau să stropească ușiorii casei, și care era un semn de siguranță

pentru ei, reprezenta de asemenea sângele lui Hristos, care avea să fie vărsat pentru păcatele lumii. Mântuitorul are puterea de a învia dintre morți, la sfârşitul zilelor, pe toți aceia care mănâncă în credință din trupul Său şi beau din sângele Său. Această hrană spirituală dă credincioşilor o nădejde bine întemeiată în înviere spre viață veşnică în Împărăția lui Dumnezeu.

Aceste adevăruri prețioase au fost explicate de Isus mulțimii necredincioase zicându-le: "Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; şi pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară: căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis. Şi voia Celuice M-a trimis, este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi." Ioan 6:37-40.

Iar despre sacrificarea Sa de mai târziu, El zise următoarele cuvinte: "Şi pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu." El, care avea intrare la Tatăl şi care fusese îmbrăcat de El cu autoritate dumnezeiască, oferi mântuirea Sa la toți acei ce voiau să-L recunoască în chipul Său omenesc ca Salvator al lor.

Dar iudeii erau nemulțumiți de susținerea lui Isus, că El este pâinea vieții, care S-a coborât din cer, şi ziceau: "Oare nu este acesta Isus, fiul lui Iosif, pe al cărui tată şi mamă îi cunoaştem?" Ei țineau cu atâta tărie la bigoția şi mândria lor, încât li se părea cu neputință, a crede celor ce vedeau cu ochii, şi care erau limpezi ca lumina soarelui. Gelozia lor a fost trezită, pentru că acest om din neam de jos era în stare, a săvârşi minuni, pe care ei nu şi le puteau explica, şi să le vestească adevăruri, ce nu puteau fi contrazise. De aceea ei căutară să ațâțe prejudecăți şi necredință în popor, indicând în batjocură la originea de jos a lui Isus, şi la naşterea Sa misterioasă, dând a înțelege că obârşia Lui ar fi nesigură. Ei vorbeau despre El cu dispreț, ca despre un lucrător galilean, care se trăgea dintr-o familie săracă şi de jos. Ei susțineau că, pretențiile înalte ale acestui teslar needucat, ar trebui respinse imediat.

Dar Isus auzi murmurele lor şi îi mustră. Cu un ton şi mai sonor, El le lămuri iarăşi împărtăşirea Sa cu Tatăl şi necesitatea unei luminări a inimii prin Spiritul lui Dumnezeu, înainte ca ea să poată simți nevoia unui Mântuitor. "Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care

M-a trimis; şi Eu îi voi învia în ziua de apoi. În proroci este scris: 'Toţi vor fi învăţaţi de Dumnezeu'. Aşa că oricine a ascultat pe Tatăl, şi a primit învăţătura Lui, vine la Mine." Ioan 6:45. Prin aceasta El le atrage atenţia asupra profeţiei lui Isaia: "Toţi fii Tăi vor fi ucenici ai Domnului, şi mare va fi propăşirea fiilor tăi." Isaia 54:13.

Ceea ce Isus le vestea nu era o învăţătură nouă, ci era împlinirea profeţiilor, pe care preoţii şi bătrânii, care erau tâlcuitori ai cuvântului, ar fi trebuit să le înţeleagă în mod lămurit. Declarând că nimeni nu venea la El dacă nu era atras de Tatăl, Mântuitorul dorea ca ei să înţeleagă că Dumnezeu n-avea să vină personal pentru a-i învăţa cu privire la calea vieţii. Omenirea n-ar putea să suporte vederea slavei Sale nici măcar pentru un moment; numai prin Fiul puteau ei veni el El. Văzând şi auzind pe Fiul, ei vedeau şi auzeau pe Tatăl. El este Mijlocitorul dintre Dumnezeu şi fiii Săi neascultători. Iudeii credeau că pot pretinde pe Dumnezeu ca Învăţător al lor, dar Isus declară că o astfel de încumetare este deşartă, căci, zice El: "oricine a ascultat pe Tatăl, şi a primit învăţătura Lui, vine la Mine".

Isus căută tot aşa de puţin a le da răspuns cu privire la întrebarea despre naşterea Sa, ca şi la întrebarea despre trecerea Sa peste mare. El nu voia să Se laude nici pe Sine, nici minunea săvârşită. Prejudecăţile fariseilor erau mai adânci decât păreau a indica întrebările lor, căci prinseseră rădăcini în marea îndărătnicie a inimilor lor păcătoase. Ele nu proveneau nicidecum ca urmare a învăţăturilor şi a activităţii Sale, ci au fost numai date pe faţă prin acestea, pentru că învăţătura Sa curată şi înălţătoare nu era îndeacord cu inimile lor egoiste. El le zice: "Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, are viaţa veşnică. Eu sunt Pâinea vieţii." Ioan 6:47-48. În privinţa învierii din morţi existau păreri contradictorii şi multă nesiguranţă; afară de neînţelegerea dintre saduchei şi farisei, iudeii se aflau în mare întuneric cu privire la viaţa viitoare şi la învierea corpului. Isus îi compătimea pentru starea lor întunecoasă i-a sfătuit ca să-L primească pe El, care este singura lor speranţă şi Marele Izvor de viaţă, ba chiar "pâinea vieţii".

Ei L-au făcut atent la mana, pe care o mâncaseră părinţii lor în pustie, ca şi când dăruirea unei hrane ar fi fost o mai mare minune, decât aceea,

pe care o săvârşea Hristos; dar acum El le declară, că hrana trecătoare, pe care ei au primit-o în acel timp din cer, nu fusese decât un dar sărăcăcios în comparație cu trimiterea vieții veşnice, pe care El le-o oferea acum. Hrana de care ei se împărtăşiseră atunci le da putere corporală, dar nu-i putea ocroti față de moarte, şi cu atât mai puțin a le asigura viața veşnică. Pâinea pe care Fiul lui Dumnezeu o oferea omului, nimicea moartea, dând în cele din urmă corpului viață nemuritoare. El zice: "Părinții voştri au mâncat mană în pustie, şi au murit. Pâinea, care se pogoară din cer, este de aşa fel, ca cineva să mănânce din ea, şi să nu moară. Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; şi pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii." Ioan 6:49-51.

Domnul nostru indică prin aceasta înainte la moartea ce-L aştepta în curând, unica ispăşire adevărată pentru păcatele oamenilor. Iudeii voiau ca tocmai sărbătoarea Paştelui să fie serbată cu cea mai mare pompă. Mielul, care se mânca cu această ocazie, era un simbol al corpului lui Hristos; şi acum în mijlocul lor sta chiar persoana însăşi, care era preînchipuită prin aceasta, şi li se oferea ca Salvator al lor, al Cărui sânge avea să-i elibereze de mânia unui Dumnezeu care urăşte păcatul şi totuşi ei lepădară harul oferit.

Minunea pe care Hristos o săvârşise prin ospătarea mulțimii, îi dădu un tablou potrivit pentru ilustrarea lucrării Sale de pe pământ. El lămureşte că întocmai după cum pâinea pământească dă sănătate şi tărie corpului, tot astfel şi credința în Hristos şi ascultarea față de învățătura Sa, dă sufletului tărie spirituală şi viață veşnică. Dar între iudeii care urmăreau să tâlcuiască în rău cuvintele Sale, se încinse o ceartă violentă de cuvinte şi întrebau: "Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?" Ei se prefăceau a înțelege cuvintele Sale în mod literal, ca şi Nicodim când întrebă: "Cum se poate naşte un om bătrân?" Ei înțelegeau sensul cuvintelor lui Isus, dar nu erau voioşi a-l recunoaşte. Ei priveau aceasta ca o ocazie binevenită de a ațâța poporul contra Lui, tâlcuind cuvintele Sale adresate lor în lumina cea mai defavorabilă. "Isus le-a zis: "Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, şi dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață

în voi înşivă. Cine mănâncă trupul Meu, şi bea sângele Meu, are viaţă veşnică; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, şi sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu, şi bea sângele Meu, rămâne în Mine, şi eu rămân în El. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, şi Eu trăiesc prin Tatăl, tot aşa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi şi el prin Mine. Astfel este pâinea, care s-a pogorât din cer, nu ca mana, pe care au mâncat-o părinţii voştri, şi totuşi au murit: cine mănâncă pâinea aceasta, va trăi în veac." Ioan 6:54-58.

Iudeii păreau a se îngrozi de această învăţătură a lui Hristos. Legea lor le interzicea cu asprime a mânca sânge, şi de aceea ei dau cuvintelor Sale o tâlcuire defăimătoare de Dumnezeu, şi ce certau unii cu alţii asupra sensului lor. Isus dădu ucenicilor Săi şi poporului instrucţiuni, pe care ei nu le puteau pricepe atunci pe deplin, din cauza întunericului lor spiritual. Foarte multe lucruri, pe care urmaşii Săi nu le puteau înţelege pe deplin, când El le învăţă, au fost lămurite prin evenimentele următoare. Cuvintele Sale erau un sprijin pentru inimile lor, când El nu mai era printre ei.

Chiar ucenicii murmurau despre ultimele cuvinte ale lui Isus. Ei ziceau: "Vorbirea aceasta este prea de tot; cine o poate suferi?" Mântuitorul auzi plângerea lor şi le răspunse: "Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire? Dar dacă aţi vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?… Duhul este acela care dă viaţă, carnea nu foloseşte la nimic; cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sunt duh şi viaţă." Ioan 6:61-63. În felul acesta, El îi instruia, că nu corpul Său omenesc este, care dă viaţa veşnică, ci credinţa în cuvintele Sale şi în roadele jertfei Sale pe care El avea s-o aducă pentru lume. Învăţătura şi exemplul Său, viaţa şi moartea Sa erau hrana cerească, care avea să le dea viaţă şi putere spirituală. El îi mustra pentru murmurele lor, când le declară că S-a coborât din cer. Dacă ei nu erau în stare, să primească aceste adevăruri, cum avea să fie, când El avea să Se suie în faţa ochilor lor la cer, de unde venise?

Isus ştia, că mulţi Îl urmau numai pentru a trage de la El foloase pământeşti. Ei se aşteptau că El va face minuni în folosul lor, şi mai

presus de toate, ei nădăjduiau, că El îi va elibera de sub jugul roman. El ştia chiar foarte bine că lângă El se afla unul, care avea să-L trădeze. Mai departe, El le spuse, că între ei se aflau unii, care nu cred. "Tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu."

El căută să-i facă să înțeleagă, că inimile lor trebuie să se deschidă la Spiritul lui Dumnezeu, înainte ca ei să poată fi atraşi la credință. Ei trebuie să fie doritori, a vedea rătăcirile lor date pe față, spre a ocoli răul şi a duce o viață sfântă. Necredința care domnea printre preoți şi mai mari, făcu ca poporul să devină şovăitor şi îndoielnic. Isus le dădu destule dovezi despre dumnezeirea Sa; dar sufletele lor necredincioase căutau neîncetat să tăgăduiască faptele Sale minunate. Ei deduseră că ucenicii Săi trebuie să fi fost stăpâniți de o închipuire amăgitoare, când L-au văzut umblând pe apă.

În orice caz ei trebuiau să recunoască, că El săvârşise multe vindecări minunate, şi că o mare mulțime de oameni fusese săturată cu cinci pâini şi doi peştişori; inimile lor nemulțumite întrebau însă, că dacă El a putut săvârşi această minune, atunci de ce nu dă poporului întreg sănătate, putere şi bogăție, şi de ce nu-i eliberează de apăsătorii lor şi nu-i ridică la mărire şi putere? Dacă ar face aceasta, atunci ei ar crede în El şi ar preamări numele Său. În felul acesta se lăsară stăpâniți de necredință şi nemulțumire. În sentimentul lor firesc, ei refuzau a da o tâlcuire dreaptă cuvintelor Sale: "Eu sunt Pâinea vieții … care se pogoară din cer". Învățătura Sa era prea curată şi prea înaltă, pentru a atrage inimile lor fireşti.

Această cuvântare a lui Isus răci entuziasmul poporului. Dacă fiind ucenici ai Săi, trebuiau să ducă o viață dreaptă, să se tăgăduiască pe ei înşişi, şi să sufere umiliri, atunci nu mai aveau dorința să se unească sub stindardul Său. Vai ție Israele! Ei n-au cunoscut timpul cercetării lor! Au lepădat pe Salvatorul lor pentru că dorința lor era după un cuceritor, care să le dea putere lumească. Ei doreau după hrană trecătoare, iar nu după acea care ducea la viață veşnică. În ambiția lor, ei doreau după bogății vremelnice şi după onoruri lumeşti, şi nu găseau nici o plăcere în cuvintele lui Hristos, care pretindeau o curăție personală

şi o deplină schimbare a inimii.

Multe din cuvintele şi faptele lui Hristos par pline de mister pentru priceperea omenească; dar Mântuitorul era conştient şi lămurit în toate intenţiile Sale. Întreg planul Său de mântuire stătea în faţa lui cu toate amănuntele sale, şi fiecare din faptele Sale ţintea să exercite o influenţă deosebită. Hristos cunoştea în totul istoria lumii, de la creaţiune şi până la sfârşitul timpului. Dacă mintea omenească ar fi fost în stare să înţeleagă în totul felul Său de procedare, atunci orice act din viaţa Sa pământească ar fi fost recunoscut în importanţa şi desăvârşirea sa, şi ca fiind în armonie cu misiunea Sa dumnezeiască.

Nemulţumirea urmaşilor Săi întristă inima Mântuitorului. Mustrând pe faţă necredinţa lor în faţa mulţimii, indispoziţia lor crescu şi mai mult, şi mulţi dintre ei Îl părăsiră, şi nu mai umblau cu El. El privi cu o gingăşie compătimitoare după aceşti rătăcitori. Ei erau nemulţumiţi foarte tare, şi vrând să jignească pe Isus şi să satisfacă ura fariseilor în acelaşi timp, Îi întoarseră spatele şi Îl părăsiră cu dispreţ. Prin aceasta ei comiseseră greşeala fatală, de a lepăda sfatul dat lor de Dumnezeu. Asemenea experienţe făceau ca Mântuitorul să fie omul durerilor, obişnuit cu suferinţele. Conştiinţa, că bunătatea şi compătimirea Sa nu erau preţuite, că iubirea Sa nu găsea ecou în inimile lor, şi că milostivirea Sa era nesocotită şi mântuirea Sa lepădată, umplea sufletul Său dumnezeiesc de o durere nespusă. Dacă aceşti ucenici lipsiţi de recunoştinţă şi-ar fi putut da seama cum priveşte Dumnezeu tratamentul scumpului Său Fiu, atunci le-ar fi venit greu a-L părăsi cu atâta mândrie şi ambiţie. Ei preferară întunericul în locul luminii, pentru că ei erau prea orgolioşi şi stăpâniţi de prea multă îndreptăţire de sine, spre a putea suporta o mustrare bine-meritată, şi prea lumeşti de a alege o viaţă de umilinţă, pentru a-şi asigura mântuirea. Cu toate faptele Sale minunate, pe care ei le aveau înaintea ochilor lor, ei se întorc de la Acela, care prin excelenţa învăţăturilor Sale şi prin milostivirea şi bunăvoinţa Sa, adunase în jurul Său mii de oameni, şi care procurase alinare omenirii suferinde, aşa încât locuitorii multor oraşe şi sate întregi fuseseră eliberaţi de slăbiciunile lor, şi nu mai aveau trebuinţă de ajutorul unui doctor.

Dacă privim mărinimia lui Hristos față de cei săraci şi suferinzi, răbdarea Sa față de cei aspri şi neştiutori, tăgăduirea şi jertfirea Sa de Sine, vom fi răpiți de admirație şi de respect față de El. O ce dăruire a harului a dat Dumnezeu omului înstrăinat de El prin păcat şi neascultare! Inimile pot fi mişcate şi lacrimi pot fi vărsate, la contemplarea unei astfel de iubiri nespuse! Hristos se coborî în omenire, ca să poată câştiga pe omul pierdut în adâncurile mizeriei şi înjosirii, spre a-l ridica la o viață mai nobilă şi a-i da puterea morală, de a rezista ispitirilor lui Satan, şi de a birui în numele Său asupra păcatului. Tristă a fost răsplătirea, care I se dădu pentru minunata Sa coborâre.

Cuvintele lui Isus au fost disprețuite, pentru declarația Sa, că mustrările şi ceremoniile exterioare nu au nici o valoare; lucrarea trebuie să pătrundă în inimă şi să aducă roade vrednice de pocăință. Cuvintele, pe care El le adresă ucenicilor Săi, sunt rostite şi către urmaşii lui Hristos din zilele noastre. O inimă sinceră şi o viață curată sunt necesare şi în timpul de față. Şi cu toate acestea, câți nesocotesc avertismentul lui Dumnezeu, care li se adresează prin servii Săi, şi adevărurile serioase şi practice, care vorbesc inimilor lor, că umblarea lor nu e în armonie cu voința lui Dumnezeu, pentru că deşi recunosc necesitatea unei schimbări radicale a inimii totuşi nu sunt voioşi, a primi lucrarea tăgăduirii de sine, şi de aceea se poticnesc, când sunt făcuți atenți asupra păcatelor lor. Ei se îndepărtează simțindu-se insultați, întocmai după cum acei ucenici părăsiră pe Isus murmurând: "Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o sufere?"

Toți cei ce se numesc pe ei înşişi evlavioşi, şi totuşi nu respectă avertismentele Domnului, şi nu îşi aduc umblarea vieții lor în armonie cu sfânta Sa voință, se încătuşează din ce în ce tot mai tare cu lanțurile întunericului. Foarte mulți dintre cei din zilele noastre, care pretind a crede adevărul lui Hristos, nu suportă proba mai bine ca acei, ce s-au întors atunci de la El. Mulți dintre cei ce mărturisesc cu buzele credința lor sunt totuşi atât de depărtați de Hristos prin inimile lor necredincioase, încât nesocotesc cuvintele şi faptele lui Dumnezeu, aşa după cum ele se dau pe față prin servii Săi. Dacă revelația dumnezeiască nu este în armonie cu vederile lor, ei se cred îndreptățiți

să se întoarcă de la aceasta. Când vocea lui Dumnezeu mustră păcatele lor, ei se simt insultați. Lauda şi linguşirea ar fi plăcută urechilor lor, dar adevărul nu le place; şi nu-l pot asculta. Când însă mulțimea urmează şi e săturată şi scot strigăte de bucurie, atunci se aud şi glasurile lor dând laudă Domnului cu voce tare; totuşi când Spiritul cercetător al lui le descopere păcatele şi îi somează să renunțe la ele, atunci ei se întorc de la adevăr, şi de aici înainte nu mai urmează pe Isus.

Dumnezeu nu vrea să fie tras la răspundere pentru căile şi faptele Sale. Serveşte la preamărirea Sa, de a-Şi ascunde în prezent intențiile Sale; cu timpul însă ele vor fi descoperite în toată plinătatea lor. Dar marea Sa iubire, care este temelia purtării Sale cu copiii Săi, nu ne-a ascuns-o. Ceva mai mult, El a descoperit aceasta prin darea Fiului Său, cum şi prin marea Sa purtare de grijă, prin care El Se dă pe față. Acela care petrece lângă Isus, poate pricepe mult despre taina evlaviei, şi va înțelege iubirea Aceluia, care dă mustrarea meritată. Omenirea înstrăinată de Dumnezeu, nu poate să se împace cu El iarăşi, decât dacă s-ar împărtăşi în mod spiritual de corpul şi sângele scumpului Său Fiu.

Mântuitorul n-a încercat, să rețină pe ucenicii nemulțumiți, când aceştia voiau să-L părăsească; El zise numai cu un glas întristat, adresându-Se celor doisprezece: "Voi nu vreți să vă duceți? 'Doamne', I-a răspuns Simon Petru, 'la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veşnice. Şi noi am crezut şi am ajuns la cunoştința că Tu eşti Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu." Ioan 6:67-69. Cât de pline de însemnătate sunt cuvintele: "Unde să ne ducem?" Învățătorii lui Israel erau sclavii unui serviciu divin formalist. Fariseii şi saducheii erau într-o continuă ceartă cu privire la învățătura despre înviere şi alte puncte, în care se deosebeau între ei. De aceea părăsirea lui Isus era deopotrivă cu o întovărăşire cu apărătorii entuziaşti ai datinilor şi ceremoniilor şi cu acei bărbați ambițioşi, care căutau propria lor onoare. Ucenicii s-au împărtăşit de mai multă pace şi bucurie de când se uniseră cu Hristos, de cum au avut în viața lor vreodată mai înainte. Ei priveau cu groază înapoi la umblarea lor nepăsătoare şi nelegiuită. Cum puteau ei, ai căror ochii se deschiseseră, care cunoşteau răutatea şi bigoția preoților, să se întoarcă

iarăşi înapoi la acei, care dispreţuiseră şi urmăriseră pe Amicul păcătoşilor? Credința lor în viitorul Mesia îi ținuse statornici mult timp şi acum, când El venise, nu puteau să plece de lângă El, spre a se uni cu acei, care urmăreau viața Sa, şi care îi prigoniseră chiar pe ei, pentru că ascultaseră de El.

"Unde să ne ducem?" Fireşte că nu puteau să plece de la învățătura lui Hristos, de la îndrumările iubirii şi bunăvoinței şi să se întoarcă către întunericul necredinței şi al nelegiuirii lumii. În timp ce mulți dintre cei care fuseseră martori ai faptelor Sale minunate, şi care văzuseră, cum El vindecă pe bolnavi şi mângâie pe cei nenorociți, înflăcărându-i în acelaşi timp prin prezența maiestății Sale cereşti, se întorceau de la Salvatorul lor, Petru dădu mărturie despre credința ucenicilor prin cuvintele: "Tu eşti Hristosul". Ei nu voiră să tăgăduiască niciodată, că El, Salvatorul lumii, este Fiul lui Dumnezeu. Chiar la gândul de a pierde această ancoră a sufletelor lor, inimile lor se umpleau de fiori. A rămâne iarăşi fără Salvator, expuşi la frică şi la superstiție, înseamnă a fi făcuți iarăşi minge de joc a valurilor mării furioase.

Unii pun poate la îndoială înțelepciunea lui Isus, de a aduce în discuție o chestiune, care putea fi uşor greşit înțeleasă, cum era aceasta, care a făcut pe mulți să-L părăsească. Dar El urmărea cu aceasta o intenție bună. El vedea că un timp greu de încercare aştepta pe ucenicii Săi, prin trădarea şi chinurile Sale din grădina Ghetsimani şi prin răstignirea Sa. El ştia foarte bine care dintre urmaşii Săi erau necredincioşi şi care aveau o credință slabă. Dacă aceştia nu ar fi fost puşi la probă, atunci Isus ar fi avut printre urmaşii Săi mulți oameni, cu un caracter slab şi nehotărât. Când marea încercare veni, şi Domnul lor fu trădat şi osândit în sala de judecată; când suferi înjosirea Sa, El pe care mulțimea Îl salutase mai înainte ca Rege al lor, Îl dispreţuiau şi batjocoreau acum, când gloata tirană şi batjocoritoare striga: "Răstigneşte-L, răstigneşte-L!" - atunci aceşti îndoielnici ar fi pierdut orice credință, cuprinşi fiind de frică şi de descurajare.

Apostazia acestor pretinşi urmaşi ai lui Hristos într-un timp ca acesta ar fi fost mai mult, decât ar fi putut suporta cei doisprezece în timpul marii lor întristări şi a distrugerii grozave a celor mai scumpe speranțe

ale lor. Exemplul acelora care s-au întors de la El, ar fi putut atrage după sine şi pe ceilalţi, în acea oră de spaimă. Isus aduse această oră de decidere într-un timp, când El era încă de faţă, spre a mângâia pe aleşii Săi şi a-i întări, şi a-i pregăti pentru ceea ce avea să urmeze. Când gloata batjocoritoare disprețuia pe Acela care, era osândit la cruce, ucenicii nu-şi pierdură cumpătul din cauza ocării care se aducea Maestrului lor, căci ei văzuseră încă mai înainte nestatornicia acelora, care Îl urmaseră odată. Când cei, care pretinseseră a iubi pe Maestrul lor, se întoarseră de la El în ora primejdiei, atunci ucenicii îşi amintiră, că aceasta se mai petrecuse şi mai înainte din motive neînsemnate. Ei îşi adunaseră înşişi experiențe în privința simpatiei nestatornice a lumii, şi nu-şi mai întemeiau credința lor pe părerile altora. Isus pregăti astfel sufletele puținilor Săi credincioşi pentru marele Său timp de cercare al trădării şi al morții Sale.

Petru avea o încredere absolută în Isus. Încă de la început El crezuse, că acesta este Mesia. El văzuse şi auzise, cum Ioan, antemergătorul lui Isus, Îl anunțase ca Mieluşel al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii. El stătuse în strânsă legătură cu Isus, fusese martor ocular al minunilor Sale, ascultase la învățăturile Sale, şi câştigase deplina convingere, că El era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu. Mulți dintre cei care se convinseseră prin învățăturile lui Ioan, şi primiseră pe Hristos, începură acum a hrăni îndoială cu privire la misiunea lui Ioan, când acesta a fost prins şi omorât. Ei se îndoiau de asemenea, dacă Isus este într-adevăr Mesia Cel atât de mult aşteptat.

Credința lui Petru totuşi nu se clătină niciodată; cu un devotament nestrămutat, urmă el Maestrului Său. Când acei ucenici, care aşteptaseră cu dor, ca Isus să-Şi manifeste marea Sa putere şi să ocupe tronul lui David, Îl părăsiră, văzând că El nu are astfel de intenții, Petru şi tovarăşii Săi rămăseseră nestrămutați în devotamentul lor. Nestatornicia acelora, care ieri preamăreau şi astăzi osândeau, nu avea nici o influență asupra adevărații urmaşi ai Mântuitorului. Petru declară: “Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu”. El nu aşteptă, până ce onorurile împărăteşti să încoroneze pe Domnul său, ci Îl primi în înjosirea Sa. În mărturisirea Sa pentru Hristos, Petru exprimă în acelaşi timp şi credința ucenicilor. Cu

toate acestea Isus ştia, că nici urmaşii Săi credincioşi şi nici vreun iudeu oarecare nu va putea uni închipuirea, pe care ei şi-o făceau despre Mesia, cu înjosirea, suferințele şi moartea Sa. Câtă milostivire arătă deci Salvatorul nostru, care fiind conştient de soarta, care Îl aştepta, potrivea cu atâta gingăşie calea pentru ucenicii Săi şi îi pregătea pentru încercarea cea mai grea şi cea mai de pe urmă!

FEMEIA CANANEANCĂ

Isus părăsi acum teatrul activității Sale de până aici şi plecă în partea Tirului şi a Sidonului. Aici El întâlni o femeie cananeancă, care Îl rugă să vindece pe fiica ei, care era chinuită rău de către diavolul. Femeia ştia foarte bine, că iudeii nu au de a face nimic cu cananenii, şi că ei evitau chiar de a vorbi cu aceştia; dar auzind despre minunile milostivirii, pe care Hristos le săvârşise, se hotărî să-I ceară ajutor pentru fiica ei care era chinuită grozav. Sărmana femeie recunoscu, că singura ei speranță era în Isus, şi ea avea o încredere desăvârşită în puterea Sa, că va face ceea ce cerea de la El.

Totuşi, insistența din partea unei reprezentante a unui popor disprețuit a fost tratată de Isus în acelaşi fel, cum ar fi făcut iudeii; aceasta a făcut-o El nu numai pentru a pune la încercare credința şi sinceritatea femeii, ci şi pentru a da ucenicilor o învățătură despre adevărata milostivire, aşa încât în viitor, când Isus avea să-i părăsească şi când ei nu puteau să mai ceară sfat de la El personal, să ştie cum să se poarte în asemenea împrejurări. Isus intenționa să-i facă atenți asupra deosebirii dintre modul rece şi fără inimă, în care iudeii ar fi tratat un asemenea caz şi între iubirea miloasă pe care El o cerea de la ei în aceleaşi împrejurări, şi pe care El o dădu după aceea pe față prin împlinirea dorinței ei de a-i vindeca fiica.

Deşi în aparență, Isus nu da atenție la strigătul şi cererea ei, totuşi ea nu se supără, ci se ținu de El, având încrederea fermă, că îi va ajuta în nevoia ei. Isus a mers mai departe şi S-a făcut că nu o aude, dar ea Îl urmă totuşi repetând cu strigăt cererile ei. Ucenicii se supărară pentru insistența ei şi rugară pe Isus să-i dea drumul. Ei nu au fost înduioşați

de nevoia ei. Văzând însă, că Maestrul lor tratează femeia cu indiferență, deduseră de aici, că El ar apăra prejudecățile Iudeilor față de cananiți. Dar femeia aducea necazul ei înaintea unui Salvator milos, şi la intervenția ucenicilor de a-i da drumul, Isus răspunse: "Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel." Deşi acest răspuns era în armonie cu prejudecățile iudeilor, totuşi el conținea în sine şi un reproş contra ucenicilor, pe care ei l-au înțeles mai bine mai târziu; prin aceasta lor li se aducea aminte marele adevăr ce fusese vestit atât de des, că El veni în lume să mântuiască pe toți cei ce voiau să-L primească. Oricine căuta pe Mântuitorul şi era gata să creadă în El, când El avea să se arate, făcea parte dintre oile pierdute, pe care El venise să le adune în staulul Său.

Femeia se simți îmbărbătată, pentru că Isus dădu cel puțin atenție cazului ei, într-atâta, că făcu acea observație asupra lui, deşi cuvintele Sale nu treziră nici o speranță hotărâtă, şi ea deveni şi mai stăruitoare în cererea ei, căzând la picioarele lui Isus şi strigând: "Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac." În aparență Isus o refuza încă mereu, în deacord cu prejudecățile fără inimă a Iudeilor şi răspunse: "Nu este bine să iei pâinea copiilor, şi s-o arunci la căței!" Această declarație era deopotrivă cu susținerea, că n-ar fi drept, ca binecuvântările, care fuseseră date de Dumnezeu pentru poporul privilegiat, să fie risipite asupra celor străini. Acest răspuns, fireşte ar fi descurajat de tot pe orice om mai puțin serios în cererea sa după ajutor. După un astfel de refuz, mulți ar fi renunțat la orice altă sforțare mai departe, şi s-ar fi îndepărtat, umiliți şi ruşinați adânc; dar această femeie sărmană răspunse cu multă supunere: "'Da, Doamne', a zis ea, 'dar şi cățeii mănâncă fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.'"

Din abundența cu care familia legitimă se satură, cad fărâmituri pe pământ şi sunt mâncate de cânii, care aşteaptă sub masă după ele. Ea recunoscu, că ea ocupă o poziție asemănătoare, cu aceea a animalelor fără pricepere, care primesc mulțumitoare, tot ceea ce vine din mâna stăpânului lor. În timp ce Isus bucura pe poporul lui Dumnezeu cu daruri bogate şi peste măsură, nu avea s-o fericească El şi pe ea

cu una din multele Sale binecuvântări, pe care El le dă altora cu atâta dărnicie? Deşi ea admise, că nu are nici un drept asupra harului Său, ea imploră totuşi câteva fărâmituri din surplusul Său. O astfel de credință şi o astfel de stăruință era fără pereche. Puțini erau în poporul privilegiat de Dumnezeu, care să aibă o prețuire atât de înaltă despre bunăvoința şi puterea Salvatorului.

Isus tocmai părăsise câmpul activității Sale de până acum, pentru că fariseii şi cărturarii căutau să-I curme viața; dar aici El întâlneşte o persoană dintr-un popor nenorocit şi disprețuit, care nu fusese luminată de lumina cuvântului dumnezeiesc şi totuşi ea se predă imediat influenței dumnezeieşti a lui Hristos, şi are o încredere nețărmurită în capacitățile Sale, de a-i dărui favoarea cerută. În ea nu domneşte nici o prejudecată națională sau religioasă, care să influențeze felul ei de procedare, şi recunoaşte fără condiții pe Isus ca Salvator al ei, care este în stare, să facă pentru ea tot ceea ce îi cerea. Mântuitorul era satisfăcut. El a pus la încercare credința ei şi i-a împlinit în cele din urmă dorința, terminându-şi în acelaşi timp şi învățătura către ucenicii Săi. Întorcându-se către ea cu o privire plină de milă şi de iubire, zice: "O, femeie, mare este credința Ta; facă-ți-se cum voieşti." Din acel ceas fiica ei se făcu sănătoasă, şi spiritul cel rău nu o mai chinui. Femeia plecă, mărturisind pe Salvatorul ei, şi plină de fericire pentru împlinirea dorinței ei.

Aceasta a fost singura minune pe care Isus o săvârşi în această călătorie. Pentru săvârşirea acestei fapte venise El pe coasta dintre Tir şi Sidon. El dorea să ajute femeii, şi în acelaşi timp să dea un exemplu în lucrarea de milostivire față de un membru al unui popor disprețuit, spre binele ucenicilor Săi, pentru timpul, când El nu mai putea petrece mult timp între ei. El voia să-i scoată din exclusivismul lor iudaic, şi să-i facă să simtă necesitatea de a lucra şi pentru alții, care nu făceau parte din poporul lor. Această faptă a lui Hristos deschise o mai bună pricepere a lucrării printre păgânii, care se aflau încă în fața lor. Mai târziu, când iudeii se întoarseră cu şi mai mare îndărătnicie de la ucenici, pentru că vesteau pe Isus ca Răscumpărător al lumii, şi când zidul de despărțire dintre iudei şi păgâni a fost dărâmat

prin moartea lui Hristos, prin aceasta şi alte învățături asemănătoare, care indicau la o vestire a Evangheliei fără a se ține seama de datini şi de naționalități, reprezentanții lui Hristos au fost influențați puternic în direcția activității lor.

SCHIMBAREA LA FATĂ

Când timpul se apropia ca Isus să sufere şi să moară, El era adesea singur cu ucenicii Săi. După ce învăța poporul toată ziua, el obişnuia adesea să Se retragă cu ei la un loc singuratic, pentru a Se ruga şi a vorbi împreună. El era obosit, dar nu găsea timp de odihnă; căci lucrarea Sa de pe pământ se apropia de sfârşit, şi El avea încă mult de făcut, până la sosirea ceasului de pe urmă.

În curând El avea să lase pe ucenicii Săi singuri în această lume rece şi tirană. El ştia ce aveau să sufere ei din partea urii înverşunate şi a necredinței, de aceea El dorea să-i îmbărbăteze şi să-i pregătească pentru cercările lor. El Se izola adesea de ei, pentru a mijloci la Tatăl pentru ei, ca să-i țină statornici în credința lor, în timpul de grea încercare care le sta în față, şi ca să nu fie covârşiți de deznădejde prin suferințele şi moartea Sa. Chiar şi în fața propriei Sale lupte cu moartea care se apropia, iubirea Salvatorului se întindea încă în viitor, pentru a păzi pe tovarăşii săi de primejdiile care aveau să vină încă.

După una din aceste rugăciuni liniştite se întâmplă, că Isus venind iarăşi la ucenicii Săi, îi întrebă: "Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?" Ei au răspuns: 'Unii zic că eşti Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Ieremia, sau unul din proroci.' 'Dar voi', le-a zis El, 'cine ziceți că sunt?' Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: 'Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!' Isus a luat din nou cuvântul şi i-a zis: 'Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea şi sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri." Matei 16:13-17.

Deşi credința multora suferise în totul spargere de vas, iar preoții şi mai marii exercitaseră o putere însemnată asupra lor, totuşi ucenicul îşi

mărturisi credința cu curaj. În această mărturisire, Isus vedea principiul viu, care avea să însuflețească inimile credincioşilor în timpurile viitoare. Înrâurirea tainică a spiritului lui Dumnezeu asupra inimii omeneşti este aceea, care face ca cel mai simplu suflet să se ridice la o cunoştință mai pe sus de orice înțelepciune pământească, şi la o familiarizare cu adevărurile sfinte ale lui Dumnezeu. Da într-adevăr: "Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea şi sângele ți-a descoperit lucrul acesta."

Isus continuă mai departe: "Şi Eu îți spun: tu eşti Petru, şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea şi porțile Locuinței morților nu o vor birui." Cuvântul Petru, înseamnă piatră; dar Hristos nu Se referea la Petru, ca stânca pe care voia să clădească comunitatea Sa. Acest ucenic impetuos şi încrezător în sine era ca o piatră prăvălindă. Hristos aplică expresia "această piatră" mai mult asupra Lui Însuşi, ca adevăratul fundament al bisericii creştine. În Isaia găsim acelaşi indiciu: "De aceea, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: 'Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatra din capul unghiului clădirii, temelie puternică." Isaia 28:16. Este aceeaşi piatră despre care vorbeşte şi Luca 20:17-18: "Dar Isus i-a privit drept în față şi le-a zis: "Ce înseamnă cuvintele acestea care au fost scrise: 'Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului? Oricine va cădea pe piatra aceasta, va fi zdrobit de ea: şi peste acela peste care va cădea ea, îl va spulbera?'" Şi tot astfel şi în Marcu 12:10-11: "Oare n-ați citit locul acesta din Scriptură: 'Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, şi este minunat în ochii noştri?'"

Aceste texte alcătuiesc o dovadă hotărâtă despre faptul, că Hristos este stânca, pe care este clădită biserica, şi că prin cuvintele adresate lui Petru, El făcea aluzie la Sine Însuşi ca Stânca, ce este temelia bisericii. El continuă apoi mai departe şi zise: "Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, şi orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, şi orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri." Biserica romană face o aplicare falsă a cuvintelor lui Hristos. Ea pretinde că El le-ar fi adresat în mod exclusiv lui Petru. De aceea, în picturi el este arătat ca purtând

nişte chei în mână - un simbol al încrederii şi autorității, care se dă unor trimişi sau altor persoane sus puse. Cuvintele lui Hristos: "Ție, îți voi da cheile Împărăției cerurilor", nu au fost adresate numai lui Petru singur, ci la toți ucenicii, inclusiv acelora, care alcătuiesc biserica lui Hristos din toate timpurile. Petru nu a primit nici o întâietate şi nici o putere, de care să nu se fi bucurat şi ceilalți ucenici. Dacă Hristos ar fi dat unuia dintre ei o autoritate deosebită, atunci nu i-am mai găsi adesea certându-se între ei, cu privire la care să fie mai mare. Ei s-ar fi supus imediat dorinței Maestrului lor, şi ar fi dat onoare aceluia, pe care El l-ar fi ales ca şi cap al lor.

Aşadar cât de nescripturistică e susținerea, că Petru ar fi fost îmbrăcat prin Hristos cu putere nemărginită asupra bisericii creştine, şi că urmaşii săi (ai lui Petru) ar fi confirmați pe cale divină, ca să domnească peste lumea creştină. Şi încă într-un alt text, Hristos recunoaşte că aceeaşi putere, despre care se susține - pe temeiul textului citat - că ar fi fost dată numai lui Petru, va exista în întreaga biserică: "şi orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, şi orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri."

Isus continuă apoi, a explica ucenicilor Săi, că şi ei vor avea de suferit pentru numele Său şi vor trebui să poarte crucea, urmându-I Lui, şi că vor avea de întâmpinat aceeaşi înjosire, aceleaşi reproşuri şi ocări, ca şi Maestrul lor, altfel nu vor fi niciodată în stare, a participa la aceeaşi mărire cu El. După suferințele Sale trebuia să urmeze ale lor, iar crucificarea Sa le servea ca învățătură, că ei sunt răstigniți pentru lume, şi că au renunțat la toate aspirațiile după mărirea şi plăcerile ei. Înainte de a le da această explicație, Isus le vorbise adesea despre înjosirea Sa viitoare, şi le dezaprobase în modul cel mai hotărât orice aspirație după onoruri lumeşti; dar ucenicii erau încă mereu deprinşi a privi pe Mesia ca pe cineva, care avea să domnească ca Împărat puternic, şi le venea foarte greu a renunța în totul la speranțele lor strălucite.

Dar acum cuvintele lui Isus nu mai puteau fi înțelese greşit. Viața Sa avea să fie asemenea unui simplu peregrin fără patrie, iar moartea Sa ca a unui făcător de rele. Inimile lor au fost umplute de întristare, căci iubeau pe Maestrul lor; dar în acelaşi timp îndoiala chinuia sufletul

lor, căci li se părea de nepriceput ca Fiul lui Dumnezeu să fie expus la o umilire atât de tirană. Ei nu puteau înțelege, de ce El voia să meargă de bună-voie la Ierusalim, spre a primi maltratarea, care după cuvintele Sale Îl aştepta acolo. Ei erau mâhniți adânc, că El Se expunea unei sorți atât de ruşinoase, iar pe ei îi lăsa într-un întuneric şi mai mare, decât acela în care se aflaseră înainte ca El să li Se fi descoperit. Ei erau frământați de gândul, de a-L duce cu forța într-un loc sigur; dar nu cutezară să facă aceasta, deoarece asemenea propuneri fuseseră declarate de multe ori ca inspirații ale lui Satana. În mâhnirea lor adâncă, se mângâiau cu ideea, că vreo împrejurare neprevăzută, va înlătura soarta grozavă, care Îl aştepta pe Domnul lor. În felul acesta, ei se mâhniră şi se îndoiră, nădăjduiră şi se temură, timp de şase zile de întuneric.

Isus cunoştea întristarea şi confuzia ucenicilor Săi, şi de aceea, El intenționa să le dea încă şi alte dovezi despre trimiterea Sa dumnezeiască, aşa încât credința lor să nu se clatine în timpul greu de încercare, care le stătea în față. Când soarele apuse, El chemă pe trei dintre cei mai devotați ucenici ai Săi, afară din zgomotul oraşului, şi trecând prin câmpuri, ajunseră în cele din urmă la un munte înalt. Isus era obosit de lucru şi de multă umblare pe jos. El învățase toată ziua pe popor şi vindecase bolnavii; El Se retrase însă pe acest munte înalt, pentru că acolo El putea găsi repaus față de mulțimea care-L înghesuia neîncetat şi totodată şi timp pentru meditație şi rugăciune. Urcarea împovărătoare a muntelui înalt obosise şi istovise pe Mântuitorul.

Chiar şi ucenicii se simțeau obosiți, dar deşi ei se retrăseseră foarte adesea cu El în singurătate, spre a se ruga, totuşi nu puteau să nu se mire, că, după o zi atât de obositoare, Isus urca acest munte abrupt. Nu puneau însă nici o întrebare cu privire la intenția Sa, ci Îl însoțeau cu răbdare. Pe când urcau încă muntele, umbrele nopții se răspândeau deja peste văi, în timp ce lumina soarelui coborât la apus plana încă pe vârfurile munților şi cu splendoarea sa care dispărea arunca o aureolă pe cărarea pe care mergea Isus şi ucenicii Săi. Dar în curând lumina aurie dispare şi de pe dealuri ca şi de pe văi, soarele coboară după orizontul de la apus, iar călătorii singuratici sunt învăluiți în întunericul

nopții. Întunecimea din jurul lor părea a armoniza cu viața lor plină de necazuri, în jurul căreia norii prevestitori de nenorocire se îngrămădeau tot mai mult.

După ce Isus ajunse la locul dorit, comunică cu Tatăl Său în rugăciune intimă. Oră după oră strigă El cu ardoare aprinsă şi lacrimi după puterea necesară pentru a suporta strâmtorările Sale, şi după harul ceresc pentru ucenicii Săi, aşa încât ei să devină destoinici, ca să poată suporta încercările grozave care îi aşteptau. Căzuse rouă multă asupra chipului Său plecat în rugăciune, dar El nu lua în seamă aceasta, umbrele nopții se îngrămădeau în jurul Său, dar El nu luă seama la aceasta. În felul acesta orele se scurseră încet. La început ucenicii se uniseră cu El în meditație şi rugăciune serioasă, dar cu timpul ei fură biruiți de oboseală şi de somn, şi cu toată străduința lor de a rămâne treji, ei adormiră. Isus le vorbise despre suferințele Sale viitoare, El îi luase cu Sine, ca să vegheze şi să se roage împreună cu El, când El înălța cereri către Tatăl Său. Tocmai cu această ocazie El Se rugă, ca ucenicii să fie întăriți, pentru a putea rezista la încercările, care aveau să vină peste ei prin înjosirea şi moartea Sa. El rugă pe Tatăl într-un mod cu totul deosebit, ca ei să fie martorii unei descoperiri a naturii Sale dumnezeieşti, ca prin aceasta, orice necredință şi îndoială să dispară pentru totdeauna din sufletele lor; o revelație, care în ceasul luptei Sale cu moartea avea să-i mângâie cu cunoştința, că El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, şi că moartea Sa de ocară făcea parte din planul divin de mântuire.

Dumnezeu ascultă cererea Fiului Său, şi îngerii pornesc ca să-L servească. Dar Dumnezeu alege pe Moise şi pe Ilie ca să viziteze pe Hristos şi să se consfătuiască cu El în privința suferințelor pe care avea să le suporte în Ierusalim. Pe când Isus Se pleca în umilință pe pământul umed şi pietros, deodată cerurile s-au deschis, şi porțile de aur ale cetății lui Dumnezeu s-au deschis larg, în timp ce raze de lumină cerească inundară atât vârful muntelui cât şi figura îngenuncheată a Salvatorului. El Se ridică din poziția Sa din genunchi şi stătu în picioare într-o maiestate deopotrivă cu a lui Dumnezeu; chinul sufletesc a dispărut de pe fața Lui, care străluceşte acum de o lumină dulce, iar veşmântul Său

nu mai e aspru şi pătat, ci alb şi strălucitor ca soarele la amiază.

Ucenicii adormiți sunt treziți prin fluviul de mărire, care luminează întregul munte. Ei privesc plini de teamă şi de uimire la veşmintele Sale luminoase şi la fața strălucită a Maestrului lor. La început ochii lor sunt orbiți prin splendoarea supranaturală a înfățişării Sale; dar îndată ce sunt în stare să suporte lumina minunată, observă că Isus nu este singur. Două figuri strălucite se întrețin cu El. Unul era Moise care a vorbit cu Dumnezeu în mijlocul tunetelor şi fulgerelor de pe Sinai, iar celălalt era Ilie, acel profet al lui Dumnezeu, care nu a gustat moartea, ci a fost luat la cer într-un car de foc. Aceştia doi, pe care Dumnezeu i-a plăcut să-i favorizeze mai mult decât pe toți ceilalți, care au petrecut vreodată pe pământ, au fost trimişi de către Tatăl, ca să dea Fiului Său lumina cerească, să-L mângâie şi să vorbească cu El despre încheierea misiunii Sale şi mai cu seamă despre cele ce avea să sufere în Ierusalim.

Tatăl alese pe Moise şi pe Ilie şi-i trimise ca soli ai Săi la Hristos, ca să-L preamărească cu lumina cerească şi să se consfătuiască cu El cu privire la lupta Sa viitoare; aceasta pentru că amândoi aceşti bărbați au trăit ca oameni pe pământ; ei au avut de suportat strâmtorări şi suferințe omeneşti, şi puteau participa cu Isus la strâmtorările Sale pământeşti. În poziția Sa de profet al lui Israel, Ilie reprezentase pe Hristos şi lucrarea sa era într-un anumit grad asemenea lucrării Salvatorului. Iar Moise condusese pe poporul lui Israel în locul lui Hristos, fiind în legătură cu El şi ascultător de poruncile Sale; de aceea aceştia doi erau cei mai potriviți dintre toate oştirile adunate în jurul tronului lui Dumnezeu, de a servi Fiului lui Dumnezeu.

Când Moise, supărat din cauza necredinței fiilor lui Israel, lovi cu furie în stâncă, şi le procură apa după care ei însetau, onoarea pentru această faptă şi-o atribuise lui însuşi; căci sufletul său era atât de îngreunat din cauza lipsei de recunoştință a lui Israel şi a abaterii sale, încât el neglijă să dea onoare lui Dumnezeu şi să preamărească numele Său, după ce execută porunca Sa. Era în planul Celui Atotputernic, de a duce adesea pe fiii lui Israel în situații critice, şi apoi în nevoia lor cea mai mare să-i elibereze prin puterea Sa, ca ei să recunoască deosebita Sa purtare de grijă şi să preamărească numele Său. Dar Moise se lăsă

condus de înclinația firească a inimii Sale şi luă pentru sine onoarea, ce se cuvenea lui Dumnezeu; prin aceasta el căzu în puterea lui Satan, şi de aceea îi fu interzis a intra în pământul făgăduinței. Dacă Moise ar fi rămas statornic, atunci Domnul l-ar fi condus în pământul promis şi mai târziu l-ar fi luat la cer, fără să-l lase să guste moartea.

Dar acum Moise trebui să suporte moartea; totuşi Fiul lui Dumnezeu se coborî din cer şi îl chemă iarăşi la viață, înainte ca corpul său să fi trecut în putrezire. Deşi Satana se certa cu Mihail pentru corpul lui Moise şi-l pretindea ca pe o pradă a sa legitimă, totuşi nu putu face nimic contra Fiului lui Dumnezeu, şi Moise a fost luat la cer cu corpul său înviat şi strălucit, şi a fost deci unul dintre cei doi onorați de către Tatăl, pe care îi alesese ca să servească Fiului Său.

Ucenicii lăsându-se biruiți de somn, nu auziră nimic din convorbirea pe care solii cereşti o avură cu Salvatorul strălucit. Dar îndată ce s-au trezit din somnul lor adânc şi au văzut înaintea lor acea apariție sublimă, au fost umpluți de uimire şi de sfială sfântă. La încercarea de a privi la chipul strălucit al Maestrului lor, ei sunt siliți a-şi pune mâinile la ochi, spre a-şi ocroti fețele, deoarece numai în felul acesta puteau să suporte strălucirea nespusă, care înconjura persoana Sa, şi care răspândea raze, asemenea razelor soarelui. Câtva timp ucenicii contemplă pe Domnul lor, cum El este preamărit şi înălțat înaintea ochilor lor, onorat prin ființele strălucitoare pe care ei le recunoscură ca favorite ale lui Dumnezeu.

Ei cred, că Ilie ar fi venit conform profețiilor, şi că Împărăția lui Hristos trebuie să fie întemeiată pe pământ. Petru de abia îşi vine în fire din prima sa uimire, şi se gândi imediat să facă pentru Hristos şi pentru patriarhi locuințe, şi îndată ce îi veni iarăşi glasul, zise către Isus: “Doamne, este bine să fim aici; dacă vrei, am să fac aici trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise şi una pentru Ilie.” În bucuria momentului, Petru se linguşeşte, că cei doi soli ar fi trimişi din cer, ca să păzească viața lui Isus de primejdia, care Îl amenința în Ierusalim. El era plin de bucurie la gândul, că aceşti soli glorioşi, îmbrăcați cu lumină şi putere, vor ocroti pe Fiul lui Dumnezeu şi vor statornici autoritatea Sa împărătească pe pământ. În acest moment el uită desele

declarații ale lui Isus cu privire la planul de mântuire, care nu putea fi adus la îndeplinire decât numai prin propriile Sale suferințe şi prin moartea Sa proprie.

Pe când ucenicii erau încă covârşiți de uimire şi încântare, fură umbriți de un nor luminos. Şi iată, se auzi un glas din nor zicând: "Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea; de El să ascultați" când ucenicii au zărit norul sublim al măririi, mai strălucitor decât acela care a condus pe fiii lui Israel în pustie, şi când auziră glasul lui Dumnezeu răsunând din nor, cu o maiestate, care făcea muntele să se cutremure, ca şi când fundamentul său s-ar fi zguduit, ei nu putură să suporte mai mult această privelişte solemnă, şi căzură la pământ cuprinşi de frică.

Ei rămaseră zăcând cu fețele la pământ şi nu cutezară să privească până ce Isus se apropie de ei, îi atinse şi le izgoni teama cu glasul Său binecunoscut şi plin de îmbărbătare, zicându-le: "Sculați-vă, nu vă temeți!" Când, în cele din urmă cutezară să-şi ridice ochii, văzură că splendoarea cerească trecuse şi figurile strălucitoare ale lui Moise şi Ilie dispăruseră; Fiul lui Dumnezeu nu mai era acum învăluit de lumina dumnezeiască supraomenească, pe care ochii lor nu o putuseră suporta - ei se aflau acum singuri cu Isus pe munte.

Toată noaptea o petrecuseră pe munte şi de abia când soarele se ridică şi goni umbrele cu razele sale învingătoare, se coborî Isus cu ucenicii Săi jos în vale. Ei ar fi vrut cu plăcere să rămână mai mult timp în acel loc sfânt, care fusese plin de mărire cerească şi unde Fiul lui Dumnezeu fusese schimbat la față înaintea lor, dar era încă de lucru pentru poporul, care Îl căutase deja pe Isus pretutindeni.

La poalele muntelui se adunase deja o mare mulțime sub conducerea ucenicilor care rămăseseră jos, care cunoşteau locurile preferate, unde se retrăgea Isus pentru meditație şi rugăciune. Când se apropiară de mulțimea ce aştepta, Isus porunci ucenicilor să țină ascunse toate câte au văzut şi le zise: "Să nu spuneți nimănui de vedenia aceasta, până va învia Fiul omului din morți." Isus ştia, că nici poporul şi nici ucenicii, care-i conduseseră pe oameni până în acel loc, nu erau pregătiți a prețui şi înțelege acel eveniment minunat al schimbării la față. După învierea Sa,

mărturia acelora care fuseseră martori oculari la acestea, trebuia să servească la confirmarea faptului, că El era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu.

Cei trei ucenici iubiți primiră prin aceasta o dovadă de netăgăduit, că El este Mesia cel făgăduit. Un glas din mărirea cea nespusă a declarat dumnezeirea Sa, şi ei sunt întăriți şi pregătiți, spre a putea suporta înjosirea şi crucificarea Domnului lor. Învățătorul răbdător, Cel blând şi umilit, care timp de trei ani de zile a umblat încoace şi încolo, din oraş în oraş, prin multe strâmtorări, fără patrie, fără loc de odihnă şi fără pat, pe care să-Şi poată întinde noaptea membrele Sale obosite, fu recunoscut de glasul lui Dumnezeu ca Fiu al Său, iar Moise şi Ilie, acele ființe strălucite din curțile cereşti, I-au adus omagiile lor. Ucenicii privilegiați nu se mai pot îndoi; ei au văzut cu ochii lor şi au auzit cu urechile lor, lucruri care sunt dincolo de puterea de înțelegere a omului.

Isus Se întoarse apoi la lucrarea Sa în mijlocul poporului. Când mulțimea zări pe Mântuitorul, alergă spre întâmpinarea Lui, şi-L salutară cu multă venerație. Totuşi El observă, că ei erau în mare încurcătură. Se întâmplase un eveniment ciudat: Un om adusese pe fiul său la ucenici, ca să-l libereze de un spirit mut, care îl chinuia foarte mult. Dar ucenicii nu fuseseră în stare, ca să-i ajute, şi cărturarii se folosiră de această ocazie, spre a le tăgădui puterea de a face minuni. Aceşti bărbați declarau triumfători, că aici s-ar fi găsit un demon, pe care nici ucenicii şi nici Maestrul n-ar putea să-l dea afară.

Când Isus se apropie de ei, El întrebă despre cauza disputei dintre ei, iar întristatul tată zise: "Învățătorule, rogu-Te, uită-Te cu îndurare la fiul meu, fiindcă îl am numai pe el. Îl apucă un duh, şi deodată răcneşte; şi duhul îl scutură cu putere, aşa că băiatul face spumă la gură, şi cu anevoie se duce duhul de la el, după ce l-a stropşit de tot. Am rugat pe ucenicii Tăi să-l scoată şi n-au putut." Luca 9:38-40. Isus ascultă cu atenție la acest raport şi apoi răspunse la sforțările zadarnice ale ucenicilor, la îndoiala poporului şi la lăudăroşia cărturarilor, cu cuvintele: "O neam necredincios, şi pornit la rău, până când voi fi cu voi şi vă voi suferi? Adu aici pe fiul tău."

Tatăl ascultă de ordinul lui Isus; dar îndată ce fiul său fu adus în apropierea dumnezeiască, spiritul cel rău îl apucă cu mare violență, şi el

căzu la pământ, cuprins fiind de mari dureri, şi începu să facă spume. Isus permise lui Satan, ca să-şi arate puterea sa asupra victimei, pentru ca poporul să poată înțelege mai bine caracterul minunii, pe care El intenționa s-o facă, şi pentru ca puterea Sa dumnezeiască să facă o impresie mai adâncă. Isus continuă a întreba mai departe pe tatăl copilului, cât timp este de când fiul său este chinuit de spiritul cel rău. Tatăl spuse: "Din copilărie. Şi de multe ori duhul l-a aruncat când în foc, când în apă, ca să-l omoare. Dar dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi şi ajută-ne." Marcu 9:21-22. Străduințele zadarnice ale ucenicilor, de a vindeca acest caz întristător, descurajaseră atât de mult pe tată, şi suferințele fiului său chinuiau acum cu groază sufletul său. Întrebarea lui Isus îi aduse în minte toți anii de suferințe ale fiului său din trecut, şi curajul îi scăzu. El se temea, ca nu cumva cuvintele cărturarilor să aibă dreptate, şi că nici Isus nu va putea birui poate pe un demon aşa de puternic. Isus observă starea sa deznădăjduită şi căută să-i inspire credință. De aceea îi zise: "Tu zici: 'Dacă poți!' … Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!" Speranța a fost înflăcărată imediat în inima tatălui şi el strigă: "Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!"

Nenorocitul tată recunoscu necesitatea de ajutor imediat, şi că numai Mântuitorul milos i-l poate da; de aceea el îşi puse toată încrederea în El. Credința sa nu era în zadar; iar Isus văzând că gloata alerga aici, certă spiritul necurat zicându-i: "Duh mut şi surd, îți poruncesc să ieşi afară din copilul acesta, şi să nu mai intri în el." Şi spiritul cel rău îl părăsi imediat, iar băiatul zăcea ca mort. Influența demonului fusese atât de violentă, încât puterile corporale ale sărmanului băiat erau covârşite, şi îl lăsase istovit şi leşinat. Poporul care observase cu o sfială sfântă schimbarea bruscă a băiatului, începu a şopti zicând "că a murit". Dar Isus Se aplecă şi "l-a apucat de mână, şi l-a ridicat. Şi el s-a sculat în picioare."

Mare a fost bucuria tatălui pentru fiul său, iar fiul lăuda pe Dumnezeu cu voce tare, pentru izbăvirea lui de tirania spiritului rău, care îl chinuise atâta timp. Tatăl şi Fiul lăudau şi proslăveau numele Liberatorului lor, pe când poporul privea cu uimire fără margini, iar cărturarii ruşinați şi umiliți se îndepărtară foarte supărați.

Isus dăduse ucenicilor Săi darul de a săvârşi minuni pentru vindecarea semenilor lor; nereuşita lor în acest caz înaintea atâtor martori îi întristase foarte adânc. Când rămaseră singuri cu Isus, Îl întrebară de cauza, pentru care ei nu putuseră să izgonească pe demon. Isus le răspunse, că din cauza necredinței lor şi a nepăsării, cu care ei priveau sfânta lucrare încredințată lor. Ei nu se pregătiseră prin post şi rugăciune pentru sfânta lor chemare. Le era cu neputință a birui pe Satana decât numai prin puterea dăruită lor de Dumnezeu; de aceea ei trebuiau să meargă la El cu umilință şi tăgăduire de sine, şi să ceară putere, ca să biruie pe vrăjmaşul sufletelor. Numai simțământul dependenței absolute de Dumnezeu şi un devotament desăvârşit în sfânta Sa lucrare le-ar aduce succes. Isus îmbărbătă pe ucenicii Săi dezolați cu cuvintele: "Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muştar, ați zice muntelui acestuia: 'Mută-te de aici colo', şi s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință."

Într-un timp relativ scurt, ucenicii favoriți văzură cele două extreme ale măreției cereşti şi ale suferințelor pământeşti. Coborându-Se de pe muntele pe care fusese schimbat la față prin strălucirea dumnezeiască, unde vorbise cu doi soli cereşti, şi pe care vocea Tatălui, ce pornea din mărire strălucitoare, Îl declarase ca Fiu al lui Dumnezeu, Isus întâlni o privelişte revoltătoare; un băiat nebun, cu trăsăturile feței zbârcite, scrâşnind din dinți şi tăvălindu-se în spasme grozave şi căruia nici un muritor nu-i putea da ajutor. Şi acelaşi Salvator puternic, care cu puține ore mai înainte fusese schimbat la față înaintea ucenicilor Săi uimiți, Se aplecă acum ca să ridice această victimă a lui Satan de pe pământ, unde se tăvălea, şi pe care eliberând-o pentru totdeauna de puterea celui rău, s-o dea înapoi tatălui său.

Înainte de schimbarea Sa la față, Isus zisese ucenicilor Săi, că sunt unii cu El, care nu aveau să guste moartea, până ce vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind cu putere. Această promisiune fu împlinită în schimbarea la față de pe munte, că ei văzură acolo în miniatură Împărăția lui Dumnezeu. Isus era îmbrăcat aici cu strălucire cerească şi fu declarat ca Fiu al lui Dumnezeu prin glasul Tatălui. Moise era de față, ca reprezentant al acelora, care vor fi sculați din morți la a doua venire a

lui Hristos; iar Ilie, care fusese răpit la cer, fără să fi gustat moartea, era reprezentant al acelora, care vor fi în viață la a doua venire a lui Hristos pe pământ, ale căror corpuri muritoare vor fi transformate în nemurire, şi care vor fi răpiți la cer fără să vadă moartea.

SĂRBĂTOAREA CORTURILOR

De trei ori pe an israeliții trebuiau să meargă la Ierusalim pentru scopuri religioase. Din cauza vrăjmășiei iudeilor, Isus lipsise de la mai multe din aceste întruniri. După declarația pe care o făcuse în sinagogă, că El este pâinea vieții, mulți dintre acei care Îl urmaseră până aici Îl părăsiră şi se uniră cu fariseii, spre a pândi mişcările Sale, în speranța că vor găsi o pricină, pentru care să-L poată osândi la moarte.

Această apostazie a multora din ucenicii Săi făcu o adâncă impresie asupra fiilor lui Iosif, care erau priviți ca frați ai lui Isus, şi când timpul sărbătorii corturilor se apropie, ei stăruiră pe lângă Isus, ca să Se suie la Ierusalim, şi dacă El este într-adevăr Mesia, să-Şi susțină pretențiile Sale înaintea mai marilor, şi să-Şi impună drepturile Sale.

Isus le răspunse cu o înfățişare demnă: "Vremea Mea n-a sosit încă, dar vouă vremea totdeauna vă este prielnică. Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăşte, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele. Suiți-vă voi la praznicul acesta; eu încă nu Mă sui la praznicul acesta, fiindcă nu Mi s-a împlinit încă vremea." Ioan 7:6-8. Lumea iubea pe aceia care se asemănau ei; dar contrastul dintre Isus şi lume era prea pronunțat, pentru a fi posibilă o armonizare între ei. Învățăturile Sale şi mustrarea păcatului ațâță ura lor. Mântuitorul ştia ce-L aşteaptă în Ierusalim; Îi era cunoscut că răutatea iudeilor va determina în curând moartea Sa, şi nu se cuvenea ca El să grăbească acest eveniment, prin a Se expune urii lor înainte de vreme. El voia să aştepte cu răbdare timpul Său hotărât.

Însă de la începutul sărbătorii corturilor, iudeii vorbeau între ei despre

absența lui Isus. Fariseii şi mai marii iudeilor aşteptau sosirea Sa cu îngrijorare, nădăjduind că le va da, prin cuvinte şi fapte, vreun prilej, pentru a-L putea osândi. De aceea întrebau cu îngrijorare: "Unde este Acela?" Nimeni nu ştia însă. Se ivi o ceartă în popor cu privire la Isus şi mulți Îi luau apărarea, ca trimis al lui Dumnezeu, pe când alții Îl învinuiau ca pe un amăgitor.

Între timp Isus sosise liniştit în Ierusalim. Pentru călătoria Sa, El alesese o cale puțin umblată, spre a evita astfel de a veni în contact cu ceilalți călători spre sfânta cetate. Pe la jumătatea sărbătorii, pe când cearta cu privire la El ajunsese punctul culminant, Isus intră foarte liniştit în curtea templului şi stătu în fața mulțimii ca unul care era îmbrăcat cu o autoritate indiscutabilă. Apariția deodată şi pe neaşteptate a Aceluia, despre care ei credeau, că nu va îndrăzni să Se arate pe față înaintea preoților şi mai marilor, umplu poporul cu o aşa de mare uimire, încât o tăcere bruscă se ivi în locul discuțiilor şi combaterilor atât de aprinse, care erau tocmai în toi. Ei se minunau de prezența Sa plină de demnitate şi curajoasă în mijlocul unor bărbați atât de puternici, care toți însetau după sângele Său.

Ochii tuturor fiind îndreptați către El, El vorbi mulțimii, cum nici un om nu mai vorbise vreodată. Înțelepciunea Sa întrecea cu mult pe a preoților învățați şi pe a mai marilor, şi dădu pe față o autoritate, pe care ei nu îndrăzniseră să şi-o asume vreodată. Chiar acei bărbați, care cu puțin mai înainte fuseseră însuflețiți de o ură neîmpăciuitoare contra Lui, şi care gândeau să pună mâna pe Isus cu prima ocazie ascultau acum ca fermecați la cuvintele Sale şi se simțeau neputincioşi, pentru a-I face vreun rău. În prezent El era punctul de atracție generală; toate celelalte interese erau uitate pentru acel moment. Fețele poporului exprimau o venerație sfântă, când ascultau la cuvintele Sale divine.

Cuvântarea Sa arăta că El era familiarizat cu legea în orice privință, şi că înțelegea în profunzime Sfintele Scripturi. Întrebarea merse din gură în gură: "Cum are omul acesta învățătură, căci n-a învățat niciodată?" Unii dintre cei care nu cunoşteau decât puțin din viața Sa trecută, se informau să afle în ce şcoală a fost învățat. În cele din urmă, mai marii poporului dobândesc destulă prezență de spirit, spre a-L întreba, cu ce

autoritate învață El în public cu atâta îndrăzneală. Ei încearcă să abată atenția poporului de la Isus, punând la îndoială dreptul Său de a păşi pe față ca Învățător public, şi au făcut aluzie la propria lor poziție şi autoritate însemnată. Dar Isus le răspunse cu o mare putere de convingere:

"Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine. Cine vorbeşte de la sine, caută slava lui însuşi; dar cine caută slava Celui ce l-a trimis, acela este adevărat, şi în el nu este strâmbătate." Ioan 7:17-18.

Cu aceste cuvinte Isus declară, că Tatăl Său ceresc este Izvorul a toată puterea şi Temelia a toată înțelepciunea. Nici un talent natural şi nici cunoştințele adunate nu pot înlocui cunoştința voinței lui Dumnezeu. Dorința de a urma după poruncile Domnului, deschide mintea şi inima la o cercetare sinceră şi la o străduință zeloasă după învățătura adevărului. El declară, că având sufletul astfel pregătit, omul este în stare a face deosebire între aceia, care reprezintă cauza lui Dumnezeu şi aceia, care în vorbirea lor caută propria lor onoare şi urmăresc scopuri egoiste. Din această clasă din urmă făceau parte preoții şi fariseii cei mândri.

Isus vorbea despre lege. El era în prezența tocmai a bărbaților, care erau plini de râvnă pentru împlinirea literală a legii, dar care totuşi neglijau a confirma spiritul acesteia prin umblarea vieții lor. Aceşti oameni prigoneau pe Isus, care învăța poruncile lui Dumnezeu într-un mod atât de precis, şi le elibera de restricțiile nesocotite, cu care ei le îngrădiseră. După ce Isus vindecă pe paralitic în ziua Sabatului, fariseii erau ferm hotărâți ca să-L ucidă cu orice preț, şi aşteptau cu cea mai mare încordare ocazia, de a-şi aduce la îndeplinire intențiile lor. Isus, cunoscând cugetele lor, întrebă:

"Oare nu v-a dat Moise Legea? Totuşi nimeni din voi nu ține Legea. De ce căutați să Mă omorâți?" Această acuzație directă lovi conştiința vinovată a fariseilor şi a mai marilor, dar ea nu făcu decât să-i înfurie şi mai mult. Că acest bărbat simplu se ridică în fața poporului, şi demască răutatea ascunsă a vieții lor lăuntrice, li se părea ca o încumetare aproape de necrezut. Mai marii doreau însă să ascundă intențiile lor răutăcioase

în fața poporului, şi tăgăduiră susținerea lui Isus, zicând: "Ai drac. Cine caută să Te omoare?" Cu aceste cuvinte, ei voiau în acelaşi timp să arate, că faptele minunate ale lui Isus ar fi fost săvârşite printr-un spirit rău. Ei doreau de asemenea să abată atenția poporului de la cuvintele lui Isus, care dădeau pe față intenția lor, de a-I lua viața.

"Drept răspuns Isus le-a zis: 'O lucrare am făcut, şi toți vă mirați de ea. Moise v-a dat porunca privitoare la tăierea împrejur - nu că ea vine de la Moise, ci de la patriarhi - şi voi tăiați împrejur pe om în ziua Sabatului." Isus făcea aluzie la vindecarea bolnavului, pe care El o săvârşise în Sabat şi arăta, că aceasta era în armonie cu legea Sabatului. El făcu iarăşi aluzie la obiceiul iudaic, de a face tăierea împrejur sâmbăta. Dacă era potrivit legii a circumcide pe un om în Sabat, atunci cu siguranță era permis, a aduce unui bolnav ameliorare, sau "a însănătoşi un om întreg". El le zise: "Nu judecați după înfățişare, ci judecați după dreptate." Îndrăzneala cu care Isus Se apăra şi cu care tâlcuia spiritul legii, aduse pe mai mari la tăcere şi făcu, ca mulți dintre cei de față să întrebe: "Nu este El acela, pe care caută ei să-L omoare? Şi totuşi, iată că vorbeşte pe față, şi ei nu-I zic nimic! Nu cumva, în adevăr, cei mai mari vor fi cunoscut că El este Hristosul?" Mulți dintre cei care locuiau la Ierusalim şi care cunoşteau intențiile marelui sfat contra lui Isus, erau răpiți de învățătura, pe care El o vestea, cum şi de înfățişarea Sa nobilă şi plină de demnitate şi de aceea erau înclinați a-L recunoaşte ca Fiu al lui Dumnezeu.

Ei nu erau plini de prejudecățile şi de ura înverşunată a preoților şi a mai marilor; dar Satan era gata să trezească îndoială şi nesiguranță în sufletele lor cu privire la dumnezeirea acestui om din neam de jos. Mulți primiseră impresia, că Mesia nu va avea nici o înrudire cu neamul omenesc, şi de aceea nu le plăcea să gândească despre Acela, pe care şi-L închipuiseră ca pe un Împărat puternic al lui Israel, că originea Sa ar fi din sărăcie şi înjosire. De aceea ziceau unii către alții: "Dar noi ştim de unde este omul acesta; însă, când va veni Hristosul, nimeni nu va şti de unde este." Sufletele acestor oameni erau închise față de profețiile, care indicau la felul, locul şi timpul venirii lui Hristos.

Pe când sufletele lor şchiopătau între îndoială şi credință, Isus prinse

cugetele lor, şi le răspunse: într-adevăr "Mă cunoaşteţi şi Mă ştiţi de unde sunt! Eu n-am venit de la Mine Însumi, ci Cel ce M-a trimis, este adevărat, şi voi nu-L cunoaşteţi. Eu Îl cunosc, căci vin de la El, şi El M-a trimis." Ei pretindeau a şti felul cum avea să fie venirea lui Hristos, pe când în realitate ei erau absolut în neştiinţă despre aceasta, şi erau învăluiţi în totul de orbire spirituală. Dacă ei ar fi trăit conform voinţei Tatălui, atunci ar fi cunoscut pe Fiul Său, când acesta li S-a descoperit.

Cuvintele lui Isus convingeau pe mulţi dintre ascultătorii Săi, dar din această cauză, furia mai marilor creştea şi mai mult, şi de aceea ei încercară să-L prindă: "nimeni n-a pus mâna pe El, căci încă nu-I sosise ceasul. Mulţi din norod au crezut în El, şi ziceau: 'Când va veni Hristosul, va face mai multe semne decât a făcut omul acesta?'"

Isus sta în faţa vrăjmaşilor Săi cu faţa liniştită şi plină de demnitate, explicând lumii misiunea Sa, şi dând la iveală intenţiile nelegiuite ale fariseilor şi ale mai marilor. Deşi aceste persoane arogante ar fi vrut cu plăcere să sigileze buzele Sale, şi chiar dacă ei erau însufleţiţi de dorinţa de a-L omorî pe loc, totuşi au fost reţinuţi de o putere nevăzută, care a pus hotar, furiei lor, strigându-le: "Până aici vei veni şi mai departe nu vei trece".

Cuvintele lui Isus găsiră intrare în multe inimi, şi la fel cu sămânţa căzută pe pământ bun, ele aduseră apoi o recoltă bogată. Spionii, care erau răspândiţi prin mulţime, raportează acum mai marilor, preoţilor şi fruntaşilor, că Isus câştigă influenţă asupra poporului, şi că deja mulţi îşi mărturisesc credinţa lor în El. De aceea preoţii plănuiesc în ascuns cum să aresteze pe Isus; se hotărăsc însă să aştepte, până când El va fi singur, căci ei nu cutezau, să-L aresteze în public, căci se temeau să nu aţâţe indignarea poporului printr-o astfel de violenţă. Isus, care pătrundea cu spiritul Său intenţiile lor rele, declară din această pricină cu o seriozitate solemnă:

"Mai sunt cu voi puţină vreme, şi apoi Mă duc la Cel ce M-a trimis. Voi Mă veţi căuta, şi nu Mă veţi găsi; şi unde voi fi Eu, voi nu puteţi veni." Mântuitorul lumii avea să găsească în curând un refugiu faţă de prigonirile vrăjmaşilor Săi, unde dispreţul şi ura lor nu avea să-L mai poată vătăma. El avea să Se urce la Tatăl, spre a fi iarăşi adorat de

îngerii cei sfinți, şi acolo omorâtorii nu vor pătrunde niciodată.

Sărbătoarea Corturilor era ținută de iudei ca amintire a timpului călătoriei lor prin pustie, când locuiau în corturi. În decursul acestei mari sărbători, iudeii trebuiau să-şi părăsească casele şi să locuiască în colibe, care erau formate din ramuri înfrunzite de molid sau de mirt. Aceste colibe de ramuri înverzite, erau înfipte câteodată pe acoperişurile caselor şi pe străzi, dar în cele mai multe cazuri în afara zidurilor cetății, pe văile şi pe dealurile din împrejurimi. Presărate pretutindeni, aceste tabere înverzite ofereau o privelişte foarte pitorească.

Sărbătoarea dura o săptămână, şi în tot decursul acestui timp, templul era teatrul marii bucurii. Acolo jertfele ceremoniale erau aduse cu multă pompă, şi sunetul muzicii, combinat cu strigătele de osanale ale mulțimii, da loc la o veselie generală. Odată cu ivirea zilei, preoții sunau lung şi pătrunzător din trâmbițele lor de argint; şi răspunsul poporului cu strigăte de veselie din corturile sale, făceau împreună să răsune ecoul prin văi şi munți, zicând bun-venit zilei de sărbătoare. Preotul umplea apoi o cană cu apă din râul Chedron şi ridicând-o în sus, urca cu ea sub sunetul trâmbiței treptele late ale templului, păşind încet şi măsurat, ținând tact cu muzica şi strigând în acelaşi timp: "Picioarele noastre vor sta în porțile Tale, Ierusalime!"

Apoi el ducea cana la altarul, care se afla în mijlocul templului. Aici erau două lighene de argint şi în fața fiecăruia sta un preot. Cana cu apă era turnată în unul din acestea şi o cană cu vin în celălalt lighean; şi conținutul din amândouă curgea pe o țeavă, care era în legătură cu râul Chedron şi care în cele din urmă se vărsa în Marea Moartă. Această apă sfințită reprezenta izvorul, care a curs din stâncă, spre a reînsufleți pe iudei în pustie. Atunci răsună strigătul de veselie.

"Domnul este tăria mea, şi pricina laudelor mele"; "veți scoate cu bucurie apă din izvoarele mântuirii". Întreaga adunare conglăsuia triumfând în armonie cu instrumentele muzicale şi cu sunetele adânci de trâmbiță, în timp ce cântăreți instruiți conduceau marele concert armonios de veselie.

Sărbătorirea se făcea cu un fast neîntrecut. Iar în timpul nopții templul şi porțile sale străluceau atât de mult de luminile împărăteşti,

încât tot oraşul era luminat prin aceasta. Muzica, fâlfâirea ramurilor de palmieri, strigătele vesele de osanale, marea mulțime de oameni, asupra cărora se revărsa lumina lămpilor aprinse, podoaba orbitoare a preoților şi maiestatea ceremoniilor; toate se întruneau spre a face o impresie adâncă asupra sufletului fiecărui privitor.

Sărbătoarea se apropia de sfârşit. Dimineața ultimei zile, găsea poporul obosit de multă sărbătorire. Isus ridică deodată vocea Sa, aşa încât ea răsună prin curțile templului:

"Dacă însetează cineva, să vină la Mine, şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura." Ioan 7:37-38. Poziția poporului da acestei invitații o deosebită accentuare. Înconjurați neîncetat de pompă şi sărbătorire, ochii lor erau orbiți de lumina multiplă şi colorată, iar urechile lor erau răpite de cea mai măreață muzică; în aceasta nu li se oferea însă nimic, care să le satisfacă necesitățile lor spirituale şi să le aline setea sufletului după cele netrecătoare. Isus îi invită acum ca să vină la El şi să bea din izvorul apei de viață, care curge spre viață veşnică.

Preotul săvârşise în aceeaşi dimineață ceremonia impresionantă, care preînchipuia lovirea stâncii în pustie şi izbucnirea apei. Acea stâncă era un simbol al lui Hristos. Cuvintele Sale erau apa vieții. Astfel, când Isus vorbi adunării, un respect sfânt pătrunse inimile lor, şi mulți erau gata, să strige împreună cu femeia din Samaria: "Dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete".

Cuvintele divinului Învățător expuneau Evanghelia Sa în modul cel mai impresionant. Au trecut aproape nouăsprezece secole de când Isus a rostit aceste cuvinte la mii de suflete însetate; dar ele sunt pentru noi cei de astăzi tot aşa de pline de mângâiere şi de îmbărbătare, ca şi pentru acei, care le ascultau în templul iudaic. Isus cunoştea necesitățile sufletului omenesc. Podoabele goale, bogățiile şi onoarea nu pot satisface inima, "cel ce însetează să vină la Mine". Bogatul, săracul, cel de sus şi cel de jos, toți sunt bine primiți la fel. El făgăduieşte că va uşura sufletul cel împovărat, va mângâia pe cei întristați, şi va ridica pe cei zdrobiți cu inima.

Mulți dintre acei, care priveau la Isus, purtau durere în suflet pentru

speranțele lor dezamăgite, mulți nutreau o mâhnire adâncă; alții căutau să-şi liniştească dorul neîncetat cu lucrurile acestei lumi şi cu lauda omenească; dar după ce dobândeau toate acestea, găseau, că osteneala lor a fost pentru a săpa o fântână care nu ține apă, din care nu-şi puteau satisface setea lor înfocată. În mijlocul splendorii scenei vesele, ei stăteau nemulțumiți şi trişti. Acest strigăt pe neaşteptate: "Cel ce însetează…" trezeşte într-înşii un spirit de cugetare tristă, şi ascultând şi la cuvintele următoare, sufletul lor se umplu cu noi speranțe. Ei privesc la Dătătorul de viață, care stă înaintea lor în maiestate, şi care Îşi dă pe față puterea Sa cerească prin cuvinte, care fac ca inimile lor să se cutremure într-un mod minunat.

Chemarea lui Hristos către sufletul însetat răsună încă şi astăzi. Ea răsună şi către noi, cu o putere încă şi mai mare, decât aceea, pe care au simțit-o acei care Îl ascultau în templu în acea ultimă zi de sărbătoare. Celor osteniți şi istoviți li se oferă băutura însuflețitoare a vieții veşnice. Isus îi invită să se repauzeze în El; El vrea să ia asupra Sa sarcinile lor; El vrea să le dea pacea. Cu secole mai înainte de venirea lui Hristos, Isaia Îl descrie ca pe "Un adăpost împotriva furtunii, un umbrar împotriva căldurii."

Toți cei ce vin la Isus, vor deveni părtaşi iubirii Sale divine în inima lor, care este apa, care curge spre viață veşnică. Toți cei ce o primesc, o transmit iarăşi altora prin fapte bune, prin exemple bune şi prin îndrumări creştine.

Ziua trecuse şi fariseii şi mai marii aşteptau nerăbdători un raport de la oamenii lor, pe care îi trimiseseră să spioneze pe Isus şi să-L aresteze. Servii se înapoiară însă fără El. Plini de supărare fariseii îi întrebară: "De ce nu L-ați adus?" Servii răspunseră cu o seriozitate solemnă: "Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta." Inimile acestor soli erau împietrite printr-un contact neîncetat cu violențe şi crime, şi totuşi ei nu erau atât de fără simț ca şi preoții şi mai marii, care refuzau în mod lămurit lumina, şi se dedaseră la invidie şi răutate.

Aceşti servi auziseră cuvintele lui Isus în templu, şi simțiseră influența minunată a prezenței Sale; inimile lor erau mişcate şi atrase către Acela, pe care ei veniseră să-L aresteze ca pe un criminal. Ei nu

erau în stare să execute ordinul pe care îl primiseră de la preoţi şi de la mai mari; le lipsea curajul, de a pune mâna pe această fiinţă nobilă, care cu faţa luminată de strălucirea cerului predica o mântuire posibilă pentru orice om. Când ei stăteau astfel şi aduceau scuze pentru neexecutarea acelui ordin zicând: "Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta", fariseii fură umpluţi de furie, pentru că chiar aceste unelte ale legalităţii au fost influenţate de acel Galilean modest, şi ziseră foarte indignaţi:

"Doar n-aţi fi fost duşi şi voi în rătăcire? A crezut în El vreunul din mai marii noştri sau din farisei? Dar norodul acesta, care nu ştie Legea, este blestemat!" Ei continuară apoi ca să facă planuri pentru o osândire şi execuţie imediată a lui Isus, de teamă, că dacă va rămâne încă mult timp liber, va atrage tot poporul după Sine. Ei hotărâră, că singura lor speranţă s-ar întemeia numai pe faptul de a-L aduce la tăcere cât de repede. Dar Nicodim, unul dintre farisei, care mersese noaptea la Isus şi primise instrucţiuni cu privire la naşterea din nou, zise cu îndrăzneală:

"Legea noastră osândeşte ea pe un om înainte ca să-l asculte şi să ştie ce face?" Pentru un moment o tăcere căzu peste întreaga adunare. Nicodim era un bărbat foarte bogat şi cu mare influenţă, un bun cunoscător al legii şi ocupa o poziţie înaltă printre mai marii poporului. Ceea ce el le spuse era adevăr şi făcu o impresie adâncă asupra fariseilor; ei nu puteau osândi pe un om fără a-l asculta mai întâi. Dar acesta nu era singurul motiv, pentru care mai marii plini de trufie au fost consternaţi şi priveau cu mirare la acela, care vorbise cu atâta îndrăzneală în favoarea dreptăţii. Ei au fost neliniştiţi şi jigniţi, că unul dintre ei fusese influenţat atât de mult de puterea lui Isus, încât să-I ia apărarea pe faţă în mijlocul marelui sfat. După ce îşi reveniră din consternarea lor îi ziseră cu dispreţ muşcător:

"Şi tu eşti din Galilea? Cercetează bine, şi vei vedea că din Galilea nu s-a ridicat nici un proroc." Astfel ei nu au mai fost în stare, a-şi aduce la îndeplinire planurile lor, ca să osândească pe Isus fără să fie ascultat. De data aceasta au fost înfrânţi şi umiliţi, "şi s-a întors fiecare acasă".

"DU-TE ȘI NU MAI PĂCĂTUI"

Foarte devreme în dimineața următoare, Isus "a venit din nou la Templu; şi tot norodul a venit la El. El a şezut jos, şi-i învăța."

Pe când Isus era ocupat cu povățuirea poporului, cărturarii şi fariseii aduseră la El o femeie, pe care ei o învinuiau de păcatul adulterului, şi-I ziseră: "'Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârşea preacurvia. Moise în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femeie: Tu dar ce zici?' Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească şi să-L poată învinui. Dar Isus S-a plecat în jos, şi scria cu degetul pe pământ."

Cărturarii şi fariseii căzuseră de acord, ca să aducă acest caz înaintea lui Isus, gândind, că orice răspuns va da El, ei tot vor găsi pricină, spre a-L învinui şi osândi. În caz că El avea să lase liberă pe femeie, ei voiau să-L învinuiască ca disprețuitor al legii lui Moise şi să-L osândească pentru aceasta; iar dacă El avea s-o declare vrednică de moarte, ei voiau să-L pârască romanilor ca pe un răsculător, care îşi aroga o autoritate, care le aparținea numai lor. Dar Isus ştia foarte bine, cu ce scop fusese adus acest caz înaintea Lui; El citea misterele inimilor lor, şi cunoştea caracterul şi istoria vieții fiecăruia dintre cei ce stăteau în fața Sa. El părea a nu lua în seamă întrebarea fariseilor, şi pe când ei vorbeau şi se înghesuiau în jurul Lui, El Se plecă şi scria nepăsător cu degetul Său pe nisip.

Deşi El făcea aceasta în aparență fără un plan, totuşi Isus scria pe pământ cu litere citețe păcatele secrete ale învinuitorilor femeii, de la

cel mai bătrân până la cel mai tânăr. În cele din urmă fariseii deveniră nerăbdători față de indiferența lui Isus şi de ezitarea Sa de a da răspuns la întrebarea ce I se pusese; de aceea ei se apropiară de El şi căutau să grăbească chestiunea. Dar când ochii lor se îndreptară către cuvintele scrise pe nisip, au fost cuprinşi de spaimă şi uimire. Poporul care era împrejur observă, cum fața fiecăruia a fost schimbată deodată, şi se înghesui înainte pentru a afla la ce priveau ei cu o astfel de expresie de uimire şi de ruşinare. Mulți din gloată citeau de asemenea inscripția păcatelor ascunse, făcută de o altă persoană pe nisip contra acestor învinuitori.

După aceasta Isus Se ridică "şi le-a zis: 'Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea.' Apoi S-a plecat iarăşi, şi scria cu degetul pe pământ." Învinuitorii recunoscură că Isus nu numai că avea cunoştință îndeaproape de păcatele lor ascunse, ci El pătrundea şi intenția cu care ei aduseră acest caz în fața Sa, şi prin înțelepciunea Sa de neasemănat, El zădărnici adâncul lor plan. Ei începură acum să se teamă, că Isus va descoperi vina lor în fața întregii mulțimi, şi de aceea, "s-au simțit mustrați de cugetul lor, şi au ieşit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă. Şi Isus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc."

Niciunul dintre învinuitori nu era care să nu fi fost mai vinovat decât acea femeie torturată de mustrări de conştiință, care stătea în fața Lui plină de ruşine şi tremurând. După ce fariseii, aduşi în felul acesta la trezirea conştiinței, părăsiră în toată graba pe Isus, El Se ridică, privi femeia şi-i zise: "'Femeie, unde sunt pârâşii tăi? Nimeni nu te-a osândit?' 'Nimeni Doamne', I-a răspuns ea. Şi Isus i-a zis: 'Nici Eu nu te osândesc. Du-te şi să nu mai păcătuieşti.'"

Isus n-a înfrumusețat niciodată păcatul, şi nici n-a micşorat urâciunea faptelor criminale; dar El nu venise să osândească, ci să conducă pe păcătos la viață veşnică. Lumea privea pe această femeie rătăcitoare, ca pe o persoană, care ar fi meritat numai dispreț şi batjocură. Dar Isus cel curat şi sfânt Se coborî, ca s-o îndrume la o viață mai bună cu cuvinte de mângâiere. În loc să osândească pe cel vinovat, lucrarea Sa se întinse până în adâncul mizeriei omeneşti, ca să ridice pe păcătosul

rătăcitor şi să îndrume pe cel ce se căieşte şi tremură de păcatele sale, ca în viitor să nu mai păcătuiască. Când femeia sta în fața lui Isus în genunchi, sub învinuirea fariseilor, şi covârşită de grozăvia fărădelegii ei, ea ştia că viața ei se afla în cumpănă şi că un cuvânt al lui Isus ar fi putut ațâța atât de mult furia iudeilor, încât ar fi omorât-o imediat cu pietre.

Ea îşi plecă ochii la pământ în fața privirii liniştite şi pătrunzătoare a lui Isus. Covârşită de ruşine, ea nu este în stare să privească în acea față sfântă. Stând astfel în genunchi şi aşteptându-şi osânda, ea aude cu uimire cuvintele, care nu numai că o eliberează de învinuitorii ei, dar care aveau să-i convingă de o fărădelege şi mai mare. După ce aceştia se depărtară ea aude cuvintele solemne: "Nici Eu nu te osândesc. Du-te şi să nu mai păcătuieşti." Inima ei se topi în remuşcări pline de căință; şi ca semn de recunoştință față de Salvatorul ei, cade la picioarele lui Isus, exprimându-şi simțămintele inimii ei prin cuvinte timide şi îşi mărturiseşte păcatele cu lacrimi amare.

Acesta era începutul unei vieți noi pentru acest suflet ispitit şi căzut, o viață plină de curăție şi pace, consacrată în totul serviciului lui Dumnezeu. Astfel Isus conducând pe această femeie la o viață plină de virtute, săvârşi prin aceasta o faptă mai mare decât ar fi săvârşit prin vindecarea celor mai grele suferințe corporale; El vindecă boala sufletului, care duce la moarte. Această femeie adusă la pocăință deveni una dintre cele mai devotate ucenice ale lui Isus. Ea răspunse la iertarea şi milostivirea Sa prin iubirea şi adorația ei dezinteresată. Mai târziu, când ea sta la piciorul crucii şi privea la agonia morții de pe fața Domnului ei şi auzea strigătul Său de durere, sufletul ei a fost străpuns din nou; căci ştia că această jertfă era urmarea păcatului, şi răspunderea ei ca una, care contribuise cu marea ei vină, la a înmulți chinurile Fiului lui Dumnezeu, părea foarte grea în realitate. Ea simțea, că acele dureri, pe care Salvatorul le-a avut de suportat pentru fărădelegile ei; geamătul care ieşea de pe buzele Sale muribunde, fusese pricinuit de fărădelegile ei. Inima ei a fost cuprinsă de o durere nespusă, şi ea simțea că o viață de un devotament tăgăduitor de sine nu era decât o compensație neînsemnată pentru darul vieții, care fusese câştigat pentru ea cu un

preț nemărginit.

În exemplul Său de iertare şi de îmbărbătare la o viață mai bună față de această femeie decăzută, ni se oglindeşte caracterul lui Isus în frumusețea dreptății desăvârşite. Deşi nemânjit de păcat, El deplângea slăbiciunea acestei femei înşelate şi îi întindea o mână de ajutor. Pe când fariseii fățarnici şi cu dreptatea lor prefăcută o osândeau, şi mulțimea agitată sta gata s-o lovească şi s-o omoare cu pietre; în timp ce victima îşi aştepta moartea, Isus, prietenul păcătoşilor, îi zice: "Du-te şi nu mai păcătui".

Adevăratul urmaş al lui Hristos nu se întoarce cu o inimă rece şi lipsită de compătimire de la cel rătăcitor, spre a-l lăsa neîncetat să meargă la pieire. Iubirea creştină este înceată la mustrare, repede la descoperirea căilor de pocăință, gata a ierta şi a îmbărbăta, a conduce şi a sprijini pe călător pe cărarea virtuții.

Înțelepciunea, pe care Hristos o dă pe față în această chestiune, apărându-se contra planurilor vrăjmaşilor Săi, şi dovada, pe care El le-o dădu despre cunoştința, pe care El o avea asupra tainelor ascunse ale vieții lor; osândirea, pe care El a făcut să fie simțită de conştiința vinovată chiar a acelor bărbați, care căutau să-L omoare, erau îndeajuns pentru confirmarea caracterului Său divin. Cu această ocazie Hristos învață încă şi un alt adevăr important: că acei ce sunt gata întotdeauna, să pârască pe alții şi să descopere nedreptatea în aproapele lor, şi care sunt zeloşi în a da pe păcătoşi pe mâna justiției, unii ca aceştia sunt foarte adesea mai vinovați în propria lor umblare, decât acei, pe care ei îi pârăsc. Mulți dintre cei care priviseră la această scenă, comparau mila iertătoare a lui Isus cu spiritul plin de răutate al fariseilor, care nu cunoşteau nici o milă şi se îndreptară apoi către Salvatorul milostiv, ca spre Acela, care caută să conducă pe păcătosul căit la pace şi siguranță.

"Isus le-a vorbit din nou şi a zis: 'Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.'" Ioan 8:12. Mai întâi Isus Se înfățişase pe Sine - în raportul Său față de omul decăzut - ca un izvor de apă vie, la care toți cei ce însetează puteau veni spre a-şi potoli setea lor. Luminile strălucitoare din templu luminau acum întreg Ierusalimul, şi El Se folosi de aceste lumini, pentru

a lămuri raportul Său față de lume. Cu o voce limpede şi impresionantă, El vesteşte: "Eu sunt lumina lumii". Întocmai după cum luminile strălucitoare ale templului umpleau tot oraşul de lumină, tot astfel şi Hristos, Izvorul luminii spirituale, lumina întunericul lumii scufundate în păcat. Prezența Sa era atât de convingătoare şi cuvintele Sale purtau atât de mult pecetea adevărului, că mulți ajunseră la convingerea, că El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu. Totuşi fariseii, care erau gata întotdeauna, să-L contrazică, Îl învinuiau de egoism, zicând: "Tu mărturiseşti despre Tine Însuți: deci mărturia Ta nu este adevărată." Ca răspuns la această obiecție, Isus scoase iarăşi în evidență misiunea Sa dumnezeiască:

"Chiar dacă Eu mărturisesc despre Mine Însumi, totuşi mărturia Mea este adevărată; căci Eu ştiu de unde am venit şi unde Mă duc, dar voi nu ştiți nici de unde vin nici unde Mă duc." Ei erau în necunoştință în ce priveşte caracterul şi misiunea Sa dumnezeiască, pentru că nu cercetaseră profețiile despre Mesia, după cum era privilegiul şi datoria lor. Ei nu aveau nici o legătură cu Dumnezeu şi cu cerul, şi de aceea nu înțelegeau lucrarea Salvatorului lumii; şi cu toate că ei primiseră dovezile cele mai convingătoare, că Isus era acel Salvator, totuşi ei îşi închiseră sufletele față de această pricepere. Încă de la început inimile lor se răsculaseră contra Lui şi chiar la cele mai puternice dovezi despre dumnezeirea Sa, ei refuzară să creadă; şi ca urmare la aceasta inimile lor se învârtoşară din ce în ce mai mult, până ce în cele din urmă se hotărâră, ca nici să nu-L creadă şi nici să nu-L primească.

"Voi judecați după înfățişare; Eu nu judec pe nimeni. Şi chiar dacă judec, judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Tatăl, care M-a trimis, este cu Mine." Ioan 8:15-16. Cu aceste cuvinte El declară, că este trimis de Dumnezeu, ca să aducă la îndeplinire lucrarea Sa. El nu se sfătuise nici cu preoții şi nici cu mai marii cu privire la calea, pe care El avea să meargă; căci El îşi primise însărcinarea de la cea mai înaltă autoritate, de la Creatorul Universului. În timpul slujbei Sale sfinte, Isus învățase poporul, alinase durerile multora, iertase păcatele, curățise templul, care era casa Tatălui Său, şi izgonise pe profanatori din curțile Sale sfinte. El osândise sfințenia prefăcută a vieții

fariseilor şi îi mustrase pentru păcatele lor ascunse; şi în toate acestea El procedase după instrucţiunea primită de la Tatăl Său ceresc. Din acest motiv Îl urau ei şi căutau să-I ia viaţa. Isus le declară: "'Voi sunteţi de jos', le-a zis El; 'Eu sunt de sus: voi sunteţi din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta." Ioan 8:23.

"Când veţi înălţa pe Fiul omului, atunci veţi cunoaşte că Eu sunt, şi că nu fac nimic de la Mine Însumi, ci vorbesc după cum M-a învăţat Tatăl Meu. Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut." Ioan 8:28-29. Aceste cuvinte au fost rostite cu o putere pătrunzătoare şi închiseră pentru un scurt timp buzele fariseilor, având în acelaşi timp efectul, că mulţi ascultători atenţi au crezut în trimiterea dumnezeiască a lui Hristos. Către aceşti credincioşi Isus zice: "Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi în adevăr ucenicii Mei; veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi." Dar fariseilor care Îl lepădau împietrindu-şi inimile, Isus le declară: "Eu Mă duc, şi Mă veţi căuta, şi veţi muri în păcatul vostru; acolo unde Mă duc eu, voi nu puteţi veni."

Fariseii primiseră cuvintele Sale, pe care El le adresa credincioşilor şi ziseră ca răspuns la aceasta: "Noi suntem sămânţa lui Avraam, şi n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: 'Veţi fi slobozi!'" Isus privi la aceşti bărbaţi - care erau sclavii necredinţei şi ai răutăţii înverşunate, ale căror inimi erau pline de cugete de răzbunare - şi le-a zis: "Adevărat, adevărat, vă spun, le-a zis Isus, 'că oricine trăieşte în păcat, este rob al păcatului." Ei se aflau în cea mai rea sclavie, pentru că erau stăpâniţi de spiritul celui rău. Isus le declară, că dacă ar fi fost copii ai lui Avraam şi ar trăi în ascultare de Dumnezeu, atunci n-ar fi căutat să omoare pe Acela, care vestea adevărul, pe care îl primise de la Dumnezeu. Aceasta însemna, că ei nu făceau faptele lui Avraam, ai cărui copii ei pretindeau a fi.

Cu o accentuare convingătoare, Isus combătu susţinerea lor, cum că iudeii ar urma exemplului lui Avraam, şi le zise: "Voi faceţi faptele tatălui vostru". Fariseii care pricepeau în parte sensul cuvintelor Sale, răspunseră: "Noi nu suntem copii născuţi din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu." Dar Isus le răspunse: "Dacă ar fi Dumnezeu

Tatăl vostru, M-ați iubi şi pe Mine, căci Eu am ieşit şi vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine Însumi, ci El M-a trimis." Fariseii se abătuseră de la Dumnezeu şi refuzau să recunoască pe Fiul Său. Dacă inimile lor ar fi fost deschise la iubirea lui Dumnezeu, atunci ar fi primit pe Mântuitorul, care fusese trimis de El în lume. Isus demască cu îndrăzneală starea lor disperată cu cuvintele:

"Voi aveți de tată pe diavolul; şi vreți să împliniți faptele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaş; şi nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii. Iar pe Mine, pentru că spun adevărul, nu Mă credeți." Aceste cuvinte au fost rostite cu o seriozitate tristă, întrucât Hristos cunoştea starea grozavă în care căzuseră aceşti oameni. Dar vrăjmaşii Săi Îl ascultau totuşi cu o supărare pe care nu şi-o puteau ascunde, deşi maiestatea înfățişării Sale şi adevărul izbitor al cuvintelor Sale îi ținea încă în frâu. Isus continuă mai departe să accentueze contrastul izbitor dintre poziția lor şi aceea a lui Avraam, ai cărui fii ei pretindeau că sunt, şi le declară:

"Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o şi s-a bucurat." Iudeii ascultau cu necredință această susținere şi au zis cu batjocură: "N-ai nici cincizeci de ani, şi ai văzut pe Avraam!"

Cu o demnitate înălțătoare, care umplu sufletele lor cu un sentiment al vinovăției lor, Isus le răspunse: "Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu." Pentru un moment, o tăcere puse stăpânire pe întreaga adunare, când însemnătatea acestor cuvinte începu să fie întrezărită de spiritul lor. Totuşi fariseii, care îşi reveniră repede de influența cuvântării Sale, temându-se că cuvintele Sale vor avea o influență hotărâtoare asupra poporului, începură să provoace o răscoală, defăimându-L ca pe un hulitor de Dumnezeu. Ei "au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S-a ascuns, şi a ieşit din Templu, trecând prin mijlocul lor. Şi aşa a plecat din Templu."

ÎNVIEREA LUI LAZĂR

În casa lui Lazăr din Betania, Isus găsise adesea odihna, de care avea nevoie natura Sa omenească, slabă. Pentru prima dată, când Isus Se afla în casă la Lazăr, împreună cu ucenicii Săi, erau foarte obosiți de călătoria, pe care ei o făcuseră de la Ierihon la Ierusalim. Ei s-au oprit ca oaspeți în casa paşnică a lui Lazăr, şi au fost serviți de surorile lui, Marta şi Maria. Cu toată oboseala Sa, Isus continuă mai departe cu instrucțiunile Sale, pe care le dăduse pe cale ucenicilor Săi, cu privire la ceea ce este necesar spre a asigura oamenilor intrarea în Împărăția cerurilor. Pacea lui Hristos plana asupra locuinței fratelui şi a surorilor. Marta era foarte ocupată, de a servi cât de bine posibil pe iubiții lor vizitatori; dar Maria, răpită de cuvintele lui Isus către ucenicii Săi, se folosi de această ocazie atât de favorabilă, spre a face o cunoştință mai de aproape cu învățăturile lui Hristos, şi intră încet în camera unde Se afla El şi şezu jos la picioarele lui Isus şi prindea cu zel orice cuvânt, care venea de pe buzele Sale.

În acest timp, Marta cea ocupată făcea mari pregătiri, pentru a ospăta cum trebuie pe oaspeții lor, dar simți cu această ocazie lipsa surorii ei. În cele din urmă o găsi şezând la picioarele lui Isus şi ascultând cu cea mai mare atenție la toate câte spunea El. Marta, obosită fiind de grijile ei multe, era atât de supărată, când văzu pe sora ei şezând fără grijă la picioarele lui Isus, că pierdu în totul din vedere politețea şi vorbi într-un mod dojenitor despre trândăvia Mariei. Ea se adresă lui Isus, pentru ca să nu lase, ca ea să poarte singură toate grijile treburilor casnice.

Isus răspunse la această plângere într-un mod liniştit şi răbdător:

"Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi şi te frământi tu, dar un singur lucru trebuieşte. Maria şi-a luat partea cea bună, care nu i se va lua." Luca 10:41-42. Ceea ce Isus obiectă ca lipsindu-i Martei, era spiritul cel liniştit şi evlavios, o necesitate mai adâncă, de a învăța mai mult despre viața nemuritoare viitoare şi despre însuşirile care sunt necesare pentru progresul spiritual. Ea trebuia să-şi facă mai puține griji pentru lucrurile pământeşti, care sunt trecătoare, şi să se îngrijească mai mult pentru lucrurile cereşti, care pun temelia fericirii veşnice a sufletului. Este necesar într-adevăr, a ne împlini cu credincioşie datoriile acestei vieții, dar Isus voia să învețe pe copiii Săi, să se folosească de orice ocazie, pentru a-şi procura cunoştință despre lucrurile, care ne fac destoinici pentru mântuirea veşnică.

Chiar şi în zilele noastre se află o mare primejdie în faptul, că se jertfeşte prea mult timp pentru afacerile acestei lumi şi pentru grijile nefolositoare, pe care ni le facem singuri, în timp ce neglijăm dezvoltarea caracterului nostru creştin. În prezent ar fi desigur nevoie de multe femei ca Marta cea ocupată şi îngrijită, care să lucreze cu prevedere şi energie şi în acelaşi timp să unească acea "parte bună", despre care vorbea Hristos. Un caracter format dintr-o astfel de putere şi evlavie este o forță de neînvins spre bine.

Între timp, un nor întunecos se lăsă asupra locuinței paşnice, unde Se odihnise Hristos. Lazăr a fost lovit pe neaşteptate de o boală mortală. Surorile întristate trimiseră la Isus solia: "Doamne, iată că acela pe care-l iubeşti, este bolnav." Ele nu insistară, ca Isus să vină numaidecât, căci se gândeau că El Îşi va da bine seama de starea fratelui lor şi-l va vindeca. Lazăr credea cu tărie în trimiterea dumnezeiască a lui Isus; el îi era devotat din iubire, şi el însuşi era iubit de Învățătorul său dumnezeiesc, a cărui pace se coborâse peste casa lui. Credința şi iubirea pe care surorile o simțeau față de Isus le îmbărbătau la convingerea, că Isus nu le va părăsi în nevoia lor. De aceea Îi trimiseră ştirea simplă şi plină de încredere: "Acela pe care-l iubeşti este bolnav".

Auzind această ştire, Isus zise: "Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea." Atunci El mai rămase încă două zile, unde Se afla. După ce

plecă cel care era rânduit să ducă lui Isus ştirea, starea lui Lazăr se înrăutăţi în mod vădit, şi îşi poate cineva închipui cum cele două surori numărau zilele şi ceasurile, care se aflau între trimiterea acelei ştiri şi între clipa când Isus avea să le sosească în ajutor. Când timpul se apropie, când ele puteau să se aştepte la sosirea Sa, ele pândeau cu îngrijire la orice călător, pe care îl zăreau din depărtare, în speranţa, de a vedea pe Isus. Toate sforţările şi străduinţele făcute pentru restabilirea fratelui lor fură zadarnice; ele vedeau bine, că el va muri dacă nu li se va trimite ajutor dumnezeiesc, pentru a-l scăpa. De aceea, ele exclamau neîncetat: "O, de ar veni Isus, care ar putea într-adevăr să scape pe scumpul nostru frate!"

În cele din urmă trimisul veni înapoi, dar Isus nu era cu el. Aduse surorilor întristate vestea despre cuvintele Mântuitorului: "Boala lui nu este spre moarte", dar ele pierdură curajul, căci fratele lor se afla deja în agonie şi în curând închise şi ochii în moarte.

După două zile Isus propuse să meargă înapoi în Iudea, dar ucenicii căutau să-L oprească de la această cale. Ei îi amintiră despre ura, care se arătase contra Lui, când fusese pentru ultima dată acolo. Ei ziseră către El: "'Învăţătorule', I-au zis ucenicii, 'acum de curând căutau Iudeii să Te ucidă cu pietre, şi Te întorci în Iudea?'" La aceasta Isus le declară, că El trebuie să meargă, căci Lazăr a murit, şi adăugă: "Şi Mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeţi." Isus nu întârziase atât de mult de a merge acolo din lipsă de compătimire pentru întristata familie, ci scopul Său era, de a găsi la evenimentul trist al morţii lui Lazăr o ocazie, de a da o dovadă de netăgăduit despre puterea Sa dumnezeiască şi să lege cu Sine pe ucenicii Săi printr-o credinţă, pe care nimic nu o poate zdruncina. Unii dintre ei se întrebau deja, dacă nu cumva s-au înşelat cu privire la puterea Sa dumnezeiască; căci, îşi ziceau, că dacă El ar fi Hristos, de ce nu a salvat pe Lazăr pe care îl iubea? Isus dorea să facă o lucrare care să încoroneze activitatea Sa şi să dea la toţi cei, care voiau să creadă convingerea statornică, că El este într-adevăr Mântuitorul lumii.

De această călătorie în Iudea era legată o mare primejdie, căci Iudeii se hotărâseră să omoare pe Isus. Văzând ucenicii, că este cu neputinţă

a-L opri de la această călătorie, Toma propuse la ceilalți, ca să însoțească pe Domnul lor, şi zise: "Haidem, să mergem şi noi ca să murim cu El!" Cei doisprezece însoțiră astfel pe Mântuitorul. În timpul călătoriei, Isus ajută la toți cei care aveau nevoie; El sprijinea pe cei suferinzi şi vindeca pe cei bolnavi după obiceiul Său. Ajungând în Betania, El auzi de la mai multe persoane, că Lazăr a murit şi că de patru zile zace înmormântat. Deşi Se afla încă la o oarecare depărtare de casă, se auzeau deja strigătele de jale. Când un evreu murea, era obiceiul, că rudele cele mai apropiate se opreau din orice ocupație, trăiau cu cea mai simplă hrană, şi jeleau pe cel mort. Mai aveau tocmite şi femei pentru jeluire şi pe acestea le auzi Isus jelindu-se şi strigând în locuința, care pentru El fusese un loc de odihnă atât de plăcut şi de paşnic.

Isus nu voia să vadă încă o dată pe nemângâiatele surori în mijlocul unei scene de confuzie şi de tristețe, cum era acum în locuința acestora. De aceea El Se opri în calea Sa într-un loc retras, nu departe de casă, şi le trimise ştire despre venirea Sa, printr-un sol. Marta Îi ieşi numaidecât înainte, povesti despre moartea fratelui şi exclamă mişcată fiind de durere: "Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!" Cu toată decepția ei, şi cu toate durerile ei, totuşi ea nu-şi pierduse încrederea în Isus, căci adăugă: "Dar şi acum, ştiu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu."

Isus îi întări credința prin cuvintele: "Fratele tău va învia". Dar Marta nepricepând în totul, ce vrea să spună Isus, îi răspunse, că ea ştie foarte bine, că fratele ei va învia la ziua de apoi. Spre a-i călăuzi însă credința pe calea cea dreaptă Isus adăugă: "Eu sunt învierea şi viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte, şi crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?" Isus voia să atragă cugetele Martei asupra Sa şi să-i întărească credința în puterea Sa. Cuvintele Sale conțineau două înțelesuri; ele nu se refereau numai la acțiunea momentană de a învia pe Lazăr, ci se refereau şi la învierea generală a tuturor drepților, despre care învierea lui Lazăr, pe care El era în perspectivă s-o facă, nu avea să fie decât un exemplu. Isus Se declară ca Autor al învierii. El, care în curând avea să moară pe cruce, poseda cheile morții ca Biruitor asupra mormântului şi făcu cunoscut

dreptul şi puterea Sa de a da viaţă veşnică.

La întrebarea lui Isus: "Crezi aceasta?" Marta răspunse cu o mărturisire a credinţei ei: "Da, Doamne, cred că Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuie să vină în lume." Cu aceste cuvinte Marta dădu astfel mărturie că ea crede, că Isus este Mesia cel făgăduit, şi că El este în stare să facă tot, ceea ce credea că este potrivit de făcut. Isus porunci acum Martei, să cheme pe sora ei şi pe prietenii, care veniseră ca să le mângâie. Maria veni la El, căzu la picioarele lui Isus, exclamând aceleaşi cuvinte: "Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu." La priveliştea acestei jale amare, Isus, Se mâhni în spiritul Său şi Se întristă, şi zise: "'Unde l-aţi pus?' 'Doamne', I-au răspuns ei, 'vino şi vezi'. Cu toţii plecară la mormânt, unde era îngropat Lazăr; aici era "o peşteră, la intrarea căreia era aşezată o piatră."

Aceasta era o privelişte întristătoare. Lazăr fusese foarte iubit, iar surorile lui plângeau cu inimile zdrobite pentru el pe când acei, care fuseseră prietenii săi, îşi uneau lacrimile lor cu acelea ale surorilor întristate. Chiar şi Isus iubise pe Lazăr, care ţinuse la El cu o credinţă de nestrămutat. La priveliştea acestei mari întristări şi a faptului că aceşti amici îngenuncheaţi puteau să plângă pe un mort, în timp ce Mântuitorul lumii, care poseda puterea, de a-l învia, era de faţă - "Isus plângea". Durerea Sa nu era numai pentru scena care se desfăşura înaintea ochilor Săi. Greutatea suferinţelor tuturor apăsa asupra sufletului Său, şi amintindu-şi de anii ce aveau încă să vină, El vedea suferinţele, necazurile, lacrimile şi durerile de moarte, care aveau să fie soarta oamenilor. Inima Sa fu străpunsă de durerea familiei omeneşti din toate timpurile şi din toate ţările. Nenorocirea neamului păcătos apăsa greu asupra sufletului Său, lacrimi abundente curgeau din ochii Săi, căci El dorea să aibă toate suferinţele.

Atunci cei din jurul lui Isus văzându-L plângând şi auzind suspinul Său, ziseră între ei: "Iată cât îl iubea de mult!" Apoi şopteau unii către alţii: "El, care a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?" Isus suspină adânc asupra necredinţei acelora, care pretindeau a crede în El. Ei gândeau, că El plânge din cauza iubirii ce o avea pentru Lazăr, şi că El, care săvârşise lucruri atât de minunate, nu

ar fi în stare să scape pe Lazăr din moarte. Apăsat de asemenea din cauza necredinței acelora care ar fi trebuit să aibă credință în El, Isus Se apropie de mormânt, zicând cu o voce poruncitoare, ca să ridice piatra. Mâinile omenești trebuiau să facă din partea lor tot ce le stă în putință; și numai atunci puterea dumnezeiască voia să-și aducă la îndeplinire lucrarea sa.

Maria însă obiectă contra ridicării pietrei de pe mormânt și aminti Învățătorului, că ar fi deja patru zile de când trupul lui Lazăr zace în mormânt și că ar fi început chiar să putrezească. Isus îi răspunse cu mustrarea: "Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?" Atunci ridică piatra și cei de față au putut vedea pe cel mort. Era vădit pentru toți că putrezirea se începuse într-adevăr. Ceea ce stă în puterea oamenilor se făcuse. Amicii decedatului se strânseră în jurul lui Isus plini de curiozitate, amestecată cu teamă, pentru a vedea ce va face El acum. Dar Isus, ridicându-și ochii către cer se rugă zicând: "Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă asculți; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis." Tăcerea care urmă acestor cuvinte, a fost întreruptă apoi de Isus, care strigă cu voce tare: "Lazăre, vino afară!" Viața se întoarse îndată în acel corp, care era deja atât de desfigurat prin putrezire, încât amicii săi se întoarseră înapoi de la el. Lazăr, ale cărui mâini și picioare erau înfășurate în mahrame, și a cărui față era acoperită cu o pânză, ascultă de porunca Mântuitorului; el încercă să se ridice și să meargă, dar nu putea din cauza legăturilor. Atunci Isus porunci amicilor Săi: "Dezlegați-l și lăsați-l să meargă."

Și aici se ceru ajutor omenesc pentru aceea ce erau în stare să facă. Pânza, care dovedea că corpul intrase în putrefacție, a fost îndepărtată, și iată, Lazăr sta în fața lor, fără a fi slăbit de boală, nu cu membrele tremurând de slăbiciune, ci ca un om în floarea vârstei, și în toată puterea sa, ai cărui ochii străluceau de pricepere și de iubire față de Salvatorul său. El se apleacă la picioarele lui Isus și-l preamărește. O admirație nedescrisă cuprinde mai întâi pe toți cei de față; dar imediat urmă o scenă de bucurie nespusă și de mulțumiri călduroase. Marta și Maria primiră pe fratele lor redat iarăși vieții ca pe un dar al cerului, și cu

lacrimi de bucurie îşi exprimau cea mai adâncă recunoştinţă faţă de Domnul şi Mântuitorul lor. Dar în timp ce fratele, surorile şi amicii se bucurau împreună, Isus Se retrase din această scenă agitată, şi mulţi căutând pe Dătătorul de viaţă nu-L găsiră nicăieri.

Această înviere, care încoronă toate minunile lui Isus, avu ca urmare, că mulţi crezură în El de aici înainte. Dar unii din acei care se aflau în gloată, în apropiere de mormânt şi care văzură faptele minunate săvârşite de Hristos, sau auziră despre aceasta, nu se pocăiră pentru aceasta, ci îşi împietriră inimile contra dovezilor, pe care le vedeau ochii lor şi le auzeau urechile lor. Această manifestare a puterii lui Hristos, a fost cea mai evidentă dintre toate, pe care Dumnezeu le oferise omului, ca dovadă, că El a trimis pe Fiul Său în lume pentru a mântui pe oameni. Dacă fariseii lepădau această dovadă atât de puternică, atunci nici o altă putere din cer şi de pe pământ nu-i putea smulge din necredinţa lor satanică.

Spionii alergară acum la bătrânii poporului, spre a le duce ştirea despre această minune a lui Isus şi au zis: "Iată, tot poporul se duce după El". Prin această minune, Isus făcu un pas hotărât pentru împlinirea misiunii Sale pământeşti. Aceasta era cea mai solemnă dovadă, că El este Fiul lui Dumnezeu, şi că Lui I S-a dat puterea asupra morţii şi a mormântului. Inimile care au stat de mult timp sub stăpânirea păcatului, şi care lepădară şi această dovadă despre divinitatea lui Isus, se aruncară prin aceasta într-un întuneric de nepătruns şi ajunseră în totul sub influenţa lui Satan, spre a fi aruncaţi de el în prăpastia cea veşnică.

Minunea săvârşită la mormântul lui Lazăr înăspri şi mai mult ura fariseilor la mormântul lui Isus. Această manifestare a puterii divine, prin care a fost arătat de netăgăduit că Isus este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, ar fi fost îndeajuns spre a convinge orice minte sănătoasă şi orice conştiinţă luminată. Dar fariseii, care lepădaseră orice altă dovadă mai mică, fură aprinşi de mânie, când auziră despre această nouă minune, a învierii unui mort în plină zi, în faţa unei mulţimi de martori. Toate obiecţiile lor nu puteau niciodată să contrazică o dovadă atât de bătătoare la ochi. Tocmai din acest motiv, ura lor de moarte deveni cu atât mai înverşunată, şi ei supravegheau orice ocazie, de a

pune în aplicare planurile lor ascunse şi de a-L omorî. În inimile lor erau deja ucigaşi.

Mai marii iudeilor se consfătuiră împreună, ce cale să apuce, ca să slăbească efectul, pe care această minune îl făcuse asupra poporului, căci vestea, că Isus înviase pe Lazăr dintre morți, se răspândi pretutindeni şi un mare număr de martori confirmau realitatea acestui eveniment. Dar şi vrăjmaşii lui Isus se străduiau să răspândească rapoarte mincinoase, sucind faptele reale, pe cât puteau, spre a abate poporul de la Acela, care îndrăznise să smulgă pe un mort din mormânt.

Dar în acest sfat al iudeilor se aflară şi câțiva bărbați cu influență, care credeau în Isus Hristos; dar ei erau fără putere în a-şi susține dorințele lor împotriva fariseilor plini de ură. Aceştia erau revoltați contra lui Isus, pentru că le demascase pretențiile lor fățarnice, şi pusese în adevărata lor lumină prescripțiile lor aspre şi teoriile lor strâmte, sub care ei ascundeau lipsurile caracterului lor. Religia cea curată, pe care o învăța Isus, şi viața simplă şi evlavioasă osândeau de asemeni pretinsa lor evlavie. Ei erau plini de sete de răzbunare, şi aceasta nu putea fi stinsă decât prin moartea Sa. Ei încercaseră să-L facă să zică sau să facă ceva, care le-ar fi putut da o pricină de osândire; de mai multe ori ei au vrut să-L omoare cu pietre, dar El Se retrăsese liniştit şi dispăruse din privirile lor.

Minunile pe care Isus le săvârşise în ziua Sabatului, se făcuseră toate spre alinarea suferințelor celor nenorociți; fariseii însă invocaseră aceste fapte de milostivire ca pretext, pentru a osândi pe Isus ca profanator al Sabatului. Ei încercară de asemenea să ațâțe pe Irodieni contra Sa; înfățişându-le bănuiala că Isus ar avea planul, să întemeieze o contra împărăție şi se consfătuiră cu ei cum să-L omoare. Ei încercaseră de asemenea să ațâțe pe romani contra Sa, înfățişându-L ca şi când El ar vrea să Se scuture de supremația lor. Ei se folosiseră de orice pretext posibil, pentru a nimici influența Sa asupra poporului, însă ei se vedeau întotdeauna înşelați în aşteptările lor, pentru că poporul fusese martor ocular al faptelor de milă şi de iubire, pe care Isus le făcuse, şi auziseră acele învățături curate şi sfinte, care nu puteau fi fapte şi învățături ale unui profanator al Sabatului şi defăimător de

Dumnezeu. Chiar şi spionii, care fuseseră trimişi de farisei, ca să-L aresteze, se simțiseră atât de mişcați de apropierea divină a marelui Învățător, încât nu cutezară să pună mâna pe El. Înfuriați la culme, iudeii se hotărâseră în cele din urmă, ca oricine se va declara ca adept al Său, să fie dat afară din sinagogă.

Adunându-se preoții, mai marii şi bătrânii, spre a se sfătui împreună, luară hotărârea fermă să aducă la tăcere pe omul care făcea fapte atât de extraordinare, încât toată lumea rămânea uimită. Nicodim şi Iosif zădărniciseră osândirea lui Isus în consfătuirea precedentă, de aceea de data aceasta nu au mai fost chemați la sfat. Caiafa, care în acel an ocupa postul de mare preot, era un om mândru şi tiran. Din fire el era trufaş şi intolerant; el studiase profețiile, dar deşi spiritul Său era încă învăluit în întuneric cu privire la înțelesul lor adevărat, totuşi El vorbea cu mare autoritate şi da o aparență de cunoştință.

Astfel preoții şi fariseii consfătuindu-se împreună, unul dintre ei zise: "Dacă-L lăsăm aşa, toți vor crede în El, şi vor veni romanii şi ne vor nimici şi locul nostru şi neamul." Atunci Caiafa răspunse plin de aroganță: "Voi nu ştiți nimic; oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, şi să nu piară tot neamul?" Cuvintele arhiereului au fost hotărâtoare; că adică dacă Hristos ar fi nevinovat, El tot trebuie să moară, căci provoacă confuzie şi trage poporul la Sine, şi micşorează autoritatea mai marilor. El nu ar fi decât o persoană singură; şi de aceea ar fi mai bine - zicea Caiafa - ca El să moară, chiar dacă ar fi nevinovat, decât să slăbească demnitatea mai marilor. Prin cuvintele: 'să moară un om pentru popor', Caiafa arătă, că avea oarecare cunoştință a profețiilor, deşi această cunoştință era foarte mărginită. La descrierea acestui eveniment, Ioan scoate în evidență profeția şi lărgimea şi adâncimea însemnătății ei, cu următoarele cuvinte: "Şi nu numai pentru neamul acela, ci şi ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți." În orbia Sa, chiar trufaşul Caiafa dădu prin cuvintele Sale mărturie despre misiunea lui Isus ca Salvator.

Aproape întreg sfatul era de aceeaşi părere, cu arhereul, că cea mai înțeleaptă politică ar fi, de a omorî pe Isus. După ce această hotărâre a

fost luată, mai rămânea însă de a se decide, în ce mod să se execute această hotărâre. Ei se fereau de măsuri prea pripite, de teamă, ca să nu întărâte poporul şi să-şi atragă asupra lor răul, pe care ei voiau să-l facă lui Isus. Mântuitorul, făcea mereu numai bine poporului învățându-l calea mântuirii, şi toți ştiau că umblarea Lui e fără prihană. Influența Sa asupra lor era foarte puternică; de aceea şi fariseii amânară executarea sentinței rostite contra Lui.

Hristos cunoştea planurile preoților contra Sa; El ştia, că ei doreau, ca să-L stârpească din mijlocul lor, şi că dorința lor avea să fie în curând realizată; dar nu se cuvenea ca El să grăbească această catastrofă finală; de aceea El preferă să se retragă din această împrejurime. Isus învățase deja timp de trei ani în public. Exemplul Său de tăgăduire de Sine şi bunăvoința Sa dezinteresată stă în fața ochilor lor. Viața Sa de curăție, de suferință şi de evlavie era cunoscută de toți. Şi totuşi acest timp scurt de încordare de trei ani fu atât, cât lumea putuse suporta prezența Salvatorului ei.

Întreaga Sa viață, El fusese expus la prigonire şi la dispreț. Gonit din Betleem de gelozia unui rege, lepădat de propriul Său popor din Nazaret, osândit la moarte fără vină în Ierusalim, Isus împreună cu câțiva dintre ucenicii Săi îşi găsi refugiu momentan într-un oraş. El, care fusese mişcat totdeauna la privirea mizeriei omeneşti, care vindecase pe bolnavi, care dăduse orbilor vedere, urechi surzilor şi limbă muților, care hrănise pe cei flămânzi şi mângâiase pe cei întristați, fu silit să Se retragă din poporul, pentru a cărui mântuire lucrase. El, care păşise ca pe uscat pe valurile agitate ale mării, care linişti furtuna cu un singur cuvânt, şi dădu afară demonii, care chiar la ieşirea lor Îl recunoşteau ca Fiu al lui Dumnezeu; El care rupsese legăturile morții, şi care captivase atenția a mii de suflete prin cuvintele înțelepciunii Sale, care curgeau de pe buzele Sale, nu avu posibilitatea să mişte inimile acelora, care năvăleau orbeşte în calea prejudecăților lor şi în ura lor nebună, respingeau cu îndărătnicie lumina.

Nu este în planul lui Dumnezeu, de a constrânge pe oameni să lepede necredința lor nelegiuită; ei trebuie să se decidă singuri, dacă preferă lumina sau întunericul, adevărul sau rătăcirea. Spiritul omenesc este

înzestrat cu capacități, de a deosebi între bine şi rău. Dumnezeu nu doreşte, ca oamenii să decidă dintr-un impuls momentan, ci pe temeiul dovezilor prezentate, comparând cu îngrijire text cu text. Dacă iudeii ar fi dat la o parte prejudecățile lor şi ar fi comparat profețiile scrise cu întâmplările care caracterizau viața lui Isus, atunci ei ar fi recunoscut într-adevăr armonia minunată, care exista între profeții şi împlinirea lor în viața şi misiunea Galileanului modest.

Sărbătoarea Paştelui se apropia; mulți porneau din toate părțile țării spre Ierusalim, spre a se curăți după datina iudaică. În popor se vorbeau şi se presupuneau multe cu privire la Isus, şi se întrebau minunându-se, dacă va veni şi El la sărbătoare. "Iar preoții cei mai de seamă şi Fariseii porunciseră că, dacă va şti cineva unde este, să le dea de ştire ca să-L prindă."

JERTFA MARIEI

Cu şase zile înainte de sărbătoarea Paştelui, Isus Se afla în casa lui Lazăr din Betania. El Se găsea în drumul Său de la Ierihon, spre Ierusalim pentru sărbătorirea Paştelui, şi alese această locuință paşnică pentru odihnă şi recreație. O mare mulțime de oameni se aflau în drum spre cetate şi duseră vestea, că Isus vine la sărbătoare şi în drumul Său va petrece Sabatul şi se va repauza în Betania. Această veste fu primită de popor cu mare entuziasm; căci faptele minunate ale lui Isus deveniseră cunoscute pretutindeni; dar învierea lui Lazăr din morți, care avusese loc în ultimul timp, trezise în mod cu totul deosebit o uimire generală. Foarte mulți porniră spre Betania, unii din curiozitate, ca să vadă pe cel înviat din morți, iar alții pentru că inimile lor erau pline de atracție pentru Isus şi doreau fierbinte ca să vadă fața Sa şi să asculte la cuvintele Sale binecuvântate.

Ei aduseră înapoi rapoarte, care măriră şi mai mult agitația mulțimii. Toți erau setoşi să vadă şi să audă pe Isus, al Cărui renume ca profet se răspândise peste întreaga țară. Pretutindeni se punea întrebarea cine este acest minunat învățător, de unde vine, şi dacă Lazăr, pe care El l-a înviat dintre morți, Îl va însoți la Ierusalim, şi dacă este adevărat că Marele Profet va fi încoronat ca rege la sărbătoare. Isus şi lucrarea Sa minunată captivă întreaga atenție a poporului. Preoții şi mai marii recunoscură, că vor pierde influența asupra poporului, de aceea ura lor contra lui Isus crescu şi mai mult; ei de abia puteau aştepta până la sosirea Sa, când sperau să aibă ocazia dorită, spre a-şi satisface setea lor de răzbunare, şi să înlăture pentru totdeauna pe Hristos din cale.

Trecând însă timpul, fără ca Isus să Se arate, ei deveniră agitați şi neliniştiți, temându-se că poate nu va veni deloc la Ierusalim. Îngrijorarea lor crescu de teamă, că El poate a întrevăzut intențiile lor şi de aceea nu va veni. Ei îşi aminteau, de câte ori El le-a priceput cugetele lor, de câte ori le-a dat pe față planurile lor ascunse şi le-a zădărnicit scopurile lor criminale. De abia îşi puteau ascunde temerea lor şi se întrebau unii pe alții: "Ce credeți? N-are să vină la praznic?"

Cu mare grabă a fost convocată o adunare a preoților şi a fariseilor, ca să ia hotărâri în privința lui Isus, pentru că agitația şi entuziasmul poporului creştea neîncetat din cauza Sa. Căzură de acord, că ar fi primejdios a pune mâna pe el pe față în public, sub orice pretext ar fi, pentru că de la învierea lui Lazăr, poporul îşi îndreptase simpatiile sale către Isus. De aceea ei luară hotărârea, să procedeze cu viclenie, şi să-L prindă în ascuns, şi să evite în felul acesta orice răscoală şi orice intervenție a poporului. După aceea ei gândeau să-L aducă în fața unui tribunal de judecată, şi nădăjduiau să întoarcă în cele din urmă părerea nestatornică a publicului în favoarea lor, imediat ce osânda de moarte a lui Isus va fi făcută cunoscut.

Dar o altă obiecție se ridică: În caz că vor executa pe Isus, iar Lazăr va rămâne în viață ca martor al puterii Sale minunate de a scula pe morți, atunci faptul, că ar exista în viață un om, care a zăcut mort în mormânt timp de patru zile, şi al cărui corp intrase deja în putrefacție, dar care totuşi a primit iarăşi viață şi sănătate printr-un cuvânt al lui Isus, va schimba mai curând sau mai târziu părerea publică spre propria lor nenorocire. Fiindu-le deci teamă, din pricina osândirii unui om, care singur era în stare să facă o astfel de minune spre binele omenirii, să nu aducă vreo nenorocire asupra lor înşile, hotărâră că şi Lazăr trebuia să moară. Ei susțineau că dacă poporul va pierde încrederea în conducătorii săi, prin aceasta puterea națională va fi distrusă.

Atât de departe poate duce invidia şi prejudecata amară pe sclavii lor. Întorcând spatele lui Isus, Fariseii căzură din ce în ce mai mult în întuneric şi superstiție, până ce, ura şi necredința lor crescând neîncetat, fură gata, în cele din urmă, pentru realizarea intențiilor lor nelegiuite, să-şi

mânjească mâinile cu sângele Său, şi în acelaşi timp să ia viața unui om, pe care puterea divină îl smulsese din puterea mormântului. Ei luară o astfel de poziție, din care nici puterea omenească nici cea dumnezeiască nu-i mai putea salva; ei păcătuiau contra Spiritului Sfânt. Răscularea lor contra lui Hristos era o chestiune hotărâtă; El era pentru ei o piatră de poticnire şi o stâncă de cădere. Ei nu voiau să sufere stăpânirea acestui om, Isus, asupra lor. Pe când aceste planuri se puneau la cale în Ierusalim, Isus Se repauză de ostenelile Sale în locuința paşnică a lui Lazăr. Simeon din Betania, pe care Isus îl vindecase de lepră, dorea să arate Maestrului său o onoare deosebită, şi-L invită, atât pe el, cât şi pe amicii Săi, ca să cineze în casa sa. Mântuitorul şedea la masă cu Simeon, pe care îl vindecase de boala cea scârboasă a leprei, de o parte, şi Lazăr, cel pe care îl înviase din morți, de altă parte. Marta servea pe oaspeți, pe când Maria asculta cu atenție la cuvintele lui Isus. Ea vedea, că El e plin de întristare; şi ea ştia, că imediat după învierea fratelui ei, El a trebuit să se ascundă de prigonirile iudeilor celor mai de frunte. Privind la fratele ei, care se bucura acum de o sănătate deplină, inima ei fu umplută de recunoştință față de Isus, care smulsese pe fratele lor din puterea mormântului.

În marea Sa milostivire, Isus iertase Mariei multe şi grele păcate, iar inima ei era plină de iubire pentru Salvatorul ei. Ea Îl auzise adesea vorbind despre apropierea morții Sale, şi era întristată, că El avea să sufere o moarte atât de tirană. Cu un mare sacrificiu personal ea cumpărase un vas de alabastru plin cu mir de nard prețios pentru ca să ungă cu el corpul lui Isus după moartea Sa. Dar acum ea auzi pe mulți exprimându-şi părerea, că El va fi ridicat la demnitatea de rege, îndată ce va merge la Ierusalim, şi ea a fost gata să creadă că lucrurile stau aşa. Ea era plină de bucurie, că Mântuitorul ei, nu va mai fi mult timp disprețuit şi lepădat, şi nu va mai avea nevoie să mai caute să fugă de prigonirile vrăjmaşilor Săi. În iubirea şi recunoştința ei, ea dorea să fie cea dintâi, care să-I arate onoare. Căutând să evite orice ocazie de paradă, ea unse capul şi picioarele Sale cu mirul prețios şi-I uscă apoi picioarele cu părul ei cel lung şi despletit.

Fapta ei nu fusese observată de ceilalți, dar parfumul umplu întreaga casă şi făcu prin aceasta cunoscut la toți cei de față acel serviciu al ei

din iubire. Câțiva dintre ucenici îşi exprimau indignarea lor pentru aceasta, iar Iuda, mai ales îşi exprima dezaprobarea sa pentru o astfel de risipă. Simeon, cel care făcuse ospățul, care era un fariseu, a fost influențat de cuvintele lui Iuda şi a fost umplut de necredință. Chiar şi el gândea că Isus n-ar fi trebuit să primească nici un serviciu de la Maria, din cauza vieții ei din trecut. Iuda, autorul acestei nemulțumiri provocate printre cei de față, nu ştia totuşi nimic despre marele respect şi devotament, care mânase pe Maria la fapta ei de iubire. El fusese ales ca administrator al banilor ucenicilor în general, şi în această poziție, el îşi însuşise în mod necinstit şi mijloacele, care erau destinate serviciului lui Dumnezeu.

El se lăsase condus de lăcomie, până ce aceasta îi ştersese orice trăsătură bună din caracterul său. Această faptă a Mariei sta într-un contrast atât de izbitor față de propria sa iubire de sine, încât el se ruşina de zgârcenia sa, şi căuta să sprijine obiecția sa împotriva darului ei pe motive mai demne. Adresându-se ucenicilor zise: "De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei, şi să fie dat săracilor?" În acest fel el căuta să-şi ascundă lăcomia sa sub o grijă aparentă pentru cei săraci, deşi în realitate el nu se sinchisea deloc pentru aceştia.

El dorea să aibă în mâna sa prețul mirului prețios, spre a-l întrebuința în scopurile sale egoiste. Prin pretinsa sa grijă de cei săraci, el induse în eroare pe ceilalți ucenici, şi prin aluziile sale răutăcioase, el îi făcu, ca să privească fapta Mariei cu neîncredere. Se făcu o şoptire de jur împrejurul mesei pentru această pretinsă risipă: "Ce rost are risipa aceasta de mir? Mirul acesta s-ar fi putut vinde cu mai mult de trei sute de lei, şi să se dea săracilor." Maria căzu în mare nedumerire, când ochii ucenicilor au fost îndreptați către ea plini de asprime şi reproş. Ea simțea că fapta ei de devotament ar fi fost nepotrivită, şi tremurând ea aştepta să audă dezaprobarea lui Isus.

Mântuitorul observase însă toate câte se petrecuseră şi cunoştea motivele fiecăruia dintre cei de față. El citea intenția Mariei la aducerea prețiosului ei sacrificiu. Deşi ea păcătuise greu, totuşi căința ei era sinceră şi cu toate că Isus o mustrase pentru păcatele ei, totuşi avea compătimire cu slăbiciunile ei şi o iertă de vina ei. Inima Mariei a fost

plină de recunoştință pentru marea milostivire a lui Isus. De şapte ori auzise ea mustrarea Sa aspră către spiritele rele, care stăpâneau sufletul ei, dar auzise şi cele mai călduroase rugăciuni, pe care El le adresase Tatălui Său pentru ea. Ea ştia, cât de respingătoare erau toate necurățiile pentru sufletul cel imaculat al Mântuitorului, şi ea birui păcatele ei prin puterea Salvatorului. Ea fu preschimbată şi deveni acum părtaşă naturii dumnezeieşti.

Maria aduse darul ei ca un omagiu de recunoştință al inimii sale, iar Isus explică motivele ei şi justifică fapta ei. El zise: "Lăsați-o în pace; de ce-i faceți supărare? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine." El îndreptăți fapta ei înaintea celor de față, arătând că aceasta era expresia recunoştinței ei, pentru că o scăpase de o viață de ocară şi o conduse la curăție şi o învățase să creadă în El. El adăugă: Ea "l-a păstrat pentru ziua înmormântării Mele". Mirul păstrat cu atâta îngrijire, cu care gândea să îmbălsămeze corpul Domnului ei, ea îl turnă pe capul Său în credința, că El va fi ridicat în curând pe tronul din Ierusalim.

Isus ar fi putut îndrepta atenția ucenicilor asupra lui Iuda, ca pricină a osândirii nemiloase a Mariei. El le-ar fi putut descoperi sfințenia prefăcută a caracterului său şi le-ar fi făcut cunoscut lipsa sa totală de atenție față de săraci şi sustragerea banilor, care fuseseră destinați pentru întreținerea lor. Pentru El ar fi fost ceva uşor, ca să ațâțe indignarea lor contra lui Iuda, din cauza apăsării pe care el o exercita asupra văduvelor, orfanilor şi muncitorilor cu ziua; dar El Se stăpâni şi nu dădu pe față caracterul adevărat al lui Iuda. Nu-i făcu nici un reproş, spre a nu-i da nici un motiv de scuză pentru trădarea pe care el avea s-o facă în curând.

Dar El mustră pe ucenici zicându-le: "Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, şi le puteți face bine oricând voiți: dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna. Ea a făcut ce a putut; Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare. Adevărat vă spun că, oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va istorisi şi ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei."

Privind în viitor, Isus vorbi cu siguranță despre Evanghelia Sa, care avea să fie predicată în toată lumea. Împărații aveau să se ridice şi să cadă; numele domnitorilor şi cuceritorilor aveau să fie uitate; dar amintirea faptei acestei femei avea să fie eternizată pe paginile istoriei

sfinte.

Dacă ucenicii ar fi cunoscut pe deplin caracterul sublim al Maestrului lor, atunci ei n-ar fi privit nici o jertfă prea scumpă, pentru a fi adusă Fiului lui Dumnezeu. Magii de la răsărit au înțeles adevărata Sa poziție şi onoare ce I se cuvenea mai bine, decât proprii Săi urmaşi, care primiseră instrucțiunile Sale puternice. Ei aduseră Mântuitorului daruri prețioase şi se plecară cu respect sfânt înaintea Lui, pe când era încă un copil mic şi culcat în iesle.

Privirea pe care Isus o aruncă asupra lui Iuda cel egoist, îl convinse, că Maestrul său vedea fățărnicia sa şi citea caracterul său josnic şi disprețuitor. El fu umplut de spiritul răzbunării. Inima sa ardea de invidie, că Isus primise un dar atât de prețios, care ar fi făcut onoare domnitorilor lumii. După cină, el merse imediat la mai marii preoților şi se oferi, a le da în mână pe Maestrul său. Preoții erau plini de bucurie pentru aceasta, "şi i-au făgăduit bani. Şi Iuda căuta un prilej nimerit, ca să-L dea în mâinile lor."

În exemplul lui Iuda vedem urmările grozave ale lăcomiei şi ale furiei nesfințite. El invidia pe Isus din cauza acelui dar prețios, şi cu toate că el nu fusese mustrat personal, totuşi spiritul său de răzbunare şi lăcomia sa îl făcu să vândă pe Domnul lor pentru treizeci de arginți. Maria arătă, cât de mult prețuia ea pe Salvator, încât nu socoti ca prea scump a jertfi acel dar prețios pentru El; Iuda din contră Îl prețuia după suma pe care o primi pentru trădarea Sa; sufletul său ordinar cumpăni viața Fiului lui Dumnezeu pentru o sumă neînsemnată de bani. Acel spirit rece de câştig, se dă pe față de către mulți din zilele noastre, care pretind a fi urmaşi ai lui Hristos. Darurile lor pentru cauza Sa nu sunt făcute decât cu neplăcere, sau sunt reținute în totul sub diferite pretexte. Binefacerea generală, nelimitată din biserică sau confesiune, este înfățişată adesea sub un astfel de pretext, şi ei susțin ca şi Iuda, că ar fi mai bine să se dea săracilor. Dar adevăratul creştin îşi arată credința sa, dând mijloacele sale pentru cauza adevărului; el se cunoaşte din faptele sale; căci "credința fără fapte este moartă".

Isus citea inima lui Simeon şi ştia, că insinuările lui Iuda făcuseră o impresie asupra lui, şi că în inima lui se ridicase întrebarea: "Omul acesta,

dacă ar fi un proroc, ar şti cine şi ce fel de femeie este cea care se atinge de el: că este o păcătoasă.” Luca 7:39. Când Iuda părăsi casa, Isus se adresă celui ce făcuse cina cu cuvintele: “Simone, am să-ți spun ceva”. Simon răspunse: “Spune, Învățătorule”. Isus îi povesti apoi o pildă, prin care îi arătă contrastul dintre recunoştința lui Simeon, ospătătorul Său, pe care îl curățise de lepră, şi recunoştința Mariei, care dobândise iertarea păcatelor ei. El zise: “Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt cu cincizeci. Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-mi dar, care din ei va iubi mai mult?” Simeon nu cunoştea aplicația pe care Isus avea de gând s-o facă; şi de aceea răspunse: “Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult.” Isus i-a zis: “Drept ai judecat.” Acest răspuns osândi pe Simeon. El fusese un mare păcătos şi suferise de o boală nesuferită, aşa încât toți fugeau de el. Strigase cu voce jalnică după ajutorul lui Isus şi Mântuitorul care avea întotdeauna o ureche deschisă față de mizeria omenească, îl curățise atât de păcate, cât şi de boala sa grozavă. Simeon a fost umilit; totuşi el fusese un fariseu mândru şi nu se socotise pe sine ca un păcătos aşa de mare, cum era în realitate; şi la aceasta el mai devenise şi înfumurat şi mândru în închipuirea sa. După părerea sa, el sta mai presus cu mult decât acea femeie sărmană, care unsese picioarele lui Isus. Ospătând pe Isus în casa sa, voia prin aceasta să-I arate un semn de o deosebită stimă; dar respectul său față de Isus fu totuşi micşorat când văzu că Mântuitorul primi cu atâta îndurare adorația Mariei care totuşi fusese o mare păcătoasă. El nu se mai gândea la minunea, prin care Isus îl scăpase de la moartea în care era cuprins de viu, şi chibzuia acum cu sânge rece, dacă Isus este Mesia şi se poate în acelaşi timp înjosi, spre a primi darul acestei femei. El gândea, că dacă Isus ar fi fost într-adevăr Mesia, trebuia să cunoască păcătoşenia ei şi să o respingă. El nu recunoştea, că el însuşi fusese un mai mare păcătos decât ea, şi că Hristos îi iertase atât lui cât şi ei. El era gata să pună la îndoială caracterul divin al Maestrului său, pentru că gândea a fi descoperit o lipsă de judecată în El.

Pe de altă parte, Maria era pătrunsă de pocăință şi umilință, din cauza păcatelor ei. Din recunoştință pentru milostivirea sa iertătoare,

ea era gata să jertfească totul pentru Hristos, şi nici-o îndoială despre trimiterea Sa dumnezeiască nu mai neliniştea sufletul ei nici măcar o clipă. Prin pilda Sa, Isus nu voia să Se refere la gradul de recunoştință, pe care aceste două persoane o nutreau față de El, căci niciuna din aceste două nu erau în stare, să şteargă tributul de mulțumire, pe care îl datorau. El Se referea din contră la poziția lui Simeon, care se considera mai drept decât femeia, şi arăta că deşi păcatele sale iertate erau mari, totuşi el nu răsplătise Binefăcătorului său cu acea stimă şi iubire, care exclude orice necredință. El nu-şi da seama decât puțin despre obligația Sa față de Salvatorul său, în timp ce Maria, prețuind pe deplin milostivirea ce i se arătase, era plină de recunoştință şi de iubire.

Isus scoase în evidență contrastul izbitor, zicând: "Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta, şi nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei, şi Mi le-a şters cu părul capului ei. Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de când a intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Capul nu Mi L-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir."

Fariseul cel mândru îşi închipuise că va arăta lui Isus destulă cinste, dacă Îl invită în casa sa; şi fiind stăpânit de simțul propriei sale mărimi neglijase să-I dovedească cinstea, care se cuvenea unui oaspete atât de înălțat, care săvârşise pentru el o minune de milostivire. Isus îmbărbătă faptele de politețe gingaşe, iar femeia a fost lăudată în mod călduros de către Salvator pentru atenția şi iubirea ei: "De aceea îți spun: 'Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate; căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubeşte puțin."

Ochii lui Simeon au fost deschişi, şi el recunoscu neglijența şi necredința sa. El a fost mişcat prin bunătatea lui Isus, că nu-l dojeni în fața tuturor oaspeților. El îşi dădu seama, că Isus nu voia să dea pe față înaintea altora vina şi lipsa sa de recunoştință, ci voia numai să-i convingă sufletul printr-o expunere a purtării sale care se potrivea bine cu acel caz. Imputele aspre ar fi împietrit inima lui Simeon față de căință; dar îndemnurile indulgente îl convinseră totuşi de rătăcirea sa şi-i câştigară inima. El recunoscu mărimea vinovăției sale față de Domnul său, şi pe viitor deveni un bărbat umilit şi tăgăduitor de sine.

Dacă ne dăm seama de mărimea datoriei noastre față de Mântuitorul nostru, atunci ne vom lega mai strâns de El, şi iubirea noastră se va da pe față în toate acțiunile noastre, Isus îşi aminteşte de orice faptă bună pe care o fac copiii Săi. Cel tăgăduitor de sine şi binefăcător va trăi în amintirea Sa, şi va fi răsplătit în ziua de apoi. El nu va uita nimic din ceea ce se face pentru cauza Sa sfântă. Nici o jertfă nu poate fi prea scumpă, pentru a fi adusă pe altarul credinței noastre.

INTRAREA LUI ISUS ÎN IERUSALIM

În prima zi a săptămânii, Isus Îşi continuă călătoria Sa la Ierusalim, spre a lua parte acolo la sărbătoarea Paştelor. Gloate multe de popor care veniseră la Betania, ca să-L vadă, Îl însoțeau, însuflețite de dorința, de a fi martori oculari ai intrării Sale triumfale în sfânta cetate. Întreaga natură părea a fi în bucurie de sărbătoare: pomii înfrunziseră iarăşi şi florile lor umpleau văzduhul cu parfumul lor. Mulți se găseau pe cale spre cetate, ca să serbeze Paştele. Aceste cete se ataşau mereu la mulțimea, care înconjura pe Isus. El trimise înainte pe doi din ucenicii Săi, ca să aducă un "măgăruş, mânzul unei măgărițe", pe care să intre călare în Ierusalim. Dar întrucât oraşul se afla numai la o mică depărtare şi mai înainte El călătorise întotdeauna cu plăcere pe jos, ucenicii Săi nu pricepeau la început, de ce El preferă acum să meargă călare. Dar speranța se ridică în inima lor la gândul plin de bucurie, că Isus intenționează să intre în capitală, să Se proclame ca Împărat al Iudeilor şi să înceapă a împărăți. În timp ce ucenicii executau însărcinarea lor, ei comunicară amicilor lui Isus ideile lor strălucite şi din această cauză agitația se răspândi în lung şi-n lat, iar aşteptările poporului se încordară la culme.

Isus alese pentru Sine un mânz pe care nu călărise nimeni. Cu un entuziasm vesel, ucenicii îşi puseră veşmintele lor pe măgăruş şi puseră pe Maestrul lor deasupra. Imediat după aceasta strigăte triumfale umplură

văzduhul, iar mulțimea Îl salută ca pe Mesia şi Împăratul lor. Isus primi acum omagiile, pe care mai înainte le respinsese întotdeauna, iar ucenicii priveau aceasta ca pe un semn, că speranțele lor fericite vor fi realizate, căci Îl vor vedea acum în Ierusalim, recunoscut în general ca Împărat al lui Israel. Toți se simțeau fericiți şi plini de entuziasm căutau să se întreacă unii pe alții în omagiile lor. Într-adevăr ei nu puteau desfăşura nici o podoabă şi strălucire exterioară; dar ei Îi aduceau adorarea inimilor fericite. Ei nu erau în stare ca să-i ofere daruri prețioase, dar mulți îşi întindeau veşmintele în calea Sa, iar alții presărau înaintea Lui ramuri de măslin şi de palmier. Acestei expediții triumfale, ei nu-i puteau pune în frunte nici un stindard împărătesc, dar ei ridicau ramurile de palmieri ale pomilor înfrunziți ca semne de biruință ale naturii, şi fâlfâind cu ele înaintea Lui, strigăte puternice de osanale umpleau văzduhul.

La fiecare pas numărul lor creştea mereu; căci mulți, care auzeau de apropierea lui Isus, alergau să se ataşeze la expediția triumfală. Simpli privitori se amestecau neîncetat cu mulțimea şi întrebau: "Cine este acesta? Ce înseamnă această agitație generală?" Toți auziseră despre Isus şi aşteptau, ca El să vină la Ierusalim; totuşi ei ştiau că El refuzase până aici, să primească onoruri pământeşti, şi acum erau uimiți la culme, când auziră, că El era Acela. Ei se minunau întrebându-se, ce întâmplare o fi provocat în el această schimbare de sentimente, întrucât El declarase mai înainte, că împărăția sa nu este din lumea aceasta.

Pe când ei se minunau şi se întrebau astfel, mulțimea plină de entuziasm, aduce la tăcere întrebările lor printr-un strigăt triumfal, care se repeta mereu, mereu, şi al cărui ecou răsuna lămurit de pe colinele şi văile din apropiere. Şi acum, acestei procesiuni vesele, îi iese în întâmpinare o mare mulțime din Ierusalim, care auziseră despre marea manifestație publică şi alergau, să întâmpine pe Salvator, şi să-L conducă la Ierusalim. Din mulțimea nenumărată de israeliți care veniseră la sărbătoarea Paştelui în acest oraş, mii de suflete Îi ieşeau acum înainte şi-L salutau cu ramuri de palmieri în mâinile lor şi cântând imnuri sfinte. Preoții dădură în templu semnalul de trâmbiță pentru serviciul divin de seară, dar numai puțini răspunseră la chemare, iar preoții ziceau cu consternare unii către alții: "Tot poporul se duce după El".

În timpul vieţuirii Sale pământeşti de până aici, Isus refuzase să primească onoruri pământeşti şi respinsese orice încercare, de a-L ridica pe un tron pământesc; totuşi cu această ocazie El voia să atragă atenţia publică asupra Sa, ca Salvator al lumii. El Se apropia de punctul decisiv, când viaţa Sa avea să fie adusă ca un preţ de răscumpărare pentru omul păcătos. Deşi El avea să fie în curând trădat şi pironit pe cruce ca un făcător de rele, totuşi El voia să intre acum în Ierusalim, teatrul morţii Sale ca jertfă care Îl aştepta, sub manifestările de bucurie ale mulţimii şi sub onorurile ei împărăteşti, spre a da prin aceasta o slabă idee despre strălucirea revenirii Sale viitoare ca Rege al Sionului.

Era în intenţia lui Isus, de a îndrepta atenţia asupra jertfei, care avea să fie actul de încoronare al misiunii Sale către o lume căzută. Poporul se adună la Ierusalim să serbeze Paştele, în timp ce Mieluşelul adevărat, se oferi de bună voie ca jertfă. Isus recunoscu că în toate timpurile viitoare, poporul lui Dumnezeu avea să facă moartea pe care El a suferit-o pentru păcatele lumii, ca obiect de adâncă meditaţie. Orice eveniment în legătură cu aceasta avea să fie expus fără vreo umbră de îndoială. De aceea era de însemnătate, ca ochii întregului popor să fie îndreptaţi asupra Lui, şi ca manifestaţia publică care avea să aibă loc înainte de jertfa Sa de moarte, să fie de aşa natură, încât atenţia tuturor să fie îndreptată asupra jertfei însăşi. După o astfel de expediţie triumfală, ca aceea a Mântuitorului nostru în Ierusalim, ochii tuturor aveau să urmărească desfăşurarea rapidă a vieţii Sale până la sfârşit.

Evenimentele bătătoare la ochi, care erau în legătură cu această intrare, nu puteau să nu intre în discuţia generală şi să nu aducă pe Isus la cunoştinţa fiecăruia. După răstignirea Sa, ei aveau să fie puşi în legătură cu osândirea şi moartea Sa, aveau să cerceteze profeţiile şi ca urmare aveau să descopere faptul, că acesta era într-adevăr Mesia; şi în toate ţările aveau să se înmulţească convertirile la credinţa în Hristos. La această unică scenă triumfală din viaţa Sa pământească, Salvatorul ar fi putut să Se prezinte cu o suită de îngeri cereşti şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu; totuşi El urmă cu credincioşie calea umilinţei, pe care apucase, şi purtă povara omenirii, până ce viaţa Sa a fost jertfită pentru viaţa lumii.

Această zi, care părea să încoroneze activitatea lor de până aici, ar fi fost pentru ucenici ca o zi acoperită de nori întunecoşi, dacă ei ar fi ştiut, că această scenă de bucurie nu era decât un preludiu al suferințelor şi al morții Maestrului lor. Deşi El le vorbise în diferite rânduri despre jertfa Sa de moarte inevitabilă, totuşi în veselia triumfală prezentă, ei uitară cuvintele Sale triste şi aşteptau domnia Sa plină de binecuvântare pe tronul lui David. Procesiunea se mărea continuu, şi toți cu puține excepții, fură cuprinşi de entuziasmul momentului şi se uniră la strigătele de veselie şi de osanale, care răsunau de pe o colină pe alta şi dintr-o vale într-alta. Neîncetat se auzea strigătul: "Osana Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile prea înalte!" Marea mulțime părea a se întrece în a răspunde unii altora la acest strigăt luat dintr-un trecut profetic.

Mulți farisei erau martori la această scenă, şi fiind plini de invidie şi de răutate, căutară să abată părerea generală în altă direcție. Ei făcură uz de orice autoritate posibilă, ca să înăbuşe entuziasmul poporului; dar, toate străduințele şi toate amenințările lor au fost fără succes. Temându-se că aceste mari mulțimi vor fi în stare să ridice pe Isus la rangul de rege, ca un ultim refugiu al lor, ei îşi făcură drum prin mulțime, şi vorbiră lui Isus cu cuvinte mustrătoare şi amenințătoare: "Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!" Ei mai declarară, că o astfel de manifestație zgomotoasă şi agitată ar fi ilegală şi nu va fi îngăduită de autoritate. Dar răspunsul lui Isus aduse totuşi la tăcere ordinele lor trufaşe: "Vă spun că dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga."

Dumnezeu Însuşi, prin providența Sa deosebită, hotărâse desfăşurarea acelor evenimente, care aveau loc atunci, şi dacă oamenii ar fi neglijat aducerea la îndeplinire a planului dumnezeiesc, atunci El ar fi dat glas chiar pietrelor neînsuflețite, şi ele ar fi salutat pe Fiul Său cu cântări de laudă. Această scenă fusese descoperită în viziuni profetice sfinților vizionari din Vechiul Legământ, iar oamenii erau fără putere de a zădărnici intenția lui Iehova. Când fariseii aduşi la tăcere se retraseră, cuvintele lui Zaharia au fost repetate de sute de glasuri: "Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit şi biruitor, smerit şi călare

pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe."

Fariseii s-au văzut constrânşi să renunțe la străduințele lor, de a înăbuşi entuziasmul general, întrucât toate reclamațiile lor, nu făceau decât să mărească şi mai mult zelul poporului. Niciodată mai înainte nu văzuse lumea o procesiune triumfătoare ca aceasta. Ea nu se asemăna cu convoaiele triumfale ale cuceritorilor vestiți ai pământului. În acest convoi nu se aflau prizonieri cu inima întristată, ca trofee ale vitejiei împărăteşti; dar Salvatorul era înconjurat fireşte de trofee glorioase şi de martorii operei iubirii Sale pentru oamenii păcătoşi. În suita Sa se aflau captivi care fuseseră smulşi din puterea tirană a lui Satan, şi care mulțumeau lui Dumnezeu pentru liberarea lor. Orbii, cărora El le redase vederea, înaintau cu zel şi erau conducătorii convoiului. Cei muți, ale căror limbi fuseseră dezlegate, făceau să răsune cele mai puternice strigăte de osanale. Cei ologi, pe care El îi vindecase, săreau plini de bucurie în jurul Lui şi aveau cei dintâi grija de a smulge ramuri de palmieri şi a fâlfâi în văzduh cu ele în onoarea Salvatorului. Văduvele şi orfanii se aflau în acelaşi convoi şi proslăveau numele lui Isus, pentru toate faptele de milostivire pe care le făcuse pentru ei. Cei leproşi, care fuseseră curățiți printr-un cuvânt al Său şi salvați dintr-o moarte, în care erau îngropați de vii, îşi aşterneau veşmintele lor de sărbătoare în calea Sa şi Îl salutau pe Împăratul Măririi. De asemenea şi aceia, care fuseseră sculați din somnul lor de moarte prin puterea cuvântului Său, se aflau în mulțime. Lazăr, al cărui corp căzuse deja pradă putrezirii în mormânt, fericit în puterea sa de bărbat recâştigată, conducea acum umilit asinul, pe care călărea Salvatorul Său.

Când convoiul festiv ajunse în vârful colinei şi era în perspectivă să intre în cetate, Isus Se opri şi mulțimea de asemenea. Ierusalimul sta înaintea lor în toată podoaba sa scăldat în lumina soarelui coborât la apus. Templul atrăgea asupră-şi ochii tuturor. Într-o splendoare maiestuoasă, el se ridica peste toate clădirile, şi părea să indice spre cer, ca şi când ar fi voit să îndrepte poporul spre singurul şi adevăratul Dumnezeu viu. Acest templu, în maiestatea Sa grandioasă, fusese mult timp mândria şi strălucirea națiunii iudaice. Chiar şi romanii îl priveau ca şi pe un monument, care era neîntrecut în strălucire. Regele lor se unise

cu iudeii, spre a-l înfrumusețа, şi cu toții nu cruțaseră nici osteneală, nici cheltuieli, spre a-l împodobi atât pe dinafară, cât şi pe dinăuntru cu cele mai frumoase podoabe.

O parte din zidul clădirii rezistase la asedierea oştirilor puternice, o capodoperă a arhitecturii, acesta părea ca şi când ar fi fost luat dintr-o singură bucată de stâncă. În timp ce soarele ce cobora pe cerul auriu la vest, îşi revărsa splendoarea sa reflectând asupra marmurei albe şi curate cu o aureolă de foc, şi scânteia pe brâurile de aur ale stâlpilor săi, de pe vârful colinei, pe care sta Isus cu urmaşii Săi, întreaga clădire părea ca un mare palat grandios de zăpadă, acoperit cu pietre scumpe scânteietoare. La intrarea templului se afla o viță de aur şi de argint, cu frunze verzi şi cu struguri masivi, fiind totul executat cu cheltuieli extraordinare de artiştii cei mai iscusiți. Cu aceasta Israel era reprezentat prin simbolul unei vițe roditoare. Aurul, argintul şi verdele natural, cu gustul său rar şi arta sa excelentă, erau întrunite toate într-un întreg armonios, asupra căruia ochiul privea cu consternare cum coardele sale se ramificau pe stâlpii strălucitori ai zidului şi se agățau de ornamentele sale aurite. Soarele coborât la apus scălda totul cu o aureolă glorioasă pe care cerul o reflecta.

Isus priveşte la această scenă răpitoare, şi întreaga mulțime amuțeşte, fiind fermecată de acea privelişte grandioasă. Orice ochi se îndreaptă involuntar asupra Salvatorului, aşteptând să vadă exprimându-se pe fața Sa admirația pe care o simțeau ei. Dar în locul acesteia ei observară o expresie de durere pe fața Sa iubitoare. Ei văd cu uimire şi decepție, cum ochii Mântuitorului se umplu de lacrimi, cum corpul Său se clatină încoace şi încolo, în timp ce un strigăt de durere răsună de pe buzele Sale tremurânde, ca şi când ar fi pornit dintr-o inimă zdrobită. Ce privelişte era aceasta pentru îngerii cerului! Suveranul lor iubit în lacrimi disperate! Ce privelişte era aceasta pentru acea mulțime plină de bucurie, care cu strigăte triumfale legănând din ramurile de palmieri, ce le aveau în mâini, Îl însoțiseră până la acea înălțime, de unde puteau avea o privire asupra oraşului întins la picioarele lor, unde ei voiau să-şi aducă la îndeplinire planurile lor plăcute, de a-L încorona ca Împărat! Aclamațiile lor amuțiră acum, şi multe lacrimi curgeau de un simțământ

de durere, pe care ei nu o pricepeau.

Isus plânsese la mormântul lui Lazăr; dar aceea era o durere divină care se potrivea acelor împrejurări. Întristarea Sa bruscă, părea totuşi ca un glas de jale în mijlocul unui cor de triumf grandios. În mijlocul acestei scene de bucurie, pe când toţi Îl aclamau, Împăratul lui Israel izbucni în lacrimi; dar nu în lacrimi liniştite de bucurie, ci în lacrimi şi suspine dintr-o durere sufletească de neînvins. Mulţimea e cuprinsă deodată de tristeţe, văzând acea mâhnire de nepriceput. Lacrimile lui Isus nu curgeau în vederea suferinţelor corporale ce Îl aşteptau la răstignire, deşi grădina Ghetsimani, unde spaimele unui întuneric aveau să năpădească în curând asupra Lui, sta tocmai în faţa Lui. De asemenea şi poarta oilor se vedea, prin care animalele de jertfă fuseseră introduse timp de secole. Această poartă avea să se deschidă în curând şi pentru El, ca marele antitip; la a Cărui jertfire pentru păcatele lumii indicaseră toate aceste jertfe. Nu departe de aici se afla şi Golgota, teatrul luptei Sale cu moartea, care avea să aibă loc în curând.

Salvatorul plânge dar nu la gândul despre cruda Sa moarte; El nu simte nici o întristare egoistă. Gândul la suferinţele Sale corporale nu producea nici o teamă acestui suflet nobil şi jertfitor de sine. Priveliştea Ierusalimului umplu inima Sa cu durere - Ierusalimul, care respinsese pe Fiul lui Dumnezeu şi disprețuise iubirea Sa, care nu voia să ţină seama de minunile Sale puternice şi care era gata să-I curme viaţa. El ştie, unde i-a dus lepădarea Salvatorului lor, şi care ar fi putut să fie viitorul său, dacă ar fi primit pe Acela singurul, care era în stare să vindece rănile lor. El venise, ca să-i salveze; cum putea El să Se lepede de copilul încredinţat Lui!

El Îşi ridicase mâna Sa - care binecuvântase atât de mult pe bolnavi şi pe suferinzi - şi indicând la cetatea condamnată exclamă plin de durere: "Dacă ai fi cunoscut şi tu, măcar în această zi lucrurile, care puteau să-ţi dea pacea!" Aici Isus Se opri şi trecu sub tăcere, care ar fi fost soarta Ierusalimului, dacă ar fi recunoscut unicul Ajutor, pe care Dumnezeu i l-a putut da - dăruirea Fiului Său iubit - care a avut prilejul să-L recunoască, şi să umble în lumina dăruită lor de Dumnezeu; atunci această cetate ar fi fost împărăteasa împăraţilor într-o fericire

netulburată şi ar fi stat liberă în tăria puterii primită de la Dumnezeu. Atunci n-ar mai fi stat soldați înarmați la porțile ei, şi nici un drapel roman n-ar mai fi fâlfâit pe zidurile sale. Soarta glorioasă, care ar fi făcut Ierusalimul fericit, dacă ar fi primit pe Salvatorul Său, sta acum în fața Fiului lui Dumnezeu. El vedea, că această cetate ar fi fost prin El vindecată de boala ei grea, ar fi fost liberată de sclavia ei şi ar fi fost recunoscută iarăşi ca cea mai puternică capitală a lumii. De pe zidurile ei, porumbelul păcii ar fi zburat către toate națiunile şi Ierusalimul ar fi fost diadema măririi întregii lumi.

Dar acest tablou măreț, despre aceea ce Ierusalimul ar fi putut să fie, dacă ar fi primit pe Fiul lui Dumnezeu, dispare, deoarece Salvatorul Îşi Îndreptă privirea la soarta lui de acum, când se afla sub jugul cel greu al romanilor, apăsat de mânia lui Dumnezeu sub dreptatea Sa răsplătitoare. El reia firul întrerupt al plângerii Sale zicând: "Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile, când vrăjmaşii tăi te vor înconjura cu şanțuri, te vor împresura, şi te vor strânge din toate părțile: te vor face una cu pământul, pe tine şi pe copiii tăi din mijlocul tău; şi nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată."

Hristos veni ca să salveze Ierusalimul cu copiii săi de consecințele păcatelor comise; dar aşteptările nesfințite ale fariseilor nu au fost satisfăcute prin felul înfățişării Sale. Mândria fariseilor, fățărnicia, gelozia şi răutatea, Îl împiedicaseră la aducerea la îndeplinire a intenției Sale. Isus cunoştea răsplătirea grozavă care aştepta cetatea lăsată în soarta ei. El vede în spirit Ierusalimul înconjurat de oşti, iar pe locuitorii săi împresurați expuşi la foamete şi moarte, pe mame mâncând corpurile moarte ale copiilor lor proprii, şi pe părinți şi copii smulgând unul din mâna altuia ultima îmbucătură, întrucât orice sentiment firesc fusese tocit prin chinurile rozătoare ale foamei. El vede, că îndărătnicia Iudeilor, aşa cum ea se arată în lepădarea răscumpărării oferite, îi făcu să refuze şi ultima lor posibilitate de salvare şi de supunere față de armatele cuceritoare. El vede pe sărmanii locuitori ai Ierusalimului chinuiți pe roată şi pe cruce; vede frumoasele sale palate distruse, templul în care Dumnezeu Îşi descoperise mărirea Sa în ruine, şi vede cum din toate

zidurile sale curate şi albe, împodobite cu stâlpi înalţi şi cu ornamente aurite, nu avea să rămână piatră peste piatră, care să nu fie dărâmată, iar cetatea arată cu plugul de la o margine la alta asemenea unui câmp. Fireşte, în faţa unui tablou atât de îngrozitor, Mântuitorul putea vărsa lacrimi de durere.

Ierusalimul fusese copilul Său favorit, şi întocmai după cum un tată iubitor este îndurerat pentru un fiu neascultător, aşa plângea Isus asupra Ierusalimului. Cum să te lepăd! Cum să te dau Eu distrugerii şi mizeriei! Să te las Eu, să umpli paharul răutăţii tale până la gură! Un suflet are o atât de mare valoare, încât alte lumi par nimic în comparaţie cu unul ca acesta; dar aici o naţiune întreagă avea să piară. Îndată ce soarele avea să se coboare la apus, timpul de har pentru Ierusalim avea să fie terminat. Pe când acel mare convoi triumfal se opri în vârful muntelui Măslinilor, pentru Ierusalim nu era încă prea târziu, de a se căi de păcatele sale şi a fi salvat. Îngerul milostivirii se pregătea atunci să-şi întindă aripile ca să se coboare de la tronul de aur, şi să facă loc judecăţii şi răsplătirii ce se apropia cu paşi repezi. Dar inima iubitoare a lui Isus mijlocea încă pentru Ierusalimul care respinsese toată milostivirea Sa şi disprețuise avertismentele Sale, şi acum era gata să-şi completeze măsura nelegiuirii sale, scăldându-şi mâinile în sângele Său. Dacă Ierusalimul ar fi vrut să facă pocăință, încă n-ar fi fost prea târziu. În timp ce ultimele raze ale soarelui la apus, revărsau o lumină aurie asupra templului, a turnului şi a cupolelor sale, cum n-ar fi vrut vre-un înger bun să-l conducă la iubirea Salvatorului său şi să abată de la el primejdia care îl amenința! O, cetate frumoasă dar nesfințită, care ai omorât cu pietre pe profeți şi ai lepădat pe Fiul lui Dumnezeu, care prin nepocăința ta, ți-ai făurit singură lanțurile sclaviei - ziua ta de har este aproape pe sfârşit!

Aici locuise un popor privilegiat; Dumnezeu îşi pusese locuința Sa în templul lor; “ca o odraslă frumoasă, de care se bucură întreaga țară”. Mai mult de o mie de ani el fusese supravegheat de purtarea de grijă ocrotitoare şi de iubirea gingaşă a lui Isus. În acel templu răsunaseră avertismentele solemne ale profeților. Acolo cădelnițele cu tămâie aprinsă fuseseră legănate, în timp ce fumul de tămâie se urca la Dumnezeu cu rugăciunile închinătorilor. Acolo cursese sângele animalelor, ca simbol

al sângelui lui Hristos. Acolo Îşi descoperise Iehova mărirea Sa asupra tronului de har. Acolo îşi îndeplineau preoții slujba sfântă a chemării lor, îmbrăcați în veşmintele lor fâlfâitoare şi cu pieptăraşele lor brodate cu pietre scumpe, iar podoaba simbolurilor şi ceremoniilor durase timp de secole. Acestea trebuiau să ia sfârşit, căci Ierusalimul îşi pecetluise propria soartă, şi distrugerea sa era la uşă.

Privind la soarta iubitei Sale cetăți, sufletul Său Se aprinse asupra copilului Său favorit. O iubire fără răspuns sfâşie inima Fiului lui Dumnezeu. Mulțimea nu ştia decât puțin despre durerea, care apăsa sufletul Aceluia, pe care ei Îl onorau. Ei vedeau lacrimile Sale şi auzeau suspinele Sale, şi pentru un scurt timp o venerație sfântă întrerupse manifestările lor de bucurie; totuşi ei nu puteau înțelege însemnătatea plângerii Sale asupra Ierusalimului.

Între timp mai marii poporului, fuseseră încunoştințați, că Isus Se apropie de cetate cu o mare mulțime. Umpluți de spaimă, ei Îi ieşiră în întâmpinare, nădăjduind că vor putea împrăştia mulțimea prin autoritatea lor. Pe când convoiul triumfal voia să pornească de pe Muntele Măslinilor la vale, e oprit deodată de mai mari. La întrebarea lor pusă cu autoritate: "Cine este acesta?" peste toată gălăgia mulțimii, se aud profețiile repetate de ucenicii insuflați de spiritul lui Dumnezeu şi plini de entuziasm, care răspundeau la această întrebare: Adam vă spune: Aceasta este seminția femeii, care va zdrobi capul şarpelui. Întrebați pe Avraam, el vă va spune: Acesta este Melhisedec, Împăratul Salemului, Regele păcii. Iacob vă va zice: Acesta este Eroul din seminția lui Iuda, Isaia vă va spune: Emanuel, Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părintele veşniciilor, Domn al păcii. Ieremia vă va spune. Odrasla din seminția lui David, Iehova, Dreptatea noastră. Daniel vă va spune: Acesta este Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Marele Iehova a declarat de la tronul Său: Acesta este Isus, Mesia, Prințul vieții, Salvatorul lumii. Chiar şi stăpânitorul întunericului Îl recunoaşte, zicând: "Te ştiu cine eşti, Sfântul lui Dumnezeu."

ISUS PLÂNGE ASUPRA IERUSALIMULUI

Intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim, în ajunul răstignirii Sale, era o preînchipuire slabă a venirii Sale pe norii cerului cu putere şi mărire, însoţit de cetele îngereşti triumfătoare şi sub strigătele de bucurie ale sfinţilor. Atunci se vor împlini cuvintele lui Hristos: "De acum încolo nu Mă veţi mai vedea până când veţi zice: 'Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!'" Matei 23:39. Lui Zaharia i-a fost arătată, în viziune profetică, ziua triumfului final, când Hristos va veni în mărire, cum şi starea Iudeilor, care L-au lepădat la prima Sa venire: "Îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, şi-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut." Zaharia 12:10.

Lacrimile lui Hristos, când plânse asupra Ierusalimului, curgeau pentru păcatele tuturor timpurilor. Naţiunea iudaică era un simbol al neamului omenesc din toate secolele, care a disprețuit invitaţia iubirii nemărginite. Toţi acei, care pretind a fi reprezentanţi ai lui Hristos pe pământ şi totuşi prin umblarea vieţii lor Îl tăgăduiesc neîncetat, îşi pot recunoaşte osândirea lor în acuzaţia lui Isus contra iudeilor cu îndreptăţirea lor de sine. Mântuitorul a venit pe pământ, ca să aducă lumina adevărului; dar avertismentele Sale rămaseră totuşi neluate în seamă şi invitaţiile Sale pline de har au fost disprețuite de acei, care au lăsat egoismul şi iubirea de mamona şi de onoare lumească, să câştige supremaţie în templul inimilor lor.

Păcatul Ierusalim consta în lepădarea avertismentului şi a harului oferit lor pe atunci. Întocmai după cum un tată gingaş compătimeşte pe un fiu iubitor dar rătăcitor şi răsculător, tot astfel a avut Isus compătimire pentru Ierusalim. El le-a trimis profeți şi bărbați înțelepți cu sfaturi, cu rugăminți şi avertismente despre judecățile ce-i amenințau, în cazul când ei aveau să stăruie în păcatele lor. Sângele de jertfă cursese neîncetat timp de secole şi reprezentase astfel în mod simbolic marea ispăşire prin Fiul lui Dumnezeu, care avea să fie sacrificat pentru răscumpărarea omenirii. Deşi jertfele înjunghiate se înmulțiseră cu abundență, totuşi ele nu puteau să înlocuiască adevărata întristare pentru păcat şi ascultarea față de Dumnezeu. O inimă zdrobită şi un suflet întristat ar fi fost de o mai mare valoare în ochii lui Dumnezeu, decât o mulțime de jertfe fără adevărata căință.

Ierusalimul nu folosise privilegiile sale, el nesocotise avertismentele profeților săi şi omorâse pe reprezentanții cei sfinți ai lui Dumnezeu. Totuşi neamul, care învinuia pe Isus, nu era răspunzător pentru păcatele părinților săi, decât numai dacă aveau să se deprindă cu obiceiurile rele, şi dacă aveau să devină complici la prigonirea vechilor servi ai lui Dumnezeu prin spiritul lor de ură şi de răzbunare. Lepădarea harului oferit în prezent şi a avertismentelor date puneau asupra lor o povară de vinovăție, pe care sângele boilor şi al țapilor nu o puteau spăla. Ei erau mândri, stăpâniți de un spirit de îndreptățire de sine şi independent, şi se îndepărtaseră astfel tot mai mult şi mai mult de cer, până ce în cele din urmă deveniseră nişte adepți supuşi ai lui Satan. Națiunea iudaică făurise încă timp de secole lanțurile, pe care şi le pusese asupră-şi acel neam în mod irevocabil.

Lacrimile lui Hristos exprimă chinul Său sufletesc, pentru că El vedea poporul Său chemând asupră-şi pieirea sigură. El ar fi vrut să rupă jugul sclaviei pe care li-l pusese o națiune păgână de pe grumazul lor. Deşi fariseii se plângeau cu amar de umilință şi apăsare, totuşi respingeau plini de ură unicul lor ajutor, care îi putea elibera de captivitatea lor şi să-i facă un popor liber şi fericit. Timp de trei ani de zile auziseră ei glasul Salvatorului, care invita pe cei osteniți şi împovărați să vină la El spre a-i însufleți. El a răspândit binecuvântări

ori pe unde a călcat piciorul Său. Dar în loc ca ei să răspundă cu recunoştinţă iubirii Sale, ţinură pe Hristos departe de ei, şi acum erau gata, a-şi pecetlui propria lor pierzare, omorându-L.

Ierusalimul pământesc reprezintă marea majoritate a pretinşilor creştini din zilele noastre. Mântuitorul ne-a dăruit binecuvântările Sale prin jertfa nemărginită a propriei Sale vieţi. În prezent avem încă zile de har şi de privilegii. În fiecare epocă oamenii au avut ziua lor de lumină şi de privilegii, un anumit timp de cercare, în care ei se puteau împăca cu Dumnezeul lor. Există însă o limită pentru harul divin. Harul lui Dumnezeu poate fi oferit şi neluat în seamă mulţi ani de-a rândul; totuşi va veni un timp, când El ni se va adresa pentru ultima oară. Atunci glasul cel dulce şi atrăgător nu mai cheamă pe păcătos, şi mustrările şi avertizările încetează.

Această zi sosise acum pentru Ierusalim. Cu o voce aproape înăbuşită de suspinuri şi lacrimi, Isus adresează de pe vârful Muntelui Măslinilor, ultima Sa avertizare către naţiunea aleasă: "Dacă ai fi cunoscut şi tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ţi dea pacea!" O mică parte din zi mai rămânea încă, în care Ierusalimul putea să-şi recunoască rătăcirea sa fatală, şi să se întoarcă către Hristos. Câtă vreme soarele care se cobora spre apus, mai era vizibil pe cer mai exista încă timp de scăpare. Îngerul milostivirii mijlocise mult timp pentru cetatea nepocăită; dar acum El era gata să se coboare de la tronul de aur, la rostirea sentinţei irevocabile: "Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi."

Aceste cuvinte rostite de Hristos pe munte se întind până la timpul nostru. Lacrimile Sale au curs pentru nepocăinţa noastră. Dar ca şi iudeilor, El ne-a trimis şi nouă marea lumină. Mustrări, îndemnuri şi avertizări ne-au fost date, însoţite de marea iubire a Salvatorului. Întocmai după cum curţile templului erau profanate în zilele lui Hristos prin comerţul nesfinţit, astfel templul inimii, în care ar trebui să fie ascuns Hristos, este necurăţit prin egoism, iubire de lume, răutate, invidie şi patimi nesfinţite. Salvatorul trimite solii, ca să avertizeze pe păcătoşi faţă de primejdia lor, şi să le trezească inima la pocăinţă, dar nu de puţine ori, acestea au fost tratate ca nişte povestiri. Mulţi chiar dintre cei ce se consideră evlavioşi, sunt în zilele noastre tot aşa de

puțin sfințiți prin Spiritul lui Dumnezeu, ca şi fariseii de pe vremea lui Hristos. Lumina adevărului e lepădată de mii de oameni, pentru că impune purtarea crucii; ea nu este îndeacord cu obiceiurile lor şi cu pornirile fireşti ale inimilor lor.

Profeții lui Dumnezeu au fost lepădați de Israelul răsculător, pentru că prin ei păcatele lor ascunse erau aduse la lumină. Ahab privea pe Ilie ca vrăjmaş al său, pentru că profetul descoperise cu credincioşie nevredniciile ascunse ale prinților. Tot astfel se întâmplă şi cu servul lui Hristos, care mustră păcatul: îşi atrage numai împotrivire şi dispreț. Adevărul biblic, religiunea lui Hristos, duce lupta contra unui curent puternic de necurăție morală.

Prejudecățile sunt şi mai puternice astăzi în inimile oamenilor, decât pe vremea lui Hristos. Oamenii care ascultă de şoptirile lui Satan, pun la îndoială adevărul cuvântului lui Dumnezeu şi urmează independent propriei lor judecăți. Ei aleg mai bine întunericul decât lumina şi expun astfel sufletele lor la primejdia pieirii veşnice; căci Dumnezeu nu intenționează câtuşi de puțin a răspunde la orice pretext, pe care îl ridică inima firească contra adevărului Său. Misterele cuvântului lui Dumnezeu rămân întotdeauna aceleaşi pentru toți acei, care refuză să primească razele prețioase de lumină, care ar lumina întunecimea lor. Iubirea divină varsă lacrimi de durere pentru oamenii, care sunt creați după chipul Creatorului lor şi care nu primesc iubirea Sa, şi care nu doresc a li se imprima emblema caracterului dumnezeiesc.

De pe vârful Muntelui Măslinilor, Isus privea asupra lumii şi a tuturor timpurilor viitoare, iar cuvintele Sale se refereau personal la fiecare suflet, care a disprețuit oferta milostivirii Sale divine. O, disprețuitorule al iubirii Sale, El ți se adresează încă şi astăzi ție! La tine se referă aceasta, căci şi tu ar fi trebuit să cunoşti, cele ce sunt spre pacea ta. Pedeapsa păcătosului va fi dată în raport cu lumina, pe care el a primit-o.

Perioada cea mai plină de răspundere pentru iudei a fost atunci, când Isus era printre ei. Şi totuşi chiar ucenicii, nu prețuiau decât într-o mică măsură prezența Fiului lui Dumnezeu, până ce aceasta le-a fost retrasă, la ridicarea lui Isus la cer. Salvatorul nu a rupt decât cu mare

neplăcere legătura Sa cu naţiunea iudaică. El suportase mult timp nepocăinţa şi maltratările lor şi simţea faţă de ei aceeaşi iubire şi simpatie dezinteresată, pe care o simte o mamă faţă de copilul încredinţat purtării sale de grijă. Timp de multe secole El împiedicase fulgerările mâniei lui Dumnezeu de la Ierusalim. Dar acum acesta îşi umpluse paharul fărădelegilor sale prin prigonirea Fiului lui Dumnezeu şi răzbunarea divină avea să-i lovească. Cu o durere sufletească nespusă privea Isus cetatea şi templul, pe care El le iubise atât de mult. "Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum îşi strânge găina puii sub aripi, şi n-aţi vrut!" Matei 23:37.

Dacă poporul iudeu ar fi lepădat bigoţia şi necredinţa sa oarbă, spre a privi în adâncul inimii iubitoare şi compătimitoare a lui Isus, atunci ei n-ar fi putut răstigni niciodată pe Domnul Măririi. Dar ei erau îndărătnici şi stăpâniţi de spiritul îndreptăţirii de sine; şi când preoţii şi mai marii auziseră glasul profetic de pe vremuri răsunând ca o trâmbiţă prin mulţime, ca răspuns la întrebarea "Cine este acesta?" ei nu-l primiră ca pe glasul inspiraţiei divine. Marele număr al mărturiilor vechilor profeţi, care indicau la Isus ca Mesia, şi pe care ucenicii îl repetau, nu a putut convinge inimile lor. Totuşi ei erau prea uimiţi şi umpluţi de mânie, spre a-şi putea exprima indignarea lor în cuvinte. Tocmai pe când ei îşi făceau în ascuns şi cu viclenie planurile lor, ca să omoare pe Isus, iată, modestul Galilean îmbrăcat pe neaşteptate în mărirea, pe care El nu o pretinsese niciodată până aici, primea acum omagiile ce I se aduceau.

Demnitarii templului amuţiseră de uimire. Unde era acum acea putere vestită a preoţilor şi a mai marilor asupra poporului? Cei ce aveau în mână puterea puseseră în vedere poporului, că oricine va recunoaşte pe Isus ca Mesia, va fi dat afară din sinagogă, şi că va pierde privilegiile sale sfinte. Şi totuşi aici se afla mulţimea plină de entuziasm, care salută pe Fiul lui David cu strigăte de osanale, şi care repeta titlul pe care Il dăduseră profeţii. Preoţii şi mai marii ar fi putut tot aşa de bine să caute a ascunde pământul faţă de lumina înviorătoare a soarelui, decât să răpească lumea de lumina soarelui dreptăţii. Cu toată împotrivirea lor,

împărăția lui Hristos a fost recunoscută de popor.

Când preoții şi mai marii deveniră iarăşi stăpâni pe glasul lor, începură să murmure între ei: "Voi vedeți că nu puteți face nimic, iată toată lumea se duce după El." În curând însă ei se lepădară de influența paralizatoare a ciudatului spectacol, la care ei au fost martori oculari şi căutau să intimideze mulțimea, amenințând că îi va reclama la tribunalele lumeşti, că întărâtă lumea la răscoală. Unii dintre farisei îşi dădeau pe față amenințările lor, şi acuzau în supărarea lor pe Isus la slujitorii romani care erau de față, ca instigator de răscoală. Alții se uneau cu ei spre a învinui pe Mântuitorul, că s-ar fi declarat ca rege împotriva puterii romane. Ana, arhiereul, susținea, că el ar urmări să pună stăpânire pe templu şi să domnească ca rege în Ierusalim.

Glasul liniştit al lui Isus adusese la tăcere mulțimea gălăgioasă pentru un moment, când declară că Împărăția Sa nu este din lumea aceasta, şi că El nu a venit să întemeieze o domnie pământească, ci El se va urca în curând la Tatăl Său din cer, şi pârâtorii Săi nu-L vor mai vedea, până când va apărea iarăşi în mărire pe norii cerului; şi atunci, fiind prea târziu, spre a mai putea fi salvați, ei Îl vor recunoaşte cu cuvintele: "Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului."

Isus exprimă aceste cuvinte pline de tristețe cu o putere misterioasă. Slujitorii romani au fost aduşi la tăcere. Inimile lor, deşi insensibile față de influența dumnezeiască, au fost mişcate mai mult ca oricând până atunci, şi o tăcere neaşteptată căzu asupra mulțimii. Acela care putea porunci elementelor naturii, al cărui glas liniştise apele agitate ale adâncului, putea linişti de asemenea agitația şi temerile oamenilor păgâni, care nu lepădaseră această lumină, şi nici nu-şi împietriseră inimile prin prejudecăți contra Sa. Slujitorii romani citeau numai iubire, bunăvoință şi linişte demnă în privirea solemnă şi serioasă a lui Isus. Ei au fost pătrunşi de un sentiment de compătimire inexplicabil. În fața lor sta un bărbat de o înfățişare modestă, totuşi plin de o demnitate dumnezeiască. Ei înclinau mai mult spre a-I aduce omagii, decât să-L aresteze pentru răscoală.

Ei recunoscură, că numai preoții şi mai marii erau cei care dădeau pe față nemulțumire şi provocau confuzie. De aceea se ridicară contra

acestora şi-i învinuiau, că ei ar fi cauza confuziei. Preoţii şi fariseii, plini de supărare pentru înfrângerea lor, îşi îndreptară reclamaţiile lor către popor şi se certau cu asprime şi supărare între ei. Printre preoţi domnea o deosebire de păreri în privinţa lui Isus. Ana Îl învinuia cu expresii aspre, că ar fi un amăgitor. Caiafa Îl recunoscuse pe faţă ca profet, totuşi gândea că moartea Sa era necesară spre împlinirea profeţiei. Aceşti doi conducători adunau în jurul lor adepţi ai părerilor lor. Majoritatea poporului de jos era în favoarea lui Isus, declarând, că nici un om n-ar putea face lucrurile pe care le-a făcut El.

Pe când această discuţie aprinsă era în curs, Isus păşi spre templu, fără a da vreo atenţie acestei neînţelegeri, aruncându-Şi cu durere privirea în jurul Său. Aici totul era în tăcere, căci vestea despre cele ce se petrecuseră pe Muntele Măslinilor, atrăsese poporul de la templu. După ce îl privi pentru un scurt timp cu o seriozitate solemnă, Isus Se retrase de la templu, împreună cu ucenicii Săi, ca să meargă la Betania. De aceea când poporul a vrut mai târziu să-L pună pe tron ca rege al lui Israel, El nu a fost găsit nicăieri.

Isus petrecu toată noaptea în rugăciune, iar dimineaţa, pe când El Se întorcea din Betania, trecu pe lângă o grădină de smochini. Ei flămânziră şi văzând de departe un smochin cu frunze, merse să caute poate va găsi ceva într-însul; dar când merse la el nu găsi nimic în afară de frunze; căci nu era încă timpul smochinelor. Şi Isus zise: "În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine! Şi ucenicii au auzit aceste vorbe." Marcu 11:14.

Nu era timpul smochinelor coapte, decât numai în anumite părţi, şi pe vârful muntelui Măslinilor se putea zice pe bună dreptate că "nu era încă timpul smochinelor". Este în firea smochinului, ca înainte de a se deschide frunzele, să apară mai întâi fructele; de aici se putea deduce, că de la un pom acoperit cu frunze se putea cineva aştepta în mod firesc la smochine coapte. Pomul pe care l-a văzut Isus, era frumos la privire, dar după o cercetare amănunţită a ramurilor sale, Mântuitorul găsi că a fost înşelat, căci el nu avea nimic, "decât numai frunze". Spre a da ucenicilor Săi o instrucţiune mişcătoare, Isus folosi smochinul ca un simbol şi îl îmbrăcă cu însuşiri morale, spre a-l face ca un mijloc de învăţătură în adevărul dumnezeiesc.

Iudeii ocupau o poziție mai deosebită decât toate celelalte popoare, pentru că votaseră o desăvârşită credincioşie Dumnezeului cerului. Ei fuseseră privilegiați în mod deosebit de El, şi pretindeau a poseda o evlavie mai mare decât oricare alt popor, pe când în realitate, ei erau plini de păcate şi corupți prin iubire de lume şi dorință după câştig. Deşi ei se lăudau cu bunătatea şi cu cunoştințele lor, erau în acelaşi timp plini de fățărnicie şi de cruzime, şi nu cunoşteau pretențiile lui Dumnezeu, de aceea se asemănau cu smochinul neroditor, care îşi întindea ramurile sale trufaşe, mărețe în aparență şi plăcute la vedere, dar la care Isus nu găsi nimic "decât frunze".

Religia iudaică cu ceremoniile ei pompoase, cu împodobirea grandioasă a templului, cu altarele sale sfinte, cu jertfele sale sărbătoreşti, şi cu preoții lor îmbrăcați în veşminte prețioase nu era pentru ei decât o manta, sub care se ascundea mândria, apăsarea şi răutatea ființei lor. Frunzele erau frumoase şi multe la număr, dar pomul nu avea nici un rod bun. În dimineața următoare, când ei trecură pe lângă aceeaşi grădină, ucenicii observară, că pomul blestemat de Isus se uscase cu rădăcină şi cu vârf cu tot. Isus prezentă ucenicilor prin aceasta, adevărata situație a iudeilor prin figura caracteristică a smochinului neroditor, şi după cum pomul, lovit de blestemul Mântuitorului, sta ofilit, secat şi uscat din rădăcină în fața lor, aşa aveau să fie aduşi la cădere toți fățarnicii aroganți.

Ceilalți pomi din grădină erau tot fără fructe; dar ramurile lor nu aveau frunze, de aceea ei nu trezeau nici o aşteptare şi nu provocau nici o decepție. Aceşti pomi fără frunze reprezentau pe păgâni, care nu se mândreau cu nici o evlavie deosebită. Asupra lor se aplica cuvântul Sfintei Scripturi: "Nu era încă timpul smochinelor". Deşi iudeii în mândria încrederii lor de sine, se credeau a fi superiori tuturor celorlalte popoare, totuşi păgânii simțeau într-un anumit grad lipsurile şi slăbiciunile lor şi doreau după zile mai bune şi după o lumină mai strălucitoare şi mai sigură, care să-i călăuzească în umblarea lor.

Națiunea iudaică era religioasă în aparență şi ei indicau cu mândrie la sfântul lor templu, la podoabele preoților şi la ceremoniile grandioase ale serviciului divin de dimineață şi de seară, la sinagogile mărețe şi la

darurile de jertfă. Aici se aflau destule frunze frumoase şi strălucitoare, care se aflau la baza tuturor acestor ceremonii pompoase. Iudeii aveau privilegiul de a avea de faţă între ei pe Hristos în trup. Această binecuvântare neprețuită, cu care Dumnezeu îi favorizase, ar fi trebuit să aibă ca urmare recunoştinţa lor devotată. În prejudecata lor oarbă, ei lepădară totuşi harul oferit lor de Isus. În zadar iubirea Sa se revărsase în abundenţă asupra lor; ei nu luau seama la faptele Sale minunat. Durerea dispărea la apropierea Sa; slăbiciunile şi bolile erau tămăduite; nedreptatea şi apăsarea se retrăgeau ruşinate în faţa mustrării Sale, pe când chiar moartea şi mormântul se umileau în prezenţa Sa şi ascultau de poruncile Sale. Totuşi El a fost lepădat cu dispreţ de poporul Său ales şi ei nu au primit minunile Sale puternice. Domnul cerului veni în proprietatea Sa, şi ai Săi nu-L primiră.

Osânda rostită asupra smochinului neroditor, nu preînchipuie numai sentinţa rostită asupra iudeilor, ci se aplică de asemenea şi asupra pretinşilor creştini din zilele noastre, care au devenit egoişti, lăudăroşi şi făţarnici. Foarte mulţi dintre cei ce pretind a trăi în temere de Dumnezeu stau în faţa lumii asemenea smochinului neroditor, plini de frunze promiţătoare, dar nu au roade. Ei urmează forma exterioară a cultului, fără adevărată pocăinţă şi credinţă. În soarta smochinului, Hristos arată, cât de vrednică de lepădat este sfinţenia prefăcută şi exteriorul gol în ochii lui Dumnezeu. Plin mereu de compătimire faţă de cel pocăit într-adevăr, gata întotdeauna ca să-l primească şi să vindece bolile sale, El dovedi prin aceasta, că păcătosul obişnuit se află într-o poziţie mai favorabilă înaintea lui Dumnezeu decât acel creştin, care nu aduce rod spre onoarea lui Dumnezeu.

Evenimente însemnate se succedau repede unul după altul către sfârşitul misiunii de învăţător a lui Hristos. Intrarea Sa triumfală în Ierusalim, curăţirea templului profanat şi uscarea smochinului neroditor, toate aceste evenimente se refereau la soarta Ierusalimului. Lacrimile lui Isus de pe munte, când văzu cetatea iubirii şi purtării Sale de grijă deosebite, pe când era încă salutat de strigătele de bucurie şi de osanale ale mulţimii, erau ultimele cereri stăruitoare ale iubirii şi milostivirii Sale respinse.

A DOUA CURĂTIRE A TEMPLULUI

Când Isus intră în curtea templului, I Se păru ca şi când ar fi intrat într-un mare obor de vite. Cu mugetul boilor, cu zbieratul oilor şi cu ciripitul porumbeilor se amestecă sunetul monedelor şi gălăgia tocmelilor aprinse dintre samsarii nemulțumiți, din care făceau parte chiar mulți preoți din posturi sfinte. Încăperile sfinte ale templului ofereau o privelişte dureroasă de profanare, pentru acei iudei conştiincioşi, care deşi deplângeau profanarea acelui loc sfânt al lui Dumnezeu, totuşi nu erau în stare să împiedice aceasta; căci demnitarii templului se dedau personal la cumpărare şi vânzare şi la schimburi de bani. Ei erau vicleni şi zgârciți, şi setea după bani câştigase stăpânire atât de mult asupra conştiinței lor religioase, şi mergeau atât de departe în comerțul lor nelegiuit, încât în ochii lui Dumnezeu nu erau socotiți mai buni decât tâlharii.

Cu trei ani mai înainte, la începutul misiunii Sale de învățător, Isus dăduse afară din templul pe toți acei, care îl profanau prin comerțul lor nesfințit, şi prin prezența Sa serioasă şi dumnezeiască, El umpluse cu frică inimile samsarilor nelegiuiți. Dar acum, la sfârşitul misiunii Sale pământeşti, El intră încă o dată în templul lui Dumnezeu şi îl găsi încă profanat prin aceleaşi obiceiuri şi de către aceleaşi persoane. Preoții şi

mai marii nu aveau decât o concepţie foarte mărginită despre lucrarea cea sfântă şi solemnă, pe care ei o săvârşeau. La fiecare sărbătoare a Paştelui şi a corturilor se ucideau mii de animale, şi sângele lor era vărsat peste altar. Iudeii erau familiarizaţi cu sângele ca un mijloc de curăţire de păcate, şi pierduseră aproape din vedere faptul că păcatul făcea necesară toată această vărsare de sânge de animale, şi că aceasta preînchipuia sângele Fiului cel scump al lui Dumnezeu, care avea să fie vărsat pentru viaţa lumii, şi că la aducerea jertfelor oamenii trebuiau să fie îndreptaţi către Salvatorul crucificat.

Isus privea la jertfele nevinovate care Îl preînchipuiau, şi vedea, cum iudeii făcuseră din aceste mari întruniri ocazii de vărsare de sânge şi de cruzime, şi în felul acesta distruseseră în mare măsură solemnitatea întocmirii sistemului de jertfă. Strângerea unei aşa de mari mulţimi de vite şi de oi făcea din curtea templului un mare târg de vite, şi încuraja acel spirit de zgârcenie şi de negustorie crasă, ce caracteriza pe conducătorii poporului, care doreau să păstreze în mâinile lor acest comerţ. Aceste persoane câştigau sume colosale cu preţurile lor exagerate şi cu înşelătoriile lor. Indignarea lui Isus a fost trezită; El ştia foarte bine, că şi sângele Său, care avea să se verse în curând pentru păcatele lumii, avea să fie preţuit tot aşa de puţin de către preoţi şi mai mari, ca şi sângele animalelor, pe care ei îl făceau să curgă neîncetat.

În locul unei pocăinţe umilite pentru păcatele comise, sacrificarea animalelor a fost înmulţită, ca şi cum Dumnezeu putea fi împăcat printr-un astfel de serviciu fără inimă. Samuel zise: "Îi plac Domnului mai mult arderile de tot şi jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, şi păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor." 1 Sam. 15:22. Iar Isaia, care vede căderea iudeilor în viziune profetică, li se adresează cu următoarele cuvinte, ca şi când s-ar adresa domnilor Sodomei şi Gomorei: "Ascultaţi cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei! 'Ce-Mi trebuie Mie mulţimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor, şi de grăsimea viţeilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor şi ţapilor. Când veniţi să vă înfăţişaţi înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri,

ca să-Mi spurcați curțile?" "Spălați-vă deci şi curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!" Is. 1:10-12, 16-17.

Mântuitorul era martor despre împlinirea acestei profeții. Cu trei ani mai înainte, El curățise încă o dată templul; totuşi exista acum tot ceea ce necurățise în acel timp curțile acestuia, dar într-o măsură mult mai mare.

Ca împlinire a unei vechi profeții, poporul declarase pe Isus ca rege al lui Israel; El primise omagiile lor şi chemarea de Rege şi Preot. El ştia că sforțările Sale, de a îndrepta o preoție coruptă, aveau să fie fără succes, totuşi lucrarea Sa trebuia să fie continuată; dovezile misiunii Sale dumnezeiești, trebuiau date unui popor necredincios.

Când privirea pătrunzătoare a lui Isus plutea asupra curții profanate a templului, ochii tuturor se îndreptară involuntar la El. Glasul poporului şi zbieratul animalelor amuți. Preoții, mai marii, fariseii şi păgânii, toți priveau cu uimire şi cu un respect involuntar la Fiul lui Dumnezeu, care stătea în fața lor în maiestatea Regelui ceresc, a cărui dumnezeire răzbătea prin natura Sa omenească, şi-L îmbrăcă cu o demnitate şi mărire, pe care El nu o dăduse pe față niciodată mai înainte. O teamă ciudată puse stăpânire asupra poporului. Acei, care se aflau în apropiere de Isus, se retraseră involuntar atât de departe de înapoi, încât gloata îngrămădită făcu loc, ca Mântuitorul să rămână singur numai cu câțiva ucenici. Orice zgomot amuțise; tăcerea adâncă părea insuportabilă, şi când buzele Mântuitorului se deschiseră şi glasul Său răsună în tonuri lămurite, un geamăt sau suspin de uşurare involuntar se auzi de la toți cei de față.

El vorbea pe un ton aspru şi cu o putere, care mişca poporul asemenea unei furtuni puternice: "Este scris: 'Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.' Dar voi ați făcut din ea o peşteră de tâlhari." Mat. 21:13. El coborî treptele şi cu autoritate mai mare decât dăduse pe față cu trei ani mai înainte şi cu o râvnă care înăbuşea orice rezistență, şi cu o voce care răsuna ca o trâmbiță prin toate încăperile templului, El porunci: "Luați acestea de aici!" Mânia de pe fața Sa părea asemenea unui foc mistuitor; autoritatea Sa era netăgăduită; toți fugeau în cea mai mare grabă din prezența Sa, luând la goană vitele lor, şi ridicându-şi marfa, care profanase

templul celui Prea Înalt. Prin acest caz, Hristos arată lumii, că cu toată iubirea şi milostivirea Sa nemărginită, El poate exercita totuşi o dreptate strictă.

Cu trei ani mai înainte, demnitarii templului fuseseră ruşinaţi din cauza fugii lor pripite, la porunca tânărului Isus, şi de atunci se miraseră din cauza temerii lor şi a supunerii lor necondiţionate faţă de un singur om modest. Ei simţiseră, că e cu neputinţă, a se mai repeta o astfel de înfrângere umilitoare. Şi totuşi a doua oară ei au fost şi mai tare înspăimântaţi, şi cu o grabă şi mai mare ca atunci se supuseră poruncii Sale.

După ce cumpărătorii şi vânzătorii au fost daţi afară, Isus privea cu cea mai adâncă compătimire la mulţimea care fugea. Mulţi rămaseră înapoi în nădejdea îngrijorată, că acest Om, care da pe faţă o astfel de putere şi autoritate, este Mesia cel mult aşteptat.

Mulţimea, care fugea din curţile templului şi gonea vitele înaintea lor, întâlni o ceată, care aducea pe bolnavii şi muribunzii lor şi întrebară de marele Doctor. Poporul pus pe fugă răspândi tot felul de zvonuri despre procedeul lui Hristos la curăţirea templului. După aceasta, unii dintre cei ce căutau pe Isus se întoarseră înapoi, căci se temeau, să dea ochi cu un aşa Puternic, a cărui privire era îndeajuns, pentru a goni pe preoţi şi pe mai mari din prezenţa Sa. Totuşi un mare număr îşi făcu drum prin mulţimea pusă pe fugă, dorind cu zel să ajungă la Acela, care era unica lor speranţă, şi însufleţiţi de sentimentul, că dacă El nu ar fi în stare să-i scape de durerile şi bolile lor, ei vor putea muri imediat, întrucât puterea Sa era mai mare decât a tuturor celorlalţi.

O privelişte minunată se oferă acum ucenicilor; curtea templului curăţită de profanatorii săi se umple îndată cu bolnavi şi suferinzi, dintre care unii erau aduşi la Isus aproape pe moarte. Aceşti nenorociţi îşi simt marea lor nevoie; ei recunosc, că vor muri în curând, dacă marele Doctor nu se va îndura de ei. Ei îşi ridicară ochii, cerând ajutor, către faţa lui Isus, aşteptându-se a vedea pe ea acea asprime, despre care le istorisiseră acei, care părăsiseră templul; dar ei nu citiră nimic pe acea faţă scumpă decât iubire şi milostivire dumnezeiască.

Isus privea cu bunătate pe bolnavi, iar boala şi chiar moartea care îi

ameninţa fugeau la atingerea mâinii Sale. El trezi iarăşi speranţa în inimile lor, şi uşura sarcina acelora care se adresau Lui. Cei muţi, cei orbi şi paralitici se îndepărtau în plină sănătate din prezenţa Sa. El lua pe copii în braţele Sale cu gingăşia unei mame iubitoare, liniştea ţipetele lor posomorâte, îndepărta frigurile şi durerea din corpurile lor gingaşe şi-i da înapoi părinţilor lor mulţumitori, zâmbitori şi sănătoşi.

Curtea fusese în acea dimineaţă o scenă de tocmeli şi de negustorie plină de strigătul gălăgios al oamenilor şi al animalelor; dar acum totul era liniştit înăuntrul sfintei încăperi, iar mulţimea zeloasă auzea cuvintele vieţii veşnice de pe buzele Salvatorului. Nimic nu întrerupea cuvântarea Sa, decât numai rugăminţi noi pentru milostivire şi vindecare de boli, şi proslăvirile marelui Doctor, pentru că îi scăpase de suferinţele lor.

Preoţii şi mai marii se simţeau atraşi iarăşi către templu printr-o putere irezistibilă. După ce îşi revenire de prima lor spaimă, ei au fost însufleţiţi de dorinţa de a afla ce intenţiona Isus să mai facă. Ei se aşteptau, ca El să Se urce pe tronul lui David. Întorcându-se la templu, ei găsiră linişte şi auziră glasul bărbaţilor, femeilor şi copiilor, care lăudau cu toţi pe Dumnezeu. La intrarea lor în templu, ei rămaseră încremeniţi de uimire în faţa scenei miraculoase, care a fost prezentată înaintea ochilor lor. Ei vedeau, cum bolnavii erau vindecaţi, cum cei orbi îşi primeau înapoi vederea şi cei surzi auzul, iar cei ologi săreau de bucurie. Copiii îşi manifestau bucuria lor mai mult ca toţi. Ei repetau strigătele de osana, care răsunaseră cu o zi mai înainte şi fâlfâiau triumfători ramuri de palmieri înaintea Salvatorului lor. Templul răsuna de strigătele: "Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului", "Iată Împăratul tău vine la tine, El este neprihănit şi biruitor". "Osana Fiul lui David".

Când demnitarii templului văzură această mişcare şi auziră glasurile libere ale copiilor fericiţi, vechea lor intoleranţă se întoarse iarăşi în sufletul lor, şi ei se hotărâră să pună capăt acestei manifestaţii. Ei căutau să facă poporul să creadă, că templul cel sfânt s-ar profana prin prezenţa copiilor într-însul şi prin strigătele lor gălăgioase de bucurie. Acei care toleraseră certuri răutăcioase şi chiar participaseră la ele, care vânduseră

şi cumpăraseră înăuntrul acestor ziduri sfinte, care ascultaseră nepăsători la zbieretul asurzitor al diferitelor animale, care erau îngăduite în sfintele încăperi, erau în aparenţă cuprinşi acum de indignare, că se tolerau în curtea templului manifestările de bucurie ale copiilor fericiţi.

Preoţii şi mai marii, văzând că nu pot face nici o impresie asupra poporului, care simţise şi admirase puterea Învăţătorului dumnezeiesc, se adresară în cele din urmă lui Hristos personal: "Şi I-au zis: 'Auzi ce zic aceştia?' 'Da,' le-a răspuns Isus. 'Oare n-aţi citit niciodată cuvintele acestea: 'Tu ai scos laude din gura pruncilor şi din gura celor ce sug?'" Matei 21:16. Dacă glasurile copiilor fericiţi ar fi fost aduse la tăcere, atunci stâlpii templului ar fi vestit lauda Salvatorului. Isus fusese întotdeauna un amic al copiilor, El primi compătimirea lor de copil şi iubirea lor deschisă şi neprefăcută. Lauda şi mulţumirea de pe buzele lor curate era ca o muzică pentru urechile Sale şi-I înviora sufletul, care fusese zdrobit prin sfinţenia prefăcută a iudeilor. Cu această ocazie El vindecase bolile copiilor, îi strânsese în braţele Sale, primise sărutările lor de recunoştinţă şi devotament, şi ei adormiseră la pieptul Său, pe când învăţa poporul. Ori încotro Se îndrepta Salvatorul, pretutindeni bunăvoinţa feţei Sale şi firea Sa blândă şi plină de bunătate, câştigau iubirea şi încrederea copiilor.

Fariseii erau în totul confuzi şi ieşiţi din fire, pentru întorsătura lucrurilor şi pentru insuccesul încercării lor, de a înăbuşi entuziasmul poporului. Aici poruncea Unul pe care ei nu-L puteau intimida prin autoritatea lor arogantă. Isus luase poziţia Sa ca ocrotitor al templului. Niciodată până aici nu păşise El cu o astfel de autoritate regească; niciodată până aici, cuvintele şi faptele Sale nu posedaseră o aşa putere. El făcuse fapte mari şi minunate prin tot Ierusalimul; dar niciodată într-un mod atât de solemn şi de pătrunzător.

Punând stăpânire pe curtea templului, Isus provocă aici o mare schimbare. El dăduse afară pe cumpărători şi pe vânzători, pe schimbători şi pe vite, "şi nu lăsa pe nimeni să poarte vreun vas prin Templu." De o aşa sfinţenie socotea Salvatorul lumii clădirea consacrată adorării lui Dumnezeu. Preoţii şi mai marii nu îndrăzneau să dea pe faţă în public vrăjmăşia lor contra Lui, în faţa poporului, care fusese

martor ocular al faptelor minunate ale lui Isus. Deşi plini de furie şi deveniți confuzi la răspunsul Său, pe care li-l dăduse, totuşi, ei nu erau în stare a săvârşi ceva mai departe în acea zi.

În dimineața următoare a fost convocat sinedriul sau marele sfat, spre a hotărî ce să facă cu Isus. Intrarea Sa atât de ciudată în templu, era atât de arogantă şi atât de mai presus de orice măsură în ochii lor, încât ei găsiră necesar, de a cere de la El socoteală pentru îndrăzneața poziție pe care o luase, pentru că Se amesteca în lucrul păzitorilor legitimi ai templului. Încă cu trei ani înainte, ei Îl somaseră să le dea un semn despre trimiterea sa mesianică. De atunci El săvârşise minuni puternice în mijlocul lor. Vindecase pe bolnavi, săturase în mod minunat mii de oameni, umblase ca pe uscat pe valurile înfuriate şi liniştise marea biciuită de furtună. În repetate rânduri El citise secretele inimilor lor asemenea unei cărți deschise: izgonise pe demoni şi chemase pe morți la viață, şi totuşi refuzau să recunoască aceste dovezi, că El este Mesia.

Ei se hotărâră acum să nu mai ceară nici un semn al autorității Sale pentru procedeul său îndrăzneț în privința templului, ci prin întrebări şi învinuiri să-L provoace a da declarații pe baza cărora să-L poată osândi. După ce îşi făuriră cu îngrijire planurile lor, plecară la templu, unde Isus predica poporului Evanghelia şi începură să-L întrebe cu ce autoritate a săvârşit El aceste fapte în templu. Ei se aşteptau, că El va răspunde, că Dumnezeu L-a îmbrăcat cu puterea, pe care El o da pe față, şi ei gândeau că o asemenea susținere o vor răsturna. Contrar aşteptărilor lor, Isus le adresă totuşi o întrebare, care în aparență nu avea nimic de a face cu obiectul discutat, El întrebă: "Spuneți-Mi: Botezul lui Ioan venea din cer sau de la oameni?" Luca 20:4. Adversarii Săi nu ştiau, cum să-i răspundă. Dacă ei ar fi tăgăduit solia lui Ioan şi botezul Său spre pocăință, atunci ei ar fi pierdut influența lor asupra poporului, căci Ioan era recunoscut de aceasta ca profet al lui Dumnezeu. Iar dacă ar fi cunoscut trimiterea Sa dumnezeiască, atunci ei ar fi fost deasemenea constrânşi, să recunoască pe Isus ca Mesia; căci Ioan indicase în repetate rânduri asupra Lui în fața poporului, cu cuvintele: "Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii". Ioan vorbise

despre Isus ca despre Unul, Căruia el nu era vrednic să-I dezlege curelele încălţămintei.

Isus puse astfel greutatea principală prin decizia lor în privinţa caracterului adevărat al misiunii lui Ioan: "Dar ei cugetau astfel între ei: 'Dacă răspundem: 'Din cer', va zice: 'Atunci de ce nu L-aţi crezut?' Şi dacă răspundem: 'De la oameni' tot norodul ne va ucide cu pietre; căci este încredinţat că Ioan era un proroc.'" Ei nu primiră în inimile lor învăţătura lui Ioan. Altfel ei n-ar fi putut lepăda pe Isus, despre care Ioan prezisese. Dar ei amăgiseră poporul, prefăcându-se că credeau în trimiterea lui Ioan; şi acum ei nu cutezau, să declare la întrebarea lui Isus că misiunea lui Ioan ar fi fost dumnezeiască, de teamă că Isus va întreba atunci de motivul, pentru care n-au primit mărturia profetului despre El. El le-ar fi putut răspunde: Dacă Ioan era din cer, tot astfel sunt şi Eu; chemarea şi lucrarea Mea este atât de strâns legată cu a lui, încât nu se pot despărţi.

Poporul asculta cu nerăbdare, ca să audă răspunsul preoţilor şi al mai marilor la întrebarea precisă a lui Isus, în privinţa botezului lui Ioan, dacă este din cer sau de la oameni. Toţi se aşteptau, că ei vor recunoaşte, că Ioan fusese trimis de la Dumnezeu; după ce se consfătuiră între ei în ascuns, se hotărâră să fie cât de prevăzători posibil, şi răspunseră, că nu ştiu de unde este. După aceasta Isus le răspunse: "Nici Eu n-am să vă spun cu ce putere fac aceste lucruri." Cărturarii, preoţii şi mai marii stăteau confuzi şi dezolaţi înaintea poporului, al cărui respect îl pierduseră în mare măsură prin laşitatea şi nehotărârea lor.

Toate aceste declaraţii şi fapte ale lui Isus erau de mare însemnătate, iar influenţa lor a fost simţită într-un grad mult mai mare după răstignirea, învierea şi înălţarea Sa la cer. Foarte mulţi dintre acei, care aşteptaseră cu îngrijorare rezultatul întrebării lui Isus aveau să devină ucenicii Săi în cele din urmă, atraşi pentru prima dată de El prin cuvintele Sale din acea zi memorabilă. Intrarea în curtea templului nu avea să dispară niciodată din amintirea lor. Contrastul dintre poziţia lui Isus şi aceea a Marelui Preot, când vorbeau împreună, era învederată. Marele demnitar al templului era îmbrăcat în veşminte măreţe şi bogate, cu o tiară strălucitoare pe cap. Statura sa maiestuoasă şi barba sa lungă,

argintie îi da în mod hotărât o înfățișare demnă, care umplea poporul cu o venerație profundă.

Maiestatea cerească stă în fața acestui demnitar trufaş, fără podoabe sau veşminte luxoase. Îmbrăcămintea Sa arăta urmele multelor Sale călătorii; fața Sa era palidă şi exprima o tristețe mişcătoare, şi totuşi El da pe față o demnitate şi o bunăvoință, care era într-un contrast izbitor față de figura supărăcioasă, mândră şi încrezătoare de sine a marelui preot. Mulți dintre acei care fuseseră martori ai cuvintelor şi faptelor minunate ale lui Isus în templu, Îl venerau de atunci în inimile lor ca profet al lui Dumnezeu. Ura preoților contra lui Isus creştea însă cu atât mai mult, cu cât părerea generală se pronunța în favoarea Lui. Înțelepciunea, cu care El scăpa din cursele, pe care ei I le puneau, mărea ura lor întrucât era o nouă dovadă despre dumnezeirea Sa.

Stând tăcuți şi acoperiți de ruşine în fața Salvatorului, umiliți în prezența marii mulțimi, El folosi ocazia, de a le da pe față adevăratul lor caracter, şi a le îndrepta atenția la pedeapsa care aştepta fireşte faptele lor rele. La predarea acestor instrucțiuni, El rândui lucrurile în aşa fel, încât preoții şi mai marii îşi rostiră singuri propria lor osândă: "Ce credeți? Un om avea doi feciori; şi s-a dus la cel dintâi, şi i-a zis: 'Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea!' 'Nu vreau', i-a răspuns el. În urmă i-a părut rău şi s-a dus. S-a dus şi la celălalt, şi i-a spus tot aşa. Şi fiul acesta a răspuns: 'Mă duc doamne!' Şi nu s-a dus. Care din amândoi a făcut voia tatălui său?" Mat. 21:28-30.

Întrebarea veni atât de pe neaşteptate, încât ei nici nu se pregătiseră; ei urmăriseră cu atenție parabola Sa şi răspunseră imediat: "Cel dintâi". Dar El privind cu ochii ațintiți asupra lor, le zise cu o voce serioasă şi solemnă: "Adevărat vă spun că vameşii şi curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu. Fiindcă Ioan a venit la voi umblând în calea neprihănirii, şi nu l-ați crezut. Dar vameşii şi curvele l-au crezut: şi măcar că ați văzut lucrul acesta, nu v-ați căit în urmă ca să-l credeți." Mat. 21:31-32.

Aceste adevăruri înfricoşate loviră pe preoții şi pe mai marii cu sfințenia lor prefăcută în adâncul inimii lor. Fiul cel dintâi din parabolă reprezenta pe păcătoşii şi pe desfrânatele, care la început au refuzat să

asculte de învăţăturile lui Ioan, dar după aceea au făcut totuşi pocăinţă şi s-au întors. Cel de al doilea fiu reprezintă pe iudeii, care pretindeau a fi ascultători şi a poseda virtuţi mai multe, dar care totuşi prin lepădarea darului Fiului Său, au adus cea mai adâncă insultă lui Dumnezeu. Sufletele cele mai uşuratice şi mai pătimaşe, ocupă, după cuvintele lui Isus, o poziţie mai favorabilă înaintea lui Dumnezeu, decât preoţii şi mai marii îngâmfaţi şi drepţi în ochii lor.

Ei nu erau dispuşi a suporta aceste adevăruri pătrunzătoare, dar tăcură în speranţa, că Isus va zice ceva, care ar putea fi întrebuinţat contra Lui; ei aveau totuşi încă mult de suportat. Isus privi înapoi asupra trecutului, când trimişii Săi, profeţii lui Dumnezeu, au fost lepădaţi, iar soliile lor au fost călcate în picioare tocmai de părinţii acestor bărbaţi, care stăteau acum în faţa Sa. El vedea, că fiii călcau pe urmele părinţilor lor, şi aveau să umple paharul fărădelegii lor, prin crucificarea Domnului vieţii. El legă trecutul, prezentul şi viitorul în pilda următoare:

"Ascultaţi o altă pildă. Era un om, un gospodar, care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea, şi a zidit un turn. Apoi a dat-o unor vieri, şi a plecat în altă ţară. Când a venit vremea roadelor, a trimis pe robii săi la vieri, ca să ia partea lui de rod. Vierii au pus mâna pe robii lui, şi pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. A mai trimis alţi robi, mai mulţi decât cei dintâi; şi vierii i-au primit la fel. La urmă a trimis la ei pe fiul său, zicând: 'Vor primi cu cinste pe fiul meu!' Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: 'Iată moştenitorul; veniţi să-l omorâm şi să punem stăpânire pe moştenirea lui. Şi au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie şi l-au omorât. Acum când va veni stăpânul viei, ce va face El vierilor acelora?" Mat. 21:33-40.

Isus Se adresă întregului popor care era de faţă; dar preoţii şi mai marii, care nici nu se gândeau că parabola se referea la ei, răspunseră imediat: "Pe ticăloşii aceia ticălos îi va pierde, şi via o va da altor vieri, care-i vor da roadele la vremea lor." Încă o dată ei recunoscură, că îşi dădură singuri verdictul de osândă în faţa poporului, care asculta cu cea mai mare atenţie la Isus. Mântuitorul le atrase atenţia la diferiţi soli, care fuseseră trimişi în zadar unul după altul, cu mustrări, cu

avertismente şi cu rugăminți către Israel. Aceşti vestitori credincioşi ai adevărului fuseseră omorâți de aceia, către care Domnul îi trimisese, întocmai după cum slugile credincioase fuseseră omorâte de lucrătorii nelegiuiți ai viei. În Fiul cel iubit, pe care Domnul viei Îl trimise în cele din urmă la servii Săi necredincioşi, şi pe care ei L-au prins şi L-au ucis, preoții şi fruntaşii recunoscură deodată o ilustrație clară despre Isus şi soarta care Îl aştepta. Ei făcură deja planuri, ca să omoare pe Acela, pe care Tatăl Îl trimisese la ei, ca ultimul mijloc de încercare. În pedeapsa, care lovi pe lucrătorii nerecunoscători, era ilustrată soarta acelora, care aveau să omoare pe Hristos.

În parabola despre lucrătorii viei, Isus puse în fața iudeilor adevărata lor stare. Stăpânul preînchipuia pe Dumnezeu, iar via națiunea iudaică, care având legea dumnezeiască ca gard în jurul lor, îi făcea prin aceasta să fie deosebiți de toate celelalte națiuni ale pământului. Turnul zidit în vie preînchipuia templul lor. Stăpânul viei făcuse tot ceea ce era de folos pentru propăşirea lor. Tot astfel îngrijise Dumnezeu şi pe Israel într-un aşa mod, că sta în puterea sa, de a se bucura în cel mai înalt grad de prosperitate. Domnul viei pretindea de la lucrătorii săi partea de roade, pe care o datorau; tot astfel pretindea Dumnezeu de la iudei, o umblare care să fie în armonie cu privilegiile sfinte, pe care El li le dăruise. Dar întocmai după cum slugile, care pretindeau roadele în Numele Domnului lor, fură omorâți de lucrătorii necredincioşi ai viei, tot astfel şi iudeii uciseră pe profeții, care veniseră la ei cu solii dumnezeieşti. Aceştia nu numai că fuseseră lepădați, ci când Dumnezeu trimise la ei pe unicul Său Fiu, pe Cel rânduit Moştenitor al viei, ei intenționau să păstreze via pentru sine, cum şi roadele şi avantajele care erau în legătură cu aceasta; de aceea lucrătorii necredincioşi ziseră unii către alții: "Iată moştenitorul, veniți să-L omorâm." În felul acesta, Isus demască prin această pildă planurile ascunse ale iudeilor.

După ce Isus auzi cum ei se osândiră prin sentința lor contra vierilor nelegiuiți, El privi plin de compătimire asupra lor, şi continuă mai departe zicând: "N-ați citit niciodată în Scriptură că: 'Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut lucrul acesta, şi este minunat în ochii noştri?' De aceea, vă spun că

Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi, şi va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera." Mat. 21:42-44.

Iudeii repetaseră adesea cuvintele acestei profeţii, când învăţau poporul în sinagogi şi le aplicaseră la venirea lui Mesia. Dar Isus pune pe moştenitorul ucis într-un mod atât de crud deopotrivă cu piatra, pe care au lepădat-o zidarii, dar care a devenit în cele din urmă cap de unghi al întregii clădiri. Hristos era Însuşi Autorul sistemului iudaic, adevărata temelie a templului preţios, antitipul, la care indicau toate sacrificiile ceremoniale. Iudeii aşteptaseră cu o îngrijorare aparentă venirea lui Hristos. Cărturarii, care tâlcuiau legea, şi care cunoşteau declaraţiile profeţilor cu privire la venirea Sa, ştiau din istoria profetică, că timpul nădejdii şi aşteptării venirii Sale în această lume trecuse. Prin parabolele, pe care Isus le expunea în faţa iudeilor, El îndrepta sufletele lor către acele profeţii, care preziseră evenimentele, care aveau loc pe atunci. El căuta prin orice mijloc al puterii Sale, ca să trezească conştiinţa lor şi să le lumineze priceperea, aşa încât paşii, pe care ei aveau de gând să-i facă, să fie bine chibzuiţi.

Prin aceste pilde, El le aduse în faţa lor intenţiile fariseilor, în legătură cu urmările grozave care proveneau din aceasta. Şi spre a nu mai lăsa nici o umbră de îndoială, Isus le zise pe faţă, ocolind orice ilustrare, că Împărăţia lui Dumnezeu se va lua de la ei, şi se va da neamurilor, care vor aduce roadele Sale. La aceste cuvinte, mai marii preoţilor şi cărturarilor se înfuriară atât de mult, încât de abia se mai puteau stăpâni, de a nu întrebuinţa violenţa contra Lui; dar observând iubirea şi veneraţia poporului faţă de El, nu cutezară să-şi desfăşoare răutatea inimii lor.

ISUS SI FARISEII

La clădirea templului lui Solomon, pietrele erau pregătite cu totul în carieră, aşa încât mai târziu, când erau aduse la locul destinat pentru clădire, lucrătorii nu aveau decât să le pună la locul lor potrivit; cioplirea, măsurarea şi şlefuirea era făcută deja mai înainte. "Împăratul a poruncit să se scoată pietrele mari şi mărețe, cioplite pentru temeliile casei. Lucrătorii lui Solomon, ai lui Hiram, le-au cioplit şi au pregătit lemnele şi pietrele pentru zidirea casei." "Când s-a zidit casa s-au întrebuințat pietre cioplite gata înainte de a fi aduse acolo, aşa că nici ciocan, nici secure, nici o unealtă de fier nu s-a auzit în casă în timpul zidirii." 1 Regi 5:17-18; 6:7.

Nici o unealtă nu avea să se întrebuințeze la pietre, după ce acestea erau aduse la locul de clădire. O piatră cu o figură neregulată a fost adusă de la carieră spre a fi întrebuințată la punerea temeliei templului. Dar lucrătorii nu puteau găsi nici un loc pentru ea şi de aceea nu voiau s-o primească. Ea zăcea acolo neîntrebuințată, şi lucrătorii trebuiau s-o ocolească sau se împiedicau de ea, aşa că prezența ei le producea o foarte mare supărare. Ea rămase mult timp o piatră lepădată. Dar când clăditorii veniră să pună fundamentul colțului, căutară mult timp în zadar ca să găsească o piatră de mărime şi de tărie suficientă şi de o formă potrivită, care să ocupe acel loc însemnat şi să poată purta acea mare greutate, care era destinată pentru ea. În cazul când alegerea pietrei nu ar fi fost destul de bună, atunci ar fi primejduit siguranța întregii clădiri, ei trebuiau să găsească o piatră, care să poată rezista în acelaşi timp influenței soarelui, a frigului şi a furtunii. Multe pietre fuseseră

alese în diferite timpuri; dar când erau puse sub presiuni extraordinare, se sfărâmau în bucăţi. Altele nu puteau rezista probei unei schimbări neaşteptate de temperatură, şi de aceea erau declarate ca nefolositoare.

Dar acea piatră care fusese de mult timp lepădată de clăditori, se găsea mereu acolo; ea rezistase pe deplin influenţei aerului şi a razelor arzătoare ale soarelui, fără să fi suferit vreo spărtură sau vreo zgârietură cât de mică. Furtunile bântuiseră peste ea şi totuşi ea rămase aceeaşi. De aceea atenţia zidarilor a fost atrasă în cele din urmă asupra acestei pietre mari, şi ei o examinară de aproape. Se constată, că ea rezistase la orice probă, afară de una. Dacă avea să suporte o presiune puternică, atunci ea avea să fie întrebuinţată ca piatră unghiulară. Proba a fost făcută şi rezultatul satisfăcu pe toţi. Piatra a fost găsită bună şi a fost adusă la locul destinat, unde se dovedi în totul potrivită.

Profetului Isaia i-a fost arătat într-o viziune profetică, că această piatră este un simbol al Salvatorului lumii. El zise: "Sfinţiţi însă pe Domnul oştirilor. De El să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi. Şi atunci El va fi un locaş sfânt, dar şi o piatră de poticnire, o stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel, un laţ şi o cursă pentru locuitorii Ierusalimului! Mulţi se vor poticni, vor cădea şi se vor sfărâma, vor da în laţ şi vor fi prinşi." Is. 8:13-15. Fiind transportat în viziune profetică la prima venire a lui Hristos, profetul recunoaşte, că Isus avea să reziste la ispitiri şi cercări, despre care tratarea primei pietre unghiulare de la templul lui Solomon este un simbol. "De aceea aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: 'Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preţ, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă." Is. 28:16.

În înţelepciunea Sa nemărginită, Dumnezeu alese Însuşi piatra unghiulară, şi tot El Însuşi o şi puse. El o numi o piatră de "temelie puternică"; întreaga lume poate pune asupra ei poverile şi necazurile lor, şi totuşi ea le va putea suporta pe toate. Oamenii pot clădi cu deplină siguranţă pe această piatră. Hristos este o piatră cercată, nu înşeală niciodată pe acei, care se încred în El. El a rezistat la orice probă, care a fost pusă asupra Lui. El nu a fost biruit de ispitirea din pustie, când toată greutatea vinovăţiei lui Adam şi a urmaşilor Săi apăsa asupra

Lui. El ieşi mai mult ca biruitor din lupta cu puterile întunericului. El a purtat poverile acelora, care căzând pe această piatră au fost sfărâmați. În Hristos, au găsit ajutor inimile lor vinovate. Acei care fac din El fundamentul lor, sunt în deplină siguranță.

Hristos este arătat ca prima piatră unghiulară. Atât iudeii cât şi neamurile trebuie să clădească pe această temelie şi legătura lor cu Hristos, această "piatră prețioasă", îi face să fie pietre vii. În textul următor, Petru arată clar şi lămurit pentru cine devine Hristos piatră unghiulară şi pentru cine piatră de poticnire:

"Dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul, apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă şi scumpă înaintea lui Dumnezeu. Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, şi să aduceți jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Căci este scris în Scriptură: 'Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; şi cine se încrede în El, nu va fi dat de ruşine. Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioşi, 'piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului'; şi 'o piatră de poticnire, şi o stâncă de cădere'. Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul şi la aceasta sunt rânduiți." 1 Petru 2:3-8.

Isus descoperind iudeilor soarta lor, pentru că au lepădat pe Fiul lui Dumnezeu şi au făcut din El o piatră de poticnire, se adresă în acelaşi timp la toți cei nepocăiți, şi care nu-L primesc ca salvator al lor. Unica siguranță constă în aceea, de a clădi pe adevărata temelie. Milioane de oameni îşi sprijină astăzi speranțele şi perspectivele lor pe temelii, care nu sunt cercate şi lămurite; ei încep să se clatine şi cad, iar clădirea zidită fără fundament se prăbuşeşte asupra lor.

Isus a suferit cu răbdare maltratările păcătoşilor, întocmai după cum piatra lepădată a putut suporta părerea disprețuitoare a lucrătorilor, care se împiedicau de ea. Avea însă să vină timpul, când ei aveau să-L vadă înălțat, întocmai după cum piatra disprețuită şi lepădată a fost făcută cap de unghi. Atunci acei care au lepădat pe Hristos, aveau să fie pedepsiți pentru nelegiuirea lor. Cetatea şi templul iudeilor aveau să fie distruse. Piatra trebuia să cadă asupra lor, prin care toată strălucirea

lor avea să dispară şi să se risipească ca praful mânat de vânt.

Isus ne-a pus în faţă unica temelie, pe care putem clădi cu siguranţă. Ea este destul de pregătită pentru toţi, şi destul de tare, pentru a putea purta greutatea şi poverile acestei lumi. A cădea pe această piatră şi a ne zdrobi, înseamnă a renunţa la dreptatea noastră proprie şi a merge la Hristos cu umilinţa unui copil, căindu-ne de păcatele noastre şi încrezându-ne în iubirea Sa iertătoare. Toţi cei ce clădesc pe această temelie, care este Hristos, devin pietre vii prin legătura cu El, adevărata piatră unghiulară. Multe persoane sunt cioplite fireşte prin propriile lor sforţări, sunt poleite şi înfrumuseţate dar niciodată nu pot deveni "pietre vii", pentru că nu stau în legătură cu Hristos. Când ploaia cade, când furtuna bântuie, şi torentele năvălesc, atunci ele se prăbuşesc în bucăţi pentru că nu sunt clădite pe stânca cea veşnică, pe adevărata piatră unghiulară, Isus Hristos.

Pietrele nu erau pregătite pentru a fi puse imediat la locurile lor la zidirea templului, ci orice potrivire şi şlefuire era deja făcută înainte de a fi fost aduse la locul unde se făcea clădirea. Tot astfel şi cioplirea, potrivirea şi pilirea caracterului trebuie să aibă loc în decursul timpului de cercare al omului. Când Hristos va reveni iarăşi pe pământ, aceasta nu va fi pentru curăţirea şi înnobilarea caracterelor oamenilor spre a-i pregăti pentru cer. Atunci lucrarea Sa va consta numai în aceea de a schimba corpurile lor pământeşti şi de a le forma asemenea cu corpul glorios al lui Hristos. Numai un caracter simetric şi desăvârşit va îndreptăţi în acea zi pe oameni la acea operă de încoronare a nemuririi.

Pământul este cariera şi atelierul, unde oamenii vor fi înnobilaţi şi pregătiţi pentru cer. Întocmai după cum pietrele, care au fost întrebuinţate la clădirea templului lui Solomon, se potriveau în mod desăvârşit în zid, fără ajutorul vreunui topor sau ciocan sau al vreunei alte unelte oarecare, tot astfel şi sfinţii înviaţi, şi toţi aceia care vor fi în viaţă la venirea Sa şi care vor fi răpiţi împreună spre întâmpinarea Domnului în văzduh, vor fi potriviţi fiecare pentru marea schimbare, spre a ocupa apoi locul său în templul iubirii lui Dumnezeu.

Dar când Hristos va pedepsi pe cei răi, atunci judecăţile Sale nu vor lovi numai pe iudei, ci pe toţi acei care au nesocotit binefacerile cereşti

ale harului lui Dumnezeu. Piatra care a avut de suportat numai suferințe şi a primit cu modestie toate nedreptățile făcute, va fi ridicată atunci la viață şi la putere peste toți acei care L-au disprețuit şi lepădat. Aceştia vor găsi la venirea lui Hristos stânca lor de poticnire, un munte răzbunător, care cade asupra lor şi-i sfărâmă.

În nădejdea de a-l prinde în propriile Sale cuvinte, mai marii preoților şi bătrânii trimiseră la El pe cei mai răutăcioşi vrăjmaşi ai lui Isus, care se prefăceau a avea interes pentru învățăturile Sale şi a se lăsa luminați prin înțelepciunea Sa dumnezeiască. Ei se aşteptau că Isus se va lăsa înşelat prin evlavia lor prefăcută, şi din lipsă de prevedere, să vorbească ceva, ce ei ar fi putut folosi contra Lui pentru a-L osândi. Ei fură ruşinați şi enervați că erau siliți să suporte cuvântarea mişcătoare a lui Isus, în care se lămurea adevărata lor stare şi se osândea nelegiuirea lor, deşi erau cu totul neînstare, a contrazice cuvintele Sale.

Ei se vorbiră în ascuns cu servii lui Irod, de a-L urmări şi a-L pândi în cuvinte, aşa ca să poată să fie martori contra Lui, când avea să fie dus la judecată, spre a fi osândit la moarte. Fariseii erau încă de mult indignați şi nemulțumiți din cauza birurilor şi a dărilor puse din partea Romanilor. Ei susțineau, că aceasta este contra legii lui Dumnezeu. Dar acum ei puseră o cursă, prin care căutau să prindă pe Isus, nădăjduind că El va fi adus în mod sigur în contrazicere cu legile iudaice sau cu autoritatea romană. Spionii veniră la El în modul cel mai politicos şi îşi exprimară cea mai mare încredere în învățăturile Sale. După ce Îl lăudară cu linguşelile lor pentru procedeul Său nepărtinitor, că nu ținea seama de favorurile şi nici de dizgrația oamenilor, Îl întrebară cu o dorință prefăcută după lămurire: "Se cade să plătim bir Cezarului sau nu?"

Intenția lor nelegiuită însă nu era necunoscută Mântuitorului. De aceea El li Se adresă cu cuvintele: "'Pentru ce Mă ispitiți, fățarnicilor? Arătați-Mi banul birului.' Puşi în încurcătură prin modul neaşteptat în care Isus răspunse la întrebarea lor, şi prin care arăta, că El nu putea nici măcar o clipă să fie indus în eroare prin linguşirile lor, împotrivitorii Săi îi aduseră numaidecât un dinar, care purta chipul şi inscripția cezarului roman. El i-a întrebat: 'Chipul acesta, şi slovele scrise pe el, ale cui sunt?' 'Ale Cezarului', I-au răspuns ei. Atunci El le-a zis: "Dați

dar Cezarului ce este al Cezarului, şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!'" Matei 22:20-21.

Spionii plini de viclenie recunoscură, că intenţiile lor au fost cunoscute şi zădărnicite. Felul concret în care a fost răspuns la întrebarea lor, îi lăsă fără cuvânt. Planurile lor au fost zădărnicite. Ei se aşteptaseră că Isus le va da un răspuns direct într-un mod sau altul. Dacă El avea să zică: Nu este legal, a plăti tribut Cezarului, acei care veniseră să-L pândească ar fi raportat la autorităţile romane, care ar fi arestat imediat pe Isus ca instigator al unei răscoale între iudei. În felul acesta, ei sperau că vor putea cu siguranţă să-L osândească. Dacă El avea să răspundă contrariu, că ar fi legal a plăti Cezarului tribut, ei gândeau să atragă atenţia poporului iudeu asupra hotărârii Sale, şi să-L învinuiască ca împotrivitor al legii divine.

Isus cunoştea motivele lor ascunse, şi având în mână moneda romană, pe care era tipărit numele şi chipul Cezarului, declară că ei trăiesc sub protecţia puterii romane, şi la rândul lor trebuie să dea şi ei sprijinul cerut acelei puteri, atât timp cât ea nu este în contrazicere cu datoria lor faţă de Dumnezeu. Totuşi ei trebuiau să asculte în orice timp de Dumnezeu, să trăiască conform poruncii Sale şi în acelaşi timp să se supună în mod paşnic legilor ţării. Ispititorii Săi erau nepregătiţi pentru acest răspuns al lui Isus, şi auzind se mirară, şi lăsându-L se duseră. Deşi furia preoţilor şi a mai marilor nu mai cunoştea margini şi aşteptau cu nerăbdare să prindă pe Isus şi să-L omoare cu propriile lor mâini, spre a-şi lua revanşa pentru ruşinea ce li se făcuse, nu îndrăzniră să-L prindă din cauza mulţimii. Cu un efort ei reuşiră să-şi păstreze calmul exterior, în timp ce mintea lor făurea planuri cum să-L omoare. Mântuitorul ştia ce răspuns era necesar în acest caz grav. El nu dădu întâietate nici puterii romane şi nici celei iudaice. Răspunsul Lui către iudeii cu uneltirile lor: "Daţi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu", conţinea un reproş aspru pentru ei. Dacă ei s-ar fi conformat pretenţiilor lui Dumnezeu şi dacă ar fi împlinit cu credincioşie datoriile lor, atunci nu şi-ar fi pierdut niciodată independenţa lor, şi să devină supuşi unei puteri străine. Nici un stindard roman de biruinţă n-ar fi fâlfâit asupra Ierusalimului, nici o gardă romană nu ar fi stat la porţile lor şi nici un

guvernator roman nu ar fi guvernat înăuntrul zidurilor sale. Națiunea iudaică plăti apoi pedeapsa pentru apostazia lor de la Dumnezeu.

Dar îndată ce fariseii au fost aduşi la tăcere de către Isus, veniră saducheii cu întrebări şirete, şi căutau să prindă pe Mântuitorul în cuvinte. Saducheii erau o sectă iudaică, care se deosebea esențial în diferite puncte de farisei. Unica legătură ce părea a-i uni iarăşi, era vrăjmăşia comună pe care o aveau contra Mântuitorului şi a învățăturilor Sale, cum şi dorința lor de a-L omorî. Fariseii puneau tradițiile lor pe aceeaşi treaptă cu legea lui Dumnezeu şi le puneau adesea în locul ei. Isus declarase, că ei au dat la o parte legea lui Dumnezeu prin prescripțiile şi ceremoniile lor exterioare, prin diferitele lor spălări, postiri, rugăciuni lungi, prin milosteniile lor bătătoare la ochi şi prin exclusivismul lor strict față de păgâni. Aceste forme exterioare alcătuiau trăsăturile principale ale religiei lor. În privința superstițiilor lor şi a serviciului lor pompos şi formalist, ei se asemănau cu diferite biserici din zilele noastre. Printre ei se aflau însă unii cu o adevărată evlavie, care primeau cu bucurie învățăturile lui Hristos.

Saducheii nu aveau nici un respect față de tradițiile fariseilor. Ei pretindeau a crede în cea mai mare parte a Sfintei Scripturi şi priveau aceasta ca conduită a vieții lor; totuşi tăgăduiau existența îngerilor şi învierea corpului, în care fariseii credeau cu tărie. Saducheii lepădau învățătura despre viața viitoare cu răsplătirile şi pedepsirile sale.

Ei credeau în Dumnezeu ca singura ființă, care era superioară omului; susțineau însă că, după creațiune omul a fost lăsat de capul său singur. Ei deduceau că dacă ar exista o providență atotputernică, care să reguleze universul, şi dacă ar fi posibil a prevedea toate evenimentele de mai înainte, atunci omul ar fi răpit de puterea sa morală şi ar fi înjosit la poziția unui sclav. De aceea ei despărțeau pe Creator de făpturile Sale susținând că omul ar fi neatârnat de influențe mai înalte, soarta sa ar fi în mâna sa proprie. Deşi ei tăgăduiau că Spiritul lui Dumnezeu ar influența eforturile omeneşti, sau evenimentele naturale, totuşi susțineau faptul, că printr-o întrebuințare potrivită a puterilor sale fireşti, omul s-ar înălța şi lumina, şi că viața sa s-ar putea lămuri printr-o împlinire strictă şi credincioasă a datoriei.

Între ei nu domnea decât puţină unire, un popor, care tăgăduia influenţa Spiritului lui Dumnezeu asupra acţiunilor omeneşti, avea în mod firesc puţin respect pentru sentimentele şi părerile reciproce individuale. Ei trăiau izolaţi, pentru sine, simpatiile lor fireşti se învârteau într-un cerc strâmt; inimile lor nu erau mişcate la durerile şi trebuinţele altora; căci după credinţa lor toţi aveau posibilitatea să-şi asigure înlesnirile şi binecuvântările vieţii.

În de acord cu restul iudeilor, Saducheii se mândreau mai cu seamă cu dreptul lor de naştere ca copii ai lui Avraam după trup, şi pentru exactitatea cu care ei se conformau pretenţiilor exterioare ale legii; dar vederile lor erau contradictorii şi amestecate. Ei lepădau în totul învăţătura despre învierea morţilor şi cugetau, că dacă aceleaşi materii, din care este compus corpul muritor, vor compune şi fiinţa viitoare, nemuritoare, atunci acest corp trebuie să aibă carne şi sânge, aşa că viaţa trupească întreruptă aici pe pământ să fie continuată în lumea viitoare, cu toate slăbiciunile şi patimile acestei vieţi.

Pe vremea lui Hristos, saducheilor le plăcea să discute cu privire la aceste chestiuni, şi ei îşi apărau cu zel argumentele lor contra învierii din morţi. Cu contrazicerile lor, ei puneau chiar în încurcătură pe farisei în credinţa lor despre starea oamenilor după moarte, aşa încât moartea devenise pentru ei un mister întunecos şi inexplicabil. Cu timpul ei ajunseră să privească moartea ca pe cea mai temută nenorocire, care poate lovi pe om.

Dar viaţa şi nemurirea au fost aduse la lumină prin Isus Hristos. Toţi cei ce L-au primit ca pe un Salvator al lumii, vedeau mai limpede ca până aici viaţa viitoare a morţilor înviaţi. Astfel Hristos suferind moartea, sculându-Se din mormânt, înfăţişându-Se iarăşi oamenilor în propria Sa persoană şi ridicându-Se apoi la Tatăl, adeveri prin aceasta adevărul învierii şi al vieţii viitoare, nemuritoare a drepţilor pentru toate timpurile şi pentru toţi cei ce cred în Hristos.

Saducheii îi supărau mereu pe farisei, pentru că aceştia rămâneau de obicei mai prejos cu argumentele lor. Discuţiile dintre aceste două partide degenerau de regulă în lupte înverşunate, şi îi lăsau în cele din urmă şi mai despărţiţi ca înainte. Mulţi saduchei, care nu se îngrijeau

decât de viața aceasta erau bogați şi cu influență; de aceea ei puteau fi aleşi în postul de mare preot cu condiția expresă ca vederile lor necredincioase să fie lăsate la o parte. Deoarece fariseii erau mult mai mulți la număr, saducheii trebuiau să țină seama, cel puțin de formă, de învățăturile lor, când voiau să ocupe vreo slujbă de preot. Totuşi faptul, că ei puteau fi aleşi pentru o astfel de slujbă, procura vederilor lor rătăcite o anumită influență. Dacă fariseii ar fi dus o viață curată, atunci ei ar fi fost poate în stare, să lămurească pe Saduchei; dar lucrurile stau altfel, că ei nu aveau decât puțină influență asupra lor.

Învățăturile lui Isus au fost lepădate în totul de saduchei, pentru că El era călăuzit de un spirit, despre care ei nu recunoşteau nici o astfel de descoperire. Ei priveau pe Dumnezeu ca pe cea mai înaltă ființă, înălțată mai presus de orice om şi de neapropiat pentru acesta. După ce El a creat pe om, l-ar fi lăsat să-şi întocmească viața după găsirea sa cu cale şi evenimentele lumii ar fi fost lăsate în voia lor. Dar învățătura lui Hristos era cu totul opusă acestei credințe a saducheilor. Cuvintele şi faptele Sale dădeau mărturie despre o putere dumnezeiască, care dau naştere la efecte minunate, vestesc o viață viitoare veşnică, superioară vieții pământeşti şi înfățişează pe Dumnezeu ca pe un Tată al fiilor oamenilor, care veghează asupra intereselor lor adevărate şi-i ocroteşte. El a învățat că Dumnezeu răsplăteşte celor credincioşi şi pedepseşte pe cei nelegiuiți, El nu este un spirit de neapropiat, ci este un Suveran viu al universului. Acest Tată milos lucrează neîncetat pentru binele oamenilor şi Se interesează de tot ce-i priveşte. Chiar perii capului lor sunt numărați. Nici măcar o vrabie nu cade la pământ, fără ca Tatăl ceresc să nu observe, şi omul este de o valoare cu mult mai mare decât multe vrăbii. Isus le arătă neştiința lor în privința sfintelor Scripturi, pentru că atribuiau puterii omeneşti, ceea ce numai prin puterea Spiritului lui Dumnezeu se poate săvârşi. El le declară că încurcătura credinței lor şi întunecimea spiritului lor provenea în primul rând din această pricină, şi că lucrurile spirituale trebuie judecate spiritual.

Tot ceea ce fericea viața omului, venea de la Tatăl Său ceresc. El dăruia razele soarelui, ca să încălzească pământul. El dărui ploaia binefăcătoare, care face să crească lumea plantelor. Îngerii lui Dumnezeu

servesc neîncetat fiilor oamenilor şi au păstrat astfel legătura dintre cer şi pământ, căci unesc pe omul muritor cu Dumnezeul cel nemărginit. Deşi Dumnezeu a vegheat întotdeauna asupra intereselor vremelnice ale omului, totuşi Isus învăţa lămurit, că El Se interesează într-o măsură cu mult mai mare pentru fericirea lor viitoare.

Saducheii puseseră astfel întrebările lor, încât erau convinşi, că prin răspunsul ce-l vor primi vor aduce nume rău lui Isus, dacă aceasta nu va servi chiar ca mijloc pentru osândirea Lui. Iar dacă El avea să fie în de acord cu ei în privinţa învierii morţilor, atunci va fi exclus în totul de orice împărtăşire cu fariseii. Dacă totuşi avea să-i contrazică, ei intenţionau să facă ca credinţa Sa să fie luată în râs de către popor şi să-şi îndrepte influenţa lor contra Sa, prin a demasca absurditatea aparentă a învăţăturilor despre învierea corpului. Ei erau obişnuiţi cu disputele asupra acestei chestiuni, şi argumentele lor erau temute de aceia, care credeau într-o înviere literală a corpului, care este putrezit în mormânt.

Saducheii conchideau că dacă morţii vor învia cu corpurile, alcătuite din aceeaşi materie, din care fuseseră alcătuite, mai înainte şi vor fi însufleţiţi de aceleaşi porniri, atunci şi relaţiile vieţii pământeşti vor fi reluate iarăşi, bărbatul şi femeia se vor uni iarăşi, vor încheia căsătorii, şi vor continua mai departe toate lucrurile vieţii întocmai ca şi înainte de moarte. De la o astfel de credinţă ei se întorceau cu dizgraţie, şi în sforţările lor, de a ajunge un ideal înalt, ei bâjbâiau într-un întuneric des.

În răspunsul Său la întrebarea lor despre acest punct, Isus ridică vălul de pe viaţa viitoare şi le zise: “Căci la înviere, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer.” Mat. 22:30. El arată fără ezitare, că saducheii se rătăceau în credinţa lor. El le dovedi că presupunerile lor erau greşite, aşa că clădirea credinţei lor se întemeia pe o bază falsă. “Vă rătăciţi” zise El, “pentru că nu cunoaşteţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.” El nu-i învinuia de făţărnicie, aşa după cum acuzase pe farisei, ci de rătăcire în credinţă.

Saducheii se linguşiseră că numai ei singuri dintre toţi oamenii s-ar ţine cu stricteţe de Sfânta Scriptură; dar Isus le declară că ei nu cunosc adevărata ei tâlcuire şi că înţelepciunea trebuie să prindă rădăcină în

inimi prin puterea luminătoare a harului lui Dumnezeu. Saducheii căutau să pună tainele dumnezeieşti pe aceeaşi treaptă cu puterea lor omenească de judecată, în loc să-şi pregătească sufletele pentru primirea acelor adevăruri sfinte, prin care priceperea lor s-ar fi lărgit. Mii devin necredincioşi, pentru că priceperea lor mărginită nu poate pătrunde tainele ascunse ale lui Dumnezeu. Ei nu pot pricepe revelația minunată a puterii dumnezeieşti, aşa cum ea este arătată de către providența lui Dumnezeu, şi de aceea leapădă dovezile unei astfel de puteri şi atribuie toate unei puteri naturale, pe care cu atât mai puțin o pot înțelege. Omul trebuie să recunoască pe Dumnezeu ca şi Creator al universului, ca pe Acela care conduce toate lucrurile prin porunca Sa. El trebuie să aibă vederi vaste despre Ființa Dumnezeirii şi despre tainele activității Sale.

Hristos dorea să-i învețe, că dacă n-ar exista înviere a morților, atunci Sfânta Scriptură în care ei pretind a crede, n-ar fi de folos. El zise: "Cât priveşte învierea morților oare n-ați citit ce vi s-a spus de Dumnezeu când zice: 'Eu sunt Dumnezeul lui Avram, Dumnezeul lui Isaac, şi Dumnezeul lui Iacov?' Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii." Mat. 22:32. Scumpii răposați de la Abel şi până la ultimul sfânt, care va muri, vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, şi vor ieşi din mormintele lor şi vor trăi iarăşi. Dumnezeu va fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Său. Între Dumnezeu şi sfinții Săi înviați va exista o înrudire strânsă şi gingaşe. Aceasta este în armonie cu planul dumnezeiesc.

Demnitatea şi puterea cu care Isus lămurea, sufletului întunecat al ascultătorilor Săi, adevărurile Sfintei Scripturi despre învierea morților şi influența dumnezeiască în relațiile vieții pământeşti, uimi pe ascultătorii Săi şi aduse la tăcere pe saduchei. Ei nu ştiau să-I răspundă nici un cuvânt. "Când au auzit Fariseii că Isus a astupat gura saducheilor, s-au strâns la un loc." Ei nu voiau să-L lase pe Isus să iasă biruitor din această luptă. În disputa lor, saducheii nu avuseseră nici un succes, ci erau puşi înşişi în încurcătură, iar neştiința lor a fost dată pe față prin înțelepciunea răspunsurilor Sale. Nici un cuvânt rostit de El nu putea fi folosit câtuşi de puțin pentru osândirea lui Isus. Adversarii Săi nu câştigaseră nimic, decât disprețul poporului.

Totuşi fariseii nu renunţară la orice speranţă de a-L face să rostească cuvinte pe care ei le-ar fi putut folosi contra Lui. Ei puseră la cale ca un cărturar învăţat, să întrebe pe Isus, care din cele zece porunci este cea mai însemnată.

Fariseii înfăţişaseră pe primele patru porunci, care arată datoria omului faţă de Creatorul său, ca fiind mult mai însemnate decât celelalte şase, care tratează datoria omului faţă de aproapele. Ca urmare la aceasta, ei dovedeau multe greşeli în evlavia practică, cum şi în relaţiile şi datoriile vieţii. Isus era învinuit, că ar ridica cele şase porunci din urmă peste cele patru dintâi, pentru că ar arăta poporului multele sale greşeli şi necesitatea faptelor bune, a faptelor de milostivire şi bunăvoinţă, şi că un pom se cunoaşte după roadele sale.

Cărturarul Îi adresă direct întrebarea: "Învăţătorule, care este cea mai mare poruncă din lege?" Răspunsul lui Isus este tot aşa de direct şi plin de însemnătate: "'Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, şi cu tot cugetul tău.' Aceasta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă. Iar a doua asemenea ei, este: 'Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi.' În aceste două porunci se cuprinde toată Legea şi Prorocii." Mat. 22:37-40.

Prin aceasta El arată, celor ce întrebau, clar şi lămurit, cele două mari principii ale legii: iubirea de Dumnezeu şi iubirea de aproapele. De aceste două principii ale conduitei morale depinde toată legea şi profeţii. Cele dintâi patru porunci vestesc datoria omului faţă de Creatorul său: iar porunca cea mai mare şi cea dintâi este: "Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta." Această iubire nu este o patimă o credinţă lipsită de rod în existenţa şi puterea lui Dumnezeu sau o recunoaştere rece a bunătăţii Sale nemărginite, ci un principiu viu şi activ, care se dă pe faţă printr-o ascultare voioasă faţă de poruncile Sale.

Isus învăţă pe ucenicii Săi că nici una din prescripţiile lui Iehova nu poate fi desfiinţată, fără a viola unul sau ambele mari principii, pe care se întemeiază toată legea şi profeţii. Fiecare prescripţie este atât de strâns legată în însemnătate şi obligaţie cu celelalte, încât călcarea uneia, violează pe toate; căci ele sunt unite toate într-un întreg sistematic. Este posibil pentru oameni, de a iubi pe Dumnezeu din toată inima şi

totuşi a avea alți zei decât Domnul. Cea mai mare iubire de Dumnezeu nu constă într-o simplă recunoaştere a puterii Sale atotcuprinzătoare şi într-un simplu serviciu divin formalist, în timp ce inima îşi găseşte plăcerile ei, în a venera chipuri de idoli; iubirea de sine, iubirea de lume sau înclinarea necuviincioasă către vreo ființă oarecare creată este idolatrie în ochii lui Dumnezeu şi ne înstrăinează inimile față de El. Dumnezeu pretinde cele mai bune şi mai sfinte sentimente ale inimilor noastre, şi El nu Se mulțumeşte cu mai puțin. El trebuie să ocupe primul loc în sufletul şi inima noastră.

Când cele dintâi patru porunci sunt împlinite cu credincioşie, atunci şi celelalte şase porunci, care se ocupă cu datoriile omului față de semenii săi, vor fi împlinite în mod conştiincios. Când Dumnezeu va ocupa locul cuvenit pe tronul inimii noastre, atunci şi datoriile ce se cuprind în ultimele şase porunci vor fi împlinite după modul prescris. Iubirea către Dumnezeu cuprinde în sine iubirea către acei care sunt făcuți după chipul Său. "Dacă zice cineva: 'Eu iubesc pe Dumnezeu', şi urăşte pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubeşte pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?" 1 Ioan 4:20. Aşadar Isus a învățat, că cele şase porunci din urmă sunt deopotrivă cu cele dintâi. Cele două porunci pe care El le învăța, sunt două mari principii, care au aceeaşi tulpină. Prima nu poate fi ținută când a doua este călcată, şi nici a doua nu poate fi ținută şi în acelaşi timp întâia să fie călcată.

Cărturarul era într-adevăr citit în lege şi de aceea fu uimit de răspunsul lui Isus; căci el nu se aşteptase, ca Isus să posede o cunoştință atât de adâncă şi temeinică a Sfintei Scripturi, aşa cum ea a fost arătată prin răspunsul Său. Asupra învățătorului legii, învățătura tânărului Galilean a făcut o impresie adâncă; şi în fața preoților şi mai marilor adunați, el recunoscu pe față, că Isus a dat adevărata tâlcuire a legii. Acest cărturar dobândise acum vederi mai adânci şi mai temeinice despre principiile care se aflau la baza sfintelor porunci, decât posedase mai înainte, şi de aceea răspunse la cuvintele lui Isus cu o seriozitate neprefăcută:

"Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur,

că nu este altul afară de El, şi că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul, şi cu toată puterea, şi a iubi pe aproapele ca pe sine, este mai mult decât toate arderile de tot şi decât toate jertfele." Marcu 12:32-33. Aici era un fariseu, care avea o idee despre caracterul adevăratei religii; că nu constă în ceremonii exterioare şi în lucru deşert, ci într-o ascultare umilită şi în iubire către Dumnezeu, cum şi într-o consideraţie dezinteresată faţă de alţii. Voioşia cărturarului, de a recunoaşte ca dreaptă concluzia lui Isus, declaraţia repede şi precisă înaintea poporului în această privinţă, dădură pe faţă un sentiment, care se deosebea în totul de acela al preoţilor şi mai marilor în întrebările lor.

Înţelepciunea răspunsurilor Mântuitorului convinseră pe cărturar. El ştia, că religia iudaică consta mai mult în forme exterioare decât într-o adevărată evlavie lăuntrică şi el avea oarecare pricepere despre lipsa de merit a jertfelor ceremoniale şi despre neîncetata vărsare de sânge pentru ispăşirea păcatelor, în timp ce adevăratul scop al jertfei era totuşi departe de sufletul lor. Principiile iubirii şi ale adevăratei bunătăţi a inimii i se părură a fi mai de valoare în ochii lui Dumnezeu, decât toate aceste obiceiuri religioase. Inima lui Isus simţea compătimire cu cărturarul sincer, care nu cruţa nemulţumirea preoţilor şi ameninţările mai marilor, ci avea curajul să-şi exprime convingerea sinceră a sufletului său. "Isus a văzut că a răspuns cu pricepere, şi i-a zis: 'Tu nu eşti departe de împărăţia lui Dumnezeu.' Şi nimeni nu îndrăznea să-I mai pună întrebări."

Ceea ce lipsea îndeosebi cărturarului era lumina dumnezeiască, care l-ar fi făcut în stare, să recunoască necesitatea pocăinţei şi a credinţei în Salvatorul; cunoştinţa, că nici un om nu poate fi salvat prin lege, ci prin pocăinţă şi încredere în Hristos, Mijlocitorul păcătoşilor la Tatăl. Cărturarul era într-atâta aproape de Împărăţia lui Dumnezeu, că recunoştea, că faptele de dreptate sunt mai plăcute în ochii lui Dumnezeu decât arderile de tot şi toate jertfele. Dar îi lipsea încă recunoaşterea lui Isus ca Fiu al lui Dumnezeu. Întreg serviciul religios al iudeilor, era în totul fără valoare, afară numai când era unit cu o credinţă vie în Isus Hristos, care era adevăratul chip, despre care acel serviciu nu era decât o umbră. Hristos arătase în diferite rânduri, că legea Tatălui Său conţine

ceva mai adânc decât nişte prescripții poruncitoare. Legea morală conține principiile obligațiilor Evangheliei.

Fariseii se adunaseră strâns în jurul lui Isus, când El răspunse la întrebările cărturarului. Acum El Se întoarse către ei cu întrebarea: "Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?" Isus voia fireşte să pună la încercare credința fariseilor în dumnezeirea Sa, dacă ei Îl privesc ca pe un om simplu, sau ca pe Fiul lui Dumnezeu. Mulți au răspuns în acelaşi timp: "Al lui David". Acesta era titlul pe care îl dăduse profeția despre Mesia. Când Hristos îşi dovedea dumnezeirea Sa prin minunile Sale puternice, când bolnavii erau vindecați şi morții erau chemați iarăşi la viață, atunci poporul se minună şi se întreba unul pe altul: "Nu este acesta Fiul lui David?" Femeia greacă din Sirofenicia, orbul Bartimeu şi mulți alții strigaseră cu glas tare după ajutorul Său. "Isuse, Fiul lui David, îndură-Te de mine!" Cu puține ore mai înainte la intrarea Sa în Ierusalim, El fusese salutat cu bucurie: "Osana Fiul lui David; binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului!" iar copiii cei mici au făcut, în aceeaşi zi, să răsune în templu aceleaşi strigăte de bucurie.

Ca răspuns la întrebarea poporului, că Hristos este Fiul lui David, Isus zise: "Cum atunci David, fiind insuflat de Duhul, Îl numeşte Domn, când zice: 'Domnul a zis Domnului Meu: 'Şezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale?' Deci dacă David Îl numeşte Domn, cum este El fiul lui? Nimeni nu i-a putut răspunde un cuvânt. Şi, din ziua aceea, n-a îndrăznit nimeni să-I mai pună întrebări." Matei 22:44-46.

PREDICA DE MUSTRARE A FARISEILOR

Poporul de rând asculta cu bucurie la Isus şi se aduna în templu în jurul Lui, ca să asculte la învăţăturile Sale. Niciodată până aici nu se petrecuse o astfel de scenă.

Acolo sta tânărul Galilean, fără a purta vreo onoare lumească sau vreo distincţie împărătească. Haina Sa era aspră şi plină de praf. În jurul Său se aflau preoţii îmbrăcaţi în veşmintele lor măreţe, mai marii cu semnele de distincţie ale întregului lor rang, şi cărturarii cu sulurile de pergamente în mâinile lor, cu demnitatea unui rege şi îmbrăcat cu o autoritate cerească, şi privea neintimidat asupra adversarilor Săi, care lepădaseră şi disprețuiseră învăţăturile Sale, şi însetau după sângele Său. Cu această ocazie ei Îl atacaseră într-un mare număr şi cu intenţia, de a-L provoca să zică ceva, care ar putea să le servească ca pricină de învinuire. Dar întrebările lor Îi dădură numai ocazia de a le pune în faţă adevărata lor stare, şi a le atrage atenţia asupra pedepsei grozave care-i aştepta, dacă aveau să continue mai departe să insulte pe Dumnezeu prin păcatele lor multe şi grele.

Interesul poporului creştea mereu, pe măsură ce Isus răspundea una după alta la provocările fariseilor, şi le expunea adevărul curat şi lămurit în contrast cu întunericul şi orbia lor. Ei erau răpiţi de învăţătura Sa, dar în acelaşi timp erau puşi în mare încurcătură. Până acum ei respectaseră pe învăţătorii lor oficiali pentru înţelepciunea şi pretinsa

lor evlavie. Ei dovediseră întotdeauna o ascultare necondiționată față de autoritatea lor în toate chestiunile religioase. Şi totuşi ei vedeau acum, cum tocmai aceşti bărbați căutau să expună pe Isus la nesocotire şi dispreț, pe acest Învățător, ale Cărui virtuți şi cunoştințe străluceau tot mai luminos şi mai luminos după orice atac al vrăjmaşilor Săi. Ei priveau la fețele întunecoase ale preoților şi ale mai marilor şi nu vedeau pe ele decât înfrângere şi confuzie. Ei sunt uimiți, că mai marii lor nu cred în Hristos, deşi învățăturile Sale erau simple şi lămurite. Ei erau înşişi nesiguri, pe ce cale să apuce, şi urmăreau cu îngrijorare mişcările acelora, după al căror sfat ei urmaseră până aici.

Parabolele lui Isus au fost rostite, spre a avertiza şi osândi pe mai mari şi spre a instrui sufletele dornice de cunoştință ale celor de față. Spre a rupe însă lanțurile, care leagă poporul de obiceiuri şi prescripții, şi spre a combate încrederea necondiționată într-un cler corupt, Domnul demască mai mult ca oricând caracterul mai marilor şi al bătrânilor. Aceasta era ultima zi a predicării Sale pe față în templu, iar cuvintele Sale nu erau adresate numai ascultătorilor din fața Sa, ci ele erau destinate la orice limbă şi popor din toate timpurile.

Mărgăritarele adevărului, care cădeau de pe buzele Sale în acea zi plină de însemnătate, au fost păstrate de cei prezenți în inimile lor. O nouă istorie se începea pentru ei, cugete noi se trezeau în mintea lor şi noi străduințe se aprindeau în piepturile lor. După crucificarea şi învierea lui Hristos, aceste persoane luară poziție şi îşi împliniră dumnezeiasca lor însărcinare cu o înțelepciune şi un zel, care era în armonie cu mărimea şi însemnătatea lucrării. Ei vesteau o solie care se adresa la inimile şi sufletele oamenilor, şi slăbeau vechea superstiție, care stăpânise atât de mult viața a mii de oameni. Teorii, precepte filozofice şi raționamente omeneşti deveniră fabule deşarte în fața mărturiei lor. Grandioase au fost prin urmare efectele cuvintelor modestului Galilean către acea mulțime plină de uimire şi pătrunsă de respect sfânt, care era adunată în marele templu din Ierusalim.

Isus, cunoscând sentimentele contradictorii ale poporului şi îngrijorarea cu care ei priveau pe conducătorii şi pe învățătorii lor, continuă mai departe, a le lămuri mintea zicându-le: “Cărturarii şi fariseii

şed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile pe care vă spun ei să le păziţi, păziţi-le şi faceţi-le; dar după faptele lor să nu faceţi. Căci ei zic dar nu fac." Mat. 23:2-3. Cărturarii şi fariseii pretindeau că sunt îmbrăcaţi ca şi Moise cu aceeaşi autoritate dumnezeiască. Ei îşi arogau poziţia sa, ca tâlcuitori ai legii şi ca judecători ai poporului. Ca atare ei pretindeau de la popor deplină stimă şi o supunere absolută. Dar Isus avertizează pe ascultătorii Săi ca să facă ceea ce preoţii învăţau potrivit legii, dar să nu urmeze după exemplul lor, căci ei neglijează datoriile, pe care le impun altora.

Isus continuă mai departe: "Ei leagă sarcini grele şi cu anevoie de purtat, şi le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le mişte." Fariseii prescriau o mulţime de reguli neînsemnate, care îşi aveau baza în tradiţie, şi restrângeau libertatea personală într-un mod neraţional. Ei dau o tâlcuire strâmtă anumitelor părţi din lege şi pretindeau de la popor o respectare strictă a ceremoniilor, pe care ei înşişi le nesocoteau în ascuns; sau dacă erau descoperiţi, invocau pretextul, că ei personal ar fi scutiţi de la aceasta.

Cele mai grele învinuiri, care veneau de pe buzele Mântuitorului, erau îndreptate către acei, care aveau mari pretenţii de evlavie, dar care în acelaşi timp duceau în ascuns o viaţă nelegiuită. Religia preoţilor, a cărturarilor şi a mai marilor, ca şi a diferitelor biserici din ziua de azi, consta mai mult din ceremonii exterioare, şi le lipsea o evlavie vie, spirituală. Dumnezeu a zis către Moise: Aceste porunci ale Domnului "să le legi ca semn pe mâna ta, şi să-ţi fie ca un fruntar între ochi". Iudeii au făcut din aceste cuvinte un ordin, ca sfintele porunci să fie purtate chiar pe corp. Ca urmare ele erau scrise în mod bătător la ochi pe o pânză, care era purtată în jurul capului şi la încheietura mâinii. Această purtare exterioară a poruncilor, nu putea însă influenţa în aşa fel, ca legea lui Dumnezeu să fie întipărită mai adânc în sufletele şi inimile lor, după cum Dumnezeu intenţionase. Prescripţiile care ar fi putut să sfinţească viaţa lor, şi să-i stimuleze la fapte şi la lucruri de dreptate, de bunătate şi milostivire, erau purtate ca nişte simple semne exterioare, spre a atrage atenţia şi a da purtătorilor acestora o aparenţă de evlavie şi de religiozitate şi a stârni astfel veneraţia tuturor privitorilor.

Isus dădu o lovitură dureroasă la tot acest fast exterior plin de deşertăciune zicând:

"Toate faptele lor le fac pentru a fi văzuți de oameni. Astfel, îşi fac filacteriile late, îşi fac poalele veşmintelor cu ciucuri lungi; umblă după locurile dintâi la ospețe, şi după scaunele dintâi în sinagogi; le place să le facă oamenii plecăciuni prin piețe, şi să le zică: 'Rabi! Rabi!' Voi să nu vă numiți Rabi! Fiindcă Unul singur este Învățătorul vostru: Hristos, şi voi toți sunteți frați. Şi 'Tată' să nu numiți pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri. Să nu vă numiți 'Dascăli'; căci unul singur este Dascălul vostru: Hristosul." Mat. 23:5-10. În astfel de cuvinte simple Salvatorul descoperi ambiția egoistă a fariseilor, care tindeau mereu după putere şi renume, dând pe față o umilință aparentă deşi inimile lor erau pline de invidie şi de zgârcenie. Când se făcea un ospăț, persoanele invitate erau aşezate la masă fiecare după rangul şi poziția sa, iar acei, cărora le erau oferite aceste locuri de onoare, primeau şi cea mai mare atenție şi deosebite favoruri. Fariseii se sârguiau cu zel ca să primească aceste onoruri.

Isus descoperi de asemenea deşertăciunea dorinței lor, de a fi numiți de oameni, Rabi, adică "învățătorule". El declară, că un astfel de titlu nu aparține deloc oamenilor, ci numai lui Hristos. Preoții, cărturarii şi fruntaşii, tâlcuitorii legii şi administratorii acesteia, toți erau frați, copii ai unui Dumnezeu. Isus dorea să întipărească adevărul în sufletele poporului, ca ei să nu dea nici unui om vreun titlu de onoare, prin care s-ar face vreo aluzie, că el ar poseda cumva stăpânire asupra conştiințelor sau a credinței lor.

Oare dacă Hristos ar umbla în zilele noastre pe pământ, înconjurat de învățătorii religioşi din prezent, care poartă titluri de "Prea înalți" şi "prea sfințiți", nu ar repeta cuvintele Sale adresate fariseilor: Voi să nu vă numiți învățători; căci unul este Învățătorul vostru, Hristos? La foarte mulți dintre cei care poartă asemenea titluri le lipseşte în totul înțelepciunea şi o adevărată înălțime morală, pe care o exprimă acesta. Prea mulți ascund ambiție lumească, spirit de dominație şi cele mai ordinare păcate, sub veşmântul cel frumos brodat al vreunui post înalt şi sfânt. Mântuitorul continuă mai departe şi zice:

"Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. Oricine se va înălța, va fi smerit; şi oricine se va smeri, va fi înălțat." Matei 23:11-12. Adevărata mărire se măsoară după valoarea morală. După modul ceresc de prețuire, mărimea caracterului constă dintr-o viață dedicată bunului mers al semenilor noştri, din fapte de iubire şi de bunăvoință. Hristos era un slujitor pentru omul decăzut, şi totuşi El era Regele Măririi. El continuă mai departe în acuzația Sa contra bogaților şi puternicilor din fața Sa:

"Vai de voi cărturari şi farisei fățarnici! Pentru că voi închideți oamenilor Împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea, şi nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsați să intre." Prin sucirea Sfintelor Scripturi, preoții întunecau priceperea acelora, care altfel ar fi cunoscut natura Împărăției lui Hristos, cum şi acea viață lăuntrică şi sfântă, care este atât de necesară pentru adevărata sfințire. Prin serviciul lor formalist neîncetat, ei îndreptau sufletele poporului către serviciul exterior, aşa încât adevărata religie era neglijată prin aceasta.

Ei nu numai că lepădau pe Hristos, ci căutau şi refugiu la mijloacele cele mai necinstite, spre a trezi în popor prejudecăți contra Lui, ducându-l în eroare prin rapoarte mincinoase şi prin denaturări grave ale adevărului. În toate timpurile adevărul nu a fost iubit, învățăturile acestuia nu găsesc nici un răsunet în sufletul firesc; căci el cercetează inima şi mustră păcatele ascunse ale acestuia. Acei care prigonesc pe apărătorii adevărului dumnezeiesc, au căutat întotdeauna ca şi fariseii să interpreteze în rău cuvintele şi motivele lor. Isus continuă:

"Vai de voi cărturari şi farisei fățarnici! Pentru că voi mâncați casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceți rugăciuni lungi; de aceea veți lua o mai mare osândă." Prin cuvintele lor fariseii făceau pe multe văduve conştiincioase, ca să considere ca o datorie, de a-şi jertfi tot avutul lor pentru scopuri religioase. Aceste femei orbite încredințau ca atare banii lor cărturarilor şi preoților, în care îşi puneau o încredere necondiționată, şi aceşti oameni vicleni foloseau apoi acestea în folosul lor. Spre a-şi acoperi aceste fapte necinstite, ei făceau în public rugăciuni lungi şi dădeau aparența celei mai mari evlavii. Isus declară, că această sfințenie prefăcută îi expune la o osândă şi mai mare. Mulți dintre cei ce mărturisesc astăzi cea mai mare evlavie, stau sub acelaşi blestem.

Egoismul şi zgârcenia le mânjeşte viața, şi totuşi ei aruncă peste toate acestea mantaua curăției aparente, spre a induce în eroare sufletele sincere; El citeşte orice intenție a inimii şi va răsplăti fiecăruia după faptele Sale. Mântuitorul continuă zicând:

"Vai de voi povățuitori orbi, care ziceți: 'Dacă jură cineva pe Templu, nu este nimic; dar dacă jură cineva pe aurul Templului, este legat de jurământul lui.' Nebuni şi orbi! Care este mai mare: aurul sau Templul, care sfinţeşte aurul? 'Dacă jură cineva pe altar, nu este nimic', 'dar dacă jură pe darul de pe altar, este legat de jurământul lui.' Nebuni şi orbi! Care este mai mare: darul sau altarul, care sfinţeşte darul?" Mat. 23:16-19. Preoții interpretau ordinele lui Dumnezeu într-un aşa mod, încât le puneau îndeacord cu preceptele lor false şi strâmte. Ei îşi arogau dreptul de a face deosebiri precise cu privire la însemnătatea mai mare sau mai mică a diferitelor păcate, trecând cu uşurință peste unele, şi caracterizând pe altele, de o însemnătate mai mică poate, ca fiind de neiertat. Ei luau de la oameni bani pentru dezlegarea lor de voturile lor; şi în unele cazuri, crime serioase erau lăsate nepedepsite, după ce vinovatul plătea o mare sumă de bani la autorități. În acelaşi timp, aceiaşi preoți şi mai mari obişnuiau să aplice pedepse grele asupra altora pentru greşeli neînsemnate.

"Vai de voi cărturari şi farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar şi din chimen, şi lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila şi credincioşia; pe acestea trebuie să le faceți, şi pe acelea să nu le lăsați nefăcute." Sistemul zeciuirii fusese rânduit de Dumnezeu Însuşi. Avraam, părintele credincioşilor, a plătit zecime din toate câte avea; şi aceeaşi obligație nu apasă mai puțin asupra închinătorilor lui Dumnezeu din toate timpurile. Preoții iudei însă exageraseră cu obligația sistemului de zeciuire, complicând aceasta în aşa fel, încât poporului îi era cu neputință a şti, când s-au conformat în totul acestei îndatoriri. În loc să lase pe oameni ca să procedeze după propria lor convingere în privința datoriei lor, ei se străduiseră să stabilească reguli arbitrare pentru fiecare caz deosebit, şi în felul acesta, ei făcuseră din ordinele lui Dumnezeu, care sunt drepte şi adevărate, nişte şantaje împilatoare.

Conducătorii iudei erau foarte corecți în chestiuni secundare, plătind zecime chiar din izmă, chimen şi mărar; lucruri neînsemnate care nu costau mult, dar care măguleau îndreptățirea lor de sine, câştigând prin aceasta un renume despre o sfințenie mai înaltă. Fariseii făcând paradă despre îndreptățirea lor de sine, ziceau: "Eu dau zeciuială din toate câte câştig."

Hristos recunoaşte întocmirea zecimii ca o datorie, pe care nu trebuie s-o lase neîmplinită, dar El îi mustră, pentru că ei, care erau aşa de corecți în lucruri neînsemnate, erau totuşi atât de neglijenți în datorii de o greutate mai însemnată în lege, dreptate, milă şi credință. Şi rigurozitatea lor în plătirea zecimii din câteva buruieni de puțină valoare avea de scop să ascundă sau să scuze nelegiuirea lor în chestiuni mult mai importante. Tot ceea ce Dumnezeu cere de la noi are însemnătate; dar cea mai mare însemnătate o are ceea ce se referă îndeosebi la curăția lăuntrică şi la credincioşie şi care se dă pe față printr-o judecată nepărtinitoare şi printr-o milă gingaşă față de semenii noştri şi prin credință în Dumnezeu.

Iudeii citeau în poruncile care fuseseră date lui Moise, că nimic necurat să nu se mănânce. Dumnezeu a arătat animalele care nu erau bune pentru hrană şi interzise carnea de porc şi carnea altor animale anumite, pentru că aceasta necurățeşte sângele şi scurtează viața. Dar fariseii nu voiau să se mărginească numai la restricțiile puse de Dumnezeu. Ei merseră în această privință până la extrem; aşa de exemplu, ei cereau de la popor, ca toată apa pe care o folosesc s-o strecoare pentru ca nu cumva să conțină ceva insecte mici, nevăzute cu ochiul, care ar putea fi numărate poate printre animalele necurate. Astfel Isus comparând aceste prescripții neînsemnate despre curățirea exterioară cu mărimea păcatelor lor reale, zise către farisei: "Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul dar înghițiți cămila!"

"Vai de voi, cărturari şi farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților şi de orice fel de necurăție." Toată pompa şi ceremonia preoților şi mai marilor nu serveau decât ca o manta, pentru acoperirea nelegiuirii lor, întocmai ca şi mormântul cel alb şi frumos

împodobit, care acopere înăuntrul său rămăşiţe de cadavre putrede. Isus compară şi pe farisei cu mormintele văruite, care sub înfăţişarea plăcută, în exterior, ascund corpuri moarte intrate în putrefacţie. "Tot aşa şi voi pe dinafară vă arătaţi neprihăniţi oamenilor, dar pe dinăuntru sunteţi plini de făţărnicie şi de fărădelege." Toate încumetările mari ale acelora, care pretindeau a avea legea lui Dumnezeu scrisă în inimile lor şi care o purtau pe propria lor persoană, au fost în felul acesta demascate în înşelăciunea lor. Isus zice mai departe:

"Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi zidiţi mormintele prorocilor, împodobiţi gropile celor neprihăniţi, şi ziceţi: 'Dacă am fi trăit noi în zilele părinţilor noştri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui prorocilor. Prin aceasta mărturisiţi despre voi înşivă că sunteţi fiii celor ce au omorât pe proroci." Iudeii depuneau multă stăruinţă, spre a împodobi mormintele prorocilor decedaţi, ca o dovadă despre respectul lor faţă de aceştia, şi totuşi nu trăgeau nici un folos din învăţătura lor, şi nici nu luau seama la mustrările şi avertizările lor.

Pe vremea Mântuitorului, mormintelor celor morţi li se da o venerație superstiţioasă. Aceasta degenera adesea până într-atâta, încât mergea până la idolatrie, şi sume colosale se cheltuiau pentru împodobirea lor. Aceeaşi formă de idolatrie se face în cea mai mare parte şi astăzi, şi anume din partea diferitelor biserici. Lumea creştină în general, este din contră vinovată de neglijarea văduvelor şi a orfanilor, a săracilor şi a necăjiţilor, în timp ce pe de altă parte ridică monumente grandioase spre onoarea morţilor. Timp, bani şi muncă se cheltuiesc fără cruţare pentru acest scop, în timp ce datoriile către cei vii sunt neglijate. Fariseii clădeau monumente pe mormintele profeţilor, le împodobeau şi ziceau unul către altul: "Dacă am fi trăit noi în zilele părinţilor noştri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui prorocilor." Dar în acelaşi timp ei făureau planuri, de a omorî pe Fiul lui Dumnezeu, şi nu s-ar fi dat înapoi de la a-şi umple mâinile cu sângele Său, dacă nu s-ar fi temut de popor.

Această stare a fariseilor ar trebui să servească ca învăţătură pentru lumea creştină din timpul nostru; ea ar trebui să le pună în faţa ochilor puterea lui Satan, de a induce în eroare sufletul omenesc, după ce s-a

abătut odată de la lumina prețioasă a adevărului, şi s-a lăsat în voia influențelor vrăjmaşului. Foarte mulți calcă astăzi pe urmele fariseilor. Ei adoră pe martirii care au murit pentru credința lor, şi declară, că dacă ar fi trăit pe vremea când Hristos petrecea pe pământ, ei ar fi primit cu bucurie învățăturile Sale şi ar fi ascultat de ele; şi că niciodată n-ar fi luat parte la fărădelegea acelora care au lepădat pe Mântuitorul. Dar tocmai aceşti bărbați înăbuşe mai bine, cu orice preț convingerea lor sinceră, decât să asculte de Dumnezeu, când pentru aceasta se cere de la ei tăgăduirea de sine şi umilință. În zilele noastre, lumina străluceşte mai limpede ca pe vremea fariseilor. Pe atunci poporul trebuia să primească pe Hristos, aşa cum El era arătat de profeție, şi să creadă în El, pentru faptele minunate, care caracterizau misiunea Sa. Iudeii vedeau în Isus pe un tânăr galilean fără onoare lumească, şi cu toate că El apăru aşa cum fusese prezis de profeție, că avea să vină, totuşi ei refuzară să primească pe Salvatorul lor în sărăcia şi înjosirea Sa, şi Îl răstigniră, aşa după cum fusese prezis de profeție.

Lumea creştină are acum un Salvator, care a împlinit toate amănuntele profeției cu privire la viața şi la moartea Sa; şi totuşi mulți leapădă învățătura Sa, şi nu urmează principiilor Sale, ci răstignesc zilnic pe Mântuitorul lor. Dacă ei ar fi puşi la încercare cum s-a întâmplat cu iudeii la prima venire a lui Hristos, atunci nici ei nu L-ar primi în înjosirea şi sărăcia Sa.

De la timpul când cel dintâi sânge nevinovat a fost vărsat pe pământ, când Abel cel drept căzu ucis de mâna fratelui său, nelegiuirea a crescut neîncetat pe pământ. Din generație în generație, preoții şi mai marii au nesocotit avertizările profeților, pe care Dumnezeu i-a sculat şi i-a trimis ca să mustre păcatele poporului. În orice timp a fost nevoie de asemenea bărbați, care să-şi ridice glasul contra păcatelor regilor, mai marilor şi supuşilor, care să vestească cuvintele, ce le primeau prin inspirația lui Dumnezeu şi care au ascultat de voința dumnezeiască adesea chiar şi cu riscul vieții lor. Ei şi-au îngrămădit din neam în neam o pedeapsă grozavă, pe care vrăjmaşii lui Hristos şi-au atras-o asupra capului lor, prin lepădarea Fiului lui Dumnezeu, ale Cărui glas se ridică pentru osândirea păcatelor, care domneau peste preoți şi mai mari, într-un grad

mult mai mare ca altădată mai înainte. Ei umpleau măsura nelegiuirii lor până la revărsare şi aceasta avea să fie golită asupra capetelor lor proprii printr-o judecată răsplătitoare, deoarece generația lor a fost făcută răspunzătoare pentru sângele tuturor drepților ucişi de la Abel până la Hristos.

Isus îi avertizează în această privință cu cuvintele: "Ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat, care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între Templu şi altar. Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta." Mat. 23:35-36. Cu mâna ridicată spre cer şi în timp ce o lumină divină Îi învăluia persoana, Mântuitorul a vorbit ca judecător celor ce stăteau înaintea Sa. Mulțimea atentă se înfioră, când această sentință a fost rostită. Impresia făcută asupra lor prin cuvintele şi înfățişarea Sa avea să rămână neştearsă pentru totdeauna în viitor.

Israel dăduse puțină atenție cuvintelor lui Dumnezeu. În timp ce cuvintele de avertizare, pe care Dumnezeu i le inspirase spre a le rosti, erau încă pe buzele lui Zaharia, regele răsculător a fost apucat de o furie diabolică şi dădu ordinul să-l omoare pe profetul lui Dumnezeu. Cărturarii şi fariseii care ascultau la cuvintele lui Isus, ştiau că El vorbea adevărul şi că sângele profetului ucis se întipărise chiar în pietrele curții din jurul templului şi nu mai putea fi spălat, ci rămase ca o mărturie durabilă înaintea lui Dumnezeu contra Israelului răsculător. Cât timp avea să stea templul, petele acelui sânge drept aveau să rămână şi să strige către Dumnezeu pentru răzbunare. Când Isus vorbi despre această crimă grozavă, fiori de spaimă făcură să se cutremure inimile întregii mulțimi.

Glasul Său fusese auzit pe pământ cu blândețe, în avertismente şi într-o compătimire amabilă; dar acum, când ocazia cerea, El vorbea ca un judecător în osândirea iudeilor vinovați. Privind în viitor, Mântuitorul le zise că nepocăința lor viitoare şi intoleranța contra servilor lui Dumnezeu va fi aceeaşi ca şi în trecut:

"De aceea, iată, vă trimit proroci, înțelepți şi cărturari. Pe unii din ei îi veți omorî şi răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre, şi-i veți prigoni din cetate în cetate." Mat. 23:34.

Profeții şi bărbații sfinți, plini de credință şi de Spirit Sfânt, după cum vedem în Ştefan, Iacov, Pavel şi mulți alți cărturari şi bărbați învățați, care pricepeau Sfintele Scripturi şi care le puteau prezenta poporului într-o ordine strânsă, aşa cum ele erau descoperite de Dumnezeu, au fost despărțiți şi prigoniți, osândiți şi omorâți.

Mântuitorul nu vorbi despre răzbunarea pentru persecuțiile pe care le suferise din mâna vrăjmaşilor Săi. Nici o patimă nesfințită nu ațâța sufletul Său nobil; dar indignarea Sa se îndrepta contra acelor sfinți prefăcuți, ale căror păcate grele erau nesuferite în ochii lui Dumnezeu. Purtarea lui Hristos cu această ocazie dă pe față faptul, că creştinii pot fi în armonie deplină cu Dumnezeu, şi pot poseda toate însuşirile dulci ale iubirii şi milostivirii, şi totuşi să simtă o indignare dreaptă contra păcatelor grele.

Mila divină se întipărea pe fața cea palidă şi tristă a Fiului lui Dumnezeu, când El aruncă pentru ultima dată o privire lungă asupra templului şi apoi asupra ascultătorilor Săi şi cu o voce înăbuşită de o adâncă durere sufletească şi de lacrimi exclamă: "Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum îşi strânge găina puii sub aripi, şi n-ați vrut!"

Atât saducheii, cât şi fariseii au fost aduşi la tăcere. Isus chemă acum la Sine pe ucenicii Săi şi Se pregătea să părăsească templul, nu ca unul care este bătut şi izgonit din prezența împotrivitorilor Săi, ci ca Cineva, a cărui lucrare este împlinită. El Se retrase ca biruitor din lupta cu împotrivitorii Săi bigoți şi fățarnici. Privind pentru ultima dată interiorul templului, zise cu o seriozitate tristă: "Iată vi se lasă casa pustie; căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: 'Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!'" Până aici El o numise casa Tatălui Său, dar acum, când Fiul lui Dumnezeu părăsi acele ziduri, prezența lui Dumnezeu a fost retrasă pentru totdeauna din templul zidit pentru preamărirea Sa. De acum înainte serviciile din El nu mai erau decât o lucrare de batjocură, şi ceremoniile sale fără însemnătate, căci timpul de har se terminase pentru Ierusalim.

Isus rostise în acea zi cuvinte clare şi lămurite, care pătrundeau

adânc în inima ascultătorilor. Efectul lor nu putea fi observat poate imediat, dar sămânța adevărului, care fusese plantată în sufletele poporului, avea să încolțească şi să aducă rod spre onoarea lui Dumnezeu şi să devină astfel mijlocul pentru salvarea multor suflete. După răstignirea şi învierea Mântuitorului, învățăturile care fuseseră date în acea zi, aveau să fie reîmprospătate în memoria şi în inima multora dintre ascultătorii Săi atenți, şi ei trebuiau să repete iarăşi cuvintele auzite spre binele generațiilor viitoare până la sfârşitul timpului. Ucenicii erau uimiți de poziția îndrăzneață şi poruncitoare a lui Isus în osândirea fariseilor cu sfințenia lor prefăcută. Iar preoții, cărturarii şi mai marii n-au uitat niciodată ultimele cuvinte, pe care Isus le-a rostit împotriva lor în templu: "Iată vi se lasă casa pustie". Aceste cuvinte băteau solemn la urechile lor cu fiori de nespus. Ei se prefăceau a fi nepăsători; dar întrebarea continuă a ocupat mai departe sufletele lor, cu privire la însemnătatea acelor cuvinte. O primejdie nevăzută părea că-i amenință. Era posibil ca templul cel măreț, care era mândria şi strălucirea națiunii să devină o grămadă de ruine?

Ucenicii au vorbit lui Isus despre presimțirea generală că o nenorocire se apropia şi aşteptau cu îngrijorare de la El o descriere mai lămurită şi mai detaliată despre această chestiune. Când părăsiră templul împreună cu Maestrul lor, Îl făcură atent la pietrele, la podoaba şi durabilitatea materialului din care el era alcătuit şi ziseră: "Învățătorule, uită-Te ce pietre şi ce zidiri!" Atunci Isus, spre a face cuvintele Sale să aibă o impresie cât mai mare posibil, le îndreptă atenția tot la clădirea maiestuoasă, zicându-le: "Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămânea aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată."

Aceasta era pentru ucenici o declarație surprinzătoare. Chestiunea era acum lămurită. Clădirea cea măreață construită cu cheltuieli colosale, şi mândria națiunii iudaice până aici, avea să fie distrusă din temelie. Niciuna din acela pietre masive - dintre care unele rezistaseră chiar pustiirilor aduse de oştile lui Nabucodonosor şi furtunilor din decursul secolelor - nu avea să fie lăsată piatră pe piatră. Cauza şi scopul nu era încă pe deplin lămurit pentru ucenici. Ei nu ştiau că peste puține zile, Mântuitorul lor avea să Se predea ca jertfă pentru păcatele lumii.

Templul şi serviciul său nu avea să mai aibă nici un folos atunci. Sângele de animale nu mai putea aduce nici o ispăşire de aici înainte, căci tipul şi-a găsit antitipul în Mieluşelul lui Dumnezeu, care îşi oferi de bună voie viața Sa ca jertfă spre a ridica păcatele lumii. Mai târziu, când toate au fost împlinite, ucenicii au înțeles în totul însemnătatea cuvintelor lui Isus şi motivul strâmtorării prezise.

Isus Se mai opri pentru câtva timp în apropiere de curtea templului, unde femeile îşi puneau darurile lor în tezaur. El observă darurile considerabile ale multora dintre bogați, fără a face vreo observație în această privință. El privea cu întristare la cei ce veneau şi plecau, dintre care mulți ofereau daruri mari într-un mod bătător la ochi şi măgulitor pentru mulțumirea de sine. Deodată fața Sa se lumină, când văzu o sărmană văduvă apropiindu-se cu sfială, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie observată. Când bogații şi fruntaşii treceau pe lângă ea, spre a-şi depune darurile lor, ea se cutremură, ca şi când n-ar fi cutezat să păşească mai departe. Şi totuşi inima ei dorea să facă şi ea ceva cât de mic pentru cauza iubită. Ea privi la moneda din mâna ei, ea era neînsemnată în comparație cu darurile acelora, care o înconjurau, dar era tot ceea ce ea avea. Folosind ocazia, ea aruncă în grabă mare cei doi bănuți ai ei în tezaur şi se întoarse să plece repede de acolo. Dar a fost întâmpinată de ochii lui Isus, care erau îndreptați cu seriozitate asupra ei.

Mântuitorul chemă pe ucenicii Săi la Sine şi îi făcu atenți la sărăcia văduvei; iar ei îndreptându-şi privirea asupra ei, cuvintele de laudă ale lui Isus ajunseră la urechea sărmanei femei: "Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în visterie." Marcu 12:43. Lacrimi de bucurie umplură ochii femeii pline de sfială, când simți că fapta ei a fost înțeleasă şi prețuită de Isus. Mulți ar fi sfătuit-o poate ca să păstreze pentru sine puținul ei avut, decât să-l dea în mâinile preoților bine hrăniți, spre a se pierde printre darurile multe şi prețioase, care au fost dăruite pentru templu, aşa cum fusese rânduit de Dumnezeu şi ea dorea cu grijă să contribuie cu tot ce poate. Ea a făcut ce a putut şi fapta ei avea să rămână ca un monument de amintire al ei pentru toate timpurile, şi ei personal spre bucurie veşnică. Inima ei însoțea darul, a cărui însemnătate nu era prețuită după valoarea

banilor, ci după iubirea către Dumnezeu şi interesul pentru lucrarea Sa, care o stimulase la această faptă.

Ceea ce dă acțiunilor noastre adevărata valoare, şi le face să fie prețioase sau ruşinoase din punct de vedere moral, este motivul care se află la baza lor. Nu lucrurile mari, pe care le vede orice ochi şi le poate preamări orice limbă, ni se vor socoti spre mântuire veşnică, ci datoriile mici, care sunt îndeplinite în toată liniştea şi care în ochii oamenilor par fără valoare. O inimă iubitoare plină de adevărata încredere într-o chestiune vrednică este mai plăcută lui Dumnezeu, decât cele mai prețioase daruri. Văduva sărmană dădu întreținerea vieții ei spre a face puținul ce-l putea face. Ea se lipsi de hrană, spre a putea consacra cei doi bănuți cauzei, pe care ea o iubea; şi ea făcu aceasta cu deplină încredere în Dumnezeu, în credința că, Tatăl ei ceresc nu o va trece cu vederea în marea ei nevoie. Spiritul ei dezinteresat şi credința ei nestrămutată fu ceea ce atrase lauda lui Isus. Multe suflete umilite se simt stăpânite de o atât de mare obligație pentru adevărul primit, încât doresc cu înfocare ca să participe împreună cu frații lor mai avuți la serviciul lui Dumnezeu. Lăsați-i să-şi pună banii lor în banca cerului. Darurile neînsemnate ale săracului să nu fie respinse; căci dacă vin dintr-o inimă plină de iubirea lui Dumnezeu, aceste daruri mici, devin jertfe de neprețuit, asupra cărora Dumnezeu priveşte cu bună-plăcere şi le binecuvântează.

Isus zise despre văduva sărmană: “Ea a dat mai mult decât toți”. Bogații dăduseră din surplusurile lor, mulți dintre ei dădeau numai spre a fi văzuți de alții şi spre a fi onorați pentru darurile lor mari. Ei nu sacrificau nimic din înlesnirile sau din luxul vieții lor, spre a-şi aduce darurile lor; de aceea, acestea nici nu constituiau un sacrificiu şi după valoarea lor reală, ele nu puteau fi comparate cu bănuții văduvei.

ÎN CURTEA DIN AFARĂ

Dar între aceştia se aflau şi greci, care veniseră ca să se închine la sărbătoare. Aceştia au venit la Filip, care era din Betsaida Galileii, şi-l rugară zicând: "Domnule, am vrea să vedem pe Isus. Filip s-a dus şi a spus lui Andrei; apoi Andrei şi Filip au spus lui Isus." Ioan 12:21-22.

Aceşti păgâni erau excluşi din curtea în care Isus şedea înaintea cutiei pentru daruri. Ei auziseră multe vorbindu-se pentru şi contra lui Hristos, şi doreau înşişi să-L vadă şi să-L audă. Dar nu puteau pătrunde până la El, ci trebuiau să aştepte în curtea din afară a neamurilor păgâne. Când ucenicii aduseră lui Isus solia grecilor şi aşteptau răspunsul Său, El părea a fi cufundat într-o meditaţie adâncă şi le răspunse: "A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului. Adevărat, adevărat, vă spun că dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă." Cererea acestor Greci, de a vedea pe Isus, aduse în faţa ochilor Săi viitorul. Iudeii lepădaseră pe Acela, care era singur în stare să-i scape. Ei aveau să-şi moaie în curând mâinile lor în sângele Său, şi să-L pună deopotrivă cu hoţii şi tâlharii. Mântuitorul lepădat de casa lui Israel, avea să fie primit de neamuri. El privi cu bucurie înainte la timpul când zidul de despărţire dintre iudei şi păgâni avea să fie dărâmat şi întreaga lume avea să fie câmp de recoltă.

Isus privea pe aceşti greci ca reprezentanţi ai neamurilor în general. El recunoscu în ei pârga unei recolte bogate când toate naţiunile, limbile şi popoarele de pe pământ aveau să audă vestea îmbucurătoare a

mântuirii prin Hristos. El văzu, că după moartea Sa care se apropia, avea să urmeze adunarea neamurilor. De aceea el prezintă ucenicilor Săi şi mulțimii atente pilda despre grăuntele de grâu, spre a indica, ce recoltă mare va avea ca urmare moartea Sa. Dacă El avea să Se dea înapoi de la sacrificarea vieții Sale, atunci ar fi rămas singur, ca şi grăuntele de grâu ce nu moare, dar dacă El avea să-Şi dea viața, avea să învie iarăşi ca pârgă a marii recolte, asemenea grăuntelui de grâu îngropat în pământ; iar El, ca Dătător de viață, avea să cheme din mormintele lor pe morții, care erau uniți cu El prin credință, şi urmarea avea să fie o recoltă glorioasă pentru grânarul ceresc. În Evanghelia despre moartea şi învierea lui Hristos şi despre învierea morților, se aduce la lumină viața şi nemurirea, şi Împărăția Cerurilor se deschide la toți credincioşii.

După ce Isus vorbi despre suferințele şi moartea Sa, El continuă mai departe, zicând: "Cine îşi iubeşte viața, şi-o va pierde; şi cine îşi urăşte viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veşnică. Dacă Îmi slujeşte cineva, să Mă urmeze; şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu. Dacă Îmi slujeşte cineva, Tatăl îl va cinsti." Mântuitorul nu pretinde de la urmaşii Săi, ca să umble pe o cărare, pe care El Însuşi n-a umblat. Isus suportă ruşine, insultă şi lipsă de la leagăn până la Golgota. Totuşi El trecu cu vederea chinul Său sufletesc din grădină, trădarea, loviturile şi biciuirea Sa, ocara de a fi socotit printre făcătorii de rele şi moartea Sa tirană pe cruce, şi Îşi îndreptă privirea la scopul glorios al misiunii Sale şi la onoarea care Îl aştepta la dreapta Tatălui Său, unde urmaşii Săi credincioşi aveau să fie ridicați în cele din urmă. Toți cei ce iubeau crucea lui Hristos şi luau parte la suferințele Sale, dând pe față tăgăduire de sine şi ascultând de Dumnezeu, aveau să ia parte cu El, şi la mărirea Sa. Toți cei ce şi-au pierdut viața pentru Hristos în această lume, şi-o păstrau pentru viața veşnică. În înjosirea şi durerile Sale, bucuria lui Hristos era, ca toți adevărații Săi ucenici să fie preamăriți împreună cu El în cer.

Printre mai mari existau mulți, care erau convinşi, că Isus este într-adevăr Mesia; dar în fața preoților şi a fariseilor furioşi, ei nu cutezau să-şi mărturisească credința de teamă, să nu fie dați afară din sinagogă.

Ei doreau după onoarea oamenilor mai mult ca după aprobarea lui Dumnezeu, şi spre a scăpa de impute şi de ruşine, ei tăgăduiau pe Hristos şi pierdeau unica lor perspectivă pentru viața veşnică. La această clasă de oameni se refereau în primul rând cuvintele lui Hristos: "Cine îşi iubeşte viața, o va pierde."

Întrebarea grecilor, care în realitate era o aluzie la dărâmarea zidului de despărțire dintre iudei şi păgâni, aduse în fața lui Isus întreaga Sa misiune, de la timpul, când a fost luată hotărârea în ceruri, ca El să vină pe pământ ca Salvator al oamenilor, şi până la moartea Sa, care după cum ştia, Îi sta nemijlocit în față. O povară misterioasă părea că apasă pe Fiul lui Dumnezeu. Aceasta era presiunea, care era simțită de toți cei ce veneau în atingere directă cu El. El şedea, adâncit în gânduri. În cele din urmă tăcerea a fost întreruptă prin vocea Sa plângătoare: "Acum sufletul Meu este tulburat. Şi ce voi zice? … Tată, izbăveşte-Mă din ceasul acesta?… Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!" O presimțire despre lupta Sa cu puterile întunericului, care se apropia, provocată prin poziția pe care El o luase de bunăvoie asupră-Şi ca Purtător al vinovăției omului căzut în păcat şi ca Ispăşitor al mâniei dumnezeieşti din pricina păcatului, apăsa spiritul lui Isus şi paloarea morții se lăsă pe fața Sa. El îşi aminti de îndărătnicia şi răutatea lui Satan, care susținuse cu îndrăzneală înaintea îngerilor, că osândirea sa ar fi fost nedreaptă. Satan persista în susținerea, că la Dumnezeu n-ar fi nici o tăgăduire de sine, şi că în lupta pentru împlinirea planurilor sale şi prin independență, Satan însuşi nu ar fi imitat decât exemplul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar urma neîncetat şi în mod absolut după propria Sa voință, de ce n-ar face acelaşi lucru şi primii fii, care sunt făcuți după chipul Său? Prin această argumentație a indus Satan în eroare şi a amăgit pe mulți dintre îngerii cei sfinți. El se plângea neîncetat de asprimea lui Dumnezeu, întocmai după cum se plâng copiii câteodată de asprimea părinților lor, care îi opresc de la îndeplinirea planurilor lor, care ar aduce vătămare ordinii familiei. Dar în loc să se supună voinței lui Dumnezeu, el se întoarse de la lumina rațiunii şi umblă împotriva planurilor dumnezeieşti.

În lupta care urmă după aceasta Satan păru a câştiga pentru câtva

timp supremația. El putea minți, dar Dumnezeu nu putea minți. El se putea învârti în mii de cărări sucite şi amăgitoare, spre a-şi ajunge ținta dorită; din contră, Dumnezeu trebui să meargă pe calea cea dreaptă a adevărului şi a onestității. Pentru câtva timp Satan triumfă într-o biruință aparentă. Dar Dumnezeu voia să demaşte pe vrăjmaş şi să-l dea pe față în adevăratul său caracter. Primind natura omenească, Hristos era dumnezeirea în chip omenesc. El veni ca lumină a lumii, spre a lumina şi împrăştia întunericul amăgirilor lui Satan, şi a demasca în acelaşi timp umblarea sa înaintea fiilor oamenilor. Hristos exercită cea mai aspră tăgăduire de sine, rezistând multor ispitiri diferite ale lui Satan. El învinse pe Satan cu ocazia postului Său lung din pustie, când acesta veni la El în chip de înger de lumină şi-I oferi împărăția lumii în schimbul unei închinări înaintea lui; El făcu jertfe, care niciodată nu s-au cerut de la oameni, pentru că oamenii nu pot ajunge niciodată la înălțimea caracterului Său sublim. Întreaga Sa alergare pământească era o practicare a desăvârşitei supuneri sub voința Tatălui Său. Calea lui Hristos şi calea lui Satan ne oferă un contrast desăvârşit dintre viața unui fiu ascultător şi a unui fiu neascultător.

Triumful final al lui Hristos asupra lui Satan nu putea fi realizat şi îndeplinit decât prin moartea Salvatorului. El deschise astfel omului o răscumpărare liberă, luând asupră-Şi urmele blestemului, şi prin predarea vieții Sale, El smulse din mâna lui Satan ultima armă, prin care acesta ar fi putut dobândi împărățiile acestei lumi. Omul a fost pus prin aceasta în stare, de a se elibera de puterea celui rău prin ajutorul Salvatorului său, Isus Hristos.

Când Fiul lui Dumnezeu cugeta la aceste lucruri şi întreaga povară a misiunii Sale se înfățişa ochiului Său spiritual, El îşi ridică capul, zicând: "Tată, proslăveşte Numele Tău!" El nu socoti ca o răpire de a fi deopotrivă cu Dumnezeu, şi-L rugă să Se preamărească în Fiul Său. Un răspuns veni din norul care plutea deasupra capului lui Isus: "L-am proslăvit, şi-L voi mai proslăvi!"

O lumină veni din nor, când a fost auzit glasul şi înconjură pe Hristos, întocmai ca şi când brațele puterii nemărginite L-ar fi cuprins asemenea unui val de foc. Poporul privi această scenă cu uimire şi spaimă. Nimeni

nu cuteză să zică vreun cuvânt. În tăcere şi cu respiraţia încordată, ei stau înmărmuriţi, cu ochii aţintiţi la Isus. După ce mărturia Dumnezeului atotputernic a fost dată, norul se urcă şi se răspândi în văzduh. Împărtăşirea vizibilă dintre Tatăl şi Fiul a fost terminată pentru această dată.

Privitorii începură acum să respire mai liber şi să-şi exprime unii altora părerile lor, despre cele ce văzuseră şi auziseră. Alţii îşi mărturiseau în mod solemn credinţa în Isus ca Fiul al lui Dumnezeu, în timp ce alţii căutau să atribuie altor cauze această scenă miraculoasă. Iar gloata care sta şi auzea aceasta, zicea că a fost un tunet, alţii ziceau: "Un înger a vorbit cu El!" Dar Grecii cercetători au văzut norul, au auzit glasul, au înţeles însemnătatea lui şi au recunoscut pe Hristos în faptă: Isus a fost descoperit priceperii lor ca Mesia.

Glasul lui Dumnezeu a fost auzit la botezul lui Isus, la începutul misiunii Sale, şi apoi la schimbarea Sa la faţă pe munte; şi acum la încheierea misiunii Sale, şi anume la această ocazie, în faţa unei mari mulţimi de popor şi în împrejurări cu totul deosebite. El tocmai rostise cele mai solemne adevăruri cu privire la starea iudeilor. El li Se adresase pentru ultima dată cu cuvinte rugătoare şi acum rostise asupra lor sentinţa definitivă. Zidul de despărţire dintre iudei şi păgâni se clătina deja şi răsturnarea lui completă îi sta în faţă la moartea lui Hristos.

Cugetele Salvatorului se întoarseră acum de la contemplarea trecutului şi a viitorului. În timp ce poporul căuta să-şi explice cele văzute şi auzite, potrivit impresiei ce se făcu prin aceasta asupra lor şi după lumina, pe care o poseda, "Isus a răspuns: 'Nu pentru Mine s-a auzit glasul acesta, ci pentru voi.'" Ioan 12:30. Aceasta era o dovadă de încoronare, că El este Mesia, era semnul Tatălui, că Isus a vorbit adevărul, şi că este Fiul lui Dumnezeu. Vor nesocoti oare iudeii această mărturie din cer? Ei întrebaseră odată pe Mântuitorul: "Ce semn faci Tu, pentru ca să credem în Tine?" Li se dăduseră semne nenumărate în timpul activităţii de Învăţător a lui Isus, şi totuşi ei îşi închiseseră ochii şi îşi împietriseră inimile, de teamă, ca nu cumva să fie convinşi. Minunea învierii lui Lazăr nu îndepărtă necredinţa lor, ci îi umplu cu atât mai mult de răutate; şi acum, când Tatăl vorbise şi când ei nu mai

puteau pretinde nici un alt semn, inimile lor nu au fost înmuiate, şi ei persistau încă mereu în necredința lor.

Isus reluă din nou firul convorbirii Sale, de unde îl lăsase, şi zise: "Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Şi după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii. Vorbind astfel arăta, cu ce moarte avea să moară." Hristos murind pentru răscumpărarea oamenilor a dat posibilitate omului nu numai de a dobândi cerul, ci Dumnezeu şi Fiul Său au fost îndreptățiți în fața întregului cer pentru procedeul lor, față de răsculare a lui Satan, şi izgonirea lui din cer. Pata, cu care Satan mânjise chiar cerul, trebui să fie astfel spălată; şi nici un păcat nu avea să pătrundă acolo până în veşnicie.

Îngerii cei sfinți, şi toate ființele create cu rațiune ale tuturor lumilor, în care păcatul nu pătrunsese încă, răspunseră cu 'Aleluia' la rostirea sentinței asupra lui Satan, şi lăudau fapta lui Hristos, care ridica ipoteca, pe care Satan o avea asupra sufletelor oamenilor. Îngerii cei sfinți cât şi toți acei, care sunt spălați, curățiți prin sângele lui Hristos, se unesc cu El prin această operă de încoronare, a predării vieții Sale pentru păcatele lumii. Hristos, fiind ridicat pe cruce ca să moară, deschise prin aceasta calea vieții, atât iudeilor cât şi păgânilor, şi la toate națiunile, limbile şi popoarele.

Dar vai de iudeii cei îngâmfați, care n-au cunoscut ziua cercetării lor! Încet şi cu regret părăsi Hristos împreună cu ucenicii Săi încăperile templului pentru totdeauna.

PASTELE

Cărturarii şi preoţii se consfătuiră acum între ei, cum să aresteze pe Isus, fără a da loc la o răscoală în popor; căci mulţi dintre acei care văzuseră faptele Sale puternice, credeau că El este Profetul Cel Prea Înalt, şi ei s-ar fi revoltat foarte tare pentru orice atentat la libertatea Sa. De aceea demnitarii recunoscură, că a pune mâna pe El pe faţă în public, nu e potrivit, şi că numai printr-o trădare ar ajunge mai bine la ţintă.

Iuda, unul dintre cei doisprezece, se oferi ca să trădeze în ascuns pe Isus în mâinile lor, conducându-i la un loc singuratic, pe care Mântuitorul şi-L alesese pentru rugăciunile şi meditaţiile Sale. În acest loc liniştit ei puteau să fie siguri de prada lor, căci acolo nu exista nici o gloată, care să li se împotrivească. Iuda, care înseta mereu după câştig, se înţelese cu preoţii şi mai marii, ca să predea în mâinile lor pe Maestrul său, pentru treizeci de arginţi. Domnul vieţii şi al măririi a fost vândut pentru o sumă de dispreţ, de către unul dintre ucenicii Săi, pentru a suferi ocară şi moarte.

Inima lui Iuda nu devenise deodată aşa de josnică şi de stricată. Iubirea se de mamona devenise din zi în zi tot mai mare şi mai tare, ca şi oricare alt viciu, în cele din urmă câştigă supremaţia faţă de iubirea sa pentru Mântuitorul, şi devenise astfel un idolatru. Sufletul său se stricase prin lăcomia lui şi un om, pe care zgârcenia l-a făcut rob al ei, se află în primejdia, de a cădea tot mai adânc şi mai adânc în pierzare.

Iuda se bucurase împreună cu ceilalţi doisprezece de favoarea de a asculta la învăţăturile lui Isus şi de a fi martor ocular al faptelor Sale de

jertfire de sine pentru omenirea suferindă. El fusese martor al blândeții şi al răbdării Sale, el văzuse, că Isus deşi era Însuşi obosit şi flămând, strâmtorat de mulțimea de sărmani şi de suferinzi, totuşi asculta cu duioşie la strigătul lor, şi nu respingea pe nici unul fără ajutor. El văzuse, cum Isus săvârşea minuni, pentru a da muribunzilor sănătate şi mulțumire celor deznădăjduiți. El simțise în propria Sa persoană dovezile puterii Sale dumnezeieşti. Dar când oamenii leapădă lumina şi urmează orbeşte pornirilor lor, atunci vor fi duşi în întuneric şi cele mai rele fapte rămân neluate în considerație. Iuda era din fire zgârcit, şi el se lăsase în voia acestui obicei rău, până ce aceasta deveni patima dominantă a vieții sale.

Noi privim cu cutremur la trădarea lui Iuda; dar cazul său este la fel cu a multora dintre cei ce se pretind a fi sub stindardul lui Hristos şi în fond ei sunt cei mai mari vrăjmaşi ai Săi. Ei nu se preamăresc decât pe ei înşişi şi banii, şi se folosesc de numele de creştin, spre a-şi acoperi cu aceasta faptele lor rele. Ei îşi vând cinstea lor pentru bani şi pe Salvatorul lor pentru avantajele lumeşti neînsemnate.

După ce Iuda făcu învoiala ca să trădeze pe Maestrul său, în mâinile acelora care însetau după sângele Său, el se amestecă iarăşi printre ceilalți ucenici, ca şi când nu s-ar fi făcut vinovat de nici o greşeală, şi că nu s-ar fi ocupat decât de pregătirea pentru serbarea Paştelui. Trădătorul gândea, că intențiile sale josnice ar fi ascunse față de Maestrul său, deşi fiecare zi aducea noi dovezi, că cugetele şi planurile fiecărei inimi erau descoperite înaintea Lui.

Isus întâlni pe ucenicii Săi pe terasă, şi ei observară imediat că ceva greu apăsa sufletul Său. În cele din urmă, El le vorbi cu o voce plină de tristețe mişcătoare: "Am dorit mult să mănânc Paştele acestea cu voi înainte de patima Mea." El prevedea lămurit evenimentele care aveau să aibă loc în viitorul apropiat. Inima Sa a fost cuprinsă de tristețe, când privi la lipsa de recunoştință şi la cruzimea acelora, pe care El venise să-i salveze şi când soarta grozavă, care îi aştepta pentru aceasta, se desfăşura în fața Spiritului Său.

Convorbirile dintre Isus şi ucenicii Săi erau de obicei timpuri de o bucurie paşnică, prețuite de ei toți. Paştele a fost pentru ei încă mereu

de un interes deosebit, dar la această ocazie Isus era întristat cu spiritul, iar ucenicii Săi compătimeau cu întristarea Sa, deşi nu cunoşteau originea acelei mâhniri. Aceasta era într-adevăr ultima pască, care avea să mai fie sărbătorită vreodată; căci tipul avea să-şi întâlnească antitipul în junghierea Mielului lui Dumnezeu pentru păcatele lumii. Hristos avea să primească în curând botezul deplin al suferinţelor Sale, puţinele ore liniştite până la Ghetsimani, El voia să le petreacă spre binele ucenicilor Săi.

"El le-a zis: 'Am dorit mult să mănânc Paştele acestea cu voi înainte de patima Mea; căci vă spun, că de acum încolo, nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Împărăţia lui Dumnezeu. Şi a luat un pahar, a mulţumit lui Dumnezeu, şi a zis: 'Luaţi paharul acesta şi împărţiţi-l între voi; pentru că vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viţei, până când va veni Împărăţia lui Dumnezeu.' Apoi a luat pâine; şi, după ce a mulţumit lui Dumnezeu, a frânt-o, şi le-a dat-o zicând: 'Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea.' Tot astfel după ce au mâncat, a luat paharul, şi li l-a dat zicând: 'Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi.'" Luca 22:15-20. La acest ultim Paşte a fost instituită cina cea de taină.

Cu această ocazie Isus dădu ucenicilor Săi o lecţie de umilinţă prin exemplul Său. După ce Se încinse cu un şorţ asemenea unui rob, El le spălă picioarele, vorbind în acelaşi timp cu ei într-o gingăşie solemnă. El, care era Fiul cel imaculat al lui Dumnezeu, Se plecă, ca să spele picioarele urmaşilor Săi, şi le dădu cu aceasta una dintre ultimele dovezi despre iubirea Sa.

După ce sfârşi cu aceasta, le zise "Înţelegeţi voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiţi: 'Învăţătorul şi Domnul', şi bine ziceţi, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul şi Învăţătorul vostru, v-am spălat picioarele, şi voi sunteţi datori să vă spălaţi picioarele unii altora. Pentru că eu v-am dat o pildă, ca şi voi să faceţi cum am făcut Eu." Ioan 13:12-15.

Printre ucenicii lui Isus se iscase o ceartă, care să fie cel mai onorat în împărăţia Sa; căci cu toată instrucţiunea expresă, pe care ei o auziseră de atâtea ori în contrast cu aceste aspiraţii, ei ţineau totuşi la ideea lor

fixă, că Isus va întemeia o împărăție pământească la Ierusalim; şi aceste manifestații pe care le văzuseră la intrarea Sa în Cetate cum şi felul şi chipul cum El le primise, întărea această convingere în sufletele lor. Isus puse stavilă năzuințelor lor după onoare lumească şi întări acum învățăturile Sale printr-o faptă de umilință şi de iubire, care avea scopul să-i umple cu un sentiment de obligații reciproce şi să le întipărească, că în loc să de dedea la ceartă pentru rang, să privească fiecare pe celălalt ca mai bun decât pe sine însuşi.

Când ucenicii şedeau la cina Pascală cu iubitul lor Maestru observară că El era încă trist şi mâhnit adânc. Un nor îi umbrea pe toți, o presimțire despre nenorocirea grozavă care le sta în față, al cărei caracter ei nu-l înțelegeau. Când ei mâncau în tăcere, Isus le-a zis: "Adevărat, adevărat, vă spun, că unul din voi Mă va vinde." Ioan 13:21. La aceste cuvinte ei au fost cuprinşi de uimire şi consternare. Ei nu erau în stare să priceapă, cum unul din mijlocul lor ar fi putut să se poarte ca trădător față de Învățătorul lor dumnezeiesc. Din ce motiv puteau ei să-L trădeze şi cui? În a cărui inimă avea să se ridice un astfel de plan trădător? Desigur în a niciunuia dintre cei doisprezece favoriți, care mai presus de toți ceilalți avuseră favoarea, ca să audă învățăturile Sale şi să facă cunoştință cu iubirea Sa minunată, şi pentru care El arătase o simpatie atât de mare, încât îi adusese în cea mai strânsă legătură cu Sine.

Când ei îşi dădură seama pe deplin de însemnătatea cuvintelor Sale şi îşi amintiră, cât de adevărate au fost cuvintele Sale întotdeauna, ei au fost cuprinşi deodată de spaimă şi de neîncredere față de ei înşişi. Ei începură a-şi examina fiecare inima sa, spre a vedea, dacă nu cumva vreun cuget de vrăjmăşie contra Maestrului lor a prins aici rădăcină. Cu un simț de cea mai adâncă durere întrebau unul după altul: "Doamne, nu cumva sunt eu?" Dar Iuda tăcea. Cuprins de o mare durere sufletească Ioan întrebă în cele din urmă: "Doamne, cine este?" Iar Isus îi răspunse: "Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde. Negreşit, Fiul omului Se duce după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!" Ucenicii observaseră de aproape trăsăturile feței fiecăruia, când puseră întrebarea: "Doamne, nu cumva sunt eu?" şi

acum tăcerea lui Iuda atraseră ochii tuturor asupra sa. În confuzia întrebărilor şi a expresiilor uimirii generale, Iuda nu auzise cuvintele lui Isus ca răspuns la întrebarea lui Ioan. Dar spre a scăpa de privirile cercetătoare ale ucenicilor, întrebă şi el ca şi ceilalţi: "Nu cumva sunt eu, Învăţătorule?" Isus îi răspunse cu o accentuare solemnă: "'Da', i-a răspuns Isus, 'tu eşti!'" Confuz şi covârşit de descoperirea neaşteptată a crimei sale, Iuda se ridică repede ca să părăsească sala; când el ieşi; Isus îi zise: "Ce ai să faci, fă repede."

O răbdare mişcătoare se dădu pe faţă în purtarea lui Isus faţă de Iuda. Ea dovedea o milostivire nemărginită; încă o ocazie de căinţă i se oferi lui Iuda, prin aceea că Isus îi arătă că toate cugetele şi intenţiile Sale erau pe deplin cunoscute Fiului lui Dumnezeu. El Se înjosi pe Sine, pentru a da lui Iuda, înainte de a-şi aduce la îndeplinire planul său de trădare, încă o dovadă convingătoare despre dumnezeirea Sa, înainte de a fi prea târziu. Dar deşi uimit şi neliniştit, totuşi Iuda nu a fost adus la pocăinţă. El persistă cu atât mai îndărătnic în planul său, când vinovăţia sa a fost dată pe faţă. El ieşi şi se duse să-şi aducă la îndeplinire lucrarea, la care el se învoise.

Intenţia Mântuitorului când rosti acest vai asupra lui Iuda, avea un caracter dublu: În primul rând, El voia să dea ucenicului mincinos o ultimă ocazie, să se păzească de soarta trădătorului; iar în al doilea rând, ea era pentru ucenici o dovadă de netăgăduit despre trimiterea Sa mesianică, prin descoperirea intenţiilor ascunse ale lui Iuda. Isus zise: "Nu vorbesc despre voi toţi; cunosc pe aceia pe care i-am ales. Dar trebuie să se împlinească Scriptura, care zice: 'Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea.' Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se va întâmpla, să credeţi că Eu sunt." Ioan 13:18-19.

Dacă Isus ar fi tăcut într-o neştiinţă aparentă despre ceea ce avea să vină peste El, atunci ar fi existat primejdia, ca în sufletele ucenicilor să rămână impresia, că Maestrul lor n-ar fi avut nici o prevedere dumnezeiască a viitorului şi că ar fi fost înşelat, surprins şi trădat în mâinile unei cete de omorâtori. Cu un an mai înainte Isus zisese ucenicilor, că a ales doisprezece dintre ei, dar că unul din ei este diavol;

şi cuvintele rostite către Iuda la cina pascală, care dovedeau, că trădarea sa e în totul cunoscută Maestrului său, trebuiau să întărească credința adevăraților urmaşi ai Săi în timpul înjosirii Sale. Şi când Iuda avea să ajungă la sfârşitul său tragic, ei trebuiau să-şi amintească, şi de vaiul, pe care Isus îl rostise asupra trădătorului.

Îndepărtarea lui Iuda aduse la toți cei de față o mare uşurare. Fața Mântuitorului se lumină imediat, şi ucenicii respirară iarăşi liber, când văzură iarăşi pacea cerului revenind pe fața palidă şi îndurerată a Domnului lor. Isus avea multe de spus iubiților Săi ucenici, ceea ce nu le putea spune în prezența mulțimii, care nu avea nici o pricepere pentru adevărurile sfinte, pe care El dorea să le descopere. Chiar şi ucenicii nu le-au înțeles încă pe toate pe deplin, până după înviere.

Privind la urmaşii Săi credincioşi Isus zise: "Acum Fiul omului a fost proslăvit, şi Dumnezeu a fost proslăvit în El. Dacă Dumnezeu a fost proslăvit în El, şi Dumnezeu Îl va proslăvi în El Însuşi, şi-L va proslăvi îndată." Ioan 13:31-32. Hristos le aduse apoi la cunoştință despărțirea Sa de ei, care se apropia în curând. Petru cel înfocat nu putea fi liniştit, pe când chestiunea plutea încă în aşa nesiguranță. El întrebă: "'Doamne', I-a zis Simon Petru: 'unde Te duci?' Isus i-a răspuns: 'Tu nu poți veni acum după Mine, unde Mă duc Eu; dar mai târziu vei veni.'" Interesul lui Petru a fost trezit însă în totul, şi el stărui pe lângă Isus, ca să Se exprime mai lămurit, de aceea Îi zise: "'Doamne' I-a zis Petru, 'de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voi da viața pentru Tine.' Isus i-a răspuns: 'Îți vei da viața pentru Mine? Adevărat, adevărat, îți spun, că nu va cânta cocoşul, până te vei lepăda de Mine de trei ori.'" Ioan 13:36-38. Privind apoi cu o iubire compătimitoare la mica Sa turmă, care avea să fie lăsată aşa de curând fără păstor, căută să le liniştească confuzia provocată în sufletul lor de cuvintele Sale şi de aceea zise plin de gingăşie: "Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, şi aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți şi voi. Ştiți unde Mă duc, şi ştiți şi calea într-acolo.'" Ioan 14:1-4.

Isus scutură cu cea mai mare compătimire povara care zăcea asupra sufletului Său, în cuvinte de mângâiere, de sfat şi de rugăciune, pentru a le întipări în mod neşters, în sufletele şi inimile ucenicilor Săi. Aceste cuvinte de pe buzele Mântuitorului, care au fost scrise de inspiratul apostol Ioan în capitolele cincisprezece, şaisprezece şi şaptesprezece, au fost repetate tot mereu de către ucenici mai târziu, spre a întreţine curajul scăzut în timp de decepţie şi de cercare. De abia după înviere au fost înţelese şi preţuite pe deplin cuvintele rostite la această ocazie solemnă. Acele adevăruri rostite de Mântuitorul de pe terasă au fost răspândite prin mărturia ucenicilor în toate ţările şi vor supravieţui în decursul tuturor timpurilor, pentru a mângâia inimile celor întristaţi şi spre a insufla pace şi speranţă în inimile a mii de credincioşi.

Isus părăsi apoi camera de sus împreună cu ucenicii Săi, şi trecu râul Chedron. Întristarea şi mâhnirea adâncă apăsa iarăşi pe inima Sa. Cu o tristeţe mişcătoare, El vorbi însoţitorilor Săi: "'În noaptea aceasta, toţi veţi găsi în Mine o pricină de poticnire, căci este scris: 'Voi bate Păstorul, şi oile turmei vor fi risipite.' Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galilea.' Petru a luat cuvântul şi I-a zis: 'Chiar dacă toţi ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.'" Isus dezaprobă ca şi mai înainte încrederea sa de sine, şi-i zise: "Adevărat îşi spun, i-a zis Isus, că tu chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoşul, te vei lepăda de Mine de trei ori. Petru I-a răspuns: 'Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine.' Şi toţi ucenicii au spus acelaşi lucru." Matei 26:31-35.

Isus plecă cu ucenicii Săi la grădina Ghetsimani la poalele muntelui Măslinilor, la un loc singuratic, pe care El îl vizitase adesea spre a fi acolo într-o apropiată comuniune cu Tatăl Său.

Era noapte, luna strălucea însă senină şi le arăta o viţă înfloritoare. Isus le atrase atenţia asupra acesteia zicându-le: "Eu sunt adevărata viţă, şi Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiţă, care este în Mine şi n-aduce roadă, El o taie; şi pe orice mlădiţă care aduce roadă, o curăţă, ca să aducă şi mai multă roadă." Ioan 15:1-2.

Naţiunea iudaică era o coardă neroditoare, şi trebuia îndepărtată de la viţa cea vie, care era Isus Hristos. Neamurile păgâne aveau să fie

altoite în tulpină, spre a deveni coarde vii, părtaşe la viața care hrănea adevărata viță. Această ramură avea să fie curățată, aşa ca să aducă rod. Cu privire la despărțirea Sa de ucenicii Săi, Isus îi îndemnă apoi, ca să se unească în mod strâns cu El prin credință, aşa încât ei să alcătuiască o parte din butuc şi să producă o recoltă bogată. "Rămâneți în Mine, şi Eu voi rămânea în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot aşa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, şi în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic." Ioan 15:4-5.

Când păcătosul se căieşte de păcatele sale, şi se uneşte cu Hristos, tocmai după cum coarda se altoieşte în butuc, atunci şi natura omului va fi schimbată, şi el devine părtaş de fire dumnezeiască. El iubeşte lucrurile pe care le iubeşte Hristos şi urăşte tot ceea ce urăşte El. Dorințele sale sunt de acord cu voința lui Dumnezeu. El păstrează cu îngrijire cuvintele lui Hristos înăuntrul său. Puterea dătătoare de viață a Salvatorului este transmisă şi creştinilor. Tocmai aşa şi mica odraslă, fără frunze şi fără viață în aparență va fi altoită în butucul cel viu, şi prin alipirea fibrelor de fibre şi arterelor de artere, va sorbi astfel viață şi tărie din El, până ce devine o ramură înfloritoare a butucului original.

El întipări în sufletul lor încă şi mai departe însemnătatea continuării lucrării începută şi a necesității, de a aduce roade spre onoarea lui Dumnezeu. "Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; şi v-am rânduit să mergeți şi să aduceți roadă, şi roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea." Ioan 15:16. Ucenicii erau păzitorii aleşi ai adevărului dumnezeiesc. Ei au fost martori despre recunoaşterea lui Isus de către Tatăl, ca Fiu al lui Dumnezeu. Ei priviseră la minunile Sale şi chemarea lor era de a vesti lumii întregi solia mântuirii, aşa, ca prin mărturia lor, oamenii să primească pe Hristos printr-o credință vie. În felul acesta ucenicii aveau să aducă roade spre onoarea lui Dumnezeu.

Isus, asigură pe ucenicii Săi, că nu-i va părăsi niciodată, ci îmbrăcat fiind cu putere, va şedea la dreapta Tatălui ca reprezentant al lor, spre a-I prezenta cauza lor înaintea Lui în numele Fiului Său. Pe atunci

ucenicii nu înțelegeau pe deplin cuvintele Maestrului lor, dar mai târziu ei învățară în experiența lor creştină să prețuiască această făgăduință, şi îşi înălțau rugăciunile lor către Tatăl în numele lui Isus.

Isus avertiză mai departe pe ucenicii Săi, să nu caute lauda oamenilor. El zise: "Dacă vă urăşte lumea, ştiți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, şi pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăşte lumea." Ioan 15:18-19. Acei, care sunt însuflețiți de acelaşi spirit ca şi lumea vor şi primi favoarea şi aprobarea ei; dar ucenicii modeşti ai lui Isus aveau să sufere batjocuri şi prigoniri. Isus declară că ei aveau să fie duşi pentru numele Său înaintea regilor şi a stăpânitorilor, şi cel ce îi va ucide va fi amăgit astfel de către Satan, încât să privească fapta sa ca fiind după voia lui Dumnezeu. Orice nelegiuire şi tiranie pe care ar fi putut-o născoci agresiunea minții omeneşti, avea să vină peste urmaşii lui Hristos. În toată strâmtorarea lor, ei trebuiau să-şi amintească că Maestrul lor a avut de suportat aceeaşi ocară şi aceleaşi suferințe. Ei trebuiau să păstreze în amintire cuvintele Sale: "'Robul nu este mai mare decât stăpânul său.' Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis." Ioan 15:20-21.

Ucenicii lui Isus trebuiau să păşească cu curaj pe urmele Lui, având mereu în fața ochilor lor prețul vieții veşnice, şi câştigând suflete pentru Hristos. Chiar împotrivirea pe care ei aveau s-o întâmpine, avea să dezvolte în ei un caracter nestrămutat, şi virtuți luminătoare; credință, răbdare şi încredere în Dumnezeu sunt rodul desăvârşit, care înfloreşte şi se coace mai bine în umbra nenorocirii.

Isus descoperi cu grijă ucenicilor Săi evenimentele care aveau să urmeze după moartea Sa, aşa încât, când prigonirile aveau să vină asupra lor, ei să fie pregătiți ca să le suporte, şi ca să nu se abată de la credință, spre a evita suferințele şi lipsurile. El le descoperi în mod treptat înțelesul marilor adevăruri, pe care ei aveau să le vestească lumii şi le întipări însemnătatea poziției lor, ca unii care au fost martori la manifestările minunate ale lui Dumnezeu față de Fiul Său, care au văzut minunile lui

Hristos şi au primit cuvintele înțelepciunii Sale. El le zise: "Şi voi de asemenea veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început." Ioan 15:27. Istoria acelor ucenici, şi faptele pe care ei aveau să le scrie, erau destinate a servi ca studiu pentru sufletele cugetătoare din toate timpurile.

Isus declară ucenicilor Săi în cuvinte precise, că El a părăsit prezența Tatălui Său, ca să vină pe acest pământ, şi că acum era în perspectivă, să părăsească lumea, şi să Se întoarcă la Tatăl Său; totuşi El evita de a le încurca priceperea prin prea multe amănunte. El zise: "Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta." Isus ştia că ei nu erau destul de tari ca să audă toate adevărurile minunate despre înjosirea şi moartea Sa. După învierea Sa, ei aveau să fie în stare mai bine, de a le înțelege şi a le prețui.

Lui Isus nu-I mai rămânea decât puțin timp, în care să mai poată mângâia şi instrui mica ceată a urmaşilor Săi. Ultimele Sale sfaturi erau pline de milă şi adevăr. Acele ultime clipe petrecute împreună cu Maestrul lor, erau pentru ucenicii Săi de o valoare neprețuită. Asemenea unui Arhiereu consacrat, Îşi descărcă El acum povara sufletului Său într-o rugăciune adresată Tatălui Său pentru biserica Sa; o rugăciune, pe care îngerii n-o mai auziseră până aici. Ea pornea din adâncul sufletului Său şi era plină de ardoare şi pătrunse până sus la cer. Cu brațele Sale omeneşti El cuprinse pe fiii lui Adam într-o îmbrățişare strânsă, şi cu brațul Său puternic, dumnezeiesc, El ajunse până la tronul Celui Nemărginit şi uni astfel pământul cu cerul şi pe omul muritor cu Dumnezeul nemuritor.

ÎN GRĂDINĂ

Însoțit de ucenicii Săi, Mântuitorul mergea acum încet către grădina Ghetsimani. Luna pascală lucea limpede şi plină înconjurată de un cer nepătat. Oraşul corturilor de peregrini era învăluit acum într-o tăcere adâncă. El Se întreținu mai întâi în mod serios cu ucenicii Săi; dar când Se apropie de grădină, El deveni într-un mod ciudat foarte tăcut. Ucenicii au fost consternați, şi priveau cu spaimă în fața Sa, şi speranța de a citi aici o explicație despre această schimbare, care se petrecuse cu Domnul lor. Ei Îl văzuseră adesea mâhnit, dar niciodată aşa de trist şi de tăcut ca acum. Cu cât înainta mai departe, cu atât creştea mai mult această tristețe ciudată, şi totuşi nu îndrăzneau ca să-L întrebe de motivul acesteia. Corpul Său se clătina, ca şi când era aproape să cadă. Ucenicii priveau cu îngrijorare după locul Său de liniște obişnuit, pentru ca Maestrul lor să Se poată odihni.

La intrarea în grădină, El zise tovarăşilor Săi: "Şedeți aici până Mă voi duce colo să Mă rog." Apoi alese pe Petru, pe Iacob şi pe Ioan ca însoțitori, şi păşi mai departe, în singurătatea grădinii. El Îşi formase deprinderea, de a-Şi întări Spiritul Său prin rugăciune stăruitoare în această singurătate pentru încercările şi datoriile Sale şi petrecuse adesea toată noaptea astfel. La astfel de ocazii, ucenicii Săi obişnuiau, ca după un scurt timp de veghere şi rugăciune, să se culce la o mică depărtare de Maestrul lor şi să doarmă netulburați, până ce El îi scula iarăşi dimineața la o nouă lucrare. Aşa se întâmpla, că ucenicii nu vedeau ceva neobişnuit în această comportare a lui Isus.

Fiecare pas făcut mai departe părea tot mai greu pentru Mântuitorul.

El gemu tare, ca sub apăsarea unei poveri grozave; totuşi evita a înspăimânta pe cei trei ucenici ai Săi aleşi, prin a le expune lupta sa cu moartea care-I sta în față. De două ori ei Îl ținură să nu cadă. Isus simțea că va fi lăsat absolut singur, şi de aceea zise către cei trei favoriți ai Săi: "Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici, şi vegheați împreună cu Mine." Niciodată nu mai vorbi El ucenicilor Săi cu o astfel de întristare. Corpul Său tremura şi fața Sa palidă exprima o durere nespusă.

El Se depărtă câțiva paşi de tovarăşii Săi, dar numai atât cât ei Îl puteau încă vedea şi auzi, şi căzu apoi cu fața la pământ. El era covârşit de o spaimă înfricoşată, că Dumnezeu va retrage prezența Sa de la El. El Se simțea despărțit de Tatăl Său printr-o prăpastie a păcatului, adâncă şi neagră, încât spiritul Său, se înfiora în fața ei. El se crampona disperat de pământul rece şi nesimțitor, ca şi când ar fi putut să împiedice prin aceasta de a se îndepărta încă şi mai mult de Dumnezeu. Roua rece a nopții căzu peste chipul Său, întins pe pământ, dar Salvatorul nu observă aceasta. De pe buzele Sale izbucni strigătul plin de chin: "Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuşi nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu."

Nu teama de suferințe corporale, pe care Fiul lui Dumnezeu avea să le suporte în curând, era aceea care Îi provoca acest chin atât de grozav. El avea asupră-Şi povara păcatelor omenirii, şi Se cutremura în fața mâniei Tatălui Său. Lui nu-I era permis să facă uz de puterea Sa dumnezeiască, ca să Se scape de această luptă; ci ca om El trebui să suporte urmările păcatelor omeneşti şi dizgrația Creatorului față de supuşii Săi neascultători, şi El Se temea că nu va fi în stare să suporte cu natura Sa omenească lupta cu stăpânirile întunericului; în acest caz, neamul omenesc s-ar fi pierdut fără speranță, Satan ar fi rămas biruitor, iar pământul, împărăție a Sa. Păcatele lumii apăsau greu asupra Mântuitorului şi Îl plecau la pământ, iar mânia lui Dumnezeu, din cauza păcatului, părea că-L amenință cu nimicirea.

Chiar în lupta dintre Hristos şi Satana, aşa cum ea a avut loc în pustie, a fost pusă în joc soarta omenirii. Dar Fiul lui Dumnezeu a biruit, şi Satan L-a părăsit pentru câtva timp. Acum el se întorsese

pentru ultima luptă înfricoşată. În decursul celor trei ani de activitate a lui Hristos, Satan se pregătise pentru această ultimă luptă. Totul era pus în joc pentru el. Dacă aici nu avea să-şi ajungă ținta, speranța sa în supremație era pierdută pentru totdeauna; împărățiile pământului trebuiau să devină în cele din urmă proprietate a lui Hristos care avea "să lege pe cel tare", adică pe Satana, spre a-L arunca afară.

În timpul acestei scene de suferință a Mântuitorului, ucenicii erau la început foarte uimiți, când văzură cum Stăpânul şi Maestrul lor, care dealtfel fusese totdeauna liniştit, Se lupta acum cu o durere sufletească de nedescris; dar ei erau foarte obosiți şi în cele din urmă adormiră, lăsându-L astfel singur în lupta Sa sufletească grozavă. După ce trecu o oră, Isus simți nevoie după compătimire pământească. El Se ridică cu o sforțare foarte obositoare şi merse împleticindu-se la locul unde lăsase însoțitorii Săi. Dar nici o privire compătimitoare nu-L salută după marea Sa luptă; ucenicii adormiseră adânc. O! dacă ar fi ştiut ei, că aceasta era ultima noapte, pe care mai aveau favoarea s-o petreacă cu Maestrul lor iubit, în timpul umblării Sale ca om pe pământ, dacă ar fi ştiut ce avea să-I aducă dimineața, atunci cu greu s-ar fi lăsat biruiți de somn.

Glasul lui Isus îi trezi întrucâtva. Ei zăriră chipul ce Se pleca asupra lor, expresia şi statura Sa, care dădeau pe față o istovire extremă. Ei de abia erau în stare, să recunoască fața de obicei senină a Maestrului lor, în acele trăsături schimbate. Adresându-Se lui Simon Petru zise: "Simone, dormi? Un ceas n-ai fost în stare să veghezi?" O, Simone, unde este acum devotamentul tău cu care te lăudai mai înainte? Tu, care cu puțin mai înainte declarai, că vei merge cu Domnul tău la închisoare şi chiar la moarte, acum l-ai părăsit în ora celui mai grozav chin al Său sufletesc şi al cercării Sale, şi ai căutat odihnă în somn!

Ioan, ucenicul cel iubit, care stătuse la pieptul lui Isus, dormea de asemenea. Desigur, iubirea pe care Ioan o nutrea pentru Maestrul său ar fi trebuit să-l țină încă treaz. Rugăciunea sa zeloasă ar fi trebuit să-l unească cu Mântuitorul său în ceasul celei mai mari dureri ale Sale. Salvatorul jertfitor de sine petrecuse nopți întregi în munții răcoroşi sau în dumbrăvi, spre a Se ruga pentru ucenicii Săi, ca credința lor să nu-i părăsească în ceasul cercării lor. Dacă Isus ar fi adresat acum lui

Iacov şi lui Ioan întrebarea pe care El le-o pusese altă dată: "Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu, şi să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?" atunci ei nu ar fi avut curajul ca să-I răspundă: "Putem".

Această veghere însemnată de noapte ar fi trebuit să fie folosită de ucenici pentru lupte lăuntrice nobile şi pentru rugăciune, ceea ce le-ar fi dat puteri de a fi martori la acel chin sufletesc al Fiului lui Dumnezeu. Ei ar fi fost prin aceasta în stare ca privind la suferințele lui Hristos pe cruce, să înțeleagă până la un anumit grad caracterul spaimei covârşitoare, pe care El a suportat-o. Atunci ei şi-ar fi amintit mai uşor de cuvintele pe care El le-a rostit către ei, cu privire la suferințele, moartea şi învierea Sa; şi în mijlocul descurajării din acel ceas al cercării, câteva raze de speranță le-ar fi luminat totuşi întunericul şi le-ar fi întărit credința. El recunoştea puterea, pe care prințul răului avea s-o exercite, spre a încurca mințile ucenicilor, şi de aceea îi îndemnă să vegheze.

Dar tocmai în ora decisivă, când Isus avea nevoie mai multă de compătimirea şi de rugăciunea lor stăruitoare, aleşii Săi s-au lăsat în voia somnului. Ei pierdură mult prin somnul lor nepotrivit. Suferințele Mântuitorului şi răstignirea Sa aveau să fie o probă de foc pentru ucenicii Săi. Credința lor avea nevoie de sprijinul unei puteri mai mult decât omenească, spre a rămâne neclintiți, când aveau să vadă triumful puterilor întunericului. Hristos intenționa să-i întărească pentru această grea încercare. Dacă aceste ore din grădina Ghetsimani, le-ar fi petrecut în veghere împreună cu Mântuitorul iubit şi în rugăciune către Dumnezeu, atunci ucenicii nu ar fi părăsit pe Isus în ora strâmtorării Sale, şi Petru nu ar fi fost lăsat în propria sa putere slabă de a trăda pe Domnul Său.

Slăbiciunea evidentă a ucenicilor Săi, trezi compătimire şi regret în inima Fiului lui Dumnezeu. El Se întrebă, dacă ei vor poseda destulă putere, spre a rezista la încercările, pe care aveau să le sufere ca martori ai trădării şi ai morții Sale. El nu intră la judecată aspră cu ei, din cauza slăbiciunii lor, ci având în vedere suferințele viitoare, El îi îndemnă: "Vegheați şi vă rugați, ca să nu cădeți în ispită". Mişcat de neputința lor, El găsi singur o scuză la aceasta, pentru uitarea lor față de El,

adăugând: "Duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă."

Isus a fost cuprins iarăşi de o spaimă supraomenească de moarte, şi leşinat şi istovit pe jumătate, El merse împleticindu-Se înapoi la locul Său de luptă. Încă o dată căzu cu faţa la pământ. Chinul Său sufletesc de astă dată era chiar şi mai mare ca mai înainte. Chiparoşii şi palmierii erau martori muţi ai chinului Său sufletesc. De pe ramurile lor înfrunzite picura roua grea şi umedă a nopţii asupra chipului Său plecat la pământ, ca şi când natura ar fi revărsat lacrimi pentru lupta Creatorului ei, pe care o ducea singur cu puterile întunericului.

Cu puţin timp mai înainte El stătuse încă asemenea unui cedru puternic, şi înfruntase furtuna de împotriviri, care îşi dăduse drumul furiei contra Lui. Capete îndărătnice şi inimi pline de răutate şi viclenie căutaseră în zadar ca să-L pună în încurcătură şi să-L biruie. El sta neclintit în maiestatea Sa dumnezeiască ca Fiu al lui Dumnezeu. Acum El era ca o trestie frântă, biciuită de furtuni sălbatice. Cu puţine ore mai înainte El Îşi descărcase inima Sa în faţa ucenicilor Săi în cele mai nobile expresii; le arătase armonia Sa cu Tatăl şi predase comunitatea Sa aleasă în braţele Tatălui cu cuvinte care dau pe faţă puterea Sa dumnezeiască. Dar acum El lăsă să se audă strigăte tari înăbuşite de lacrimile unei dureri sufleteşti nespuse, cramponându-se de pământul rece, ca de un scut.

Cuvintele Mântuitorului au fost duse la urechile ucenicilor somnoroşi: "Tată, dacă nu se poate să se depărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!" Spaima şi durerea Fiului scump al lui Dumnezeu era atât de mare, încât îi scotea sudori de sânge de pe faţă. El Se ridică iarăşi împleticindu-Se; inima Sa cu simţul ei omenesc dorea după compătimirea însoţitorilor Săi, şi El păşi spre locul unde ei dormeau. Prezenţa Sa îi deşteptă, şi ei priveau înspăimântaţi în faţa Sa, căci era mânjită de sânge şi exprima o luptă sufletească inexplicabilă pentru ei.

De data aceasta El nu le mai vorbi, ci întorcându-Se înapoi, spre locul Său de luptă căzu la pământ covârşit de spaima întunericului extraordinar. Natura omenească a Fiului lui Dumnezeu tremura în acea

oră de cercare. Momentul înfricoşat sosise, acel moment care avea să hotărască soarta lumii. Cetele cereşti aşteptau rezultatul cu cea mai mare încordare. Soarta omenirii oscila în cumpănă. Acum sta încă în puterea lui Hristos, de a refuza să bea acel pahar, care fusese destinat omenirii păcătoase. El putea să-şi şteargă sudorile de sânge de pe fruntea Sa, şi să lase pe oameni să piară în nelegiuirea lor. Va bea oare Fiul Dumnezeului nemărginit acel pahar de amărăciune al înjosirii şi al morții? Tremurând ieşiră de pe buzele lui Isus cuvintele: "Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuşi, nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu."

De trei ori Se rugă El astfel. De trei ori firea Sa omenească dădu înapoi înaintea jertfei care avea să încoroneze lucrarea Sa. Dar acum Salvatorul priveşte în spiritul Său istoria omenirii. El vede, că dacă călcătorii de lege vor fi lăsați singuri vor trebui să piară din cauza mâniei Tatălui său. El recunoaşte puterea păcatului şi completa neputință a oamenilor de a se salva pe ei înşişi. Durerile şi jalea unei lumi osândite se ridicau în fața Lui. El priveşte la soarta care îi aştepta pe aceştia şi hotărârea Sa este luată. El vrea să salveze pe oameni, oricât de mult L-ar costa aceasta. El primeşte botezul de sânge, pentru ca milioanele, care de altfel trebuiau să fie sortite pieirii să poată câştiga prin El viață veşnică. El părăsise curțile cereşti, unde totul era curăție, fericire şi mărire, spre a veni să salveze o oaie pierdută, singura lume care căzuse prin păcat, şi El nu voi să Se abată de la misiunea pe care El Şi-a ales-o. Când luă hotărârea, şi ajunse la punctul decisiv, El căzu ca mort la pământul de pe care El Se ridicase în parte. Unde erau acum ucenicii Săi, care să pună mâinile lor în mod gingaş sub capul Maestrului lor istovit şi să spele fruntea Aceluia, care suferise mult mai mult decât pot să sufere oamenii? Mântuitorul trebui să calce singur linul şi nimeni din toți oamenii nu era cu El; şi totuşi El nu era singur. Căci El zise: "Eu şi Tatăl suntem una". Dumnezeu suferea împreună cu Fiul Său. Omul nu putea niciodată pricepe jertfa pe care Dumnezeul cel nemărginit a adus-o prin predarea Fiului Său la batjocuri, la chinuri sufleteşti şi la moarte amară. Dar în această predare se află dovada iubirii nemărginite a Tatălui pentru neamul omenesc.

Îngerii, care stătuseră sub comanda lui Hristos în ceruri, ar fi vrut să

plece să-I vină în ajutor. Dar nu se afla în puterea lor, de a uşura durerea Sa. Ei nu simţiseră niciodată păcatele unei lumi corupte şi priveau cu admirație la obiectul adorării lor, cum era cufundat într-o durere atât de nespusă. Deşi ucenicii neglijaseră a sprijini pe Domnul lor cu compătimire în acel ceas de cercare, totuşi întreg cerul era plin de compătimire, şi aştepta cu îngrijorare rezultatul. După ce lupta a fost terminată, a fost trimis un înger de la tronul lui Dumnezeu, ca să ridice pe Salvatorul care era căzut la pământ.

Ucenicii au fost deşteptați deodată din somnul lor printr-o lumină strălucitoare care strălucea în jurul Fiului lui Dumnezeu. Plini de uimire ei se sculară repede şi văzură o ființă cerească îmbrăcată cu un veşmânt de lumină, plecându-se către Învățătorul lor care era întins la pământ. Cu o mână El ridică capul Divinului Suferind care Îi căzuse pe piept, iar cu cealaltă arăta spre cer. Glasul său semăna cu muzica cea mai dulce, când vorbi cuvinte de mângâiere, punând în fața spiritului lui Hristos, marele succes pe care El îl câştigase asupra vrăjmaşului puternic şi viclean. Hristos devenise biruitor asupra lui Satan, şi ca rezultat al triumfului Său, milioane de oameni aveau să intre cu El ca triumfători în împărăția Sa.

Apariția măreață a îngerului orbi ochii ucenicilor. Ei şi-au amintit de muntele schimbării la față; despre măreția care înconjurase pe Isus în templu şi despre glasul lui Dumnezeu care răsunase din nor. Ei văzură aici desfăşurându-se aceeaşi mărire, şi acum nu se mai temeau pentru Maestrul lor, deoarece Dumnezeu Îl luase sub ocrotirea Sa, şi un înger era de față spre a-L ocroti față de vrăjmaşii Săi. Ei erau obosiți şi somnoroşi şi căzură iarăşi într-o stare de nesimțire.

Mântuitorul lumii se sculă căută pe ucenicii Săi şi îi găsi pentru a treia oară adormiți. Dar cuvintele Sale îi deşteptară: "Dormiți de acum şi odihniți-vă!.. Iată că a venit ceasul ca Fiul omului să fie dat în mâinile păcătoşilor." Şi pe când rostea El încă aceste cuvinte, se auziră deja paşii acelei cete, care Îl căuta; Iuda îi conducea, şi lângă el mergea marele preot. Isus Se întoarse către ucenicii Săi, când vrăjmaşii se apropiară, şi zise: "Sculați-vă, haidem să mergem; iată că se apropie vânzătorul." Fața Mântuitorului da pe față o expresie de demnitate

liniştită; nici-o urmă despre acel chin sufletesc grozav prin care trecuse nu se mai observa pe fața Lui, când păşi înainte, ca să întâmpine pe trădătorul Său.

El sta în fața vrăjmaşilor Săi şi întrebă: "Pe cine căutați?" Ei răspunseră: "Pe Isus din Nazaret". Isus le răspunse: "Eu sunt". Când rosti aceste cuvinte, ceata se dădu înapoi, iar preoții, mai marii, soldații şi chiar Iuda, căzură la pământ fără putere. Aceasta dădu lui Hristos destulă ocazie ca să scape de ei, dacă ar fi voit. Dar El sta în toată strălucirea Sa în mijlocul cetei brutale şi fără inimă. Când El le răspunse: "Eu sunt", îngerul lui Dumnezeu trecu între El şi omorâtorii Săi, care vedeau o lumină dumnezeiască strălucind pe fața Mântuitorului şi umbrindu-L într-un chip ca de porumbel. Inimile lor împietrite, au fost umplute de groază. Neînstare a sta pe picioarele lor în prezența acestei străluciri dumnezeieşti, ei căzură la pământ ca morți.

Îngerul se dădu apoi la o parte; lumina dispăru, iar Isus sta liniştit şi conştient în fața lor; razele strălucitoare ale lunii cădeau pe fața Sa palidă pe când El era încă mereu înconjurat de acei oameni neputincioşi şi căzuți la pământ, iar ucenicii Săi erau atât de uimiți, că nu puteau scoate nici măcar un cuvânt. După ce îngerul se îndepărtă, soldații romani săriră pe picioarele lor, şi în unire cu preoții şi cu Iuda se îngrămădiră în jurul lui Hristos, aproape ruşinați de slăbiciunea lor şi plini de îngrijorare ca nu cumva iarăşi să le scape. Încă o dată întrebă Salvatorul: "Pe cine căutați?" Şi iarăşi răspunseră: "Pe Isus din Nazaret". Mântuitorul zise apoi: "V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceştia să se ducă", le zise el arătând spre ucenicii Săi. În această oră de înjosire, Hristos nu se gândea la Sine Însuşi, ci la ucenicii Săi iubiți. El dorea să-i scutească mai departe de altă cercare a tăriei lor.

Iuda trădătorul, nu-şi uită rolul său, ci veni la Isus, Îi apucă mâna ca la un amic de aproape, şi-L salută cu sărutul trădării. Isus îi zise: "Prietene, ce ai venit să faci, fă!" Glasul Său tremura de duioşie, când El adresă trădătorului Iuda şi celelalte cuvinte: "Iudo, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul omului?" această cuvântare atât de mişcătoare ar fi trebuit să trezească conştiința trădătorului, şi să înmoaie inima Sa împietrită; dar onoarea, credincioşia şi gingăşia omenească îl părăsiseră

în totul. El sta neruşinat şi provocator, şi nu arăta nici o înclinaţie spre căinţă. El se lăsase în conducerea lui Satana, şi nu poseda puterea de a-i rezista. Isus nu refuză sărutul trădătorului. Cu adevărat, în aceasta El ne dă un exemplu de iertare, de iubire şi de compătimire fără pereche.

Deşi ceata omorâtoare a fost surprinsă şi înspăimântată de cele ce văzuseră şi simţiseră, totuşi siguranţa şi prezenţa de spirit le reveniră iarăşi, când văzură cu câtă îndrăzneală Iuda se apropia de persoana Aceluia, pe care ei Îl văzuseră cu puţin înainte înconjurat de strălucire. Ei puseră acum mâinile pe Isus, şi începură să lege acele mâini scumpe, care întotdeauna făcuseră numai bine.

Când ucenicii văzură pe acea ceată de bărbaţi puternici căzuţi întinşi şi fără putere, gândeau că Maestrul lor cu siguranţă nu va tolera ca ei să pună mâna pe El, căci aceeaşi putere, care doborî la pământ acea ceată de soldaţi, îi putea şi ţine în acea stare de neputincioşie, până ce Isus şi ucenicii Săi aveau să se îndepărteze neatinşi dintre ei. Ei au fost decepţionaţi şi revoltaţi, când au văzut, că au fost aduse funiile, spre a lega mâinile Aceluia, pe care ei Îl iubeau. Plin de furie violentă, Petru scoase sabia, şi tăie urechea slugii arhiereului.

Când Isus văzu ce a făcut Petru, Îşi eliberă mâinile, deşi erau apucate deja de soldaţii romani, şi zicând: "Lăsaţi-i! Până aici!" atinse urechea rănită şi se făcu sănătoasă într-o clipă. Apoi zise lui Petru: "Pune-ţi sabia la locul ei; căci toţi cei ce scot sabia, de sabie vor pieri. Crezi că n-aş putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că aşa trebuie să se întâmple?" Mat. 26:52-54. "Nu voi bea paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?" Apoi Isus Se întoarse către mai marii preoţilor şi mai marii sanctuarului, care se ataşaseră la ceata omorâtorilor şi le zise: "Aţi ieşit ca după un tâlhar, cu săbii şi cu ciomege, ca să Mă prindeţi. În toate zilele şedeam în mijlocul vostru, şi învăţam norodul în Templu, şi n-aţi pus mâna pe Mine. Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească cele scrise prin proroci."

Când ucenicii văzură că Isus nu Se eliberă din mâinile vrăjmaşilor săi, ci le permise să pună mâna pe El şi să-L lege, se simţiră jigniţi că El Se expune atât pe Sine cât şi pe ei la o astfel de umilinţă. Ei văzuseră

tocmai o dovadă a puterii Sale, când El făcu ca acei ce veniseră să-L prindă să cadă cu fețele la pământ, şi când vindecă urechea slugii, pe care o tăiase Petru, şi ei ştiau foarte bine că El s-ar fi putut elibera de acea ceată omorâtoare, dacă ar fi voit. Ei Îl mustrau pentru că n-a făcut aceasta, şi supărați şi înspăimântați de moarte, din cauza acestei purtări inexplicabile, îi părăsiră şi fugiră. Hristos prevăzuse de mai înainte această fugă şi chiar în locuința lor pe terasă le prezisese, cum aveau să se comporte ei în acest timp: " Iată că vine ceasul, şi a şi venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui; şi pe Mine, Mă veți lăsa singur, căci Tatăl este cu Mine." Ioan 16:32.

Chiar Iuda a fost uimit, că Isus se lăsă în mâinile acelora, care doreau nimicirea Sa. El ştia că la alte ocazii mai înainte, când vrăjmaşii Mântuitorului îşi făureau planurile lor, ca să-L prindă, Isus ieşea liniştit dintre ei şi le zădărnicea intențiile lor ucigaşe. Dar acum din contră, trădătorul privea cu uimire că Maestrul său îngădui să fie legat şi luat prins. Falsul ucenic nădăjduia, că Isus a îngăduit aceasta pentru ca mai târziu puterea Sa să se descopere într-un mod minunat în liberarea Sa din mâinile vrăjmaşilor. El ştia că nimic altceva nu l-ar fi putut libera din mâinile acelei cete înarmate. Timp de trei ani de zile au căutat iudeii, ca să-l prindă în ascuns, şi acum, după ce îşi ajunseră scopul, nu i-ar mai fi dat drumul cu nici un chip, cât timp aceasta sta în puterea lor.

Isus a fost luat şi dus repede de mulțimea batjocoritoare. El nu Se putea mişca decât încet, căci mâinile Sale erau legate strâns şi El era supravegheat cu îngrijire. Mai întâi El a fost adus în casa lui Ana, socrul arhiereului, în casa acelui bărbat, al cărui sfat era căutat de poporul iudeu şi considerat ca voce a lui Dumnezeu. Ana dorea după o satisfacție grozavă, de a avea cel dintâi pe Isus din Nazaret ca prizonier în fața sa. După ce Ana Îl văzu, El a fost adus în grabă mai departe, căci preoții şi mai marii erau hotărâți, ca atâta timp cât aveau stăpânire asupra persoanei Sale, să nu amâne interogatoriul Său, ci să-L osândească la moarte cât mai curând. Aceasta, pentru că se temeau, ca nu cumva poporul, amintindu-şi de faptele Lui de bunătate şi milostivire să-L smulgă din mâinile lor.

ÎN SALA DE JUDECATĂ

Ceata înarmată a trecut prizonierul ei prin străzile înguste şi întunecoase, conduşi de facle şi de lanterne, deoarece era încă dimineața devreme şi era foarte întuneric.

Mântuitorul năpădit cu defaime şi batjocuri, a fost dus la palatul lui Caiafa, la arhiereul anului acela. Aici El a fost învinuit într-un mod aspru de prigonitorii Săi, a fost judecat şi luat în râs de către preoți şi hulit de întreaga adunare. Deşi Mântuitorul suportă această înscenare de interogatoriu, totuşi inima Sa a fost străpunsă de o altă durere mai mare decât aceea pe care vrăjmaşii Săi erau în stare să i-o producă. Aceasta a fost durerea pe care ucenicul său cel iubit, I-o produse, tăgăduindu-L prin blesteme şi jurământ.

După ce ei au părăsit pe Maestrul lor în grădină, doi dintre ucenici, dobândiră iarăşi destulă prezență de spirit, de a urma la o oarecare depărtare cetei, care supraveghea pe Isus. Aceşti doi ucenici erau Petru şi Ioan. Preotul recunoscu pe Ioan ca pe un ucenic bine cunoscut al lui Isus şi-l lăsă să intre în sala de judecată, unde Mântuitorul era întrebat, nădăjduind că la priveliştea umilirii Conducătorului său, va fi pătruns şi el de acelaşi sentiment, care însufleţea pe vrăjmaşii săi, şi va renunța la gândul, că poate fi Fiul lui Dumnezeu o persoană, care era expusă la astfel de defaime. După ce Ioan câştigă permisiunea ca să intre înăuntru, el mijloci în favoarea tovarăşului său Petru, şi aceeaşi favoare a fost acordată şi acestuia.

Cea mai răcoroasă oră din noapte era aceea dinainte de revărsatul

zorilor; şi de aceea era aprins un foc în curtea palatului, în jurul căruia se adunase curând un grup de persoane, iar Petru luă cu îndrăzneală parte cu cei ce se încălzeau lângă foc. El nu dorea să fie cunoscut ca ucenic al lui Isus, şi gândea, că ataşându-se nepăsător la mulțime, va fi privit ca unul dintre acei care aduseseră pe Isus la judecată.

Dar când lumina căzu peste fața lui Petru, femeia care servea ca portăriță, îşi aruncă o privire cercetătoare asupra lui. Ea observase că el intrase împreună cu Ioan şi deduse de aici, că el e unul dintre urmaşii lui Hristos. De aceea ea îl întrebă într-un mod batjocoritor: "Nu cumva şi tu eşti unul din ucenicii omului acestuia?" Petru a fost uimit şi confuz, pentru că ochii întregii grupări se îndreptară imediat asupra lui. El se făcea că n-o înțelege: dar ea nu se lăsă respinsă şi zise către cei dimprejur că acest om a fost împreună cu Isus. În cele din urmă Petru se văzu silit să răspundă şi zise cu mânie: "Femeie, nu-L cunosc." Aceasta a fost prima tăgăduire, şi imediat după aceasta a cântat cocoşul. O, Petre! Aşa de curând te ruşinezi tu de Maestrul tău! Aşa de repede tăgăduieşti cu atâta laşitate pe Domnul tău! Mântuitorul e dezonorat şi tăgăduit astfel în înjosirea Sa de unul dintre cei mai zeloşi ucenici ai Săi.

La început Petru intenționa să-şi ascundă adevăratul Său caracter; şi luând o poziție indiferentă, trecu de partea vrăjmaşului şi deveni astfel o pradă bogată a ispitirii lui Satan. El părea a nu avea nici un interes la judecarea Maestrului său, deşi inima sa era în realitate plină de tristețe, când auzea acuzațiile tirane şi vedea batjocurile şi maltratările pe care El le suferea. În afară de aceasta era uimit şi supărat, că Isus trebuie să Se umilească atât pe Sine cât şi pe urmaşii Săi.

În această controversă de simțăminte era greu pentru el, ca să-şi mențină nepăsarea sa prefăcută. Înfățişarea sa era nefirească, când încerca să ia parte la glumele nepotrivite ale prigonitorilor lui Isus, pentru a-şi ascunde adevăratele sale sentimente.

El juca un rol mincinos şi în timp ce încerca să vorbească cu nepăsare, el nu se putu abține de la observații de dezaprobare, când văzu maltratarea Maestrului său. De aceea atenția celor dimprejur se îndreptă a doua oară asupra lui, şi el a fost învinuit, a fi urmaş al lui Isus. De data aceasta el tăgădui învinuirea printr-un jurământ. Cocoşul cântă

pentru a doua oară; dar Petru nu auzi, căci el era hotărât în totul, ca să se prefacă până la sfârşit. Unul din servii arhiereului, o rudă de aproape cu cel, căruia Petru îi tăiase urechea, îl întrebă apoi: "Nu te-am văzut eu cu El în grădină?" Ioan 18:26. "Nu mai încape îndoială că eşti unul dintre oamenii aceia; căci eşti galilean, şi graiul tău seamănă cu al lor." Marcu 14:70.

La aceste cuvinte Petru a fost umplut de furie, şi spre a induce în eroare pe întrebători şi spre a-şi menţine caracterul prefăcut, începu să tăgăduiască pe Maestrul său cu blesteme şi jurământ. Şi imediat după aceasta a cântat cocoşul pentru a treia oară. Petru îl auzi acum; şi pe când jurământul degradator era încă proaspăt pe buzele sale, şi cântatul strident al cocoşului răsuna încă mereu la urechile sale, Mântuitorul îşi întoarce privirea de la judecătorii supărăcioşi, şi privi drept în faţă pe sărmanul său ucenic. În acest timp ochii lui Petru se îndreptară în mod involuntar către Maestrul Său. El citea în acea privire blândă, numai compătimire şi durere; dar nici o mânie nu se observa.

Petru a fost cuprins de mustrări de conştiinţă, memoria sa a fost reîmprospătată; el îşi aminti de promisiunea pe care o făcuse cu câteva ore mai înainte că el va merge pentru Domnul său la închisoare şi la moarte. El se gândea la durerea pe care o simţise, când Mântuitorul îi zise, când şedeau pe terasă, unde locuiau ucenicii, că el Îl va tăgădui de trei ori în noaptea aceea pe Maestrul său. Petru tocmai declarase, că nu cunoaşte pe Isus; dar acum el recunoştea cu amar cât de bine îl cunoştea Domnul pe el, şi cât de exact citise El interiorul inimii sale, a cărei falsitate îi era necunoscută chiar lui. El gemea în spiritul său, când îşi dădu seama, că Maestrul său avea de suportat nu numai umilinţele amare din partea vrăjmaşilor Săi, ci El a avut de suferit şi o altă înjosire printr-unul dintre ucenicii Săi, care Îl părăsise şi care refuza a-L mărturisi în ceasul cercării.

Privirea lui Hristos însemna pentru Petru cel căit mult mai mult decât s-ar fi putut exprima prin cuvinte. El citea în ea durere, iubire şi iertare. Amintirile din zilele trecute năvăleau asupra lui. El îşi aminti de milostenia gingaşă a lui Isus, de bunătatea, indulgenţa şi răbdarea cu care el tratase pe urmaşii Săi. El îşi aminti iarăşi de avertismentul

lui Isus: "Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; şi, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întăreşti pe fraţii tăi." Luca 22:31, 32. El se gândea cu groază la lipsa sa de recunoştință, la falsitatea şi la călcarea votului său. El mai privi încă o dată la Maestrul său, şi văzu cum o mână defăimătoare a fost ridicată spre a-L lovi peste față. Nemaiputând suporta mai departe această scenă, el fugi din palat cu inima zdrobită.

El alergă în singurătate şi întuneric, fără să ştie sau să se întrebe unde merge. În cele din urmă ajunse în grădina Ghetsimani, unde dormise cu puțin timp înainte, pe când Mântuitorul Se lupta cu puterile întunericului. Fața suferindă a Mântuitorului său, acoperită cu sudoare de sânge şi mistuită de durere sufletească, se ridică înaintea ochilor săi. El îşi aminti cu reproşuri amare, că Isus plânsese şi suferise singur în rugăciune, pe când acei care ar fi trebuit să-L sprijine în acel ceas de încercare, dormeau. În memoria sa reveni iarăşi avertismentul solemn: "Vegheați şi vă rugați ca să nu cădeți în ispită!" Scenele care se desfăşuraseră înaintea ochilor lui cu câteva ore mai înainte, se prezentau acum spiritului său în mod viu. El a fost iarăşi martor al lacrimilor şi suspinurilor lui Isus. Cel mai mare chin al inimii sale sângerânde era a şti că el a contribuit cu cea mai grea sarcină la umilirea şi durerea Mântuitorului. În acelaşi loc, unde Domnul său fusese căzut sub povara durerilor Sale nespuse, căzu şi el la pământ.

Primul pas greşit al lui Petru a fost acela, că el dormise, când Hristos îl rugase să vegheze şi să se roage. În clipa hotărâtoare, când Fiul lui Dumnezeu avea nevoie de compătimirea şi rugăciunea sa gingaşă, el nu a fost în stare să-i ofere aceasta. Ucenicii pierdură mult prin somnul lor; Isus intenționa să-i întărească pentru încercările grele ale credinței lor, la care ei aveau să fie expuşi. Dacă ei ar fi petrecut acel timp de tristețe din grădină în veghere împreună cu scumpul lor Mântuitor şi în rugăciune către Dumnezeu, atunci Petru nu ar fi fost lăsat numai în propria sa putere slabă; el nu ar fi tăgăduit pe Domnul său.

Când ucenicul Ioan intră în sala de judecată, el nu căuta nicidecum să ascundă faptul, că este urmaş al lui Hristos. El nu se amestecă în acea societate barbară, care insulta şi batjocorea pe Maestrul Său. El

nu a fost supărat de nimeni, căci El nu se făcuse vinovat de nici-o prefăcătorie şi de aceea nici nu trezi vreo neîncredere. El căută un colţ liniştit, unde era scutit de ochii gloatei, dar totuşi aproape de Isus, pe cât era posibil. Din acest loc, el putu privi şi auzi tot ceea ce avea loc la judecata Domnului său.

Dacă Petru ar fi fost chemat să lupte pentru Maestrul său, atunci el s-ar fi dovedit ca un ostaş îndrăzneţ şi curajos; dar el deveni laş, când degetul disprețului se ridică contra sa. Foarte mulți care n-ar ezita să intre în luptă pentru Domnul lor, se lasă amăgiți a-şi tăgădui credința în fața batjocurilor vrăjmaşilor lor. Ei se expun astfel la ispite, intrând în societatea acelora, pe care ar trebui să-i evite. În felul acesta ei invită pe vrăjmaş, ca să-i ispitească şi să-i amăgească, ca să facă sau să zică ceva, de care ei niciodată nu s-ar face vinovați în alte împrejurări.

Ucenicul lui Hristos, care în zilele noastre îşi ascunde credința de teama suferințelor sau mustrărilor, tăgăduieşte pe Domnul său într-adevăr tot aşa de mult ca şi Petru în sala de judecată. Există totuşi unii care se laudă cu libertatea cugetărilor şi a acțiunilor lor şi iau în râs şovăirea celor conştiincioşi, care se tem să facă nedreptate. Şi totuşi când acele persoane drepte se lasă amăgite, să renunțe la credința lor, sunt apoi disprețuite tocmai de aceia care au fost uneltele lui Satana, spre a-i duce la pieire.

Atât Petru, cât şi Ioan au fost în orice caz martori la cea mai mare parte din interogatoriul şi cercetarea lui Isus, făcută spre batjocură. Era necesar să se dea aparența unei cercetări legale; totuşi se păstră o mare discreție, de teamă, ca nu cumva poporul să afle despre cele ce se petreceau, şi să intervină cu vreo mărturie sau alta în apărarea lui Isus, atrăgând atenția la faptele puternice pe care El le făcuse. Aceasta ar fi atras în mod inevitabil indignarea întregului popor asupra marelui sfat iudaic; procedura sa ar fi fost osândită şi zădărnicită, iar ca urmare, Isus ar fi fost pus iarăşi în libertate şi ar fi primit iar onoruri din mâinile poporului.

La întrunirea membrilor sinedriului iudaic sau a marelui sfat, Ana şi Caiafa, preoții, puneau diferite întrebări lui Isus cu intenția, de a-L provoca să facă declarații, care ar fi putut fi folosite în defavoarea Lui.

Ei aduseră două învinuiri contra Lui, dintre care una, sau amândouă la un loc trebuiau după părerea lor, să aibă ca urmare osândirea Sa. Una era, că El ar fi fost un tulburător, conducătorul unei răscoale. În cazul că această învinuire avea să se adeverească atunci El avea să fie osândit de autoritățile romane. A doua învinuire Îl acuza că a hulit pe Dumnezeu. În cazul că aceasta avea să se dovedească ca adevărată, osândirea Sa din partea iudeilor avea să fie sigură. Marele preot întrebă pe Isus cu privire la învățătura Sa şi la ucenicii care credeau într-Însul. Isus răspunse scurt: "Eu am vorbit lumii pe față; totdeauna am învățat pe norod în sinagogă şi în Templu, unde se adună toți iudeii, şi n-am spus nimic în ascuns. Pentru ce Mă întrebi pe Mine? Întreabă pe cei ce M-au auzit despre ce le-am vorbit; iată, aceia ştiu ce am spus." Ioan 18:20-21.

Pentru Isus nu era ceva ascuns că întrebătorul intenționa să-L provoace la vreo declarație, care să trezească îngrijorare la autoritățile romane, că El ar urmări să organizeze în secret o societate cu intenția, de a întemeia în cele din urmă o nouă împărăție. De aceea El zise lui Ana în cuvinte lămurite, că nu are nimic de ascuns cu privire la intențiile sau învățăturile Sale. Şi întorcându-Se către cel ce-l întreba, zise cu accentuare surprinzătoare: "Pentru ce Mă întrebi pe Mine?" Nu plătiseră preoții şi mai marii spioni, ca să supravegheze mişcările Sale şi să raporteze orice cuvânt al Său? Nu au fost aceştia de față la orice adunare a poporului, şi cu această ocazie nu le aduseseră preoții la cunoştință toate cuvintele şi faptele Sale? "Întreabă pe cei ce M-au auzit despre ce le-am vorbit; iată, aceia ştiu ce am spus", răspunse Isus; iar cuvintele Sale conțineau un reproş contra lui Ana, care Îl urmărise deja de luni de zile, căutând neîncetat, ca să-L prindă şi să-L aducă în fața unui tribunal secret, în care poporul să nu poată avea nici un cuvânt, şi să dobândească astfel prin viclenie, ceea ce nu le-ar fi fost posibil să dobândească pe o cale cinstită şi dreaptă.

Cuvintele lui Isus erau atât de scurte şi precise, încât arhiereul recunoscu că lăuntrul inimii sale, sta deschis în fața acestui Prizonier. Deşi Ana a fost umplut de ură, contra lui Isus la auzirea acestor cuvinte, totuşi el se prefăcu deocamdată, până ce avea să i se ofere o ocazie mai

favorabilă, pentru a da loc răutății şi geloziei sale. Dar unul dintre servii arhiereului, care deduse că stăpânul său nu ar fi fost tratat cu respectul cuvenit, lovi pe Isus peste față zicând: "Aşa răspunzi marelui preot?" la această întrebare insultătoare şi la această lovitură, Isus răspunse cu blândețe: "Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău; dar dacă am vorbit bine, de ce Mă bați?"

Maiestatea cerului ar fi putut chema legiuni de îngeri credincioşi în ajutorul Său, spre a-L apăra de răutatea vrăjmaşilor Săi; dar era misiunea Sa, de a suporta cu răbdare batjocurile şi loviturile în corpul omenesc, pentru a lăsa astfel fiilor oamenilor un exemplu de indulgență răbdătoare. Acei, în a căror putere căzuse Isus, nu aveau nici un respect pentru răbdarea cerească. Faptul că el era un prizonier inofensiv în mâinile lor, le dădea prilejul de a-L năpădi cu cele mai ordinare insulte, de care inimile lor stricate erau capabile.

După ce marele sfat a fost întrunit în număr complet, Caiafa îşi ocupă locul său ca preşedinte de judecată. Acesta privea încă de mult pe Isus ca adversar al său. Simplitatea Salvatorului în legătură cu elocvența Sa atrăsese gloate multe la El, ca să asculte la învățăturile Sale, care conțineau mai multă înțelepciune, decât auziseră ei vreodată de pe buzele preoților sau ale cărturarilor. Pasiunea poporului, de a asculta pe Isus şi disponibilitatea lui de a primi învățăturile Sale, treziră cea mai mare gelozie a arhiereului.

Isus, sta liniştit şi cu sânge rece în fața arhiereului, pe când ochii mulțimii erau îndreptați asupra Lui şi cea mai mare agitație domnea de jur împrejur. Pentru o clipă Caiafa privind asupra prizonierului, a fost cuprins de admirație față de înfățişarea Sa plină de demnitate. El nu putea înăbuşi în sine convingerea, că acest om e înrudit cu Dumnezeu. În clipa următoare îşi izgoni însă acest cuget, disprețuindu-şi singur inspirația lăuntrică a sufletului său. Cu o voce batjocoritoare şi îngâmfată el ceru lui Isus să facă imediat înaintea lui una din acele mari minuni, care Îl făcuseră să dobândească un aşa renume mare în popor. Cuvintele sale bătură la urechile Mântuitorului, dar El se făcu ca şi cum n-ar fi auzit.

Poporul compara involuntar purtarea agitată şi răutăcioasă a lui Ana

şi Caiafa cu înfățişarea plină de linişte şi demnitate a lui Isus. O influență sfântă părea a porni de la Isus şi a înrâuri asupra celor din jurul Său. Chiar şi în sufletele împietrite ale celor de față se ridica întrebarea: 'Să fie oare acest om de o înfățişare divină un criminal ordinar?" Caiafa, care observă marea influență a lui Isus, se grăbi cu judecata sa. El îşi luă locul pe scaunul de judecată, în timp ce Isus sta înaintea acestuia. De fiecare parte şedeau judecătorii şi acei care aveau vreun interes deosebit la acest interogatoriu. Ostaşii romani se aşezară în semicerc în jurul scaunului de judecată.

Marele preot se ridică în veşmintele sale pompoase, cu tiara sa strălucitoare şi cu pieptarul prețios, de pe care în timpurile de mai înainte, lumina măririi lui Dumnezeu strălucise adesea. Într-un contrast desăvârşit față de acest lux extraordinar sta îmbrăcămintea cea aspră şi simplă a lui Isus. Şi totuşi, Acela care era înfăşurat în acea îmbrăcăminte simplă şi neatrăgătoare, domnise în împărăția cerurilor încoronat, şi îmbrăcat cu veşmintele măririi, înconjurat de îngerii cei sfinți. Dar aici el sta la picioarele unui tron pământesc, spre a fi osândit la moarte.

Preoții şi mai marii hotărâseră în consfătuirea lor, că Isus trebuie osândit, fie că pot să aducă sau nu dovezi despre vinovăția Sa. Era necesar ca ei să ridice astfel de învinuiri contra Lui, care să fie privite şi de autoritățile romane ca crime, altfel ei nu ar fi fost în stare ca să-I facă ceva pe cale legală. Pârâtorii Săi, puteau găsi pe mulți, care să mărturisească, că El a acuzat pe preoți şi pe cărturari, numindu-i fățarnici şi omorâtori. Dar aceasta nu ar fi avut la romani nici o greutate, căci chiar lor înşişi le era nesuferită aroganța fariseilor. O astfel de mărturie ar fi fost de asemeni fără efect şi la saduchei, căci aceştia în certurile lor cu fariseii întrebuințaseră un limbaj asemănător contra lor. Învinuitorii Săi căutau să evite orice chestiune care s-ar fi referit la divergența între farisei şi saduchei, căci dacă între aceste două partite s-ar isca vreo luptă, atunci după toate probabilitățile Hristos ar fi scăpat din mâinile lor.

Ei puteau aduce destule dovezi că Hristos a nesocotit tradițiile lor şi că a vorbit fără respect despre multe din prescripțiile lor, dar o astfel de

dovadă era fără valoare, deoarece nu avea greutate nici la romani şi nici la saduchei. Ei nu cutezau să-L învinuiască de profanare a Sabatului, temându-se de vreo cercetare, care ar fi dovedit, care era caracterul faptelor Sale în acea zi. În acest scop minunile săvârşite pentru vindecarea bolnavilor ar fi trebuit să fie date pe faţă, şi astfel tocmai scopul pe care ei voiau să-l ajungă, ar fi fost zădărnicit.

Hristos zisese cu privire la templul corpului Său, că El îl poate dărâma şi în trei zile îl va rezidi iarăşi. Aceste cuvinte au fost interpretate de ascultători, ca şi când s-ar fi referit la templul iudaic. Dintre toate câte vorbise Hristos, acestea erau singurele cuvinte, pe care preoţii le puteau interpreta contra Lui. Romanii rezidiseră din nou templul, şi-l înfrumuseţaseră. Aceştia se mândreau cu el ca şi cu o operă de ştiinţă şi de artă, şi preoţii sperau să provoace indignarea lor, dacă s-ar dovedi că Isus, un om de rând, ar fi declarat, a fi în stare a-l rezidi în trei zile, după ce-l va dărâma. În felul acesta romanii şi iudeii, fariseii şi saducheii, puteau face o cauză comună cu toţii, căci toţi aveau multă venerație pentru templu.

În afară de aceasta, ei plătiseră martori mincinoşi, ca să facă declaraţii, că Isus ar fi vinovat de agitaţie la răscoală, spre a întemeia o împărăţie deosebită. În felul acesta ei nădăjduiau să trezească la romani încă o bănuială pentru a-şi ajunge scopul dorit. Dar când aceşti martori au fost ascultaţi, declaraţiile lor au fost atât de nelămurite şi de contradictorii, încât erau total fără valoare. Fiind puşi faţă în faţă ei au fost daţi pe faţă înaintea poporului, că învinuirile lor contra lui Isus nu puteau fi dovedite. Viaţa Salvatorului a fost atât de neprihănită şi învăţătura Sa atât de curată, încât invidia şi răutatea nu a putut găsi decât puţin în El care ar fi putut să fie înfăţişat într-o lumină falsă.

În cele din urmă au fost găsiţi doi martori, ale căror declaraţii nu se contraziceau aşa de mult, ca ale celorlalţi. Unul dintre aceştia, un om de nimica, care îşi vânduse cinstea pentru bani, vorbi despre Isus într-un mod josnic: "Acesta a zis: 'Eu pot să stric Templul lui Dumnezeu şi să-l zidesc iarăşi în trei zile." Mat. 26:20. În limbajul figurat al profeţiei, Isus prezisese în felul acesta propria Sa moarte şi înviere, şi lupta şi biruinţa Sa; dar vrăjmaşii Săi au interpretat în rău cuvintele

Sale, spre a le putea folosi pentru scopurile lor. Cuvintele lui Isus conțineau adevărul şi învinuirile aduse contra Lui erau false şi pline de viclenie. Dacă cuvintele lui Isus ar fi fost repetate exact aşa cum ele au fost rostite, atunci nimic smintitor n-ar fi fost găsit în ele. Dacă El ar fi fost un om obişnuit după cum presupuneau ei, atunci declarația Sa ar fi dovedit numai o îngâmfare lăudăroasă, dar niciodată nu ar fi putut să fie interpretată ca o hulire la adresa lui Dumnezeu.

Caiafa căuta să provoace pe Isus, ca să răspundă la acuzațiile ce se aduceau contra Lui, dar Mântuitorul, care ştia foarte bine, că osândirea Sa era deja un lucru hotărât, nu-i răspunse nimic. Declarațiile ultimilor doi martori nu dovediră nimic din ceea ce ar fi putut să-L scoată în evidență ca vinovat de moarte, şi Isus Însuşi rămase liniştit şi în tăcere. Preoții şi mai marii începură a se teme, că în cele din urmă ei tot nu-şi vor împlini scopurile lor. Ei fură înşelați şi aduşi în confuzie, pentru că nu câştigaseră nimic prin martorii mincinoşi, pe care ei să poată sprijini osândirea prizonierului lor. Unica lor speranță consta în aceea, de a provoca pe Isus, să facă declarații care să-L osândească în fața poporului.

Tăcerea lui Isus cu această ocazie, a fost descrisă deja de Isaia într-o viziune profetică: "Când a fost chinuit şi asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura." Is. 53:10.

Arhiereul îşi ridică dreapta sa către cer într-un mod foarte impozant şi zise lui Isus cu o voce solemnă: "Te jur, pe Dumnezeu cel viu, să ne spui dacă eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu." Fiind deci întrebat de cea mai înaltă autoritate recunoscută de națiune şi în numele Celui Prea Înalt, Isus răspunse, spre a arăta cinstea cuvenită față de lege: "Tu ai zis". Orice urechea asculta şi orice ochi era ațintit la fața Sa, când El dădu acest răspuns cu o voce liniştită şi plină de demnitate. O lumină cerească părea a străluci pe fața Sa palidă, când adăugă: "Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului şezând la dreapta puterii lui Dumnezeu şi venind pe norii cerului."

Pentru o clipă natura divină străluci prin vălul omenesc, iar arhiereul se cutremură de privirea pătrunzătoare a lui Isus. Ochiul lui Hristos părea a citi cugetele sale cele mai ascunse, şi a pătrunde în adâncul

inimii sale; niciodată în viața sa mai târziu n-a uitat el acea privire pătrunzătoare a Fiului cel prigonit al lui Dumnezeu. Această mărturisire de bună voie a lui Isus, în care El ridică pretenția asupra demnității Sale ca Fiu al lui Dumnezeu, a fost făcută într-un mod cât de autoritar posibil şi a fost întărită prin cel mai solemn jurământ. Prin aceasta, El expuse în fața spiritului celor prezenți tocmai contrarul scenei ce se petrecea acolo, când El, Domnul vieții şi al măririi, avea să şadă la dreapta lui Dumnezeu, ca cel mai înalt judecător al cerului şi al pământului, la a Cărui sentință nu există nici un recurs. El le puse în față acea zi, în care în loc să mai fie înconjurat de acea ceată răsculătoare, cu preoții şi judecătorii țării în frunte, El avea să vină pe norii cerului, cu putere şi mărire mare, însoțit de legiuni de îngeri sfinți, pentru a da sentința asupra vrăjmaşilor Săi.

Isus cunoştea rezultatul acestei mărturisiri; El ştia că aceasta avea să aibă ca urmare osândirea Sa. Scopul preoților căutători de motive a fost ajuns. Isus Se declarase pe Sine ca Hristos. Voind a trezi în cei de față ideea, că ar căuta să apere Maiestatea insultată a cerului, arhiereul îşi sfâşie veşmintele sale; ridică mâinile sale către cer, ca pătruns de o revoltă sfântă, şi zise cu o voce care țintea să ațâțe mulțimea agitată la fapte de violență: "Ce nevoie mai avem de martori? Iată că acum ați auzit hula Lui. Ce credeți?" răspunsul judecătorilor sună: "Este vinovat, să fie pedepsit cu moartea."

Preoții şi judecătorii plini de bucurie pentru avantajul câştigat prin cuvintele lui Isus, căutau să-şi ascundă bucurie lor răutăcioasă, şi se înghesuiră în jurul Său, şi prefăcându-se că n-ar fi auzit bine, Îl întrebară în acelaşi timp: "Dacă eşti Tu Hristosul, spune-ne!" Isus privi cu linişte sufletească asupra ispititorilor Săi, prefăcuți şi le răspunse: "Dacă vă voi spune nu veți crede; şi dacă vă voi întreba, nu-Mi veți răspunde." Isus ar fi putut să treacă în revistă cu ei, profețiile spre a da învinuitorilor Săi lămuriri, că chiar lucrurile, care aveau loc acum fuseseră prezise de mai înainte cu privire la Mesia. În felul acesta El ar fi avut posibilitatea să-i aducă la tăcere; dar ei nici atunci n-ar fi crezut. El le-ar fi putut atrage atenția la minunile Sale puternice; dar inima lor se închisese față de lumina cerească şi nici o putere nu era în stare, ca să o schimbe.

În adunare erau însă unii, care luau seama la cuvintele lui şi observau înfăţişarea Sa dumnezeiască, când sta liniştit şi demn în faţa judecătorilor înfuriaţi. Sămânţa Evangheliei găsi în acea zi un teren în multe inimi, în care ea avea să răsară mai târziu şi să aducă o recoltă bogată. Respectul şi sfiala sfântă cu care cuvintele Sale umpleau inimile multora din ascultătorii Săi, trebuiau să se dezvolte într-o credinţă desăvârşită în Isus, Salvator al lumii. Câţiva dintre martorii acelei scene au ajuns mai târziu înşişi în aceeaşi situaţie, ca şi acea a lui Hristos în sala de judecată, pentru a apăra credinţa lor cu viaţa lor.

Când osânda a fost rostită asupra lui Isus de către judecători, poporul a fost cuprins de o furie satanică. Gălăgia de glasuri semăna cu a fiarelor sălbatice. Ei năvăliră asupra lui Isus cu strigătul: "Este vinovat, să fie pedepsit cu moartea!" fără prezenţa soldaţilor romani, Isus n-ar fi rămas aşa de mult în viaţă; aceşti înfuriaţi n-ar fi aşteptat până la crucea de pe Golgota. El ar fi fost sfâşiat în bucăţi în faţa judecătorilor, dacă puterea romană n-ar fi păşit la mijloc şi n-ar fi împiedicat cu forţa armelor pornirea violentă a gloatei.

Deşi Isus era legat, totuşi erau puse santinele în apropierea Sa. Şi El era ţinut de doi soldaţi, aşa ca să nu poată scăpa din mâinile prigonitorilor Săi. Judecătorii şi mai marii uitaseră acum în totul de demnitatea chemării lor, şi năpădeau pe Fiul lui Dumnezeu cu cele mai ordinare cuvinte de insultă, luându-L în râs cu privire la originea Sa şi declarând că aroganţa Sa de a Se proclama ca Mesia, deşi se trage dintr-un neam de jos, ar merita cea mai ruşinoasă pedeapsă cu moarte. Bărbaţii cei mai depravaţi luau parte la această batjocorire ruşinoasă a Salvatorului. Un veşmânt vechi a fost aruncat asupra capului Său, şi prigonitorii batjocoritori Îl loveau peste faţă strigând: "Hristoase, proroceşte-ne cine Te-a lovit?"

După ce veşmântul a fost îndepărtat, un om mizerabil Îl scuipă în faţă. Dar Mântuitorul nu-l răsplăti nici prin cuvinte, nici prin privire, pentru insulta ce I se aduse din partea acelui suflet orbit, care nu se da înapoi de la nimic, pentru că vedea că preoţii şi mai marii se învoiau la asemenea fapte.

Isus ştia că oştirile cereşti sunt martore la umilinţa Sa, şi că cel mai

mic înger, dacă ar fi fost chemat, în ajutorul Său, ar fi risipit într-o clipă acea mulțime insultătoare, şi L-ar fi putut libera din puterea lor. Domnul Însuşi ar fi putut printr-o privire sau printr-un cuvânt al dumnezeirii Sale, să trântească la pământ masele agitate, sau să-i umple de spaimă şi să-i facă să fugă din fața Sa, cum a făcut cu profanatorii templului. Dar aparținea planului de Mântuire, ca El să sufere disprețul şi batjocura oamenilor nelegiuiți, şi El Se învoise la toate acestea, când deveni Salvator al lumii. Îngerii lui Dumnezeu notau cu fidelitate orice privire îndreptată contra iubitului lor Suveran, cum şi orice cuvânt şi faptă, şi aceşti oameni josnici, care batjocoreau şi scuipau fața cea liniştită şi slăbită a Mântuitorului, vor trebui s-o privească într-o zi plină de mărire, când va lumina mai strălucitor decât soarele. În acel timp grozav, ei vor zice către stânci şi către munți: "Cădeți peste noi şi ascundeți-ne de la fața Aceluia, care stă pe tron şi de mânia Mieluşelului".

Isus a fost îmbrâncit încolo şi încoace, şi atât de insultat şi de maltratat, încât reprezentanții autorității romane se ruşinară şi se revoltară văzând, că un om contra căruia nu se dovedise încă nimic, este expus maltratării brutale, acelei mai ordinare clase de oameni. De aceia ei învinuiau autoritățile iudaice, că îşi arogă o putere care nu le aparține, dând sentința de moarte a unui om. Ei declarară că în felul acesta se violează drepturile romane, şi că ar fi chiar împotriva legii iudaice, de a osândi pe un om la moarte pe propria sa mărturisire. Prin intervenția autorității romane, agitația generală se linişti.

Deodată se auzi prin sală un glas răguşit, care umplu inimile celor de față de spaimă: "Am păcătuit căci am vândut sânge nevinovat. Dă-i drumul Caiafa!" El nu a făcut nimic vrednic de moarte! Statura cea înaltă a lui Iuda îşi făcuse drum prin mulțimea înfricoşată. Fața sa era palidă şi scofâlcită, şi mari picături de sudoare curgeau de pe fruntea lui. El pătrunse până la scaunul de judecată, aruncând la picioarele arhiereului arginții, pe care el îi primise ca preț pentru trădarea Domnului său. El se apucă imediat de veşmântul lui Caiafa şi-l rugă stăruitor să dea drumul lui Isus, declarând că nu e vinovat de nici o crimă. Caiafa îl respinse de la sine cu indignare, dar în confuzia sa nu ştia ce să mai

zică. Trădarea şi laşitatea preoților au fost date acum pe față înaintea poporului. Acum văzură toți că Iuda fusese plătit, ca să dea pe Isus în mâinile acelora, care căutau viața Sa.

Iuda continuă mai departe să roage pe Caiafa, ca să nu facă nimic lui Isus, şi se blestemă pe sine, că a trădat sânge nevinovat. Arhiereul îşi câştigă iarăşi stăpânirea de sine şi răspunse pe un ton batjocoritor şi rece: "Ce ne pasă nouă?" "Treaba ta". El dădu apoi poporului a înțelege că Iuda ar fi un biet maniac, unul dintre urmaşii nebuni ai lui Isus, şi îi îndemnă să nu se lase influențați de nimic ca să dea drumul prizonierului, care ar fi un înşelător ordinar. Când Iuda recunoscu că cererea Sa stăruitoare era zadarnică, căzu la picioarele lui Isus şi-L recunoscu ca Fiu al lui Dumnezeu, Îl rugă pentru iertare, pentru păcatul său şi Îl imploră să facă uz de puterea Sa dumnezeiască şi să scape din mâinile vrăjmaşilor Săi. Mântuitorul nu a făcut trădătorului nici un reproş, nici prin privire, nici prin cuvinte. El ştia foarte bine, că el suferea de cele mai amare mustrări de conştiință din cauza crimei sale. Plin de compătimire, El privi asupra lui Iuda şi declară, că pentru acest ceas a venit în lume.

Şoptiri de uimire se auziră prin adunare pentru indulgența cerească, dată pe față de Isus. Cei de față nu puteau înăbuşi iarăşi convingerea că acest Om era mai mult decât un muritor. Dar se puse imediat întrebarea: Dacă El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, de ce nu Se eliberează din legăturile Sale, spre a Se ridica triumfător peste pârâtorii Săi?

Lăcomia stricase natura cea nobilă a lui Iuda şi-l făcuse astfel o unealtă potrivită a sa, spre a-l întrebuința la trădarea lui Hristos. Când Iuda se simțise insultat de mustrarea lui Isus, cu ocazia ungerii Domnului de către Maria, el se dădu pe sine în voia ispititorului şi se lăsă stăpânit de Satana. Dar când se hotărî, să vândă pe Învățătorul său preoților şi mai marilor ucigaşi, El nu se gândise că Isus avea să Se lase să fie luat prins. El gândise că preoții aveau să fie înşelați de banii pe care el îi putea întrebuința pentru propriul său scop, şi în acelaşi timp, şi Isus ar fi avut ocazie, să-Şi descopere puterea Sa dumnezeiască, scăpându-Se din cătuşele vrăjmaşilor Săi.

De la timpul trădării sale în grădină, Iuda nu pierduse deloc pe

Mântuitorul din vedere. El aşteptase cu încredere, că Isus va surprinde pe vrăjmaşii Săi şi va apare în faţa lor în adevăratul Său caracter ca Fiu al lui Dumnezeu, zădărnicind astfel toate planurile şi puterea lor. Dar când El văzu, cum Isus suporta cu răbdare insultele lor şi îngăduia ca El să fie judecat şi osândit la moarte, atunci conştiinţa sa vinovată îl mustră şi el înţelese întreaga însemnătate a crimei sale - el vânduse pe Maestrul său divin la ruşine şi moarte. Atunci îşi aminti cât de bun şi indulgent fusese Isus întotdeauna faţă de El şi inima sa a fost umplută de căinţă şi de groază. El dispreţui acum lăcomia sa, pe care Isus o mustrase de atâtea ori, şi care îl făcuse să vândă pe Mântuitorul pentru câţiva arginţi.

Văzând că rugămintea sa pe lângă arhiereu, ca să cruţe viaţa lui Isus, nu avu nici un succes, alergă afară din sală plin de disperare şi strigând: "Prea târziu! Prea târziu!" El nu putu suferi ca să trăiască mai departe, pentru a vedea pe Isus crucificat, şi chinuit de cele mai grozave remuşcări de conştiinţă, merse şi se spânzură.

Mai târziu banii pe care Iuda îi aruncase la picioarele preoţilor, au fost întrebuinţaţi pentru cumpărarea unui loc public de îngropăciune: "Preoţii cei mai de seamă au strâns arginţii, şi au zis: 'Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă este preţ de sânge. Şi după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia 'Ţarina olarului', ca loc pentru îngroparea străinilor. Iată de ce ţarina aceea a fost numită până în ziua de azi: 'Ţarina sângelui.'" Mat. 27:6-8.

Dacă este necesară vreo mărturie oarecare pentru a dovedi nevinovăţia lui Isus, apoi aceasta a fost dată în această mărturisire a lui Iuda. Aceasta nu numai că era o dovadă despre nevinovăţia salvatorului, ci acest eveniment era şi o împlinire a profeţiei. Într-o viziune profetică Zaharia privise viitorul şi văzuse osândirea Fiului cel scump al lui Dumnezeu. Fapta lui Iuda în sine este descrisă în felul următor: "Eu le-am zis: 'Dacă găsiţi cu cale, daţi-Mi plata; dacă nu, nu Mi-o daţi!' Şi Mi-au cântărit, ca plată treizeci de arginţi. Dar Domnul Mi-a zis: 'Aruncă olarului preţul acesta scump, cu care M-au preţuit!' şi au luat cei treizeci de arginţi, şi i-au aruncat în casa Domnului, pentru olar." Zaharia 11:12-13.

OSÂNDIREA LUI ISUS

Când Isus a fost întrebat: "Eşti Tu Fiul lui Dumnezeu?" El ştia foarte bine, că o confirmare a întrebării avea să aibă ca rezultat moartea Sa; o negare totuşi îi era cu neputință.

Era deci timp de a vorbi şi de a tăcea. El nu a vorbit până nu a fost întrebat în mod clar şi lămurit. În instrucțiunile Sale către ucenici, El declarase mai înainte: "De aceea, pe orişicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri." Când El a fost somat să Se pronunțe lămurit, El nu tăgădui înrudirea Sa cu Dumnezeu. În acea clipă solemnă sta reputația Sa în joc, şi trebuia să fie apărată. Cu această ocazie, El lăsă oamenilor în urma Sa un model, cum să se comporte în situații similare. El voia să le întipărească învățătura, de a nu se abate de la credință, pentru a scăpa de suferințe sau chiar şi de la moarte.

Dacă iudeii ar fi posedat puterea necesară pentru aceasta, atunci ei ar fi executat pe Isus fără întârziere după osânda grăbită a judecătorilor; dar această putere trecuse în mâinile romanilor, şi se cerea neapărat, de a prezenta cazul în fața autorităților în drept ale acelei stăpâniri pentru a o rezolva definitiv. Iudeii se străduiau cu mult zel, a grăbi judecata şi execuția lui Isus, căci dacă aceasta nu se putea pune în aplicare imediat, atunci chestiunea trebuia amânată pentru o săptămână din cauza sărbătorii Paştelui care le sta în față. În acest caz Isus avea să rămână în închisoare, şi agitația colosală a gloatelor, care însetau după sângele Său, s-ar fi calmat, şi o repercusiune firească ar fi fost urmarea. Cea

mai bună parte a poporului se putea ridica atunci în favoarea Sa, şi după toate probabilităţile ar fi cerut liberarea Sa. De aceea preoţii şi mai marii îşi dădură seama, că nu mai era nici un timp de pierdut.

Marele sfat în întregime urmat de mulţime, însoţea pe Isus către pretoriu lui Pilat, guvernatorul Roman, spre a dobândi o confirmare a sentinţei ce se rostise. Preoţii şi mai marii iudeilor nu puteau să intre în pretoriul lui Pilat, temându-se de o necurăţie ceremonială, prin care ei ar fi fost împiedicaţi să ia parte la sărbătoarea Paştelui. Spre a osândi pe Mântuitorul cel fără prihană, ei se văzură constrânşi, să recunoască pe cineva ca judecător, al cărui prag ei nu cutezau să-l treacă de frică să nu se spurce. Orbiţi de prejudecată şi cruzime, ei nu puteau să-şi dea seama că Paştele lor era fără valoare, deoarece sufletele lor erau mânjite prin lepădarea lui Hristos. Marea salvare adusă de Hristos, fusese preînchipuită de salvarea fiilor lui Israel, iar Paştele era o serbare de amintire a acestei eliberări. Mielul nevinovat înjunghiat în Egipt, cu al cărui sânge israeliţii stropiră uşiorii casei, pentru ca îngerul pierzător să evite casele lor, era o preînchipuire a Mieluşelului cel neprihănit al lui Dumnezeu, ale Cărui merite pot abate judecata şi osânda de la omul căzut. Mântuitorul fusese supus legii iudaice şi respectase toate prescripţiile date lor de Dumnezeu. El arătase tocmai, că mielul pascal îşi găsise într-Însul marele antitip, unind Cina cea de taină cu sărbătoarea Paştelui. Ce reproş amar era deci ceremonia, pe care preoţii prigonitori ai lui Isus intenţionau s-o respecte acum.

Pilat recunoscu în acel inculpat un om, care purta semnele maltratării violente pe corpul său, dar a cărui faţă era totuşi calmă şi nobilă şi înfăţişarea Lui era plină de demnitate. Guvernatorul roman avusese ocazia să judece multe cazuri, dar niciodată nu fusese adus înaintea lui un om ca acesta. În trăsăturile feţei Sale, el nu descoperi nici o urmă de crimă, şi ceva din înfăţişarea Prizonierului, trezi compătimirea şi respectul său. El se întoarse către preoţii, care stăteau tocmai afară la uşă şi-i întrebă: “Ce pâră aduceţi împotriva omului acestuia?”

Ei nu erau pregătiţi pentru această întrebare şi nu intenţionau să expună amănuntele pretinsei crime a lui Isus. Ei se aşteptaseră, ca Pilat să confirme fără ezitare sentinţa lor contra Mântuitorului. Ei răspunseră

însă, că după legea lor ei ar fi judecat pe acest Prizonier şi L-ar fi găsit vinovat de moarte. Cuvintele lor au fost: "Dacă n-ar fi fost un făcător de rele, nu L-am fi dat noi în mâinile tale." Dar Pilat nu a fost mulțumit cu această declarație a iudeilor, şi le aminti, că nu era în puterea lor ca să aplice legea. El le dădu a înțelege, că dacă numai judecata lor ar fi fost de ajuns pentru osândirea Sa, atunci nu ar mai fi fost de trebuință să-L mai aducă înaintea lui. El le zise: "Luați-L voi şi judecați-L după legea voastră."

Preoții trădători recunoscură, că viclenia lor a fost pricepută; ei vedeau, că nu vor câştiga nimic, dacă vor căuta să precizeze mai de aproape motivele pentru osândirea lui Isus. Învinuirea că ar fi rostit defăimare contra lui Dumnezeu, Pilat o consideră ca o bigoție religioasă şi o respinse imediat ca pe o invidie preoțească. Dar dacă ei ar fi putut trezi în guvernatorul roman o bănuială rea, cum că Isus ar fi un instigator de răscoală, atunci scopul lor ar fi fost ajuns într-adevăr. Tumulturi şi răscoale se iveau neîncetat printre iudei contra stăpânirii romane, căci mulți susțineau, că ar fi contra legii iudaice, de a plăti tribut unei puteri străine. Autoritățile recunoscură necesitatea, de a proceda foarte energic cu aceste răscoale din popor şi erau neîncetat la pândă, spre a le înăbuşi, dacă era cu putință chiar în germene. Dar Isus fusese ascultător puterii guvernante întotdeauna şi când preoții căutători de greşeli căutaseră să-L prindă, şi trimiseră spioni la El cu întrebarea: "Se cade să plătim bir Cezarului sau nu?", El le atrase atenția la chipul şi la inscripția Cezarului de pe monedă şi le răspunse: "Dați dar Cezarului ce este al Cezarului". Isus Însuşi plătise aceste dări şi îndemna pe ucenicii Săi să facă la fel.

Încolțiți fiind în acest fel, preoții chemară martori mincinoşi în ajutorul lor. "Şi au început să-L pârască şi să zică: 'Pe omul acesta l-am găsit ațâțând neamul nostru la răscoală, oprind a plăti bir Cezarului, şi zicând că el este Hristosul, Împăratul." Luca 23:2.

Pilat nu se lăsă indus în eroare prin această mărturie. El era din contră convins, că un complot secret a fost făcut, pentru a curma viața unui om nevinovat, de care se împiedicau demnitarii iudei în calea lor. Atunci el se adresă prizonierului: "Eşti Tu Împăratul Iudeilor?" 'Da'

i-a răspuns Isus, 'sunt'." Isus sta înaintea lui Pilat palid şi rănit şi aproape pe jumătate leşinat, lipsit fiind de mult timp de hrană şi de odihnă. El fusese târât din loc în loc, şi expus la insultele cele mai ordinare; dar înfățişarea Sa rămăsese încă nobilă, şi fața Sa strălucea, ca şi când ar fi fost luminată de razele soarelui.

Când Caiafa care sta nu departe de pragul sălii de judecată, auzi acest răspuns, împreună cu ceilalți care erau de față strigă pe Pilat ca martor, că prin acest răspuns Isus ar fi recunoscut crima Sa, căci aceasta ar dovedi în față, că El ar căuta să întemeieze în Iuda un tron, în contrast cu puterea Cezarului. Preoții, cărturarii şi mai marii, toți se uniră în a-L învinui cu voce tare pe Isus şi cereau în mod impetuos ca să se rostească sentința de moarte asupra Lui. Răscoala ilegală a preoților înfuriați şi a demnitarilor templului zăpăciră simțurile guvernatorului roman. În cele din urmă, după ce se restabili oarecare linişte el vorbi lui Isus încă o dată zicându-I: " 'Nu răspunzi nimic? Uite de câte lucruri Te învinuiesc ei!' Isus nu i-a mai dat nici un răspuns, lucru care a mirat pe Pilat." Tăcerea Salvatorului îi puse în încurcătură. El nu vedea în prizonier nici o trăsătură de caracter rebel şi nu avea nici o încredere în învinuirile preoților. Nădăjduind să audă de la El adevărul şi să scape de tumultul mulțimii înfuriate, invită pe Isus să intre cu el în pretoriu. Aici fiind numai ei amândoi, Pilat se adresă lui Isus şi-L întrebă cu respect: "Eşti Tu Împăratul Iudeilor?"

Isus nu răspunse imediat la această întrebare. El ştia, că în inima lui Pilat pătrunse convingerea, şi El dorea să-i dea o ocazie, ca să mărturisească, cât de departe fusese influențat spiritul său în direcția binelui. De aceea El răspunse: "De la tine însuți zici lucrul acesta, sau ți l-au spus alții despre Mine?" Mântuitorul dorea să afle de la Pilat, dacă întrebarea sa era pusă ca urmare a învinuirilor ridicate de iudei, sau pornea numai din dorința, de a dobândi lumină de la Hristos. Pilat dorea după o credință mai rațională. Înfățişarea plină de demnitate a lui Isus şi stăpânirea Sa de Sine liniştită, într-un timp şi într-o situație, când era de aşteptat mai mult un sentiment de ură şi de răzbunare, uimi pe Pilat şi-l făcu să aibă cel mai mare respect față de El. Întrebarea directă pusă de Isus a fost înțeleasă de el imediat, ceea ce dovedea că

sufletul său se deschise convingerii. Totuşi mândria câştigă iarăşi supremaţie în inima judecătorului roman asupra Spiritului lui Dumnezeu. "Pilat a răspuns: 'Eu sunt Iudeu? Neamul Tău şi preoţii cei mai de seamă Te-au dat în mâna mea: ce ai făcut?'"

Ocazia de aur a lui Pilat trecuse. Dar Isus nu-l lăsă fără a-l lumina mai departe. La dorinţa Sa, Dumnezeu trimise un înger la femeia lui Pilat, şi i se arătă în vis viaţa cea curată şi caracterul cel virtuos al Bărbatului, care avea să fie dat la o moarte atât de crudă. Isus nu răspunse direct la întrebarea lui Pilat, cu privire la ceea ce a făcut, ci explică misiunea Sa prin cuvinte simple: "'Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta' a răspuns Isus. 'Dacă ar fi Împărăţia Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor; dar acum Împărăţia Mea nu este de aici.' 'Atunci un Împărat tot eşti!' I-a zis Pilat. 'Da' a răspuns Isus. 'Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.'"

În felul acesta Isus căută să convingă pe Pilat că e nevinovat şi că nu tinde după nici o onoare împărătească pe pământ. Pilat devenise confuz din cauza elementelor de dezbinare şi de contraste în lumea religioasă, şi sufletul său prindea cu sete cuvintele lui Isus, în care El declară, că a venit în lume ca să mărturisească pentru adevăr. Pilat auzise multe glasuri strigând: "Aici este adevărul! Eu am adevărul!" Dar acest om care sta în faţa lui ca criminal şi pretindea, a avea adevărul, trezi în inima sa dorinţa de a şti ce este acesta şi cum poate fi dobândit. El întrebă pe Isus: "Ce este adevărul?" Dar nu mai aşteptă răspunsul; revolta mulţimii înfuriate creştea mereu, strigătul lor nerăbdător pătrunse la urechile sale şi îi aminti iarăşi poziţia sa de judecător. El ieşi la iudei şi le declară: "Eu nu găsesc nici o vină în omul acesta."

Aceste cuvinte care au fost scrise de condeiul inspirat, vor exista de-a pururea ca o mărturie a trădării şi a falsităţii iudeilor în acuzaţiile lor contra lui Isus. Chiar judecătorul păgân Îl declară ca nevinovat. Când Pilat vorbise astfel, furia şi decepţia preoţilor şi mai marilor nu mai cunoştea margini. Ei făcuseră mari sforţări ca să poată ajunge la uciderea lui Isus, şi acum, când părea a exista o perspectivă, ca El să

fie pus în libertate, ei erau aproape gata să-L sfâşie în bucăţi. Ei pierduseră orice minte şi stăpânire de sine, şi izbucniră în strigăte de blesteme contra Lui şi în tulburarea lor semănau mai mult cu demonii decât cu oamenii. Ei vociferau contra lui Pilat şi îl ameninţau cu legea romană, în cazul când avea să refuze să osândească pe cineva, care, după cum susţineau ei, s-ar fi ridicat contra Cezarului.

În timpul acestei răscoale Isus sta neclintit, fără a exprima nici măcar un cuvânt ca răspuns la insultele ce I se aduceau. El vorbise lui Pilat pe faţă, când fusese chemat singur înăuntru la el, aşa încât lumina adevărului Său să poată lumina mintea întunecată a guvernatorului, şi acum El nu mai putea adăuga nimic, spre a-l împiedica să comită acea faptă îngrozitoare de a osândi pe Fiul lui Dumnezeu. Pilat se adresă iarăşi lui Isus şi-L întrebă: "Nu răspunzi nimic? Uite de câte lucruri te învinuiesc ei! Isus n-a mai dat nici un răspuns, lucru care a mirat pe Pilat."

Glasuri furioase izbucniră cu tărie, care declarau, că influenţa răsculătoare a lui Isus ar fi bine cunoscută prin toată ţara. Ei ziceau: "Întărâtă poporul şi învaţă pe oameni prin toată Iudea, din Galilea, unde a început, până aici." Pilat nici nu se gândea în acest timp ca să condamne pe Isus, pentru că era sigur, că el era victima preoţilor invidioşi şi răutăcioşi. După cum a spus mai apoi lui Isus el avea puterea ca să-L osândească sau să-L elibereze; dar el se temea să nu cadă în dizgraţia poporului, astfel că auzind că Isus este din Galilea şi face parte din ţinutul lui Irod, folosi cu plăcere ocazia de a evita şi alte greutăţi, şi refuză să ia o hotărâre în acest caz, şi Îl trimise lui Irod, care se găsea pe atunci în Ierusalim.

Isus era slăbit şi obosit din lipsă de hrană şi de odihnă, şi din cauza maltratărilor la care fusese supus, şi totuşi starea Sa suferindă nu trezea nici o compătimire în inimile prigonitorilor Săi. El a fost târât până la sala de judecată a lui Irod, însoţit de gloata batjocoritoare şi nemiloasă. În felul acesta Pilat nu se gândea numai ca să se lepede de orice răspundere, ci considera aceasta şi ca pe o ocazie bine venită, de a pune capăt unei vechi neînţelegeri dintre el şi Irod. El gândea că Irod va privi comportarea sa ca pe o recunoaştere a înaltei sale autorităţi, şi că rezultatul va fi împăcarea. În realitate el nu se înşelă, căci aceşti doi

demnitari deveniră iarăşi prieteni prin osândirea Mântuitorului.

Când Irod auzise pentru prima dată despre Isus şi despre faptele Sale puternice, el fusese cuprins de groază şi zicea: "Ioan botezătorul a înviat din morți, şi de aceea lucrează aceste puteri prin el." Marcu 6:14. Irod nu întâlnise niciodată pe Isus până aici, dorea însă să-L vadă şi să fie martor la faptele Sale minunate. El se bucura, că Isus a fost adus ca prizonier înaintea lui, căci nu se îndoia, că-L va putea constrânge, să facă vreo minune ca condiție, pentru cruțarea vieții Sale. Conştiința sa nu era mai puțin simțitoare acum ca şi în timpul când a fost umplut de spaimă la dorința Irodiadei când ceru capul lui Ioan Botezătorul. Pentru câtva timp, el simțise mustrări de conştiință aspre din cauza faptei grozave, pe care El o comisese, pentru a satisface răzbunarea unei femei tirane; puterea Sa de pricepere morală fusese totuşi paralizată din ce în ce mai mult prin viața sa desfrânată, până ce păcatele sale ajunseseră în ochii lui numai ca nişte lucruri neînsemnate. Oamenii care sunt capabili de cele mai ordinare crime, sunt tocmai acei care au fost altădată convinşi prin Spiritul Adevărului, dar care apoi s-au întors de la lumină la întunericul nelegiuirii. Irod era aproape să devină ucenic al lui Ioan, dar tocmai când ora hotărârii sosise, el căzu în cursele lui Satan şi osândi la moarte pe acela, pe care el îl cunoscuse ca pe un adevărat profet.

Când Mântuitorul a fost adus înaintea lui Irod, gloata ordinară se îngrămădi în jurul Său, batjocorindu-L tare cu fel de fel de cuvinte, învinuindu-L de o crimă sau de alta. Irod făcu linişte şi porunci să dezlege pe Isus de lanțurile Sale, căci El dorea să-L întrebe. Cu curiozitate şi cu o compătimire involuntară, el privi la fața palidă şi tristă a Mântuitorului, care exprimă multă înțelepciune şi curăție sufletească, dar în acelaşi timp arăta şi urmele suferințelor şi ale oboselii peste măsură. Irod ştia tot aşa de bine ca şi Pilat, din cunoştința care o avea despre caracterul iudeilor, că răutatea şi invidia îi făcuse pe aceştia să osândească pe acest nevinovat.

Irod îndemna cu stăruință pe Isus, ca să-Şi salveze viața prin săvârşirea unei minuni, care să dea pe față puterea Sa dumnezeiască. Dar Mântuitorul nu avea de făcut o asemenea lucrare. El primise natura omenească, şi nu era misiunea Sa de a săvârşi o astfel de minune, numai

pentru a satisface curiozitatea oamenilor nelegiuiți, sau măcar să Se cruțe pe Sine câtuşi de puțin de vreo durere şi umilință, pe care omul le-ar fi avut de suferit în împrejurări asemănătoare. Irod Îl ruga ca prin manifestarea puterii Sale să dovedească în fața mulțimii că El nu e un amăgitor. În acest scop el chemă ologi, şi persoane mutilate înaintea Sa şi-I dădu apoi ordin lui Isus cu voce poruncitoare, ca să vindece pe aceşti nenorociți. El credea că dacă Isus a săvârşit într-adevăr vindecări minunate, aşa cum se spunea despre El, va poseda încă mereu acea putere, şi acum ar pute-o folosi în avantajul Său propriu şi ar putea avea ca efect eliberarea Sa.

Dar Isus sta totuşi liniştit în fața îngâmfatului suveran ca unul care nici nu vedea nici nu auzea. În repetate rânduri a încercat Irod să facă pe Isus, să primească propunerea sa, şi el Îl făcea mereu atent la faptul, că el ar avea puterea să-L pună în libertate sau să-L osândească. El îndrăzni chiar să se mândrească cu pedeapsa pe care o aplicase lui Ioan, pentru încumetarea lui de a-l mustra. Dar la toate acestea Isus nu răspunse nimic, nici prin cuvânt, nici prin privire. Irod se înfurie pentru tăcerea adâncă a prizonierului, care da pe față o absolută indiferență față de persoana regelui, în fața căruia el fusese chemat. Reproşuri pe față ar fi fost mai suportabile pentru acest suveran înfumurat, decât această nesocotire tăcută.

Dacă Isus ar fi dorit aceasta, El ar fi putut rosti astfel de cuvinte, care ar fi străpuns inima împietritului rege. Sta în puterea Sa de a-l umple de spaimă şi de cutremur prin destăinuirea vieții sale şi a spaimelor judecății care se apropia. Dar Isus nu a avut de dat nici o lumină aceluia, care umblase împotriva cunoştinței primite prin cel mai mare dintre profeți. Urechile lui Isus au fost deschise întotdeauna la strigătele serioase chiar şi ale celui mai mare păcătos; pentru ordinele lui Irod însă El nu avea nici o ureche. Acei ochii, care încă de pe vremuri priviseră, plini de compătimire şi de iertare asupra păcătosului pocăit, oricât de nevrednic şi de josnic ar fi fost el, nu aveau nici o privire pentru Irod. Acele buze, de pe care curseseră cuvinte prețioase de învățătură, şi care au fost întotdeauna gata să răspundă la întrebările doritorilor de cunoştință, şi a aduce mângâiere şi iertare celui păcătos

şi deznădăjduit, nu aveau acum nici un cuvânt pentru Irod cel mândru şi tiran. Acea inimă care fusese mişcată încă mereu la vederea mizeriei omeneşti, rămase închisă pentru îngâmfatul rege, care nu simțea necesitatea unui Salvator.

Tăcerea lui Isus nu putu fi suportată mai departe de Irod; fața sa a fost întunecată de patimă şi plin de mânie amenință pe Isus; dar prizonierul rămase încă neclintit. Irod se întoarse apoi către mulțime şi-L declară amăgitor. Învinuitorii Săi ştiau foarte bine, că El nu era un amăgitor; ei văzuseră prea multe dovezi ale puterii Sale, pentru a fi duşi astfel în rătăcire. Lor le era cunoscut că chiar mormântul se deschise la porunca Sa şi că morții ieşiseră din el îmbrăcați iarăşi cu viață. Auzind că Irod Îl somează să facă o minune, au fost umpluți de spaimă; căci ei se temeau de o descoperire a puterii Sale dumnezeieşti mai mult ca de orice, prin aceasta planurile lor ar fi fost date de ruşine şi i-ar fi costat chiar viața. De aceea preoții şi mai marii începură să-L învinuiască tare şi furtunos, că El ar săvârşi minuni prin puterea dată lui de Belzebub, mai marele demonilor.

Unii susțineau că El pretinsese că este Fiul lui Dumnezeu, rege al lui Israel. Când Irod auzi aceasta a zis în batjocură: El este Rege? Atunci încoronați-L şi puneți-I o manta de purpură, dați onoare regelui vostru. Întorcându-se apoi cu mânie contra lui Isus, declară că dacă refuză mai departe să vorbească, va fi dat în mâinile soldaților, şi aceştia ar avea puțin respect față de persoana Sa sau de pretențiile Sale; iar dacă este un amăgitor, atunci nu primeşte decât ceea ce merită; dar dacă este Fiul lui Dumnezeu atunci se poate elibera printr-o minune. Dar abia au fost rostite aceste cuvinte şi ațâțată fiind de preoți, gloata năvăli asupra lui Isus. Dacă soldații romani nu ar fi ținut în frâu mulțimea, atunci Mântuitorul ar fi fost sfâşiat în bucăți de către aceştia.

La propunerea lui Irod a fost împletită o cunună dintr-o plantă căţărătoare cu ghimpi, care a fost apăsată pe fruntea cea sfântă a Mântuitorului, şi o manta veghe de purpură, care altădată fusese veşmântul unui rege, a fost pusă pe umerii Lui, în timp ce Irod şi cu preoții iudei încurajau insultele şi cruzimile gloatei. Isus a fost pus apoi pe un bloc mare de piatră, care a fost numit în batjocură tronul lui Isus. I s-a pus o

trestie ca sceptru în mână, şi sub râsete, injurii şi batjocuri diabolice, mulţimea brutală se pleca înaintea Lui, aclamându-L ca rege al lor. Între timp, o mână ucigaşă Îi smulse trestia din mână şi-L lovi cu ea peste cap, ceea ce făcu ca spinii să fie apăsaţi pe tâmplele Sale, din care cauză sângele Îi curgea peste faţă şi peste barbă.

Satan era iniţiatorul acestui tratament tiran din partea gloatei ordinare şi a preoţilor şi a mai marilor; el voia, ca dacă ar fi fost posibil, să aţâţe pe Mântuitorul lumii la răzbunare sau să-L facă să scape din mâinile prigonitorilor Săi printr-o minune, şi astfel planul de mântuire să fie zădărnicit. O mânjitură pe viaţa sa pământească, o dare înapoi a firii Sale pământeşti ar fi făcut pe Mielul lui Dumnezeu să fie o jertfă nedesăvârşită, şi mântuirea oamenilor ar fi fost cu neputinţă. Dar Acela care putea porunci oştilor cereşti, şi să-I trimită în ajutor într-o clipă legiuni de îngeri sfinţi din care numai unul singur ar fi fost în stare imediat să covârşească acea gloată tirană - Acela care putea pune la pământ pe chinuitorii Săi prin manifestarea maiestăţii Sale divine - lăsă să vină asupră-I cele mai grave insulte şi le suportă cu demnitate sufletească. Întocmai după cum faptele chinuitorilor Săi îi înjosi în faţa omenirii, şi-i făcu să devină nişte monştri şi asemănători cu Satana, blândeţea şi răbdarea lui Isus L-au ridicat deasupra nivelului omenesc.

Când Irod văzu că Isus suportă cu răbdare toate nenorocirile îngrămădite asupra Lui, dând în acelaşi timp pe faţă cea mai mare linişte sufletească, a fost cuprins deodată de o frică mare, că acest om, care sta în faţa lui, nu ar fi un om obişnuit. El deveni foarte nedumerit când privi faţa cea nobilă şi palidă a prizonierului, şi se întreba dacă acesta n-ar fi cumva de fapt un Dumnezeu coborât din cer pe pământ. Tocmai tăcerea lui Isus lucră cu mai mare convingere asupra inimii regelui, decât s-ar fi putut face prin cuvinte. Irod observă, că pe când unii se plecau înaintea lui Isus şi-L batjocoreau, alţii ieşeau înainte cu acelaşi scop, priveau în faţa Răbdătorului şi observau în ea o privire atât de regească, încât se dădeau înapoi uimiţi de propria lor îndrăzneală neruşinată. Irod se simţi tulburat şi cu toată asprimea inimii sale nu cuteză, să confirme osândirea lui Isus, de aceea el Îl trimise înapoi la Pilat.

Clătinându-se de oboseală, palid şi rănit, îmbrăcat cu un veşmânt

de batjocură şi cu o coroană de spini pe cap, Mântuitorul a fost târât iarăşi fără milă până la pretoriul procuratorului roman. Pilat a fost extrem de indignat - pentru că el se simțise deja fericit, de a fi scăpat de o răspundere atât de grozavă, când trimise pe învinuitorii lui Isus la Irod. Plin de nerăbdare întrebă apoi pe iudei, ce doresc ca să le facă. El le aminti că el a judecat deja pe acest prizonier şi L-a găsit nevinovat; că învinuitorii Săi nu au fost în stare să dovedească nici o singură învinuire, şi că L-a trimis la Irod, unul dintre cei patru tetrahi ai Galileii, care aparținea propriei lor națiuni, dar care nici el nu a găsit nimic vrednic de moarte împotriva acestui prizonier. În cele din urmă Pilat zise: "Eu deci, după ce voi pune să-l bată, îi voi da drumul." Luca 23:16.

Pilat dădu prin aceasta pe față slăbiciunea sa. Deşi el declarase că Isus nu este vinovat de crimele ce I le imputau, totuşi a fost dispus să jertfească în parte dreptatea şi principiile sale, pentru a împăca o gloată lipsită de orice simț; el se învoi ca să biciuiască pe un om nevinovat pentru a linişti furia omenească. Dar faptul că el a fost voios a le face concesii, făcu pe Pilat să piardă din autoritatea sa în fața mulțimii neliniştite, care profitând de şovăirea sa, striga cu furie după viața prizonierului. Pilat se adresă apoi poporului şi-i făcu propuneri în această privință, că preoții şi mai marii n-au fost în stare nicidecum să dovedească învinuirile aduse contra lui Isus. În felul acesta el nădăjduia să trezească compătimirea lor aşa încât după aceea să primească să fie pus în libertate. Între timp Isus căzuse pe duşumeaua de marmură din cauza istovirii şi tocmai în acea clipă, un sol şi-a făcut loc prin mulțime şi i-a dat lui Pilat o scrisoare de la nevasta sa, în care stăteau scrise următoarele cuvinte:

"Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta; căci azi am suferit mult în vis din pricina lui." Matei 27:19. Femeia lui Pilat nu era evreică; dar îngerul lui Dumnezeu îi trimise acest avertisment, ca prin mijlocirea ei, Pilat să fie reținut de la comiterea acelei crime ordinare, de a da pe Fiul lui Dumnezeu la moarte.

Pilat se îngălbeni când citi scrisoarea, dar între timp preoții şi mai marii agitaseră atât de mult spiritele poporului, încât ajunseră la o furie turbată. Guvernatorul a fost silit să ia o decizie; de aceea se întoarse

către mulțime şi zise cu o mare seriozitate: "Pe care voiți să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Isus, care se numeşte Hristos?" Mat. 27:17.

Potrivit obişnuinței, guvernatorul dădea drumul la un prizonier cu ocazia acestei sărbători, pe care voia să-l aleagă poporul. Pilat folosi aceasta ca pe un prilej bine venit, de a salva pe Isus, şi dându-le voie să aleagă între Mântuitorul cel nevinovat şi între vestitul şi renumitul bandit, Baraba, el nădăjduia să-i aducă la un sentiment de dreptate. Dar mare a fost uimirea sa, când a auzit strigătul: "La moarte cu omul acesta, şi slobozeşte-ne pe Baraba!" pe care preoții şi poporul îl făcură să răsune în halele pretoriului asemenea strigătului răguşit al demonilor.

Pilat a fost amuțit de uimire şi de decepție; pentru faptul că el ceruse avizul poporului şi renunțase la propria sa putere de judecată, el îşi jertfise demnitatea sa, şi pierduse puterea de stăpânire asupra poporului. Preoții recunoscură, că deşi el era convins de nevinovăția lui Isus, totuşi putea fi intimidat de ei, şi de aceea ei se hotărâră, să-şi aducă la îndeplinire intenția lor. Când Pilat întrebă: "Dar ce să fac cu Isus care se numeşte Hristosul?" ei strigară cu toții: "Să fie răstignit."

"Dregătorul a zis: 'Dar ce rău a făcut?' ei au început să strige şi mai tare: 'Să fie răstignit!'" Mat. 27:23. Pilat arătă aici încă o slăbiciune, că lăsă pronunțarea sentinței asupra lui Isus pe seama unei gloate nelegiuite şi furioase. Cât de potrivite erau deci cuvintele profetului: "Şi astfel izbăvirea s-a întors îndărăt, şi mântuirea a stat deoparte; căci adevărul s-a poticnit în piața de obşte şi neprihănirea nu poate să se apropie." Is. 59:14. Obrajii procurorului se îngălbeniră când a auzit strigătul grozav: 'Răstigneşte-L!' El nu se gândise, că lucrurile vor ajunge până acolo, încât să fie osândit la moartea cea mai grozavă un om pe care el îl declarase nevinovat în repetate rânduri. Acum el îşi dădu seama de nenorocirea pe care o adusese, punând viața unui om drept în cumpăna hotărârii acelora, care Îl dăduseră pe mâna judecății din invidie şi ură. Pilat nesocotise pas cu pas glasul conştiinței sale, căutând scuze pentru că nu osândea pe Isus după dreptate şi după lege, după cum cerea postul său, până ce se găsea aproape neputincios în mâinile iudeilor.

El a pus din nou întrebarea: "Dar ce rău a făcut?" şi ei au strigat

iarăşi: "Să fie răstignit!" Încă o dată se confruntă Pilat cu ei pentru intenția de a osândi pe cineva la moarte, contra căruia nu se putea dovedi nimic. Încă o dată el propuse spre a-i împăca, ca să-L pedepsească cu bătaie şi să-I dea drumul. Nu era îndeajuns că Salvatorul lumii, era istovit şi acoperit cu răni, şi supus unei astfel de umilințe şi judecați, ci şi sfântul Său corp trebui să fie rănit şi sfâşiat spre a satisface furia satanică a preoților şi a mai marilor. Satan cu oastea sa infernală, pusese stăpânire asupra lor.

În speranța zadarnică de a trezi compătimirea lor, aşa ca ei să poată hotărî, că ar fi deajuns această pedeapsă, Pilat porunci ca să biciuiască pe Isus în prezența mulțimii. Omul durerilor, palid şi cu o cunună de spini pe cap şi cu partea de jos a corpului dezbrăcat până la coapse, pe care loviturile tirane îşi lăsaseră urmele lor sângeroase, a fost pus apoi alături de Baraba. Deşi fața lui Isus era plină de sânge şi purta semne de istovire şi de durere extremă, totuşi caracterul Său nobil nu putea fi acoperit, şi se descoperea în contrast izbitor cu acela al căpitanului de tâlhari ale cărui trăsături de pe față îl scoteau în evidență ca pe un om crud, corupt şi abrutizat.

Pilat a fost pătruns de compătimire şi uimire, când privi răbdarea tăcută a lui Isus. Blândețea şi devotamentul se citeau pe orice trăsătură a feței Sale; în purtarea Sa nu era o slăbiciune laşă, ci numai tărie şi demnitate, cu toate suferințele pe care le suportase deja de atâta timp. Înfățişarea acestui om care suportă cu atâta resemnare insultele şi ocările, şi contrastul dintre acesta şi criminalul respingător de lângă El, făcea pe Pilat să creadă, că poporul trebuie să fie mişcat prin aceasta spre compătimire, aşa încât să hotărască, că Isus a suferit destul. Dar el nu cunoştea îndeajuns ura fanatică a preoților contra lui Hristos, care fiind Lumina lumii, dăduse pe față întunericul şi rătăcirea acestora.

Indicând asupra Mântuitorului, Pilat zice cu o voce solemnă, către preoți, către mai mari şi către popor: "Iată că vi-L aduc afară ca să ştiți că nu găsesc nici o vină în El." Dar preoții ațâțau poporul la o furie extremă şi în loc să compătimească pe Isus în suferințele şi răbdarea Sa, ei strigau: "Răstigneşte-L! Răstigneşte-L!" şi glasurile lor răguşite erau asemenea urletului unor fiare sălbatice. Pilat pierdu orice răbdare cu tirănia lor

neraţională şi strigă plin de disperare: "'Luaţi-L voi şi răstigniţi-L' le-a zis Pilat, 'căci eu nu găsesc nici o vină în El'." Ioan 19:6.

Guvernatorul roman care participase adesea la multe privelişti tirane, şi care era obişnuit cu zgomotul luptei, a fost cuprins de compătimire pentru acest prizonier suferind, care deşi osândit şi biciuit, şi cu faţa sângerândă şi cu spinarea plină de răni şi de vânătăi, totuşi avea încă mereu mai mult înfăţişarea unui rege decât a unui criminal osândit. Inimile propriului său popor, erau însă împietrite contra Sa. Preoţii declarară: "Noi avem o Lege, şi după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu."

Prin aceste cuvinte Pilat a fost surprins, căci el nu avea o idee limpede despre Hristos şi misiunea Sa; dar el poseda o credinţă nelămurită despre Dumnezeu şi despre Fiinţa Sa. Ideea, care i se mai impusese deja şi altă dată mai înainte, luă acum o înfăţişare mai precisă şi el se întreba dacă nu cumva acest Isus, care sta acum în faţa lui, înfăşurat în batjocură cu un veşmânt de purpură şi cu o coroană de spini pe cap, n-o fi fost oare o persoană dumnezeiască. Isus avea încă o înfăţişare atât de nobilă, încât puternicul roman se cutremură de respect sfânt, când privi asupra Lui.

"Când a auzit Pilat aceste cuvinte, i-a fost şi mai mare frică. A intrat iarăşi în odaia de judecată, şi a zis lui Isus: 'De unde eşti Tu?' Dar Isus nu i-a dat nici un răspuns." Ioan 19:8-9. Mântuitorul spusese deja lui Pilat, că el este Mesia, şi că împărăţia Sa nu este din lumea aceasta, şi El nu mai avea nimic de spus unui om, care abuza atât de mult de înalta misiune a unui judecător, încât sacrifica principiile şi autoritatea sa dorinţei, unei gloate setoase de sânge. Pilat a fost indignat de tăcerea lui Isus şi-I vorbi astfel cu mândrie:

"Mie nu-mi vorbeşti? Nu şti că am puterea să Te răstignesc, şi am puterea să-Ţi dau drumul? 'N-ai avea nici o putere asupra Mea', i-a răspuns Isus, dacă nu ţi-ar fi fost dată de sus. De aceea, cine Mă dă în mâinile tale, are un mai mare păcat.'" Ioan 19:10-11. Isus puse aici cea mai mare vină asupra judecătorilor iudei, care primiseră cele mai netăgăduite dovezi despre dumnezeirea Aceluia pe care ei Îl osândiseră la moarte, atât din profeţie, cât şi din propriile Sale învăţături şi fapte supranaturale. O, ce privelişte era aceasta care avea să fie dată lumilor

din toate timpurile! Salvatorul, îndurător în mijlocul suferințelor Sale grozave, scuza fapta lui Pilat, care L-ar fi putut elibera din mâna vrăjmaşilor Săi.

Pilat era acum convins mai mult ca oricând de superioritatea bărbatului, care sta în fața lui, şi încercă în repetate rânduri ca să-L scape. "Dar Iudeii strigau: 'Dacă dai drumul omului acestuia, nu eşti prieten cu Cezarul. Oricine se face pe sine Împărat, este împotriva Cezarului.'" Aceste cuvinte atinseră o coardă slabă a lui Pilat. El era privit de guvern cu oarecare neîncredere, şi el ştia foarte bine, că un raport de necredincioşie din partea sa l-ar fi costat probabil înlăturarea din postul său. El era de asemenea convins, că dacă iudeii aveau să devină vrăjmaşii săi, nu mai putea căuta nici o îndurare din partea lor; căci el avea în fața sa un exemplu despre îndărătnicia, cu care ei urmăreau de moarte pe cineva, pe care îl urau fără vreun motiv precis şi lămurit.

Cuvintele de amenințare şi declarațiile preoților, cu privire la ascultarea sa față de Cezar, intimidară pe Pilat ca să cedeze dorinței poporului şi mai bine să le dea pe Hristos ca să-L răstignească, decât să-şi piardă poziția sa. Dar tocmai de ceea ce el se temea atât de mult şi căuta deci să evite, veni peste el mai târziu cu toată prevederea sa. El îşi pierdu onoarea sa; a fost înlăturat din postul său înalt, şi chinuit de mustrări de conştiință şi de un sentiment de onoare insultată, nu mult după răstignire îşi curmă viața cu propria lui mână.

"Când a văzut Pilat că n-ajunge la nimic, ci că se face mai multă zarvă, a luat apă, şi-a spălat mâinile înaintea norodului, şi a zis: 'Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia. Treaba voastră!'" Caiafa a răspuns cu îndărătnicie: "Sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri."; ecoul cuvintelor veni imediat din gura preoților şi a mai marilor, şi întreaga mulțime îl prinse cu strigăt turbat: "Şi tot norodul a răspuns: 'Sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri.'" Mat. 27:24-25.

La această manifestare de furie satanică, convingerea lui Pilat deveni din ce în ce tot mai puternică. Niciodată nu văzuse el mai înainte o astfel de încumetare turbată şi o astfel de tiranie crudă. Şi într-un con-

trast puternic faţă de patima neînfrânată a prigonitorilor Săi sta liniştea plină de demnitate şi prezenţa de spirit a lui Isus. Pilat îşi zise: "Acesta este Dumnezeu" şi se părea că vede o lumină dulce lucind în jurul capului Său. Contemplând astfel pe Isus, el îngălbeni de frică şi de condamnare de sine; apoi cu o privire confuză se îndreptă către popor, zicându-şi: "Eu sunt curat de sângele acestui drept. Luaţi-L voi şi răstigniţi-L, dar luaţi seama, voi preoţilor şi mai marilor, eu Îl declar ca pe un om drept, şi fie ca Acela, pe care El Îl numeşte ca Tată al Său să nu mă osândească pe mine, ci pe voi pentru ceea ce am făcut astăzi." Şi întorcându-se iarăşi către Hristos, continuă: "Iartă-mi această faptă; eu nu sunt în stare să te scap."

Numai cu puţin timp mai înainte, guvernatorul declarase Prizonierului său, că stă în puterea sa de a-L elibera, sau de a-L osândi; dar acum el gândea că nu-L poate salva pe El şi poziţia şi onoarea sa în acelaşi timp; de aceea el preferă să jertfească o viaţă nevinovată decât propria sa putere lumească. Dacă el ar fi procedat de la început ferm şi hotărât, şi ar fi pus în aplicare convingerile sale despre ceea ce este drept, atunci viaţa sa n-ar fi fost covârşită de gloată, şi ei nu şi-ar fi permis, a-i spune ce să facă. Poziţia sa şovăitoare şi nehotărâtă pecetlui pieirea sa inevitabilă. Cât de mulţi jertfesc ca şi Pilat principii bune şi curate numai pentru a scăpa de consecinţe neplăcute. Conştiinţa şi datoria indică la o cale, iar egoismul la alta, şi curentul puternic, care duce în direcţia falsă, smulge cu sine pe acel, care vrea să rămână în neînţelegere cu cel rău, şi-l va trânti în abisul întunecos.

Furia lui Satan era mare când recunoscu, că toată tirania care a fost exercitată contra lui Isus de către iudei sub influenţa sa, nu a putut scoate nici cel mai mic murmur de pe buzele Sale. Deşi el primise natura omenească, totuşi a fost păstrat într-o tărie dumnezeiască, şi nu s-a abătut nici în cel mai mic punct de la voinţa Tatălui Său.

Minunează-te cerule, şi fii uimit o pământule! Vezi pe apăsător şi pe apăsat. O mulţime îngrămădită înconjura pe Mântuitorul lumii. Râsul şi batjocura sunt amestecate cu înjurături brutale şi defaime contra lui Dumnezeu. Naşterea Sa de jos şi viaţa Sa modestă sunt discutate de nişte nelegiuiţi nesimţitori. Susţinerea Sa că este Fiul lui Dumnezeu, e

luată în râs de preoți şi de mai mari, şi glumele ordinare şi insultele batjocoritoare merg din gură în gură. Satana a pus stăpânire în totul pe sufletele servilor săi. Pentru a-şi executa cu succes planurile sale, el începu mai întâi cu mai marii preoților şi cu fruntaşii, şi-i umplu cu fanatism religios. Aceştia transmiseră acest spirit asupra gloatei brutale şi inculte, până ce domnea în cele din urmă un acord desăvârşit în sentimentele tuturor, de la preoții şi mai marii iudeilor cu sfințenia lor prefăcută, până la cel mai de lepădat dintre ei. Hristos, Fiul cel scump al lui Dumnezeu, a fost scos afară şi predat poporului pentru a-L răstigni.

GOLGOTA

Cu un strigăt triumfal, Isus a fost dus în grabă; dar glasurile lor zgomotoase amuțiră pentru câtva timp, când trecură pe lângă un loc puțin umblat şi văzură la picioarele unui arbore uscat cadavrul lui Iuda, care-L vânduse pe Isus. Aceasta era o priveliște revoltătoare, greutatea corpului său rupsese ştreangul cu care se spânzurase, şi la cădere fusese mutilat îngrozitor şi tocmai atunci câinii mâncau din el. Se dădu ordin să se îngroape imediat rămăşițele mutilate, şi mulțimea păşi mai departe; dar totuşi râsetele batjocoritoare începură să se audă mai puțin şi multe fețe palide dădeau pe față cugete lăuntrice grozave. Se părea ca şi cum judecata răsplătitoare, lovea deja pe acei, care erau vinovați de sângele lui Hristos.

Între timp se răspândise vestea despre osândirea lui Isus prin tot Ierusalimul, şi mii de inimi au fost umplute de spaimă şi groază, şi chiar mulți dintre acei, care se simțeau loviți de învățăturile lui Isus, au fost umpluți de bucurie răutăcioasă. Preoții se obligaseră printr-o promisiune, să nu mai supere pe nici unul dintre urmaşii Săi, dacă Isus va fi dat în mâinile lor; toate clasele curgeau deci către teatrul acelei fapte ruşinoase, iar Ierusalimul rămase aproape gol. Nicodim şi Iosif din Arimateea nu au fost chemați la marele sfat iudaic, şi voturile lor nu avuseseră deci nimic de a face cu osândirea lui Isus. Ei erau de față la răstignirea Sa, dar nu le sta în putință ca să abată osânda Sa îngrozitoare sau s-o schimbe.

Ucenicii şi credincioşii din împrejurimi se ataşaseră mulțimii, care urma lui Isus pe dealul Golgota. Mama lui Isus era de asemenea de față, sprijinită de Ioan, ucenicul cel iubit. Inima ei era plină de groază

nespusă, şi totuşi ea spera împreună cu ucenicii că această scenă grozavă se va schimba, că Isus va face uz de puterea Sa, şi va apare înaintea vrăjmaşilor Săi ca Fiu al lui Dumnezeu. Dar inima mamei căzu iarăşi în deznădejde, când îşi aminti de cuvintele prin care El Se referise cu puțin mai înainte la lucrurile, care aveau loc în acea zi.

Isus de abia ajunse la poarta casei lui Pilat, când crucea care fusese pregătită pentru Baraba, a fost adusă şi pusă pe umerii Săi răniți şi sângerânzi. Tovarăşilor lui Baraba de asemenea li se aduseră câte o cruce, pe care aveau să sufere moartea odată cu Isus. Mântuitorul nu-şi putu duce povara Sa decât o mică distanță, când istovit prin pierdere de sânge, oboseală şi suferință peste măsură, căzu leşinat la pământ. Pe când zăcea astfel sub povara cea grea a crucii, cât de mult dorea inima mamei Sale, de a sprijini cu mâna ei miloasă capul Său cel rănit, şi să şteargă de sudori acea frunte care odihnise la sânul ei altădată. Dar, vai, nici această tristă favoare nu I-a fost îngăduită.

Când Isus Îşi veni iarăşi în fire, crucea a fost pusă iarăşi pe umerii Săi, şi El a fost constrâns, să-şi continue calea Sa atât de trudită. El Se împleticea cu greaua Sa povară câțiva paşi înainte şi căzu apoi iarăşi ca mort la pământ. Mai întâi a fost considerat mort, dar în cele din urmă îşi veni iarăşi în simțiri. Preoții şi mai marii nu simțeau nici o compătimire pentru victima lor suferindă; dar ei văzură, că Îi era cu neputință, să ducă mai departe acea unealtă de tortură. Ei erau nedumeriți, cum ar putea să găsească pe cineva, care să se înjosească să ducă crucea până la locul de execuție. Iudeii nu puteau să facă aceasta, de teamă să nu se necurățească şi să devină nevrednici, de a lua parte la serbarea Paştelui.

Pe când chibzuiau încă ce să facă, veni Simeon din Cirene din partea opusă; ajungând în dreptul mulțimii, din ordinul preoților, el a fost apucat şi silit, să ducă crucea lui Hristos. Fii lui Simeon erau ucenici ai lui Isus, dar el personal nu stătuse niciodată în legătură cu El. Această ocazie i-a fost însă de mare folos. Crucea, pe care el a fost silit s-o ducă, deveni mijlocul convertirii sale. El a fost mişcat de adâncă compătimire pentru Isus; şi evenimentele de la Golgota, cuvintele pe care el le auzi pe Mântuitorul vorbindu-le, îl stimulară, ca să-L

recunoască ca Fiu al lui Dumnezeu. Simeon se simţi apoi mulţumitor lui Dumnezeu, pentru providenţa deosebită care îl adusese în acea situaţie, de a primi pentru sine însuşi dovezi, că Isus este Mântuitorul lumii.

Când păru că Isus va cădea mort sub povara crucii, multe femei, care deşi nu erau dintre cele ce crezuseră în Domnul Hristos, totuşi mişcate fiind la vederea suferinţelor Sale, izbucniră în plânsete de jale. Când Isus îşi veni iarăşi în fire privi cu compătimire gingaşă asupra lor. El ştia că ele nu-L plângeau, pentru că El era un Învăţător trimis de Dumnezeu, ci din simple motive de umanitate. Privind asupra femeilor care plângeau, le zise: "Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeţi pe Mine; ci plângeţi-vă pe voi înşivă şi pe copiii voştri." Luca 23:28.

Isus nu disprețuia lacrimile lor, ci compătimirea lor pentru El, atinse în propria Sa inimă o coardă mai adâncă de un sentiment de milă. El uită propria Sa durere sufletească, când privi la soarta viitoare a Ierusalimului. Cu puţin timp mai înainte poporul strigase: "Sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri." Cât de orbeşte îşi chemau asupră-le soarta, pe care ei aveau s-o sufere atât de curând! Multe din femeile care plângeau pe Isus, aveau să piară împreună cu copiii lor la asedierea Ierusalimului.

Isus nu Se referea numai la osândirea Ierusalimului, ci şi la sfârşitul lumii. El zise: "Atunci vor începe să zică munţilor: 'Căderi peste noi!' Şi dealurilor: 'Acoperiţi-ne!' Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?" Cei nevinovaţi au fost înfăţişaţi prin pomul cel verde. Dacă Dumnezeu îngădui ca mânia Sa să cadă asupra Mântuitorului din cauza păcatelor lumii, lăsându-L să sufere moarte de cruce atunci ce-i aştepta pe acei, care nesocotesc şi leapădă milostivirea lui Dumnezeu, răscumpărată prin moartea Fiului Său? Spiritul lui Hristos se transportă de la distrugerea Ierusalimului, la o scenă de judecată mai vastă, când toţi cei nepocăiţi vor trebui să sufere pedeapsa pentru păcatele lor, când Fiul omului va veni, nu însoţit de o gloată omorâtoare, ci cu oştile puternice ale cerului.

O mare mulţime urmă lui Isus la Golgota. Ei Îl batjocoreau şi-L luau în râs, dar erau şi unii care Îl plângeau şi-L lăudau. Acei care au

fost vindecați de diferite boli şi acei, pe care El îi înviase din morți; vesteau cu voce serioasă faptele Sale minunate, şi cereau să ştie, ce a făcut Isus, ca să fie tratat ca un făcător de rele. Numai cu puține zile mai înainte ei Îl salutară cu strigăte vesele de osanale, fâlfâind ramuri de palmieri în mâinile lor, când intră în mod triumfal în Ierusalim. Dar foarte mulți dintre acei, care vestiseră lauda Sa atunci, pentru că aşa făcea gloata în acel timp, strigau acum şi mai tare: "Răstigneşte-L! Răstigneşte-L!"

Cu ocazia intrării lui Isus în Ierusalim, aşteptările ucenicilor se ridicaseră la culme. Ei se adunaseră pe atunci grămadă în jurul Maestrului lor, şi se simțeau onorați, că puteau fi în legătură cu El. Dar acum în umilirea Sa, ei Îi urmau de departe. Inimile lor erau pline cu o durere nespusă şi cu speranțe înşelate. Cât de exact se împlineau cuvintele lui Isus pe care le spusese: "În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire; căci este scris: 'Voi bate Păstorul şi oile turmei vor fi risipite.'" Mat. 26:31. Cu toate acestea, ucenicii aveau încă slaba speranță, că Maestrul lor, Îşi va descoperi puterea Sa chiar în ultimul moment, şi Se va elibera de puterea vrăjmaşilor Săi.

Când ei ajunseră la locul de execuție, cei osândiți au fost legați de acei stâlpi de tortură. Pe când cei doi tâlhari se zbăteau în mâinile acelora, care voiau să-i răstignească pe cruce, Isus Se predase fără împotrivire. Mama Sa privea la El într-o nesiguranță chinuitoare şi nădăjduia că El Se va scăpa totuşi printr-o minune. Desigur, Acela care dăduse morților iarăşi viață, nu Se va supune nicidecum morții pe cruce! La ce chinuri trebui să reziste această femeie, când văzu ocara şi suferințele Fiului ei, şi totuşi nu era în stare să-I vină în ajutor în strâmtorarea Sa! O amară durere şi decepție îi umplu inima. Să renunțe oare la credința ei, că El este adevăratul Mesia? Va permite oare Fiul lui Dumnezeu ca El să fie executat într-un mod atât de crud? Ea vedea, cum mâinile Sale au fost întinse pe cruce - acela mâini scumpe, care răspândiseră numai binecuvântare, şi care adesea fuseseră întinse, spre a vindeca pe cei suferinzi. Au fost aduse ciocane şi cuie, şi pe când fierul ascuțit străpunse prin carnea cea gingaşă, şi El a fost pironit astfel pe cruce, ucenicii aproape copleşiți de acea scenă teribilă, au dus la o

parte pe mama leşinată a lui Isus din apropierea acelei scene oribile.

Isus nu lăsă să se audă nici un strigăt de durere; fața Sa rămase palidă şi liniştită; dar picături mari de sudoare stăteau pe fruntea Sa. Nici o mână miloasă nu exista, care să-I şteargă sudorile morții, nici un cuvânt de compătimire şi de credincioşie nestrămutată nu era, care să-I îmbărbăteze inima Sa omenească. El călca linul singur, dintre popoare nu era nimeni cu El. În timp ce ostaşii îşi executau lucrarea lor înfricoşată, şi El suporta cele mai grozave chinuri de moarte, Isus Se ruga pentru vrăjmaşii Săi: "Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!" Spiritul Său a fost abătut de la suferințele Sale şi îndreptat la crima prigonitorilor Săi, şi la judecata răsplătitoare înfricoşată, care avea să-i lovească. El deplângea neştiința şi vina lor. El nu izbucnea în blesteme contra ostaşilor, care Îl tratau cu atâta cruzime, şi nici nu cerea răzbunarea Cerului asupra preoților şi mai marilor, care erau cauza tuturor suferințelor Sale, şi care acum se făleau cu aceea, că şi-ar fi ajuns scopul. Mântuitorul nu exprimă decât o cerere, ca să li se ierte păcatele, - "căci ei nu ştiu ce fac".

Dacă ei ar fi recunoscut că supuneau la maltratările cele mai grozave pe Acela, care venise să salveze neamul omenesc păcătos de la pieirea veşnică, atunci ei ar fi fost covârşiți de spaimă şi de mustrări de conştiință. Dar neştiința lor nu putea abate vina lor; căci fusese privilegiul lor, de a cunoaşte pe Mântuitorul şi de a-L primi ca Salvator al lor. Ei lepădară orice dovadă şi păcătuiră nu numai contra cerului, prin răstignirea Regelui Măririi, ci şi contra celui mai elementar simț de omenie, supunând pe un nevinovat la cea mai chinuitoare moarte. Prin aceasta Isus câştigă dreptul de a deveni un Mijlocitor al omenirii în prezența Tatălui. Acea rugăciune a lui Hristos pentru vrăjmaşii Săi cuprindea întreaga lume şi pe toți păcătoşii care au trăit în ea până la sfârşit.

După ce Isus a fost pironit pe cruce, aceasta a fost ridicată de bărbați puternici şi a fost bătută cu multă putere în pământ, ceea ce pricinui Mântuitorului cele mai grozave chinuri. Pilat a scris pe ea o inscripție în trei limbi diferite şi o lipi pe cruce, deasupra capului lui Isus. Ea suna astfel: "Isus din Nazaret, Împăratul Iudeilor". Această inscripție

care a fost ataşată la cruce într-un mod atât de bătător la ochi, umplu de mânie pe iudei. În pretoriu lui Pilat ei strigaseră: "Răstigneşte-L! … Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul!" Ei declaraseră că oricine proclamă pe un altul ca rege afară de Cezarul ar fi un trădător. Dar ei merseră prea departe, tăgăduind orice dorință după un rege, care să aparțină națiunii lor. Prin inscripția sa Pilat exprimă sentimentele manifestate de ei. Era de fapt o declarație, şi de toți era luată ca atare, că iudeii din cauza supuşeniei lor sub puterea romană susțineau, că orice om, care ar fi tins să fie rege al iudeilor, oricât de nevinovat ar fi fost el în celelalte privințe, trebuia socotit de ei ca vinovat de moarte. Nici o altă vină nu era numită, prin inscripție se amintea pur şi simplu, că Isus este regele Iudeilor.

Iudeii văzură aceasta şi rugară pe Pilat, să schimbe inscripția. Mai marii preoților ziseră: "Nu scrie: 'Împăratul Iudeilor'. Ci scrie că El a zis: 'Eu sunt Împăratul Iudeilor'." Pilat era totuşi supărat pe sine însuşi din cauza slăbiciunii lui de mai înainte şi disprețuia din inimă pe preoții şi pe bătrânii invidioşi şi vicleni, de aceea el le răspunse rece: "Ce am scris am scris."

Şi acum avu loc o scenă grozavă. Preoții, mai marii şi cărturarii uitară demnitatea sfintei lor chemări şi se uniră cu gloata, ca să batjocorească şi să râdă de Fiul lui Dumnezeu muribund zicând: "Dacă eşti Tu Împăratul Iudeilor, mântuieşte-Te pe Tine însuți!" Alții dintre ei repetau în batjocură: "Pe alții i-a mântuit; şi pe Sine nu se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să se pogoare acum de pe cruce, şi vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubeşte. Căci a zis: 'Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!'" "Trecătorii îşi băteau joc de El, dădeau din cap, şi ziceau: 'Uă! Tu, care strici Templul, şi-l zideşti la loc în trei zile, mântuieşte-Te pe Tine însuți, şi pogoară-Te de pe cruce!"

Aceşti bărbați care se dădeau drept tâlcuitori ai profețiilor, repetau inconştienți aceleaşi cuvinte, despre care inspirația zisese, că aveau să fie rostite cu această ocazie; dar în orbia lor ei nu observau, că împlineau profețiile. Demnitarii templului, ostaşii cei brutali, tâlharul ordinar de pe cruce, şi oamenii cei cruzi şi tirani din mulțime, toți se uneau ca să

batjocorească pe Hristos.

Tâlharii care au fost răstigniți odată cu Hristos, sufereau ca şi El aceleaşi dureri corporale; unul dintre ei a fost înăsprit şi mai mult prin suferințele sale şi îşi ieşi cu totul din fire. El repetă, cuvintele de batjocură ale preoților şi defăima pe Isus zicând: "Nu eşti Tu Hristosul? Mântuieşte-Te pe Tine Însuți, şi mântuieşte-ne şi pe noi!" Celălalt tâlhar nu era nicidecum un răutăcios atât de înăsprit, conştiința sa morală se corupsese prin contactul cu oamenii răi; dar crimele sale nu erau aşa de mari, ca ale multora dintre acei care stăteau în jurul crucii şi batjocoreau pe Mântuitorul.

Împreună cu ceilalți iudei, el crezuse că Mesia va veni în curând. El auzise pe Isus predicând, şi a fost convins de învățăturile Sale; dar prin influența preoților şi a mai marilor el fusese iarăşi abătut de la El. El căutase să-şi înăbuşe convingerile sale prin farmecul plăcerilor. Amicii săi stricați îl duseră pe calea păcatului din ce în ce tot mai departe, până ce în cele din urmă a fost arestat din cauza unei crime ordinare şi osândit la moarte. În decursul judecării procesului său, el a fost împreună cu Isus în sala de judecată şi pe cale către dealul Golgotei. El auzise, cum Pilat declarase, că nu găseşte în El nici o vină; el recunoscu caracterul dumnezeiesc în înfățişarea lui Isus, şi auzise cuvântul Său îndurător de iertare față de chinuitorii Săi. El recunoscu în inima sa, că Isus este Fiul lui Dumnezeu.

Când el auzi cuvintele batjocoritoare ale tovarăşului său criminal, el îl mustră, zicându-i: "Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care eşti sub aceeaşi osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău." Când inima sa se deschise astfel pentru Hristos, o lumină cerească îi lumină sufletul său. În Isus cel zdrobit şi batjocorit, care atârna pe cruce, el vedea pe Salvatorul său, unica sa speranță, şi se adresă Lui într-o credință umilită, zicându-I: "Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în împărăția Ta!" Isus a răspuns: 'Adevărat îți spun astăzi că vei fi cu Mine în rai."

Isus nu promise păcătosului pocăit, că el va învia cu El în paradis în ziua crucificării; căci El Însuşi nu Se urcase la Tatăl încă nici a treia zi

după înviere. Dar El îi declară: "Adevărat îți zic ție astăzi", spre a întipări în sufletul său idea, că chiar în acel timp, când suferea ocară şi persecuție, El poseda puterea de a salva pe un păcătos. El era Mijlocitorul omului la Tatăl, având încă aceeaşi putere ca şi pe atunci, când vindeca pe bolnavi şi chema pe morți iarăşi la viață; era un drept al Său divin, de a făgădui păcătosului căit şi credincios în acea zi: "Tu vei fi cu Mine în Paradis."

Tâlharul de pe cruce, cu toate durerile sale corporale, simțea totuşi că a primit de la Dumnezeu pace şi mângâiere în sufletul său. Mântuitorul cel înălțat pe cruce, care suporta batjocură şi durere şi fusese lepădat de preoți şi de mai mari, e căutat de un suflet muribund încărcat de păcate cu o credință care recunoscu pe Mântuitorul lumii în Acela, care fusese răstignit ca un făcător de rele. În acest scop - ca să salveze pe păcătoşii pierduți, Fiul lui Dumnezeu părăsi cerul. În timp ce preoții şi mai marii, cu îndreptățirea lor de sine înfumurată, nu erau în stare să recunoască caracterul Său dumnezeiesc, El Se descoperi tâlharului ca Amic şi Salvator al păcătosului. În felul acesta El învăță, că cel mai din urmă dintre păcătoşi poate găsi iertare şi salvare prin meritele sângelui lui Hristos.

Spiritul lui Dumnezeu lumină mintea acestui criminal, care apucă pe Isus în credință, şi lanțul dovezilor, că Isus este Mesia, a fost înşirat inel cu inel, până ce jertfa suferindă, care era supusă la aceeaşi pedeapsă ca şi el, sta în fața Sa ca Fiu al lui Dumnezeu. În timp ce conducătorii iudeilor Îl tăgăduiau şi chiar ucenicii se îndoiau de divinitatea Sa, sărmanul făcător de rele, care sta pe pragul veşniciei, la încheierea timpului său de încercare, numeşte pe Isus ca Domn al său! Mulți au fost gata ca să-L numească Domn, când El făcea minuni şi tot astfel şi după ce El se sculase din mormânt, dar nimeni nu-L numi "Domn", când sta atârnat şi muribund pe cruce, afară numai de păcătosul căit, care a fost salvat încă în ceasul al unsprezecelea.

Aceasta era o adevărată pocăință în împrejurări cu totul neobişnuite, pentru un scop deosebit, şi bine precizat. Aceasta era o mărturie pentru toți privitorii, că Isus nu era un amăgitor, ci a rămas credincios caracterului Său şi Şi-a împlinit misiunea până la scena de încheiere a

vieții Sale pământeşti, în tot timpul activității Sale. Niciodată nu veniseră la urechea Mântuitorului cuvinte mai plăcute ca aceste mărturisiri de credință de pe buzele tâlharului muribund în mijlocul defăimărilor şi batjocurilor din partea gloatei. Totuşi nimeni nu trebuie să neglijeze ocaziile prezente şi să amâne căința şi pocăința sa, şi să se sprijine pe o pocăință pe patul de moarte, la gândul că şi tâlharul s-a pocăit în ceasul al unsprezecelea. Orice rază de lumină neluată în seamă, lasă pe păcătos într-un întuneric şi mai mare ca până acum, până ce vreo amăgire oarecare pune stăpânire deplină pe mintea sa şi cazul său poate fi lipsit de speranță. Şi totuşi există cazuri, ca şi acela al sărmanului făcător de rele, unde luminarea vine tocmai în ultima clipă şi e primită cu credință rațională. Astfel de suflete pline de căință găsesc har înaintea lui Hristos.

Îngerii priveau cu uimire la iubirea nemărginită a lui Isus, care deşi sub cele mai grozave dureri spirituale şi corporale, totuşi nu Se gândea decât la alții, şi îndemna la credință sufletul cel căit. Chiar în timpul jertfirii vieții Sale, El dădu pe față o astfel de iubire pentru oameni, care era mai tare decât moartea. În înjosirea Sa, El Se adresă ca profet la fiica Ierusalimului; ca preot şi Mijlocitor, El înălțase cereri către Tatăl Său; ca Salvator iubitor El iertă păcatele tâlharului pocăit, care Îl chemase în ajutor. Foarte mulți, dintre acei care au privit la acea scenă de pe Golgota, au fost întăriți după aceea în credința lui Isus.

Şarpele cel ridicat în pustie era un simbol al Fiului omului, aşa cum El a fost ridicat pe cruce. În privința aceasta Isus zice către Nicodim: "Şi după cum a înălțat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălțat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veşnică." Ioan 3:14. Toți cei ce priveau în pustie la şarpele de aramă ridicat se vindecau, pe când cei care refuzau să-şi îndrepte privirea la acesta, piereau. Cei doi tâlhari de pe cruce reprezintă cele două clase ale omenirii. Toți au simțit otrava păcatului, care este preînchipuit prin muşcătura şarpelui înfocat din pustie. Acei care privesc la Isus Hristos şi cred în El, asemenea tâlharului de pe cruce, vor trăi în vecie; dar acei care refuză să privească la El şi să creadă în El, după cum criminalul împietrit refuza să privească la Mântuitorul crucificat şi să creadă în El, vor muri fără speranță.

Vrăjmașii lui Isus aşteptau moartea Sa cu nerăbdare. După părerea lor, acest eveniment avea să aducă la tăcere pentru totdeauna zvonurile despre puterea Sa dumnezeiască şi despre minunile Sale uimitoare. Ei se măguleau cu speranța că nu vor mai avea nevoie să mai tremure în viitor din cauza marii Sale influențe. Soldații cei brutali, care pironiseră corpul lui Isus pe cruce, împărțiră între ei hainele şi se certară pentru un veşmânt, care era dintr-o singură țesătură de sus până jos. În cele din urmă ei se hotărâră să tragă la sorț pentru acesta. Condeiul inspirației a descris această scenă exact, cu mai multe secole înainte de a fi avut loc: "Căci nişte câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuiți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile şi picioarele. … îşi împart hainele mele între ei, şi trag la sorț pentru cămaşa mea." Ps. 22:16, 18.

Ochii lui Hristos priveau asupra mulțimii, care se adunase, ca să fie martori oculari ai morții Sale, şi văzu la picioarele crucii pe Ioan, sprijinind pe Maria, mama Lui. Ea venise înapoi la acea scenă îngrozitoare, nefiind în stare să suporte să fie despărțită mai mult de Fiul ei. Ultima învățătură a lui Isus a fost o iubire de copil către mama Sa. El privi la fața îndurerată a mamei Sale, şi apoi la Ioan, şi adresându-Se Mariei, îi zise: "Femeie, iată fiul tău!", şi apoi zise către ucenic: "Iată mama ta!" Ioan înțelese foarte bine cuvintele lui Isus şi datoria sfântă, care i se impuse prin aceasta. El îndepărtă imediat pe mama lui Hristos de la această scenă grozavă de pe muntele calvarului şi din acel ceas el îngriji de ea, aşa cum numai un fiu credincios datoriei sale ar fi putut face, luând-o la sine sub propriul său adăpost. O, Mântuitor milos şi plin de iubire! În toate durerile Sale corporale şi în spaima Sa sufletească, El avea totuşi o iubire gingaşe pentru mama, care îl născuse. El nu avea bani ca să-i lase, pentru a-i asigura bunul ei mers în viitor, dar El avea un loc în inima lui Ioan şi dădu ucenicului Său iubit pe mama Sa, ca o moştenire sfântă. Acestă încredere avea să aducă o mare binecuvântare lui Ioan, ca o amintire neîncetată despre Mântuitorul şi Domnul său iubit.

Acest model desăvârşit de iubire firească a lui Hristos străluceşte cu o splendoare nemicşorată prin întunericul veacurilor. Deşi El suportă cele mai grozave chinuri, totuşi nu uită pe mama Sa, ci luă toate măsurile

necesare pentru viitor. Urmaşii lui Hristos trebuie să simtă că face parte din religia lor, de a cinsti pe părinții lor şi a purta grijă de ei. Nici-o altă datorie religioasă nu poate scuti pe un fiu sau fiică de datoriile sale față de părinți.

Misiunea vieții pământeşti a lui Hristos era acum aproape împlinită. Limba Sa era foarte uscată şi El zise: "Mi-e sete". Ei umplură un burete cu oțet şi fiere, şi Îi oferiră aceasta ca să bea; dar când El gustă din el îl respinse de la El. Şi acum Domnul vieții şi al Măririi era pe moarte, ca preț de răscumpărare pentru neamul omenesc. Păcatul omenirii luat asupră-Şi, prin care Îşi atrase mânia lui Dumnezeu, ca reprezentant al omului, îi amărî paharul pe care El îl bău, şi zdrobi inima Fiului lui Dumnezeu. Moartea nu poate fi privită ca un înger al milostivirii; natura se înfioră la gândul deznodământului care este o urmare a păcatului.

Dar nu teama de moarte era cea care producea lui Isus chinurile de nespus ale morții. Printr-o astfel de ipoteză, El ar fi fost pus mai jos decât martirii în ce priveşte curajul şi statornicia; căci mulți dintre aceştia, care au murit pentru credința lor, s-au supus la torturi şi la moarte, şi se bucurau că pot fi găsiți vrednici, ca să sufere pentru Hristos. El era Prințul suferinzilor; dar nu durerea corporală era aceea, care Îl umplea de spaimă şi de disperare; ci din contră, acel simț despre caracterul răutăcios al păcatului, o cunoştință că omul se familiarizase atât de mult cu păcatul, încât nu mai era în stare să-i măsoare urâciunea sa respingătoare; că păcatul prinsese atât de adânc rădăcină în inima omenească, încât îi era greu a-l stârpi.

Ca reprezentant şi garant al omului, Isus purta povara păcatului întregului neam; El a fost socotit printre cei fără de lege, pentru ca să poată scăpa pe oameni de blestemul legii. Vina fiecărui urmaş al lui Adam din toate timpurile apăsa greu pe inima Sa; şi mânia lui Dumnezeu şi manifestarea înfricoşată a dizgrației Sale, din pricina nelegiuirii lor, umplu sufletul Fiului Său cu spaimă. Retragerea harului dumnezeiesc de la Mântuitorul în această oră de groază a morții, stăpânise inima Sa cu o durere, care niciodată nu poate fi cuprinsă pe deplin de oameni. Orice chin suportat de Fiul lui Dumnezeu pe cruce, orice picătură de sânge care curgea de pe capul, mâinile şi picioarele Sale, trăsăturile

provocate de durerile grozave, care torturau corpul Său, când Tatăl Îşi ascunse fața Sa de la El, toate acestea vorbesc către oameni şi le zic: Din iubire către tine se învoi Fiul lui Dumnezeu ca să ia asupră-Şi aceste crime oribile, care au fost aruncate asupra Lui; pentru tine a distrus El stăpânirea morții deschizându-ți porțile Paradisului şi ale vieții veşnice. Acela, care îmblânzi valurile înfuriate ale mării prin cuvântul Său, care păşea peste talazuri spumegânde ca pe uscat, care făcea pe demoni să se cutremure, şi la a Cărui mişcare bolile dispăreau, care deschidea ochii orbilor şi rechema pe morți la viață - Se oferă pe Sine pe cruce ca o jertfă deplin satisfăcătoare pentru omenire. El, purtătorul păcatului, ia asupră-Şi dreapta pedeapsă pentru nelegiuirea omenească şi Se face păcat pentru om.

Satan năpădi inima lui Isus cu ispitele cele mai furioase. Păcatul care era atât de urât în ochii Săi, a fost îngrămădit asupra Lui, până ce El gemea sub povara acestuia. Nu e de mirare că firea Sa omenească tremura în acea oră înfricoşată. Îngerii priveau cu uimire, ca martori ai acestei lupte sufleteşti pline de disperare a Fiului lui Dumnezeu, o luptă care era cu mult mai mare, decât chinul corporal, încât pe cel din urmă de abia îl simțea. Oştile cereşti îşi acopereau fețele lor în fața priveliştii înfiorătoare.

Natura neînsuflețită îşi exprima compătimirea ei pentru Autorul ei hulit şi muribund. Soarele refuza ca să fie martor al acestei scene de groază. Razele sale pline şi strălucitoare care luminau pământul pe la amiază, părură deodată ca şi când s-ar fi stins. Un întuneric total învăluia crucea şi împrejurimea, asemenea unui văl funebru. Nici o eclipsă de soare şi nici vreun alt eveniment natural nu pricinuise această întunecime, care era asemenea miezului nopții fără lună sau stele. Acel întuneric gros era un simbol al durerilor sufleteşti şi al spaimelor care înconjurau pe Fiul lui Dumnezeu. Acestea El le simțise în grădina Ghetsimani, când sudori de sânge ieşeau din porii Săi, şi unde El ar fi murit, dacă un înger din cer nu ar fi fost trimis, ca să întărească divinul suferind, aşa ca să poată face drumul stropit cu sânge până la Golgota.

Întunericul dură trei ore. Întunecimea ce învăluia crucea era de nepătruns pentru ochiul omenesc, dar mult mai de nepătruns şi mai des

era întunericul care umplea sufletul suferind al lui Hristos. O spaimă de nedescris cuprinse pe toţi cei ce erau adunaţi în jurul crucii, şi o tăcere mormântală păru a se lăsa peste Golgota. Blestemele şi defaimele amuţiră deodată, pe când erau încă pe buzele batjocoritorilor. Bărbaţi, femei şi copii, căzură la pământ cuprinşi de spaimele morţii. Fulgere scânteietoare, fără să fie însoţite de vreun tunet, străluceau din timp în timp din nori şi luminau crucea cu Salvatorul lumii răstignit pe ea.

Preoţii, mai marii, cărturarii, ajutoarele călăilor, şi gloata, toţi credeau că a venit timpul răsplătirii lor. După câtva timp începură să şoptească unii către alţii, că Isus se va coborî acum de pe cruce. Unii încercau să găsească calea, spre a se întoarce la casele lor şi pipăiau încoace şi încolo ca orbii, bătându-se în piept şi tremurând de spaimă.

Pe la ceasul al nouălea, acest întuneric grozav se retrase, învăluind însă mereu pe Mântuitorul asemenea unui veşmânt. Fulgerele înfuriate păreau a zvârli trăsnetele lor asupra Lui, pe când El atârna astfel pe cruce. Deodată El "strigă cu glas tare: 'Eli, Eli, Lama Sabactani?' adică: 'Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?'" Când întunecimea exterioară deveni tot mai deasă în jurul lui Hristos, multe glasuri exclamară zicând: 'Răzbunarea lui Dumnezeu zace asupra Lui! Săgeţile mâniei lui Dumnezeu vin asupra Lui, pentru că S-a încumetat a Se socoti ca Fiu al lui Dumnezeu! Când Mântuitorul dădu acel strigăt de disperare, mulţi dintre cei ce credeau într-Însul, au fost umpluţi de spaimă, pierdură orice nădejde; căci dacă Dumnezeu părăsise pe Isus, ce avea să fie cu urmaşii Săi, şi cu învăţătura Sa, pe care ei o primiseră cu bucurie?

Întunecimea dispăru cu timpul de pe sufletul apăsat al lui Isus, şi El Se trezi într-un simţ de dureri corporale şi zise: "Mi-e sete". Aici se oferi ultima ocazie pentru prigonitorii Săi, ca să-şi arate compătimirea lor pentru El şi să-I aline durerile; dar când întunecimea începu să se retragă, dispăru şi spaima lor, şi vechea lor spaimă se trezi iarăşi în inima lor, că Hristos tot le va scăpa din mâini. "Şi îndată unul din ei a alergat de a luat un burete, l-a umplut cu oţet, l-a pus într-o trestie, şi I-a dat să bea. Dar ceilalţi ziceau: 'Lasă să vedem dacă va veni Ilie să-L mântuiască.'" Matei 27:48-49.

Isus dându-Şi prețioasa Sa viață nu a fost îmbărbătat prin bucurii triumfătoare, totul era posomorât şi descurajat. Acolo spânzurat pe cruce, Mieluşelul imaculat al lui Dumnezeu, al Cărui corp era plin de vânătăi şi de răni, acele mâini miloase, care fuseseră totdeauna gata, ca să ajute celor apăsați şi suferinzi, erau întinse pe cruce şi pironite cu piroane, acele picioare răbdătoare care străbătuseră mari depărtări, pentru a duce binecuvântări şi a vesti lumii învățătura despre răscumpărare, erau bătute şi pironite pe cruce; capul Său prețios era rănit printr-o cunună de spini; acele buze palide şi tremurânde, care fuseseră întotdeauna gata, ca să întâmpine cu bunăvoință cererile omenirii suferinde, rosteau acum tristele cuvinte: "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?"

Poporul aştepta în tăcere sfârşitul acestei scene înfricoşate. Soarele se arătă iarăşi; dar crucea era încă învăluită în întunecime. Preoții şi mai marii privesc spre Ierusalim; şi iată norul cel des s-a lăsat deasupra acestei cetăți şi asupra câmpiilor lui Iuda, şi trăsnetele furioase ale răzbunării lui Dumnezeu sunt îndreptate contra acestei cetăți osândite. Deodată întunericul dispare de pe cruce şi cu o voce limpede care pare a răsuna prin întreaga creațiune, Isus strigă: "S-a isprăvit" "Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul!" O lumină învăluia crucea şi fața Mântuitorului strălucea de mărire cerească, asemenea soarelui. Apoi Îşi plecă capul pe piept şi Şi-a dat viața.

Privitorii erau înmărmuriți, şi cu ochii încremeniți asupra Mântuitorului. Iarăşi se lăsă întuneric asupra pământului, şi un zgomot asurzitor asemenea unui tunet puternic a fost auzit. Acesta a fost urmat de un cutremur de pământ. Gloata a fost aruncată grămadă la un loc, şi s-a dat loc la cea mai mare panică şi confuzie. În munții din împrejurimi, stâncile se crăpau şi se prăbuşeau cu mare zgomot, şi multe din ele se prăvăleau cu mult vuiet în vale. Mormintele s-au deschis şi cei morți au fost aruncați afară. Creațiunea părea a se sfărâma în bucăți. Preoții, mai marii, ostaşii şi ajutoarele călăilor amuțiră de spaimă şi căzură la pământ. Întunericul se abătu iarăşi de pe muntele calvarului, dar plană încă mereu asupra Ierusalimului asemenea unui văl funebru. În momentul în care Hristos muri, preoții erau tocmai în timpul slujbei în

templu înaintea catapetesmei care despărțea Sfânta de Sfânta Sfintelor. Deodată ei simțiră că pământul de sub picioarele lor se clatină, iar catapeteasma templului, o broderie bogată şi puternică, care era înnoită în fiecare an, a fost sfâşiată în două de sus până jos, prin acea mână neprihănită, care scrisese pe peretele palatului lui Belşațar acele cuvinte de judecată. Sfânta Sfintelor, în care numai o dată pe an era voie să calce picior omenesc, şi acesta cu multă solemnitate, a fost lăsată acum pradă ochilor privitorilor. Prezența lui Dumnezeu nu avea să umbrească mai departe tronul harului pământesc. Lumina măreției Sale nu avea să lumineze mai departe, asupra acestuia, nici norul dezaprobării Sale nu avea să mai întunece pietrele prețioase de pe pieptăraşul marelui preot.

Când Hristos muri pe crucea de pe Golgota a fost deschis atât pentru păgâni cât şi pentru iudei o cale nouă şi vie. Mântuitorul avea să servească de aici înainte ca Preot şi Mijlocitor în cerurile cerurilor. În viitor sângele animalelor de jertfă adus pentru păcat era fără valoare; căci Mielul lui Dumnezeu murise pentru păcatele lumii. Întunecimea, care se lăsase peste pământ, era o dovadă despre participarea naturii pentru Hristos în lupta Sa cu moartea. Ea dovedi lămurit omenirii, că Soarele dreptății, Lumina lumii, Îşi retrăgea razele Sale de pe oraşul cel mai favorizat din lume, Ierusalim. Aceasta era o mărturie minunată, pe care o dădu Dumnezeu, pentru ca credința generațiilor viitoare să fie întărită. Isus nu-Şi dădu viața până ce lucrarea pe care El venise s-o facă nu a fost terminată: şi El strigă cu ultima Sa suflare: "S-a sfârşit". Îngerii tresăltară de bucurie când auziră aceste cuvinte; căci marele plan de mântuire fusese adus la biruință. Domnea bucurie în cer, că printr-o viață de ascultare, fiii lui Adam vor putea în cele din urmă să fie ridicați iarăşi în prezența lui Dumnezeu. Satan a fost biruit şi ştia că împărăția sa este pierdută.

Când creştinul va învăța să înțeleagă cuprinsul marii jertfe a Maiestății cereşti, atunci planul de mântuire îi va părea mult mai înălțat, şi când va medita la Golgota, vor fi trezite întotdeauna în inima lui cele mai profunde şi mai sfinte sentimente. Contemplarea iubirii de neasemănat a Mântuitorului, ar trebui să pună stăpânire întotdeauna pe cugetele sale, să-i mişte şi să-i înmoaie inima, şi să-i înnobileze

sentimentele şi să i le perfecţioneze şi să-i transforme în totul întreg caracterul. Cuvintele Apostolului sună: "Căci n-am avut de gând să ştiu între voi altceva decât pe Isus Hristos şi pe El răstignit". 1 Cor. 2:2. Tot astfel şi fiecare dintre noi poate privi înapoi la Golgota şi să strige: "În ce mă priveşte departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine, şi eu faţă de lume!" Gal. 6:14.

Speranţele ucenicilor păreau a dispărea odată cu moartea lui Hristos. Ei priveau la ochii Săi închişi, la capul Său plecat într-o parte, la părul Său mânjit cu sânge, la mâinile şi picioarele Sale străpunse, şi spaima şi chinul lor sufletesc era nespus. Ei nu crezură până în ultima clipă, că El va muri, şi ei de abia puteau crede ochilor lor, că El a murit într-adevăr. Maiestatea cerului Îşi dăduse viaţa, părăsit de credincioşi, fără a I se da vreo alinare sau vreun cuvânt de compătimire; căci chiar îngerilor plini de compătimire nu le-a fost permis, ca să aducă vreun serviciu Suveranului lor.

Noaptea se lăsă şi o tăcere stranie domnea pe Golgota. Mulţimea se împrăştie, şi mulţi se întoarseră înapoi la Ierusalim, cu inimile pline de cugete cu totul deosebite, de cele de dimineaţă. Foarte mulţi veniseră la locul de răstignire numai dintr-o simplă curiozitate, iar nu de ură contra lui Hristos. Dar credeau totuşi în rapoartele pe care preoţii le născociseră asupra Lui şi-L priveau ca pe un făcător de rele. La execuţie ei primiseră sentimentul conducătorilor iudeilor, şi se uniră în agitaţia lor nefirească cu gloata spre a-L batjocori şi lua în râs.

Dar când pământul a fost învăluit de întuneric şi propriile lor conştiinţe îi mustrau, mintea câştigă iarăşi supremaţie asupra lor, şi ei simţeau că s-au făcut vinovaţi de o mare nedreptate. Nici o glumă sau râs batjocoritor nu a mai fost auzit în timpul acelui întuneric grozav, şi când lumina îşi făcu loc iarăşi, ei porniră pe cale spre casele lor, cu o sfială sfântă în inimi şi chinuiţi de mustrări de conştiinţă. Ei căpătaseră convingerea că învinuirile preoţilor erau false, şi că Isus nu fusese un amăgitor, şi cu câteva săptămâni mai târziu aparţineau şi aceştia miilor care se convertiseră din inimă la creştinism când Petru le predica la ziua Cincizecimii şi marea taină a crucii, ca şi alte taine despre Mesia

le-au fost lămurite şi pricepute.

Ostaşii romani înconjurau crucea, când Hristos strigă cu un glas plin de putere surprinzătoare: "S-a sfârşit!" şi Îşi dădu sfârşitul cu acest strigăt de biruinţă pe buze. Niciodată până aici nu văzuseră ei o moarte pe cruce ca aceasta. Era ceva nemaiauzit ca cineva să moară după şase ore de răstignire. Moartea produsă prin răstignire venea încet şi târziu puterile se epuizau încetul cu încetul, până ce se putea cu greu distinge, dacă viaţa s-a stins sau nu. Faptul că un om putea vorbi cu o voce atât de limpede şi puternică cu puţin înainte de moartea Sa, era un eveniment miraculos, care uimi la culme pe ostaşii romani, care erau obişnuiţi cu asemenea scene; căpitanul cohortei de ostaşi declară imediat: "Cu adevărat acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!" Mat. 27:54. Noi vedem prin urmare că trei bărbaţi şi-au mărturisit pe faţă credinţa lor în Hristos, chiar în ziua morţii Sale şi anume: căpitanul gărzii romane, acela care a dus crucea în locul Mântuitorului şi acela care a murit pe cruce alături de El.

Privitorii şi ostaşii care priveau crucea, erau convinşi, atât pe cât sufletele lor puteau primi o astfel de idee, că Isus este Mântuitorul, în care Israel nădăjduia de atâta vreme. Dar întunecimea care învăluia pământul, nu putea fi mai deasă decât aceea care învăluia sufletele preoţilor şi ale mai marilor. Evenimentele pe care ei le văzuseră, nu avuseseră nici un efect favorabil asupra lor, şi ura lor contra lui Isus nu încetase nici la moartea Sa.

La timpul naşterii Sale, îngerul strălucitor văzut pe cer ca o stea, a cunoscut pe Hristos şi a condus pe magi la ieslea, în care El era culcat. Oştile cereşti L-au cunoscut şi au vestit lauda Sa pe câmpiile Betleemului. Marea a recunoscut glasul Său şi a dat ascultare ordinului Său. Boala şi moartea s-au supus poruncii Sale şi au dat drumul prăzii la cuvântul Său. Soarele L-a recunoscut şi şi-a ascuns faţa sa luminoasă în faţa priveliştii chinurilor morţii Sale. Chiar şi stâncile L-au recunoscut şi s-au sfărâmat în bucăţi la strigătul Său de moarte. Deşi chiar natura neînsufleţită recunoscu astfel pe Hristos şi dădu mărturie, că El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, totuşi preoţii şi mai marii nu recunoscură pe Mântuitorul; ei lepădară dovezile dumnezeirii Sale, şi îşi împietriră inimile contra adevărurilor Sale, El nu era aşa de simţitor ca stâncile de

granit ale munților.

Iudeii nu doreau, ca corpurile acelora care fuseseră executați să rămână pe cruce în acea noapte. Ei erau extrem de îngrijorați de a nu mai atrage mai departe atenția poporului asupra evenimentelor care însoțiseră moartea lui Isus. Ei se temeau de urmările, pe care le-ar fi putut avea evenimentele acelei zile pentru sufletele poporului. Sub pretext că nu voiau să profaneze prin aceasta sfințenia Sabatului, ca corpurile să rămână pe cruce în timpul acelei zile sfinte, care urma după ziua răstignirii, fruntaşii iudei cerură lui Pilat, ca să le dea voie, ca să grăbească moartea acestor victime, aşa ca corpurile lor să fie îndepărtate înainte de apusul soarelui.

Pilat era tot aşa de înclinat ca şi ei, de a nu lăsa nici o clipă mai mult decât era necesar ca să mai dăinuiască acea privelişte revoltătoare a lui Isus pe cruce. După ce confirmarea guvernatorului a fost astfel dobândită, celor doi făcători de rele răstigniți odată cu Hristos, li s-au sfărâmat fluierele picioarelor spre a grăbi moartea lor. Dar Isus era deja mort şi de aceea nu-I sfărâmară picioarele. Ostaşii brutali, care au fost martori ai privirii şi cuvintelor lui Isus pe calea Sa la Golgota, şi pe când El Îşi dădea viața pe cruce, au fost mişcați de cele ce văzuseră şi auziseră, şi de aceea se abținură de la orice mutilare a lui Isus prin sfărâmarea fluierelor picioarelor Sale. În felul acesta a fost împlinită profeția, care declarase că nu avea să I se sfărâme nici un os; şi legea Paştelui, care cerea o jertfă desăvârşită şi întreagă, a fost de asemeni împlinită prin jertfirea Mielului lui Dumnezeu. "Să nu lase din ele nimic până a doua zi dimineața, şi să nu frângă nici un os din ele." Numeri 9:12.

După sfatul preoților, care doreau să se asigure de moartea Mântuitorului, un ostaş Îl împunse cu sulița în coastă, făcându-I astfel o rană care i-ar fi atras imediat moartea, chiar dacă n-ar fi fost mort deja. Din rana deschisă curgea sânge şi apă într-o măsură bogată şi uşor de deosebit între una şi alta. Acest fapt misterios a fost observat de toți cei de față, şi Ioan raportează această întâmplare într-un mod foarte reprezentativ; el zice: "Unul dintre ostaşi I-a străpuns coasta cu sulița; şi îndată a ieşit din ea sânge şi apă. Faptul acesta este adeverit de cel ce L-a văzut: mărturia lui este adevărată, şi el ştie că spune

adevărul, pentru ca şi voi să credeţi. Aceste lucruri s-au întâmplat, ca să se împlinească Scriptura: 'Niciunul din oasele Lui nu va fi sfărâmat.' Şi în altă parte Scriptura mai zice: 'Vor vedea pe cine au străpuns.'" Ioan 19:34-37.

După înviere preoţii şi mai marii răspândiră zvonul, că Isus n-ar fi murit pe cruce, ci ar fi rămas numai leşinat şi după aceea şi-ar fi venit iarăşi în fire. Un alt raport mincinos declara, că în mormânt nu s-ar fi pus un corp real de carne şi sânge, ci numai un chip asemănător. Dar mărturia lui Ioan despre împungerea în coastă a Mântuitorului şi despre sângele şi apa care au curs din rana Sa, dezminţi aceste rapoarte false, care fuseseră răspândite în popor de către acei iudei lipsiţi de conştiinţă.

LA MORMÂNT

Crima pentru care Isus a fost crucificat, era pretinsa trădare contra guvernării romane, şi persoanele care sufereau moartea pentru o asemenea crimă, erau luate de pe cruce de către soldații de rând şi duse la un loc de îngropăciune, care era destinat în mod exclusiv pentru o clasă de criminali, care suferiseră cea mai grea pedeapsă a legii.

Ioan era în mare nedumerire, ce măsuri să ia în privința corpului neînsufleţit al Maestrului său iubit. Fiori îl cuprindeau la gândul, că el va fi luat de ostaşi brutali şi lipsiți de orice bun simţ şi-L vor duce la un loc profanator de îngropăciune. El ştia, că de la autoritățile iudaice nu se putea dobândi nici-o favoare; nici de la Pilat nu se putea aştepta mai mult. Dar Iosif şi Nicodim se dădură totuşi la iveală în acest timp de nevoie. Aceşti bărbați erau amândoi membrii marelui sfat iudaic şi se cunoşteau cu Pilat. Ei dispuneau de multă avere şi aveau mare influență şi se hotărâseră ca corpul lui Isus să fie înmormântat în cinste.

Iosif merse cu îndrăzneală la Pilat şi-l rugă să-i dea corpul lui Isus spre a-L înmormânta. Cererea Sa a fost aprobată numaidecât de către Pilat, care credea încă ferm în nevinovăția lui Isus. Pilat află acum pentru prima dată, de la Iosif că Isus este mort într-adevăr. Preoții evitaseră în mod intenționat de a-l pune până aici în cunoştință despre aceasta, deşi fel de fel de rapoarte contradictorii ajunseră la urechile sale despre evenimentele ciudate care însoțiseră crucificarea Sa. Acum el află, că Mântuitorul a murit tocmai în momentul, când dispăruse acea întunecime misterioasă, care învăluise pământul. Pilat a fost uimit,

că Isus a murit aşa de curând; căci acei care erau răstigniţi, lâncezeau adesea zile întregi pe cruce. Raportul pe care Pilat îl primi acum despre moartea lui Isus, îl făcu să creadă şi mai cu tărie că Isus nu a fost un om obişnuit. Guvernatorul roman a fost mişcat în mod extraordinar, şi regreta cu durere că a luat parte la osândirea Mântuitorului.

Preoţii şi mai marii i-au atras atenţia lui Pilat şi slujitorilor săi, să se ferească de orice amăgire posibilă, pe care ucenicii lui Isus ar încerca-o cu privire la corpul Său. De aceea, înainte de a accepta cererea lui Iosif, Pilat întrebă pe sutaşul care avea comandă asupra oştilor care păzeau crucea, şi află de pe buzele acestuia că vestea despre moartea lui Isus este adevărată; şi la stăruinţele lui Pilat i se povestiră scenele grozave de pe Golgota, confirmând astfel mărturia lui Iosif.

Pilat dădu apoi un ordin oficial, ca corpul lui Isus să fie predat lui Iosif. Pe când ucenicul Ioan se gândea cu durere şi îngrijorare, la sfintele rămăşiţe ale Maestrului său iubit, Iosif din Arimateia veni înapoi cu însărcinarea de la guvernator; iar Nicodim, care prevăzuse mai dinainte succesul discuţiei lui Iosif cu Pilat, veni cu o amestecătură preţioasă de smirnă cu aloe, ca la o sută de litre. Nici chiar celui mai mare fruntaş din tot Ierusalimul nu i s-ar fi dovedit o cinste mai mare ca aceasta la moarte.

Femeile din Galilea rămaseră la ucenicul Ioan, spre a vedea ce măsuri se vor lua pentru corpul lui Isus. Acesta le era încă mereu scump, deşi credinţa lor în Isus ca Mesia cel făgăduit încetase o dată cu moartea Sa. Ucenicii erau adânciţi într-o tristeţe adâncă, şi atât de covârşiţi de cele păţite, încât nu erau în stare, să-şi amintească de cuvintele lui Isus, care le anunţase de mai înainte tocmai întâmplarea acestor lucruri cu privire la Sine. Femeile au fost uimite când au văzut că Iosif şi Nicodim, amândoi membrii onoraţi ai marelui sfat şi oameni bogaţi, arătau tot atâta zel ca şi ele, în a îngriji ca să facă lui Isus o înmormântare cuviincioasă.

Niciunul dintre aceşti bărbaţi nu se ataşaseră lui Isus pe faţă în timpul vieţii Sale, deşi amândoi credeau în El. Ei ştiau că dacă şi-ar fi mărturisit credinţa lor pe faţă, ar fi fost excluşi din marele sfat Iudaic, din cauza prejudecăţii preoţilor şi a mai marilor contra lui Isus. Aceasta le-ar fi

răpit orice ocazie, de a-I veni în ajutor prin influența lor la întrunirile sfatului sau de a-L apăra. În diferite rânduri ei au dovedit netemeinicia învinuirilor aduse contra Lui, şi au protestat chiar contra arestării Sale, şi întrunirea se dizolvase fără să-şi fi ajuns scopul dorit, căci era cu neputință să osândească pe Isus fără unanimitate de voturi în marele sfat. Scopul preoților a fost realizat în cele din urmă prin convocarea unei adunări secrete, la care Iosif şi Nicodim nu au fost invitați.

Cei doi domni, membrii ai sfatului, se ridicară acum pe față în sprijinul ucenicilor. Ajutorul acestor bărbați bogați şi cu vază era foarte necesar în acel timp. Ei puteau face pentru Salvatorul ucis, ceea ce ucenicii mai săraci nu erau în stare să facă, şi poziția lor ca influență îi păzea într-o anumită măsură de critici şi reproşuri. Pe când ucenicii recunoscuți ai lui Hristos erau descurajați şi intimidați, şi nu cutezau să se declare pe față ca urmaşi ai Săi, aceşti bărbați păşiră cu îndrăzneală şi ajutară cu tot ce le sta la îndemână.

Cu cel mai mare respect şi venerație, ei luară cu propriile lor mâini corpul lui Isus de pe stâlpul de tortură; şi lacrimile le curgeau de milă când priveau corpul Său plin de răni şi sfâşiat. Ei l-au scăldat cu îngrijire şi l-au spălat de petele de sânge. Iosif poseda un mormânt nou, săpat în piatră pe care îl destinase pentru sine; acesta era în apropiere de Golgota, şi acum el îl pregăti pentru Isus. Atât corpul cât şi balsamurile aduse de Nicodim au fost înfăşurate într-o pânză, iar cei trei ucenici duseră povara prețioasă la mormântul cel nou, în care nimeni nu fusese pus până atunci. Acolo ei întinseră picioarele desfigurate şi îndoiră mâinile strivite pe pieptul neînsuflețit al Mântuitorului. Femeile din Galilea se apropiară pentru a se asigura, că se făcuse tot ce era posibil pentru corpul fără viață al iubitului lor Învățător. Apoi ei au văzut cum piatra cea grea a fost prăvălită pe uşa cavoului; iar Fiul lui Dumnezeu a fost lăsat să Se repauzeze. Femeile au fost cele din urmă care părăsiră crucea şi tot cele dintâi la mormântul lui Hristos. Pe când amurgul serii se lăsa, Maria Magdalena şi celelalte două Marii stau încă la locul de odihnă al Domnului lor, vărsând lacrimi de durere pentru soarta Aceluia, pe care ele Îl iubeau.

Deşi fruntaşii Iudei reuşiseră să-şi aducă la îndeplinire planul dia-

bolic, totuşi îngrijorarea lor nu a fost înlăturată prin moartea lui Isus şi nici gelozia lor contra lui Hristos nu a fost stinsă. Bucuria pentru răzbunarea satisfăcută era amestecată cu o neîncetată îngrijorare, că acel corp neînsufleţit, care zăcea în mormântul lui Iosif, se va ridica iarăşi la viaţă. Ei au făcut toate sforţările posibile, ca să facă lumea să creadă că El ar fi un amăgitor, dar totul în zadar. Pretutindeni se auzea întrebându-se de Isus din Nazaret, din partea acelora care n-auziseră încă despre moartea Sa, şi care îşi aduseseră pe amicii lor bolnavi şi muribunzi la sărbătoarea Paştelui la Ierusalim, pentru a fi vindecaţi de Marele Doctor. Preoţii ştiau în inimile lor că Isus fusese atotputernic; ei văzuseră minunea Sa la mormântul lui Lazăr; ei ştiau că El chemase acolo pe mort iarăşi la viaţă, şi ei tremurau acum de teamă că şi El Însuşi Se va scula din morţi.

Ei L-auziră declarând că El are putere să-Şi dea viaţa şi să Şi-o ia iarăşi. Ei îşi aminteau de cuvintele Sale: "Stricaţi Templul acesta, şi în trei zile îl voi ridica." Punând aceste două pretenţii în legătură, ei au fost cuprinşi de frică. Când Iuda trădă pe Maestrul său în mâinile preoţilor, el le repetă declaraţia pe care Isus o făcuse ucenicilor în secret, pe când erau pe cale spre cetate. Pe atunci El zisese: "Iată că ne suim la Ierusalim, şi Fiul omului va fi dat în mâinile preoţilor celor mai de seamă şi ale cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte, şi-L vor da în mâinile Neamurilor, ca să-L batjocorească, să-L bată şi să-L răstignească; dar a treia zi va învia." Matei 20:18-19. Ei îşi amintiseră de multe lucruri pe care le zisese El, şi pe care ei le recunoscură ca o profeţie limpede a evenimentelor, care avuseseră loc. Ei nu se gândeau decât cu neplăcere la aceste lucruri, dar nu le puteau evita. Asemenea tatălui lor, diavolul, ei credeau şi se cutremurau. Acum, după ce marea agitaţie trecuse, chipul lui Hristos se impunea spiritului lor, cum El sta liniştit şi fără să se plângă în faţa vrăjmaşilor Săi, suportând fără murmur insultele şi batjocurile lor. Ei se gândeau la rugăciunea Sa, prin care El cerea iertare pentru acei care Îl pironiseră pe cruce, la înfruntarea propriilor Sale suferinţe, şi la ascultarea îndurătoare a rugăciunii tâlharului muribund, la întunericul care acoperise pământul şi a cărui dispariţie pe neaşteptate, cum şi la strigătul Său triumfal: "S-a sfârşit!"

care părea a răsuna prin tot universul, la moartea Sa, la cutremurarea pământului şi la despicarea stâncilor, la deschiderea mormintelor şi la ruperea catapetesmei de la templu. Toate aceste împrejurări ciudate năpădeau sufletul lor ca o dovadă covârşitoare că Isus era Fiul lui Dumnezeu.

Când Iuda raportă preoților cuvintele lui Isus cu privire la apropierea morții Sale, ei râdeau de idea prezicerii Sale de mai înainte a evenimentelor. Dar acum toate prezicerile Sale se împliniseră până aici şi ei nu erau siguri, dacă întreaga sa profeție se va împlini. Ei se temeau, că dacă Isus se va scula din morți, ei vor trebui să plătească cu viața lor fapta lor criminală. Ei nu puteau dormi, pentru că se aflau într-o mai mare nelinişte pentru Isus după moartea Sa, decât în timpul vieții Sale. Pe atunci ei gândeau, că unica lor speranță pentru bunul lor mers şi reuşită a influenței lor ar consta în aceea, de a aduce la tăcere vocea Sa mustrătoare, dar acum ei tremurau de puterea minunată, pe care El o posedase.

Ei nu se odihniră decât puțin în Sabat. Deşi până aici ei nu trecuseră peste pragul casei unui păgân, de teamă să nu se necurățească, totuşi ei ținură o consfătuire cu privire la corpul lui Hristos. Ei ştiau că ucenicii nu aveau să facă nici o încercare de a-L îndepărta din mormânt până după Sabat; totuşi au avut în vedere şi au luat măsuri de prevedere pentru sigilarea acestuia. De acea "preoții cei mai de seamă şi Fariseii, s-au dus împreună la Pilat, şi i-au zis: 'Doamne ne-am adus aminte că înşelătorul acela, pe când era încă în viață a zis: 'După trei zile voi învia.' Dă poruncă dar ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-I fure trupul, şi să spună norodului: 'A înviat din morți!' Atunci înşelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi.'" Matei 27:62-64. Pilat dorea tot atât de puțin ca şi iudeii, ca Isus să învie cu putere, pentru a pedepsi vina acelora, care îl omorâseră; şi de aceea el le puse imediat la dispoziție un detaşament de soldați cu cuvintele: "Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți. Ei au plecat şi au întărit mormântul, pecetluind piatra şi punând strajă." Matei 27:65-66.

Disciplina în armata romană era foarte strictă. O santinelă, care ar

fi fost găsită dormind la postul ei, era pedepsită cu moartea. Iudeii recunoscură avantajul faptului de a avea o astfel de gardă la mormântul lui Isus. Ei pecetluiră piatra care era pusă la uşa mormântului, pentru ca aceasta să nu fie sfărâmată înainte de a se cunoaşte faptul, şi luară orice măsură posibilă de prevedere, pentru a împiedica pe ucenici, de a face vreo înşelătorie cu corpul lui Isus. Toate planurile şi măsurile lor de prevedere, nu făcură decât ca triumful învierii să fie cu atât mai desăvârşit şi adevărul singur să fie statornicit cu atât mai mult.

Cum trebuie să fi privit Dumnezeu şi îngerii Săi sfinţi la toate aceste pregătiri, pentru păzirea corpului Mântuitorului lumii. Cât de slabe şi de nebuneşti trebuie să le fi părut aceste sforţări! Garda şi armele romane nu erau în stare să ţină închis în mormânt pe Domnul vieţii. Hristos declarase, că are putere, să-Şi dea viaţa şi să Şi-o ia iarăşi. Ceasul biruinţei Sale se apropiase acum.

Dumnezeu Însuşi rânduise evenimentele, care aveau să însoţească naşterea lui Hristos. Fusese stabilit un timp când El avea să apară în chip omenesc. Un lung lanţ de profeţie inspirată indica la venirea lui Hristos în lumea noastră şi descrise foarte amănunţit felul cum El avea să fie primit. Dacă Mântuitorul ar fi apărut mai înainte, într-un alt timp din istoria lumii, atunci avantajele provenite din aceasta nu ar fi fost atât de mari pentru creştini, deoarece credinţa lor nu ar fi fost dezvoltată şi întărită prin studierea profeţiilor, care se întindeau departe în viitor şi povesteau evenimentele care aveau să aibă loc.

Deoarece iudeii se abătuseră într-un mod păcătos de la Dumnezeu, El îngăduise ca ei să cadă sub stăpânirea unei naţiuni păgâne. Numai o anumită putere mărginită la mai rămăsese iudeilor; nici chiar sinodul sau marele sfat nu avea autoritatea de a da sentinţa definitivă în cazuri însemnate, cum era pedeapsa cu moartea. Un popor, care era stăpânit de bigoţie şi de superstiţie, cum era poporul iudeu, era crud şi furios. Înţelepciunea lui Dumnezeu se arătă în trimiterea Fiului Său în lume într-un timp când puterea romană avea supremaţie. Dacă autoritatea iudaică ar fi dispus de putere deplină, atunci noi n-am fi avut acum nici o istorie a vieţii şi a activităţii lui Hristos printre oameni. Preoţii şi mai marii geloşi, ar fi pus capăt imediat unui adversar atât de puternic. Ei

L-ar fi omorât desigur cu pietre pentru învinuirea falsă, că ar fi călcat legea lui Dumnezeu. Iudeii nu întrebuințau crucea ca pedeapsă cu moartea; aceasta era o metodă de pedeapsă romană; aşadar nu ar fi putut exista nici o cruce pe Golgota. În cazul acesta profeția ar fi rămas neîmplinită; căci Hristos avea să fie ridicat pe cruce în public, aşa după cum şarpele fusese ridicat în pustie.

Puterea romană era unealta în mâna lui Dumnezeu, spre a împiedica, ca lumina lumii să fie stinsă. Conform planului lui Dumnezeu, crucea a fost ridicată în fața tuturor națiunilor, limbilor şi popoarelor, şi atrase atenția tuturor asupra Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii.

Dacă venirea lui Hristos ar fi fost amânată pentru anii de mai târziu, până ce puterea iudaică ar fi scăzut şi mai mult, atunci profeția ar fi rămas neîmplinită; căci iudeilor nu le-ar fi fost posibil, cu puterea lor dispărută, de a mişca autoritățile romane ca să-şi pună iscălitura sub sentința de moarte a lui Isus, pe baza învinuirilor lor mincinoase, şi nici o cruce nu s-ar fi ridicat pentru El pe Golgota. Curând după moartea Salvatorului, crucea a fost desființată ca pedeapsă de moarte. Scenele, care au avut loc la moartea lui Isus, purtarea neomenoasă a poporului, întunecimea nenaturală care învăluia pământul şi durerea chiar a naturii care şi-o exprima prin despicarea stâncilor şi prin fulgere şi trăsnete, îi umplu atât de mult cu mustrări de conştiință şi cu o astfel de spaimă, încât crucea ca unealtă de ucidere a fost curând scoasă din uz. Când gloata ajunse încă o dată la putere la distrugerea Ierusalimului, răstignirea a fost introdusă pentru câtva timp şi ca urmare la aceasta au fost ridicate multe cruci pe Golgota.

Atât timpul, cât şi modul venirii lui Hristos era o împlinire imediată şi desăvârşită a profeției. Faptele citate în această privință în mărturiile apostolilor şi a contemporanilor lor aparțin celor mai puternice dovezi pentru adevărul credinței creştine. Noi nu am fost martori oculari ai minunilor lui Hristos, care dovedeau dumnezeirea Sa; dar avem mărturia ucenicilor Săi, care au văzut cu ochii toate acestea; şi prin credință, noi vedem cu ochii lor şi auzim cu urechile lor, iar credința noastră în legătură cu a lor cuprinde adevărul dovedit.

Apostolii au primit pe Isus bazați pe mărturia profeților şi a bărbaților

lui Dumnezeu, care cuprindea un timp de mai multe secole. Lumea creştină are acum un lanţ plin şi desăvârşit de argumente, care se întind atât asupra Vechiului, cât şi a Noului Testament; în cel dintâi ni se atrage atenția asupra venirii Mântuitorului, iar în cel de al doilea se găsesc împlinirile condițiilor profeției. Toate acestea sunt îndeajuns pentru a se întemeia credința acelora care sunt voioşi să creadă. Intenția lui Dumnezeu era, de a da neamului omenesc o ocazie de a dezvolta şi întemeia mai departe credința în Dumnezeu şi în Fiul Său precum şi în activitatea Spiritului Sfânt.

SFÂRSITUL LUPTEI

Când Hristos strigă: "S-a sfârşit!" cerul întreg triumfă. Lupta dintre Hristos şi Satana, în privința aducerii la îndeplinire a planului de mântuire a fost terminată. Spiritul lui Satan şi faptele sale prinseseră rădăcini adânci în inimile oamenilor. Dacă Satana ar fi ieşit învingător, atunci moartea ar fi fost soarta omenirii. Ura înverşunată pe care el o nutrea contra Fiului lui Dumnezeu a fost dată pe față prin felul, cum el a tratat pe Isus, pe când acesta era încă în lume. Trădarea, osândirea şi crucificarea lui Hristos, fuseseră toate puse la cale prin vrăjmaşul cel căzut. Ura sa, care se dădu pe față prin moartea Fiului lui Dumnezeu, arătă pe Satan la toate ființele create, ce nu erau căzute prin păcat, în adevăratul său caracter diabolic.

Îngerii cei sfinți au fost umpluți de oroare de faptul, că unul care făcuse parte dintre ei, a putut cădea atât de mult, încât să poată fi capabil de o astfel de cruzime. Orice simț de compătimire, pe care ei îl nutriseră vreodată pentru exilarea sa, dispăru acum în totul din inima lor. Invidia care se arătă prin răzbunarea sa contra unei persoane nevinovate, a fost îndeajuns pentru a da la o parte îmbrăcămintea de lumină cerească, pe care el şi-o arogase, şi a descoperi sub ea urâciunea oribilă a ființei sale. Manifestarea unei astfel de răutăți contra Fiului lui Dumnezeu , care se coborâse din cer cu o tăgăduire de sine şi cu o iubire nemaivăzută până atunci, pentru ființele create după chipul Său, şi care primise natura lor căzută, era o crimă atât de oribilă contra cerului, care umplu cu fiori

pe îngeri şi rupse pentru totdeauna ultima legătură de iubire care mai existase între Satana şi lumea cerească. Satan făcuse eforturi extraordinare contra lui Isus, de la timpul când El apăruse ca copil în Betleem. El încercase pe orice cale posibilă, ca să-L împiedice, de a creşte la vârsta desăvârşită de adult, de a păşi ca bărbat neprihănit în sfânta Sa chemare şi în cele din urmă de a-Şi duce fără murmur nemărginita Sa jertfă de predare a vieții Sale pentru păcatele oamenilor. Dar Satan nu a reuşit să-L descurajeze, sau să-L oprească de la lucrarea, pe care El venise s-o împlinească pe pământ. Furtuna furiei lui Satan bântui asupra Lui din pustie şi până la Golgota; dar cu cât el năvăli mai fără milă asupra Lui, cu atât mai strâns se ținu Fiul lui Dumnezeu de brațele Tatălui Său, spre a păşi mai departe pe cărarea stropită de sânge. Toate sforțările lui Satana, de a-L apăsa şi birui, scoteau în evidență caracterul nepătat al lui Hristos într-o lumină şi mai strălucită.

În această luptă dintre Hristos şi Satana, procedeul lui Dumnezeu în excluderea îngerului căzut din cer, care ocupase altă dată cel dintâi loc după Hristos, a fost îndreptățit în totul. Întreg cerul şi lumile care nu erau căzute încă în păcat, au privit această luptă dintre Hristos şi Satana. Cu ce interes încordat au urmărit scenele finale ale acestei lupte! Aceste ființe imaculate au văzut, cum Salvatorul intră în grădina Ghetsimani cu sufletul zdrobit de groazele întunericului, aşa cum El nu mai simțise niciodată până aici. O spaimă covârşitoare, de moarte, smulse de pe buzele Sale acel strigăt amarnic, ca, dacă este posibil să se ia de la El acel pahar. O groază şi o spaimă nespusă cuprinse spiritul Său divin, când simți prezența Tatălui Său retrasă de la El. A fost cuprins de o tristețe a cărei amărăciune întrecea pe aceea a ultimei Sale lupte cu moartea; sudoarea de sânge pătrundea prin pori şi cădea în picături mari pe pământ. De trei ori ieşi forțat de pe buze aceeaşi rugăciune. Cerul nu a putut suporta mai mult această privelişte şi de aceea a fost trimis un sol de mângâiere către Fiul lui Dumnezeu căzut pe pământ, care zăcea leşinat şi în agonie sub vina îngrămădită a întregii lumi.

Cerul abandonase această jertfă şi privea cum ea era târâtă de la un tribunal pământesc la altul, înconjurată cu batjocuri şi violențe. El auzise batjocurile şi ironiile prigonitorilor Săi din cauza naşterii Sale din neam

de jos şi tăgăduirea Sa cu blesteme şi jurământ din partea unuia dintre iubiții Săi ucenici. El privise lucrarea turbată a lui Satana şi a puterii sale asupra inimii oamenilor. O scenă înfricoşată! Mântuitorul apucat pe la miezul nopții în grădina Ghetsimani ca un ucigaş, târât încoace şi încolo de la palatul lui Caiafa la pretoriul lui Pilat; dus de două ori în fața preoților, de două ori în fața marelui sfat, de două ori înaintea lui Pilat şi o dată înaintea lui Irod, batjocorit, biciuit şi osândit, dus afară spre a fi răstignit, purtând povara grea a crucii în mijlocul jelirilor fiicelor Ierusalimului şi a batjocurilor gloatei!

Cerul privea cu durere şi consternare pe Hristos atârnând pe cruce, curgându-I sânge din rănile de la tâmple, şi căzându-I sudoarea de pe frunte în picături mari. De la mâinile şi picioarele Sale sângele se scursese în stânca pe care era fixată crucea. Rănile făcute prin bătaia piroanelor se deschiseră foarte mult din cauza greutății corpului care atârna de mâinile Sale. Respirația Sa greoaie devenise repede şi profundă, când sufletul Său lâncezea sub povara păcatelor lumii. Întreg cerul era plin de admirație, când rugăciunea lui Hristos a fost auzită în mijlocul suferințelor Sale grozave: "Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!" Şi totuşi acolo se găseau bărbați creați după chipul lui Dumnezeu, care se uniseră cu Satana, spre a amărî Fiului lui Dumnezeu ultima Sa suflare de viață.

Hristos era întruparea lui Dumnezeu Însuşi. Planul şi aducerea la îndeplinire a mântuirii omului este o dovadă a înțelepciunii şi puterii dumnezeieşti, care trece cu mult peste priceperea mărginită a spiritului omului. Iubirea de nepătruns a lui Dumnezeu pentru neamul omenesc a fost dată pe față prin darea la moarte a Fiului Său. Hristos se descoperi în toată iubirea şi curăția Sa jertfitoare de sine; omul era acum în stare, să dobândească viața nemuritoare prin meritele Sale. Când dreptatea lui Dumnezeu îşi găsi expresia în sentința judecătorească, ce anunța soarta finală a lui Satana, că el va fi nimicit în totul împreună cu toți acei, care au stat sub stindardul său, strigăte de aleluia au răsunat prin întreg cerul şi au fost intonate cântări de laudă: "Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor!" Apoc. 5:12.

Când noi privim dreptatea lui Dumnezeu, nu vedem decât o parte a caracterului Său; că în mărirea şi puterea Sa, El S-a milostivit de slăbiciunile noastre, prin aceea că trimise pe Fiul Său în lume, pentru ca oamenii să nu piară. Prin cruce noi putem cunoaşte iubirea Sa gingaşă şi harul Său, în armonie cu dreptatea Sa strictă şi neschimbătoare. Asprimea lui Dumnezeu este simțită, când suntem despărțiți de El; dar dacă ne căim de păcatele noastre şi prin meritele crucii facem pace cu El, atunci găsim în El un Tată milostiv, care prin Fiul Său S-a împăcat iarăşi cu fiii oamenilor.

Corpul lui Isus a fost pus în mormânt cu toată graba, din cauza apropierii Sabatului, pentru ca ucenicii să poată ține această zi sfântă după lege. Cele două Marii au fost cele din urmă la mormânt. Acesta era un Sabat de neuitat pentru ucenicii întristați şi în acelaşi timp şi pentru preoți, mai mari, cărturari şi pentru popor. Paştele fu sărbătorit, după cum se făcuse încă de secole, în timp ce Mielul adevărat, pe care această sărbătoare îl preînchipuia, fusese omorât de mâini nelegiuite şi zăcea acum în mormântul lui Iosif. O mare mulțime de închinători umplea curțile templului şi jertfele de dimineață şi de seară au fost aduse ca de obicei. Foarte multe suflete aveau mintea ocupată cu cugete trezite de scenele de la Golgota. Mulți ochi neadormiți cercetau cu zel profețiile între timpul de la răstignire şi până la înviere; unii pentru a înțelege deplina însemnătate a sărbătorii pe care ei o începeau; alții pentru a găsi argumente că Isus n-ar fi acela care pretindea că este; iar alții cu speranțe înşelate şi cu inimi îndurerate, căutau după dovezi convingătoare, că El este într-adevăr Mesia. Deşi ei în cercetările lor porneau din diferite puncte de vedere, erau totuşi convinşi cu toții de acelaşi adevăr, că profația şi-a găsit împlinirea în evenimentele ultimelor câteva zile, şi că cel răstignit a fost într-adevăr Salvatorul lumii.

Preoții, care sacrificau înaintea altarului erau cuprinşi de presimțiri triste când priveau la catapeteasma care a fost ruptă de o mână nevăzută de sus până jos, şi pentru care ei nu avuseseră nici un timp ca s-o înlocuiască sau s-o repare în totul. Dezvelirea sfintelor mistere ale Sfintei sfintelor îi umplea de fiori şi de frică de vreo nenorocire care le-ar sta în față. Mulți dintre preoți erau convinşi în inimile lor de adevăratul

caracter al lui Isus; cercetările lor în profeții nu fuseseră în zadar, şi după ce El a fost sculat dintre morți, ei Îl recunoscură ca Fiu al lui Dumnezeu.

Credința ucenicilor era întunecată de îndoieli. Ei erau prea nedumeriți şi nesiguri, pentru a-şi aminti de cuvintele lui Isus, care îi avertizase de mai înainte de lucrurile viitoare. Ei erau de fapt ca nişte oi risipite fără păstor. Dar niciodată nu iubiseră ei pe Domnul lor ca acum; niciodată nu simțiseră ei valoarea Sa şi dorul lor după El atât de mult, ca atunci, când rămăseseră lipsiți de tovărăşia Lui.

Când Nicodim a văzut că Isus a fost ridicat pe cruce îşi aminti de cuvintele acelei discuții secrete, pe care o avusese cu El noaptea pe munte. În acel Sabat, pe când Isus zăcea liniştit în mormânt, el avusese ocazia favorabilă ca să mediteze la acea convorbire. O lumină mai limpede lumină acum sufletul său, iar cuvintele, pe care Isus i le adresase, nu mai erau pentru el nişte mistere de nepătruns. El simțea că pierduse deja mult că nu se unise cu Isus încă de pe când El viețuia pe pământ. După ridicarea Mântuitorului pe cruce, Nicodim îşi aminti că El îi zisese în acea noapte, că Fiul omului trebuie să fie înălțat, asemenea şarpelui care fusese ridicat în pustie. Rugăciunea lui Hristos pentru omorâtorii Săi şi aprobarea cererii făcute de tâlharul muribund, pe când El însuşi suporta cele mai grozave chinuri de moarte pe cruce avură o influență covârşitoare asupra inimii învățatului consilier. Şi acel ultim strigăt: "S-a sfârşit!" care a fost rostit asemenea cuvintelor unui cuceritor, însoțit de cutremurarea pământului, de întunecarea cerului, de crăparea stâncilor şi de ruperea catapetesmei din templu pecetluiră pentru totdeauna credința lui Nicodim.

Iosif crezuse în Isus, deşi ținuse aceasta în tăcere. În locul temerilor acestor doi bărbați, veni acum curajul unei credințe statornice şi nestrămutate. În timpul acelei sărbători vrednice de amintire a Paştelui, scenele răstignirii erau obiectul cugetării şi al convorbirii tuturor. Sute de oameni îşi aduseseră cu ei rudele şi amicii lor bolnavi la sărbătoarea Paştelui, aşteptând să vadă pe Isus şi să-L poată mişca, ca să-i vindece şi să-i salveze. Dar decepția lor a fost mare, când nu găsiră pe Isus la sărbătoare şi când aflară că El a fost răstignit ca un criminal ordinar,

indignarea şi amărăciunea lor nu mai cunoştea margini. Nu le mai rămânea nici o speranţă, de a-L mai vedea vreodată iarăşi şi de a mai auzi cuvintele Sale de mustrare, de mângâiere şi de speranţă pe străzile Ierusalimului, pe marginea lacului, în sinagogi şi prin dumbrăvi.

Evenimentele care au însoţit moartea Sa, au fost istorisite acestor prieteni din două părţi diferite. Acei care contribuiseră la pironirea Lui pe cruce, răspândeau mărturiile lor false; iar acei, care Îl iubeau, pe care El îi vindecase şi-i mângâiase, povesteau îngrozitorul adevăr, în legătură cu propriile lor experienţe şi minunile, pe care El le săvârşise pentru ei. Cei suferinzi, care au venit cu gândul să fie vindecaţi de Isus se simţeau înşelaţi. Străzile şi curţile lor erau pline de îndureraţi. Bolnavii mureau pentru că mâna vindecătoare a lui Isus nu-i mai atingea. În zadar se recurgea la ajutorul doctorilor; nu exista nici o ştiinţă care să se fi putut compara cu aceea a Celui care zăcea în mormântul lui Iosif. Cei amărâţi care doriseră încă de mult după acest timp, ca singura lor speranţă, întrebau în zadar de Marele Doctor.

Foarte mulţi dintre cei, ale căror voci fuseseră auzite în strigătul: "Răstigneşte-L, răstigneşte-L!", îşi dădeau acum seama de nenorocirea care li se întâmplase, şi ar fi strigat acum cu acelaşi zel: "Dă-ne pe Isus!" dacă El ar mai fi fost în viaţă. Strigătele îndurerate ale bolnavilor şi ale muribunzilor, care nu mai aveau pe nimeni, imprimau în spiritul lor adevărul, că o mare lumină s-a stins din lume. Moartea lui Isus făcu un gol pe care nimic nu era în stare să-l umple iarăşi. Preoţii şi mai marii erau într-o nelinişte mare; ei auzeau cum poporul dorea după Isus din Nazaret, şi ei evitau contactul cu aceştia cât de mult posibil.

Cu această ocazie, acei care se aflau sub bănuiala că ar fi bolnavi de lepră, erau cercetaţi de către preoţi. Mulţi erau siliţi să audă cum bărbaţii, femeile sau copii lor erau declaraţi ca necuraţi, şi se vedeau osândiţi să părăsească fără adăpost casele lor şi mâna îngrijitoare a amicilor lor, să ţină la distanţă pe cei străini prin strigătul lor de jale: "Necurat, necurat!" Mâinile amabile ale lui Isus din Nazaret, care fuseseră gata întotdeauna, să aducă vindecare leprosului nesuferit printr-o simplă atingere, erau acum încrucişate pe pieptul Său şi purtau semnele piroanelor tirane. Acele buze, care răspundeau la cererea după ajutor cu mângâietoarele

cuvinte: “Voiesc, fii curățit!” se închiseseră acum prin moarte. Oamenii n-au ştiut niciodată ce a fost Hristos pentru lume, până ce lumina Sa a fost stinsă în întunericul mormântului. Ei auzeau acum pe suferinzi strigând în zadar după Isus, până ce glasurile lor erau înăbuşite prin moarte.

Răzbunarea pe care preoții o priviseră atât de dulce, devenise acum amărăciune pentru ei. Ei ştiau, că cea mai aspră mustrare a poporului lovea în ei, şi că tocmai persoanele, pe care ei le influențase contra lui Isus, aveau acum oroare față de propria lor faptă de ocară. Meditând în felul acesta la toate aceste dovezi de influență dumnezeiască a lui Isus, ei se temeau acum mai mult de corpul lui Isus din mormânt, decât pe vremea când El era viu printre ei. Posibilitatea revenirii lui din mormânt umplea sufletele lor vinovate cu spaimă nespusă. Ei simțeau că Isus ar putea apărea în orice clipă în fața lor, şi că acuzatul ar deveni acuzator; căci Acela pe care ei Îl osândiseră va osândi El Însuşi şi că Cel executat ar putea cere în numele dreptății moartea omorâtorilor Săi.

ÎNVIEREA

La mormântul lui Hristos fusese făcută orice pregătire posibilă pentru a împiedica vreo surpriză sau înşelare din partea ucenicilor. Noaptea trecuse încet, iar ora cea mai întunecoasă dinaintea zorilor sosise. Soldații romani făceau paza lor obositoare, santinelele se plimbau în jurul mormântului încoace şi încolo, pe când restul din cei o sută de soldați se odihneau pe pământ, culcați sau în altă poziție, după cum puteau în aşa împrejurare. Dar şi îngerii vegheau asupra mormântului, şi unul din ei ar fi fost în stare, să trântească la pământ întreaga armată romană dacă ar fi vrut să facă uz de puterea sa.

În cele din urmă, unul din îngerii din cea mai înaltă ordine a oştirii îngereşti, a fost trimis din cer; fața sa luminează ca fulgerul şi veşmântul lui este alb ca zăpada. Întunecimea dispare pe urmele sale, şi întreg cerul este luminat de strălucirea măririi sale. Soldații care dormeau au sărit imediat în picioare şi priveau uimiți şi minunându-se la cerul deschis şi luminat şi la fenomenul plin de splendoare care se apropia de ei. Pământul se clătină şi cutremură; soldații, căpitanii şi santinelele, cad cu toții ca morți la pământ. Îngerii cei răi care puseseră stăpânire în mod triumfal asupra corpului lui Hristos, fugeau acum plini de spaimă din acel loc. Unul dintre îngerii cei puternici şi superiori, care veghease cu detaşamentul său îngeresc asupra mormântului Maestrului său, iese spre întâmpinarea celui care sosea, şi amândoi vin imediat la mormânt.

Comandantul ceresc apucă piatra cea mare, care numai cu ajutorul multor bărbați puternici a putut fi adusă în poziția ei de față, şi o prăvăli la o parte, şi şezu deasupra ei, până când celălalt tovarăş al său intră în

mormânt şi îndepărtă mahramele ce înfăşurau capul şi acopereau fața lui Isus. Apoi îngerul cel puternic strigă cu o voce, care făcu pământul să se cutremure: Isuse, Fiu al lui Dumnezeu, Tatăl Tău te cheamă! La aceasta, Acela, care dobândise puterea de a birui moartea şi mormântul, ieşi din mormânt cu paşii unui cuceritor, în mijlocul cutremurelor de pământ, al strălucirii fulgerelor şi al bubuitului tunetelor. O zguduire a pământului a marcat ceasul, când Hristos îşi depuse viața, şi un alt cutremur marcă momentul, când şi-o luă iarăşi triumfător.

Isus era pârga celor adormiți. La ieşirea Sa din mormânt El sculă o mulțime dintre cei morți şi rezolvă astfel pentru toate timpurile mult combătuta problemă a învierii. Trezind astfel din morți această mulțime de prizonieri, El dădu o dovadă despre învierea de apoi a acelora care au adormit în Hristos. Prin această faptă, credincioşii primesc tocmai lumina, de care ei au nevoie cu privire la viața viitoare a morților temători de Dumnezeu.

Satana a fost înfuriat foarte tare, pentru că îngerii săi au fugit din fața îngerului ceresc, şi pentru că Hristos a biruit moartea şi a arătat în felul acesta lămurit care va fi puterea Sa viitoare. Orice triumf al lui Satan, în ce priveşte puterea sa asupra oamenilor, pe care el îi ațâțase ca să insulte şi să omoare pe Fiul lui Dumnezeu, dispăru în fața acestor descoperiri ale puterii dumnezeieşti a lui Hristos. El se încumetase a nădăjdui, că Isus nu-Şi va mai relua viața, dar el pierdu curajul când Mântuitorul Se sculă din morți, după ce plăti pe deplin prețul de răscumpărare pentru omenire, şi dădu oamenilor capacitatea, de a birui pe Satana şi a-l îndepărta de la ei în numele lui Hristos, marele Cuceritor. Arhivrăjmaşul ştia acum, că el va trebui să piară în cele din urmă şi că împărăția sa avea să aibă un sfârşit.

În această scenă a învierii Fiului lui Dumnezeu ni se arată un tablou preînchipuitor al măririi, care se va descoperi la învierea generală a drepților la timpul celei de a doua veniri a lui Hristos pe norii cerului. Atunci cei morți din morminte vor auzi glasul Său şi se vor trezi la viață; şi nu numai pământul, ci şi cerul se vor clătina. Unele morminte s-au deschis la învierea lui Hristos; dar la a doua Sa venire toți cei ce au murit în temere de Dumnezeu, de la dreptul Abel şi până la ultimul

sfânt care va muri, se vor scula la viaţă nemuritoare.

Dacă soldaţii de la mormânt au fost umpluţi cu atâta spaimă din cauza apariţiei unui înger îmbrăcat cu lumină şi cu putere cerească, încât au căzut ca morţi la pământ, cum vor putea sta vrăjmaşii Săi în faţa Fiului lui Dumnezeu, când El Se va coborî din cer cu putere şi cu mărire mare, însoţit de zeci de mii de mii de mii de îngeri cereşti. Atunci pământul se va clătina ca un om beat şi va fi mutat ca o colibă. Elementele se vor topi în văpaie şi cerurile se vor înfăşura ca o carte.

La moartea lui Isus, soldaţii au văzut cum pământul era înfăşurat pe la amiază în cel mai des întuneric; dar la înviere ei au văzut strălucirea îngerilor luminând noaptea şi au auzit pe locuitorii cerului cântând cu mare bucurie şi plini de triumf: "El va înghiţi moartea în biruinţă." "Şi am auzit în cer un glas tare care zicea: 'Acum a venit mântuirea, puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru, şi stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâşul fraţilor noştri, care zi şi noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos." Apoc. 12:11.

Lepădarea lui Satan din cer, ca un învinuitor al fraţilor, a fost adusă la îndeplinire prin marea lucrare a lui Hristos în predarea vieţii Sale. Cu toată vrăjmăşia neîncetată a lui Satan, planul de mântuire a fost totuşi împlinit. Oamenii au fost priviţi de Hristos ca destul de valoroşi, pentru ca El să-Şi jertfească viaţa pentru ei. Satan, care ştia foarte bine că împărăţia pe care şi-o arogase pe nedrept, avea să-i fie smulsă din mână la sfârşit, se hotărî să nu cruţe nici o oboseală; de a distruge cât mai multe din făpturile, pe care Dumnezeu le-a creat după chipul Său. El urăşte pe om, pentru că Hristos a arătat atâta iubire şi compătimire miloasă pentru el, şi de aceea pune în joc tot felul de amăgiri posibile, prin care să-l poată distruge; el procedă cu atât mai energic, cu cât îşi da seama de propria sa stare disperată.

Hristos veni pe pământ, pentru a justifica pretenţiile legii Tatălui Său, şi moartea Sa arată caracterul veşnic, neschimbător al acestei legi. Dar Satana duce totuşi pe oameni la vederi sucite, că legea lui Dumnezeu s-ar fi desfiinţat prin moartea lui Hristos, şi el amăgeşte astfel pe mulţi dintre pretinşii creştini la călcarea poruncilor Tatălui, deşi arată în aparenţă un devotament faţă de Fiul.

Lumea creştină nu cunoaşte încă îndeajuns istoria lui Satana, nici puterea înfricoşată pe care el o exercită. Foarte mulți nu-l privesc decât ca pe un produs al fanteziei. Între timp el s-a furişat şi a intrat în grația omenirii şi a pus stăpânire asupra ei; el ia înfățişarea unui înger de lumină, conduce trupele sale bine instruite ca un general dibaci, având o cunoştință temeinică a naturii omeneşti şi poate fi logic, filozofic sau religios şi cu o sfințenie prefăcută.

Acum intenția lui era, de a pregăti sufletele preoților cu privire la evenimentele învierii lui Hristos. El ştia, că după ce îi prinsese în cursele sale şi-i făcuse să comită acea crimă grozavă de a omorî pe Fiul lui Dumnezeu, ei căzuseră în totul sub puterea sa, şi singura lor cale de a scăpa de mânia lui Dumnezeu, consta într-o neîncetată învinuire a lui Isus, că ar fi fost un amăgitor, şi în declarația, că ucenicii Săi ar fi furat corpul Său, spre a putea pretinde, că El s-ar fi sculat din morți.

După ce mărirea extraordinară a solilor cereşti dispăruse de pe cer şi de pe mormânt, garda romană îndrăzni să-şi ridice iarăşi capul şi să se uite în jurul lor. Ei văzură că piatra cea mare era dată la o parte de pe mormânt, şi când ei se ridicară plini de spaimă, văzură că corpul lui Isus a dispărut şi mormântul era gol. Îngroziți de cele ce văzuseră, ei alergară în cetate şi povestiră celor pe care îi întâlneau, despre scena minunată pe care o văzuseră. Câțiva dintre ucenicii care petrecuseră o noapte fără somn, ascultau istoria minunată cu frică şi speranță în inimile lor. În acelaşi timp a fost trimis un sol la preoți şi la mai mari, care le aduse la cunoştință că Hristos cel crucificat S-a sculat din morți!

Un om a fost trimis imediat cu o solie secretă prin care garda romană a fost chemată la palatul marelui preot. Acolo ei au fost întrebați cu deamănuntul; şi ei au dat un raport pe larg despre cele ce văzuseră la mormânt. Că un sol puternic a venit din cer, cu fața strălucind ca fulgerul şi cu veşmântul alb ca zăpada; încât pământul se cutremură şi se zgudui, iar ei toți au fost aruncați la pământ ca morți; că îngerul a dat la o parte piatra de la uşa mormântului; că apoi un chip plin de strălucire s-a ridicat din mormânt şi un cor de glasuri au umplut cerul şi pământul cu cântări de biruință şi de bucurie; că în cele din urmă după ce lumina dispăru şi muzica încetă, ei îşi recăpătară iarăşi puterile, şi găsiră

mormântul gol, iar corpul lui Hristos nu a fost găsit nicăieri.

Când preoții, cărturarii şi mai marii auziră acest raport, paloarea morții apăru pe fețele lor. Ei nu puteau scoate nici un cuvânt şi recunoscură cu spaimă, că două treimi din profeția cu privire la Mesia se împlinise acum, iar inimile lor au fost cuprinse de spaimă de ceea ce avea să urmeze după aceasta. Ei nu puteau pune la îndoială veracitatea martorilor care stau în fața lor. Isus din Nazaret, cel crucificat, Se sculase într-adevăr din morți.

După ce îşi reveniră din prima lor surpriză la auzirea acestor veşti, începură să chibzuiască ce măsuri mai eficace să ia, iar Satan a fost gata imediat, ca să propună căi şi mijloace. Ei simțeau, că s-au pus într-o situație, în care nu mai există nici o alegere, decât de a duce lupta până la capăt şi a tăgădui pe Hristos până la sfârşit. Ei judecau, că dacă acest raport se va răspândi în popor, ei îşi vor pierde nu numai onoarea şi autoritatea lor, ci probabil şi viața lor. Isus a zis că El Se va scula din morți şi Se va urca la cer; de aceea ei se hotărâră să lase poporul în neştiință cu privire la împlinirea cuvântului Său. Aceasta s-ar putea face, gândeau ei, numai prin mituirea gărzii romane.

Ei constatară îndată că garda romană s-ar putea lăsa mişcată prin mari sume de bani, ca să-şi retragă raportul lor de mai înainte şi să mărturisească că ucenicii ar fi furat corpul lui Isus în timpul nopții, pe când santinelele dormeau. Adormirea unei santinele în postul ei era o crimă, care era pedepsită cu moartea, şi spre a dobândi dovada dorită, preoții asigurară garda, că îi vor apăra de orice pedeapsă. Soldații romani vândură pe bani iudeilor falşi cinstea lor. Ei veniră înaintea preoților cu o surprinzătoare solie a adevărului şi plecară cu o sumă de bani şi cu un raport mincinos pe care preoții îl compuseră pentru ei.

Între timp a fost trimis un sol ca să înştiințeze pe Pilat despre aceasta. Când acesta auzi despre cele ce se întâmplaseră, sufletul său a fost cuprins de spaimă.

El se încuie în casa sa şi nu mai dorea să vadă pe nimeni; dar preoții găsiră totuşi intrare la el şi încercară să-l mişte să nu facă nici o cercetare cu privire la pretinsa neglijență a santinelelor, ci să muşamalizeze chestiunea. În cele din urmă Pilat se învoi la aceasta, după ce avu o

convorbire secretă cu garda, şi luă toate informațiile de la ei. Soldații romani nu cutezau să ascundă ceva în fața guvernatorului de teamă, ca să nu-şi pericliteze viața. Pilat nu urmări chestiunea mai departe; dar din acel timp n-a mai existat pentru el nici pace, nici fericire.

FEMEILE LA MORMÂNT

Miresmele cu care corpul lui Isus avea să fie îmbălsămat, au fost pregătite cu o zi înainte de Sabat. Dimineața devreme în prima zi a săptămânii, femeile, Maria şi cu alte femei anumite porniră la mormânt, ca să înceapă lucrarea de îmbălsămare a corpului lui Isus. Apropiindu-se de grădină, ele observară cu uimire, cum cerul era luminat de o splendoare măreață, şi cum pământul se zguduia sub picioarele lor. Ele alergară la mormânt şi au fost uimite când au găsit piatra răsturnată de pe uşa mormântului, şi că garda romană nu mai era acolo. Ele observară o lumină care strălucea în apropiere de mormânt, şi când se uitară înăuntru constatară că e gol.

Maria alergă imediat cu toată puterea la ucenici şi le aduse la cunoştință că Isus nu Se mai găseşte în mormântul în care ei L-au pus. Pe când ea se afla pe cale, celelalte femei care o aşteptau la mormânt, au făcut o cercetare amănunțită a interiorului, pentru a se asigura că Domnul lor a dispărut într-adevăr. Deodată văzură pe un tânăr frumos la chip, într-un veşmânt strălucit, care şedea la mormânt. Acesta era îngerul care prăvălise piatra, şi care luă acum o înfățişare care să nu înspăimânte pe femeile care fuseseră amicele lui Isus şi care Îl ajutaseră în misiunea Sa publică. Dar deşi strălucirea îngerului era acoperită, totuşi femeile au fost uimite şi înspăimântate în cel mai înalt grad de mărirea Domnului care îi înconjura. Ele se întoarseră să fugă, dar solul ceresc le vorbi cu cuvinte blânde şi mângâietoare: “Nu vă temeți; căci

ştiu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul; şi duceți-vă repede şi spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți. Iată că El merge înaintea voastră în Galilea; acolo Îl veți vedea. Iată că v-am spus lucrul acesta." Matei 28:5-7.

Ascultând invitația îngerului, femeile se uitară din nou în mormânt, unde văzură pe un alt înger de o înfățişare strălucită, care le întrebă: "Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galilea, când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoşilor, să fie răstignit, şi a treia zi să învie." Luca 24:5-7. Aceşti îngeri cunoşteau bine cuvintele lui Isus către ucenicii Săi, căci ei au fost cu El ca îngeri ocrotitori în tot timpul umblării Sale pământeşti, şi au fost martori ai osândirii şi răstignirii Sale.

Plini de înțelepciune şi gingăşie, îngerii atraseră atenția femeilor la cuvintele lui Isus, prin care El le anunțase de mai înainte răstignirea şi învierea Sa. Femeile au priceput acum în totul cuvintele Maestrului lor, care pe vremea când au fost rostite erau pentru ele învăluite în mister. Ele câştigară noi speranțe şi curaj. Isus le declarase că El Se va scula dintre cei morți şi pretențiile Sale, că este Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitor al lumii le întemeiase pe viitoarea Sa înviere dintre cei morți.

Maria care observase cea dintâi că mormântul era gol, alergă la Petru şi la Ioan şi le aduse la cunoştință că cineva ar fi luat pe Domnul din mormânt, şi că nu ştie unde l-or fi pus. La aceste cuvinte cei doi ucenici alergară la mormânt şi găsiră după cum le spusese Maria. Corpul Maestrului lor nu mai era acolo, iar mahramele erau aşezate într-un colț. Petru deveni foarte nedumerit; Ioan însă credea că Isus S-a sculat dintre morți, după cum le zisese mai înainte. Ei nu înțelegeau Scripturile Vechiului Testament, care învățau că Hristos Se va scula dintre cei morți; dar credința lui Ioan se întemeia totuşi pe cuvintele lui Isus, pe care le spusese când era încă cu ei.

Ucenicii părăsiră mormântul şi se întoarseră înapoi acasă; dar Mariei nu-i venea să părăsească mormântul când era în atâta nesiguranță despre corpul Domnului ei. Stând încă acolo plângând şi plecându-se încăodată

pentru a se uita în mormânt, văzu deodată doi îngeri îmbrăcați în veşminte albe. Ei luaseră înfățișare omenească şi de aceea Maria nu-i recunoscu ca ființe cereşti. Unul şedea unde odihnise capul lui Isus, iar celălalt la picioarele Lui. Ei se adresară Mariei cu următoarele cuvinte: "'Femeie', i-au zis ei, 'pentru ce plângi?' Ea le-a răspuns: 'Pentru că au luat pe Domnul meu, şi nu ştiu unde L-au pus.'" Ioan 20:12. În fața mormântului gol şi a dispariției corpului Maestrului ei, Maria nu putea fi mângâiată aşa uşor.

Lăsându-se în totul pradă durerii ei ea nu observă înfățișarea cerească a acelora care îi vorbeau. Când ea se întoarse plângând la o parte, o altă voce întrebă: "'Femeie', i-a zis Isus, 'de ce plângi?"

Ochii ei erau atât de orbiți de multe lacrimi, încât nu observă mai de aproape pe Cel care-i vorbea. Totuşi ea era stăpânită de idea, de a dobândi informații mai precise de la cel care o întrebă despre corpul Domnului ei. Ea gândea că cel ce-i vorbea ar fi unul dintre acei, care supravegheau grădina, şi-i vorbi cu cuvinte rugătoare: "Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus, şi mă voi duce să-L iau."

Ea simți în inima ei, că numai de ar putea ajunge iarăşi în posesia scumpului corp crucificat, aceasta ar însemna o mare mângâiere în durerea ei. Ea gândea, că dacă mormântul acestui om bogat este un loc prea de cinste pentru Domnul ei, ea se va îngriji singură pentru un alt loc de îngropăciune. Cea mai zeloasă străduință a ei era de a-L găsi, aşa ca El să aibă o înmormântare cuviincioasă. Dar acum, spre marea ei mirare îi veni la ureche glasul cel bine cunoscut al lui Isus care îi zise: "Marie!". Lacrimile ei încetară pe moment, şi acel, căruia ea îi vorbise, crezând că este grădinarul, stă acum descoperit în fața ei - era Isus! Pentru un moment, ea uită în bucuria ei, că El fusese crucificat: ea îşi întinse mâinile către El şi zise: "Rabuni!" La acestea Isus zise: "'Nu Mă ține', i-a zis Isus; 'căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei, şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi la Tatăl vostru la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru."

Isus refuză să primească omagiile poporului Său, înainte de a şti că jertfa Sa a fost primită de către Tatăl şi până când Dumnezeu Însuşi avea să-I dea asigurarea, că compensația pentru păcatele lumii este

suficientă şi mulțumitoare şi că ai Săi pot dobândi viață veşnică prin sângele Său. Isus Se urcă imediat la ceruri şi Se prezentă înaintea tronului lui Dumnezeu, cu semnele ocării şi ale tiraniei pe fruntea Sa, pe mâinile şi picioarele Sale. El refuză însă să primească coroana măririi şi veşmintele împărăteşti, şi respinse de asemenea şi închinarea din partea îngerilor, tot aşa după cum respinsese şi închinarea Mariei, până ce Tatăl Său îi arătă, că jertfa Sa a fost primită.

În acelaşi timp El avea de prezentat o cerere cu privire la aleşii Săi de pe pământ, şi dorea să i se lămurească bine raportul, în care mântuiții Săi aveau să stea în viitor față de cer, şi față de Tatăl Său. Comunitatea Sa trebuia să fie îndreptățită şi primită înainte ca El să poată primi onoruri cereşti. El declară că voința Sa este, ca acolo unde este El, să fie şi comunitatea Sa; dacă El va fi părtaş măririi, să se bucure şi poporul Său de aceeaşi strălucire. Acei de pe pământ care suferă împreună cu El, vor împărăți în cele din urmă împreună cu El în împărăția Sa. Hristos mijloci pentru comunitatea Sa în modul cel mai stăruitor şi cel mai precis, punând interesele Sale deopotrivă cu interesele lor şi cu o iubire şi statornicie mai tare decât moartea, apără drepturile şi onoarea pe care ei le dobândiseră printr-Însul.

Răspunsul lui Dumnezeu la această rugăminte e dat în proclamația: "Toți îngerii lui Dumnezeu să-I aducă închinare!" Orice comandant ceresc ascultă de porunca împărătească, şi pretutindeni în cer răsună "Vrednic este Mielul care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda!" Apoc. 5:12 Oştile nenumărate de îngeri se aruncară la picioarele Salvatorului lor. Cererea lui Isus este acceptată; comunitatea stă deci îndreptățită printr-Însul, care este reprezentantul şi capul ei. Tatăl confirmă aici convenția Sa cu Fiul, că El primeşte să Se împace cu oamenii, care primesc pocăința şi ascultarea spre a-i face iarăşi părtaşi harului Dumnezeiesc prin meritele lui Isus. Mântuitorul asigură că un om "va fi mai scump decât aurul din Ofir" Is. 13:12. Toată puterea în cer şi pe pământ este dată acum Prințului vieții, şi totuşi El nu uită pentru nici o clipă pe sărmanii Lui ucenici dintr-o lume păcătoasă, ci Se pregăteşte să vină iarăşi la ei pentru a le putea transmite mărirea şi puterea Sa. În acest fel Salvatorul

omenirii legă prin jertfirea Sa de Sine, pământul cu cerul şi pe omul muritor cu Dumnezeul nemărginit.

Isus zise către Maria: "'Nu Mă ţine', i-a zis Isus; 'căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu." Când Isus Îşi închise ochii pe cruce în moarte, sufletul Său nu se urcă imediat la cer, după cum cred unii, altfel cum puteau să se adeverească cuvintele: "Căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu"? Sufletul lui Hristos dormi în mormânt cu corpul Său şi nu zbură la cer, pentru a duce acolo o experienţă deosebită şi a privi de acolo asupra ucenicilor Săi îndureraţi, cum îmbălsămează corpul din care El a ieşit. Tot ceea ce alcătuia viaţa şi priceperea lui Isus, rămase cu corpul Său în mormânt. El avea putere, ca să-Şi lase viaţa şi să Şi-o ia iarăşi.

Faptul că Hristos a înviat în prima zi a săptămânii, nu sfinţeşte această zi şi nu o face Sabat. Înainte de moartea Sa Isus institui o sărbătoare de amintire a frângerii corpului Său şi a vărsării sângelui Său pentru păcatele lumii, prin întocmirea Sfintei Cine cu cuvintele: "Pentru că oridecâteori mâncaţi din pâinea aceasta şi beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, până va veni El." 1 Cor. 11:26. Iar credinciosul pocăit, care face paşii ceruţi de pocăinţă, sărbătoreşte prin botezul său, serbarea de amintire a morţii, a înmormântării şi a învierii lui Hristos. El se coboară în apă, preînchipuind moartea şi înmormântarea, şi se ridică din apă pentru a se asemăna şi învierii Sale - nu pentru a reîncepe vechea sa viaţă de păcat, ci pentru a începe o nouă viaţă în Isus Hristos.

Celelalte femei care au văzut pe îngerii care au vorbit cu ele, au părăsit mormântul cu simţăminte amestecate de teamă şi de mare bucurie. Ele au mers în grabă la ucenici, după sfatul îngerilor, şi le-au povestit lucrurile pe care le-au văzut şi auzit. Femeile primiseră de la îngeri însărcinarea, de a duce această veste lui Petru în primul rând. Acest ucenic era mai întristat decât toţi ceilalţi din cercul urmaşilor lui Hristos, pentru că tăgăduise pe Domnul într-un chip atât de ruşinos. Căinţa lui Petru pentru această crimă a fost bine înţeleasă de îngeri, şi compătimirea lor gingaşă pentru cel rătăcitor şi îndurerat s-a dat pe faţă prin marele interes pe care ei îl arătară pentru ucenicul nenorocit, ceea ce îi dădu dovada că i-a fost primită căinţa şi păcatul i-a fost iertat.

Când ucenicii au auzit raportul adus de femei, s-au mirat foarte tare. Au început să-şi amintească de cuvintele Domnului lor, care preziceau învierea Sa. Şi totuşi acest eveniment, care ar fi trebuit să umple inimile lor de bucurie, a fost o cauză de mare încurcătură pentru ei. După decepția lor de la moartea lui Hristos, credința lor nu era destul de tare, pentru a primi faptul învierii. Speranțele lor au fost atât de mult înşelate, încât ei nu erau în stare să creadă celor raportate de femei, ci gândeau că ele au fost înşelate de propriile lor simțuri. Chiar când Maria Magdalena mărturisi, că a văzut pe Domnul şi a vorbit cu El, ei refuzară încă mereu, să creadă că El a înviat.

Inimile ucenicilor erau zdrobite la culme din cauza evenimentelor prin care trecuseră. În ziua a şasea ei văzură pe Maestrul lor murind; în ziua întâia a săptămânii, ei nu au mai găsit trupul lui Isus, şi asupra lor cădea bănuiala că L-ar fi răpit pentru a înşela poporul. Ei se îndoiau că vor putea combate vreodată impresiile false, care se răspândiseră contra lor, şi acum ei erau puşi în încurcătură prin rapoartele femeilor credincioase. În confuzia inimii lor, doreau după Maestrul lor iubit, care a fost gata întotdeauna să le explice tainele care îi nelinişteau şi să-i scoată din încurcătură.

ISUS LA EMAUS

În aceeaşi zi, Isus întâlni pe mai mulți dintre ucenicii Săi şi le zise: "Pace vouă", după care ei săriră în fața Lui, se plecară şi I se închinară. Acum El permise acest omagiu, căci Se urcase între timp la Tatăl, primise aprobarea Sa şi închinarea îngerilor sfinți. Târziu în după amiaza aceleiaşi zile, doi dintre ucenicii Săi erau pe cale spre Emaus cam la două ore de drum depărtare de Ierusalim. Ei au venit în cetate ca să serbeze Paştele, şi vestea de dimineață, despre dispariția din mormânt a corpului lui Isus, îi puse într-o încurcătură extraordinară. Această confuzie crescuse şi mai mult la cele raportate de femei despre solii cereşti şi despre arătarea lui Isus personal. Acum ei se întorceau acasă, pentru a medita şi a se ruga, cu speranța de a căpăta lumină în această chestiune care le-a pus mintea într-o mare confuzie.

Aceşti doi ucenici care nu au avut o poziție însemnată alături de Isus în activitatea publică credeau însă cu tărie în El. Curând după pornirea lor la drum, ei observară un străin care se apropia de ei din urma lor şi care li s-a alăturat. Ei erau atât de adânciți în cugetele lor chinuitoare, pe care şi le exprimau unul altuia, încât de abia observau prezența unui al treilea. Acei bărbați tari erau atât de îndureraţi, încât plângeau, când păşiră mai departe. Inima cea miloasă a lui Isus vedea aici o durere, pe care El era în stare să o vindece. Ucenicii vorbeau între ei despre evenimentele celor câteva zile trecute şi se mirau cum se poate împăca faptul, că Isus S-a lăsat pe Sine predat unei morți de ocară, cu pretențiile Sale de Fiu al lui Dumnezeu.

Unul susținea că El nu putea fi un amăgitor, dar că S-a înşelat singur cu privire la misiunea Sa şi la mărirea viitoare. Amândoi se temeau ca nu cumva să se adeverească ceea ce Îi imputau vrăjmaşii Săi: "Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu se poate mântui!" Şi totuşi ei se mirau cum se putea să fi căzut El într-o astfel de amăgire, pe când El le dăduse repetate dovezi, că cunoştea secretele inimii celorlalți. Iar rapoartele atât de ciudate ale femeilor le sporeau cu atât mai mult nedumerirea.

Aceşti ucenici s-ar fi putut nelinişti poate încă mult timp despre tainele ultimelor câteva zile, dacă Isus nu i-ar fi lămurit. Sub chipul unui amic, El intră în vorbă cu ei. "Dar ochii lor erau împiedicați ca să-L cunoască. El le-a zis: 'Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?' Şi ei s-au oprit, uitându-se trişti. Drept răspuns, unul dintre ei, numit Cleopa, I-a zis: ' Tu eşti singurul străin aici în Ierusalim, de nu ştii ce s-a întâmplat în el zilele acestea?' 'Ce?' le-a zis El. - Şi ei I-au răspuns: 'Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un proroc puternic în fapte şi în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu şi înaintea întregului norod." Luca 24:16-19.

Apoi ei i-au povestit faptele osândirii şi răstignirii Maestrului lor, şi mărturisirile femeilor cu privire la dispariția corpului Său, la vedenia de îngeri care li se arătase, la vestea despre înviere şi la raportul acelor ucenici, care fuseseră la mormânt. "Atunci Isus le-a zis: 'O, nepricepuților şi zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus proorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, şi să intre în slava Sa?' Şi a început de la Moise, şi de la toți prorocii, şi le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El." Luca 24:25-27.

Ucenicii amuțiseră de uimire şi de răpire. Ei nu au îndrăznit, ca să întrebe pe Străin cine este. Ei Îl ascultau cu atenție, răpiți fiind de înțelepciunea Sa, atraşi către El de cuvintele Sale amabile şi de purtarea Sa iubitoare, pe când le lămurea Scripturile şi le arăta cu dovezi din profeții, că Hristos trebuia să sufere, pentru ca după suferințele Sale să intre în mărirea Lui.

Isus începu cu prima carte a lui Moise şi urmării prin toți profeții dovezile inspirate cu privire la viața, trimiterea, suferințele, moartea şi învierea Sa. El nu a găsit necesar de a săvârşi vreo minune, pentru a le

arăta că El este Salvatorul lumii, Cel înviat dintre morți; din contră El reveni asupra profețiilor, şi dădu o tâlcuire completă şi limpede a acestora, pentru a da un răspuns clar şi de netăgăduit la întrebarea despre identitatea Sa, şi pentru a întări şi mai bine faptul că tot ce I S-a întâmplat Lui, a fost prezis de scriitori inspirați. Isus obişnuia încă de mult, de a introduce sufletele ascultătorilor Săi în prețioasele fundamente ale adevărului, aşa cum ele se găsesc în scrierile Vechiului Testament. Stima de care aceste rapoarte sfinte se bucurau în ochii Săi, este arătată în pilda despre omul cel bogat şi Lazăr, unde El zice: "Dacă nu ascultă de Moise şi de proroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți." Luca 16:31. Dar şi apostolii mărturisesc despre însemnătatea Vechiului Testament. Petru zice: "Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt." 2 Petru 1:21. Luca vorbeşte despre profeții care au prezis venirea lui Hristos astfel: "Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat şi a răscumpărat pe poporul Său. Şi ne-a ridicat o mântuire puternică, în casa robului Său David, cum vestise prin gura sfinților Săi proroci, care au fost din vechime." Luca 1:68-70.

Glasul lui Hristos este cel care vorbeşte prin profeți şi patriarhi, din zilele lui Adam şi până la scenele finale ale timpului. Acest adevăr nu era cunoscut de iudeii, care lepădau pe Isus, şi totuşi aşa de puțin e prețuit şi de mulți dintre pretinşii creştini ai timpului nostru. Între Vechiul şi Noul Testament se află o frumoasă armonie. Textele, care la prima citire ni se par nelămurite, devin lămurite şi înțelese prin comparație cu alte texte, care se referă la aceeaşi chestiune. O cercetare minuțioasă a profețiilor ar fi luminat atât de mult priceperea iudeilor, încât ar fi recunoscut pe Isus ca Mesia cel prezis. Dar ei tâlcuiseră acele profeții în aşa mod, încât să satisfacă propriile lor idei sucite şi stricate şi străduințele lor egoiste. Ucenicii deveniseră confuzi prin tâlcuirile şi tradițiile preoților şi de aici venea nelămurirea şi necredința lor cu privire la osândirea, moartea şi învierea Maestrului lor. Aceste profeții greşit înțelese, au fost lămurite acum celor doi ucenici prin Acela care inspirase pe bărbați prin Spiritul său Sfânt, ca să le scrie. Isus arăta ucenicilor Săi, că orice amănunt din profeție, cu privire la

Mesia, şi-a găsit împlinirea în viața şi moartea Maestrului lor. El li Se adresă ca un străin, şi ca cineva care era uimit că ei nu înțeleseseră bine Scripturile, care i-ar fi scăpat de toate greutățile.

Deşi Isus îi învățase şi mai înainte în privința profețiilor, totuşi ei nu au fost încă în stare a renunța în totul la idea despre o împărăție vremelnică a lui Hristos la prima Sa venire. Părerile lor preconcepute i-au făcut să privească la răstignirea Sa ca la distrugerea finală a tuturor speranțelor lor. Dar când le-a fost arătat în mijlocul descurajării lor, că tocmai lucrurile care provocaseră disperarea lor, aduceau cea mai puternică dovadă a faptului că credința lor a fost dreaptă, aceasta le-a fost din nou întărită. Ei înțelegeau acum multe lucruri pe care Maestrul lor le spusese înainte de osândirea Sa şi pe care nu le-au putut pricepe pe acea vreme. Totul părea limpede şi lămurit în fața spiritului lor. În viața şi moartea lui Isus, ei vedeau împlinirea profeției şi inimile lor au fost umplute de iubire pentru Maestrul lor.

Mulți pretinşi creştini dau la o parte Vechiul Testament şi se mărginesc numai la Noul. Se aude acum strigătul: La o parte cu legea şi profeții, şi dați-ne Evanghelia lui Hristos. Dacă viața lui Hristos şi învățăturile Noului Testament ar conține tot ceea ce este necesar pentru statornicirea credinței, atunci de ce Isus nu atrase, cu această ocazie atenția numai la învățăturile Sale, la înțelepciunea şi curăția caracterului Său şi la minunile pe care El le săvârşise, ca dovezi îndestulătoare ale trimiterii Sale mesianice?

Istoria vieții, a morții şi a învierii lui Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, nu poate fi dovedită pe deplin, fără dovezile ce se cuprind în Vechiul Testament. Hristos este descoperit în Vechiul Testament tot aşa de bine ca şi în Noul Testament. Unul mărturiseşte despre un Mântuitor, care va veni, pe când celălalt vorbeşte despre un Mântuitor care s-a arătat la fel după cum fusese prezis prin profeți. Pentru ca cineva să poată prețui pe deplin planul de Mântuire, trebuie să cunoască în profunzime scrierile Vechiului Testament. Tocmai lumina glorioasă a trecutului profetic este care face ca viața lui Hristos şi învățăturile Noului Testament să iasă în evidență în claritatea şi frumusețea lor. Minunile lui Hristos sunt o dovadă a dumnezeirii Sale; cele mai puternice dovezi, că El este

Mântuitorul lumii, se găsesc totuşi punând în comparaţie profeţiile Vechiului Testament cu istoria Noului Testament. Isus a zis iudeilor: "Cercetaţi Scripturile, pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine." Ioan 5:39. Pe acea vreme nu exista nici o altă scriptură, decât Scriptura Vechiului Testament; prin urmare sfatul lui Isus este limpede.

În timp ce ucenicii călătoreau cu Isus şi ascultau cu atenţie la cuvintele Sale amabile, în comportarea Sa nu li se demonstră nimic că ei ar asculta la altcineva decât la un călător întâmplător, care se întorcea de la sărbătoare, dar care înţelegea în profunzime profeţiile. El păşea cu aceeaşi grijă ca şi ei peste pietrele aspre şi se opri cu ei să se odihnească după ce urcă un deal neobişnuit de înalt. În felul acesta cei doi ucenici îşi continuau drumul de-a lungul munţilor în tovărăşia Salvatorului divin care putea zice: "Toată puterea Mi S-a dat în cer şi pe pământ".

Acest biruitor puternic asupra morţii, care suportase mizeria omenească în toată adâncimea ei, pentru a salva o lume pierdută, îşi luă modesta însărcinare, de a călători cu cei doi ucenici la Emaus, pentru a-i învăţa şi mângâia. În felul acesta, El Se identifică mereu cu poporul Său suferind şi nedumerit. În cele mai grele împrejurări Isus este întotdeauna cu noi, pentru a ne netezi calea. El este acelaşi Fiu al omului, cu aceleaşi simţăminte de simpatie şi cu aceeaşi iubire, pe care El a dat-o pe faţă înainte de a se coborî în mormânt şi a se urca în cele din urmă la Tatăl în cer.

În cele din urmă, când soarele apuse, ucenicii ajunseră cu tovarăşul lor acasă. Niciodată până aici nu li se păruse lor atât de scurtă calea, şi nici timpul nu le trecuse, atât de repede ca de data aceasta. Străinul nu dădu prin nici un semn a se înţelege că El ar vrea să se oprească aici, dar ucenicii nu puteau să suporte gândul de a se despărţi aşa de curând de cineva, care umpluse inimile lor cu noi speranţe şi bucurii, şi de aceea Îl rugară, să rămână la ei peste noapte. Isus nu urmă imediat invitaţiei lor, ci părea înclinat, să-Şi continue călătoria mai departe. Ucenicii simţindu-se atraşi către străin, Îl rugară stăruitor să rămână la ei, arătând că "este spre seară". Isus acceptă în cele din urmă rugămintea lor şi intră în locuinţa lor simplă.

Mântuitorul nu ne impune niciodată prezența Sa cu sila. El caută societatea acelora despre care El ştie că au nevoie de mâna Sa purtătoare de grijă, şi El le dă ocazie, ca să-L roage să rămână neîncetat la ei. Dacă ei Îl cheamă cu o dorință fierbinte, ca să locuiască la ei, atunci El va păşi chiar şi în cea mai modestă colibă şi va bucura cele mai smerite inimi.

Pe când aştepta încă cina, Isus continua să explice mai departe Scripturile găzduitorilor Săi, prezentându-le dovezile dumnezeirii Sale şi demonstrându-le planul de mântuire. Cina cea simplă a fost pregătită în dată, iar cei trei îşi ocupară locurile lor la masă, cu Isus în frunte, după cum era obişnuința Sa.

Datoria, de a implora binecuvântarea asupra hranei, cădea de obicei asupra capului de familie; dar Isus puse aici mâinile Sale asupra pâinii şi o binecuvântă. La auzirea primelor cuvinte ale rugăciunii Sale, ucenicii ridicară plini de uimire ochii lor, pentru că nimeni altul, decât Domnul nu putea proceda în felul acesta. Glasul Său pătrunde la urechile lor asemenea glasului Maestrului lor, şi iată, mâinile Sale poartă rănile cuielor. Într-adevăr acesta este chipul iubitului lor Maestru! Pentru o clipă ei sunt ca fermecați, apoi se scoală şi cad la picioarele Sale ca să I se închine; dar deodată El dispăru din mijlocul lor.

Acum ei ştiau, că au mers împreună cu Mântuitorul înviat şi au vorbit cu El. Ochii lor au fost întunecați aşa că ei nu L-au cunoscut mai înainte deşi adevărurile rostite de El pătrunseseră adânc în inimile lor descurajate. Acela care a suportat lupta cu moartea în grădină şi ocara crucii, şi care a câştigat biruință asupra morții şi a mormântului, El, în fața Căruia, îngerii căzuseră şi Îl adoraseră cu cântări de laudă şi de mulțumire, căutase pe doi ucenici singuratici şi descurajați, şi a fost în prezența lor pentru mai multe ore, învățându-i şi mângâindu-i, şi totuşi necunoscut de ei.

Isus nu li se descoperi imediat la început în adevăratul Său caracter, nici înainte de a le demonstra marea însemnătate a Scripturilor; căci El ştia, că ei vor fi atât de peste măsură de fericiți, de a-L revedea înviat dintre morți, încât sufletele lor se vor mulțumi cu aceasta. Atunci ei nu ar mai fi flămânzit după adevărurile sfinte pe care El voia să le

întipărească în mod neşters în sufletele lor, pentru ca şi ei să le poată transmite altora, care şi ei, la rândul lor, ar trebui să răspândească mai departe cunoştința prețioasă, până ce în cele din urmă unii aveau să posede lumina care a fost dată în acea zi ucenicilor deznădăjduiți, pe când călătoreau spre Emaus.

El nu Se dădu pe față, până nu le explică Scripturile, şi până ce ei dobândiră o credință rațională în viața, în caracterul, în misiunea Sa pe pământ, şi în moartea şi învierea Sa. El dorea ca adevărul să prindă rădăcini puternice în sufletele lor, nu pentru că adevărul era sprijinit prin mărturia Sa personală, ci pentru că legea tipică şi profeții Vechiului Testament, care erau în armonie cu faptele vieții şi morții Sale, aduceau dovezi de netăgăduit pentru acel adevăr. După ce scopul eforturilor Sale cu cei doi ucenici ai Săi a fost ajuns, El Se dădu pe față, pentru ca bucuria lor să fie deplină, şi apoi El dispăru din ochii lor.

Când aceşti ucenici părăsiră Ierusalimul ca să meargă acasă, intenția lor fusese, ca să-şi reia din nou vechea lor ocupație şi să ascundă pe cât se poate speranțele lor înşelate. Dar acum bucuria lor era mai mare ca deznădejdea lor de mai înainte. "Şi au zis unul către altul: 'Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, şi ne deschidea Scripturile?'" Luca 24:32.

Ei uitară foamea şi oboseala lor şi părăsiră cina ce fusese pregătită, pentru că ei nu puteau rămâne mai departe acasă şi să mai țină ascunsă cunoştința pe care o dobândiseră tocmai în aceste momente. Ei doreau cu zel să împărtăşească tovarăşilor lor bucuria lor, aşa că ei toți să se poată bucura împreună pentru Mântuitorul cel viu, care Se sculase dintre morți. Deşi era deja târziu, ei se întoarseră totuşi imediat înapoi la Ierusalim, dar cât de schimbate erau simțămintele lor acum față de acelea cu care ei plecaseră pe cale spre Emaus! Isus era la cot cu ei, dar ei nu ştiau. El auzea plin de bucurie cuvintele lor de fericire şi de mulțumire, când vorbeau amândoi pe cale.

Ei erau acum prea fericiți pentru a mai ține seama de greutățile drumului aspru şi nesigur. Pe cer nu era nici o lună pentru a le lumina calea; inimile lor însă erau uşoare de bucuria noilor descoperiri de care ei se împărtăşiseră. Ei căutară calea lor peste pietrele aspre şi prin

stâncile primejdioase, împiedicându-se şi căzând adesea din cauza grabei lor prea mari. Nelăsându-se induşi în eroare de acestea, ei alergau hotărâți mai departe. De multe ori ei nu mai nimereau calea din cauza întunecimii, şi erau siliți să se întoarcă înapoi, până ce găseau iarăşi drumul cel adevărat, şi apoi înaintau cu şi mai mare grabă în calea lor. Ei doreau să ducă solia lor prețioasă la amicii lor. Niciodată până aici n-au avut buzele omeneşti de vestit o solie ca aceasta; căci faptul învierii lui Isus Hristos, avea să fie marele adevăr, în jurul căruia ca punct central avea să se concentreze toată credința şi toată speranța fiilor lui Dumnezeu.

ÎN CAMERA DE SUS

Când ucenicii sosiră în Ierusalim, intrară în oraş prin poarta de răsărit, care la sărbători sta deschisă. Casele erau acum în linişte şi întuneric; dar ei şi-au găsit totuşi calea pe străzile strâmte la lumina lunii care răsărea. Ei ştiau foarte bine că vor găsi pe fraţii lor în acea "odaie mare de sus", vrednică de amintire în care Isus petrecuse ultima noapte înainte de moartea Sa. Aici ucenicii au petrecut Sabatul cu mare tristeţe pentru Domnul lor. Şi acum ei nu doreau somnul, ci povesteau între ei evenimentele mişcătoare. Cu o mână prevăzătoare uşa a fost deschisă la strigătul repetat al celor doi ucenici; ei au intrat înăuntru şi împreună cu ei a intrat şi Isus, care fusese tovarăşul lor nevăzut în această călătorie.

Ei au găsit pe ucenici adunaţi şi într-o stare de mare agitaţie. Speranţa şi credinţa se luptau se câştige supremaţia în sufletele lor. Raportul Mariei Magdalena şi al celorlalte femei a fost ascultat de toţi; dar câţiva erau încă căzuţi în prea mare deznădejde, pentru a crede mărturisirilor lor. Raportul lui Petru, cu privire la discuţia sa cu Domnul cel înviat, a fost expus cu mare entuziasm şi convingere şi a avut o mare influenţă asupra fraţilor, aşa încât credinţa lor a fost din nou înviorată. Când ucenicii de la Emaus au intrat în sală cu acea veste îmbucurătoare, ei au fost întâmpinaţi cu cuvintele: "A înviat Domnul cu adevărat, şi S-a arătat lui Simon". Luca 24:34.

Cei doi din Emaus au povestit cele întâmplate cu ei, cum Domnul le-a deschis ochii şi i-a călăuzit prin tot lanţul profetic, care se întinde până în zilele patriarhilor de pe vremuri şi care a prezis toate câte aveau

să se întâmple cu privire la Salvatorul lor. Cercul ucenicilor asculta cu atenție încordată acest raport. Unii au fost umpluți de o credință nouă, iar alții au rămas necredincioşi. Deodată Isus S-a arătat în mijlocul lor. Mâinile Sale au fost ridicate pentru binecuvântare, şi El le zise: "Pace vouă".

"Plini de frică şi de spaimă ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: 'Pentru ce sunteți tulburați? Şi de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile şi picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă şi vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.' Şi după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile şi picioarele Sale." Luca 24:37-40.

Apoi ei au privit la mâinile şi picioarele găurite de cuiele tirane şi recunoscură glasul Său melodios, care nu putea fi comparat cu nici unul din câte auziseră până acum. "Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau, şi se mirau, El le-a zis: 'Aveți aici ceva de mâncare?' I-au dat o bucată de peşte fript şi un fagur de miere. El le-a luat şi a mâncat înaintea lor." Luca 24:41-42. Credința şi bucuria luă acum loc îndoielii şi necredinței, şi mărturisiră pe Mântuitorul lor înviat cu astfel de simțăminte, care nu pot fi exprimate în cuvinte.

Isus explică întregului cerc adunat Scripturile, începând de la prima carte a lui Moise şi atrăgându-le atenția îndeosebi la profețiile, care se refereau la acel timp, şi care preziceau suferințele şi învierea lui Hristos: "Şi le-a zis: 'Aşa este scris, şi aşa trebuia să pătimească Hristos, şi să învie a treia zi dintre cei morți. Şi să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința şi iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri." Luca 24:46-47.

Ucenicii au început acum să înțeleagă natura şi mărimea însărcinării lor. Ei trebuiau să vestească lumii adevărurile minunate pe care Hristos le încredințase lor. Evenimentele vieții, morții şi învierii Sale, armonizarea profețiilor cu acele evenimente, inviolabilitatea legii dumnezeieşti, tainele planului de mântuire, puterea lui Isus de a ierta păcatele, pentru toate acestea ei fuseseră martori, şi era chemarea lor, de a face cunoscut acestea la toți oamenii, începând de la Ierusalim ca punct de plecare. Ei aveau de vestit Evanghelia păcii şi a salvării prin

pocăință şi prin puterea Salvatorului. La timpul primei veniri a lui Hristos pe pământ, îngerii vestiseră: "Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, şi pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui." După ce alergarea Sa pământească a fost terminată, El Se sculă dintre morți şi vorbi ucenicilor Săi adunați, când li Se arătă pentru prima dată cu cuvintele de binecuvântare "Pace vouă".

Isus este gata întotdeauna să aducă pace sufletelor care sunt chinuite de îndoială şi teamă. Acest Salvator prețios aşteaptă de la noi, ca să-I deschidem uşile inimii noastre şi să-L invităm ca să rămână la noi. El zice: "Iată Eu stau la uşă, şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine." Apoc. 3:20. Viața noastră este o luptă continuă; noi trebuie să luptăm contra stăpânirilor şi puterilor; contra spiritelor rele şi a vrăjmaşilor neadormiți, noi trebuie să rezistăm ispitelor şi să biruim, după cum Hristos a biruit. Când pacea lui Hristos va intra în inima noastră, atunci vom suporta în linişte şi cu răbdare cele mai grele cercări.

Învierea lui Isus era un simbol al învierii finale a tuturor celor ce au adormit în Domnul. Corpul cel înviat al Mântuitorului, purtarea Sa, tonul glasului Său, toate acestea erau cunoscute urmaşilor Săi. În acelaşi chip se vor scula iarăşi toți acei, care au adormit în Isus. Noi vom recunoaşte iarăşi pe amicii noştri întocmai după cum ucenicii au recunoscut pe Isus. Deşi ei au fost desfigurați sau mutilați în această viață pământească, totuşi în corpurile lor înviate şi strălucite, identitatea lor personală va rămâne în totul neatinsă şi noi vom recunoaşte trăsăturile iubiților noştri în fețele strălucitoare de lumina lui Isus.

Moartea lui Hristos provocase în Toma cea mai mare disperare. Credința sa părea a se fi stins într-un întuneric complet. El nu fusese de față în sala de sus, în timpul când Isus Se descoperi ucenicilor Săi. El auzise rapoartele celorlalți şi primise destule dovezi, că Isus a înviat într-adevăr, dar o posomorâre naivă şi o necredință recalcitrantă făcură inima sa neprimitoare față de orice mărturisire îmbucurătoare. Când auzi pe ucenici repetând raportul despre manifestările minunate ale Mântuitorului înviat, el căzu prin aceasta într-o disperare şi mai mare; căci dacă Hristos a înviat într-adevăr din morți, atunci nu mai rămânea

nici o speranță mai departe cu privire la o împărăție pământească, literală. Vanitatea sa a fost de asemenea jignită la gândul, că Maestrul său S-a arătat la toți ucenicii, numai lui nu; de aceea el era hotărât să nu creadă, şi timp de o săptămână întreagă, el îşi frământa mintea despre starea sa mizerabilă, care i se părea cu atât mai de nesuferit, căci îl punea față în față cu speranța şi credința reînviată a fraților săi.

În decursul acestor zile el obişnuia să repete adesea în societatea fraților săi cuvintele: "Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, şi dacă nu voi pune mâna Mea în coasta Lui, nu voi crede." Ioan 20:25. El nu voia să vadă prin ochii fraților săi; şi să practice o credință care depindea de mărturiile lor. Deşi el iubea pe Domnul său din tot sufletul său, totuşi gelozia şi necredința puseseră stăpânire pe inima şi spiritul său.

Camera de sus era de obicei locul de întâlnire a unui mare număr de ucenici, şi aici se adunau toți în fiecare seară. Într-o seară Toma se hotărî să aibă o întâlnire cu frații săi; căci cu toată necredința lui, el nutrea totuşi o slabă speranță, că vestea îmbucurătoare ar fi adevărată. Pe când ucenicii luau cina lor obişnuită, şi discutau faptele referitoare la adevărul credinței lor, aşa cum ele le-au fost dovedite de Hristos din profeții, "Pe când erau uşile încuiate, a venit Isus, a stătut în mijloc, şi le-a zis: 'Pace vouă!'" Ioan 20:26.

Apoi El mustră pe necredinciosul care nu primise mărturia acelora care Îl văzuseră, şi adresându-Se lui Toma adăugă: "Adu-ți degetul încoace, şi uită-te la mâinile Mele; şi adu-ți mâna, şi pune-o în coasta Mea; şi nu fi necredincios, ci credincios." Ioan 20:27. Cu aceste cuvinte, Isus arăta lui Toma că credința Sa i-ar fi fost mai plăcută dacă el ar fi crezut mărturia fraților săi şi dacă n-ar fi refuzat să creadă, până ce a văzut pe Isus cu proprii săi ochi. Dacă lumea ar fi vrut să urmeze exemplul lui Toma, atunci nimeni n-ar fi crezut în mântuire; căci toți cei ce primesc acum pe Hristos, fac aceasta pe baza mărturiei altora.

Foarte mulți, care au o credință slabă susțin că dacă ar avea dovezile pe care le avea Toma de la tovarăşii săi, ei nu s-ar îndoi ca el. Ei nu-şi dau seama, că ei nu numai că posedă toate acele dovezi, ci au încă şi alte mărturii care se îngrămădesc în jurul lor din toate părțile. Mulți

dintre cei care aşteaptă ca Toma, până ce toate motivele de îndoială să fie înlăturate, poate că nu-şi vor cunoaşte niciodată dorinţa lor, cum a făcut acela, ci se vor înrădăcina din ce în ce tot mai mult în necredinţă, până ce în cele din urmă nu vor mai fi în stare a recunoaşte greutatea dovezilor în favoarea lui Isus, şi la fel ca şi la iudeii necredincioşi, lumina cea mică, pe care ei o posedă, poate să se stingă în cele din urmă în întunericul, care înconjoară sufletele lor. Lepădarea argumentelor simple şi convingătoare ale adevărului divin împietresc inima şi orbesc priceperea. Dacă lumina preţioasă nu este preţuită cum trebuie, ea se stinge în cele din urmă în totul în sufletul aceluia, care nu este voios a o primi.

În tratarea lui Toma, Isus dădu la toţi urmaşii Săi o învăţătură importantă cu privire la modul cum ei trebuiau să trateze pe acei, care nutresc îndoială despre adevărurile religioase şi care pun întotdeauna această îndoială pe planul întâi. El nu năpădi pe Toma cu reproşuri, nici nu se lansă în discuţie cu el; ci cu o coborâre şi cu o gingăşie deosebită, El Se descoperi celui îndoielnic. Toma luase o poziţie nedreaptă, căutând să prescrie condiţiile credinţei sale; dar Hristos, prin iubirea şi coborârea Sa mărinimoasă, îndepărtă toate zidurile de despărţire pe care el le ridicase. Discuţiile şi combaterile nu reuşesc decât rar să biruie necredinţa, ci din contră, o provoacă să ia poziţie de apărare, prin care va găsi nou sprijin şi scuze. Dar Isus în iubirea şi milostivirea Sa, descoperit ca Mântuitor crucificat, va smulge de pe multe buze nevoiaşe altă dată, ca şi ale lui Toma, acea mărturisire: “Domnul meu şi Dumnezeul meu!”

ISUS ÎN GALILEA

Captivii, care au fost sculați din mormintele lor la învierea lui Isus, erau trofeele Sale de biruință, pe care El le luase cu Sine ca prinț triumfător. În felul acesta, El pecetlui biruința Sa asupra morții şi a mormântului şi ne dădu o arvună pentru învierea tuturor drepților. Cei chemați din morminte au mers în cetate şi se arătară multora în corpurile lor înviate şi mărturiseau că Isus a înviat într-adevăr din morți, şi că ei au fost în viață împreună cu El. Glasul care strigase "S-a sfârşit!" a fost auzit de către cei morți. El pătrunse prin pereții mormintelor şi chemă afară pe cei ce dormeau acolo. Tocmai aşa va fi şi când glasul lui Dumnezeu va fi auzit, şi va zgudui cerul şi pământul. Acel glas va pătrunde mormintele şi va deschide cavourile. Un mare cutremur de pământ va face ca pământul să se clatine ca un om beat, şi atunci va apare Hristos, Regele Măririi, însoțit de toți îngerii cereşti. Trâmbița va răsuna şi Dătătorul de viață va chema pe morții cei drepți la viața nemuritoare.

Preoților şi mai marilor le era binecunoscut, că anumite persoane care muriseră, se sculaseră iarăşi la viață odată cu învierea lui Hristos. Rapoarte bine dovedite li se aduceau prin diferite persoane, care-i văzuseră pe aceştia în viață şi vorbiseră cu ei şi auziseră mărturia lor că Isus, Prințul Vieții, pe care preoții şi mai marii L-au omorât, a înviat din morți. Raportul fals, că ucenicii ar fi furat corpul Maestrului lor din mormânt, a fost răspândit cu atâta zel, încât a fost crezut de mulți.

Prin născocirea acestei ştiri mincinoase, preoții îşi aduseră vătămare

lor înşişi, pentru că toţi iudeii cu bună judecată, care nu erau orbiţi prin bigoţie recunoscură acea minciună. Dacă soldaţii ar fi dormit într-adevăr, atunci le-ar fi fost cu neputinţă să ştie, cum a rămas mormântul gol. Chiar dacă numai o singură santinelă ar fi fost trează, ar fi trezit cu siguranţă şi pe celelalte. Toţi cunoşteau urmările care îi aşteptau dacă, după cum susţineau ei ar fi adormit la postul lor. Pedeapsa pentru o astfel de neglijare a datoriei era moartea, şi nu mai rămânea nici o perspectivă de graţiere, aşa că cei vinovaţi nu-şi puteau face cunoscut cu uşurinţă vina lor. Dacă preoţii şi mai marii iudeilor ar fi găsit într-adevăr păzitorii adormiţi la posturile lor, atunci ei ar fi pretins o cercetare minuţioasă a întregii chestiuni şi ar fi cerut aplicarea pedepsei depline prevăzute de lege pentru soldaţii necredincioşi.

Dacă ei ar fi crezut cât de puţin în adevărul celor declarate de ostaşi, cum că corpul Domnului a fost furat de ucenicii Săi, atunci aceştia ar fi fost traşi la răspundere şi i-ar fi pedepsit cu rigoarea legii prevăzute pentru furt. Faptul că n-au făcut aceasta, este o dovadă temeinică despre nevinovăţia ucenicilor şi arată că, după ce preoţii s-au văzut puşi în trista situaţie, s-au gândit să născocească o minciună, pentru a combate faptele care vorbeau contra lor, prin care se statornicea adevărul despre învierea lui Isus şi despre pretenţiile Sale ca Fiu al lui Dumnezeu. Apariţia lui Isus în repetate rânduri înaintea ucenicilor Săi, şi a morţilor înviaţi odată cu El au contribuit mult pentru a sădi adevărul în sufletele acelora, care erau voioşi să creadă.

Această născocire a iudeilor îşi găseşte în timpul nostru o paralelă; prigonitorii cei mândri de cinstea lor îşi folosesc timpul, influenţa şi banii lor, ca să aducă la tăcere sau să sucească dovezile adevărului; şi iau măsurile cele mai contradictorii, pentru a-şi ajunge scopul. S-au găsit destui oameni de altfel pricepuţi, care înghiţeau cu lăcomie neadevărurile cele mai ridicole, pentru că acestea corespundeau cu părerile inimilor lor. Există persoane nevinovate, care, pentru câtva timp sunt duse în rătăcire prin încrederea, pe care şi-au pus-o în amăgitorii lor; dar dacă se lasă să fie învăţate şi sunt însufleţite de o dorinţă serioasă, de a cunoaşte adevărul, atunci ele vor avea şi ocazia de a-L găsi. Îndoiala şi nesiguranţa vor dispare şi ele vor cunoaşte

inconsecvența conducătorilor lor falşi; căci chiar rătăcirea dă în mod silit o mărturie pentru adevăr.

Preoții şi mai marii trăiau într-o frică continuă, ca nu cumva să se întâlnească cu Hristos cel înviat, când mergeau pe stradă sau chiar în propria lor casă. Ei simțeau că nici o siguranță nu mai există pentru ei. Zăvoarele şi lacătele păreau a fi nişte mijloace de apărare neîndestulătoare față de Fiul lui Dumnezeu înviat.

Chiar înainte de moartea Sa, Isus declarase în sala de la etaj ucenicilor Săi, că după învierea Sa, El va merge înaintea lor în Galilea; şi în dimineața când El Se sculase dintre morți, îngerul zise femeilor la mormânt: "Dar duceți-vă şi spuneți ucenicilor Lui, şi lui Petru, că merge înaintea voastră în Galilea: acolo Îl veți vedea, cum v-a spus." Marcu 16:7. În timpul săptămânii Paştelui, ucenicii au fost reținuți în Ierusalim, căci absența lor ar fi fost interpretată ca o nemulțumire şi apostazie. În cursul acestui timp, ei se adunau în fiecare seară la etaj, unde vreo câțiva îşi luaseră acea sală ca locuință permanentă; aici Isus li se descoperi de două ori şi îi îndrumă, să rămână încă câtva timp la Ierusalim.

Imediat ce trecu Paştele, frații părăsiră Ierusalimul şi merseră în Galilea; după cum li se spuse. Şapte dintre ucenici fuseseră împreună, îmbrăcați toți în haine simple de pescari; deşi săraci în bunuri pământeşti, totuşi ei erau bogați în cunoştințe şi în exercitarea adevărului, prin care în ochii cerului ei ocupau cel mai înalt rang de învățători. Ei nu făcuseră studii în nici o şcoală profetică, dar s-au bucurat timp de trei ani de zile de instrucțiunile celui mai mare dintre Maeştrii, pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Sub conducerea Sa ei se înnobilaseră şi deveniseră mai pricepuți, ca unelte potrivite, prin care sufletele omeneşti să poată fi aduse la cunoştința adevărului.

O mare parte din timpul activității Sale misionare, Hristos o petrecu pe malurile mării Galileii, şi acolo săvârşi El şi minunile cele mai uimitoare. Când ucenicii se adunară într-un loc, unde după toate probabilitățile puteau rămâne netulburați, sufletele lor au fost umplute de gânduri la Isus şi la faptele Sale puternice. Pe valurile spumegânde ale acestei mări, Isus alergase în ajutorul lor, când inimile lor erau pline de spaimă din cauza furtunii violente, care îi amenințase cu pieirea.

Aici furtuna cea mai înfuriată a fost liniştită prin glasul Său, care a zis către adâncul agitat: "Taci, fii liniştită!". Se vedea limanul unde El săturase printr-o minune puternică, peste cinci mii de persoane cu câteva pâini mici şi câţiva peştişori. Nu departe de aici se află Capernaumul, teatrul faptelor Sale cele mai minunate în vindecarea bolnavilor şi învierea morţilor. Când ucenicii priviră iarăşi pe marea Galileii, sufletele lor erau pline de cuvintele şi faptele Salvatorului lor.

Seara era plăcută, iar Petru, care mai păstra încă ceva din iubirea sa pentru bărci şi pescuire, făcu propunerea ca să vâslească pe apă şi să arunce năvoadele. Această propunere a fost primită cu plăcere de toţi, căci ei erau săraci şi aveau nevoie de hrană şi de îmbrăcăminte, pe care gândeau că şi le vor procura dintr-o pescuire bogată din timpul nopţii. Ei vâsliră deci cu vasul lor pe apă, spre a-şi face vechea lor meserie. În decursul acelor ceasuri lungi şi obositoare ei conversau despre absenţa Domnului lor şi îşi aminteau de acele scene şi evenimente de mare însemnătate, care se petrecuseră în vecinătate, şi la care ei fuseseră martori oculari. Ei făceau fel de fel de ipoteze despre propria lor soartă în viitor şi au fost umpluţi de tristeţe la gândul perspectivelor lor triste.

În tot decursul acestui timp, ei au fost urmăriţi de pe mal de un observator singuratic, deşi El rămase nevăzut de ochii lor. În cele din urmă se arătară zorile. Vasul nu se îndepărtase decât puţin de mal, iar ucenicii văzură un străin stând pe mal, care li se adresă cu întrebarea: "'Copii', le-a zis Isus, 'aveţi ceva de mâncare?' Ei I-au răspuns: 'Nu'. El le-a zis: 'Aruncaţi mreaja în partea dreaptă a corăbiei, şi veţi găsi.' Au aruncat-o deci, şi n-o mai puteau trage de mulţimea peştilor." Ioan 21:5-6.

Ucenicii au fost cuprinşi de uimire pentru rezultatul încercării lor; dar Ioan recunoscu cine era străinul şi strigă lui Petru zicând: "Este Domnul". Bucuria veni în locul decepţiei de până acum. Petru se încinse numaidecât şi luându-şi mantaua sa de pescar se aruncă în apă şi stătu îndată alături de Domnul Său. Ceilalţi ucenici se apropiară de El cu vasul, trăgând cu ei năvoadele lor pline de peşti. "Când s-au pogorât pe ţărm au văzut acolo jăratic de cărbuni, peşte pus deasupra şi pâine." Ioan 21:9.

Ei au fost mirați, şi se informară de unde venea focul şi mâncarea. "Isus le-a zis: 'Aduceți din peştii pe care i-ați prins acum." Ascultând de acest ordin, Petru alergă la năvodul, pe care îl părăsise cu atâta grabă, şi ajută fraților săi, ca să-l tragă la mal. După ce această lucrare a fost săvârşită, şi au fost luate toate măsurile de pregătire, Isus invită pe ucenici să mănânce. El frânse pâinea şi peştii şi îi împărți între ei, şi după acest procedeu El a fost recunoscut de toți cei şapte. Minunea hrănirii celor cinci mii pe munte, le-a fost adusă iarăşi în minte prin aceasta. Ei au fost umpluți de un spirit de venerație inexplicabilă şi rămaseră ca muți, privind la Salvatorul lor înviat.

Ei îşi amintiră că la începutul misiunii Sale de învățător public, avusese loc un eveniment la fel cu cel petrecut acum. Isus le poruncise pe atunci, ca să vâslească pe mare în larg şi să-şi arunce năvodul lor la adânc pentru peşte, şi acesta se rupea din cauza mulțimii de peşti prinşi. Apoi El le porunci să-şi părăsească plasele şi să-I urmeze Lui, şi El îi va face pescari de oameni. Această minune a fost săvârşită de Isus, pentru a imprima cu atât mai bine pe cele de mai înainte, aşa ca ucenicii Săi să recunoască, că deşi ei aveau să fie lipsiți în viitor de tovărăşia personală a lui Isus, şi de întreținerea asigurată până aici prin exercitarea meseriei lor plăcute, totuşi acel Mântuitor înviat avea să vegheze asupra lor şi avea să îngrijească de ei, în timpul când ei aveau să fie ocupați cu lucrarea Sa. Isus le poruncise să arunce năvodul lor la dreapta vasului cu o intenție deosebită. De acea parte sta Hristos pe mal. Dacă ei aveau să lucreze împreună cu El, şi aveau să unească astfel puterea Sa dumnezeiască cu sforțările lor omeneşti, atunci ei aveau să fie siguri de izbândă. Repetarea pescuirii minunate era întrucâtva o reînnoire a însărcinării date de Hristos ucenicilor Săi. El le arătă că moartea Maestrului lor nu-i dispensează de datoria lor, de a aduce la îndeplinire lucrarea încredințată lor. Lui Petru, care la anumite ocazii fusese tratat ca reprezentant al celor doisprezece, i se dădu o învățătură deosebită. Rolul pe care el îl jucase în noaptea trădării Domnului său era atât de ruşinos şi era într-o atât de mare contradicție cu declarațiile sale de mai înainte de devotament şi credincioşie, încât se cerea de la el, ca să dea la toți ucenicii dovezi despre pocăința sa sinceră, înainte ca el să-şi

poată începe iarăşi lucrarea sa apostolică. Mântuitorul intenționa să-l pună într-o situație, în care el să poată să-şi recâştige iarăşi deplina încredere a fraților săi, ca nu cumva la alte ocazii utilitatea sa să fie influențată prin neîncrederea provocată din cauza slăbiciunii sale de mai înainte.

Ucenicii aşteptau că lui Petru nu i se va îngădui mai departe să ocupe o poziție însemnată în lucrare, după cum avusese până aici, şi el însuşi îşi pierduse obişnuita încredere de sine. Pe când Isus prânzea cu ucenicii pe malul mării se adresă lui Petru cu cuvintele: "Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti tu mai mult decât aceştia?" Şi zicând aceasta indică asupra fraților săi. Petru declarase altă dată că "chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire", şi se declarase în acelaşi timp gata să meargă cu Maestrul său la închisoare şi la moarte. Dar acum, în prezența ucenicilor, el arăta o adevărată prețuire a sa proprie şi zise: "Da, Doamne, ştii că Te iubesc". În acest răspuns al lui Petru nu se găsea nici o asigurare impetuoasă, că iubirea sa ar fi mai mare, decât a tovarăşilor săi; el nu-şi exprimă nici măcar propria sa părere despre devotamentul său față de Mântuitorul său, ci lasă pe seama acelui Salvator, care poate citi toate inimile omeneşti, ca să aprecieze pentru el în privința sincerității sale: "Tu ştii că Te iubesc".

Răspunsul lui Isus a fost în mod hotărât în favoarea ucenicului plin de căință, şi a fost onorat cu un post de încredere. El spuse: "Paşte mieluşeii Mei". Încă o dată încercă Isus pe Petru, repetând cuvintele Sale de mai înainte: "Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti?" De data aceasta, El nu mai întrebă pe ucenic, dacă Îl iubeşte mai mult decât frații săi. Al doilea răspuns al lui Petru a fost la fel ca şi cel dintâi, liber de orice înălțare de sine: "Da, Doamne, ştii că te iubesc." Isus îi zise: "Paşte oițele Mele". Încă o dată îi puse Isus întrebarea purificatoare: "Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti?"

Petru se întristă, căci el îşi închipuia, că repetarea acestei întrebări ar arăta, că Isus nu crede declarațiile sale. El ştia foarte bine, că Domnul său are motiv, să Se îndoiască de el şi cu inima întristată răspunse: "Doamne, Tu toate le ştii; ştii că Te iubesc." Isus îi zise: "Paşte oile Mele!"

De trei ori tăgăduise Petru pe Domnul Său pe față, şi de trei ori îl mişcă Isus la asigurarea iubirii şi devotamentului său, adresându-i acea întrebare aspră, care pătrundea ca o săgeată ascuțită prin tot lăuntrul său rănit. Isus dădu pe față înaintea ucenicilor adunați adâncimea căinței lui Petru şi arătă, cât de umilit devenise acel ucenic atât de lăudăros mai înainte. Acum i-a fost dată importanta însărcinare, de a îngriji de turma lui Hristos. Deşi fără prihană în orice altă privință, totuşi fără iubirea lui Hristos el nu putea deveni un păstor credincios al turmei Sale. Cunoştințele, elocvența, bunăvoința, recunoştința şi zelul, sunt toate mijloace ajutătoare în lucrarea cea bună, dar fără revărsarea iubirii lui Hristos în inima omenească, lucrarea predicatorului creştin rămâne fără succes.

Petru era de la natură pripit şi înfocat, iar Satan s-ar fi folosit de această trăsătură de caracter, pentru a-l face să se abată. Când Isus făcu cunoscut ucenicilor Săi, faptul că El va trebui să meargă la Ierusalim, ca să sufere şi să moară din cauza complotului urzit contra lui din partea cărturarilor şi a mai marilor preoților, Petru se împotrivise Domnului Său, plin de aroganță cu cuvintele: "Să te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple aşa ceva!" Matei 16:22. El nu putea vedea posibilitatea, ca Fiul lui Dumnezeu să sufere moartea. Satan îi insuflă idea, că dacă Isus e cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, atunci n-ar putea muri. Tocmai înainte de căderea lui Petru, Isus zisese către el: "Simone, Simone, Satana, v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru Tine, ca să nu se piardă credința ta; şi, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întăreşti pe frații tăi." Luca 22:31-32. Acel timp sosise acum şi schimbarea provocată în Petru era evidentă. Întrebările precise şi examinatoare ale Domnului nu primiră nici un răspuns pripit şi încrezător în sine; şi din cauza umilirii şi căinței sale, el era acum mai bine pregătit, de a ocupa postul de păstor asupra turmei Sale.

Învățătura pe care el o primise de la Arhipăstor cu privire la tratarea cazului său, era de cea mai mare însemnătate pentru Petru, cât şi pentru ceilalți ucenici. Ei au fost îndrumați astfel ca să trateze pe cel ce greşise cu răbdare, blândețe şi cu iubire iertătoare. În timp ce Petru tăgădui pe Domnul său, iubirea lui Hristos pentru el n-a scăzut niciodată. Tocmai

o astfel de iubire trebuie să simtă subpăstorul pentru oile şi mieii încredinţaţi ocrotirii sale. Cu amintirea propriei sale slăbiciuni şi greşeli în inimă, Petru trebuia să procedeze atât de gingaş cu turma sa, după cum procedase Hristos, cu el însuşi.

Isus umbla singur cu Petru, căci mai era încă ceva, pe care El dorea să i-l comunice numai lui singur. În acea sală pururea vrednică de amintire de la etaj, Isus zisese ucenicilor Săi înainte de moartea Sa: "Tu nu poţi veni acum după Mine, unde Mă duc Eu; dar mai târziu vei veni. 'Doamne', I-a zis Petru, 'de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voi da viaţa pentru Tine'." Luca 13:36-37. Plin de compătimire pentru el şi pentru a-l întări pentru ora cercării credinţei sale ce avea să vină, Isus îi deschise acum viitorul în faţa ochilor. El îi zise, că după o viaţă întrebuinţată cu folos, la apropierea bătrâneţi, el avea să urmeze Domnului său într-adevăr. Cuvintele lui Isus spuneau: "Adevărat, adevărat îţi spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai şi te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îţi vei întinde mâinile, şi altul te va încinge, şi te va duce unde nu vei voi. A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu." Ioan 21:18-19.

Isus lămuri aici lui Petru faptul, cum şi felul cum el avea să moară; El vorbi chiar despre întinderea mâinilor sale pe cruce, şi după ce rosti aceste cuvinte repetă avertismentul Său de mai înainte: "Urmează-Mi!" Prin descoperirea Maestrului său ucenicul nu-şi pierdu cumpătul. El a fost gata să sufere orice moarte pentru Domnul său. Petru observă acum, că Ioan îl urma, şi a fost însufleţit de dorinţa, de a afla viitorul său, de aceea zise către Isus: "'Doamne, dar cu acesta ce va fi?' Isus i-a răspuns: 'Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ţi pasă ţie? Tu vino după Mine!'" Petru trebuia să ţină mereu seama de faptul, că Domnul îi va descoperi tot ce va servi spre binele său, fără vreo întrebare din partea sa. Este de datoria fiecăruia, de a urma lui Hristos, fără vreo îngrijorare necuviincioasă din partea sa în privinţa datoriei încredinţate altora. Prin cuvintele adresate lui Ioan: "Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu", Isus nu a dat nici o asigurare, că acest ucenic va trăi până la a doua venire a lui Hristos. El declară pur şi simplu propria sa

putere suverană, şi că, dacă El ar vrea să facă astfel, aceasta nu priveşte cu nimic lucrarea lui Petru. Viitorul la amândoi, atât al lui Ioan, cât şi al lui Petru, se afla în mâna Domnului lor, şi ascultarea față de El era datoria cerută fiecăruia.

Ioan ajunse la o vârstă foarte înaintată; el a fost martor ocular al împlinirii cuvintelor lui Isus cu privire la distrugerea Ierusalimului. Ea a văzut templul cel maiestuos prefăcut în ruine, şi cum nu mai rămăsese nici o piatră peste piatră. Petru a fost acum un om cu totul pocăit, dar onoarea şi autoritatea primite de la Hristos, nu-i dădea nici o întâietate peste frații săi. El era respectat de toți şi avea o mare influență în comunitate, din cauza grației lui Dumnezeu, care se arătă în iertarea căderii sale, şi pentru că el a rămas întotdeauna unul dintre cei mai zeloşi urmaşi ai lui Hristos în viața sa zilnică.

ADUNAREA FRATILOR

Cei unsprezece ucenici merseră din Galilea pe un munte, pe care Isus li-l indicase. Ei văzându-L au căzut la picioarele Sale. Dar câțiva dintre ei se îndoiau. În afară de cei unsprezece se mai aflau încă şi alții la acea întrunire pe munte. După ce Isus S-a descoperit acestora, vreo câțiva dintre urmaşii lui Isus nu erau convinşi decât în parte de identitatea Sa cu cel crucificat. Dar nici unul dintre cei unsprezece nu mai aveau vreo îndoială în această privință. Ei ascultaseră la cuvintele Sale, care le lămureau lanțul neîntrerupt al profețiilor cu privire la persoana Sa. El mâncase împreună cu ei, le arătase coasta Sa rănită şi mâinile şi picioarele Sale străpunse; ei Îl pipăiseră cu mâinile lor, aşa că nici o îndoială nu putea să se ridice în sufletul lor.

Această adunare din Galilea fusese rânduită de Mântuitorul; îngerul din cer făcuse cunoscut aceasta la mai mulți dintre ucenici, şi Isus Însuşi le dăduse instrucțiuni deosebite în această privință, zicându-le: "Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galilea." Matei 26:32. Acel loc pe coasta muntelui a fost ales de Isus, pentru că oferea un loc comod pentru o adunare mai mare. Această întrunire era de cea mai mare însemnătate pentru comunitatea lui Dumnezeu, care avea să primească în curând însărcinarea de a continua lucrarea fără prezența Mântuitorului. Isus intenționa să Se descopere tuturor fraților, care aveau să se întrunească aici, aşa că toată îndoiala şi toată necredința lor să fie izgonită din inima lor.

Această dispoziție a lui Isus a fost repetată acelora, care credeau în El, pe când era încă în Ierusalim, unde veniseră ca să ia parte la serbările care însoțeau Paştele. Această veste ajunse la mulți izolați, care erau îndureraţi de moartea Domnului lor şi din orice direcție porneau din locul de adunare, pentru a nu trezi bănuieli rele la iudeii cei răuvoitori. Ei se adunară cu cel mai mare interes. Acei care fuseseră favorizaţi să vadă pe Salvatorul înviat, povesteau celor îndoielnici despre soliile îngerilor şi convorbirile lor cu Maestrul lor. Ei le explicară Sfânta Scriptură, după cum făcuse şi Isus cu ei, şi arătau că orice amănunt al profeției cu privire la prima Sa venire, se împlinise în viața, moartea şi învierea lui Isus.

Ucenicii favorizaţi au mers astfel de la o grupă la alta îmbărbătând şi întărind credința fraților lor. Mulți dintre cei de față ascultau aceste comunicări cu uimire. Noi cugete au fost trezite înăuntrul lor despre Cel crucificat. Dacă ceea ce ei auzeau acum, avusese loc întocmai, atunci Isus era mai mult decât un profet. Nimeni nu putea să triumfe asupra morții şi să rupă legăturile mormântului decât numai Mesia. Închipuirile lor despre Hristos şi misiunea Sa deveniseră atât de încurcate prin învățăturile false ale preoților, încât era necesar pentru ei, ca să se dezvețe de multe din cele ce ei au fost învăţaţi, pentru a fi înstare să primească adevărul, că Hristos avea să-Şi ocupe în cele din urmă tronul prin ocară, suferință şi moarte.

Îngrijoraţi, stăpâniţi de teamă şi speranță, ei aşteptau să vadă dacă Isus va apare într-adevăr după cum a promis. Toma povesti cu zel mulțimii care asculta despre necredința sa de mai înainte şi despre refuzul său de a crede până când nu va vedea mâinile şi picioarele rănite şi coasta cea străpunsă a Domnului său, şi până nu va pune degetul său în găurile cuielor. El povesti, cum îndoiala sa a fost izgonită pentru totdeauna prin vederea Salvatorului care purta semnele tirane ale crucificării, şi că n-a mai dorit apoi nici o altă dovadă.

Pe când poporul veghea şi aştepta, Isus stătu deodată în mijlocul lor. Nimeni nu putea zice de unde şi cum a venit El. Ucenicii Îl recunoscură imediat şi alergară ca să-I aducă omagii. Mulți dintre cei de față nu-L văzuseră niciodată mai înainte; dar când ei priviră la fața

Sa dumnezeiască şi apoi la mâinile şi picioarele Sale rănite, care fuseseră străpunse de cuie la răstignire, ei au ştiut că era Mântuitorul şi I s-au închinat.

Dar existau totuşi unii care se îndoiau încă şi care nu puteau crede adevărul îmbucurător. "Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, şi le-a zis: 'Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ.'" Matei 28:18. Această asigurare a lui Isus a întrecut toate aşteptările lor. Ei învățaseră să cunoască puterea Sa, pe când El era încă printre ei, când vindeca bolile de orice fel, şi poruncea lui Satan şi îngerilor săi; totuşi la început ei nu puteau cuprinde marele adevăr, că toată puterea din cer şi de pe pământ fusese dată Aceluia, care umblase pe străzile lor, şezuse cu ei la masă şi învățase în mijlocul lor.

Isus căuta acum să abată sufletele lor de la propria Sa personalitate şi să le îndrepte către marea însemnătate a poziției Sale ca moştenitor al tuturor lucrurilor, şi de o ființă cu Tatăl; El le arătă că prin suferință şi luptă a câştigat El marea moştenire, împărățiile cerului şi ale pământului. El dorea să le întipărească în acelaşi timp cât de atotcuprinzătoare este autoritatea Sa, şi ca Unul care sta mai presus de toate bogățiile şi stăpânirile, El a dat ucenicilor Săi aleşi marea însărcinare: "Duceți-vă şi faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului." Matei 28:19.

Un câmp larg de activitate se deschide astfel pentru uimiții Săi ascultători, care până aici au fost învățați să respecte cea mai strictă izolare față de toți cei ce nu erau de o naționalitate cu ei. O nouă tâlcuire, mai vastă a profețiilor începu să se lumineze în mintea lor, şi ei se străduiau să priceapă lucrarea rânduită pentru ei. Lumea privea pe Isus ca pe un amăgitor, numai câteva sute se adunau sub stindardul Său, iar credința acestora fusese grozav de zdruncinată prin vestea despre moartea Sa, şi ei nu se putuseră încă uni în privința paşilor ce trebuiau făcuți. Acum Hristos li Se descoperi în chipul Său înviat şi le dădu o misiune de o astfel de întindere, încât ei de abia o puteau cuprinde cu vederile lor mărginite. Le venea greu să recunoască, că credința, care îi

unise cu Hristos, avea să fie nu numai religia iudeilor, ci şi a tuturor națiunilor.

Superstiția, datina, bigoția şi idolatria stăpâneau lumea. Numai iudeii pretindeau a avea o anumită cunoştință despre Dumnezeu şi ei se izolau atât de mult de toate celelalte popoare atât în chestiuni sociale cât şi religioase, încât erau urâți de orice alt popor. Marele zid de despărțire pe care ei îl ridicaseră astfel, făcu pe iudei să fie într-un anumit grad o lume mică pentru sine, şi toți neiudeii erau numiți de ei păgâni şi câini. Da, Isus dezvălui ucenicilor Săi marele plan, de a face cunoscut religia lor la toate națiunile, limbile şi popoarele. Aceasta era întreprinderea cea mai nobilă, din câte fuseseră încredințate oamenilor vreodată, de a predica pe un Mântuitor crucificat şi înviat şi o mântuire în dar la toți oamenii la bogați şi la săraci, la învățați şi la neînvățați - de a-i învăța că Hristos a venit în lume, să îi ierte pe cei ce se căiau şi să le ofere o iubire, atât de înaltă cât cerul, şi atât de întinsă cât lumea şi atât de durabilă ca veşnicia.

Ei trebuiau să învețe respectarea tuturor celor poruncite lor de Isus, şi să boteze pe oameni în numele Tatălui, al Fiului şi al Spiritului Sfânt. Isus avea să părăsească în curând pe ucenicii Săi; dar îi asigură că deşi El avea să Se urce la Tatăl Său, spiritul şi influența Sa avea să fie neîncetat cu ei şi cu urmaşii lor până la sfârşitul lumii. Hristos nu ar fi putut lăsa urmaşilor Săi nici o moştenire mai prețioasă ca asigurare că prezența Sa va rămâne cu ei în tot decursul orei întunecoase a cercării vieții lor. Când Satan pare a fi gata să distrugă comunitatea lui Dumnezeu şi să tulbure pe poporul său, atunci ei trebuia să-şi amintească că Acela le-a promis să rămână cu ei, şi a zis: "Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ."

Prigoniri şi batjocuri au fost încă de pe timpuri soarta adevăraților urmaşi ai lui Hristos. Lumea a urât pe Maestru şi a urât în toate timpurile pe servii Săi; dar Spiritul Sfânt, Mângâietorul, pe care Hristos L-a trimis ucenicilor Săi, i-a îmbărbătat şi i-a întărit, pentru ca să execute lucrarea Sa cu credincioşie în timpul absenței Sale personale. Mângâietorul, Spiritul adevărului, avea să rămână întotdeauna la ei, şi Hristos îi asigură, că împărtăşirea care exista între El şi Tatăl, îi cuprindea acum şi pe ei.

Priceperea ucenicilor care fusese întunecată prin tâlcuiri false ale profeției, a fost acum deschisă în totul prin Isus Hristos, care revărsa o lumină strălucitoare peste acele texte, care se refereau la El. El le arătă adevărata natură a împărăției Sale; şi ei începură să recunoască că nu era misiunea lui Isus de a întemeia o stăpânire vremelnică, ci că împărăția harului Său dumnezeiesc avea să se descopere în inimile poporului Său, şi că numai prin înjosirea, prin suferințele şi moartea Sa, putea fi întemeiată în cele din urmă Împărăția Măririi Sale.

Puterea morții era în mâinile lui Satan; dar Isus îi luase boldul cel amar al deznădejdii, dând piept cu vrăjmaşul pe propriul său teren şi biruindu-l. De aici înainte moartea nu-i mai înspăimânta pe creştini, deoarece Hristos Însuşi simțise chinurile ei şi ieşise din mormânt, pentru a şedea la dreapta Tatălui în cer, având toată puterea în cer şi pe pământ. Lupta dintre Hristos şi Satana a fost terminată când Domnul Se sculă dintre cei morți şi zgudui închisoarea vrăjmaşului din temelie, şi-i răpi astfel prada sa, sculând din mormânt o mulțime dintre morții adormiți, ca o dovadă vie a biruinței câştigate prin cel de-al doilea Adam. Această înviere era un exemplu şi o asigurare a învierii finale a morților drepți la a doua venire a lui Hristos.

Ierusalimul a fost teatrul coborârii vrednice de admirație a lui Hristos pentru neamul omenesc. Acolo, El a suferit, a fost lepădat şi osândit. Iudea, a cărei capitală era Ierusalimul, fusese patria Sa de viețuire. Acolo El a comunicat cu oamenii în trup omenesc şi totuşi puțini au recunoscut, cât de mult se apropiase cerul de pământ, când Isus umbla printre ei. De aceea era potrivit pentru ei, ca lucrarea ucenicilor să înceapă în Ierusalim. Pe când toate sufletele erau agitate de evenimentele pline de însemnătate ale ultimei săptămâni, se oferea cea mai bună ocazie de a vesti acelui oraş solia.

Când instruirea ucenicilor Săi de către Isus se apropia de sfârşit şi ora despărțirii sosise, El le îndreptă cugetele într-un mod precis la activitatea Spiritului lui Dumnezeu pentru a-i pregăti pentru misiunea lor. În convorbiri triste, El le lumină sufletele cu privire la adevărurile solemne, pe care ei aveau să le vestească lumii. Lucrarea lor nu avea să înceapă până când ei nu aveau să câştige prin botezul cu Spiritul Sfânt,

asigurarea că ei sunt în legătură cu cerul. Curaj şi bucurie nouă le-a fost făgăduită prin luminare cerească, care avea să-i facă apoi în stare să înțeleagă adâncimea şi plinătatea minunată a iubirii divine.

După investirea lor, prin coborârea Duhului Sfânt pentru misiune, ucenicii trebuiau să predice iertarea păcatelor şi dobândirea mântuirii prin pocăință şi prin meritele unui Mântuitor crucificat şi înviat. Ei trebuiau să înceapă în Ierusalim şi de acolo să-şi extindă activitatea lor prin toată Iudea şi până la Samaria şi în cele din urmă până la cele mai îndepărtate margini ale pământului. În aceasta noi găsim o învățătură importantă pentru toți acei care au de vestit lumii o solie a adevărului. Mai întâi trebuie ca propriile lor inimi să fie umplute cu Spiritul lui Dumnezeu, şi lucrul lor trebuia să înceapă mai întâi în cămin, în primul rând familiile lor trebuiau să se bucure de influența lor binefăcătoare; şi puterea neschimbătoare a Spiritului lui Dumnezeu trebuie să se arate în propria lor casă într-o viață de familie bine ordonată. Apoi cercul trebuie să se lărgească încetul cu încetul, întreaga vecinătate trebuie să observe interesul dat pe față pentru salvarea lor, iar lumina adevărului trebuie să li se ofere cu credincioşie; căci salvarea lor este de o însemnătate tot aşa de mare ca şi aceea a persoanelor din depărtări mai mari. Din vecinătatea imediată şi din oraşele şi satele din împrejurimi, activitatea servilor lui Dumnezeu trebuie să se extindă mereu tot mai departe, până ce solia adevărului va cuprinde în cele din urmă cele mai îndepărtate margini ale pământului.

Aceasta a fost gradația pe care Hristos o stabili pentru lucrările ucenicilor Săi; dar foarte adesea lucrătorii evangheliei din zilele noastre fac tocmai contrariul. Ei neglijează cercul cel mai apropiat, din jurul lor, ei nu recunosc necesitatea ca influența Spiritului lui Dumnezeu trebuie să transforme mai întâi propriile lor inimi şi să sfințească şi să înnobileze umblarea vieții lor. Cele mai simple datorii care li se oferă în anturajul cel mai apropiat sunt neglijate şi se caută după câmpuri îndepărtate, unde străduințele lor rămân adesea nefructuoase. Şi totuşi ei ar fi putut lucra cu succes într-un câmp de lucru mai uşor de străbătut; aici ei ar fi fost expuşi la mai puține cercări şi ar fi câştigat în influență şi curaj pe măsură ce calea se deschide şi se lărgeşte în fața lor.

Apostolii ar fi putut ruga pe Domnul, ca având în vedere sforțările neprețuite care fuseseră făcute în Ierusalim şi insultele şi moartea tirană pe care Hristos a trebuit s-o sufere, să li se permită să caute un câmp de lucru mai promițător, unde să găsească inimi mai voioase a primi solia lor. Totuşi nici o astfel de cerere nu a fost făcută. Tocmai acel câmp de lucru, unde Cel mai mare dintre învățători semănase sămânța adevărului trebuia prelucrat cu deamănuntul de către apostoli, până ce avea să răsară acea sămânță şi să aducă o recoltă bogată. Ucenicii aveau să întâmpine în lucrarea lor ura, persecuția şi gelozia iudeilor; dar prin toate acestea a trebuit să treacă şi Maestrul lor mai înainte, şi datoria lor era de a nu fugi din fața lor.

Când Isus mângâiase pe ucenicii Săi înainte de coborârea şi moartea Sa care se apropiau, El le zise: "Vă las pacea, vă dau pacea Mea." Ioan 14:27. Acum după lupta şi biruința Sa, după ce El triumfă asupra morții şi primi răsplătirea Sa, El le dădu într-un chip şi mai hotărât acea pace care este mai pe sus de orice minte. El îi împuternici să continue lucrarea, pe care El o începuse. După cum El fusese trimis de Tatăl Său, în felul acesta trimise şi El pe ucenicii Săi. El suflă asupra lor şi le zise: "Luați Duh Sfânt!"

Apostolii nu au fost trimişi să fie martori pentru Hristos până ce nu au primit mai întâi acel dar spiritual, de care aveau nevoie pentru aducerea la îndeplinire a marii lor însărcinări. Toate mărturisirile creştine nu sunt decât nişte formule moarte de credință, până ce Isus va pătrunde pe credincioşi cu viața Sa spirituală, adică cu Spiritul Sfânt. Vestitorul evangheliei nu este un Învățător real al Adevărului, şi nici reprezentant al lui Hristos, până la primirea acestui dar ceresc.

Bărbații din poziții cu răspundere, care vestesc adevărul lui Dumnezeu în numele lui Isus, fără acea putere spirituală, care nu se dobândeşte decât prin influența înviorătoare a lui Dumnezeu, săvârşesc o lucrare nesigură şi nu pot fi siguri niciodată, dacă în fața sforțărilor lor se află succes sau înfrângeri. Foarte mulți uită că religia şi datoria nu sunt numai nişte chestiuni de bun simț, ci pretind o acțiune serioasă. Nu serviciile mari şi nici planurile grandioase nu sunt acelea care primesc aprobarea lui Dumnezeu, ci iubirea şi devotamentul cu care

este executat serviciul fie el mare sau mic. Furtunile împotrivirii şi ale prigoanei ne sunt trimise de providența divină, ca noi să fim mânați prin ele de a căuta refugiu sub aripile Sale ocrotitoare. Când suntem înconjurați de norii amenințători, atunci auzim glasul Său: "Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea." Ioan 14:17.

Transmiterea Spiritului Sfânt şi a păcii Sale către ucenicii Săi era asemenea câtorva picături din ploaia bogată care avea să aibă loc la Rusalii. Isus accentua ucenicilor Săi mai cu seamă faptul că pe măsură ce ei vor continua să lucreze în lucrarea încredințată lor, vor putea înțelege şi mai lămurit caracterul acestei lucrări şi felul în care împărăția lui Hristos avea să se întemeieze pe pământ. Misiunea lor era de a merge ca martori pentru Mântuitorul; ei erau chemați să vestească lumii, ceea ce văzuseră şi auziseră despre învierea Sa şi de a repeta cuvintele plăcute care au curs de pe buzele Sale. Ei cunoşteau caracterul Său sfânt; El era asemenea unui înger care sta în soare şi care totuşi nu arunca nici o umbră. Era însărcinarea sfântă a apostolilor, de a face cunoscut oamenilor caracterul imaculat al lui Hristos, ca marele Model al vieții lor. Ucenicii intraseră într-o legătură atât de strânsă cu acest model de sfințenie, încât primiseră într-un anumit grad caracterul Său şi deveniseră astfel destoinici, de a învăța lumea despre prescripțiile şi exemplul Său.

Cu cât predicatorul creştin se pune în legătură cu Maestrul său prin meditarea la viața şi caracterul Său, cu atât mai asemănător cu Maestrul va deveni el şi cu atât mai destoinic de a învăța adevărurile Sale. Orice amănunt din viața marelui Model trebuie studiat cu îngrijire şi trebuie întreținut cu El o legătură strânsă prin rugăciunea unei credințe vii. În felul acesta caracterul cel slab şi defectuos al omului poate fi transformat în chipul caracterului Său glorios şi învățătorul adevărului va deveni destoinic, să aducă suflete la Hristos.

Când Isus dădu ucenicilor pentru prima dată însărcinarea predicării zise: "Îți voi da cheile împărăției cerurilor, şi orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, şi orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri." Matei 16:19. Repetând însărcinarea Sa, acelora, cărora El le dăduse Spiritul Sfânt, zise: "Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate;

şi celor ce le veți ținea, vor fi ținute." Ioan 20:23. Aceste cuvinte dădeau ucenicilor o idee despre sfințenia lucrării ce avea să fie săvârşită şi despre urmările ei colosale. Plini de Spiritul lui Dumnezeu, ei trebuiau să meargă şi să vestească lumii meritele unui Mântuitor milostiv, şi ei aveau asigurarea că întreg cerul va lua parte la activitatea lor, şi că tot ceea ce ei vor face pe pământ în Spiritul şi numele lui Hristos, va fi confirmat şi în cer.

Prin această asigurare, Isus nu dădu apostolilor şi urmaşilor acestora împuternicirea de a ierta păcatele, ca reprezentanți ai lui Hristos. Nici o biserică nu este deci îndreptățită a soma pe membrii ei să-şi mărturisească preoților tainele vieții lor, pentru a primi iertarea păcatelor de la ei - ca reprezentanți ai lui Hristos. Mântuitorul învață pe ucenicii Săi că numele Său este singurul mijloc dat oamenilor, prin care ei se pot mântui. Totuşi Isus dădu comunității Sale de pe pământ, în forma ei organizată, împuternicirea de a aplica pedepse şi de a le ridica iarăşi, după regulile stabilite prin inspirație, aceste fapte trebuie totuşi executate de oameni cu un renume bun, care să fie confirmați pentru sfânta lor chemare de către marele Cap al bisericii, şi care să fi arătat prin umblarea lor, că se străduiesc în mod sincer a urma conducerii Spiritului Sfânt.

Nimeni nu trebuie să aibă o putere arbitrară şi despotică asupra conştiinței altuia. Hristos nu dădu nici un drept bisericesc, de a ierta păcate sau de a vinde indulgențe, aşa ca oamenii să poată păcătui, fără a-şi atrage mânia lui Dumnezeu. Tot atât de puțin permise El servilor Săi, de a primi daruri sau mită, pentru a scuza păcatele şi a scăpa de mustrarea meritată. Isus însărcină pe ucenicii Săi, de a predica la toate popoarele iertarea păcatelor în numele Său; dar ei personal nu au fost împuterniciți, de a îndepărta măcar o pată a păcatului de la copiii lui Adam. Tot aşa de puțin le era permis să execute judecata față de cel vinovat, mânia unui Dumnezeu insultat avea să fie vestită păcătoşilor, dar puterea, pe care biserica romană şi-o arogă, de a lovi singură pe păcătos cu acea mânie, nu poate fi îndreptățită de nici o prescripție a lui Hristos; Domnul Însuşi va executa osânda rostită contra celor nepocăiți. Cel ce voieşte să atragă atenția poporului asupra sa cu susținerea că el ar fi investit cu puterea de a ierta păcatele, acela se

expune la mânia lui Dumnezeu, căci abate sufletele de la Maestrul ceresc şi le îndreaptă către un muritor rătăcitor.

Isus arătă ucenicilor Săi, că numai pe măsură ce vor deveni părtaşi spiritului Său, şi vor fi însufleţiţi de aceeaşi milostivire, vor putea să aibă şi o adevărată pricepere şi putere de a face minuni. Toată tăria şi înţelepciunea lor avea să vină de la El. În procedeul lor faţă de membrii recalcitranţi şi neascultători, bărbaţii cei sfinţi ai bisericii trebuie să urmeze prescripţiile arătate de Hristos, şi această unică cale sigură a fost scrisă prin condeiul inspiraţiei pas cu pas de către apostoli.

Când comunitatea are de a face cu cazul unui membru care a păcătuit, atunci rugăciunea credincioasă va conduce pe Hristos în mijlocul lor, ca sfătuitor atotînţelept. Oamenii se află în primejdia de a se lăsa stăpâniţi de prejudecăţi sau de rapoartele şi părerile altora. În comitetele lor poate hotărî judecata lor proprie, nesfinţită. De aceea, când trebuie a se lua hotărâri însemnate cu privire la anumite persoane din comunitate, judecata unui singur om, oricât de înţelept şi de cu experienţă ar fi el, totuşi nu trebuie privită ca suficientă pentru a proceda după ea.

Isus a zis: "Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor." Matei 18:20. Cu Hristos ca preşedinte în consfătuirile lor, cât de prevăzător trebuie a vorbi şi a făptui fiecare. Trebuie aduse rugăciuni pentru cel greşit, şi nu trebuie lăsat neîncercat nici un mijloc pentru a-l aduce iarăşi sub graţia lui Dumnezeu şi a comunităţii; dar dacă totuşi vocea comunităţii este nesocotită şi voinţa lor personală nu se supune, atunci cel fărădelege trebuie tras la răspundere imediat şi hotărârea fraţilor, luată prin rugăciune şi credinţă şi potrivit înţelepciunii date de Dumnezeu comunităţii va fi aprobată de către cer.

Mărturisirea plină de căinţă a păcătosului trebuie salutată de comunitate cu inimi mulţumitoare. Comunitatea este numai într-atâta împuternicită, de a declara pe cineva liber de păcate, după ce a vestit păcătosului căit milostivirea iertătoare a Mântuitorului şi după ce l-a scos din întunericul necredinţei şi al vinovăţiei şi l-a călăuzit la lumina credinţei şi a dreptăţii. Ea poate pune dreapta sa tremurândă în dreapta

iubitoare a lui Isus. O astfel de iertare va fi aprobată de către cer. Instrucţiunile date apostolilor cu privire la osândirea sau eliberarea în cele ce privesc comunitatea rămân în picioare până la sfârşitul timpurilor. Iar făgăduinţa prezenţei lui Hristos, că va răspunde la rugăciunile adresate Tatălui în Numele Său trebuie să mângâie şi să îmbărbăteze comunitatea Sa din zilele noastre tot aşa de bine cum a mângâiat şi îmbărbătat şi altă dată pe apostolii cărora Hristos S-a adresat direct. Acei care disprețuiesc autoritatea comunității disprețuiesc prin aceasta autoritatea lui Hristos Însuşi.

Deşi Ierusalimul respinsese cel mai bun dar al cerului, totuşi lucrarea apostolilor trebuia să înceapă acolo. Mila şi iertarea trebuia să se vestească mai întâi omorâtorilor Fiului lui Dumnezeu. Erau de asemenea foarte mulți acolo care crezuseră în Isus, şi mulți dintre cei care fuseseră înşelați de preoți şi mai mari, dar care se declarau gata să-L primească dacă se putea dovedi că El este într-adevăr Mesia. Apostolii, ca martori oculari ai lui Isus şi ai învierii Sale aveau să depună mărturie despre Isus şi învierea Sa. Ei aveau să deschidă şi să explice poporului profețiile cu privire la persoana Sa, cum ele s-au împlinit în totul. Pe scurt, ei aveau să ducă poporului dovezile cele mai convingătoare şi vestea îmbucurătoare despre mântuirea lumii.

Acum, când toate sufletele provocate de evenimentele din Ierusalim, se interesau de istoria şi misiunea lui Isus, sosise timpul în care vestirea Evangheliei avea să facă cea mai mare impresie asupra mulțimii. La începutul activității lor, ucenicii trebuiau să primească darul de a face minuni. Mărturia lor despre Hristos avea să fie confirmată prin semne şi minuni atât din partea apostolilor cât şi din partea acelora care primeau solia lor. Isus zice: "În Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; îşi vor pune mâinile peste bolnavi, şi bolnavii se vor însănătoşa." Marcu 16:17-18.

În acel timp aveau loc otrăviri foarte dese. Oamenii lipsiți de conştiință nu ezitau de a se scăpa în felul acesta de acei, care stăteau în calea ambiției lor. Isus ştia că apostolii Săi aveau să fie expuşi de asemenea la această primejdie, dacă nu aveau să fie ocrotiți într-un

mod deosebit. El ştia că vor exista mulți orbiți, care aveau să gândească că aduc un serviciu lui Dumnezeu dacă vor omorî pe aceşti martori în vreun mod oarecare. De aceea El îi păzi de acest rău plin de perfidie. Domnul asigură în felul acesta pe servii Săi, că ei nu aveau să lucreze în propria lor putere, ci în puterea Spiritului Sfânt. Deşi ucenicii primiră însărcinarea de a vesti evanghelia la toate popoarele, totuşi la începutul ei nu înțeleseră marea întindere şi caracterul minunat al lucrării încredințate lor - o lucrare care avea să fie transmisă la urmaşii lor şi avea să se întindă până la sfârşitul timpului. Ei înşişi nu aveau nici o concepție limpede despre toate câte ei aveau să sufere pentru evanghelie, dar Mântuitorul în fața căruia viitorul sta deschis, vedea primejdiile care îi amenințau şi în anumite timpuri, El a ocrotit în felul acesta pe ucenicii Săi.

ÎNĂLTAREA LUI ISUS LA CER

După ce Isus întâlni pe frați în Galilea, ucenicii se înapoiară iarăşi la Ierusalim; şi pe când cei unsprezece erau adunați în cetate, Isus veni la ei şi-i învăță mai departe despre profețiile referitoare la persoana Sa. El le întipări necesitatea unui studiu temeinic al vechilor profeții în privința lui Mesia, cum şi o comparație a acestora cu faptele vieții, ale morții şi învierii Sale, spre a confirma împlinirea lor în persoana Sa. Ei trebuiau să urmărească punct cu punct adevărurile sfinte descoperite prin profeți, care în tipuri şi simboluri indică la Mielul, care a fost junghiat de la întemeierea lumii. El ridică vălul, de pe mintea lor cu privire la serviciul divin preînchipuitor al Iudeilor, şi ei recunoscură acum adevărata însemnătate a simbolului şi ceremoniilor, care au fost desființate într-adevăr prin moartea lui Isus.

Mântuitorul lumii era în perspectivă de a Se urca la tronul Tatălui Său, ca un cuceritor divin. El alese muntele Măslinilor ca scenă a acestei ultime descoperiri a măririi Sale. Însoțit de cei unsprezece, El Îşi îndreptă paşii către munte. Ucenicii nu-şi dădeau seama, că aceasta era ultima dată, când ei puteau să petreacă împreună cu Maestrul lor. El folosi timpul pentru convorbiri sfinte împreună cu ei, repetându-le instrucțiunile Sale de mai înainte. Pe când ei păşeau prin porțile Ierusalimului, multe fețe priveau cu uimire la micul cerc, care era condus de cineva pe care cu câteva săptămâni mai înainte preoții şi mai marii Îl osândiseră şi-L răstigniseră.

Ei trecură peste Chedron şi se apropiară de Ghetsimani. Aici Isus se opri puțin, aşa ca ucenicii Săi să-şi poată reaminti învățăturile pe care

El li le dăduse pe cale spre grădină în noaptea grozavelor Sale chinuri sufleteşti. El privi iarăşi la acel butuc de viță, pe care îl folosise mai înainte ca semn, pentru a simboliza împărtăşirea bisericii Sale cu Sine Însuşi şi cu Tatăl Său, şi reîmprospătă memoria ucenicilor Săi, repetându-le acele adevăruri pline de însemnătate, pe care El le expusese pe atunci. Oriîncotro îşi îndreptau privirea, din toate direcțiile se ridicau amintiri despre iubirea nerăsplătită a lui Hristos; chiar ucenicii care mergeau alături de El, şi care erau atât de scumpi inimii Sale, L-au părăsit şi tăgăduit în ceasul înjosirii Sale, când avea cea mai mare nevoie de compătimirea şi mângâierea lor.

Hristos a petrecut timp de treizeci şi trei de ani în lume, şi a suportat disprețul, insulta şi batjocurile lor; El a fost lepădat şi răstignit. Dar acum, când El era în perspectivă să Se urce la tronul măririi Sale - când privea lipsa de recunoştință a poporului, pentru care El venise să-l salveze - nu le va retrage oare şi El acum compătimirea şi iubirea Sa? Oare simpatia Sa nu se va concentra către acea lume, unde El era prețuit şi unde îngerii neprihăniți Îi aduc adorare şi stau gata ca să urmeze la cel mai mic semn al Său? Dar nu, făgăduința Sa către acei pe care El îi lăsa pe pământ, sună: "Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului." Încă înainte de lupta Sa, El rugase pe Tatăl Său, ca ei să nu fie luați din lume, ci să fie păziți în lume de cel rău.

În cele din urmă mica ceată ajunse la muntele Măslinilor. Acest loc fusese sfințit în mod cu totul deosebit prin prezența lui Isus, pe vremea când El purta încă asupră-Şi natura omenească. Când El intră în Ierusalim, chiar cu câteva zile înainte de osândirea Sa, coastele muntelui răsunară de strigătele de bucurie ale mulțimii triumfătoare. Alături de acesta era Betania unde El găsise adesea linişte în casa lui Lazăr. La picioarele muntelui se afla grădina Ghetsimani, unde suportase singur cele mai grozave chinuri sufleteşti şi udase pământul cu sângele Său.

Isus îi conduse peste colină până aproape de Betania. Aici El Se opri puțin şi toți se adunară în jurul Său. Raze de lumină păreau a porni de pe fața Sa, când El privi asupra ucenicilor cu cea mai gingaşă iubire. El nu le făcu nici o impută pentru greşelile şi slăbiciunile lor; ci cuvinte de nespusă gingăşie au fost ultimele pe care ei le auziseră de pe buzele

Domnului lor. Cu mâinile întinse asupra lor pentru binecuvântare, şi pentru a-i asigura în acelaşi timp prin aceasta de purtarea Sa de grijă ocrotitoare, El Se ridică încet din mijlocul lor, atras spre cer de o putere care era mai tare decât orice putere de atracție pământească. Când El Se urcă spre cer, ucenicii mişcați de o sfială sfântă priveau după El, până ce dispăru ultima licărire a Domnului lor. Un nor de mărire Îl ridică în cele din urmă dinaintea privirilor lor; şi în acelaşi timp simțurile lor au fost răpite prin muzica cea mai dulce şi cea mai înveselitoare a corurilor îngereşti din înălțime, care ajungeau până la urechile lor.

Pe când privirile lor erau îndreptate încă mereu către cer, la urechile lor veniră nişte glasuri, care răsunau asemenea muzicii de care erau tocmai răpiți. Când ei se întoarseră văzură două ființe în chip omenesc; natura lor cerească a fost recunoscută însă imediat de către ucenici, când le vorbiră cu următoarele cuvinte pline de mângâiere: "Bărbați Galileeni, de ce stați şi vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-ați văzut mergând la cer." Fapte 1:11. Aceşti îngeri făceau parte din aceeaşi ceată, care aşteptase pe Isus într-un nor luminos, pentru a-L însoți până la tronul Său; şi plin de compătimire şi iubire pentru acei, pe care Mântuitorul îi lăsase în urmă, ei veniră ca să îndepărteze orice nesiguranță din sufletele lor şi să le dea asigurarea; că El se va întoarce iarăşi înapoi pe pământ.

Întreg cerul salută ora când Mântuitorul Se urcă la înălțimile cereşti la sfârşitul misiunii Sale pământeşti. Ca un cuceritor puternic, El Îşi luă zborul spre cer, urmat de mulțimea de captivi, pe care El îi sculase din morți la ieşirea Sa din mormânt. Cu cântări de bucurie şi de triumf, cetele cereşti Îl însoțiră către sferele înalte. La porțile oraşului lui Dumnezeu, venirea Sa era aşteptată de o mulțime nenumărată de îngeri. Când ei se apropiară de porțile cetății, îngerii care însoțeau Maiestatea cerului salutară cu glasuri de veselie pe îngerii care aşteptau la porți: "Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veşnice, ca să intre Împăratul slavei!"

Îngerii care aşteptau la porțile oraşului întrebară plini de entuziasm: "Cine este acest Împărat al slavei?" Îngerii însoțitori răspund cu cântări triumfale şi pline de veselie: "Domnul cel tare şi puternic, Domnul cel

viteaz în lupte. Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă porți veşnice, ca să intre Împăratul slavei!" Îngerii care aşteptau întrebară iarăşi: "Cine este acest Împărat al slavei?" Şi îngerii însoțitori răspund în tonuri melodioase: "Domnul oştirilor: El este împăratul slavei!" Ps. 24:7-10. Atunci porțile cetății lui Dumnezeu au fost deschise larg, iar suita triumfală cerească păşeşte înăuntru în sunetul muzicii îngereşti. Toate cetele cereşti înconjoară pe Suveranul lor maiestuos, când El Îşi ocupă locul Său pe tronul Tatălui.

Mântuitorul prezintă pe captivii, pe care El i-a liberat de legăturile morții cu prețul propriei Sale vieți. Mâinile Sale pun coroane nepieritoare pe frunțile lor: căci ei sunt reprezentanți şi modele ale acelora, care vor fi răscumpărați prin sângele lui Hristos, din toate națiunile, limbile şi popoarele, care vor învia din morți, când El va chema din morminte pe cei drepți la a doua Sa venire. Atunci ei vor vedea rănile produse de cuiele crucii de pe Golgota pe corpul strălucit al Fiului lui Dumnezeu. Cea mai mare bucurie a lor o vor găsi în prezența Aceluia, care stă pe tron; iar sfinții răpiți de bucurie vor striga: "Eu sunt a iubitului meu şi iubitul meu este al meu." "El este ales printre multe mii şi în totul plăcut!"

Cu cea mai adâncă bucurie şi adorație, cetele îngereşti se pleacă înaintea Lui, pe când strigătul de veselie răsună prin tot cerul: "Mieluşelul care a fost junghiat, este vrednic să ia puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, onoarea, coroana şi lauda." Cântări triumfale se amestecă cu muzica harfelor îngereşti, până când cerul pare că se revarsă de bucurie şi laudă. Fiul lui Dumnezeu triumfă asupra prințului întunericului şi a biruit moartea şi mormântul. Cerul răsună de glasuri, care vestesc în acorduri înălțătoare: "A Celui ce stă pe scaunul de domnie, şi a Mielului să fie lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor!"

Cuprins

Privind la Răscumpărătorul răstignit..... 2
Planul de mântuire 6
Naşterea lui Hristos 11
Copilăria lui Isus 23
Ioan Botezătorul 33
Botezul lui Isus 45
Ispitirea în pustie 52
Mărturia lui Ioan 62
Caracterul lui Ioan 67
Moartea lui Ioan 72
Nunta din Cana 80
Curățirea templului 92
Nicodim vine la Isus 99
Samariteanca 111
Fiul servului împărătesc 119
Isus la Betesda 123
Isus în Capernaum 135
Chemarea ucenicilor 142
Vindecarea leprosului 150
Paraliticul 155
Sabatul 163
Predica de pe munte 168
Parabola semănătorului 187
Alte parabole 195
Liniştirea furtunii 208
Demonizații din morminte 213
Fiica mai marelui sinagogii 219
Pâinile şi peştii 224

Hristos umblă pe mare 232
Hristos în sinagogă 237
Femeia cananeancă 251
Schimbarea la față 255
Sărbătoarea corturilor 267
"Du-te şi nu mai păcătui" 276
Învierea lui Lazăr 283
Jertfa Mariei 294
Intrarea lui Isus în Ierusalim 303
Isus plânge asupra Ierusalimului 313
A doua curățire a templului 322
Isus şi fariseii 334
Predica de mustrare a fariseilor 349
În curtea din afară 363
Paştele 369
În grădina 379
În sala de judecată 389
Osândirea lui Isus 404
Golgota 421
La mormânt 440
Sfârşitul luptei 448
Învierea 455
Femeile la mormânt 461
Isus la Emaus 467
În camera de sus 475
Isus în Galilea 480
Adunarea fraților 489
Înălțarea lui Isus la cer 501